271.1

Class 271.1 LOCKED SECTION Book q B85

CROZER THEOLOGICAL SEMINARY
BUCKNELL LIBRARY
ORA ET LABORA

FROM THE LIBRARY
OF
HON. HORATIO GATES JONES

The John Carter Brown Library

Acquired with the assistance of the

LYMAN G. BLOOMINGDALE BOOK FUND

6090/30261 2000

BENEDICTUS REDIVIVUS

Hoc eſt:

BENEDICTINJ ORDINIS

Vetuſtiſsimi Ampliſsimique, Noſtra, ac ſupera ætate

JMMARCESCIBILIS VIGOR,

ac Viror

Anniverſariâ Vernantiâ

Chronologicè comprobatus, ac demonſtratus

Ab anno Chriſti M. D.

AD PRÆSENTEM USQUE ÆTATEM, ET ANNOS NOSTROS,

JN QUO MANUS DEXTRÆ EXCELSI NECDUM NOVISSIMIS TEMPORIBUS

abbreviatæ mirabiles uſquè in hodiernum diem

Operationes

JN EFFUSIONE MIRABILI

ſui Spiritus, Ejuſdemque gratiarum

Cùm in reſuſcitatione primævi fervoris, tum in promotione publicæ ſalutis, Eccleſiæ & Diverſorum Regnorum Procurandis Negotijs Litterarum non minus, quam Virtutum ſtudijs

Virorum fæminarumquè prodigioſis exemplis quam compendioſiſſimè exhibetur

Opera, & Studio

Bibliotheca Monasterij Banthensis.

R. P. F. GABRIELIS BUCELINI

Aſcetæ Benedictini Imperialis Monaſterij VVeingartenſis Prioris S. Joannis Bapt. in Oppido Rhætiæ Superioris Veldkirchenſi.

CUM FACULTATE SUPERIORUM.

Sumptibus & Typis Joannis Hübſchlin Ejuſdem Urbis Civis, & Typographi

Anno Chriſti. M. DC. LXXIX.

John Bloman Cox MD

Closed Stacks
BX
3006
A2
B83
1679
RPJCB

R.mus P. D.
Ludovicus Caraffa Andriæ
Dux Abbas Neopolitanus
vitâ Sanctè excesſit Anno
1664. miraculorum gloria
Illuſtris
R.mus P. D.
Joan: Baptiſta Abbas
Caſtro Caſsinensis obÿt
1679. miraculis glorioſus
S. P. N.
Benedictus in
Seris Posteris
Redivivus
Venerabilis Anna Goyslena
dicta de Paſsione S. quinq. stigma-
tibus Insignita ordinis S.ti Benedicti
Monialis Congregationis Calvariæ
cognominatæ, deceſsit Anno
1633.
Venerabilis Maria Joanna
Bonhomia Abbatiſsa ordinis
S. Benedicti Sanctè deceſsit
Anno 1670.
Melchior Küsell fecit

RPJCB

REVERENDISSIMIS PRÆNOBILIBUS

ET

AMPLISSIMIS PRÆSULIBUS

AC

DOMINIS, DOMINIS

ABBATIBUS.

AUSTRIACARUM PROVINCIARUM

PRÆLATIS,

PATRONIS OMNI OBSERVANTIA COLENDISSIMIS

NECNON ADMODUM REVERENDIS, VENERANDIS, RELIGIOSISSIMIS

PRIORIBUS, SUBPRIORIBUS,

SACRIS COENOBIORUM COETIBUS BENEDICTINI ORDINIS PER AUSTRIACAS PROVINCIAS NOSTRA ÆTATE FLORENTISSIMIS VNIVERSIS OMNEM à DEO TER OPTIMO MAXIMO, ET BENEDICTO IN SUIS REDIVIVO BENEDICTIONEM.

Vovet animitus: & Medullitus Aprecatur.

JOANNES HÜBſCHLIN, Civis & Typographus in Veldkirch.

LECTOR BENEVOLE.

BENEDICTUM REDIVIVUM damus non qualem voluimus, ſed qualem potuimus, magnis conatibus ſummaque induſtria adornatum, ſed injuria temporum, omni commercio non profano ſolùm, ſed & ſacro & litterario prorſum intercepto, ipſis quoque ſtudijs & ad hanc ſummè neceſſaria quiete & ſolitudine turbatiſsimis, ſed & animis univerſali Europæ in cruentiſsima concitatione in odia & ſuſpiciones diſtractis, ipſorum etiam Religioſiſſimorum hominum, etſi diverſiſsimarum nationum, longâ tamen amicitiæ aſuetudine in unum & unanimem rei benè gerendæ conſenſum, non ſine Divini Spiritus impulſu convenientium & collaborantium, quin & ſymbolas omni dignas immortalitate conferentium & mutuo communicantium, his ferè omnibus tantæ tempeſtatis turbine diſſipatis, ita ut poſt ingentia promiſſa me planè deſererent, omnem correſpondendi occaſionem in ſuſpicionem & pericula traherent, adeoque omni Amicitiæ renunciare viderentur. Et magnum ſanè opus paraveramus, incredibili hinc inde miſsione litterarum, ſummiſque precibus ſollicitatum, feliciſsimis initiò ſucceſsibus, donec infeliciſsima STATUS RATIO totam in arma Europam excitaret, omnemque cum Amicitia felicitatem exſufflaret. Exſufflavit hæc eadem tempeſtas omnes conatus meos, eóque diſtraxit, ut vix hinc inde quandoque aliquid collegerim, & colligere penè deſperaverim, dum ad pleraſque litteras nec verbulum reſponſi acciperem ab illis etiam, quos plurimis obſequijs arctè demerueram, & qui ultronei olim fuiſſent, ad res Operi meo inſervituras copioſiſsimè communicandas. Jd talibus inhianti quantum doluerit, explicare nunquam ſatis potero, uti nec deinceps tantum dolorem dedolere, ut proin ſæpius calamum abiecerim, ſolo abominabilis otij tædio abjectum reſumens, & quæ quaſi ex naufragis collegeram, ſpolia in ordinem aliquem redigens, & juxta Chriſti monitum: Colligite fragmenta ne pereant, paucula hujus libri conſarcinans, uſui ſaltem ijs futura quibus meliora tempora obtigerint, quibus talia ſecurius & felicius ad ſacræ poſteritatis ſolatium, & exemplum procurentur & evulgentur.

Certè quanti referat recentioribus erudiri quàm antiquioribus, argumento ſunt viæ duces, quorum etiam hodie, vijs dubijs, caliginoſo tempore anxij veſtigia premimus, & vel maximè cum tot pericula imminere certi ſumus, incerti de evadendis, ut merito manu duci exambiamus; Tales (ut Raphaelem Tobiæ Comitem ac Ducem) tales inquam, & quidem nos paucos, hoc ipſo Opere producimus, quorum ductu à recta ſemita viæ ac vitæ aberrare nequeamus. Recentiſsima veſtigia, recentiſsima exempla obſcuriſsimi ſæculi & frigidiſsimi ſunt inter frigus & gelu plus quam Iſlandica firmiſſimo & ferventiſſimo generoſiſsimi pedis Calcatu altè impreſſa, ſemitam & Comitem rectum infallibiliter docentia, ut haud modicum inde utilitatis ſperemus recentiſſima hæc adeoque calentiſſima etiam tantas inter nives & glaciem veſtigia tentantium & aggredientium, ut aggregandos Benedicto REDIVIVO plurimos (niſi omnino, ejuratæ propriæ Voluntatis revocatores, Regularum & ſacræ diſciplinæ juratiſſimos hoſtes) quàm confidentiſſimè nobis polliceamur. Ita juxtà Ampliſſimo & Sanctiſſimo Ordini apprecamur, ominamur, & non dubij tanto antè gratulamur.

AUCTORIS PROTESTATIO.

Suſpicientes venerabundi quæ Sanctiſſimus D. N. URBANUS Papa VIII. 13. die Martij anno 1625. in ſacræ Congregationis Sanctæ Romanæ & Univerſalis Jnquiſitionis Decreto edidit & denuo die 5. Julij anno 1634. confirmavit, de non edendis Sanctorum ſive Beatorum à S. Sede Apoſtolica non approbatorum geſtis, niſi prævià approbatione Ordinarij, & proteſtatione ea, quæ ſcribuntur, non alia fide quàm humana tradi, nos decreto ejuſmodi obedientiſſimè accommodantes & devotè inſiſtentes, ſi quæ alia, quàm ab eadem approbata Sede. Tam in Menologio noſtro, ejuſque Auctario, quàm alijs Operibus, Annalibus Benedictinis. BENEDICTO REDIVIVO, cæteriſque in lucem dedimus, ſeu daturi ſumus, ſponte & ultro profitemur, nos alio ſenſu & mente accipi nolle, quàm quæ humanâ duntaxat auctoritate, non autem Divinâ S. R. E. & Sedis Apoſtolicæ auctoritate ſubnixa ſunt, ijs exceptis: quæ Ipſa Sedes Apoſtolica Sanctorum Catalogo, jure merito adſcripſit, & Orbi Chriſtiano commendavit.

P. F. GABRIEL BUCELINUS
BENEDICTINUS.

BENE-

BENEDICTUS REDIVIVUS.

Hoc eſt;

BENEDICTINI VETUSTISSIMI AMPLISSIMIQUE ORDINIS
NOSTRA AC SUPERA ÆTATE
JMMARCESCIBILIS VIGOR ATQUE VIROR
ANNIVERSARIA VERNANTIA
ab Anno 1500. *uſque* 1672.
Chronologicè, quam compendioſiſſimè
comprobatus & demonſtratus

PER R. P. F. GABRIELEM BUCELINUM EIUSDEM ORDINIS Aſcetam Theologum Jmperialis Monaſterij Weingartenſis, Priorem S. Joan. Bapt. in oppido Rhetiæ Veldkirch.

BENEDICTUS DEUS in Benedicto ſuo etſi nunquam, non tanto decurſu ſæculorum, ſæculis jam ferè totis ab ejus exortu, duodecim, [mille nimirum & ducentis annis,] Jpſum maternis etiamnum clauſum viſceribus, ac deinceps in vita omni, in Benedictionibus dulcedinis & præveniendo, & adaugendo ac ſuperimplendo, ſacram quoque ejus poſteritatem, Benedictinam Familiam, benedictione Abraham, in omni Generatione beaverit, orbique univerſo conſpicuam fecerit; fecit etiam in hoc præcipitio ſæculorum, quo conſtaret univerſis, ſemini, cui ipſe benedixerit, benedictionem nullo unquam tempore defuturam. Et quidem in fine ſæculorum, cum maledicto ſubjacens orbis, totus in maligno poſitus, Jdolum illud abominationis, proniſſima & præcipiti in omne ſcelus nequitia adoraturus eſſet, Divino promiſit oraculo, certiſſimumque eſſe ſanctiſſimum & verè BENEDICTUM Patriarcham juſſit, fore, ut tunc ſacra Jpſius poſteritas, & ſolidè Benedicta Familia, FIDELISSIME [ſic verba ipſa Divini promiſſi habent] PRO ECCLESIA ROMANA STARET ET PLURIMOS IN FIDE CONFORTARET, &c. Quod ipſum & argumento & ſolatio ſingulari noſtris eſſe debet, propenſioris, erga Sanctum hoc, non tam Benedicti Patris, quam BENEDICTÆ Matris, Matris Virginis inſtitutum, Divinæ Bonitatis, continuandæque, perpetuatæ hucúſque in finem ſæculorum Gratiæ & Benedictionis.

Benedicti P. N. in utero Matris Benedictio.

Jn ſeris filijs verè Benedictus.

Promiſſio Divina facta S. P. N.

Et ſanè, quantis illuſtrem favoribus Gratijsque BONUS DEUS, cùm Patrem atque Archiducem noſtrum, innumerabilis Sacri exercitus Jmperatorem, re & nomine BENEDICTUM, tùm filios ejuſdem ſeroſque nepotes fecerit, pridem deſcribere atque adumbrare aggreſſi, & Annalibus noſtris Benedictinis, & Menologio, nec non Aquilæ Benedictinæ, coloribus & pennis, prout licuit expreſſimus, conatum ſaltem noſtrum, ſiquid minus pro dignitate, Ordini atque Orbi univerſo conteſtati.

Filiorum S. P. N. continuata Benedictio.

Quia tamen ſunt, qui priſcum illud, & vulgo uſque hodie notiſſimum ac decantatiſſimum, ad noſtra quoque tempora pertinere & mores arbitrentur,

Laudamus Veteres, & noſtris utimur annis,

Aſſerendæ & noſtræ & proximæ [quæ plurimum, nec quidem immerito, inculpatur] ætatis gloriæ, ſequioris ævi, recentiſſimis calen iſſimiſque exemplis, *non eſſe abbreviatam Domini manum,*

Uſque hodie comper- tiſſima Benedictio.

num, demonſtrandum duximus, & vero etiam *cum defeciſſe de terris Sancti* & benè meriti viderentur, Sanctum & pervetuſtum hunc Ordinem, Sanctos & optimè meritos edere nunquã deſtitiſſe, ſuſcepimus ſaltem obiter, comprobandum; eo inprimis collimantes, ut quæ in oculis pene noſtris, & tanta propinquitate temporum geſta ſunt, potentiora atque efficaciora ſint, excitandorum animorum inſtrumenta, & vitæ noſtræ, ad exempla majorum & Confratrum noſtrorum inſtituendæ argumenta & incitamenta. Quod ad ſummam DEI Ter Optimi Maximi, Magnæ & verè BENEDICTÆ Matris Benedictique Patris gloriam, brevi Chronologia oculis ſubijcimus, illud Lectorem Benevolum monentes, nos obiter tantum, pauciſſima ex innumeris delibâſſe, qui ſi per tempus & patriæ motus licuiſſet, daturi eramus tale ætatis noſtræ ſpeculum, ut repræſentâſſe, primœvum Ordinis ſplendorem videretur.

Pauciſſima ex innumeris delibantur.

JESU CHRISTI ANNUS M. D.
Sanctiſſimi Patris noſtri MXX.

Auſpicatiſſimum ſæculi à Chriſto nato ſexti decimi initium, fortunatiſſimo decimi quinti exitu commendandum. Deſierat iſtud [ut alia à ſanctiſſimi Patriarchæ ortu atque obitu ad præſens uſque fluxerant atque defluxerant omnia] cum ingenti Benedictini Ordinis merito & Gloria: Cum enim Archiducis ſui, ultimi Italiæ Apoſtoli exemplo, Monachi noſtri longo decurſu ſæculorum, non in Europæ ſolùm ſed Aſiæ quoque atque Africæ Regnorum Provinciarumque pene innumerabilium CONVERSIONE immenſo labore, mirabili ſucceſſu fructúque ſtrenuè atque indefeſsè laboraſſent, ſuamque operam & Romanæ Eccleſiæ, & Cœlo, DEoque Jpſi, ingentibus ijſdemque æternis meritis commendaſſent; unum deeſſe videbatur, ut quo avarities ambitioque mortales, in infinita pericula quin & mortem, etiam extra penè, ut ſic loquar, mundum raperet, aurumque quærere cogeret & dominatum, eo quoque noſtros, longè tamen diverſum ab illo, ſolius ſcilicet, propagandi Chriſti nominis Studium verè Religioſum, tam procul abriperet, perque tot maria periculorúmque millia in novum uſque & incognitum Orbem transportaret, in quo quidem non argentum, non aurum, aut gemmas, atque uniones, ſed rerum omnium indigentiam, labores, cruces, mortem ipſam pro Chriſto ſponte ſubirent, Sanguinemque SANGUINI tam pretioſo Redemptoris Chriſti JESU refunderent, & conſecrarent, quo quidem DEO gratius quidquam facere non poſſe viderentur. Quod ipſum anno Chriſti milleſimo quadringenteſimo nonageſimo tertio generoſiſſimè magno animi ardore aggreſſi, ſæculi illius præcipitantis exitum non minus, quam initium ſequentis, memorandis ad æternitatem omnem & conatibus, & favente Cœlo ſucceſſibus, inſigniter nobilitârunt. Sed de hoc ipſo meritiſſimum de Ordine noſtro, gratiſſimæ recordationis Arnoldum Wionium Belgam Duacenum, alterum Hiſtorici maris domitorem [etſi non ſine nonnullis, in tanta ante alios tentata vaſtitate erroribus] alterumque Columbum noſtrum audiamus: Benedictus DEUS, inquit, & Pater" Domini noſtri JESU Chriſti, qui be-" nedixit nos in omni Benedictione" ſpirituali, in cœleſtibus in Chriſto," ſicut elegit nos in ipſo, ante mundi" conſtitutionem, ut eſſemus Sancti &" Jmmaculati, in conſpectu ejus in" charitate. Quid quæſo Eccleſia ſancta" DEI protulit Ordine Benedictino ſan-" ctius? Quid ejus Jnſtituto immacula-" tũ magis, cujus anima lethali vulne-" re nunquam maculata legitur? Quid" charitate Benedictina mirabilius dici" poteſt, & majus? Jllam enarrare &" demonſtrare cum hactenus in hoc u-" num incubuerimus, quid juvat?" Europam, Africam, Aſiam non-" ne ſeminibus ejus repletas vidimus?" Nonne hæc ſua ſancta prædicatione" Regna, & Provincias convertit? Sua" humilitate ſuperbos Reges vicit? Ty-" rannos ſua conſtantia terruit? Jdola" ſubvertit ſuo Zelo? Sua doctrina ſapi-" entiam hujus ſæculi confudit? Barba-" riam efferã manſuetam ſua ſimplici-" tate reddidit? Invia & inacceſſa, per-" via ſibi ſuo labore fecit? Nonne pro" hâc, quidam in ſolitudinibus erran-" tes in montibus, & ſpeluncis, & in ca-" vernis terræ inventi; alij ludibria &"

Sexti decimi ſæculi initium fine quintodecimi definitum.

Mona chorum de toto Orbe merita.

Etiam de novo orbe maximum.

1493. Miſſio noſtrorum in Jndias.

Elogium inſigne Ordinis

Celebrantur merita Patrum Ordinis.

"verbera experti, inſuper & vincula "& carceres: alij lapidibus obruti, alij "gladio necati, alij igne conſumpti, "alij diverſis tormentorum generibus "affecti ſunt? Nec his tamen termi- "num ſuis pedibus poſuit. Magna eſt "enim Domus Benedicta, & ingens "locus poſſeſſionis ejus. Gentes quas "non noverat, ſemen ejus hæreditavit, "civitates deſertas inhabitavit; & non "eſt finis acquiſitionis ejus; transfreta- "vit mare, & adinvenit terram pru-

Benedictio Divina.

"dentia ſua, quam præparavit ei DEUS "in æterno tempore, ex qua attulit "fructum ſuper aurum electum, ut ſit "illi in laudē gloriæ ejus. Benedicens "benedixit ei DEUS, in benedictione "tali, quæ omnem Benedictionem ſu- "perat. Antipodas namq; quos veteres "ut fabuloſos reijciebant; noſtra hâc "ætate experientia veros repertos *BE- "NEDICTINORUM PRIMITIAS* "eſſe voluit, ut quemadmodum præ- "teritis ſæculis Benedictini, volunta- "riè, ex mera Charitate ſeſe totos in "CONVERSIONE Gentium, ad DEI Lau- "dem inſumpſerant, ita nunc digna "pro meritis ſuis remuneratione, ab "Jpſo ad pium hoc opus eligerentur, "ne alij hanc eis laudem quæ ipſis ſolis "debeatur, præriperent.

Chriſtophori Columbi navigatio.

Cum enim "Columbo Genvenſi Duce anno Do- "mini circiter 1490. Jndia occidua, "quæ Jndico nomine Peru, & ab "Americo Veſputio Florentino, qui "quatuor navigationibus eam aperuit, "AMERICA [quarta pars orbis "dicitur] nunquam antehac cognita, "imo, ut dixi, pro fabuloſa habita, re- "perta non ſine Divina voluntate fu- "iſſet, & Ferdinandus, ac Jſabella Hi- "ſpaniæ Reges, ab Alexandro Papa VI. "anno 1493. 4 Cal. Maij Bulla, legitimi "illius Domini conſtituti, ita tamen, "ut præcones Evangelij illuc mittere

Dom. Bueil. Montſerrat. Monachus.

"tenerentur, Domnus Bueill Hiſpanus "Catalanus, Monachus Ordinis S. Be- "nedicti, S. *MARIÆ* Montis Serra- "ti, quod tunc primum agente Domi- "no Garſia de Ciſneros, illius Congre- "gationis Reformatore, ſanctitatis ſuæ "radios expendere incipiebat, ob *SIN- "GULAREM SANCTITATEM, ET "ADMIRABILEM DOCTRINAM*

Jndiarum primus Patriarcha.

"Primus novi Orbis Apoſtolus electus, "& *JNDIARUM ARCHIEPIS- "COPUS*, & *PATRIARCHA*, ac "*VICARIUS SUMMI ROMA- "NI PONTIFICIS* apud illas Re- "giones nominatus eſt. Qui ſic ele- "ctus duodecim ſibi Sacerdotes, Viros "Religioſos elegit, & Benedictione "pontificali percepta, omnibus ad hanc "novam Evangelij Prædicationem ne- "ceſſarijs præparatis ex Hiſpania diſ- "ceſſit die 25. menſis Septembris anni "memorati. Hucuſque Arnoldus.

Noſtrorum in America ſucceſſus.

Fuerunt autem hoc ipſo anno fortunatiſſimi noſtrorum in America ſucceſſus, & quod ad cumulum plenitudinis Gloriæ Benedictinæ unicum deerat: Omnibus jam Europæ, Aſiæ, Africæ, Orientis atque Occidentis, Provincijs noſtrorum glorioſiſſimo Sanguine tinctis atque conſecratis, feliciſſima hâc Martyrum purpura, ſub hæc ipſa ſæculi prioris exitum, ſequentis initium Novus ille Orbis noviter initiatur, excolitur, impinguatur & conſecratur.

Martyres primi Americæ.

Trucidati aliquot ex Bueillij ſocijs, quod impatientiſſimè Gentiles ferrent ſua paſſim Jdola omnia deſtrui, & comminui, quæ ſummo ipſi, Majoreſque ipſorum cultu tot ſæculis tamque religioſè obſervaſſent, & venerati eſſent: Quorum novi hi Apoſtoli noſtri, in unica ſolummodo [exceptis tot alijs quas Chriſto lucrari cœperant Provincijs] Hiſpaniolæ Jnſula, plus quam centum ſeptuaginta millia confregerant. Frendente Jnfero tam antiqua ſeſe poſſeſſione, adeò brevi tempore, & vix cauſa indicta, exturbari, qui, ceu Jure quodam, & antiqua Juris præſcriptione, contra *ALTISSIMUM*, tanta & feliciſſima cæteroquin, ſitu, oportunitate & omni rerum neceſſariarum inſolentiſſimâ affluentiâ regna, tanquam Tyrannorum nequiſſimus, & turbulentiſſimus uſurpaverat.

Trophæa debellatæ Gentilitatis.

Erecta quamprimum debellati Jnferi indicia ſolemniſſima diverſiſſimis, Provincijs & Regnis altiſſima & longè latéque elegantiſſimis collibus & ampliſſimis campis conſpicua Crucis Dominicæ ſigna & trophæa, â primo Novi Orbis Patriarcha ſolemniter conſecrata, quæ paulo poſt ſumma in Veneratione ab incolis habita, admirandis inſuper â *DEO* prodigijs & miraculis commendata atque illuſtrata ſunt; quas inter, quam in Hiſpaniola olim erexit

ipſe & conſecravit, eâ deinceps celebritate [nequidquam frementibus, evertere,& cremare ſatagentibus idololatris, Divinâ virtute manifeſto prohibitis] à novellis Chriſtianis religioſiſſimè & cultu aſſiduo, ac perenni eſt frequentata, ita ut percrebeſcente miraculorum famâ, Jnſula deinceps eadem non aliter, quàm glorioſiſſimo ſanctæ Crucis nomine appellaretur. Videatur Honorius Philop, Petrus Cieza, Genebrardus & Annales noſtri Benedictini. Edit. Venetâ, &c. Et debitus ſane hic honor Apoſtolatus Divi Patris Benedicti poſteris viſus eſt poſt nongentos integros annos, cum jam tanto ante S. Brandanus ejuſdem Ordinis Abbas, vir planè mirificus, omnia Novi Orbis Jnventorum ingenia & Studia, ſua admirandâ,& plenâ prodigijs navigatione prævertiſſet, & ad Fortunatas uſque Jnſulas ſeptuenni navigatione, non ſine Divinæ auræ aſpiratione difficillimam expeditionem convertendarum Gentium Studio ſuſcepiſſet. Js denique domum anno Chriſti 580. reverſus cum deſcriptum à ſe totius itineris inſigni volumine curſum & ſucceſſum, in ara Deiparæ tanquam Benedictini Ordinis primæ Jnſtitutrici conſecraſſet, converſionemque Novi Orbis, tanto poſt in ſeris ſuæ profeſſionis poſteris denuo initiandam commendaſſet. Sacris dein ad aram eamdem operatus his finitis Spiritum Creatori reddidit, & feliciſſimo mortis genere, curſum navigationis, & vitæ complevit. Ut proin meritò commendatam ſibi à tanto Apoſtolo Jndorum, tanti Apoſtolatus functionem, Apoſtolicam expeditionem Apoſtolorum Regina in ſe ſuſcipiens, eam, licèt, tanto poſt, in ſuis Montſerratenſibus reſtauraret, [nimirum ut promiſſum à Numine Sanctiſſimo Patriarchæ noſtro fuerat] tanta ab Ordine ſuo ante mundi diſſolutionem præſtanda, ut & ſummus Eccleſiæ Doctor Magnus Gregorius libro 20. capite 17. memorat: *Sanctus Benedictus*, inquit, *precatus fuit DEUM, ne permitteret Monachos ſuos ab infidelibus interimi, quoniam decreverat, ut illi nomen ejus per totum orbem terrarum ferrent, prædicando Evangelium*; &c. Jta Magnus Doctor.

Miraculoſa conſervatio ejuſmodi Trophæorum.

Prævivit proin denuò, ut infinitis alijs exemplis, in converſione Gentium reliquos ſanctos ordines pulcherrimo hoc Studio Benedictina vetuſtiſſima Familia,& plurimos non accendit ſolum, ſed deinceps fovit,& quibuſcunque potuit, ſubſidijs iuvit, uti in promovendis omnium ſacrarum familiarum initijs, & progreſſibus plurimum ſemper præſtitit. Quæ officij genera prolixius in Annalibus noſtris Benedictinis, & Menologio commemoramus.

Moritur hoc anno inſigne ſacræ Purpuræ, Ordinis noſtri, & Orbis univerſi decus Andreas ab Eſpinaij Armoricenſis Gallus ex Monacho Religioſiſſimo, & Priore meritiſſimo S. Martini à Campis Congregationis Cluniacenſis, ob inſignes naturæ dotes,& vitæ merita, certatim ad diverſas Cathedras & maximos honores exambitus, Burdegalenſis, tùm Arelatenſis, poſtea Lugdunenſis Archiepiſcopus creatus, Carolo VIII. & Ludovico XII. ob incomparabilia talenta chariſſimus, Gubernator Pariſiorum illuſtriſſimus renunciatus, urbem & Regnum immortaliter demeruit, neque Eccleſijs minus quàm Regibus utiliſſimè conſuluit. Ab Jnnocentio denique octavo eminentiſſimo purpuratorum Patrum Sacræ Rom. Eccleſiæ Cardinalium adſcriptus Senatui, & præsbyter Cardinalis SS. Silveſtri & Martini Tituli Equitij in Montibus ordinatus, illam quoque dignitatem ſanctiore vitæ exemplo mirificè exornavit, magnumque, & æternum Ordini decus conciliavit. Cujus alia inter illuſtre illud, & dignum æternitate Religionis exemplum celebratur: cùm Carolum ſupra dictum Regem eo nomine octavum ſui longè amantiſſimum ad bellum Neapolitanum comitari cogeretur occurrentibus Venetorum, & Ludovici Sfortiæ copijs, Sacerdotibus alijs, & inprimis Guilelmo Buſcheto Sacræ Rom. Eccleſiæ Cardinale arma protinus capientibus, & omni militari apparatu ferreo ſeſe communientibus, ipſe ſolus tale damnans, ac deteſtatus conſilium, arma Sacerdoti & Cardinali magis convenientia accepit: etenim tyarâ tantum capiti impoſitâ, ſolaque Sacerdotali chlamy-

Andreas ab Eſpinaij S. R. E. Cardinalis.

Regum Amor.

Jnſignis armatura piiſſimi Præſulis.

chlamyde indutus, Crucis Dominicæ ſignum, dextra intrepidus aſſumpſit; quô confiſus ſcuto ſimul, & gladio â Caroli Regis latere nunquam diſcedens, armatorum omnium tela, & ſpicula eluſit, & dubio procul, uti plus animi Carolo addidit, ſic & cæteris, qui armati pro Rege ſtabant, & pugnabant, plus præſtitit; certè Sacerdotalem dignitatem, etiam hoſti verendam & reverendam, pulcherrimo exemplo commendavit. Deceſſit religioſiſſimè hoc ut diximus, anno, die decima Novembris Pariſijs, ibidem magno Regis, & bonorum omnium luctu apud Patres noſtros Cœleſtinos inſigni pompa tumulatus. Fratres habuit Robertum Nannetenſem, & Joannem Mirapicenſem primùm, poſtea Valentinenſem epiſcopos; Patruum vero Jacobum Redonenſium Pontificem, de quibus conſulendi Claudius Robertus, Joan. Chenu, alijque Galliarum ſcriprores.

Plus armatis præſtat.

Mors ejuſdem, & Fratres.

Nec minore felicitate quàm Gallia & Hiſpania, etiam Jtalia virorum illuſtrium hoc ipſo tempore & anno ferax, alios inter ſanctitate non minus quàm eruditione ſingulari oſtentat Beatæ memoriæ Bernardinum Gadolum Monachum, & Abbatem feliciſſimi illius Sanctorum Promptuarij, Archiſterij Camaldulenſis; qui, ne ſuis ſolum prodeſſet, ſed omnibus, & maximè Religioſis conſuleret, multa egregij ingenij, & ſummæ Virtutis monimenta Eccleſiæ & omni poſteritati reliquit.

Bernardinus Gadolus.

Ejuſdem ingenij monimenta.

IN OMNES SACRÆ SCRIPTURæ Libros doctiſſima Commentaria.

De fugiendo ſæculo & Religione complectenda. Librum I.

Contra Superbiam & ambitionem Librum unum.

Sermonum variorum ad Religioſos Librum unum.

Epiſtolarum variarum Spiritu Benedictino pleniſſimarum Lib. I.

Opera S. Hieronymi ab ipſo in Ordinem redacta.

Sed neque Germaniæ noſtræ Benedictini fervor ſpiritus, adeò defuit, ut præcipitante in omnem licentiam orbe chriſtiano, plurimi ſummis conatibus id non agerent, ut quoſcunque poſſent â præcipitio vendicarent; & diſciplinam, ipſa mortalium omnium naturâ, remittentem, & fatiſcentem, revocarent, & reſtaurarent, imo reſtituerent, uti magna, & ſua, & Cænobij, & vetuſtiſſimæ juxta atque Jlluſtriſſimæ familiæ ſuæ gloria, hoc ipſo anno fecit Hermannus â Boyneburg Jmperialis, & longè ſplendidiſſimi, ac verè Auguſti Archiſterij Corbeienſis Abbas, qui, quâ erat generoſiſſima Sanguinis Boyneburgij præſtantia, multoque majore Benedictini imò Divini Spiritus concitatione, animadvertens idem Religioſos quoque homines, quod profanos, imò quod ferrum, & chalybem, quod marmora, & quævis mundi durabiliora, pati, ipſo uſu atteri, niſi maxima illorum, quorum induſtriæ intereſt, & ſerventur cura, & reſtituantur, intepeſcentem quoque ſui Archiſterij penitius animadvertens diſciplinam, Conventus Nobiliſſimi, ipſa Nobilitatis decepti Nomenclaturâ, in delicatiorem â communi, Religioſorum etiam, ſorte, qui Nobilitatis nihil, quàm Benedicti Patris idem jus prætenderent, & Profeſſionis ſocietatem, melius haberi, & licentioſius, quàm ex agreſti nati caſa deſideraverant, & vero etiam contenderant, Generoſitatem in Spiritu potius, quàm ſanguine & carne conſiſtere ſuis ſuomet exemplo comprobans, non abſque labore magno & ſudore, nullum non contra moventе lapidem infero, ipſe obſtinatiſſimo adverſum hunc, & contradicentes quoſcunque animo REFORMATIONEM ſolidiorem induxit, fovit, promovit, ut in tanti viri gratiam huc uſque Numen Opt. Max. Boyneburgiæ, & Bemelbeſgiæ Jlluſtriſſimi Sacri Rom. Jmperij Baronum familiæ benedixiſſe videretur. Certè exemplum tanti Germaniæ Archiſterij, & Hermanni, toti per Germaniam Ordini plurimum profuit, nec vicina ſolum, ſed plurima alia, ad Revocationem & reſtaurationem Veteris diſciplinæ inſigniter excitavit & animavit, ut Hermanno Boyneburgio Corona Muralis debeatur. Nec unius hæc loci in Germaniæ, cæteroquin præ alijs frigidæ, regionibus felicitas fuit, hinc enim & inde Benedictini fervor ſpiritus ſeſe

Etiam Germania noſtra floret.

Hermannus de Boyneburg Abbas Corbeienſis.

Generoſitas ſpiritus ſupra omnem generis Nobilitatem.

Hermannus Monaſterium reformat.

utiliter prodidit, & bono publico Ordo verè Benedictus ſemper,& cœlo & terris dedit, quorum profectu,& ſuperi ſibi gratularentur, & uſu ac fructu mortales juvarentur, ex illis præſenti anno Gerardus de Halyn S. Jacobi Leodienſis Abbas, Vir Deo, & hominibus acceptus poſt vitam ſanctiſſimè exactam, miſeræ huic mortalitati valedixit, cum annis ſeptendecim ſuo exemplo facem lucidiſſimam Ordini, & orbi prætuliſſet, omni eruditione non minus quàm Virtutibus cultiſſimus, perenne ſui Cœnobij decus, inconſolabili omnium luctu 18. Auguſti omnium amoribus præreptus, quem Joannes Comes ab Horne Princeps, & Epiſcopus Leodienſis tantopere luxit, ut multis diebus contabeſcere videretur, & vix quemquam admittere, & audire ſuſtineret, *ex monim. ejusdem Cœnobij.*

Gerardus de Halyn Abbas S. Jacobi Leodij.

Moritur ſummo omnium luctu.

Nec minore fama,& gloria effulget hoc ipſo anno, & cum bono Monaſterij conſulit, tùm publico venerandæ memoriæ Antiſtes Conradus de Rodenberg Monachus, & Prior Sanctæ *MARIÆ* ad Martyres Trevirenſis, poſtea Abbas ſancti Joannis Baptiſtæ, Rinkaugienſis inſignis diſciplinæ Monaſticæ Reſtitutor, & Zelator, Cultor Deiparæ ſingularis, qui & præſtantis ingenij pulcherrima monimenta â morte ſua poſteris profutura reliquit.

Conradus de Rodenberg Abbas Rinckaugienſis.

Jn Laudem Cœlitum Jmperatricis Librum unum ſumpta de ſingulis ejuſdem membris materia.

Vineam Domini Sabbaoth. . . . *Librum I.*
Exercitium Novitiorum. . . . *Librum I.*
De Præparatione ante Miſſam. Librum I.
Orationum variarum. . . . . *Librum I.*

Ejus Libri Mss.

Vulgatur hoc ipſo anno typis in Archiſterio Beatiſſimæ Matris Virginis Catalaunenſi Montis Serrati, *EXERCITATORIUM VITÆ SPIRITUALIS*, Authore Viro illuminatiſſimo Beatæ memoriæ Garſia de Ciſneros Abbate ejuſdem ſanctiſſimi loci, ſive potius compendium magni operis ab eodem concinnati, & Studio religioſiſſimo humilitatis, abſque nomine aliquoties deſcripti, atque aliquot Bibliothecis crediti, de quo viri eruditiſſimi,&Religioſiſſimi diverſorum Ordinum, quotquot majorem illum videre contigit conſtanter aſſeverarunt, nullum ipſi uſpiam ſimilem reperiendum, in quo fundamentaliter,ad amuſſim res ſolidè ſpiritales, & praxis earumdem atque uſus tractetur, imò arcam eſſe, theſaurorum ſacrorum, & reconditiſſimarum viris ſacris devotionum & meditationum, fontémque inexhauſtum lympidiſſimas Divini Spiritus aquas Contemplationis perennibus riuulis diffluenté, & exundantem. Ex quo, communicantibus ejus loci Monachis, quos ex nomine deinceps appellabimus, S. Jgnatius celeberrimæ Societ. Jesu Patriarcha, omnem ſuorum ſacrorum conatuum, & Exercitiorum ſuccum depromſerit, imò principia hauſerit ſanctioris vitæ, & animum ſuæ Societatis,& inſtituendæ,& ſtabiliundæ. Ex vita Garſiæ ejuſdem.

Exercitatorium Vitæ ſpirit.

Ven. Garſias de Ciſneros.

Ejus opera nititur feliciſſimè S. Ignatius.

Sed ante omnia memorandus feliciſſimus novi Ordinis ſive Congregationis ſub Ordine noſtro, glorioſiſſimo ſanè, & Cœlitum Auguſtæ longe gratiſſimo Titulo *Jmmaculatæ Conceptionis*, ſucceſſus, confluentibus ad hoc novum inſtitutum, ſeq; Deiparæ emancupantibus nobiliſſimis in Hiſpania Virginibus. Jnſtitutrix meritiſſima fuit, re ipſa non minus Beatâ quàm nomine Beatrix â Sylva, Generis nobilitate,& virtutum ſplendore celeberrima. Hæc illiuſtriſſimo nata, genere Beatum Amadeum, & Jacobum de Sylva, primum Portalegræ Comitem fratres Germanos habuit;formæ autem elegantia ad miraculum excelluit, adeò, ut cum Jſabellam Joanni II. Caſtiliæ Regi nupturam, inter Palatinas lectiores ſequeretur in amorem inſanum tantopere Caſtellanos ſolo contuitu accenderet, ut non ſemel cædibus, & inſignibus duellis de ea fuerit certatum, quam tamen ipſa pulchritudinem, â quo acceperat Regum Regi, Virginum ſponſo, nec alij, poſt multos contra caſtitatis inſultus, labores conſecrandam exiſtimavit & conſecravit, & quidem ſub auſpicijs Virginis Matris, quæ ſeſe illi candido, & cæruleo circumamicta veſtitu videndam exhibuit. Jnde quamprimum in Monaſterio Virginum Toletano, quod â S. Dominico noſtro de Silos nomen habet, ſanctiſſimæ Regulæ noſtræ

Ordo Conceptionis Jmmaculatæ.

B. Beatrix de Sylva.

Pulchritudo Virginis.

noſtræ Legibus ſe ſubdidit, adeo Virgineæ Caſtitatis cuſtos ſedula vigilanſque, ut obvelatum plurimis annis vultum ejus nemo unquam conſpiceret, præter Reginam ejuſque filiam, quæ ſemel inſignem hanc gratiam ab humillima & verecundiſſima Virgine extorſerunt. Meruit præclariſſimè de amantiſſimâ ſuâ, totiuſque Ordinis Matre & Tutelari Virginum Virgine, cujus honorem per Hiſpanias, ſumma cum Regnorum illorum gratulatione, ſub Titulo Præfato inſtitutæ Congregationis *Jmmaculatæ Conceptionis* mirificè promovit, DEIparam & Virginis Filium, quin & cultores in terris Cœlitum Auguſtæ omnes cœlumque ipſum immortaliter demeruit. Habuit admirandas, ſuper Ordinis ſui erectione & propagatione viſiones Beatrix, & varijs â DEO miraculis illuſtrata eſt, tandemque præmonente Deipara de mortis ſuæ horâ edocta, plena grandium meritorum mortalitatem hanc exuit, induit immortalitatem, ad amplexus æterni Regis aſſumpta. In cujus defunctæ digniſſima fronte Stella aurea inſoliti fulgoris inſedit. Jnter miracula rarius illud: cum navis quæ Româ Diploma Confirmationis ſui Ordinis afferre debuerat, mari demerſa eſſet; illud nihilominus *DEI* ancilla poſt orationem intra ſcrinium ſuum alijs admixtum chartis prodigiosè repererit. *Vid. Joan. Marietta, Vaſconcellius in Anacephaleoſi Reg. Luſit. Zamalloe Garivan. Comp. Hiſt. &c.*

Facta Reginæ Gratia.

Meritum Beatricis incomparabile.

A Deipara de morte edocetur.

Miraculum inſigne.

Floret mirificè in Jtalia ſacra noſtra Reformatio Beatæ Matris Virginis de Monte Oliveto, è quorum illuſtrioribus celebratur hoc anno P. F. Jacobus de Trajecto, ex Juriſperito eruditiſſimo humilis Monachus, qui hoc ipſo anno edidit Librum de Modo viſitandi & corrigendi ſubditos. Jdem ſcripſit Commentarium ſuper Regulam S. P. N. Benedicti, pluraque alia reliquit & ingenij & pietatis monimenta. *Ex rer. Olivet. ſcript.*

P. F. Jacobus de Trajecto.

Floret in eâdem met Olivetana familia Venerabilis Pater Hieronymus â Mantua, Js cum Puerulus etiamnum mitteretur ad ſcholas ſanctiſſimum Patrem noſtrum Benedictum imitatus, pietatis Studium prælegit, & ubicunq[illegible] â ludicris ſe ſubducens [illegible]uentavit. Cumque aliqu[illegible]o mane baſilicam Dom[illegible] Virginum ingreſſus, ill[illegible] in extaſim Beatam Annam An[illegible]ſiam intueretur, adeo concepto repente Divini Amoris igne ſuccenſus eſt, ut illico de ſæculo deſerendo ſe reſolveret, nilque deinceps, quam de elevanda in DEUM mente cogitaret, idque quo felicius ſuccederet, nihil non tentaret, ut in ſanctæ illius Virginis notitiam & familiaritatem deveniret. Nec diſplicuit Superioribus, ſanctum utriuſque ſtudium, ita ut familiari litterarum commercio, mutuo mirificè animarent atque excitarent. Fruitus ſæpius etiam eſt ejuſdem præſentiâ & alloquio, arcanorum ejuſdem cœleſtium unicè conſcius, donec ea Senas mitteretur. Cúmque illius ipſe abſentiam inconſolabiliter defleret, ab Angelo conſolari meruit, & brevi redituram intellexit. Fuit & ipſe Uberibus Divinæ conſolationis aſuetus, & lucrari DEO homines doctiſſimus, Novitiorum Magiſter lectiſſimus, Principum Mantuanorum ſingulare ſolatium, venerabilis univerſis. Scripſit vitam Beatæ Andreaſiæ, multo verò perfectius in ſeipſo expreſſit. Vita exceſſit annis & meritis gravis, ſepultus ante aram maximam ſuæ Eccleſiæ; cujus ſacrum corpus noſtra ætate, incertum, qua occaſione, reſerato ſepulchro repertum eſt incorruptum. *Ex communicatione Patrum ejuſdem ſacræ familiæ.*

Hieronymus à Mantua.

Mira Vocatio.

Familiaris S. Andreaſiæ.

Magiſter felix Novitiorum.

Jncorruptio poſt mortem.

JESU CHRISTI ANNUS M. D. I.
Sanctiſſimi Patris Benedicti MXX. I.

Uti initium anni, Calendas olim Januarias, Verbum illud Jnfans, DEus homo ſui ſacri SANGUINIS purpurâ expians conſecravit, ſic initium ſæculi hujus, uti ſæcula priora omnia, uti annos â condito primùm Ordine ferè omnes, Aſcetæ noſtri Benedictini, glorioſiſſimâ pro Chriſto effuſi Sanguinis purpura, & longè Auguſtiſſimis pretioſiſſimi Martyrij coronis & victricibus palmis coronant atque exornant, ijdem de quibus ſupra Novi Orbis primi Patriarchæ diſcipuli & Collegæ, hoc ipſo anno uti Proto-Apoſtoli, ſic & Proto-Martyres Novi Orbis effecti. Et merito:

Jnitium ſæculi Martyrum noſtrorum conſecratur Sanguine.

rito: ut quoru[illegible]ionis Socij, nullam non E[illegible], Africæ, orientis atque [illegible]rovinciam adierint, Ch[illegible] exemplo vitæ lucrati ſint [illegible] ſacri Baptyſmatis undis lu[illegible]verint, proprio ſanguine provincias illas omnes infuderint & impinguaverint, merita ubivis meritis cumulaverint, Americæ quoque ſeipſos impenderent; & primitiæ Victimarum, in Holocauſtum Deo longè acceptiſſimum glorioſiſſime, ut generoſiſſimè, caderent. Sic, ut qualiter prius ſæculum, & ultimum ſæculi annum Sanguine velut ceruſsâ nobiliſsimâ inſignivimus & clauſimus, taliter iſtud inchoemus; & quidem aliorum ejuſdem Patriarchæ Bueilli Sociorum, qui clade ſuorum & ſupplicijs minimè territi, imo animati, fortiores inſurrexerunt, habentes inter digniſsima optatiſsimum mori pro Chriſto, ejuſque pretioſiſſimo Sanguini, ſuum ſociare. Cæterùm, ut nullum non ſæculum fuit, quod non novis fervoribus Divini Spiritus efferbuerit, ſcintillas primùm, mox flammas, juxta cœleſtem ſplendorem, cœleſtiſque fragrantiam odoris longè lateque effuderit, Eccleſiam recrearit, orbem attonitum reddiderit, ita præſens iſtud, non uno, ſed plurimis, ut ſuo dicetur loco, & quidem diverſiſsimis in Regnis, totoque cœlo diſsitis provincijs, talia digna cœli contuitu ſpectacula edidit, ignéſque feſtivos dedit. Hoc verò ipſo anno in Regnis Hiſpaniarum ſanctiſsima illa Montſerratenſis magnæ Matris, Virginis Benedictæ, Benedictíque Patris. Solidáque Ordinis per Hiſpanias Reformatio, tanquam vehementiſsimum, cœlo tamen plauſibiliſsimum, terris utiliſsimum incendium invaluit, & nobiliſsimas illas provincias mirè illuſtravit. Nec Religioſos ſolùm ipſos, ſed ſæculares etiam homines, magnates æque ac phebeios mirifice accendit, magnâ illâ & Admirabili Matre Virgine Benedictini Ordinis, præ Benedicto ſuo Inſtitutrice, id vel maximè efficiente, cum tanquam Auguſtiſsima ſui Montis Serrati Tutelaris, Domina & Materfamilias, inſolentiſsimis Gratijs & miraculis, loco primùm illi, gratiam, nomen, famam, & reverentiam, apud Regni primùm incolas, mox exteros longéque remotiſsimos conciliaret, eoque ipſo Religioſorum illic degentium animos in ſacrum ſtuporem, mox ſui mirificum amorem raperet; ita ut Exercitatorio Ciſnerij deinceps, tanquam â radijs ſolis inexplicabilis, vi fructificandi, imo ſaluberrime accendendi additâ, Montſerratenſes Religioſi, paulo poſt in admiratione omnium ſummaque veneratione eſſent, & ab his paulo poſt ardor in præcipua Hiſpaniarum Monaſteria diffuſus, Reges ipſos oculis animiſque in tantos Marianæ Gratiæ effectus raperet, admirabili paulo poſt fructu Hiſpanias univerſas lætificante, & revera beatificante. Et revera Benedictæ huic Matri, & Benedicto Patri noſtro, plurimum Hiſpania tunc debuit, toto jam orbe in diverſas Hæreſes præcipiti, ut unicum ferè illud Regnum ſibi conſtaret, cum in ſalutare illud feliciſsimi Veſuvij Montſerratenſis incendium & incendiorum miraculum, intenti defixiſſimis oculis Hiſpani, Debellatrici Hæreſum omnium Virgini, & hujus Honoris aſſertoribus, cultus promotoribus Aſcetis Montſerratenſibus fideliter adhærerent, ad Montem ſalutis certatim confluerent, nec tam miracula quotidie & beneficia in exteros collata, quam in domeſticis magnæ Matris Aſcetis, exempla ſacrorum ejus loci indigetum ſuſpicerent ac venerarentur, colonias inde deducerent, & refrigeſcente per univerſum charitate, deficiente oleo atque lumine, ipſi abundarent, arderent, lucerent, & tot monſtris Hæreſum, ex inferis ſubito emergentium inſuperabiles non ſolum, ſed intolerabiles redderentur. Porro excitus ad ſplendorem tantum præ alijs beatæ memoriæ Garſias de Ciſneros ſacratiſſimi Montis Antiſtes, ut aliàs erat Matri Virgini addictiſſimus, velut alter Moyſes, ex conſortio ſermonis Dei, & rubi ardentis inextincti accenſiſſimus, ſupra quam aliàs, & contemplationis ſtudio & ferventiore Deiparæ obſequio tantopere incaluit, ut ſanctitatis radijs atque fulgoribus longè lateque innoteſceret, etſi nil magis quam latere ſtuderet.

Victima Numinis generoſiſſima.

Omne ſæculum noſtrum fulgoribus reſplenduit.

Reformatio Montſerratenſis.

Mater Admirabilis noſtri Inſtitutrix Ordinis.

Ita & Congregationis Montſerratenſis.

Mons-Serratus, & miraculis, & viris ſanctis illuſtriſsimis.

Garſias Abbas alter Moyſes.

Vir per omnia magnus, non ſolùm maximis ſui ſæculi ſed præteritorum omnium comparandus ſyderibus, per quem in ampliſſimis illis Hiſpaniarum Regnis, agente per ipſum benedicta Miſericordiæ Matre Benedictinus Ordo, non tam novo vigore, quàm primævo virore refloruerit, ſed, & innumeros quaſi, deinceps, viros, fæminaſque egregia vitæ perfectione & ſanctitate conſpicuos, imo plurimos, ut videbimus miraculorum etiam gloria illuſtres Orbi & Eccleſiæ dederit.

Reformator meritiſſimus.

Certare cum pijs Montſerratenſium conatibus, viſa Deipara, majoribus quotidie beneficijs non ipſos ſolùm, ſed Hiſpanias univerſas obſtrinxit, cum incredibili quotidie hominum occurſu mons ille ſanctiſſimus frequentaretur, expiatiſque noſtrorum opera & inſtructione peccatoribus, etiam ſceleſtiſſimis ad pœnitentiam flexis, alij ceu novi homines regrederentur ad ſuos, alij & penè innumeri, ægri afflictique, integri & lætabundi inde reverterentur.

Deipara beneficia.

Quæ paulo poſt ſparsâ in univerſum fama, non Europam ſolum, ſed Aſiam atque Africam excitavit, ipſos etiam alienigenas & à fide Chriſti alieniſſimos, eò impulit, & coram, ſtupore implevit, ut nemo Montis illius fortunam & gloriam, Virtutes & gratias Matris Virginis, nemo Monachorùm merita ignorare videretur. Fuitque, uti hodie eſt, æternum illud, ac quotidianum miraculum, in tanto tot millium quotidie peregrinorum concurſu, in tanta Monachorum ejuſdem loci Hoſpitalitatis exhibitione, quâ pro cujuſque ſtatu & dignitate ſatisfit omnibus, hoſpita tecta rogantibus & acceptantibus, nec Aſcetis loci, unquam quod largirentur defuiſſe, nec hoſpites niſi contentos & ſuper his quæ viderant & experti erant admirabundos, & attonitos diſceſſiſſe.

Fama gratiarum in Monte Serrato collatarum.

Miraculum quotidianum.

In Galliarum Regno ſanctorum ſanctarùmque Benedictini Ordinis etiam noviſſimis ſæculis ad hanc uſque diem longè feraciſſimo, clarent diverſiſſima ejuſdem ſydera, & contemptu maximè Mundi illecebrarum Amazones, etiam Regij generis hoc ipſo etiam anno plurimæ. è quibus, ut alias plurimas taceamus, ſimul ſemelq; emicuere, quatuor germanæ ejuſdē propoſiti ſorores, Eleonora Borbonia Caroli Ducis Vindocinenſis, & Franciſcæ Duciſſæ de Alenzon filia Fontis Everardi ſive Ebrardi Abbatiſſa lectiſſima & Margarita S. Crucis Pictavienſis, Catharina B. Mariæ Suveſſionenſis & Renata Calenſis Monaſteriorum sereniſſimæ Antiſtitæ, ut ex his ſolis ſplendorem & vigorem Ordinis in Gallijs metiaris, uti deinceps admiranda dabimus.

Galliarum Regnum ſanctorum feraciſſimum.

Illuſtriſſimorum Principum exempla.

In Germania, Burſfeldenſis Benedictinæ familiæ Congregatio celeberrima animadvertens paſtorum oſcitantiâ, ſacrorum omnium curam poni in ultimis, & rudem paſſim plebeculam cleri odio contemptúque, & ab inſcitia ortis, & exemplis peſſimis ſolertiſſimo ſtudio ſuis cavet, & tota paſſim Germania longè latéque diſperſa Cœnobia ſaluberrimis conſtitutionibus cùm ad litterarum, tùm ad virtutum ſtudia concitat, ita ut perditiſſimo etiam tempore, ſtudia plurimis locis florere inciperent, & quo plures in præceps laberentur, eo etiam plures è ſuis in altiora conſurgerent, & ex lapſu aliorum cautiores redditi, quantis poterant artibus & viribus, non religioſos tantùm ſuos, ſed Monaſteriorum ſubditos, ad ſemitas Juſtitiæ revocarent. Clarent multi ex Abbatibus ſanctitatis opinione, ſpeculum, & exemplar non Monachorum ſolummodo facti, ſed etiam ſæcularium è quibus Simon de Petra Joannis de Diedesheim viri ſancti in Abbatia Lacenſi ſanctus ſucceſſor, poſtulatus ex Monaſterio Hornbach Metenſis Diœceſeos & eruditione & vitæ exemplo plurimos retinuit, & periclitantem nonnullis locis Diſciplinam Monaſticam ſtrenuè reformavit, ſingulare Religioſiſſimi Præſulis exemplar.

Burſfeldenſis Congregatio.

Abbates plures in opinione ſanctitatis.

Jn Italia hoc ipſo anno & tempore Camaldulenſis Celeberrimæ ſub Regula Sanctiſſimi Patris noſtri Benedicti Congregationis ingens gloria, & renatus à ſæculo in ſæculum vernans vigor ac viror, cui in hunc uſque diem virorum ſanctiſſimorum nunquam defuit copia. E quibus hoc anno Beatus Euſebius, vir excelſo animo, ſed juxta humillimo ad ſupera

Camaldulenſium fama & ſanctitas.

illa gaudia evocatus, felicem Cælitum auxit numerum, cœlóſque implevit gratulatione.

Beatus Euſebius Hiſpanus.

Hic natione Hiſpanus, virtute non minùs, quam genere Nobilis, magnis animi corporiſque talentis præditus, & ob hæc Regibus catholicis charus, cum Anno Chriſti 1497 Regum eorumdem Oratorem apud ſereniſſimam Rempubl. Venetam ageret, & ſæpius ad lectiſſimum, hodieque [ut coram mirati ſumus] florentiſſimum ſanctitate Cænobium S. Michaelis Camaldulenſium noſtrorum inviſeret, ſacroſancto aliquando Miſſæ ibidem Sacrificio, cœleſti quadam vocatione invitatus, quamprimum accommodans animum, hoſpitium illic rogat, & ſuper propoſito ſuo Regem informat; qui tantum ſibi virum abeſſe graviter ferens, ſubmiſſo ſtatim in ejus locum Oratore alio, Euſebium revocat, eoque ſibi ſingulariter opus eſſe multis edocens rationibus & argumentis, nihil tamen efficit ipſo conſtantiſſimè in ſuo ſancto perſiſtente propoſito, quem fruſtra deinceps reducem ſereniſſimus Reipubl. Dux & Princeps proceresque cùm Veneti, tum Hiſpani avertere conati ſunt. Cucullum proin ſumma devotione complexus, & expleto ſacri Tyrocinij probationis anno, Monaſticen profeſſus, mox Venetias & Hiſpanias ſplendoribus miræ ſanctitatis percelluit, & Magiſter creatus Novitiorum, charitate, patientia & pia ſollicitudine, non minus ſe ipſis Novitijs, quam illi, etſi tam ſancto inſtituti Magiſtro, probavit, & exemplo omnibus atque incitamento fuit. ut vel maxime tunc pulcherrimum & feliciſſimum Cænobium, juventute renovatum Aquilæ, in pullis tam probatæ generoſitatis, Venetias adorarent. Animi demiſſione maximus, nihil tantopere, quàm viliora exambijt, & in culina ſervire inter optatiora habuit. Sæpius ex obedientia occurrere ad proceres juſſus, in ictu oculi paruit, & ut erat ſordido procinctus linteo ſe ſe admirantibus ſtitit. Fuit rigidus ſui corporis caſtigator, quod multa inedia, uſu cilicij, alijſque afflictionibus carnis ſtrenuè edomuit. Fractus denique laboribus, ſtomachi graviter debilitati laborans morbo, accedente febri, ſexdecim totos ante obitum dies, nihil prorſus cibi ſeu potus admittens in Dei jugiter laudibus permanſit, perceptiſque demum ſacroſanctis Eccleſiæ Sacramentis, præ gaudio in dulces effuſus lachrymas præque dulcedine ſocietatis Angelorum exultans, erectis in cœlum manibus moritur 4. Idus Februarij hoc anno, cùm paulo ante mortem ipſius, tota ſpectante & admirante Venetiarum Vrbe, flamma lucidiſſima è cœlis ſuper Cænobium in quo decumbebat deſcendere videretur. Claruit à morte illuſtriſſima miraculorum gloria, & in eodem ſuo ſepultus Cænobio ab Aldo Manutio ſequenti elogio eſt honoratus.

Converſio ejuſdem. — *Conſtans in ſuo propoſito.* — *Magiſter Novitiorum inſignis.* — *Viri egregia ſanctitas.* — *Mors ejuſdem feliciſſima.* — *Miraculorum gloriâ celeber.*

Epitaphium B. Euſebij Hiſpani.

Lector, parumper ſiſte; rem miram leges.
Hic Euſebij Hiſpani Monachi corpus ſitum eſt.
Vir undecunque qui fuit doctiſſimus,
Noſtræque vitæ exemplar admirabile.
Morbo laborans, ſexdecim totos dies
Edens, bibens nihil prorſus, & uſque ſuos monens,
DEUM adijt. Hoc ſcires volebam: abi & vale.

Vixit vir ſanctus, annos unum & quinquaginta, cujus vitam Stylo facundo ſcripſit Auguſtinus Florentinus.

IESU CHRISTI ANNUS M.D.II.
Sanctiſſimi P. N. Benedicti MXXII.

Nouus in Gallia ſplendor.

Nequid Hiſpaniæ, nequid Italiæ cedere videretur fertiliſſimum, tot ſanctiſſimorum per Eccleſiam univerſam Inſtitutorum & Ordinum, atque innumerabilium utriuſque ſexus ſanctorum Genitrix Galliarum Regnum, ipſum quoque Benedictini inextincti fervoris flammas in ſublime exſuſcitat. Gratioſiſſimo quamprimum ſplendore, latè omnibus colluſceſcentibus.

Caſalis Benedicti Congregatio.

Inſtituta primum hoc anno â Guilielmo Alabatio Abbate S. Petri Caſalis Benedicti, Diœceſeos Bituricenſis, inſigni per Gallias Ordinis noſtri Reformatione, quæ ante paucu-los annos optimis cœpta initijs, aſpirante cœptis Numine, nunc latius propagata, paulo poſt feliciſſimis crevit ſucceſſibus, adeo ut deinceps, magna ſedis Apoſtolicæ gratulatione

ne â Leone X. nec minus minore applauſu Franciſci I. Galliarum Regis ſolemniſſimè & probaretur, & plurimum commendaretur, dicta deinceps CONGREGATIO CASALINA. Admirabili Divini Numinis providentiâ & diſpoſitione, ut cum orbem quotidie in deteriora raperet Cacodæmon, è contra DEUS varia paſſim luminaria diſcutiendis tenebris ſuſcitaret, & ſuaviſſimo modo quoſcunque bonæ voluntatis ad ſe raperet, & â præcipitio ſcelerum præſervaret. Fuit ad Congregationem hanc magnus quamprimum confluxus, vocantémque DEUM, viri opibus & gloriâ florentes, eoſque inter eruditione celeberrimi, non ſine ſumma multorum admiratione conſequuti, divitias antea ſummo quæſitas ſtudio & labore, paupertate voluntariâ, delicias mundique illecebras rigore Monachico, litterarum profanarum, & ſcientiæ inflantis ſtudium, ſimplicitate ſanctâ, & ſui contemptu religioſiſſimo permutarunt: quos inter Guido Juvenalis, Joannes & Carolus Fernandi, ſingulari eruditione clariſſimi, & litterarum celebres in Archi-Univerſitate Pariſienſi Profeſſores, ad Caſale illud, Regum Palatijs illuſtrius, mirâ Inſtituti illius rapti honeſtate & ſanctitate, certatim convolarunt. Ex his mirandus præ alijs Carolus Fernandus, modo dictus, imò pro miraculo paſſim habitus, qui cum â prima ferè ætate oculis captus, atque ob idipſum elementorum omnino ignarus eſſet, eâ tamen excelluit ingenij ſagacitate, ut alter ſui ſæculi Homerus haberetur, in omni præterea ſcientiarum genere verſatiſſimus, adeo, ut ultro Pariſios, ad univerſitatis cathedras, & ad publicè profitendum expeteretur, & evocaretur. Is autem contempto eo, quod miraculum paſſim audiret, & oraculi vicè haberetur, Monaſterium prædictum ingreſſus cucullum famâ omni ſanctius & potius habuit; atque Apoſtolicâ diſpenſatione ordinatus Diaconus, nomen ſuum per inſignibus ingenij monimentis, conſpicuum orbi & æternitati fecit. Reliquit autem:

Confluxus ad eundem magnus.

Guido Juvenalis.

Viri aliquot illuſtres.

Caroli Fernandi eruditio.

Commentariorum Diverſorum Librum I.
Laudum Ordinis Patrum Carmelitanorũ Lib. I.
De Conceptiône Beatiſſimæ Matris Virg. Lib. I.
Odarum in Laudem Chriſti Servatoris. Lib. I.
Orationem inſignem in Laudem ejuſdem.
Carmen Jambicum de Beatiſſima Virg. Lib. I.
Orationem celebrem de Laudibus Deiparæ.
Orationem de Laudibus S. Catharinæ Virg. Mart.
Carminum diverſi generis plurimorum. Librum unum.
Elegiarum de contemptu mundi. Lib. I.
Epiſtolarum ad diverſos. . . . , Lib. I.
Speculum Diſciplinæ Monaſticæ. Lib. I.
Epiſtolam Paræneticam obſervationis Regulæ Benedictinæ. . . . Lib. I.

Ejuſdem ingenij plurium monimenta.

De eo agit *Valerius Andreas in Bibliotheca Belgica: fuit enim Brugenſis patria; nec non Antonius Sanderus de Scriptoribus Flandriæ. Chopinus lib. 2. de Dominio Franciæ, & lib. 1. Monaſt. tit. 2. Arnoldus Duacenus & alij.*

Efferbuit hoc ipſo tempore in eodem ampliſſimo Galliarum Regno [ut prompriſſimam in vota Magni Benedicti, ſuique conſervationem Ordinis, DEI manum agnoſcas] & mirificè exarſit, plurima longè latéque Cænobia calentiſſimo vitæ Monachicæ exemplo exſuſcitans Congregatio noſtra Sagienſis, de qua memoratus nunc primum Carolus Fernandus in Libro ſuo Parænetico de obſervatione Regulæ Benedictinæ, ad cujus Reformationis Monachos opus idem ſcripſit; quæ quidem, ut ex eiſdem apparet ſcriptis, magnæ omnino fuiſſe obſervantiæ & abſtinentiæ, comprobatur. Ut mirum planè ſit, invaleſcentibus per orbem Hæreſibus & ſceleribus, ipſo quoque Atheiſmo, vetuſtiſſimum tamen Ordinem, nunquam non novos, ut deinceps videbimus, ſurculos germinaſſe, & Aquilæ juventute ſæculis ſingulis, imò ſingulis, ſi non annis, annorum certè Decadibus & ſingulis Olympiadibus renovatum. *Carolus Fernand. Arn. Duac. &c.*

Congregatio noſtra Sagienſis.

Juventute Aquilæ renovatur Ordo.

Jtalia item, novi non ita pridem concepti fervoris retinens, celeberrima inprimis ſanctæ Juſtinæ Paduanæ Congregatio, & Reformatio, viros cùm eruditione, tùm rarâ vitæ perfectione illuſtres plurimos, ſummo cum bono atque ornamento Ec-

S. Juſtinæ de Padua Congregatio.

 cleſiæ

cleſiæ educatæ. Quorum aliqui, ignorantiſſimo ſanè ſæculo, & ob hoc ipſum tot erroribus obnoxio, meritis etiam de re litteraria gravibus excelluêre. E quibus hoc ipſo anno, Lucas Bernardus Brixienſis ſe prodidit, cui alia inter debet ſera poſteritas Beati Joannis Chryſoſtomi Homilias octuaginta è Græco in Latinum converſas, quæ Baſileæ Rauracorum tomis duobus excuſæ ſunt.

Theophilus Martini Epiſcopus Drivaſti.

E congregatione ſimiliter noſtra Camaldulenſi, eminet juxta alios, Theophilus Martini, vir præſtantiſſimus, Balnenſis primum Monachus, dehinc Abbas, ob vitæ autem doctrinæque merita Cænobio extractus, & Drivaſtenſis in Candiæ Regno Epiſcopus ordinatus, quem ipſe honorem ita geſſit, ut honoratiorem redderet, novo exemplo docens, quantum Cathedris etiam eminentiſſimis Monachi veteres ſecum contuliſſent.

S. Severini in Urbe Neapolitana Reformatio.

Rurſum aliud Regnum, novis luminibus collucеſcit, calore incaleſcit, Neapolitanum ſcilicet, & ipſa Metropolis, ac ſedes Regum Neapolitana urbs, Reformatione Ordinis novâ, fervore Religioſorum novo, ſuccenſo primum Divini Spiritus igne præ aliis Cænobijs, ſancti Severini ſpectatiſſimo ibidem Archiſterio, cujus conatus, uti cœlum excitavit & juvit, ſic ipſe Archidux & Patriarcha Monachorum Benedictus, prodigioſo applauſu approbavit, & commendavit. Sicut deinceps audiemus.

Ottho ab Eltern Abbas S. Maximini Trevir.

Germania, etſi poſtrema plerúmque, tanquam natura tardior, ſobrietatis tamen & frugalitatis exemplis non omnino carens, produxit hoc ipſo tempore, qui reformationis, toto ſtudio ſatagerent, quos inter Ottho ab Elten ſive Eltern Archiſterij Trevirenſis S. Maximini Archimandrita, Reformator ſtrenuus, perfectionis ſtudio cultiſſimus, hoc ipſo anno beatiſſimo fine, ultimâ Aprilis decedens, ſucceſſorem pari Zelo reliquit Thomam ab Hueſden Brabantinum, uterque non ſuo ſolum Cænobio, ſed multis alijs vitæ exemplo plurimum profuêre.

Chriſtianus Abb. Altaich.

Nec minori laude & magnis conatibus celebrem Chriſtianum Abbatem in ſuperiore Altaich Bavariæ hoc anno mortuum Cæſari Maximiliano & Alberto Bavariæ Duci chariſſimum mortalibus ereptum conſequutus pari Religione & Reformationis Studio Georgius, & Monaſterium ſuum, & vicina immortaliter demeruit. Chriſtiano pro meritis, Filij ſacri ſequens Epitaphium poſuêre.

Epitaphium ejuſdem.

Sexto Kal. Julij anno Chriſti 1502. Obijt venerabilis Pater ac Dominus Chriſtianus Abbas noſtræ Congregationis, Vitæ Regularis Zelator, Virtutum Cultor, Vitiorum Ultor, Fratrum amator, Monaſterij Reformator, partimque Reſtaurator.

Ipſo anno 1502. in Regno Poloniæ, Monaſterio ſanctæ Crucis Montis Calvi, Benedictini Ordinis, ſupra quinquaginta Monachi, Tartaris Cænobium invadentibus, in Eccleſia collecti, dum SALVE REGINA, toto animi Voto depromunt, à barbaris crudeliter mactati, cœptam Salutationem coram Regina Martyrum in Cœlis feliciter abſolvunt. *Ex monim. ejuſdem Cænobij.*

Virgilius Abb. S. Petri Salisburg.

Obijt eodem ipſo Virgilius eo nomine II. Abbas S. Petri Salisburgenſis, de quo Albertus intaminatiſſimæ Vitæ Succeſſor: *qui non ſolum Verbo ſuis præfuit*, inquit, *ſed ſanctæ Converſationis exemplo*, comprobante ſeſe hoc ipſum in mœſtiſſimis à morte ejuſdem diſcipulis, & ſucceſſorem Anteceſſori non imparem eligentibus, adeo concorditer & unanimiter, ut qui tunc interérat ipſius Electioni Archiepiſcopus Leonardus, à Keütſchach, *nunquam ſe vidiſſe ſive audiviſſe tam ſanctam & concordem Electionem.* ut facilè, de cætera etiam loci diſciplina omineris.

IESU CHRISTI ANNUS M. D. III.
ſanctiſſimi P. N. Benedicti.
M. XXIII.

Status Germaniæ.

NIl proficientibus tantis & viris & virtutum exemplis, Germania nihilominus, cibi potúſque corporalis, nimiâ fame, ſiti, & ingluvie, Gratiarum Numinis & ſacrorum influxuum haud minimo impedimento, languens ipſa ſacietate, etiam lethargo laborare videbatur. Tepebant cum pietate litterarum etiam ſtudia: creſcebat cum avaritia & licentiâ cleri, odium & obſtinatio populi,

puli, Principum crudelitas & ambitio, novarum apud pleróſque Studium rerum, Divinarum faſtidium; quin & profundiùs diabolica ſummæ ſuperbiæ, hoc eſt Hæreſeos ſemina inadvertentibus, quorum maximè intererat, afferre remedium, Serpebant. Ominabatur facilè, ut perſpicaciſſimo erat animo, Magnus ille Trithemius Spanheimenſis Abbas, Jlluſtriſſimum ſæculi hujus Sydus, ornamentum Germaniæ æternum, utque tantum malum, quod experti ſunt Patres noſtri, & nos uſque & uſque experimur, providè averteret, patriæ conſuleret, Principes cum ſacros tum profanos periculi admoneret, conſilia in rem opportuna & neceſſaria ſubminiſtraret, omnem lapidem movit, dies noctéſque laboravit, cùmque apud exteros parum, aut nihil proficeret, illud inprimis conatus eſt, ut ſui Ordinis collegas, Burſfeldenſem maximè ampliſſimam Congregationem, in officio contineret, novo fervore ſpiritus accenderet, otium & ingluviem proſcriberet, litterarum ſtudia reſtauraret, quod & plurimis locis effecit, tantúmque potuit, ut tam in inferiore quam ſuperiore Germania, & eruditionis laude, & vitæ meritis plurimi eniteſcerent, & ſarta omnia atque integra conſervarent, niſi obſtinata jam præcepsque in exitium patria conſilium jam omne & medicinam contemptim reſpuiſſet. Ipſe ante omnes Trithemius, *Vir, ſi doctrinam ſpectes,* Wionio Teſte, *ſapientiſſimus; ſi ſanctitatem, incomparabilis, & quodam modo, ut ita dicam, Orbis Miraculum,* ipſe, inquam, gliſcentibus jam tunc per Germanias Hæreſium ſeminibus, primus omnium, non ſine Numinis ſpeciali impulſu occurrit, dormitantes paſſim paſtores excitavit, fideliter præmonuit; egregio ſanè Fidei, Vigilantiæ atque induſtriæ exemplo demonſtrans, quid Hæreſibus in apertum erumpentibus facturus erat, ſi ſuperſtes foret, quibus, velut præſcius futurorum, inſigni octo Quæſtionum enodatione, ſeſe oppoſuit, & lucubrationes illas anno ſequenti [quo nimirum Caput ipſum Imperij adverſum technas & machinationes impiorum præmuniret] Maximiliano I. Cæſari Auguſtiſſimo conſecravit. Fuêre autem ſequentes:

Joannis Trithemij Abbatis conatus.

[...]dem Hære[...]s antever[...]t doctiſſi[...]is ſcriptis.

1. *De Fide & intellectu.*
2. *De Fide neceſſaria ad Salutem.*
3. *De Miraculis Infidelium.*
4. *De Scriptura ſacra.*
5. *De Reprobis atque Maleficis.*

Monimenta Abbatis Trithemij.

[Quo quidem libro peſtem Germaniæ maximam, prævidit, & extinctam in ortu & ſemine voluit]

6. *De Poteſtate Maleficarum.*
7. *De Promiſſione Divina.*
8. *De Providentia DEI.*

Magna Trithemij providentia.

Neque minus providè idem lectiſſimus Abbas hoc ipſo tempore ſolerter ſcripſit.

De quibusdam in Pſalterio dubijs. Lib. I.
De certis dubijs & quæſtionibus in Evangelio juxta Joannem. . . . Lib. I.
De Prænotionibus licitis Chriſtiano & non licitis. . . . . Lib. 2.
Variarum quæſtionum, orationum, & propoſitionum. . . . . . . Lib. 20.

Jnexplicabile verò meritum, quo obſtrictam Germaniam univerſam [utinam impia & diabolica hominum peſtis & colluvies agnoſceret] voluit, illud fuit, quod improbas mortalium, invaleſcentibus nimium totis provincijs ſuperſtitiones, Magiam, & apertam atque clandeſtinam cum Jnferis conſuetudinem deteſtandam, & maleficia omnia exſcindere pro virili laboravit, ac proin

Trithemius Magicarum ſuperſtitionum profligator.

CONTRA MALEFICOS, omneſque artes ac ſuperſtitiones ab Eccleſia prohibitas libros quinque ſcripſit.

HIs alios duodecim: *De Dæmonibus & artibus profanis maleficis, & ſuperſtitioſis* addidit, inque iiſdem omnium diabolicarum artium vafrамenta, egregiè exploſit & avertit. Quod dein animadverteret, quantum bonarum artium & litterarum ignorantia mali mundo inferret, totus in eo fuit, ut in ipſis Monaſterijs, primis olim apud Germanos litterarum Gymnaſijs, Studia revocaret. Unde præter illam, quam ſolus ipſe ſuomet Marte, arte, ingenio ac manu Bibliothecam integram compoſuit & ſcripſit; aliam inſignem, conquiſitis præſtantioribus totâ Europâ libris Manuſcriptis, ut alijs Abbatibus exemplo eſſet & incitamento, ſedulò & magnis

Litterarum Studia paſſim promovit.

nis ſumptibus collegit, adeo locupletem, & ab hiſce inſtructam armis, ut eâ præſtantiorem tunc temporis Germania non habuerit. Ita ipſe ad Joannem Damium, qui ſibi â Cubiculis olim fuerat: *Jn omni facultate ſcientiarum*, inquit, *volumina multa comportavimus, non ſolum impreſſa, ſed etiam pergameno ſcripta complura pretioſa & rara, ut confidenter auſim dicere, IN TOTA GERMANIA SIMILEM NON ESSE BIBLIOTHECAM, in qua tot rara & pervetuſta inveniantur volumina, in omni varietate Scripturarum tam Divinarum, quam ſæcularium, diverſarum quoque linguarum, Hebraicæ, Græcæ, Latinæ, Chaldaicæ, Arabicæ, Indianæ, Ruthenicæ, Tartaricæ. Taceo reliquas conſulto quæ noſtris utuntur characteribus, ut Italicæ, Bohemicæ, Gallicæ & ſimiles &c.*

Bibliotheca Trithemij.

Quantus vero ad Trithemium occurſus eſſet, ipſe item in Chronico ſuo Spanheimenſi memorat: *Bibliotheca*, inquit, *Spanheimenſis hujus Monaſterij* [vix quadraginta octo antea volumina, ibi repererat] *hodie in omni terra prædicatur, in tantum, ut multi Principes, Epiſcopi, Doctores, Magiſtri, Nobiles, Viri clariſſimi, non ſolum è vicino, ſed etiam è Regionibus longinquis, nomine & famâ Ioannis Trithemij Abbatis & voluminum ejus excitati, hunc locum inviſerint, quibus antehac nec nomen quidem Cænobij conſtabat. Inter quos, ut paucos cæteriſque præſtantiores commemorem, fuit Joannes Dalburgius Epiſcopus Wormatienſis, Joannes Capnion Pforzenſis, Conradus Celtes Protutius Poeta Laureatus, Franciſcus Bononius Reginæ Romanæ Secretarius, omnes viri doctiſſimi, Græcæ quoq; & Hebraicæ linguæ peritiſſimi; Henricus Bunaugius Saxoniæ Ducum Secretarius, Ioannes Cuſpinianus Poeta Laureatus & Medicus, Jacobus Wimpfelingius Theologus, Aquinus natione Suedus, Mathematicus ſubtiliſſimus, Ægidius Delphius Theologus Pariſienſis, Jaſon Italus, Jodocus Gallus Rubiacenſis Theologus, Gabriel Biel Theologus famoſiſſimus aliique multi, quorum nonnulli ad menſem, quidam ad duos vel tres, alij etiam ad unius anni ſpatium, ſolutis expenſis, amore litterarum tam Græcarum quam Latinarum, quibus inſtructus affatim habebatur Trithemius, in hoc manſere Cænobio.* Ita ipſe.

Concurſus ad Trithemium.

Viri litterati plures enumerantur.

Triumphantis Eccleſiæ coronæ, inſignis Militantis gemma inſeritur hoc anno Beatæ Memoriæ Godefridus Floreau, Catalaunenſis in Campania Gallica Pontifex, qui ex Monacho & Abbate S. Germani â Pratis, ad eam evectus Cathedram, cùm raro perfectioris vitæ exemplo ſuæ Eccleſiæ annos quinquaginta ſtrenuè præſtitiſſet, Monachum ſe fuiſſe nunquam oblitus, atque eſſe facto ipſo commonſtrans, Regularem vitæ diſciplinam ad finem uſque indefeſsè obſervare in potiſſimis duxit, animi demiſſione, quam Infulis ſpectatior. Conditus eſt pro meritis in medio chori cathedralis Eccleſiæ, cujus juſſu inſignia chori ſedilia confecta ſunt, & columnæ aræ majoris. *Joan. Chenu, Belforeſtius, Claud. Robertus, Arnoldus Duacenus, &c.*

Godefridus Floreau Epiſcopus Catalaunenſis.

Jn Germania Monaſterio S. Petri Erffordienſis, ſummo bonorum omnium luctu magnum omnino luminare extinguitur, Guntherus Abbas, non de Monaſterio ſolum ſuo præclarè meritus, ſed de Ordine univerſo per Germaniam noſtram, ſpectatiſſimus plurimorum Monaſteriorum Reformator, ex cujus Cænobio, tanquam Religioſioris vitæ Aſcetarum promptuario, plurimi ad diverſa loca Præſules ſunt poſtulati.

Guntherus Abb. S. Petri Erffordienſis.

Effulgeſcit ſummâ longè latéque auctoritate & celebritate Leisbornenſe Cænobium ſub Joanne lectiſſimæ notæ Antiſtite, ejuſdem loci Aſcetis tantâ eruditionis & perfectionis vitæ famâ celebratis, ut difficillimi caſus & controverſiæ totius provinciæ ad ipſos remitterentur. Ex quo facilè animadvertas, etiam perditiſſimo hoc tempore, juxta perfectionis & ſanctitatis ſtudia, etiam eruditionis apud noſtros ſtrenuè viguiſſe.

Joannes Abb. Leisbornenſis.

IESU CHRISTI ANNUS M.D.IV.
Sancti Patris Benedicti
M.XXIV.

INgenti prodigio, & æternis memorando ſæculis, reſtitutæ hoc anno, deploratæ Monachorum in ſacro Caſinate Monaſterio res, & propenſiſſima Numinis voluntas in Ordinem noſtrum, in hoc etiam fine ſæculorum manifeſtiſſimè comprobata. Marcum Antonium Scipionem elegantiſ-

Afflictiſſimus Caſini ſtatus.

gantiſſimi Styli ſcriptorem, virum amiciſſimum, audiamus: *Sanctiſſimum Ordinis Archiſterium Commendatarij, ut vocant, Abbates, eóſque inter poſtremus Joannes Medicæus S. R. E. Cardinalis, habuerant.* *Ab hoc*, inquit ſcipio, *Julius Pontifex Maximus, Abbatiam enixè contenderat, Conſalvi Magni aſſiduis ac penè importunis precibus efflagitatus. Hic enim Ferdinandi Regis Hiſpaniæ Copiarum in Italia Imperator, cum intra Barulum incluſus à Gallis ſemeſtri jam obſidione acriter adeo premeretur, ut prævictus inopia, quodvis herbarum genus ac mures ipſi jam ceſſiſſent in cibum, nec ulla commeatus & ſubſidij ſpes in proximo oſtenderetur: tam difficili tempore & loco ad preces & vota converſus eſt; Divi BENEDICTI ope, ac patrocinio, deploratis Hiſpaniarum rebus, ſuppliciter exoratq: nec fruſtra; Nam inſequenti nocte per quietem à ſuo Tutelari Benedicto confirmatus, bono animo eſſe jubetur, hoſtem ſtatuto loco, atque horâ laceſſere ad prælium; ex quo certam victoriam, ac triumphum eſſet relaturus: tantùm recordaretur, ubi Campaniæ Regno potitus eſſet, ſuos Monachos in Caſinatis Cœnobij liberam poſſeſſionem aſſerere. Ex nocturno viſo Dux & milites erecti, capeſſunt pugnam, tanto animi ardore atque audaciâ, ut Gallis longè numero ſuperioribus, partim cæſis, partim in fugam conjectis, Victoria brevi ad Hiſpanos inclinaverit, qui temporis, ac cæleſtis patrocinij beneficium occupantes, invadere hoſtium caſtra, prædas agere, vicinis locis deinceps potiri: donec capta Neapoli (Principe Regni urbe) reliqua oppida & urbes, ſponte ſua deditionem fecêre. Rebus hunc in modum, præter expectationem prodigiosè transactis: Conſalvus, annuente Ferdinando Rege, Campaniam omnem Proregis dignitate, atque imperio moderabatur. Iamque tam inſignis Victoriæ (quam Divi BENEDICTI auxilio retulerat) optimè conſcius ac memor, de voto perſolvendo religiosè cogitabat, Omnes igitur omnium Cœnobitarum Antiſtites (quotquot ſanctiſſimi Patriarchæ Regulam Neapoli profitebantur) ad ſeſe accerſiri mandat, viſurus cuinam Sodalitio, Domicilium Caſinas ex voti obligatione attribueret. Hos inter ſimul ac Vincentium Neapolitanum (id temporis ad S. Severini Abbatem) adſpexit cucullo laxioribus manicis, multiplicíque plicaturâ concinnato, atratum ac gravem; intento in eum digito: Hic enim vero, inquit, ille eſt, qui Caſinatem ſaltum, cum ampliſſimo Cœnobio retulerit, ex objecta mihi ſpecie Divi Benedicti habitâ, quàm ſimillimus. Mox cum Ferdinando Rege ac Julio Papa, ſummâ ſollicitudine per litteras, ac nuncios agere non deſtitit; donec Monaſterium Caſinas ad eam Congregationem adjungeretur, cui S. Severini Sodales antea copulatos comperterat. Hæc autem ſodalitas, ab inſigni apud Patavinos Cœnobio, deductis ortu ac nomine, Congregatio S. Juſtinæ de Padua, vulgo appellabatur, exquiſito renaſcentis Monaſticæ Diſciplinæ cultu atque obſervantiâ; Cœnobiorum numero atque amplitudine; junctiſque inter ſe tum domicilij, tum Monachorum animis, arctiſſimo Religioſæ Conjunctionis, ac pacis fœdere: latè per totam Italiam celeberrima. Hanc igitur ſæculi præteriti anno quarto* [ſcripſerat hæc familiariſſimus nobis Scipio anno Chriſti 1630.] *Cœnobium Caſinas (agente inprimis atque adnitente Conſalvo) ſibimet tanquam capiti copulavit: transfuſo in eam de ſuo nomine CONGREGATIONIS CASINENSIS appellatione. Viſuntur etiamnum Caſini ſacerdotales amictus ex veſte Attalica criſpante, quâ Conſalvus Neapolim, partâ de Gallis Victoriâ ſpectabilis, triumphali majeſtate ac pompâ, inverat.* Ex hac porro ſerie atque eventu rerum, quivis [opinor] facilè animadvertet, Divi BENEDICTI Numen, quantopere Hiſpanorum Regum rationes, atque amplitudinem promoverit. Scilicet providerat, Neapolitanum Regnum, haud longo poſt tempore ad Auſtriacos Principes [ſui generis ſobolem] diffuſo per tot provincias ac Regna dominatu, & Catholicorum Regum, non titulo magis, quam profeſſione, atque actionibus glorioſiſſimos, devolutum iri: quorum in ditione futurum erat, ut plurima ſui Inſtituti collegia [Caſinas præſertim] ſanctitate atque opibus florerent, gauderéntque opimâ pace, ac Religioſo otio, pijſſimorum Principum munita Patrocinio, libertate cumulata, decorata Privilegijs. Ac mihi quidem, illud etiam hac in re ſpectaſſe videtur ſanctiſſimus Patriarcha: *Ut quemadmodum FRANCORUM OLIM REGIBUS,*

Commendatarij Abbates cœlo inviſi. — *Conſalvus Magnus Belli Dux.* — *S. P. N. Benedicto ſupplex exauditur cum conditione.* — *Ope ſancti P. N. prodigioſa Victoria.* — *Voti memor Gonſalvus.* — *S. Severini Neapolitani Monaſterij Reformatio.* — *Congregatio S. Juſtinæ.* — *Æternum meritus de Regibus Hiſp. S. P. N.*

GIBUS, PER SUI ORDINIS HOMINES, GALLIÆ SCEPTRUM, AC DIADEMA CONCILIAVERAT: SIC HISPANOS REGES BONA ITALIÆ PARTE, LONGEQUE PULCHERRIMA DONATOS, HAUD DISSIMILI BENEFICIO PER SE IPSE ADIUVARET &c. Ita Scipio. Inter alios Ordinis Viros Illuſtres morte, hoc anno felici extinguitur, Antonius de la Haye Abbas Regij Galliæ Archiſterij S. Dionyſij, quem CONSANGUINEUM & Conſiliarium in litteris ſuis vocabat Ludovicus XII. Francorum Rex Auguſtiſſimus. Ut hinc ſatis animadvertas, florem Ordinis in Regno illo liligero, cui Regij ſanguinis viri, & hic & plurimi alij nomen dare & ſeipſos emancipare, digniſſimum duxerint, *Ex S. Dionyſij Hiſtoria, & Cl. Roberto.*

Sceptrum Galliæ per Benedictinos Regibus obtigit.

Antonius de la Haye Abb. S. Dionyſij obijt.

Moritur hoc anno inſignis novi Ordinis ſub Regula ſancti Patris noſtri promotrix, Iſabella Caſtellæ & Legionis Regina, quæ Beatæ Beatrici noſtræ condendo primo Conceptionis Immaculatæ Cænobio Palatium proprium, quod Galliana dicebatur, obtulit & donodedit, ſacrúmque illud & Cœlo ſummè plauſibile Inſtitutum, tanquam altera ejuſdem Mater fovit, inter noſtros pro eximijs meritis referenda. *Ex diverſis rerum Hiſpaniæ Scriptoribus.*

Iſabella Caſtellæ Regina noſtris accenſenda.

Extinguitur hoc ipſo anno illuſtriſſimum ſacræ Familiæ noſtræ Caleſtinæ ſydus, cœlóque inſeritur ſanctæ memoriæ Henricus cognomento Juvenalis, Gallus natione, cujus ſanctimoniam, eximiæ Virtutes & variæ de eventuris rebus revelationes, ac quarumdam, pro quibus ſacrum fecerat, animarum è purgatricibus flammis liberatio, clariſſimè comprobarunt. *Ex communicatione R. P. Philippi Malabaylæ, & monimentis Cæleſtinorum.*

Henricus Juvenalis moritur.

In Germania, frigidiſſimo hoc ſæculo ſanctitatis ſplendoribus effulget, & Divini Pneumatis exardeſcit ignibus, Beatæ memoriæ Joannes de Suſato, Abdinckhofenſis Cænobij Abbas ſpectatiſſimus, Henrici de Peynis, pari ſanctitate viri digniſſimus ſucceſſor, & Reformationis Monaſticæ ferventiſſimus promotor, cujus ſanctis vitæ exemplis ipſi Paderbornenſes Epiſcopi [ſitum in eadem urbe Monaſterium eſt] plurimum lucis & fructus perditiſſimo tempore hauſêre; multáque ejuſdem Auctoritate & Conſilio, tota Diœceſi, ad conſervationem Religionis & devotionis piè & providè ſunt inſtituta.

Joannes de Suſato Abbas Abdinckhofenſis.

IESU CHRISTI ANNUS M. D. V. ſancti Patris Benedicti. M. XXV.

Illuſtriſſimus, albóque notandus lapillo hic annus eſt, novâ Ordinis noſtri Archiſterij Caſinatis Reformatione, *Caſinenſis Congregationis* nomine primùm exaudito. Cum Ferdinando Hiſpaniarum Rege potentiſſimo, Conſalvóque Prorege Neapolitano agentibus; ipſo Patriarchâ noſtro ſanctiſſimo Benedicto, id ipſum efflagitante: Commendatarijs Abbatibus [qui ipſos quinquaginta annos patrimonio tanti Patris miſerè incubuerant] liberatum Caſinenſe Monaſterium, cedente [qui ultimus occupaverat] Julij Rom. Pontificis precibus ac juſſis, Joanne Medicæo S. Romanæ Eccleſiæ Cardinale, nova lectiſſimorum Monachorum colonia, legitimo cum Præſule eſt ſolemniter introducta. *Euſebius Mutinenſis,* ait Scipio, *Congregationis S. Iuſtinæ caput ac Præſes, primus ex eadem ſodalitate, Caſinenſis Abbas renunciatus, religioſo centum Monachorum comitatu ſtipatus, Caſinum adijt, ſacrum Cænobium ex ſanctiſſimæ Regulæ præſcripto, & recens uſurpatæ conſuetudinis laudatiſſimâ formulâ moderaturus. Porro Euſebium adventantem, Caſinates obviam effuſi, pleno hilaritatis vultu, ac libentiſſimis animis excipiunt, omnibus Religioſi obſequij ac reverentiæ argumentis, domum officioſiſſimè deducentes: excepti viciſſim ab Euſebio, ejuſque ſocijs Caſinates, nullum in eos humanitatis, nullum Benevolentiæ ſignum omittentibus. Cæterùm ex hac, non minus animorum, quam Inſtituti ac nominis mutua inter ipſos communicatione, dici non poteſt, quanta utriſque obortaſit, integerrimæ voluptatis ac lætitiæ affluentia, cum Patavinæ ſodalitatis Alumni, quo ipſi fruebantur caſtiſſimæ diſciplinæ bono, cum omnibus illud Divi BENEDICTI Cænobijs, communicatum peroptarent; Caſinates verò apud Proregem Neapolitanum, ac Romanum*

Caſinum mirè Commendatario Abbate liberatur.

Euſebius Mutinenſis Caſini Abbas Reform. I.

Caſinatum plauſus.

manum Pontificem vehementiſſimè contendiſſent, ut quod de puriore ſacrarum Legum cultu admittendo agitari cœptum erat, quam citiſſimè perduceretur ad exitum: cum perhonorifica tamen earum conditionum acceſſione, quæ Caſinatis Cœnobij omnium toto orbe clariſſimi amplitudinem ac ſanctimoniam declararent. Euſebius igitur in ſuo munere obeundo, cùm alias virtutes multas; tùm verò inprimis mirificum ardorem, Religioſam Diſciplinam inſtaurandi, & indefeſſi animi ſtudium præſetulit. Hinc ſacræ Militiæ copias augere: Legum quas Caſinates profitebantur, inviolatam obſervationem exigere: viciſſim, quibus rebus illi indigerent, antequam peterentur, ipſe ultro deferre & abundè omnibus elargiri. Neque interim bonorum Monaſterij, ac Iurium procuratio vel omiſſa, vel remiſſè negligenterque pertractata. Multis à Julio II. Pontifice: multis à Ferdinando Rege Catholico impetratis Privilegijs, res Caſinenſis ſtabilita, Cleri diſciplina (cui per multos annos vigentibus bellis, ſoluta militum conſuetudo ac familiaritas, non parum labis ac ſordium aſperſerat) perutilis Synodi celebratione repurgata &c. Videatur Marcus Anton. *Scipio Caſinas.*

Euſebij Abbatis Studium.

Res Caſinenſis mirè ſtabilita.

Caſalenſis Congregationis in Gallia non minores progreſſus, cui non virorum jam ſolummodo, ſed illuſtria Virginum Cænobia accenſa ſunt, & non levem paulopoſt, Regno ſpectante & mirante univerſo, tam ſanctæ Reformationis fructum meruêre. eo quoque in ipſum Regnum redundante, ita, ut quæ jam tunc propiora erant pericula, ſupplicum hujuſmodi, adeo Numini probatorum & dilectorum, fervore ac precibus, non ſemel diſijcerentur, & averterentur.

Moniales etiam Reformationem ampleƈtuntur.

Hoc primùm anno, cum ferè biennium vacaſſet Jlluſtriſſimum illud Galliæ & verè Regium S. Dionyſij prope Pariſios Archiſterium, Abbatem legitimâ electione accipit Petrum de Gouffier 26. Decembris deſignatum, Fratrem Arturi Magni Franciæ Magiſtri, Adriani S. R. E. Cardinalis, Guilielmi Admiralij, & Aymareli Albienſis Epiſcopi Abbatis Cluniacenſis, filium Guilielmi & Philippæ Mommerentiæ, præſtantiſſimis animi & corporis præditum talentis, de quo conſulendus recens editus liber de Regali S. Dionyſij Archiſterio.

Petrus de Gouffier Abbas

Jn Germania illuſtria rurſum ſydera extincta, Cœlo inſeruntur Venerabilis memoriæ Abbates, Blaſius Ranshovenſis vir eximiæ perfectionis, verus pauperum pater, adeo ut ſuos ſibi ipſe detraheret calceos & egenis largiretur, genuflexus animum creatori tranſmittens octogenarius; & Henricus à Lippia, Adamo ſanctæ memoriæ Anteceſſori ob inſignia vitæ merita chariſſimus, eidémque ſuccedere digniſſimus, Præſul verbo & opere potens [fuit enim Orator facundiſſimus] qui Monaſterio S. Martini Majoris Colonienſi cum ſexennium præfuiſſet, & Reformationem ubivis ſtrenuè promoviſſet, ingenti ſui relicto deſiderio, vita exceſſit, cujus elogium peculiari libello circumferri aſſeritur, quem tamen hucuſque videre non meruimus.

Blaſius Abb. Ranſhofenſis.

Henricus à Lipp. Abbas

Jn Hiſpanijs maximis ſe meritis commendat Joannes Enguerra Aſceta Populetanus vir Religioſiſſimus æque ac doctiſſimus, Regi Catholico à ſacris confeſſionibus, atque ab ipſo ad Regem Galliarum Legatus, Reginæ germanæ ejuſdem nuptijs conciliandis. Fuit idem Hæreticæ pravitatis Jnquiſitor [ut vocant] Generalis per Regnum Arrogoniæ, idem poſtea Epiſcopus Vicenſis, ac deinde Jlerdenſis deſignatus, de quo multa Mariana, atque Zurita ad hunc annum.

Ioan Enguerra, Confeſſarius Reg. Hiſp.

Epiſcopus Vicenſis & Ilerdenſis.

Claret viris valde Jlluſtribus Religione non minus, quam eruditione, noſtrum Lacenſe in Germania Cænobium, è quibus duo, hoc ipſo anno ex hac mortalitate evocati magnum ſui deſiderium in patria reliquerunt. Horum alter R. P. Joannes de Andernaco in ſacris ac profanis litteris præclarè eruditus, atque in Computo inprimis Eccleſiaſtico, atque Aſtronomico inſigniter verſatus, vitâ & converſatione ſingulariter devotus, Cœlorúmque Auguſtæ ſervitio præcipuè deditus extitit. Reliquit ingenij præſtantis aliquot monimenta, eaque inter librum unum de Recollectionibus. Alter fuit Antonius de S. Huberto, jugi exercitatione & ſtudio ſacrarum litterarum excellentiſſimus, concionator egregius, Vir zeloſus admodum, atque optimè meritus, cujus extat ſermonum tomus & liber Epiſtolarum. *Ex monimentis ejuſdem Cænobij.*

Ioannes de Andernaco Monachus Lacenſis.

Antonius de S. Huberto Lacenſis.

JESU CHRISTI ANNUS. M. D. VI.
ſancti Patris Benedicti. M. XXVI.

Viri Apoſtolici in Indiasmiſſi. RUrſum alij Benedictini Ordinis & Regulæ, Congregationis ſanctiſſimæ Camaldulenſis Aſcetæ, Orientalem verſus Jndiam, Romani Pontificis auctoritate & juſſu, ante biennium profecti, Apoſtolico munere, immortali cum merito, generoſiſſimè perfuncti ſunt; qui Perſiam, atque finitimos Perſidi Jndos, Evangelicâ prædicatione, hoc ipſo anno, atque deinceps, inexplicabili laborum tolerantia, indefeſſi informarunt, ſeque ipſos ultro & ſponte victimas Numini offerentes, ab nullo omnino periculo abſterreri ſe paſſi, diéſque noctéſque incredibili Zelo in lucrandis Gentilium animis ſeſe occuparunt; & Apoſtolicas ſibi coronas meruerunt. *In converſione Indiarum labor.* Jta perpetuo ſæculorum decurſu, noſtri irremiſſo labore Fidem Chriſtianam & Eccleſiæ atque Romani Pontificis auctoritatem aſſerentes, in omnes omnino Mundi plagas intulerunt, & feliciſſimè propagarunt. *Hiſt. Camald. Honor Philop.*

Primi Epiſcopi Indiarum ex noſtris. Debent ſub hoc ipſum tempus, Antipodes, orbis recenter inventi incolæ Montſerratenſibus noſtris, & primo Patriarchæ ſuo, Bueillio noſtro, Romani Pontificis meritiſſimo Vicario per Jndias univerſali, primos ibidem in diverſas provincias ijs lucrandis ordinatos, & deſtinatos Epiſcopos, presbyteros & Eccleſiarum paſtores; debent diverſas longè latéque exſtructas Eccleſias; debent Fundata prima Monachorum, & Clericorum Collegia; debent inſtitutas ſcholas ac ſeminaria; debent proſcriptâ barbarie, inductam Humanitatem; Fidem denique debent, poſt DEUM ipſum, quâ majus, & neceſſarium magis nil eſſe poteſt, ad vitam conſequendam ſempiternam. Cæterum de Bueillij ipſius ſanctioris vitæ exemplis, raris virtute Crucis Dominicæ prodigijs, everſis ab eodem delubris ac ſimulachris. *Delubra & Idola paſſim à noſtris deſtructa.* *Vid Honorius Philoponus & alij ſcriptores.* De ſuprema ejuſdem in Jndijs poteſtate. Scribit inter alios oculatus teſtis, vir omni exceptione major, clariſſimus & præſtantiſſimus Ferdinandus Conſalvus Ovetenſis; qui tunc Romæ, quando ea miſſio eſt adornata, cum Hiſpaniæ Legatis adfuerat; quæ ipſiuſmet verba, fide optimâ, verſa reddamus. *In data Bulla*, inquit, *Ordinavit Papa, per donationem Apoſtolicam, de cura, quam habere debeant, in convertendis Gentibus Indianis ad Fidem ſanctam. Ad quam ordinavit in ſecundo cum Columbo itinere, certas perſonas, Religioſas* [ex Monte ſerrato] *doctas & approbatæ Vitæ. Ad quem effectum electus fuit cum primis Frater Buill Catalanus ex Ordine S. BENEDICTI: Cui Pontifex dedit pleniſſimam poteſtatem, regendi Eccleſiam ijs in Regionibus Indiæ. Quapropter iſte caput fuit aliorum Religioſorum, & Clericorum, qui DEO in Converſione harum Gentium Indicarum inſervire, & progredi conſtituebat. Itaque Cruces, & Calices, & imagines, & reliqua paramenta neceſſaria, quibus opus habebant ad Eccleſias conſtituendas, ſecum portabant.* *Ordinatio ſummi Pont.* Jta Ferdinandus. Franciſcus Lopez paria habet, Thomas Bozius, Genebrardus.

Invaleſcit ſplendor Montis Serrati. Benedixit, ob Apoſtolicorum virorum merita, Montſerratenſibus haud minimè hoc ipſo tempore Numen, & Numinis Mater, ita ut quantum ipſi laborarent, in Ejuſdem honore & Fide propagandis, tantumdem ipſe Congregationis Ejuſdem decus & gloriam promoveret, Nobiliſſimáque Hiſpaniarum Monaſteria eodem fervore ſuccenderet, eidémque Sodalitati in Reformatione Ordinis adjungeret, ita ut per ampliſſima Regna, devotio in Monachos primum, atque dein in ſæculares etiam homines derivaretur, quo factum credimus, ut reliquis Europæ Provincijs, in deteriora ſemper prolapſis, Hiſpaniarum Regna ſibi perditiſſimo tempore ſemper Conſtantia, & exemplis ſuorum Religioſorum foverentur, & ſacro Inquiſitionis munere, uti ſupra in Joanne Enguerra noſtro commendavimus, ſingulari induſtria & vigilantia, in Fide retinerentur, quod ad conſervationem tot Regnorum Regis Catholici fuiſſe videtur præcipuum, ut hæc quoqne gloria ſpecialis, & hoc & plurimis antea ſæculis, ſanctiſſimo Patriarchæ noſtro deberi videatur. *Fructus inde in Regnum redundans.*

Vita exceſſit hoc anno Burcardus

Poſtu-

Burcardus Abbas Epternacenſis obijt. Poſuſinus Epternacenſis in Ducatu Luxenburgenſi Cænobij Archimandrita vigilantiſſimus, qui quanto Clerum plebemque in ſolida Numinis dilectione & cultu magis intepeſcere vidit, & Religioſos quoque periclitari animadvertit, tanto ferventius ſacræ Reformationi ſuorum inſtitit, ſuoque exemplo, alios etiam Abbates & Monaſteria excitavit, & è S. Maximini, Treverenſi Archiſterio, quod præ alijs ſemper excelluit, coloniam ſacram introducens, de ſuo & vicinis Monaſterijs æternum meruit. Superior quoque Germania, præter alios viros Ordinis illuſtres, Joannem eo nomine primum Cremiphanenſem Abbatem hoc tempore habuit, qui ob inſignem eruditionem & intaminatiſſimæ Vitæ integritatem, Maximiliano I. Imperatori Auguſto chariſſimus, plurimum apud Eundem & ſuis prudentiſſimis conſilijs, & ſumma authoritate potuit, ab eodem Arbiter Secretorum animi & â confeſſionibus piacularibus extitit, cui ſe maximis meritis commendavit. *Joannes Abbas Cremiphanij.*

ANNUS IESU CHRISTI. M.D.VII.
ſancti P. N. Benedicti. M. XXVII.

Imoritur præſenti anno feliciſſimis Reformationis cœptis, Euſebius Mutinenſis, primus Caſinenſis poſt ſolidiorem Monaſterij Reformationem Abbas, Ejuſdemque nominis Ampliſſimæ Congregationis Præſes Generalis, vir meritiſsimus, & qui ad id muneris, ut ex ſupra memoratis conſtat, peculiarius ab ipſomet ſanctiſſimo Patriarcha noſtro S. BENEDICTO expetitus videtur. Succeſſit, haud impari æſtimatione Zacharias S. Juſtinæ Patavini Cænobij Aſceta, traditam ſibi â Patribus, Caſinatem præfecturam eodem anno feliciter auſpicatus, egregiæ Virtutis opinione ac merito, apud Ferdinandum Hiſpaniarum Regem cognomento Catholicum apprimè commendatus. *Marcus Ant. Scipio, Annal. S. Juſtinæ &c.* *Euſebius Abbas Caſinas obijt.* *Zacharias Abbas.*

In Gallijs magno cum Ordinis ornamento effulget Jacobus d' Amboiſe Cluniacenſis Archiſterij meritiſſimus Abbas, familia Illuſtriſſima ortus, ex qua Principes plurimi Ducéſque ſereniſſimi prodiere. Is â teneris annis ſanctiſſimo Patri noſtro Benedicto in Archiſterio prædicto oblatus, Monachum profeſſus, ſub Joanne Borbonio anteceſſore ſanctè educatus, Studiorum poſtea gratia Pariſios, ad Hoſpitium ſive Collegium ab eodem Joanne conditum miſſus eſt. Ubi Pontificio Juri operam ſedulo navavit, magnóſque in Studijs progreſſus fecit. Abbas poſtea de Jumieges creatus, nec multo poſt S. Illidij prope Urbem Claromontenſem lituum meritus, poſtremo Cluniacenſis Antiſtes renunciatus, tot tantorumque ſanctorum meritiſſimus ſucceſſor, eiſdem per omnia ſe conformare ſtuduit; de Monaſterio inſigniter meritus, donec Claromontanus Epiſcopus crearetur. De quo alia inter, ita Franciſcus de Rivo Prior Major Cluniacenſis: *Hujus Patris noſtri Reverendiſsimi*, inquit, *quid fidem vobis, quid facultatem, quid ingenium, quid eximiam rerum omnium experientiam commemorem? Quid liberalitatem? quid animi magnitudinem, juſtitiam, & æquitatem, regularémque obſervantiam dicam? quæ omnia tamen ex omnibus ſingula ad conſummatum ſufficere poſſe hominem videntur. in eo enim ſimul, velut facto agmine concurrunt, adeo, ut quidquid eorum, alibi reperiri poteſt, ea illius prodiiſſe pectoris armario credi poſſit &c.* *Jacobus de Amboiſe Abbas Cluniac.*

Claruit ſub hoc ipſo Abbate, Antonius de Rupe ejuſdem Archi-Cænobij Prior Major, Decretorum Doctor, qui totus Religioſus [verba Chronici ſunt] totus erga Conventum laborioſus, fundator extitit venerabilis Collegij S. Hieronymi apud Dolam, quod â Fundamentis exſtruxit [ſunt enim Priores illi, eodem quo Abates alij Jure & poteſtate] ædificium miræ pulchritudinis. Jacet in Capitulo juxta Abbatem Rolandum. Ita Nicolaus d' Olery, qui & ſequentia ſubjungit: Poſt iſtum Antonium, fuit Prior Major Philippus de Bourgoin, antea Prior Clauſtralis, *MAGNÆ SANCTITATIS VIR, qui multum rigidè tenebat fervorem Ordinis. Jacet in Capitulo juxta Abbatem Guillermum.* Ita citatus Auctor, ut ad hæc uſque tempora nunquam defuiſſe Archiſterio illi, viri Sanctitate illuſtres videantur. *Antonius de Rupe.* *Philippus de Bourgoin.*

Moritur hoc ipſo anno, memorabile exemplar contempti [tam ambitioſè à multis quæſiti] Abbatialis honoris,

F

Chriſtophorus Abbas inWeichen-Stephan.

noris Chriſtophorus quondam Abbas inWeichen-Stephan pulchertimi prope Friſingam Cænobij, qui invitus atque reluctans ob egregia & animi & corporis talenta electus, ultro & ſponte poſt paucos annos Præſulatum reſignavit ſolo amore litterarum, Bononiamque profectusPontificijqueJuris Doctor creatus, inſignem ſacroſanctæ Theologiæ Profeſſorem egit, cumque præter raram eruditionem inſigni polleret eloquentia, & potentiſſima perorandi facultate, in Carinthiam ſecedens in Cella Mariana, totum ſe laudibus DEIparæ celebrandis devovit, Cathedram illam, omnibus Infulatorum omnium præ ferens, in quo ſumma omnium cum admiratione, ad confluentes peregrinos miro cum fructu verba fecit, hiſce laboribus ibidem feliciſſime immortuus; cum non multo ante mortem ad Weichen-Stephanenſe ſuum reviſiſſet, eidemque [cui incorporatos etiamnum erat, nec tanquam emeritus Abbas celebrari voluerat] magnam pecuniæ ſummam pro condenda inſigni Bibliotheca & exſtruendo DEIparæ Sacello contuliſſet. Vita exceſſit eodemmet anno ſucceſſor ejuſdem, non immediatus, ſed poſt Wolfgangum de Weix virum ſimiliter immortali memoria dignum, Antonius, de quo Abbatum Catalogus: *Vir mirè Religioſus, humilis, manſuetus, totus amabilis, diſciplinæ zelator, pauperum & orphanorum Pater, alter S. Martinus &c.* Ut inde animadvertas, non unius ſolum & alterius perditiſſimo ſæculo, quaſi rari nantis in gurgite vaſto eam fuiſſe mentis continentiam, ſed alterum ab altero, quaſi ſucceſſionis jure, talia exempla ſequutum fuiſſe ſummæ integritatis, & rarioris vitæ perfectionis.

Wolfangus de Weix.

In Brauweilerenſi non minus Cænobio, tantopere nunc viguit diſciplinæ ſanctioris obſervantia, ut inde exemplaria egregia expeterentur vitæ Regularis â Joanne de Weda Abbate, uti hoc anno ad S. Alexandri vulgo, *in Grafſchafft* Monâſterium Abbas eſt poſtulatus Albertus, quo cum deſtinati cooperatores ſunt tam præclaræ functionis Collegæ Religioſi Patres Matthias de Paſſendorff, Joannes de Hammone, Conradus de Warbergh, Medardus ab Euſskirchen & Stephanus de Crofft, ob egregia vitæ exempla merito celebrandi.

Joannes de Weda.

ANNUS IESU CHRISTI M.D.VIII.
Sancti Patris Benedicti M.XXVIII.

GRande omnino [nec minus Apoſtolico cenſendum merito, quo provinciæ totæ Regnaque ampliſſima Ordini Benedictino obſtricta ſunt] æſtimari ab æquis rerum Cenſoribus debet, quo Ordo Magni Benedicti verè Auguſtus, tot deinceps alios ſanctiſſimos & frequentiſſimos Ordines, primo in ortu ſuo promovit & fovit, ita ut nullus uſpiam poſt admirabilem Patrem & Patriarcham, Legislatorem noſtrum conſurgeret, quin ſeri tanti Patris poſteri, inſtinctu procul dubio boni Numinis mereri de ſingulis quamprimum aggrederentur; Quo quidem ipſo, ſi nullo alio ſanctiſſimus Pater noſter *Patriarcha Monachorum & Religioſorum omnium* jure meritiſſimo appellaretur. Sic non tantum Cluniacenſes, Ciſtercienſes, Camaldulenſes, Humiliatos, Cæleſtinos, Montis Virginis Olivetanos aliosque propriè ſuos, ſuæ Regulæ profeſſores, etſi ob multitudinem & frequentiam cuivisReformationi nomen dantium, Ordinum nomine cenſos & honoratos, per ſeipſum pleroſque, cœlo deſcendere viſus, novaſque has ſui Ordinis ampliſſimi Familias, Congregationis & Reformationis ipſius informare ac juvare; ſed alios quoſcunque diverſarum Regularum, ſive per ſe, ſive per ſuos, mira benignitate, liberalitate & charitate, ſuſcipere, alere, protegere, promovere, atque exornare eſt comprobatus. Ita Carthuſianorum perfectiſſimus Ordo, & ipſe ejus Inſtitutor lectiſſimus S. Bruno, primum â noſtris ſuſceptus eſt, & S. Hugonis noſtri Gratianopolitani in Gallijs Epiſcopi ductu & munificentia, fundamenta jecit, Carthuſianos montes dono accepit, primamque, inde cognominatam Carthuſiam condidit. Quamvis etiam hic ipſe Ordo, etſi non omnino, ut illi, accenſendus tamen etiam noſtris ſit, ut qui noſtra etiam utatur Regula, ſuaſque inde Conſtitutiones compoſuerit, teſte Innocentio Papa, in Diplomate Carthuſiæ Caſotulenſi dato, & Petro Sutore Carthuſiæ Priore in Annalibus, nec non hono-

Proprium S. P. N. Benedicti omnes alios Ordines demereri.

Recenſentur Ordines aliqui.

Carthuſianos demeretur Ordo noſter.

rato

ſrato Neapolitano & alijs: eſtque eorum Perfectionis nervus, in ſtrictiſſima Benedictini ſilentij obſervatione, â qua non poteſt non ingens Ordini Bonum obvenire, juxta illud Jacobi Apoſtoli: *Si quis putat ſe Religioſum eſſe non refrænans linguam ſuam, ſed ſeducens cor ſuum, hujus vana eſt Religio* cap. 1. & cap. 3. *Lingua ignis eſt, univerſitas iniquitatis, &c.* Quod uti â Jacobo Apoſtolo præcipuum ſui Inſtituti poſt trium Votorum commendationem S.P.N. Benedictus ſuis tradidit, ita Carthuſienſium Ordo peculiare etiam ſibi eſſe voluit, & ſeveriſſimis Legibus ſanxit, ut alia ex Regula noſtra, â carne abſtinentiam & cætera prætereamus.

Silentij obſervatio ex Regula S. P. N.

Ita S. Norbertus Præmonſtratenſium Canonicorum Inſtitutor, in Sigebergenſi Illuſtriſſimo Ordinis noſtri Cænobio, prima ſanctitatis fundamenta jecit, & eodem, pulſatus tentationibus, ſæpe redijt, Conone inprimis Abbate, *admirandæ Sanctitatis Viro,* familiariter uſus, *apud quem* [ut Joan la Paige Norbertinus affirmat] *tyrocinia quædam futuræ Converſionis aggreſſus eſt &c.* Idem juxta Regulam S. P. N. Benedicti primùm ſuos dirigens, idem Monaſtico cum ſuis ſchemate, ſcapulari ſcilicet, Canonicis aliàs inuſitato volens inſigniri. Idem Præmonſtratum ipſum, â quo totus cognominatus eſt Ordo â B. Bartholomæo noſtro Laudunenſi Epiſcopo, dono accepit, primúmque illic & Princeps ſuæ ſacræ familiæ Archiſterium, ejuſdem Pontificis Munificentia condidit.

Præmonſtratenſes quid Ordini noſtro debeant?

Similiter ſub hoc ipſum Divi Norberti & B. Juonis Carnotenſis tempus, exortus primum Canonicorum Regularium juxta Regulam Divi Auguſtini, ſed & Heremitarum ſub eadem lege Ordo [cum tunc primùm Regula eadem ex Epiſtola quadam ad Moniales quaſdam ſcripta extraheretur, & in certa diſtinguerétur capita, prædictique Ordines juxta Eamdem inſtituerentnr] ipſum Benedictinis Diuum Auguſtinum debuere, cum ſacrum ejuſdem Eccleſiæ Doctoris corpus, quod trecentos ante annos Luitprandi Regis dono Patres noſtri acceperant, novis Auguſtiniani nominis & Regulæ Religioſis, gratis concederent, æternóque ſibi amore tanti Doctoris Cultores obligarent. *Ant. de Jepes Conſtant. Caiet. Frider. Roggenb. &c.*

Canonici Regulares quid debeant?

Similiter Magnus ille Dominicus, Prædicatorum Ordinis celeberrimi Inſtitutor ſanctiſſimus, ut naſceretur ſancto Dominico noſtro de Silos debuit, ad cujus tumulum Joanna mater enixis precibus, ipſo apud Numen intercedente, tantum filium impetravit, â quo & Dominicum cognominari voluit. Idem apud Noſtros in ſancti Petri prope Gumialem inſtitutus, ubi fratrem germanum Beatum Mamertum de Guzmanno habuit, ejus loci Abbatem meritiſſimum, inſtructorem autem Beatum Didacum, ex Monacho ejuſdem loci creatum poſtea Epiſcopum Oxomenſem. Ita idem Divi Dominici inſtitutum, beatus Henricus ex Abbate claræ Vallis S. R. E. Cardinalis, pro virili contrá obtrectatores propugnavit, & ob idipſum â Deipara apparente & gratias agente laudatus fuit. Unde colligas licet, quam gratus uterque Cæli Auguſtæ fuerit? Et quantum quod ſeptingentis poſt Diuum Benedictum annis, hunc ipſum Pſalterium B. M. V. prædicantem Dominicus imitatus ſit? tantumque & orbem terrarum univerſum, & hujus Imperatricem demeruerit? Sed & Diuum Thomam Aquinatem Landulphus patruus Caſini Abbas educavit Aſcetæque ibidem litteris ad uſque Theologica ſtudia, in his autem Neapoli quoque noſtri ipſum inſtituêre. *Ex Ptolomæo Lucenſi ipſius Confeſſario.*

Dominicanis quantum Ordo noſter præſliterit?

Ita Seraphicum illum Franciſcum Hugolinus noſter ſanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis, poſtea Gregorius IX. Pontifex Maximus in condenda ſua Regula juvit. Ita idem Legum lator primum ſuum Monaſterium Mariæ Angelorum, Portiunculæ deinde dictum, dono Caſinenſium Aſcetarum accepit; & ut grati animi argumentum omnis ſua ſacra poſteritas oſtenderet, offerri â ſuis è proximo riuulo aliquot in ſingulos annos, piſciculos voluit, & juſſit, quos uſque hodie anniverſariâ debiti & agnitionis conteſtatione, Portiunculæ Patres Caſinatibus offerunt, ſingularem erga noſtros obſervantiam conteſtati. Sed & B. Raynerius è Benedictino S. Franciſci alumnus, ejuſdem poſtea arbiter conſcientiæ fuit.

Quid Franciſcanis ab Ordine noſtro obtigerit?

Quid de Capucinis.

Ita poſteri ejuſdem, ex minimo maximi Franciſci Reverendi Patres Capucini, â noſtris primum benevolè ſuſcepti, adjuti & contra omnes novæ Reformationis adverſarios propugnati ſunt. Ut nihil de alijs memorem beneficijs, quæ cùm iſti, tum alij Ordines univerſi, & noviſſimi, pares tamen antiquis & primis facti, ſanctiſſimæ JESU Societatis Patres, de quibus ſuo loco, â Benedictinis accepere, adeoque magno Religioſorum Patriarchæ Benedicto debere ſe, ultro confitentur.

Quid de Ordine Minimorum.

Nunc vero, cujus gratia hæc compendio enumerata fuerunt de Ordine loquemur, qui dicitur *Minimorum*, quem non minus, & ſub ipſa initia, & hoc præſenti, quem tractamus, anno, quam alios omnes, quantis poterant beneficijs, noſtri ſibi, & Archiduci ſuo Benedicto, obſtrictum voluere.

S. Franciſcus de Paula.

Ejus INSTITUTOR alter fuit, non minus ſanctitate ſecundus, quam cognominatione, ipſáque nominis felicitate. Franciſcus iſte quem à Patria Calabriæ Oppido Paulanum dixere, vir per omnia & ipſe maximus, etiam cum MINIMUM ſeſe dici & ſuos omnes voluit. Hic in Monaſteriolo quodam, juris ſimiliter Caſinatis, vitæ Religioſæ rudimenta poſuit. Inde Caſinum ſecedens, rogata patrum Caſinenſium ope & cura, in vicina ſolitudine ſub Magiſterio & directione eorumdem, quatuor ſe ferè annis ſanctè exercuit. Rurſus Caſinum conſcendens, quaſi petita ad tumulum Patriarchæ noſtri licentia, & benedictione, atque inde diſcedens, paulo poſt ſui Ordinis fundamenta jecit, & plurima è Regula noſtra in ſuas Leges transtulit. Ita Nicolaus Montoia in Chronico ejuſdem ſacræ Religionis. Deceſſit ſuperiore anno M. D. VII. Franciſcus, non minus hoc ipſo tempore, & poſt obitum quam in vita â noſtris cultus, & in ſuis adjutus: cui hoc ipſo anno in adminiſtrando univerſo Ordine, *Generalis*, ut vocant, *Corrector* ſucceſſit beatæ memoriæ Franciſcus Binetus, profeſſione olim Benedictinus, Prior Monaſterij S. Mamertini, qui de ſui licentia Domini Abbatis, ſanctiſſimo viro indiſſociabilis adhæſit, eique grandi merito, quo erat Zelo & eruditione in condendis Regulis fideli ac diligenti opera adſtitit, æternis deinde meritis, cum alter â Franciſco Ordinis Generalis eſſet, univerſo non tam præfuit quam profuit, & ſacram illam Familiam mirificè promovit.

Franciſcus Binetus noſter.

Bernardus Buellius.

Eſtque non minus ad mutuæ Minimorum ac Benedictinorum neceſſitudinis commendationem: eorumdem Authoris & Parentis ſanctiſſimi, primum omnium diſcipulum è noſtris fuiſſe Bernardum Bueillium, Bueillij noſtri Montſerratenſis, Novi Orbis primi Apoſtoli & Patriarchæ patruum, & ipſum Ejuſdem Montis Serrati Religioſiſſimum Monachum, qui præter alia vitæ merita, ſacram MINIMORUM Familiam longè maximo merito demeruit, meritus ejuſdem ſacratiſſimi Ordinis fieri Proto Martyr; cum in Hiſpanias miſſus, illic pro Religione â Mauris cum ſocio occideretur. Videatur Nicolaus Montoia in Chronico citato, Antonius de Jepes alijque.

Dionyſius Faucherius.

In Monaſterio ſacræ Inſulæ Lirinenſis Monachum hoc anno profitetur venerandæ memoriæ Dionyſius Faucherius, vir Religione & eruditione maximus, Reformationis deinceps Benedictinæ, perditiſſimo hoc ſæculo, promotor ſingularis, idem maximis Principibus multo nomine commendatiſſimus, ab ipſis Romanæ Eccleſiæ Cardinibus ſummo in pretio & reſpectu habitus, cujus merita ſuo loco celebrabimus. Ex Chronico Lirinenſi.

Antonius Levenius Abbas.

In Germania noſtra celebratur ab eximijs vitæ meritis Antonius Levenius Ultrajectinus laudatiſſimus S. Matthiæ prope Treveros Abbas, & florentiſſima ſub ipſo Cœnobij diſciplina, extantque binæ Joannis Trithemij Epiſtolæ, altera Antonio inſcripta, ſuper laudibus Joannis Brachtij, & eximijs virtutibus, altera ad Eberhardum de campis, Encomiaſtica ejuſdem Brachtij nuper defuncti, ſimulque Eberhardum quam ſimillimum deprædicantis.

ANNUS IESU CHRISTI M.D.IX.
ſancti Patris Benedicti MXX.IX.

Vallumbroſanorum flos.

VAllumbroſanæ Congregationis noſtræ, quamvis perpetua obſervantia, conſtans ſemper viguerit, ſan-

ſanctitas, alijs tamen atque alijs, ex Ordine noſtro Congregationibus, pio certamine atque æmulatione, alteram fervore ſuperare, ſupremamque vitæ perfectionem conſequi ſatagentibus, & ipſa pari ſtudio nunc concitata, pari inflammata deſiderio, magis atque magis, tot tantíſque aliorum exemplis exarſit. Celebratiſſimi rarioris opinione ſanctitatis, ex eadem familia, mortalitati hoc ipſo anno valedicentes, immortalibus accenſi ſunt, ſanctus Angelus, vita & nomine verè Angelicus, & beatus Simeon, uterque in Principe Ordinis Archiſterio Valle umbroſa Monachum profeſſus. Fuit Angelus Illuſtriſſimo Lignorinorum Genere ortus, Florentinus patria, qui calcatis generosè ſæculi honoribus & illecebris, ſacrum vitæ rigorem amplexus, liber ſpiritu ad ſummum perfectionis apicem conſcendit. Beatiſſimæ Matris Virginis Angelorum Reginæ longe ſtudioſiſſimus gratiam ejuſdem laudatiſſima ambitione, & mira in omni vita induſtria exambijt, alióſque inter ab eadem acceptos favores, inſignem ſanè illum meruit, ut ſub Elevatione ſacroſancti Euchariſtici Sacramenti, *DEI, ut fertur, gloriam intueretur.* Denique vita ſanctiſſimè exacta ad felicem immortalitatem hoc anno feliciſſimus evolavit, & quorum ſtudia mortali in corpore pro virili imitabatur Angelorum choris aſſociatus eſt, ætatis ſuæ anno octuageſimo, in Cænobio de Ripolis tumulatus. Simeon in Monaſterio primum ſancti Salvij haud longé ab Urbe Florentina Monachum profeſſus, inde ad ſacram ſolitudinem Vallis Umbroſæ tranſijt, ubi ſub Umbra pallij Glorioſæ DEI Genitricis requieſcens, in ſomnum dulciſſimæ reſolutus contemplationis, nihil deinceps infelicis & inſipientis mundi ſapiens, inſigni vitæ perfectione enituit. Excelluit præcipuè admiranda in graviſſimis infirmitatibus patientia, cum varijs afflictionibus corporis in hac vita exercitari DEUM exoraſſet, & impetraſſet, ne Purgatorij ignibus poſt mortem cruciaretur. Ita gratiſſimum cœlo factus ſpectaculum, miraculum mundo patientiæ fuit. & quotidianum ſeſe DEO holocauſtum offerens, corpore ſolutus, rectiſſimo volatu ad immortalia gaudia conceſſit. Et hic quidem unius Cænobij, tam ſero & præcipiti tempore, tamque turbato & miſero ſæculo duplex fructus, cœlis illatus fuit, ut facilè conjecteris, quantum alij talium exemplo, conatu pari profecerint, nihil ut dicam de Ordine univerſo & ejuſdem tot reformatis eodem ferè tempore tot Congregationibus, totque Cænobiorum millibus, quorum hoc ipſo tempore in tanto ſæculorum præcipitio, plurima diverſas amplexa Reformationes [ſecundum naturæ mortalium fragilitatem neceſſaria] numerum haud levem potentium pro Ordine Advocatorum & Patronorum cœlo deſtinârunt. Annales Vallumbroſani &c.

S. Angelus Vallumbroſ.

B. Simeon Vallumbroſanus.

Claudit ſub hunc ferè annum Apoſtolicos labores pulcherrimo fine Venerabilis Bueillius noſter primus Novi Orbis Patriarcha, multorum millium converſione feliciſſimus, æternum ſuæ familiæ & Ordinis Monachici decus, vir non minus generis Nobilitate, quam ſingulari eruditionis & virtutis laude conſpicuus, frater, niſi fallimur Franciſci Bueillij ſive de Bueil Archiepiſcopi Bituricenſis, ex Abbate Plenipedenſi, filij Jacobi de Bueil Comitis de Sancerre & Joannæ de Sainte, nepoſque ex fratre beatæ memoriæ Bernardi Bueillij, de quo anno ſuperiore. Porro ex hac gente nobiliſſima Bueillia, præter proceres, qui ſummis Regni dignitatibus potiti ſunt, fuit Ludovicus Vencienſis Epiſcopus qui concilio Tridentino interfuit, & Harduinus Epiſcopus Andegavenſis, fundator Collegij ſui nominis in Academia ejuſdem Urbis.

Moritur, ven. Bueillius Patriarcha Americæ primus.

Extinguitur hoc etiam anno, inſigne Ordinis inter Pontifices eoſdem ſydus, Antonius Petrus de Narbona, Vabrenſis ſive Vabrincenſis in Gallia Epiſcopus, qui ex Abbate Fontis Frigidi hujus paſtor Eccleſiæ creatus Cathedram & Epiſcopatum, inſigni virtutum ornatu excoluit, magniſque meritis ſeſe commendabilem reddidit, magno cum mœrore omnium bonorum, mortalibus præreptus, cui rurſum ex Ordine noſtro, & germanus quidem frater ejuſdem Ludovicus de Narbona ſuffectus eſt, ex Monaſterio Grandis ſylvæ cujus Abbatem egit, aſſumptus. Videatur Claudius Robertus.

Antonius Vabrincenſis Epiſcopus.

ANNUS IESU CHRISTI. M. D. X.
ſancti Patris Benedicti. MXXX.

V. Garſias Ciſneros moritur.

SUpremus hic annus beatæ memoriæ Garſiæ de Ciſneros, Congregationis & Reformationis Montſerratenſis Authori meritiſſimo, & Auguſtiſſimi illius Benedictæ Matris Virginis Domicilij & Archiſterij digniſſimo Antiſtiti. Is mediocri parentela in Carpentania, natus, valedicens litteris, ad Cænobicum convolavit, in S. P. N. Benedicti intra Pincianum oppidum, Monachum profeſſus. Novitij fervorem, in omni reliqua vita retinuit: non Regulam ſolummodo diligentiſſimè obſervans, ſed longe majorem ſupra Regulæ dictata rigorem amplexus, quo carnem certius, pleniuſque edomaret ac Spiritui ſubijceret.

Abſtinentia ejuſdem.

A vino ſæpè abſtinuit, ſæpè pane ſolo ac frigidâ contentus, ſæpè aſpera hyeme nudipes inceſſit. Mira ut gravitas viri fuit, ita manſuetudo animi gratiſſima omnibus, & amica vultus ſerenitas gravitatem temperavit. Quidquid ab orationis & litterarum ſtudijs ſupererat temporis, totum ſacræ lectioni impendebat. Meditationis ſtudio totus flagrans, poſt preces in Choro Nocturnas, omne deinceps tempus meditando aſuetus exigere, faſſus familiaribus, ſequandoque incognita perfundi fragrantia, interdum cæleſtem percepiſſe harmoniam,

Contemplationis gratia.

ſæpe mente altius elevari, tantaque affici dulcedine & conſolatione, ut cum Petro in illa erumperet: *Domine bonum eſt nos hic eſſe.* Nec mirum; cum præcipuus ejus, quo hodie ſacri utimur Meditationis modi Author, dubio procul, antè alios, Divinitus ſibi collato meditandi fructu uberius & ſapidius frueretur; à quo tantum bonum in tot Religioſorum, omnium Ordinum & Congregationum, millia, tanto deinceps cum merito atque utilitate erat derivandum.

Præpoſitus Cænobij.

Præpoſitus Cænobij deſignatus, ſolidiſſimum ſanctitatis exemplar, omnibus fuit, omnibus & venerationi ſummæ & admirationi. Diſciplinæ Monachicæ Zelator ſtrenuus, ad amuſſim Regulæ boni Abbatis & ſuperioris formatiſſimus, vitia ſola odiſſe, fratres ſolidè & verè paternè dilexiſſe comprobatus eſt. Fama virtutis atque eruditionis Ferdinando Regi Catholico proditus, petente eodem [cum reformandum, Montſerratenſe Cænobium eſſet] ejuſdem Abbas declaratus eſt, & Archidux factus, abſolutiſſimæ Reformationis.

Abbas deſignatur.

Quæ Præfectura etſi triennium tantum ex inſtituto Congregationis duraret, ad ipſum tamen pro meritis viri ſæpius redijt, ita ut decem & octo annis, incredibili cum fructu, uti & auctoritate præeſſet. Reddidit autem Archiſterium illud, toti Chriſtiano orbi ſpectatiſſimum & celeberrimum, in quod è cœlis immigraſſe Cœlorum Auguſtiſſima Imperatrix videretur, & in plenitudine Sanctorum illic detentam, uſque hodie ſuam fixiſſe Habitationem, & Auguſtam Reginæ juxta in terris, Reſidentiam, ut vocant, ſibi delegiſſe.

Reformator ſtrenuus

Cujus cultum, quanto fervore Garſias promoverit, qualem ſe famulum tantæ Dominæ exhibuerit, nemo imaginari ſatis, nedum quiverit explicare. Omnibus vere omnia factus, cum perfectiſſimos è diſcipulis, per Anachoretarum ſacro in monte Cellulas aptè diſtribuiſſet, aſſiduo Contemplationis devotiſſimos ſtudio, ipſe Cænobiticæ vitæ ita junxit ſolitariam, ut in utriuſque ſolertiſſima cura, utriuſque lucrum haberet in promptu, præmium in expectatione, contemplationis ſtudio planè irremiſſo, quo ipſo etiam negotia omnia temperabat; plus omnibus vigilans, plus omnibus laborans, orans, jejunans, nunquam cuiquam loquutus, niſi & Dei ſui & Deiparæ meminiſſet; jugiter conſiderans, loci Deiparæ unicè ſacri & chari dignitatem, ſuam accuſans indignitatem, inde ſolitus nudipes, per aſpera montis altiſſimi, ad ſingulas Eremitarum ſuorum cellulas eniti, ut ſacra eis Spiritus ſolatia afferret; & quandocunque per graviora Congregationis & Monaſterij negotia poſſet, totas ſubinde hebdomades in Eremitorio ſibi reſervato, latitare & Divinis rebus vacare, atque *EXERCITIORUM SACRORUM*, adeo hodie commendatorum, & ſancto Ignatio ejuſdemque Societatis laudatiſſimis Patribus amicorum & ſolemnium, Religioſis omnibus utilium & deſiderabilium, ſolidiora & compertiora fundamenta ſeipſum prius, quam alios *EXERCENDO*, ponere; cujus poſtea ſtrenuum imitatorem S. Igna-

Eremitæ noſtri Montſerratenſes.

Exercitiorum ſacrorum Author primarius.

Ignatius ſe præbuit & â Garſiæ diſcipulo Joanne Clanonio modum edoctus, profeſſor poſtea & propagator præcipuus tam ſanctæ artis & Exercitationis evaſit. Cæterum quoties inde prodiret Ciſnerius, cæleſte quid vultu & verbis ſpirare viſus eſt. Nequid autem per hanc ſuam abſentiam, res domeſtica damni pateretur, ferventem ſpiritu Monachum, Petrum Burgenſem Oeconomiæ præfecit; ipſe ante omnia, quæ animos ſuorum & diſciplinam Monaſticam concernebant, magno animo & amore aggreſſus. Silentij obſervantiſſimus, hujus curam ſuis quam maximè commendavit, abſque hoc diſciplinam omnem Cænobiorum nullam aſſeverans, omnique laxitati, odijſque ac ſimultatibus, nec non graviſſimis peccatis aditum aperiri. In peregrinos mirè hoſpitalis, non ſolum corpore, ſed mente largius refectos, plenóſque ſolatij â ſe dimiſit. Lachrymarum gratia feliciſſimus extitit, & dulcoribus Divinis ineſcatus, ſæpe inter contemplandum, confuſam quandam vocem emiſit, quæ inexpertos in ſtuporem verteret, expertos mirè accenderet, & ineſcaret. In adverſis magna ejus patientia eluxit; in proſperis modeſtia, & inſignis in DEUM grati animi conteſtatio. A Ferdinando & Iſabella Regibus Legatus ad Galliarum Regem miſſus, re feliciter confecta ad Cænobium ſuum redijt, & quantumcunque potuit ſe condidit: tantum abeſt, ut Aulam ſequutus gratiam & præmia exambiret. Moriturus, Contemplationis & Orationis ſtudium ſuis commendavit, & ſacris omnibus ritè munitus, poſt omnes Patres Fratreſque Oſculo exceptos ſanctiſſimè obijt hoc anno 1510. ætatis quinto & quinquageſimo, vigeſimo ſeptimo Novembris, relictis egregijs aliquot ingenij & ſuæ pietatis monimentis. Quæ inter præ alijs celebratur:

Vir Spiritu ferventiſſimus.

Lachrymarum donum.

Legatus ad Regem Galliarum.

Sanctè moritur.

1. EXERCITATORIUM VITÆ SPIritualis. Volumen inſigne, omnem omnino materiem rerum ſacrarum quaſi exhaurientem librum & mirificè animis inſtillantem, uſque hodie necdum integrè excuſum ſed ut magnum Theſaurum poſteritati aſſeruatum.

2. DIRECTORIUM HORARUM Canonicarum.

3. LEGES HEREMITARUM Montſerratenſium.

Ingenij monimenta.

Luſit in librum Luſitanus quidem Poëta ſequenti Poëmate.

Vis ſcelerū delere notas? vis lumine mentē.
Luſtrari? uniri vis & amore DEO?
Hæc documēta tibi Ciſnerius ordine pandit.
Perlege: volve animo: pectore conde tuo.
Nempe canit blando moriens ut gutture Cygnus:
Sic mundo moriens, hos dedit ille modos.
Tu lachrymas da, corda para, Chriſti ignibus arde:
Quod Garſia docet, Gratia poſſe dabit

Ex vita ejuſdem quam penes nos M.S. tam retinemus, Antonio de Yepes. Conſtant. Caietan. &c. De quadruplici DEUM laudantium genere, per Eundem Ciſnerium in Monte Serrato inſtituto, & ab hoc dimanante fructu, conſulendus Jepeſius citatus. In Monaſterio S. Florini Schönaugienſi extinguitur Joannes Schwelmius ex Priore olim loci, Abbas optimus, Melchioris pari Religione & eruditione ſucceſſor meritiſſimus, uterque relictis egregij ingenij monimentis celeber.

Quadruplex pſallentium genus.

Joan. Abb. Schönaugienſium.

In Cænobio item celeberrimo S. Martini Tornacenſis diem ſupremum claudit Nicolaus Flamengus de ſuis egregiè meritus Abbas quibus ſcientia & pietate mirè præluxit & ignorantiſſimo perditiſſimoque ſæculo, Bibliothecam inſignem pretioſiſſima librorum ſupellectile inſtruxit.

Nicolaus Flamengus Abbas.

ANNUS IESU CHRISTI M.D.XI. ſancti Patris Benedicti. M.XXXI.

OBſcurat omnia omnium ferè merita, nimio ſuo ſplendore Venerabilis & immortalis ſanè memoriæ vir Abbas noſter Spanheimenſis Ioannes Trithemius, adeo ut nec meminiſſe quidem, virorum ſanctitate atque eruditione clariſſimorum libeat, dum miranda & memoranda unius viri, quanto plus merentur admirationis, tanto magis ut deſcribamus & celebremus perurgent. At vero relictis, quibus Ordinem ſolum noſtrum, & Germaniæ Monaſteria devinxit, meritis; ea, pro quibus ipſi debitor eſt orbis terrarum univerſus, unius ingenij partum tam multiplicem infœcundiſſimo cæteroquin talium ſæculo, quo tamen non ſolum iſtud implevit, ſed ſequutura omnia immortaliter demeruit,

Joannes Trithemius.

Univerſam demeretur poſteritatem.

meruit, vel nunc quidem, tantum enumeremus. Scripſit autem, præter ea de quibus non conſtat, ſequentia:

MAGNUM CHRONICON HIRſaugienſis Archiſterij tomis 2. in folio, quorum alter Typis necdum vulgatus in Bibliotheca hodie aſſervatur ſereniſſimi Bavariæ Electoris.

Chronicon Monaſterij ſancti Jacobi apud Herbipolim. . . . . Tomo. I.
Chronicon Cœnobij Spanheimenſis. . lib. I.
Chronicon Ducum Bavariæ & Comitum Palat. Rheni. . . . . lib. I.
Annales de Origine, Regibus & geſtis Francorum & Germanorum. Tomis 3.
Epitome ejuſdem Galliarum & Germaniæ Hiſtoriæ. . . . . libris 3.
De Origine, Regibus & Ducibus Bavarorum Comitum Palatinorum & Spanheimenſium &c. . . . . . . libri 4.
Itinerarium Vitæ ſuæ. . . . . libri. 2.
De varijs & diverſis materijs & rebus Antiquitatum. . . . . . libri 14.
De cauſis & cura morbi caduci ac maleficiorum. . . . . libri 3.
De Origine & rebus Francorum diverſas â ſuperioribus. . . . . . . liber I.
Hieraticum, pro diverſis morbis propellendis. . . . . liber I.
Diverſa opera Ioannis Thritbemij. *Ad quæſtiones Rutgeri Sicambri. liber* I.
De Ducibus Francorum & Epiſcopis Herbipolenſibus. . . . . liber I.
De ſeptem intelligentijs Orbem moventibus. . . . . libri 2.
De Laude ſcriptorum. . . . . . liber I.
De Laude Carmelitarum. . . . libri 2.
De Scriptoribus Eccleſiaſticis. . . liber I.
De Viris Illuſtribus Ordinis S. P. N. Benedicti. . . . . libri 4.
De Luminaribus Germaniæ. . . liber I.
Epiſtolarum ad diverſos. . . . . liber I.
Epiſtolarum Spanhemenſium . . libri 4.
Polygraphiæ ad Maximilianum Imperatorem Auguſtum. . . . . libri 6.
Stenographiæ. Opus immenſi laboris, noſtra ætate â Sereniſſimo Auguſto Brunſuicenſi & Lunæburgenſi Duce enodatum & immortali cum utriuſque gloria typis mandatum. . . . libri 8.
De certis dubijs & quæſtionibus in Evangelium Joannis. . . . . . . liber I.
De quibuſdam in Pſalterio dubijs. liber I.
Octo Quæſtionum ad Maximilianum I. Imper. Auguſtum. . . . . liber I.
De Laudibus ſtudij Divinarum Scripturarum. . . . . liber I.
De Computo Eccleſiaſtio. . . . . liber I.
Variarum Quæſtionum, Orationum & Propoſitionum. . . . . libri 20.
De Prænotionibus Chriſtiano homini licitis & illicitis. . . . . liber I.
Contra Maleficos & eorum artes ac ſuperſtitiones. . . . . libri 5.
De Dæmonibus & artibus maleficis ac ſuperſtitioſis. . . . . libri 12. Tritbemij Abbatis opera.
De Miraculis Beatiſſimæ Matris Virg. Dittelpacenſis. . . . . libri 2.
De Miraculis Ejuſdem in Urticeto apud Helprunnam. . . . . libri 6.
De S. Anna Roſarium 50. diſtinctum articulis ſimulque Horariæ Preces & Miſſæ Officium de Eadem. . . . liber I.
Roſaria de Sanctis Petro, Magdalena, & plurimis alijs. . . . libri plures.
De S. Ioſeph Nutritio Domini ſimul cum Roſario & Miſſæ officio. . . . libri I.
De Laude S. Annæ Genitricis Dominæ noſtræ. . . . . liber I.
De Laudibus S. Andreæ Apoſtoli. liber I.
De Laudibus ſancti Patris noſtri BENEDICTI. . . . . liber I.
Orationes diverſæ ad Deũ & ſanctos. lib. I.
Sermones in diebus Feſtis ad populum. lib. I.
De Vita S. Rhabani Archiepiſcopi Moguntini. . . . . libri 3.
De Ejuſdem â Moguntia in Saxoniam Translatione. . . . . liber I.
De Vita S. Maximi Epiſcopi Trevirenſi:. lib. I.
De Vita S. Herminæ Virginis. . liber I.
Compendium Vitæ Sanctorum. . liber I.
In Regulam S. P. N. Benedicti Comment. lib. 2
Summula Virtutum. . . . . . . libri 2.
De Tentationibus Monachorum.. libri 2.
De Miſeria Vitæ Præſentis. . . liber I.
De Vitio Proprietatis. . . . . . liber I.
De modo Viſitationis clauſtralium. liber I.
De modo & forma celebrandi Synodum Ordinis. . . . . liber I.
Statuta Capitulorum Provincialium Ordinis. . . . . liber I.
Statuta Annalis Capituli Patrum Burſfeldenſium. . . . . liber I.
De modo & forma Annalis Capituli celebrandi. . . . . liber I.
Meditationes Vitæ Chriſti. . . . liber I.
Speculum cœleſtis Doctrinæ. . . liber I.
De Inſtitutione Vitæ Sacerdotalis. liber I. Opera Ioannis Tritbemij.
De triplici Regione Clauſtralium. libri 3.
Exercitium ſpirituale Monachorum liber I.
Epitome Exercitij ſpiritualis. . . liber I.
Orationes in Capitulis & alijs locis. 24.
De Miſeria Prælatorum Clauſtralium. lib. 2.
Contra Vitium Proprietatis Clauſtralium liber I.

De

De Laudibus Vitæ Monaſticæ. . *liber* 1.
De Laudibus veræ Pœnitentiæ. . *liber* 1.
Monologium hominis DEO devoti. liber 1.
Sermonum ſive Exhortationum ad Monachos. . . . . *libri* 2.
De ruina Ordinis Monaſtici Panticon. lib. 1.
Maximus Abbas de Incarnatione Domini translatus. . . . . *liber* 1.

Alia inſuper plurima & ſcripſit ipſe & tranſtulit, quæ poſteritas videre, nedum habere, non meruit. Sed conſulendi, qui ejus opera edidere in fronte librorum eorumdem. In Congregatione noſtrâ & Archiſterio Vallis umbroſæ è pluribus emicat eximiâ omnibus probatus ſanctitate Beatus Homodeus Ariminenſis patria, vero Homo DEO deditiſſimus, & ut ſcriptura loquitur, cum DEO ambulans omnibus diebus vitæ ſuæ, in quo verè Spiritus DEI requievit, & ipſe in DEO totum ſe perdidit, ſibi ſanctè mortuus, ut DEO ſoli viveret, de quo nonnihil in anno ejuſdem obitus agemus. *Ex Monimentis Vallumbroſanis.* *B. Homodeus Vallumbroſ.*

ANNUS IESU CHRISTI. M.DXII. ſancti Patris Benedicti MXXXII.

INter viros Religione & doctrina Illuſtriſſimos celebratur hoc anno in Ordine noſtro Venerabilis Paulus Orlandinus, fama longè latéque notiſſimus, & relictis præſtantiſſimis ingenij monimentis immortalis, Monachus Monaſterij Angelorum Florentiæ, ſanctiſſimæ Congregationis noſtræ Camaldulenſis ſydus lucidiſſimum, qui contemplationis ſtudio in ſublime evectus, Theologum re & nomine digniſſimum præ ſe tulit, & verè egit. Hic uti ſuis exemplo vitæ perfectioris multum contulit, ita nobiliſſimis ſcriptis poſteritati conſuluit, Ordinem nobilitavit, orbem beavit, è quibus ſequentia præcipuè lucem ſpectârunt, & â viris doctis celebrata ſunt. *V. Paulus Orlandinus Camald.*

De Theologia ſeparata. . . . . . *liber* 1.
Dialogorum de Theologia. . . . *libri* 3.
De Theologia Mixta. . . . . . . *liber* 1.
Diſputationum ſuper Epiſtolam S. Hieronymi ad Paulinum. . . *Lectiones* 24.
Sermones duo & triginta. & alia nonnulla.

Ejus ingenij monimenta.

Ut videas quam ſit glorioſum & utile ſanctitatis ſtudio, etiam litterarum conjungere, cum ab illa admirabile gratiæ lumen, in ipſa tranſeat ſcripta, ut nihil tale â ſemetipſa exigere queat etiam ſumma eruditio, quod ſanctorum æquè atque eruditorum virorum, ſolet quam utiliſſimè ſeræ impertiri poſteritati. *Ex diverſis Rerum Camaldulenſium ſcriptoribus &c.* Fuit memoria admirabili, ita ut 200. verſus audiens, illico retrogredo ordine omnes recitando repeteret. *Ita ijdem.*

Monachum hoc ipſo anno profitetur in celeberrimo & ſanctiſſimo illo Monaſterio Montis Serrati Joannes Cianones ſive Clanonius, Gallus natione vir præſtantiſſimus, qui beatæ memoriæ Garſiam de Ciſneros jam mortuum non aliter quam vivum, ſuæ vitæ Magiſtrum elegit, ejuſque libros mira volutans diligentiâ admirabilem Mirabilis Magiſtri ſe diſcipulum præbuit & comprobavit. Contemplationis ſacrorumque Exercitiorum ſtudio, eo progreſſus, ut Profeſſor paulo poſt, ex diſcipulo evaderet; alioſque inter diſcipulos Igneum illum Ignatium, ferventiſſimæ deinceps Spiritu, Societatis JEſu parentem & Fundatorem, & informaret feliciſſimè & inflammaret, de quo ſuo loco uberius dicetur. *V. Joannes Clanonius Gallus.*

Trigeſimum vitæ jam agebat Joannes, cum in ſancto hoc Cœnobio, ſe DEO & DEIparæ conſecraret, verum tanta animi demiſſione & innocentia, ut non tam aſſimulatus parvulis, quâ lactentibus per omnia æqualis videretur, verè lacteus magnæ Matris Alumnus, hoc uno ſimilis grandioribus, quod tantillus ſibi ſemper viſus, tanto tamen paſſu, tantis in ſacræ profeſſionis Progreſſibus, ſe ipſum ſuperaret, alios provocaret, exemplar ſtatim factus rariſſimi vitæ rigoris, abſtinentiæ, vigilantiæ, ſeriæ pœnitentiæ, humilitatis, cæterarúmque virtutum ſolidè Heroicarum. Fuitque in hoc non ſolum Archiſterio, ſed ampliſſima jam & ſpectatiſſima per Hiſpanias Congregatione & reformatione, pulcherrimum inter omnes certamen, ſtupente ad hoc ſpectaculum Regno univerſo, applaudente cœlo, cum quiſque alterum laborum tolerantia, obſervantia rigoris Monaſtici, ſingulari erga DEIparentem ſtudio, & obſervantiæ conteſtatione, non tam poſt ſe relinquere, quam currentem concitare videretur, ipsâ Cœlorum Auguſtâ ſi unquam alias, tantæ ſibique devotiſſimæ Domus ſeſe verè *Vita mira Innocentia.* *Montis Serrati celebritas.*

Matremfamilias prodente, & grandibus prodigijs, eodem univerſos fideles invitante, Majeſtatemque ſuam, & apud filium auctoritatem prodente. *Ex Chronico Montſerratenſi, Antonio de Jepes, Annal. noſtr. Benedict.*

Gerlacus de Breitbach Abbas Tuitienſis. Moritur hoc anno Inſignis Reformationis in Germania promotor Gerlacus de Breitbach, genere atque religione ſpectatiſſimus, Abbas S. Hereberti Tuitienſis cui haud impari Diciplinæ propagandæ ſtudio Henricus Horſtius ſucceſſit, ut cum vel maximè omnia in ſæculo in præceps ferri viderentur, Benedictinus paſſim Vigor Virorque ſe proderet, & nobiliſsima quævis Cœnobia, juventute Aquilæ renovari viderentur.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XIII.
Sancti Patris Benedicti. M.XXXIII.

Ciſtercienſium fervor. FErvorem hunc Nigrorum, æmulata candidiſsima Ordinis noſtri Reformatio, Ciſtercienſium in eodem Regno Hiſpaniæ Congregatio, quæ ſæculum ſuperius novo exortu ſub annum Chriſti milleſimum quadringenteſimum quintum & viceſimum illuſtraverat, â Monte Syon cognominata, recentibus ſub hunc ipſum annum flammis re accenſa, etſi nunquam non ſplendide arſiſſet, pia tamen & laudabili æmulatione nunc flagrantior, germana Nigrorum, magna BENEDICTI parentis gratulatione, ſancto Zelo cum germana contendit, pulchro certamine, cum vinceret utraque, neutra vinceretur. Juvat ex Henriquezio pauca afferre, quam ſtuduerint olim, ſtudeantque hodie, ſanctæ hujus Reformationis filij acuratè ſanctiſſimi ſui Patriarchæ Benedicti Regulam obſervare. In Monaſterijs, inquit, multa cum Reformatione vivunt, ſemper ſilentium ſervant (NB) unum ſolum in hebdomade habent diem, quo liberè loqui licet poſt refectionem, & in campos ad deambulandum exire. *Modus vivendi ſanctiſſimus* Quod tamen nunquam in Quadrageſima vel Adventu conceditur, tunc enim temporis continua mortificatione & pœnitentia ſe exercent. Veſtiti & cincti, juxta Regulam, dormiunt, nec Caligas exuunt. Eorum jejunia ſunt frequentia & aſſiduæ mortificationes & diſciplinæ, quibus paſſiones domant. A ſanctæ Crucis Feſto, quod in Septembrem incidit, uſque ad Paſcha Ordinis jejunia obſervant, nec cænant, niſi Dominicis diebus, quando ova eis dantur, nam ſemper per annum in cœna carnibus abſtinent, & ter ſolummodo in ſeptimana carne veſcuntur: idque ideo permiſſum, quod difficulter piſces in Caſtellæ provincijs reperiantur. Clauſura eorum notatu digna, nam ſemel tantum in triennio Monaſterio exire licet: dumque ibi ſunt, cubiculis exire & per domum vagari vetatur, niſi eundo ad Chorum. Quotidie labore manuum exerceatur, vel fodiendo hortum, vel lapides ad ædificia portando, vel alijs laboribus & exercitijs ſe occupando: dumque operantur, omnes ſimul capitibus rectis laborant, nec verbum quidem proferentes, ita ut ſolus inſtrumentorum ſtrepitus, & ne verbum quidem inter homines audiatur. *Exercitia quotidiana.* Idque non parum admirationis, eorum Monaſteria viſitantibus adfert, quod ratione habita recollectionis, & ſilentij ibi ſervati, videantur intra illos muros clauſi, non homines vivi, ſed corpora mortua. Et ſanè ſic ſe res habet: jam enim rebus humanis mortui ſunt, quaſi in mundo non viverent, ſed in deſertis his ſepulti jacerent. Hoſpites ſingulari humanitate recipiunt, ſecundum Regulam, & poſt orationem in templo habitam, omnia neceſſaria in domo Hoſpitum, liberaliter præbent. *Hoſpitalitas Benedictina.* In qua hoſpites una comedunt, & religiosè tractantur, nullo tamen in cibis permiſſo exceſſu, nec profano colloquio in congreſſu. Potius Hoſpites multum ædificantur, dum humanitatem, charitatem, modeſtiam, & virtutē, quâ excipiuntur, animadvertunt. Si hoſpites fuerint Religioſi, in Refectorio aliquando comedunt, & tanquam veri fratres tractantur. Nec propter ſtrictam, quam profitentur clauſuram, proximorum utilitati conſulere deſiſtunt, ſed magna ſollicitudine populū docere ſtudent virtutis ſemitā, & â vitijs & peccatis avocare, quibus ſe implicare ſolent, qui mundum amant, ejuſque vanitates & delicias ſectantur. *Clauſura ſtrictior.* Hac de cauſa, ex ſolitudinibus, quibus clauduntur, profecti in civitates & vicos, amore Divino accenſi, Verbum Dei annunciant, populi confeſſiones audiunt, ſanctiſque admonitionibus, & *Fructus Contemplationis.*

gra-

gravibus verbis, quam plurimos, ad propriæ miſeriæ cognitionem addu- ducunt &c. Evidentiſſimi ſunt ef- fectus, qui ſanctum hoc exercitium conſequuntur: nam & ipſi Religioſi Divinarum rerum contemplatione, exercentur & ſufficienter in Divinis litteris inſtruuntur. Habent hâc de cauſa in Regnis Caſtellæ & Galleciæ Philoſophiæ & Theologiæ ſcholas, ubi Monachi non litteris ſolum, ſed bo- nis etiam & ſanctis moribus infor- mantur. Sunt ibi Abbates & Priores alijque officiarij Abbatum & Monachi qui Chorum frequentant, & pro tem- porali regimine ſunt ſolliciti. Studioſi mane hora tertia ſurgunt, omneſque ſimul in Eccleſia contemplationi va- cant: indeque ad Studia, cubicula ſua re- petunt, totumque diem in ſtudijs tranſ- figunt; ſic, ut nec media hora in otio tranſigenda ſuperſit. Omnes ſummæ Miſſæ, Salutationi Divæ Virginis Ve- ſpertinæ, & contemplationi poſt com- pletorium interſunt &c. Ex his Col- legijs eminentiſſimi prodeunt viri, qui poſtea publicè profeſſi ſunt, & profi- tentur Theologiam, non ſolum in Or- dinis Collegijs ſed & in Univerſitati- bus; quorum multi per univerſam Hi- ſpaniam celeberrimi extiterunt, &c. Maxima eſt uniformitas, quæ in om- nibus hujus Congregationis Monaſte- rijs obſervatur; nam nec victu, nec amictu, nec cærimonijs & converſa- tione inter ſe differunt: ſed omnes, quamvis in diverſis agant provincijs, eumdem ſervant agendi modum, & ſimilem diſciplinam. Bona ſunt com- munia, ditiores enim Abbatiæ paupe- riores juvant, & particulares neceſſi- tates, communes habentur. Hincque Religioſos habent, quos Procuratores Generales nuncupant, qui Madriti, Valliſoleti, Conimbriæ & Romæ, om- nia Monaſteriorum negotia, totius Congregationis expenſis, procurant: hincque omnes contribuunt, quo com- mune Monaſteriorum bonum con- ſervetur & promoveatur. Mutantur & ablegantur Monachi ex uno in aliud Monaſterium, prout Superioribus vi- ſum fuerit expedire. Quod omnino neceſſarium, tum ad Monachorum conſolationem, tum ad unitatem & Monaſticæ diſciplinæ conſervatio- nem, videtur &c. Mittuntur & Reli- gioſi in Infidelium Regiones ad Evan- gelium annunciandum; unde maxi- mus conſequutus eſt fructus, præſer- tim in Hybernia, ubi inſignes & Apo- ſtolicos habuimus viros, qui innume- rabiles homines ad fidem Catholicam converterunt &c. *Ita Henriq. libro* II. *faſcic. diſt.* 15. Ut quivis facilè ani- madvertat, quantum hæc unica, ſed ampliſſima Congregatio, nequiſſimo hoc ſæculo præſtiterit, & quid horum exemplo, & pia æmulatione aliæ quo- que Congregationes molitæ ſint, Divi Benedicti Spiritu ſemper magis ac ma- gis ſuos animante, & ad altiora pro- movente, uti deinceps videbimus.

Litterarum Studia florentiſſima.

Profeſſores celeberrimi.

Procuratores Generales.

Miſſiones Apoſtolicæ.

Agit de eâdem Congregatione Au- bertus Miræus ſcriptor meritiſſimus, noſtrarumque rerum, ut in ſuis ad nos datis litteris & aliàs ſæpè prodidit, in- dagator ſolertiſſimus. *Habet hæc Con- gregatio*, inquit inter alia, *varia Colle- gia Philoſophica & Theologica, in quibus Monachi optimis diſciplinis ac moribus imbuuntur, quod exemplum utinam Galliæ ac Germaniæ noſtræ æmularentur* [& vero hodie multa ſtrenuè æmulantur] *hoc præſertim tempore, quo tot Hæreticorum phalanges, Eccleſiam Orthodoxam undi- que impugnant. Inter alia Collegia Hi- ſpaniæ, eminent Complutenſe, quod ea in Academia Ludovicus Strada Abbas Hor- tenſis fundavit; itemque Salmanticenſe, ti- tulo Beatiſſimæ Matris Virginis Lauretanæ clarum. In utraque Academia plurimi ſunt ex Ordine Ciſtertienſi* [ſimiliter & Cluniacenſi] *Doctores ac profeſſores Theo- logiæ celeberrimi, quos Cathedraticos vo- cant, plurimi item concionatores facun- diſſimi, ex iſtarum Academiarum aliorum- que locorum Gymnaſiis quotidie, magno Fidelium, nec minore Religioſorum com- modo atque ornamento.* Ita Miræus.

Hæreſum debellatores.

Neque ſatis, quos jam non ſemel laudavimus, Camaldulenſibus noſtris, communem Regularis vitæ ac viæ tramitem tenere, niſi novo fervore ſimulque rigore nova & maiora aude- rent, & ad altiora eniterentur. Ita hoc ipſo anno, æterna cum ſæculi hujus gloria, Ordinis & Eccleſiæ univerſæ bono, beatus Paulus Juſtinianus Ve- netus aggreſſus eſt, & novam ejuſdem ſanctiſſimæ Congregationis Reforma- tionem inſtituit; cui plurimi deinceps, non tam nomine, quam factis ipſis ſubſcripsêre, incomparabili paulo poſt fructu

V. Paulus Juſtinianus Reformat Ordinem.

fructu ſubſequente. Js illuſtriſſima Juſtinianorum gente, apud Venetos ortus, Patre Franciſco Juſtiniano, matre Paula de Maripetris editus, ſumma omnium admiratione, delicatiſſimus etiamnum adoleſcens, ſummæ Vitæ rigorem Camalduli profeſſus eſt; quo in Archiſterio, rariſſima vitæ excellens ſanctitate, plurimos ad ſui imitationem, è mundi periculis, in portum ſecuriſſimum Religionis pellexit, & ab interitu vindicavit. Quos inter Petrus Quirinus: Patricius Venetus, non minus eruditione quam Generis ſplendore ſpectatus Hebraicæ, Græcæ & Latinæ linguæ peritiſſimus, haud vulgaribus, autequam Monachum profiteretur Legationibus pro Republica perfunctus, qui Paulo noſtro in Ordinis Reformatione, egregiam etiam operam navavit. Jta novum rurſus lumen, ex Ordine noſtro Italiæ affulſit, & Congregatio noſtra Camaldulenſis primævæ reddita ſanctitati, exempla perfectionis eximia, omni, ſequuturæ deinceps poſteritati, utiliſſimè ſubminiſtravit *Ex Luca Erem. Romualdinis &c.*

Petrus Quirinus vir ſanctus & eruditus.

IESU CHRISTI ANNUS. M. D. XIV.
Sancti Patris Benedicti. M. XXXIV.

PLures ex Ordine noſtro, Cænobijs, etſi vel maximè reluctantes, extracti, ob eximia Vitæ merita, & ſuper candelabrum poſiti magno cum Ordinis honore, nec minore diverſarum Provinciarum utilitate, ſummo Regnorum diverſorum & Eccleſiæ Catholicæ plauſu & ornamento, Epiſcopatus diverſos, ſanctiſſimè atque utiliſſimè adminiſtrarunt. Eos inter, hoc maximè anno excellunt: Reverendiſſimus & Jlluſtriſſimus Antonius Boherius [de Bohier] Auſtremonij Baronis de Sainct. Cierque, ex Berarda Antonij Cardinalis à Prato ſorore filius, ex Monacho celeberrimi Cænobij SS. Trinitatis Fiſcanenſi, Bituricenſis Archiepiſcopus, Galliæ Primas [idem jam ante, ob inſignem virtutis famam, varijs honoribus cultus, muneribus honoratus] ſummo omnium plauſu creatus; & Fr. Ludovicus Mendez, ex Monacho ſancti Dominici de Silos; Epiſcopus Sidoniæ renunciatus. Jdem Abbas perpetuus prædicti ſui Cænobij confirmatus, meritiſſimus ſanctæ Hiſpanicæ Reformationis propagator; *Claud. Robertus, Ioan Chenu. Anton. de Iepes Chron. Benedict. Alph. Ciacon & alij.*

Antonius Boherius Archiep. Bituric.

Ludovicus Mendez Epiſcopus Sidoniæ.

Extinguitur hoc eodem anno, haud vulgare Ordinis ornamentum, Joannes Raulinus, Univerſitatis Pariſienſis Doctor & Profeſſor clariſſimus, Concionator Regius, ſanctiſſimi illius, & innumerabili ſanctorum frequentia toto Orbe famoſiſſimi Archiſterij Cluniacenſis in Majore Burgundia Cænobita Religioſiſſimus, Prior S. Dionyſij Noganti, *Epiſtolis & ſermonibus editis*, teſte Claudio Roberto, celeberrimus, cujus eximia erga Deiparam Cœli Reginam Benedictini Ordinis Dictatricem devotio plurimum commendatur; ut & erga Parentem ſuum communem Religioſorum Patriarcham Benedictum, cujus laudes inſigni ſtudio & induſtria celebravit, multumque Ordini in conquirendis Antiquitatibus contulit. Deceſſit autem ſepultuſque eſt Pariſijs in Collegio Cluniacenſi 16. Februarij hujus anni M. D. XIV. ſcripſit autem, præter multa alia, typis necdum vulgata Libros ſequentes:

Joannes Raulinus vir doctiſſimus.

Sanctè extinguitur.

Sermones Quadrageſimales. . librum I.
De Adventu Domini noſtri. . librum I.
Doctrinale de Triplici morte, Naturali, Culpæ & Gehennæ. . . . librum I.
Itinerarium Paradyſi. . . . . librum I.

Ingenij monimenta.

Qui omnes Venetijs typo excuſi in lucem prodierunt anno Chriſti. 1585.

IESU CHRISTI ANNUS M. D. XV.
Sancti Patris Benedicti. M. XXXV.

ITerum alia Reformatio, multo bonorum plauſu, ſummâ Redivivi in ſuis filijs Benedicti parentis gloria inſtituta, & mox latius propagata, quâ ampliſſimum illud, Inſulæ verè ſanctæ Lerinenſis Archiſterium, cæteris plurimis exemplo & incitamento reſtitutum eſt, ſub Auguſtino Grimaldo Abbate, multis deinceps ejuſdem propoſitum & conatus, pio Zelo & æmulatione Generoſa conſequentibus. Placet ex Vincentio Barrali noſtro, pauca de felicitate ſacræ illius Inſulæ cognoſcere, ut ſanctiſſimo Patriarchæ noſtro atque ejuſdem Ordini, pro ejuſdem poſſeſſione & tanto poſt Spiritus reſuſcitatione promptius & plauſibilius gratulemur. *Eſt igitur*, inquit, *noſtra felix Jnſula Le-*

Iterum Redivivus in ſuis Benedictus.

rinen-

Reformatio Lerinenſis. *rinenſis, parva [à Strabone Planaſia dicta] ſed plano ſchemate, formoſo delectabilique, ac ſi penicillo quodam ſolertis induſtria Magiſtri efformata foret, figura ovali, oblongaque, angulos habens acutos ad Orientis & Occidentis plagas poſitos, duo vero latera Septentrionem, & meridiem reſpicientia. Hujus circuitus ad duo millia aſcendit paſſuum, circumfuſo aëre aperto & ſalubri, dulci gratoque aſpectu per gyrum continentis portuum Civitatum Caſtrorum Montium vaſtique maris gaudet: Æquoreis fluvialibúſque ſquamoſis piſcibus abundans, ramoſiſque arboribus ac arbuſtis, & omni fere plantarum ſponte naſcentium & ſatarum genere fertilis, & fœcunda altis hirſutiſque pinis, tremulis triumphalibuſq; palmis, pinguibus, paciferiſq; oleis, victricibus lauris, quam ſolam non percutit fulmen, cypariſſis mœſtis, paphia, myrtho redolente, infinitiſque penè alijs arbuſculis lætis, geniſta, lentiſco, brucho cadie & herbis dives fulget humus, ſemper vario veſtita colore, & grato jugiter odore florum ſpirans. Habet autem, nedum antiquiſſima verum etiam venerabilia cuncto Orbi ac votiva Sacella, & Monachorum Clauſtra ſilentia, ineſtque in ipſius Inſulæ medio, Eccleſia ſanctæ DEI Genitrici ſolemniter dicata. Tum Eccleſia major ſancto Archiflamini & primo ſuo Fundatori Honorato conſecrata. His annexa manet Capella ſancti Patriarchæ noſtri Benedicti, juxta quas Clauſtrum & vetus Refectorium, omnia ex dolatis lapidibus. Circa gyrum inſulæ, viæ ſtratæ ad peregrinorum ſolamen viſitantium oratoria ſanctiſſimæ & individuæ Trinitatis, SS. Martyrum Cypriani & Juſtinæ, Beatiſſimæ Transfigurationis Domini Salvatoris noſtri JESU Chriſti, S. Capraſij Confeſſoris, ſancti Apoſtolorum Principis Petri Lirinenſium Protectoris, S. Porcarij Abbatis & quingentorum eoque amplius Monachorum Martyrum, qui hanc Inſulam proprio effuſo cruore conſecrarunt &c.* Appellatur autem & honoratur hæc Inſula, ob inſignem longo decurſu ſæculorum ſanctorum illic degentium ferquentiam, ampliſſimis Titulis â ſanctis Patribus, Hilario, Cæſario Areletenſi, Sidonio, Ennodio, Honorato Maſſilienſi, Fauſto Rhegienſi alijſque: ut dicatur. & ſit [ſitientibus vitam æternam] Acies in-"ſtructa Prælijs, Admirabilis conſuetudo. Advearium mellis. Ara ſacrificij." Beata Inſula. Benedicta terra. Conſe-" crata habitatio. Commendata congre-" gatio. Comprobata Inſtitutio. Cami-" nus humiliationis & agonis. Caſtra" DEI. Celebranda tellus. Cohors San-" ctorum. Deſertum Lerinenſe. Dulcis" locus. Dulce ſolamen. Domus DEI de" corata dedicata. Eremitorium Leri-" nenſe. Exercitus ſanctorum. Fœcun-" da, felix, felicior, feliciſſima manſio." Fines Gallicani. Glorioſa Civitas. Hie-" ruſalem ſuperna. Horreum Vitæ. Inſu-" la Lerinenſis marina, ſacra, plana," parva, lætans, pollens, illuſtris, locu-" ples, utilis. Ignotum exilium. Interior" umbra & domus. Inimica adver-" ſario. Latebra ſanctorum. Latibu-" lum illuminatum. Menſa Chriſti." Mons Lirinenſis. Manſio in Chriſto" viventium. Nutrix Sanctorum. Na-" vis Lirinenſis. Ovile Dominicum." Porta Cœli. Palæſtra Eremitidis" Congregationis. Paradyſus terre-" ſtris. Quies piorum. Religionis exem-" plar. Secretum oportunum. Schola" Chriſti. Stadium Inſulanum. Sedes re-" mota. Speculum ſanctimoniæ. Sinus" tranquilliſſimus. Templum ſanctum." Mirabile Inſulanum. Sacrum Mona-" ſterium. Umbraculum Monachorum." Mari ſimile, quod vivos retinet, mor-" tuos reijcit &c. Et hic demum, abje-" ctiſſimo hoc ſæculo, locus, ſuo reſtitutus ſplendori, haud immerito ſibi redditus, alia quoque omnia in novum fervorem ſuccendit. Excitato novo ibidem, imo primævo reſuſcitato ſpiritu, cooperantibus tot ſanctorum illic ſepultorum millibus, qui in loci incolis, reviviſcere viſi ſunt; & locum de novo ſanctis actibus conſecrare.

Inſulæ Lerinenſis deſcriptio.

Eccleſiæ variæ & Sacella.

A ſanctis Patribus laudata Inſula.

Elogia ſanctiſſimæ Inſulæ.

Extrahitur Cænobio alius rurſum in Gallia Monachus, & Claromontanæ Diœceſeos celebri Cathedræ imponitur P. F. Jacobus de Ambaſia [d'Amboiſe] Cænobiticam in gemmeo illo Gemmeticenſi profeſſus Archiſterio, inde Abbas Cluniacenſis illius ſanctorum Promptuarij feliciſſimi, optimè meritus, & plurimis jam honoribus, magna cum laude geſtis, ac muneribus perfunctus graviſſimis, qui vix adito Pontificatu, demereri Eccleſiam magno animo aggreſſus, nobile omnino monimentum ſui Regiminis ſtatuit, dum Cathedralem exornans Baſilicam

Jacobus de Ambaſia Epiſcopus Claromontanus.

licam totam plumbo texit, ſibique ſubjectis multo nomine conſulens, vitæ cum primis exemplo facem omnibus prætulit. *Vid. Rerum Gall. Script. Claud. Rob. & alij.*

IESU CHRISTI ANNUS M.D.XVI.
Sancti Patris Benedicti M.XXXVI.

MAgnum omnino Sydus, & ſplendidiſſimum quidem, Germaniæ noſtræ extinguitur. Moritur, immortalis meritorum copia & felicitate, Abbas noſter Joannes Trithemius, vir ſæculi hujus ingenioſiſſimus plane & eruditiſſimus; Benedictini Ordinis Zelator fideliſſimns, Reformationis promotor præcipuus, ſtudiorum Reſtitutor ſolertiſſimus, nunquam ſine reverentia nominandus. Is quantumvis â diverſis & maximis Germaniæ Principibus in familiam, & familiaritatem, etiam ambitioſiſſime & certatim expeteretur, Monaſtici tamen Inſtituti tenaciſſimus, nec ab ipſo quidem ſui longè amantiſſimo Divo Maximiliano I. Jmperatore Auguſto perſuaderi potuit, ut Aulam Cæſaream, favoreſque & gratiam tanti Cæſaris cellulæ ſuæ præhaberet, hanc omnibus mundi divitijs & illecebris potiorem habuit, animitus dilexit, ſuiſque omnibus mirifice commendavit. Vir, quem merito ſuo, dignis honoribus ac titulis, niſi ipſius reſpuiſſet, & pro virili averſatus eſſet, Principes maxumi evectum & excultum voluere, & Joachimus inprimis Sacri Rom. Imperij Elector Brandeburgius extulit, dum in litteris ad ipſum datis, ita denique illum compellavit: *Vale Germaniæ decus, totiuſque arcæ ſapientiæ, mei memor ad DEUM, & amans, quia Te vehementer amamus.* Jn ipſo *Ridivivum Benedictum*, & primævum Ordinis reſuſcitatum Spiritum, nemo dubitaverit, qui Commentarios ejuſdem in Regulam, ſermones in Generalibus Capitulis habitos, & alia ſacra ſcripta legerit, adeo omnia Divini Pneumatis dictata referunt, ut in hoc genere in nullo maximis Eccleſiæ Doctoribus ceſſiſſe videatur adeo ponderosè graviter ſimul & ſuaviter animos Religioſos afficit, ut reverà non Hominis, ſed DEI verba & dictata agnoſcas, & merito tanto poſt ſæpius Reformatiſſimis Cænobijs ad menſam, & aliàs magno cum

Joannes Trithemij obitus.

Honorum omnium contemptor.

Redivivus in ipſo S.P. Spiritus.

Commentarius in Regulam.

Fructu, ſummaque omnium admiratione & approbatione audiantur. In Hiſtoricis non nemo arrogantius quã prudentius tanto viro Fabulas imputans, ipſe prudentioribus Factus Fabula, dignas temeritate pœnas dedit. De ipſo longè aliter Gaſpar Scioppius, rigidus cæteroquin, rerum cenſor, vir eruditiſſimus: *Trithemio rectè fidem haberi, nemo æquus & intelligens negaverit. Nam is fuit vir graviſſimus, & partim in regimine Monaſteriorum, partim in Theologicis & Philoſophicis ſtudijs, præcipueque in arcanis naturæ indagandis occupatiſſimus, ut cum comminiſcendis novis Genealogijs nequaquam vacare potuiſſe planum ſit. &c.* Et paulo poſt: *Non ego quidem*, inquit, *quæcunque in Hiſtoria ſcripſit Trithemius, vera eſſe, aut credo, aut alijs perſuaſum volo. Nam & alicubi eum dormitaſſe, aut oſcitaſſe, aliaſq; res egiſſe agnoſco, & in loco alienæ fidei, ſimpliciter credidiſſe intelligo. Sed hæc humana ſunt, facileque veniam ſibi ab omnibus bonis inveniunt. Illud autem nullum excuſationi locum relinquit, falſa ſcientem volentem litteris prodere, & auctores; in quibus ea inveneris, comminiſci: cujus culpæ dicam, periculum non eſt, nequis Trithemio impingat, qui hominem ex libris ſuis, pernoverit. Plurimos enim Scriptores, qua ſacros, quæ profanos ab eo viſos eſſe, ac lectos conſtat, quorum hodie nullum uſquam veſtigium invenitur, poſtquam ſcilicet Agricolarum, Lutheri doctrina efferatorum, tumultibus, benè magnam Germaniæ partem turbari, multaque Monaſteria & arces cum Bibliothecis, & tabularijs ſuis, expilari, cremari, funditusque everti contigit. Magnæ ergo*, pergit, *imperitiæ & iniquitatis eſt, ſiquid ſe Trithemius in veteribus, & idoneis rerum Auctoribus, legiſſe dicat, quod apud eos non extet qui hodie ſunt in manibus, id continuo falſum, & commentitium judicare &c.* Idem ferventius alibi, contra protervius inſultantem: *Reliquum eſt*, inquit, *ut Trithemium ingenio ad fingendum, & ſarcinas lectoribus imponendas, natum, aut multo ſtudio factum fuiſſe inſimulet &c Hoc autem cui perſuaſurum ſe ſperet, ipſe viderit; quemadmodum etiam, quomodo hanc judicij ſui temeritatem Chriſto Iudici probaturus ſit &c.* Ut hinc facile animadvertas, quanta temeritate manus in Chriſtum Domini iujecerint ſcriptores & calumniatores illi, qui tantis nomi-

Fides & Auctoritas Trithemij.

Defenditur contra Zoilos.

Magna injuria tanto viro illata.

nomine Religione & meritis virum, ob editum Stenographiæ opus ſubtiliſſimum in ſuſpicionem non ſolum Magiæ vocare auſi ſunt, ſed & publicè damnare, libróſque omni dignos æternitate, omnium gentium admiratione & veneratione, ipſiusmet tanti Præſulis ſanctiſſima ſcriptos manu, ignominioſiſſime exurere, quorum tamen glorioſiſſimum omnino Vindicem egit, & aſſertorem integritatis Trithemianæ ſereniſsimus ac potentiſsimus Princeps Dominus Dominus Auguſtus D. G. Dux Brunſuicenſis & Lunæburgenſis, Princeps eruditiſsimus, & libris novem ignorantiam illam Cenſorum adeo temerariorum Orbi univerſo prodidit, & ſanctiſsimæ memoriæ Principi Ferdinando II. Jmperatori Auguſto anno Chriſti M. DC. XXIV. dedicavit, ſub hoc Operis Titulo:

Vindicem verè Auguſtum agit Auguſtus Dux Brunſuicenſis.

GUSTAVI SELENI.
CRYPTOMENYTICES ET CRYPtographiæ Libri IX.
In quibus & planiſsima
STEGANOGRAPHIÆ
à
Joanne Trithemio Abbate Spanheymenſi & Herbipolenſi, admirandi Ingenij viro, magicè & ænigmaticè olim conſcriptæ
Enodatio Traditur.

Sereniſſimi Ducis laudatiſsimus conatus.

Inſperſis ubique Authoris ac Aliorum, non contemmendis inventis.

Meruimus ipſiuſmet ſereniſſimi Principis dono opus præfatum, nec ſine magna animi conſolatione, de tanto Nominis & famæ Tanti Abbatis Aſſertore gratulabundi, in frontiſpicio libri tabellæ cupreæ inciſo, quantum Trithemio deferret Dux & Princeps tantus, facilè animadvertimus, cum Ipſe ſtans â tergore ſedentis, & ſcribentis tanti ingenij virum, meritiſſimumque honoraturus caput, huic Ducalem ſuum pileum ſive cidarim imponeret; ſumma revera Venerationis conteſtatione, & memorabili litterarum & litteratorum omnium Mecœnatis, illorum tantopere colendorum exemplo, potentiſſimo illos confundere, qui ſæpè de viris doctiſſimis & meritiſſimis, ſtulta & temeraria indebitæ ſibi gloriæ ambitione, nequiſſimè detrahere non erubeſcunt. Vivit & vivet æternùm Trithemius, non in perenni ſolum eruditorum memoria, ſed vel maximè in Religioſorum omnium pectoribus, *Redivivus* quotidie in ſuis exhortationibus, neque Redivivus ſolum, ſed & reſuſcitans, & reſuſcitaturus deinceps innumeros ad novam & ſanctam Vitæ Reformationem; de quo tanto Præſule & Exhortatore merito ſibi totus Benedictinus Ordo gratulatur. Evocatur ad ſuperos B. Nicolaus de Prato, Conceptionis Jmmaculatæ Aſſertor mirificus, revelato ſibi obitus die quem & diſertè aliis prænunciavit. Jpſo anno Vitæ etiam curſum implet & communem mortalium viam ingreditur Petrus Gouffier Abbas S. Dionyſij Pariſienſis, frater Arturi magni Franciæ Magiſtri Adriani Sacræ Rom. Eccleſiæ Cardinalis Guilielmi Admiralij, & Aymardi Abbatis Cluniacenſis Epiſcopi Albienſis mortuus 8. Januarij cum non niſi duodecim annis præfuiſſet.

Magna Trithemij tanto poſt gloria ob tantum Aſſertorem.

Petrus Gouffier Abb. S. Dionyſij Pariſienſis.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XVII.
Sancti Patris Benedicti M.XXXVII.

IN Jtalia admirabili effulget vitæ ſanctitate Venerabilis Maria Catharina Brugora Monialis Monaſterij S. Margaritæ Virginis & Martyris Mediolani, Congregationis Caſinenſis; nata in eadem Urbe anno ſalutis partæ milleſimo quadringenteſimo octuageſimo nono, Patre Bartholomæo Brugora, Matre Leonora Bolia, in cujus etiamnum infantia, ſtupenda omnino ſigna ſe prodidere futuræ ſanctitatis, & tanta quidem, ut in tenella ætate, altera quaſi Catharina Senenſis, in vita reliqua [teſte Franciſco Rugiero in libro Vitæ ejuſdem Brugoræ approbato] ob creberrimas & Cæleſtes revelationes altera Brigitta, ob raptus atque extaſes, altera Catharina Rizzia Florentina; ob vitæ aſperitatem & juges corpuſculi mortificationes, altera S. Paula à S. Hieronymo tantopere celebrata; ob ſuam cum Angelo Cuſtode familiarem conſuetudinem altera S. Franciſca Romana haberetur. Ut in hac Redivivam Benedicti Patris ſororem ſcholaſticam, reſtitutum primævum Benedictinarum Virginum & Viraginum Spiritum, ac minimè abbreviatam DEI manum, crudiſſimo hoc ſæculo merito ſuſpiciamus; & cum libri

B. Catharina Brugora monialis Mediol.

libri Authore in illa Claudiani conſonè prorumpamus:

Quæ ſparguntur in omnes
In Te [ô Venerabilis Brugora] *mixta fluunt & quæ diviſa beatos Perficiunt collecta tenes.*

DEUM autem ter Optumum Maximum, in hac electiſſima ſponſa ſua toto corde & animo magnificemus, & veneremur. *Ex Vita citata.*

Petrus Quirinus Camald.

Jnter præclariſſima, hoc etiam anno ſydera Eccleſiæ, & Benedictini Ordinis columina referendus Venerabilis memoriæ Petrus Quirinus, ex Patricio Veneto ſanctiſſimæ & florentiſſimæ Congregationis Camaldulenſis Monachus, de quo ſupra, ſub hoc modo tempus, propter egregiam Vitæ ſanctitatem & doctrinæ eminentiam invitus admodum & reluctans à latere Beati Pauli Juſtiniani meritiſſimi Camaldulenſium Reformatoris abreptus, & ad exornandum Eminentiſſimum Patrum Purpuratorum Sacræ Rom. Eccleſiæ Cardinalium ſenatum è Cænobio extractus, & Cardinalis renunciatus incomparabile tanti Honoris ipſius ornamentum; inter tot mortalium applauſus ſibi miſerrimus viſus & viliſſimus, adeo Monachici rigoris tenax, ut eo ipſo, quod ad Tantæ Eminentiæ culmen raptus eſſet, majore etiam conniſu ad ardua virtutum ſibi enitendum arbitraretur, ſuſpectiſſimam habens mundi gloriam, & ipſo purpuræ contuitu expaveſcens necdum ad ſanguinem uſque ſe pro Chriſto ejuſque Eccleſiâ laboraſſe. Et mirabili exemplo cæteris Patribus Purpuratis fuit, exemplar veri & ſolidi Eccleſiæ Romanæ Cardinis, cujus contuitu Chriſti fideles omnes ſalubriter moverentur, & Romani inprimis Proceres ſacræ purpuræ dignitatem & æſtimare noſſent, & venerari. *Ex Romualdinis Monim.*

Fit S. R. E. Cardinalis.

Speculum omnium Cardinalium.

Antonius Boherius & ipſe fit Cardin.

Eodem anno, ad parem Cardinalitiæ dignitatis honorem Romam evocatus eſt Antonius Boherius noſter ex Gemmeticenſis Cænobij Monacho Bituricenſium meritiſſimus Archiepiſcopus & Galliarum Primas, qui idem Eminentiſſimum Orbis Chriſtiani Collegium egregiæ Virtutis fama & exemplis, non minus quam Quirinus ante dictus, honorabile reddidit; omneſque numeros veri Cardinalis, & Chriſtianæ Reipublicæ conſulis explevit. Ut nihil porro ſit, quod ad hujus anni ſplendorem deſideres, imo habeas quæ ſufficiant, ad totius ſæculi præſentis ornamentum, ſequuturorum excitamentum.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XVIII.
Sancti Patris Benedicti. M.XXXVIII.

NE cui Regnorum ſeu Provinciarum cederent Galliarum ampliſſima Regna ibi ſe vel maximè Benedictus prodit Redivivus, primævus exerit Benedictinus Spiritus, non unâ, ut ſupra memoravimus, Lirinenſi Inſula, concluſus, ſed per ampliſſimas tanti Regni oras effuſus, atque intima ejuſdem viſcera complexus, neque viris ſolis, ſed & tenerrimis Virginibus, viriliter fortia aggreſſis, & primævum Ordinis rigorem ſponte reſumentibus, eo rerum ſucceſſu ut Rex etiam ipſe tanta Religioſorum, & Religioſarum inprimis Virginum ſancta Generoſitate accenſus, iiſdem omni modo conſultum cuperet, & Reformationi gratioſiſſimè faveret. Et vero licet in plurimis Galliarum Cænobijs, ea diligentia & cura ſuperiorum, res ita fuerint conſtitutæ, ut nullus omnino in diſciplina Monaſtica defectus appareret, eaque inter Cænobium Jlluſtriſſimarum Virginum ſancti Petri Remenſis, à S. Clotilde Galliarum olim Regina exſtructum, & à ſanctis Balderico ejuſque ſorore Bona reſtauratum, ab incredibili ſtudio obſervantiæ Regularis omni tempore commendatum fuerit & celebratum; provocatum nihilominus ſub hoc tempus, recentibus è cœlo flammis multorum accendentibus corda & novum fervorem concitantibus, Religioſiſſimorum Virorum & Virginum exemplis & ſtudijs, nulli omnino talium ſacri rigoris ultronea ex ambitione cedendum cenſuit; & in hoc ipſo generoſiſſimè & glorioſiſſimè elaboravit. Cooperatus ſtrenuè Reformationis negotio fuit Stephanus de Poncher, Juris olim Pontificij & Jmperatorij Jnterpres celeberrimus, atque in ampliſſimo Galliarum Senatu Præſidens, ex Procancellario Franciæ Archiepiſcopus Pariſienſis, Benedictini Ordinis amator & Zelator ſingularis, cui electo gratulatus Joannes Raulinus noſter, ipſum

Virginum cum viris pia æmulatio.

S. Petri Remenſis Illuſtriſſimum Cænobium.

Stephanus de Poncher Promotor Ordinis.

ipſum vocat: *Virum gemina pollentem ſcientia, Vitæ & doctrinæ, & vere Sanctum Patrem &c.*

Js tantâ ſedulitate promotum etiam apud Moniales Reformationis ſaluberrimum propoſitum, voluit, ut in eundem finem, ſapientiſſima ſtatuta conderet, eaque Monialibus transmitteret, & ſollicitè commendaret. Nec minus in hoc ipſo Robertus de Lenoncour Archiepiſcopus Remenſis, Galliæ Dux & Par, idemque ſanctæ Rom. Eccleſiæ Cardinalis laboravit; & ad tantū opus Beatæ memoriæ Jaquelina Domina de Grandi-Prato, prædicti Monaſterij S. Petri Remenſis meritiſſima Abbatiſſa ſe ſe ultro obtulit, & impetratâ ab Archiepiſcopo Cardinale licentiâ, ad ferventiſſimum ſacro rigore & novo Reformationis fervore Monmartanum Cænobium, tanquam novitia Tyruncula ſeſe contulit, & per decem & octo menſes ibidem commorata, hocque anno ad Cænobium ſuum reverſa, exemplar omnibus perfectæ diſciplinæ facta, non ſolum ſibi creditas omnes ad ſolidum perfectionis ſtudium accendit, ſed percrebreſcente quamprimum tam ſanctæ Reformationis famâ, Cænobia longè latéque plurima ad pares conatus concitavit, ut quo magis Hæreſes paulatim ſerperent, tanto magis licentia hominum, ſacro infirmiſſimi ſexus robore in tam rigido propoſito, confunderetur, pluribus deinceps inter immenſas Hæreticorum injurias Generoſitatem ſuam tantopere probantibus, ſanctóque nihilominus propoſito inſiſtentibus, ut privitivæ Eccleſiæ Martyribus meritiſſimo jure poſſint & debeant accenſeri. *Ex monimentis S. Petri Remenſis, & R. P. Amando Tribout Priore Deruenſi.*

Robertus de Lenoncour fautor Ord.

Ven. Iaquelina de Grandi-Prato Abbat.

Fervor ſacrarum Virginum.

Jngens Virorum ſanctiſſimorum nec non doctiſſimorum, in Congregatione noſtra Montſerratenſi & Valliſoletana numerus, & mirandum ſanè ac penè incredibile videretur, ſi præſulum in hac Reformatione tam nova hoc ipſo anno viventium Syllabum pertexeremus, ita cum rariore vitæ ſanctitate, omnes omnino litteris ſacris atque humanis exercitatiſſimi, eruditionem conjunxêre. Jn ſolo revera Montſerratenſi Archiſterio, quamvis vix eſſet, qui ſancti viri nomine atque fama non celebraretur, excelluit tamen ante alios Beatæ memoriæ Frater Petrus Munoz, digniſſimus Garſiæ de Ciſneros Succeſſor in tanti tamque Deiparæ chari regimine Cænobij; idem ſtrenuus novi rigoris, imo potius reſtitutæ veteris diſciplinæ propagator. Mariani cultus & devotionis promotor ferventiſſimus, cujus utinam glorioſiſſima vitæ geſta, ut & aliorum ejuſdem Collegarum pro ædificatione & ſalutari poſterorum exemplo, Patres Montſerratenſes in lucem proferri paterentur! Nec minore commendatione digni in eodem Archiſterio RR. FF. Franciſcus de Turre, Petrus de Burgos, Joannes de Bartholina, de quorum ſingulorum Vitæ rationibus, anni integri non ſolum, ſed tota volumina implenda eſſent, atque utinam â nobis toties interpellati, tanto poſt annuerent prædicti Patres, ut quod ſuo nolunt calamo, juxta illud Proverbiorum cap. 27. *Laudet te alienus, & non os tuum, extraneus, & non labia tua;* alieno ſaltem, abſque jactantia fieri conſentirent.

Montiſſerrati & Valliſoleti laus.

V. Petrus Munoz Abbas.

Franciſcus de Turre.

Petrus de Burgos Mon. Montſerr.

Jpſo anno hoc rurſum è noſtris ſibi Epiſcopum Galli expetunt, & pro vitæ meritis ex Cænobio S. Benigni Divionenſis extrahunt Renatum de Breſchia Conſtantienſes in Normannia cathedrales Canonici, cathedræque ſuæ imponunt, Pontificem per omnia dignum etiam â poſteris celebrari. *Videantur monim. Cænobij Benigniani Divionenſis, Claud. Rob. &c.*

Renatus de Breſchia Epiſc. Conſtantienſis.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XIX.
Sancti Patris Benedicti. M.XXXIX.

Miranda exactiſſimæ Regularis Obſervantiæ exempla, â diverſis Benedictini Ordinis Congregationibus & Reformationibus, Camaldulenſi, Cæleſtina, Sylveſtrina, Vallisoletana, Montſerratenſi, S. Juſtinæ, Caſinenſi, Burſfeldenſi, toti mundo præferuntur, ut nullo unquam ſæculo, tot reſtitutæ, atque ad primævum fervorem revocatæ ſacræ Deo Familiæ legantur; ſed inſolentis, & ſtupendi potius quam imitandi exempli, ob ſacrum rigorem celebrandi nunc aliqui forent, tam ex Hiſpanijs quam Gallijs & Jtalia, & ex Camaldulenſi potiſſimum & Vallumbroſana familijs: cujus poſtremæ vel unum ſaltem liceat

dome-

domeſticum producere, ſive potius nominare, hoc ipſo anno, poſt feliciter in Religione ſummâ conſtantiâ traductam ætatem cœlo receptum, Beatum Homodeum patria Ariminenſem, qui inter alia pœnitentiæ perpetuæ voluntaria tormenta, etiam hoc poſtremo ſæculo, ſenex nonagenarius, Dominici noſtri Loricati generoſitatem & patientiam in perenni quaſi Martyrio retulit, & quadraginta ipſos annos, abſque omni remiſſione diſcalceatus incedens, catena ferrea nudum corpus præcinxit, intolerandiſque ſeſe jejuniis & vigilijs alijſque mortificationibus excrucians, quotidie victimam ultroneam Numini obtulit, hoc ipſo anno die viceſima ſecunda Septembris ad requiem Beatitatis æternæ, & fortiter certantium incomparabilia præmia evocatus. *Ex monimentis Vallumbroſanis, & Menologio noſtro.*

B. Homodeus Vallumbroſ. obijt.

Rigor mirabilis Vitæ.

Sed & parcendum diverſorum in Eccleſia ex Ordine noſtro Pontificum, rerum geſtarum deſcriptioni, quorum quo prior ætati noſtræ gloria fuit, tanto facilius â quocunque indagari & reſciri poterit. Jn quibus tamen vel maximè advertendum, ſub regimine Regularium, nullo nimirum perſonæ & Nobilitatis contuitu, nedum ambitione lectorum, ſed ob virtutem & eruditionem, violenter plerumque è Cænobijs ad Epiſcopales Cathedras extractum, Epiſcopatus quoſcunque quo ad vixerant, ab omni Hæreſum infectione eximios extitiſſe, quod inter præcipua *Benedicti* noſtri *Redivivi* obſervandum, memorandum, & merito celebrandum, uti & illud ſolerter attendentibus apparebit quàm manifeſtiſſimum: quod quamdiu penes Religioſos Pontifices & Epiſcopos Eccleſiæ regimen ſubſtitit, & qui ad Clavum ſuffecti ſunt, munere ſe abdicare quàm præeſſe maluerunt, electioni reclamarunt, ſeſe ſubduxerunt, nunquam tot Concilia celebrata, tot Hæreſes in ſemine ſuffocatas, tot errores correctos, tot bona promota; ut innoteſcat facillimè, quanta Eccleſiæ univerſæ damna provenerint deinceps non ex ambitione ſola & Simonia, ſed indoctorum, inutilium, ſuperborum, & pro ſolo partium ſtudio, deteſtanda cœlis terriſque facta electione, quod ſæculum decimum quartum & quintum, uſque hodie ferventiſſimis lachrymis deploranda, ſexcentis argumentis & demonſtrationibus, imò infinitis exemplis diſſolutæ paſſim diſciplinæ, & creſcentibus inde Cleri & ſacrorum omnium contemptu & otijs, comprobârunt.

Singulare Ordinis, Epiſcopatus reijcere.

Eccleſiæ Utilitas.

Sæculi hujus præcipitium.

Hoc ipſo anno Jlluſtriſſimum ſanè Sydus terris extinguitur cœlo oritur Eminentiſſimus S. Rom. Eccleſiæ Cardinalis Presbyter Tituli ſanctæ Anaſtaſiæ Antonius Boherius, idem Bituricenſis Archiepiſcopus, Par Franciæ, de Regibus Regnóque ampliſſimo, deque Romano Pontifice & Eccleſia univerſa meritiſſimus, in omni ſublimitate humillimus, in omni actione cautiſſimus & prudentiſſimus, in omni negotio dexterrimus, ab optimis quibuſque â morte inconſolabiliter deploratus; ſepultus in Eccleſia Metropolitana, cum hoc Epitaphio.

Antonius Boherius S. R. E.

Antonius jacet hic Boërus, origine quondam
Arvernâ, eloquio vir meritiſque gravis.
A puero Monachus, clauſtris quàm pluribus Abbas,
Dignus & hâc celebri Præſul in Urbe fuit,
Tempore non multo plures ſortitus Honores
Cardineo tandem ſchemate clarus obiit.

Epitaphium

Jpſum, per errorem, Ciaconius, & Arnoldus Duacenſis, familia Pratenſi, ſive de Prato editum voluêre, cùm certum ſit, quòd patre Auſtremonio Barone, ſed matre Berarda de Prato Antonij Cardinalis de Prato ſorore fuerit editus. Fuit utrobique ſollicitus & cùm apud Eccleſiam ſuam eſſet, & cùm Romæ ſummi momenti impeditus, negotijs, verſari cogeretur, Vicarios Generales omni exceptione majores conſtituens, è quibus fuit Jacobus de Brolio Archidiaconus Borbonij, & Joannes de Villiers Decanus. Ei Fiſcani etiamnum & S. Audoeni lectiſſimo Abbati, atque Cancellario Normanniæ Eminentiſſimo dicavit Eutropium ſuum Nicolaus Maillardus Rotomagenſis. Jdem de ſuis animi rationibus ſollicitus, nequid pulveris caudâ & ſyrmate Archiepiſcopalis & Cardinalitiæ purpuræ, expiandum purgatricibus flammis ſecum traheret, redemit pro Eccleſia S. Radegundis Dominium, fundando Miſſam quotidianam, quæ ab ipſo Cardinalis cognomi-

Ejuſdem Familia.

Ejus de anima propria cura.

nominatur. Deceſſit autem Bleſis 27. Novembr. inde Bituriges translatus. Ejus ſpectantur inſignia in Aulæis Metropolitanæ Eccleſiæ, leo cæruleus in campo aureo, cum hoc ſymbolo: *Virtuti parent omnia*, ut ex hoc ipſo Principem agnoſcas, & ex vita omni obſerves ſui ſymboli memorem & obſervantem. Ejus ſucceſſor Franciſcus Bueillius fuit, cujus ſupra meminimus. *Claud. Rob. &c.*

Symbolum ejuſdem.

Jnter Olivetanos noſtros, celebratur nunc ab inſigni & profunda Coſmographiæ cognitione Ven. Pater Julianus Vannellus, cujus alia inter miræ Magnitudinis ſphæra ab ipſo confecta uſque hodie in Montis Oliveti Archiſterio cum admiratione intuentium omnium aſſervata. *Secundus Lancellottus.*

Jn Jtalia Caſinates inter Aſcetas excelluit præ alijs ſeriæ Reformationis ſedulo ſatagentibus R. Pater Dominus Honoratus Hiſernicenſis ex familia Faſcitella, Vir doctus & Poeta inſignis, ob virtutem atque eruditionem creatus Epiſcopus Jnſulanus in Calabria. Jn Hiſpanijs ſupra alios meritis ſe commendat Georgius de Melo ex Abbate Alcobacienſi Epiſcopus Guardienſis, ut plurimos alios ſubticeamus. Moritur hoc anno Ven. P. Paulus Orlandinus 12. Novemb. *De quo uberius ſupra. Ao. 1512. egimus.*

Honoratus Faſcitellus.

Georgius Epiſc. Guardienſis.

IESU CHRISTI ANNUS. M. D. XX.
Sancti Patris Benedicti. M. XL.

RUrſum quod admirabile omnino eſt, Luthero & Hæreſiarchis multo numero varijs in Eccleſiam Dei inſurgentibus, & Divinæ Legis juſſa atque ſacroſancta verba, cùm mutilantibus, tum ad ſuam libidinem & placita nequiſſime detorquentibus, in his ad amuſſim obſervandis, conſilijs ultro amplectendis ſolliciti noſtri, totos ſeſe ex optimi Numinis beneplacitis accommodant & conformant, conſurgitque aſpirante Numine nova & ſtrictiſſima Ordinis Reformatio, Grottanorum, ſive Montis Coronæ appellata; Congregatio uſque hodie viris ſanctiſſimis & meritiſſimis inſtructiſſima. Jnſtitutor ejuſdem Beatus Paulus noſter Juſtinianus Venetæ ſereniſſimæ Reipublicæ & Patricij Ordinis ſydus lucidiſſimum fuit, idem quem ſuperius Camuldulenſium ſtrictiſſimæ obſervationis, reſtauratorem celebravimus. Js alti i & ferventiori deſiderio accenſus, totuſque inflammatus, accumulando Dei gloriam, per ſanctæ Camaldulenſis ſolitariæ Vitæ ſtudium, litteras â ſancta Sede Apoſtolica impetravit, ut ubique terrarum ipſam Camaldulenſem Religionem ſibi plantare liceret, ſicut ex Diplomate liquet, ipſo hoc anno in curia Pontificis dato; ſollicitus inde non tantum longè latéque ſanctiſſimum illud propagare inſtitutum, verum etiam ſtrictiorem illam in Monaſteria pridem exſtructa inducere Reformationem, incredibili totius cœli plauſu, fructu maximo â tam ſanctis exemplis in ipſos etiam ſæculares homines redundante, plurimoſque â præcipitio revocante.

Paulus Juſtinianus.

Montis Coronæ ſtricta obſervatio.

Habitavit autem Paulus primum, cum quodam Oliva Converſo ad ſancti Hieronymi de Paſcialupo Diœceſeos Eugubinæ, deinde apud Oppidum Maſſacium, quarumdam ſpeluncarum habitator factus, ſuæ Religionis & novæ Congregationis fundamenta jaciens, quæ â ſpeluncis & cryptis, quas Jtali Grottas appellant, Grotanorum ſive Montis Coronæ Eremitarum denominationem accepit. Jta invaleſcente apud ſæculi filios Hæreſum peſte, Ordo noſter, juventute renovatus Aquilæ, meritiſque graviſſimis atque virtutibus adoleſcens, ſanctioris vitæ exempla, ad confirmandos bonos, malos confundendos jugiter protulit, & multa mortalium millia rapuit in ſalutarem admirationem, movit ad reverentiam, commovit devotionem, traxit ad vitæ correctionem. *Ex Monimentis Montis Coronæ & ſcriptoribus rerum Camaldulenſium.*

Congregatio de Grottis.

Lugent inconſolabili luctu Præſulem ſuum Georgium Dinſpierium ſuperioris Altaichij aſcetæ & pio parenti parentant. Is humili natus genere, ſed excelſo animo, cum Abbas creatus inſignia ſibi eligere moneretur, calvariam elegit, digniſſimum Homine inſigne, conducibili ad omnem æternitatem monimento, qui in omni actione illud præ Oculis haberet. Fuit vir Religioſiſſimus, & quia tot undique ingruebant periculoſiſſimo tempore viro Dei adverſa, Monaſterio & Religioſis

Georg Abbas Altaichenſis.

gioſis pericula, ſimilis ſibi perpetuo inſtar Job ſancti, fuit, imo reapſe Jobum egit, non minore apud prudentes exempli gloria, quam meritis & gratia apud Numen, ſtupentibus ſuper conſtantia viri & generoſitate, qui reſciverant, univerſis, cum pecoribus omnibus abactis, & decem una eademque die villis per ſummam injuriam ab jurato Religioſorum hoſte abſumptis igne & in cineres redactis, ſibi conſtans ſemper, nihil omnino, ne verborum quidem in adverſarium retorqueret, & in hæc Jobi ſola atque unica erumpere conſueſſet: *Tribularer, ſi neſcirem, miſericordias tuas Domine &c.* quæ ipſiſſima ſibi ſemper ſolatio fuiſſe incredibili in omni tribulationum tempeſtate ſerio affirmavit, & ſuo, moriturus, inſculpi ſepulchrali lapide juſſit, quod hoc ipſo, altero poſt obitum anno, amantiſſimi tanti patris Cænobitæ filij fecerunt. *Ex Monimentis ejuſdem Cænobij.*

Laudatiſſima patientia.

Qualiter ſeſe ſolaretur.

Jn novi Orbis cultura & cultu rerum ſtrenuè ſatagunt Valliſoletanæ & Montſerratenſis Congregationis Aſcetæ, pulcherrimo juxta charitatis exemplo, cum ſeſe in tantos tam ampli terrarum ſpatij labores ſufficere non adverterent, & Dominicani & Franciſcani Ordinis, ſed & ex clericorum votis Religionis non adſtrictorum ordine, ultro & ſponte non ſolum admittentes & invitantes quam plurimos, qui ſecum in agri Dominici laboribus deſudarent, quibus cum pacificè onera partiti, nulla cujuſquam invidia ſeu conteſtatione, eoſdem Benedictina etiam liberalitate, & menſa dignati, & pro ſubſidio remunerati, in plurium deinceps ſacrarum ædium & Monaſteriorum ſtructione, manus & opes auxiliares præbuere, tanta ſua de univerſis merita de induſtria occulentes, contenti animarum ſaluti, Numinis honori conſuluiſſe, nec ſuis ſolummodo, ſed in tot millium uſque hodie laboribus & manibus cœlos demeruiſſe. *Ex diverſis rerum Hiſpan. Scriptoribus.*

Noſtri novum Orbem demerentur.

Ultro ſocios ſibi adjungunt.

IESU CHRISTI ANNUS M.D.XXI.
Sancti Patris Benedicti. M.XLI.

B. Catharina Mediolanenſis.

Rediviva in Redivivo Benedicto Catharina Senenſis, Gemella & altera ipſa Catharina Mediolanenſis eſt, Maria inquam Catharina Brugora, electa ab ipſa infantia, imo in utero Matris ad Virginum ſponſi favores ſingulares, ad ſingularia in ipſa comprobanda, gratiarum charismata. Cui ſub hoc ipſum tempus, uti Catharinæ illi, ſua mirabili modo communicare ſtygmata viſus eſt, & quod ad gratiæ cumulum, puncturas omnes coronæ ſuæ ſpineæ tam charo ſibi capiti Virginis infligere, quæ humillima Virgo nefas cuiquam aperire quam per obedientiam conjurata Abbatiſſæ ſuæ & arbitro conſcientiæ, cenſuit, cum, hoc gratiæ, intenſiſſimo Meditationis ſtudio & Dominicæ paſſionis conſideratione, cum intolerabili ſibi compaſſione comparaſſet, & quaſi meruiſſet, ipſa Regis ac Reginæ Martyrum admirabile exemplar facta; ſpectaculum Angelis jucundiſſimum, in tantis ipſa doloribus, in effuſiſſimas tota exhauſta gratiarum actiones. Et hi quidem, etſi tanti dolores, ſolatium juxta habuere, utpote ſummæ charitatis à ſponſo pignora. Dolores alij intolerabiles & immedicabiles, imo quaſi infernales, cum tenerrimæ dilectionis Virgo in conſiderationem offenſarum DEI quotidianarum, & peccati mortalis deſcenderet, & ſæculi tantopere corrupti ſcelera expenderet, exanimari ſtatim viſa, & exanimata revera eſſet, niſi is qui dilectæ ſuæ tantum peccati horrorem, & condolentiam infudiſſet, idem ſibi tam charam, ad majorum incrementa meritorum ſervaſſet, & inter caſtos amplexus adeo dignè exanimem ſervaſſet & animaſſet. Tantum hominis miraculum etiam perditiſſimo huic ſæculo numen beneficum dedit, & Benedictum Archiducem noſtrum & communem patrem in hâc filia tanto poſt honoravit, atque conatus Ordinis & Reformationem concitavit. *Ex Vita per Franciſcum Rugierium.*

Sacris ſtygmatibus inſignitur.

Ingentes ejus dolores.

Prodigioſè in vita conſervatur.

Jpſo hoc anno miris incrementis ſanctiſſima Montis Coronæ Congregatio augetur, ſanctitatis ſcilicet novorum Chriſti militum odore commotis certatim hinc inde confluentibus mortalibus, & vitæ ſolidos fontes conſectantibus, atque Religioſæ diſciplinæ conſortium efflagitantibus, quos inter genere & eruditione illuſtriſſimi plurimi: ex quibus hoc ipſo

Ven. Hieronymus Sueſſanus. etiam anno Hieronymus Sueſſanus fuit, vir omni ſcientiarum genere cultiſſimus, & Medica inprimis excellens arte, ſacri Palatij ſub Leone X. Pontifice Maximo Protophyſicus, qui multo nobilior atque perfectior in cellula Monachica factus, mira exin ſanctitatis opera dum viveret oſtendit. *Montis Coronæ incrementa.* Excrevit vero in tantum, Luca Camaldulenſi teſte numerus Religioſorum vix natæ Reformationis & Congregationis, ut neque locus eos caperet, neque alendis alimenta ſufficerent, niſi oportune iiſdem Deus, nec ſine miraculis ſubinde, per potentiorum ſubſidia & pias largitiones ſubveniſſet. *Extendebatur quippe*, idem ait, *ſupra modum inauditæ rigiditatis inſuetæque auſteritatis vulgatum nomen, & ſpiritalem progreſſum mirabantur omnes &c. Conſulenda Romuldina, Montis Coronæ libro* 3. *&c.* Et tantus quidem non ſolum, ab Oceano ſæculi ad portum Religionis, ſeſe Ordini noſtro debet numerus, verum etiam multo major, perditiſſimis hiſce temporibus, inſolentiſſimis tanti rigoris tantæque diſciplinæ exemplis, â communi cæterorum ſæcularium præcipitio & exitio præreptus, cum nemo hæc audiens & intuens, non in admirationem, niſi dementiſſimæ deſperationis homo, raperetur, plerique ſuæ ſalutis effecti memores ſolidâ actâ pœnitentia, ad meliora conſilia converterentur. *Ingens ad ſacrum rigorem concurſus.*

IESU CHRISTI ANNUS M.D.XXII.
Sancti Patris Benedicti M.XLII.

OBſtrinxit hoc anno, æterna ſanè neceſſitudinis ſanctiſſimæ obligatione [non aliter atque ſuperius vidimus, cæteros omnes diverſarum Regularum æterno gratæ voluntatis debito devinctos Ordines] Ordo noſter & laudatiſſima illa Ordinis Reformatio & Congregatio Montſerratenſis, per ſanctiſſimum novæ Militiæ Ducem Jgnatium Loiolam, univerſam lectiſſimorum Ejuſdem filiorum Reverendorum Patrum Societatis Jesu ſacram poſteritatem; quem novum vitæ Jnſtitutum meditantem, Noſtri primùm quam humaniſſimè exceptum, conſilio, auxilio & multis omnino modis promptiſſimè & liberaliſſimè juverunt atque in propoſito confirmaverunt; adeoque poſt Deum Optimum Maximum, Jgnatio præcipui Auctores fuerunt, ea, ad quæ ab Numine impellebatur, abſque mora ſeu trepidatione ulla, conſtantiſſime & evidentiſſimè exequendi: *Nam ſub initia*, [ait ex diverſis, cùm Montſerratenſium, tùm Patrum Societ. ſcriptoribus, Marcus Antonius Scipio noſter] *ſuæ Converſionis, votiva peregrinatione ad Montem Serratum profectus, cum in æde totâ Hiſpania præcipuo DEIparæ cultu celeberrima, totum ſe DEO, ejuſque ſanctiſſimæ Parenti, traducta in precibus nocte, devoviſſet, tum apud unum ex alumnis Divi Benedicti, totius vitæ ſuperioris noxas per ſacram Confeſſionem triduo depoſuerat; multis etiam præſidijs inſtructus, non in præſens duntaxat ad animi expiationem ac medelam, ſed ad eum ſanctitatis apicem, quo poſtea evaſit, ſecurius faciliuſque conſcendendum: Siquidem â Joanne Cianone*[*de cujus ſanctitate ſuperius*] *eximiæ virtutis & innocentiæ Cœnobita* (*cui de peccatis confeſſus erat*) *ſpiritualibus exercitijs diligenter excultus eſt: ijs ipſis, quæ Garzias de Ciſnedo* (*ſive Ciſneros*) *admirandæ ſanctitatis Abbas, & Monaſticæ diſciplinæ, non in ea tantum Domo, ſed per omnem Hiſpaniam feliciſſimus inſtaurator, paulo ante concinnaverat, quæque jam inde ab anno milleſimo quingenteſimo typis evulgata, in Bibliotheca Caſinati aſſervantur. Jgnatius itaque hominem nactus, qualem ſalutis ipſius rationes requirebant, & ipſe optabat maximè, Joanni ſe totum aperuit; quæ mente agitaret, quæ deſignaret in poſterum, de procuranda plurimorum ſalute, deque genere vitæ huic rei accommodato, ac nominatim de ſuſcipienda Jeroſolymitana peregrinatione, cum eo contulit omnia, auctoritate ipſius atque ſententia ſtabiliens, quidquid deinceps admirabili ſtudiorum actionumque convenientia, ad obitum uſque eſt exequutus. Quin etiam Manreſæ* (*oppido tres circiter leucas â Religioſiſſima æde diſtanti*) *ſubſiſtere aliquamdiu decrevit, unde ſæpius & commodius, Montem Serratum repeteret, ſeu Virginis colendæ ſtudio, ſeu ſpiritualis Patris conveniendi neceſſitate promoveretur &c.* De hiſce primis ejuſdem ſanctiſſimi Viri apud noſtros initijs, ſic nos in Menologio noſtro pridie Cal. Aug. ex eodem Marco Antonio, monimentis Montſerratens. Jepeſio, Caietano & alijs noſtris: Romæ Depoſitio S. Jgnatij ſive Enneconis

S. Jgnatium Loiolam noſtri fovent.

Ejuſdem converſio.

Ven. Garſias de Ciſneros.

S. Jgnatius ab hoc inſtitutus.

Manreſam ſe confert.

Menologium Benedict.

Confeſſoris, Jnſtitutoris ſanctiſſimæ Societatis Jeſu, qui Chriſto militaturus, novum hominem & habitum in Monaſterio Beatæ Matris Admirabilis Montſerratenſi apud noſtros aſſumpſit, ibique Oblatorum, quos Hiſpani Donatos vocant, Religioſo ſchemate donatus, & ſub Magiſterio inſignis ſervi Dei Joannis Clanonij ejuſdem Monaſterij Monachi ad ſanctiorem vitam eruditus, ab eo accepit *Exercitatorium Vitæ ſpiritualis* magni illius & excellenti ſanctitate viri Garciæ Ciſnerij ejuſdem Ordinis ac Monaſterij Abbatis: quo & ipſe S. Jgnatius, mirabiles in Vita ſpirituali progreſſus fecit, & è quo potiſſimum, poſt aliquot annos, ſua exercitia elucubravit; &c. Sed de Jgnatio Noſtrorum ſemper obſervantiſſimo, deque impenſis eidem à ſanctiſſimo Patriarcha noſtro per ſuos filios Monachos ope & conſilio, ſæpius ſuo loco, ex ſupra citatis.

S. Ignatius Joannis Clanonij diſcipulus.

Hoc etiam anno Jlluſtriſſimum lumen Ordinis terris occidit, oritur cœlis Beatus Michael noſter Florentinus ſanctiſſimæ Camaldulenſis Congregationis Monachus perfectiſſimus, æterno merito Eccleſiam Chriſti univerſam demeritus, inventione & propagatione Roſarij ætatis Chriſti, quod vulgo vocant Camaldulenſe. Hic egregia Nobilitate juvenis Laurentij Medicæi Principis Pincerna fuit, eidem in paucis charus, quem cum pietati addictiſsimum cerneret, ad Sacerdotium ipſe Princeps promovit, quo in numero, tanto ſe dignum gradu, ipſa vitæ comprobavit Sanctitate, Eumdem Principem Camaldulum aliquando ſequutus, amorem Ordinis imbibit, ſed poſt ſuceptam prius ad Urbem peregrinationem, tunc primum cucullo ſe veſtijt, inter illuſtriſſima Camalduli ſydera merito habendus, Reclusionem paulo poſt perpetuam impetrans, totus abſorptus in Divina fuit, præſertim dum ſacris operaretur, tanquam Cherubim in vultu inflammari viſus. Dono lachrymarum mirificè excelluit. Orationis autem ſtudio ſummopere delectatus, Dominicam in ore perpetuo habuit, quaſi Chriſti ſacroſancto ore præmanſam, exque intimo corde fuſam atque inexplicabiliter dulcoratam. Jnde Divino monitus Oraculo, Roſarium

B. Michael Florentinus.

Roſarij Camald. author.

Reclusionem impetrat.

Chriſti, quod Coronam Domini & Camaldulenſe vocant, immortali prorſus merito, fidelium perpetuo uſui compoſuit, omnique poſteritati commendavit. Quæ Corona omni Diademate Regio & gemmato pretioſior, tornatis orbiculis, ab ipſomet primum Michaele confecta [re cum Majore prius Eremi communicata] Leoni X. Pontifici Maximo, tunc Florentiæ agenti oblata, inſigni gratulatione ab eodem acceptata, confirmata Fidelibus Chriſti toto terrarum orbe commendata, & Jndulgentijs ut vocant, & Gratijs largiſſimis exornata æterno Chriſtianæ Reipublicæ fructu in hodiernam uſque diem religioſiſſime teritur & uſurpatur. Claruit Michael Prophetico ſpiritu, aliaque inter Stephano Eremitæ, Meditationem ab eodem mente formatam, ad verbum deſcribens, quaſi tunc capiti ejus inſediſſet dono miſit, hæc inſuper litteris addens: *Jpſe MARIÆ ſemper Virginis JESUS, ſemper Benedictus filius, dum manibus Venerabilem Euchariſtiam contrectarem, cogitatum tuum quem in eum ipſum ex tota anima jeceras, mihi miſericorditer revelavit, &c.* Sic etiam Cardinali Medicæo, qui poſtea Clemens VII. fuit, Pontificatum Urbis & Orbis diſertiſſimè prænunciavit. Similiter cum Cardinalis Farneſius, qui poſtea Paulus III. dictus eſt, ſacram Heremum inviſeret, Bartholomæo Grottæ, ejus Sacellano, quiritanti quod Cardinali ſuo gratis ſerviret, hæc ipſa brevibus hiſce inſinuavit: *Perge fili, quia aliquando Te Pontifici Maximo famulari intelliges, &c.* Quod audiens Cardinalis, ipſus convenit Michaelem, & quando hoc futurum eſſet? quæſijt. *Poſt electionem*, inquit, *duorum magnorum Sacerdotum*, Adrianum nimirum & Clementem intellexit. Neque minus ſibi ipſi eventura prænuncians, cum ultimam celebraret Miſſam, eam ſupremam eſſe prædixit. Fuit mirus vitæ ejus rigor, vinum modicum & aqua dilutum die Dominico admiſit. A cacodæmone graviter vexatus & plagis horrendum contuſus, tanto majores animi conſolationes, quanto plagas acriores meruit. Claruit etiam mira miraculorum gratia, è quibus ſingulare, cum deploranti mortuum bovem ruſtico, eumdem vivum reddidit.

Corona Domini confirmatur à Leone X.

Spiritus ejus Propheticus.

Cardinalis Farneſij Pontificatum prædicit.

Miraculis claret.

didit, Deceſſit hoc anno, cujus defuncti manum oſculatus Venerabilis Juſtinianus Bergomenſis, illico gravi dentium dolore eſt liberatus, nihil deinceps morbi ſeu doloris ejuſdem perſentiſcens. *Ex Vita, & Auguſtino Florent. Arnoldo Duaceno & ſcript. Camaldul.*

IESU CHRISTI ANNUS M.D.XXIII. Sancti Patris Benedicti. M.XLIII.

INvaleſcentibus nimium per Germanias Hæreticis, ipſiſque inter ſe dimicantibus, unanimiter tamen Catholicos impugnantibus & perſequentibus, rerum Ordinis pro virili ſatagunt Bursfeldenſes noſtri diverſoſque Conventus celebrant, quibus non ſolum ſolertiſſimè diſciplinæ cavent, ſed vel maximè, cum & Monaſteriorum ejuſdem Congregationis magnus eſſet numerus, & pleráque ampliſſimas poſſiderent ditiones, quomodo caveretur ſubditis, ne pravis Hæreticorum dogmatibus infecti pervertereutur; & hoc non ſine fructu maximo, & immortali de Germania & Romana Eccleſia merito, cum vix uſpiam fideles felicius & certius in fide, quàm qui ſubditi Religioſis erant, continerentur, etſi nonnulli etiam ſeditione univerſali deinceps ruſticorum, prædæ potius intuitu, quàm fidei contemptu neglectúque in transverſum ſe rapi paterentur, communique turbine rebellionis involverentur. Placet pro rei dignitate, catalogum Bursfeldenſis prædictæ Congregationis Cænobiorū attexere, ex quo meritum quoque æſtimes tot majorem partem ſubditorum in fide avita & Romanæ Eccleſiæ retentorum.

Bursfeldenſis Congregatio bene meretur.

Ejuſdem Congregat. Cænobia.

1. *Bursfeldenſe ipſum, etſi pleriſque alijs ſubditorum frequentia minus potens pro reverentia tamen tantorum inde emergentium bonorum & meritorum, ante alia nominandum & celebrandum.*
2. *Beatæ MARIÆ Virg. in Cluſa Diœceſis Hildeſheimenſis in Ducatu Brunſuicenſi ubi primùm cœpta Reformatio eſt, & Bursfeldam translata.*
3. *S. Matthiæ prope Treveros inſigne admodum Monaſterium.*
4. *S. Joannis Evangeliſtæ in Ciſmaria.*
5. *SS. Coſmæ & Damiani in Husberg, ſive Hilsberg Diœceſeos Halberſtat.*
6. *Beatæ Mariæ Virginis ad Martyres Trevirenſe.*
7. *Mons ſanctorum Petri & Pauli Erſfurdienſe.*
8. *S. Jacobi Apoſtoli prope Moguntiam.*
9. *S. Panthaleonis celebre admodum in Urbe Colonienſi.*
10. *S. Martini Epiſcopi & Confeſſoris Coloniæ.*
11. *S. Michaelis Archangeli Hildesheimenſe*
12. *S. Joannis Baptiſtæ in Bergen prope Magdeburgum.*
13. *Sancti Pauli prope Bremam.*
14. *Sanctorum Chriſtophori & Mauritij in Hoburg Diœceſeos Moguntino.*
15. *Sanctorum Apoſtolorum Petri & Pauli prope Mersburg.*
16. *Munch-Neuwenburg in Ducatu Saxoniæ.*
17. *S. Chriſtophori in Rheinhauſen Diœceſeos Moguntinenſis.*
18. *S. Joannis Baptiſtæ in Reingovia Diœceſeos Moguntinæ.*
19. *Sancti Georgij prope Neuwenburg.*
20. *Sanctorum Petri & Aurelij Hirſaugienſe Diœceſeos Spirenſis in Wirtenberg.*
21. *Gottisaugia vulgo Gottsauw in Marchionatu Badenſi.*
22. *Sanctorum Mauritij & Simeonis in civitate Mindenſi.*
23. *Wiblingen ſive Wittlingen in Suevia & Diœceſi Conſtantienſi.*
24. *SS. Petri, Pauli & Georgij in Schwartzach Diœceſeos Argentinenſis.*
25. *Sancti Stephani Herbipoli in Franconia &c.*
26. *Sancti Florini in Schönauw Diœceſeos Trevirenſis.*
27. *S. Blaſij in Northeim Diœceſeos Moguntinenſis.*
28. *SS. Coſmæ, Damiani & Simeonis Juſti in Lisborâ Diœceſ. Monaſterienſis.*
29. *Jlſenburg Diœceſeos Halberſtattenſis.*
30. *Sancti Gotthardi Hildesheimenſe.*
31. *S. Michaëlis in Monte Monachorum prope Bambergam Franconiæ.* *Bursfeldenſis Congregatio.*
32. *S. Landvini in medio Lacu Diœceſeos Trevirenſis.*
33. *Beatiſſimæ Matris Virginis in Peſavia.*
34. *S. Clementis in Jburg Diœceſeos Oſnabrugenſis.*
35. *Conradesburg.*
36. *Cella MARIÆ; olim Elſen, Diœceſeos Lubecenſis.*
37. *Scinnenſe Monaſterium in Diœceſi Mindenſi.*
38. *Sanctorum Petri & Pauli in Amesleber.*

39. San-

39. *Sanćti Laurentij in Uraugia.*
40. *Sanćti Nicolai in Brauwiler prope Coloniam Agrippinam.*
41. *S. Laurentij in Osbruck prope Trajećtum Inferius.*
42. *S. Martini Trevirenſe.*
43. *Fletzdorff Diœceſeos Paderbornenſis.*
44. *S. Pauli (alias S. Catharinæ) in Siloe prope Grôningen Diœc. Trajećt.*
45. *Clara Aqua Diœceſeos Trajećtenſis.*
46. *S. Pauli Ultrajećtenſe.*
47. *Offenbach in Palatinatu.*
48. *Mons ſanćti Remigij in Diœceſi Moguntinenſi.*
49. *S. Martini in Spanheim Diœceſeos Maguntinenſis.*
50. *Sanćti Laurentij in Hildersleben Diœceſeos Magdeburgenſis.*
51. *S. Michaëlis in Luneburg Diœceſeos Werdenſis.*
52. *Beatæ MARIÆ Virginis in Lacu Diœceſeos Trevirenſis.*
53. *Sanćtorum Petri & Pauli in Abdingkhofen.*
54. *Sanćti Michaëlis prope Velſsdorff.*
55. *Sanćtæ Felicitatis Martyris in Schwarzach.*
56. *Münchaurach Diœceſeos Bambergenſis.*
57. *Mariæ Münſter Diœceſeos Paderbornenſis.*
58. *Sanćtiſſimæ Crucis & B. M. V. Limburgenſe.*
59. *Sanćtæ Walpurgæ Diœceſeos Argentoratenſis.*
60. *Sanćtorum Marcellini & Petri in Selingenſtatt.*

Bursfeldenſis Congregatio.

61. *Alberſpach in Ducatu Wirtenbergenſi.*
62. *Weiſſenburgenſe Archiſterium in Diœceſi Spirenſi.*
63. *Oldenſtatt in Ducatu Luneburgenſi Diœceſeos Werdenſis.*
64. *Radtſtedenſe in Comitatu Aldeburgenſi*
65. *Oldensleben in Diœceſi Moguntinenſi.*
66. *S. Nicolai in Lampurg Diœceſeos Herbipolenſis.*
67. *S. Jacobi in Pagavia Diœceſeos Merſenburgenſis.*
68. *Monchroden Diœceſeos Herbipolenſis.*
69. *Ballenſteden Diœceſeos Halberſtadenſis.*
70. *S. Mauritij in Toleia Diœceſeos Trevirenſis.*
71. *Oratorium Daciæ in Dania Diœceſeos Aarnſienſis.*
72. *Pronauw in Landtgraviatu Haſſiæ Diœceſeos Trevirenſis.*
73. *Beatæ MARIÆ Virginis in Schuttern Diœceſeos Argentinenſis.*
74. *Odenheim Diœceſeos Spirenſis.*
75. *Reinsdorff in Comitatu Everſordenſi.*
76. *Sanćti Hereberti in Tuitio è regione Vrbis Colonienſis.*
77. *S. Adalberti in Egmunde Diœceſeos Harlemenſis.*
78. *Beatiſſimæ Matris Virginis in Secina Diœceſeos Moguntinenſis.*
79. *Otthweinienſe Monaſterium in Dacia.*
80. *Wimmelburgenſe Diœceſeos Halberſtadienſis.*
81. *Breidenauw in Haſſia Diœceſeos Moguntinenſis.*
82. *Poſech in Regno Bohemiæ.*
83. *Königslautern Diœceſeos Halberſtadenſis.*
84. *Beatæ MARIÆ Virginis & Joan. Evangeliſtæ in Reinhartzborn.*
85. *S. Adolphi in Himelis ſive Stauria in Friſia occidentali Diœc. Leovardenſis.*
86. *Haſſaugen in Haſſia Diœceſeos Moguntinenſis.*
87. *S. Viti Corbeienſe in Saxonia.*
88. *Sanćtorum Petri & Exuperij Gemblacenſe.*

Bursfeldenſis Congregationis Monaſteria

89. *Beatæ MARIÆ Virginis Munſterienſe Luxemburgi.*
90. *S. Alexandri in Grafſchafft Diœceſeos Colonienſis.*
91. *Haſſefeldt ſive Harsfeldt Diœceſeos Bremenſis.*
92. *S. Pauli (aliis Beatiſſimæ Matris Virginis) in Stadis.*
93. *Burgelenſe, de quo nil præter nomen.*
94. *S. Viti in Gladbach Diœceſeos Colonienſis.*
95. *Cloiſter Mansfeldt in Comitatu Mansfeldenſi.*
96. *S. Jacobi Herbipolenſis Diœceſeos in ipſa urbe.*
97. *Hugeshofen Diœceſeos Argentoratenſis.*
98. *Brettingenſe Diœceſeos Moguntinenſis.*
99. *Sanćti Andreæ prope Brugas Flandriæ.*
100. *Hulmershauſen Diœceſeos Paderbornenſis.*
101. *Maursmünſter Diœceſeos Argentoratenſis.*
102. *SS. Petri & Pauli in Aſſlighemio Diœceſeos Mechlinienſis.*
103. *Sanćti Salvatoris (alias B. M. V. in Eina) Diœceſeos Cameracenſis.*
104. *Sanćti Hieronymi in Hulsburg Geldriæ.*
105. *Wernerodenſe in inferiori Germania.*
106. *Beatiſſimæ Mariæ Virginis in Gengenbach Alſatiæ.*

106.

106. *Beatiſſimæ Mariæ Virginis in Gengenbach Alſatiæ.*
107. *S. Trudonis in Hasbania Diœceſeos Leodienſis.*
108. *SS. Petri ac Pauli nec non S. Medardi in Flſerbach, prope Lovanium.*
109. *SS. Viti & Modeſti in Theres Diœceſeos Herbipolenſis.*
110. *Eberheim Münſter, olim Novientinum in Alſatia.*
111. *SS. Petri, Pauli & Georgij in Schwartzach Diœceſeos Argentoratenſis.*
112. *SS. Etthonis & Laudelini in Ettenheim-Münſter.*
113. *Sancti Cyriaci in Altorff, in Alſatia.*
114. *S. Dionyſij in Bantz Diœceſeos Bambergenſis in Franconia.*
115. *Auraugia Diœceſeos Herbipolenſis prope Kitzingam ad Saalam.*

Hucuſque cathalogus Monaſteriorum Congregationis Bursfeldenſis, quæ omnia Hæreſibus perditiſſimo hoc tempore conſtanter obnixa, ut pleraque potentia erant & amplis ditionibus imperantia, magnam omnino partem Germaniæ in fide Romanæ Eccleſiæ, cùm vitæ exemplo optimo, tum ipſo ſupremi Dominij jure retinuere, donec invaleſcente in vicinos Principes Veneno Hæreſeos, multa violenter oppreſſa & ingens Religioſorum numerus [paucis, ſi cum tanto exulum pro Chriſto compares, carni & Dæmoni manus dantibus] nihil non injuriarum, pro Religione Orthodoxâ perpeſſi, hoc ipſo etiam immortalibus ſe meritis Eccleſiæ & cœlis ipſis commendarent.

Monaſteria hæc multos in fide retinent.

Mortalibus valedicit hoc anno egregius vitæ ſanctioris promotor Venerabilis Joannes Goſſelet Abbas Maricollenſis, Monaſterij celeberrimi ad Helpram fluvium ſiti in finibus Hannoniæ, alter illius Fundator, ob egregias Virtutes & magna merita, Maximiliano I. Jmperatori dilectiſſimus, quem & inſigniter demeruit, cujus filiam â Carolo VIII. Galliarum Rege repudiatam, deluſis inſigni ſtratagemate Francis in Belgium reduxit, & Auguſtiſſimo parenti, non ſine magno bonorum plauſu reddidit.

Joan. Abbas Maricollenſis.

Quo ipſo anno Conradus etiam Abbas S. Martini Trevirenſis, haud impari gloria Præſul è vita exceſſit, & immortale ſui deſiderium ſuis reliquit.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XXIV.
Sancti Patris Benedicti. M. XLIV.

IMmortali Ordinis Benedictini gloria & merito, ſummo juxta Eccleſiæ omniúmque fidelium fructu, juvantibus & plurimum promoventibus ſuffragio & meritis jam in cœlos recepti Beati Michaëlis noſtri Florentini, Coronæ Domini, ſive Roſarij ætatis Chriſti uſus, longè latéque propagatus invaleſcit; Fidelibus vel maxime celebrata paſſim Jnſtitutoris ſanctitate pellectis, & Pontificio juxta Jndulto, quo Michaëlem ſolemniter inter Beatos retulerat Leo X. Pontifex Maximus, ad majorem devotionem incitatis, ut eo quiſque Roſario ſeu Corona, Numinis demereri gratiam, omnémque Chriſti Vitam tali compendio recolere pro virili quotidie ſatageret. Adeo, ut inter præclariſſima Ordinis merita tanto dignius hoc Jnſtitutum referatur, quanto majore tot millium provinciarnm, nedum hominum, fructu & emolumento, conſtat in totum terrarum Orbem propagatum. Viſum haud abs re eſſe ſi Pontificias litteras, licet jam ante ſeptennium datas hic quoque inſeramus.

Coronæ Camald. uſus longe propagatur.

LEO EPISCOPUS SERVUS SERvorum DEI Univerſis & ſingulis Chriſti Fidelibus præſentes litteras inſpecturis Salutem & Apoſtolicam Benedictionem.

Leonis X. Diploma ſuper Roſario Camald.

Nuper nobis fide digna relatione innotuit: quod cuidam ſeniori Eremitæ intra unius Cellæ anguſtias jam quindecim annos in ſacra Camaldulenſi Eremo in magna vitæ auſteritate recluſo, commoranti, Domino, ut credere pium eſt, inſpirante, â quo omnis recta procedit cogitatio, in mentem venit, quod in honorem Salvatoris & Domini noſtri JESU Chriſti, fideliumq́ devotionem cedere poſſet, ſi, quemadmodum ex antiquiſſima valdeque communi inſtitutione Chriſti Fidelium in honorem Beatiſſimæ MARIÆ Virginis, ſecundum numerum annorum, quos vixiſſe in hoc mundo creditur ſexaginta tres Angelicas Salutationes, ſeptem interpoſitis Dominicis Orationibus, devotè dicere ſolent: quod Orationis genus Coronam Virginis vocant, ita in honorem Domini noſtri Ieſu Chriſti, pro commemoratione annorum, quibus ipſe in terris verſatus eſt, ex triginta tribus Dominicis Orationibus, quin-

que interpoſitis Angelicis Salutationibus, quaſi Dominicam Coronam dicere aſueſcant, ſupplicarique nobis humiliter fecit, ut ad excitandum Fidelium devotionem, aliquam Jndulgentiarum gratiam, eam Coronam Domini dicentibus cencedere Apoſtolica Benignitate dignaremur.

Solemniter approbatur & commendatur.

Nos vero quibus incumbit, & honorem Domini noſtri JESU Chriſti quantum ipſo auxiliante poſſumus augere: & omnibus Chriſti fidelibus devotionis incitamenta præbere, hujuſmodi ſupplicationibus inclinati, prædictum orandi modum ab illo ſeniori, recluſoque Eremita excogitatum, approbamus confirmamuſque & CORONAM DOMINI volumus appellari. Quod orationis genus, ut â Chriſti Fidelibus devotius ſuſcipiatur, frequentiuſque excolatur, univerſis & ſingulis utriuſque ſexus, cujuſcunque ſtatus, Ordinis & profeſſionis, qui eamdem Coronam Dominicam ſemel in die dixerint, per ſingulas vices decem annorum Jndulgentias; his vero, qui juſto amoto impedimento, per continuum anni circulum, eamdem Dominicam Coronam ſemel in die dixerint, ultra prædictam ſummam mille annorum Jndulgentiam, de noſtræ plenitudine poteſtatis, Auctoritate Apoſtolica concedimus & elargimur.

Jndulgentiæ conceſſa.

His vero, qui ad extremum uſque vitæ diem, eam Domini Coronam ſemel in die dixerint, eaſdem annorum ſummas duplicamus, & diſcedentibus ex hâc vita, Apoſtolicam elargimur Benedictionem. Quia vero difficile eſſet, præſentes litteras ad univerſorum notitiam pervenire, niſi oportuno provideretur auxilio, eadem auctoritate volumus & decernimus, ut tranſumptis etiam impreſſis, ſigilloque ſacro Camaldulenſis Eremi, & alicujus Eremitæ ſubſcriptione munitis, ea prorſus fides adhibeatur, quæ ipſis originalibus litteris exhiberetur: Volentes, ut omnes Prædicatores, ad quorum notitiam hæc pervenerint, eas in præſentia populorum publicare poſſint. Contrarijs non obſtantibus quibuſcunque. Datum Florentiæ ſub annulo Piſcatoris, die 18. Februarij 1516. Pontificij noſtri anno tertio. Per manum Petri Bæmbi.

Idem Greg. XIII. Jndulgentijs donat.

Roſarium idem Gregorius XIII. pluribus & majoribus Jndulgentijs ornavit, & magno Reipublicæ Chriſtianæ bono propagandum cenſuit. *Videantur Auguſtinus Florentinus, Lucas Eremita & alij.*

Congregatio Hiſpanica.

Jncredibilis, virorum ſanctitate, doctrina & genere Jlluſtriſſimorum in una unica Hiſpaniarum Ordinis noſtri Congregatione, magno cum ornamento Ordinis univerſi ſe prodit, ex quibus vel unum ſaltem alterumve Montſerratenſis Archiſterij ſolo nomine celebremus.

V. Chriſtophorus de Zamora.

Excelluit inter alios præclariſſima ſanctitatis fama commendatiſſimus M. F. Chriſtophorus de Zamora, verè ſimplicitate Columbæ juxta ac ſerpentis prudentia præditus. Jnter alia mille merita, â DEO Prophetico Spiritu edoctus, quo ſuam, aliorumque, ex nomine, Montſerratenſium mortem præcognovit, & diſertiſſimè prædixit.

Ven. Maurus de Alfaro.

Nec minor ſanctitas, atque ab hâc in cœlo terriſque gloria Fratris Mauri de Alfaro, Magiſtri Novitiorum abſolutiſſimi in eodem Archiſterio ſanctiſſimo, & DEIparæ unicè dilecto ut ſacro, ante cujus beatiſſimum obitum, triduo ante ſingulis noctibus Angelorum applaudentium, & quaſi gratulantium plauſibiles cantus exauditi ſunt.

Ven. Franciſcus de Beiar.

Sed & R. P. F. Franciſci de Beiar, viri innocentiſſimi ſanctitas illuxit: ita ſuperis etiam ipſis commendata, ut ad ipſum Magna cœlitum Regina & Jmperatrix inviſere dignaretur & ſua præſentia morituram gratioſiſſimè ſolaretur. De multo pluribus, etiam diverſorum Cænobiorum Abbatibus & Cænobitis ſanctis atque eruditis, *conſulendus Ant. de Jepes & alij rerum Hiſpan. Scriptores.*

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XXV.
Sancti Patris Benedicti. M. XLV.

Galeatius Gabrielius.

SYdera Ordinis Jlluſtriſſima ê cœlo Benedictino, exſplendeſcunt hoc ipſo anno: R. P. F. Galeatius Gabrielius, qui tricis mundi hujus feliciter extricatus, ſe ipſum DEO dare non contentus, ſua etiam omnia una ſecum DEO obtulit; & novæ Militiæ Montis Coronæ nomen dedit. Cujus utique, tanti viri ingreſſus, pleniſſima hujus Reformationis confirmatio extitit, teſte Luca Eremita, & ab Galeatij converſione, Herois nimirum genere & auctoritate ſpectatiſſimi, multo maxime Ordinis ſanctiſsimi propagatio, promota eſt, de cujus laudibus, fuſius idem auctor, & nos alibi.

V. Juſtinianus Bergomenſis.

Juſtinianus deinde Bergomenſis, vir pietate eximius, doctrina clariſsimus, naturali cultiſsimus ingenio, ornatiſsimis moribus, Religione pius, Congregationis ejuſdem famam mirificè auxit,

atque

atque adeo Ordini, atque Orbi univerſo multis modis profuit. Sed ante omnes Paulus ipſe Juſtinianus, Vir ſanctiſſimus enituit, de cujus laudibus, ita Hiſtoria Romaldina. Hic doctrina plenus, verbo potens, calamo facundus atque luculentus. Nec vacua fuit in eo Gratia DEI; cum multos â via peccati converterit; quos ſecum ad Religionem traxit: plures vel alibi, vel domi, piè vivere edocuit; innumeros â blanditijs ſæculi, ad duriſſimam pœnitentiam vivo ſermone, operibus exhibitis tranſire compulit. Ejus, inter relicta ingenij monimenta, laudantur *Conſtitutiones Eremiticæ; de vera item hominis felicitate: De officio Pontificis ad Leonem X.* [unde colligas quam proprium noſtris fuerit, abſque adulatione, Eccleſiæ univerſæ in capite mederi] *Tractatus de obedientia: de Decem gradibus Amoris DEI. De Pœnitentia. De Euchariſtia. De Contemplatione. Opuſcula alia cœpta, nec vero conſummata* quæ centenarium numerum, teſte Beato Juſtiniano Bergomenſi ſuperant. *Videatur Lucas Eremita in Rom. Mon.*

V. Paulus Juſtinianus.

Conſtitutiones ejuſdem Eremiticæ.

Ingenij ejus monimenta

Mortuo ſuperiore anno Joanne Abbate Cremiphanenſi viro Religioſiſſimo & doctiſſimo, qui fuerat Maximiliano I. Imperatori Auguſto â Confeſſionibus & conſcientiæ ſecretorum ſolertiſsimus & Religioſiſsimus arbiter, ſuccedit Leonardus, exemplar virtutum omnium contin[u]ante apud Auſtriæ utriuſque Monaſteria, fervore laudatiſsimo Mellicenſis Congregationis, Aſcetiſque Monaſteriorum, non tantum Diſciplina ſolidè Monachica florentibus, ſed & litteratorum inſigni frequentia, ita ut in illis partibus Religio Catholica inſignes aleret propugnatores.

Leonardus Abb. Cremiphan.

Jn Gallijs mirum in modum proficit laudatiſsimum Reformationis ſtudium, & noviter Reformatis plurima quamprimum Cænobia junguntur, ſeque mutuo excitant, & tanquam animalia illa Evangelica exſuſcitant, juxta illud Ambroſij: *Flammeſcat igne charitas accendat ardor proximos*, ipſis quoque ſæcularibus igne illo exempli Benedictini, ad meliorem frugem revocatis. *Ex R. P. Amandi Tribout. communicatis.*

Reformationis Gallicæ ſucceſſus.

Evocatur ad æternitatis pro magnis laboribus præmia Ven. Pater Petrus Delphinus quondam Generalis ſacræ ad amuſſim Regulæ familiæ noſtræ Camaldulenſis, exemplar abſolutiſsimum omnimodæ perfectionis, de Ordine univerſo meritiſsimus, anno ætatis 81. profeſſionis ſexageſimo tertio, 17. Cal. Februarij feliciſſimè extinctus, poſtquam SS. Eccleſiæ ſumma devotione & præparatione munitus Sacramentis, mira animi demiſſione Fratres ſi quem unquam offendiſſet, eſſet deprecatus. Tandem geſtiens & gratulabundus, ea Prophetæ repetens: *Defectio tenuit me, &c.* & rurſus: *Jn manus tuas commendo Spiritum meum.* Creditus â puero, illibatiſſimus Virginitatis cuſtos ad extremum uſque anhelitum extitiſſe; cui funebrem orationem recitavit Reverendiſſimus Euſebius Priolus Carcerum Abbas vir præſtantiſſimus & optimè meritus. *Ex monim. Camald.*

Petrus Delphinus Generalis.

Felix obitus.

Jpſo anno, ut quanti Numen ipſum faceret rigorem ſacræ Familiæ noſtræ Olivetanæ facile advertas, Venerabilis Franciſca Leophanta, Virgo Panhormitana Ord. S. Franciſci, cœleſti afflata lumine, Olivetanam exoptat ambitque diſciplinam; & â Cognatis condendo Cænobio aream impetrat, cum templo GRATIARUM, Virgini DEIparæ conſecrato, nec non cum hortis domicilijſque nonnullis, ubi Virginibus Benedictinis Olivetanis Monaſterium exſtruxit, & cum quatuor alijs impetrata licentia priore depoſito habitu, Olivetanum aſſumpſit, Abbatiſſa loci perpetua cooptata, ubi exemplo vitæ perfectioris eximio cæteris prælucens, inter ſingularia Ordinis ornamenta computari meruit. *Ex Lancellatto.*

IESU CHRISTI ANNUS M. D. XXVI.
Sancti Patris Benedicti. M. XLVI.

COmmune hoc ipſo tempore & anno Mediolanenſium omnium refugium in omni infirmitate & tribulatione in Monaſterio Benedictini Ordinis Virginum S. Margaritæ Virginis & Martyris honori & nomini ſacro, ad perſpectiſſimæ omnibus ſanctitatis DEI ſponſam Venerabilem Mariam Catharinam Brugoram, quam DEUS Optimus Maximus tantis donis cumulavit, ut omnibus quibuſcunque

B. Catharinæ Brugoræ miracula.

ad ſe occurrentibus, in omni neceſſitate poſſet ſubvenire, imo omnes neceſſitates in ſpiritu prævidere, & cum charitate non minus proximi quam DEI tota quaſi deflagaret, ultronea prorſus erat ſe ſe ipſam pro omnibus impendere & ſuperimpendere. Mirabile prorſus, cum hoc ipſo tempore,

Memorabile miraculum.

nobilis quædam Matrona procul abſentem maritum ſuum ferventiſſimè commendaret, & ipſa miſerta ſollicitæ lachrymas, benè ſperare de ejus reditu monuiſſet, & certam eſſe de precum ſuarum ſuffragio juſſiſſet: reducem ex inſperato conjugem, admiranda prorſus de ſua fortuna narrantem, alia inter memoraſſe, ſe ab hoſtium Gallorum turma appetitum, in effuſiſſima fuga, ad rapidi fluminis deveniſſe ripam, cumque aut mergi neceſſe foret, aut gladijs hoſtilibus perimi, viſam ſibi venerabili ſpecie Monialem Benedictinam, quaſi gratulabundam inque momento trans fluvium depoſitum animadvertiſſe, & ab inſequentibus jamque imminentibus prodigioſiſſimè liberatum. Cumque uxor ſe abſentem tantopere precibus V. Mariæ Catharinæ Brugoræ commendaſſe aſſereret, quam ipſe alias in Vita omni non viderat, mox in S. Margaritæ Cænobium ductum, cùm in conſpectum omnium Monialium admitti rogaret, illam ipſam agnoviſſe illico, & ut ſervatricem ſumma cum reverentia compellaſſe, miraculum prodidiſſe, & licet illa omnibus modis â ſe averteret, & DEIparæ quam rogaverat aſſignaret; Jpſum nihilominus non ſolum conſtantiſſimè aſſeveraſſe, verum votiva quaſi tabulâ expreſſum coloribus miraculum, cum hac ſubſcriptione, eidem Venerabili

Joan. Baptiſta Puſterla mire ſervatus.

Sponſæ Chriſti deſtinaſſe: *Ego Joannes Baptiſta Puſterla Eques, precibus tuis, Gallicas manus evaſi.* Ut nihil de admirandis alijs ejuſmodi prodigijs memoremus, ipsâ abſentia æquè ac proxima intuente, futura prædicente, mala ingentia ab Urbe Patria, ſuis precibus avertente. *Ex Vita per Franciſcum Rugierium.*

Jngens iterum Benedictini Ordinis meritum, & ipſi æquè ac ſanctiſſimo Patriarchæ Benedicto, tot ſæculis proprium, quo exorientem hoc ipſo tempore, novum Seraphici Patris Franciſci, toto Chriſtiano Orbe laudatiſſimum Patrum Capucinorum Ordinem, Patres noſtri, primi omnium, ferventiſſimâ complexi charitate, Jnſtitutum adeo ſanctum etſi arduum, ſuſcipiendum, fovendum, & pro virili defendendum ſuſceperunt.

Patrum Capucinorum per noſtros promotio.

Jnſtitutores primi Fratres Ludovicus & Raphael, indumentum quo hodie utuntur Beati Franciſci Carracetani Ordinis noſtri viri ſanctiſſimi prophetica voce attoniti aſſumpſerunt, cum is Matthæum â Dacio, quem nunquam viderat, præviderat tamen tali habitu venientem, affirmaſſet nativum Seraphici Patris Franciſci habitum geſtare, cum illum eumdem Matthæum, inſolenti tunc prorſus veſte adventantem & ad Franciſcum noſtrum inviſentem conſpicerent, verbis tanti viri & prophetica moti prædictione, ut de aſſumendo illico eodem habitu & Caputio conſenſerint, imo confici quam primum curaverint, etſi viliſſimus eſſet, & deſpicabilem omnibus fore facile conijcerent, ſumma cum devotione, & animi in omnem contemptum reſignatione generoſiſſima induerint.

B. Franciſcus Carracetanus noſter.

Cauſa fuit ut ſacer Capucinorum habitus omnibus probaretur.

Evenitque etiam quod rebantur: ſiquidem irriſui paſſim habiti, & male tractati, etiam carceribus incluſi; â Beato Paulo noſtro Juſtiniano, ipſis ſtrenuè patrocinante, cui obniti, ob ſummam ſanctitatis famam, maximamque apud omnes auctoritatem, nemo auſus erat, in libertatem aſſerti; qui & feliciſſimum Novi Jnſtituti Advocatum & Patronum egit, inter meritiſſimos tanti Ordinis Promotores, & alter quaſi Fundator, quin & Protector, celebrandus. *Videndus fuſior in his deſcribendis Lucas noſter Ruhenſis libro tertio.* Jta ſicut, tanto antè, ſanctos Franciſcum & Dominicum prophetico Spiritu edoctus Beatus Joachim Abbas noſter Coratienſis, Florenſis olim Congregationis ſanctiſſimus Jnſtitutor, ſuis ritè coloribus, & illum ſacris inſignitum ſtygmatibus opere Græcanico, in Archi-Baſilica Veneta S. Marci diſtinctiſſimè expreſſit, ita Franciſcus Carracetanus noſter, redivivum in Patribus Capucinis, primævo etiam habitu, nedum vita Franciſcum Seraphicum deſignaverit, Juſtinianus autem noſter, ſuis, ut S. Franciſcus viſus Pontifici Romano eſt Baſilicam

B. Joachim Abbatis prædictio.

Juſtinianus noſter novum Ord. ſuſtentat.

ſilicam

ſilicam ſuſtentaro Lateranenſem humeris, ita ipſe Ordinem novum ſuſtentarit, merito utique maximo de tam charis & Benedictis æquè ac Seraphicis viris, quibuſcum propterea tanta cum noſtris neceſſitudo & charitas verè fraterna intercedit. Quod & citatus ſupra Lucas noſter Ruhenſis obſervavit, qui alia inter, ex illa, inquit, prima cum Camaldulenſibus noſtris converſatione, Patres Capucinos, mutuam ſemper Amicitiæ conjunctionem ſervaſſe, ſed & â noſtris Eremitis quædam peculiariter, ſibi communiter ſervanda ſumpſiſſe: quale eſt, barbam nutrire, nec non ſine cantu, ſoláque diſtincta pronunciatione Divinas Laudes perſolvere. *Vid. Gault. Luc. Angl. Florent &c.*

IESU CHRISTI ANNUS M.D.XXVII.
Sancti Patris Benedicti. M. XLVII.

NE Germaniam ſolam ſine igne in cineribus frigidis obriguiſſe æſtimes, exarſere in ſupera æquè ac infera flammæ lucidiſſimæ, magno eorum ſolatio, qui conſtantes in fide, omnes novitates aſpernati ſunt, æſtimantes fidem illi nixam petræ, quæ in ſpiritu ſemper fundata Veritatis, ſibi conſtiterit ſemper & conſtat, quam tot ſæculis, tot ſumma æſtimatione Præſules & Abbates perenni ſucceſſione ad nos uſque propagati, idem omnes & ſinguli credentes & aſſerentes, tot antea Conſilijs damnatas hæreſes; ipſa unanimi in interpretandis ſacris Tabulis, concordia, comprobarint. His inquam verè Catholicis, facem perditiſſimo hoc tempore illuſtriſſimam prætulere diverſiſſimi laudatiſſimarum Congregationum Mellicenſis & Burſfeldenſis, diverſi Antiſtites, qui non ſolum in profliganda & amolienda â ſuis ditionibus diverſarum Hæreſum licentia, nullum non lapidem moverunt, ſed & ſupremum adire vitæ diſcrimen minimè abhorruerunt. E quibus hoc ipſo anno ad præmia æternitatis evocatus eſt Quintus Devoiſt Urſidungenſis celeberrimi in Hannonia Monaſterij Abbas, *Vir*, ut ejus loci chronica habent, *nunquam ſine reverentia nominandus*, primævi reſuſcitandi in Ordine Spiritus Zelator egregius, *TUTOR & PATER* Patriæ univerſæ, cui omni modo, & pro valentiſſimi ingenij viribus, conſultum ſemper voluit, & vero etiam feliciſſimè conſuluit, ſumma apud Reges ac Principes auctoritate, & virtutis æſtimatione. Js domique foriſque rebus maximis dexterrimè geſtis glorioſiſſimus, ſummi momenti Legationibus perfunctus, Cæſarem æque ac Hiſpaniarum Regem, Regna utriuſque immortaliter demeritus, imo pro Eccleſia univerſa, contra Hæreſes & Hæreticorum impios conatus, multa præclarè auſus, incredibile ſui deſiderium apud ſummos æque atque infimos ad præmia æviterna evocatus reliquit. *Ex monimentis Urſidungi.*

Congregatio Mellicenſis — *...en. Quintus Abb. Vrſidung.* — *Summa apud Reges & omnes auctoritate.*

Beati Hieronymi Sueſſani ineffabiles Virtutes, digno encomio extollendæ nunc eſſent, niſi & fandi atque ſcribendi facultatem ſuperarent, & compendij, ſiquid amplius conaremur metas excederent. Unum tamen quin referamus, præterire non poſſumus, unde animadvertas, qualiter antiquis quam ſimillimis miraculorum ſignis Reformationem Ordinis noſtri foverit, juverit atque commendaverit Optimum Numen, & qua ſpe & confidentia eſſe debeamus, etiam de cætero, novis quibuſcunque ad Reformationem ſolidam ſpectantibus etiam noſtra ætate conatibus, nunquam defuturum. *Contigit aliquando*, ait Lucas Ruhenſis, *cum in Cryptis Almaſacij Prior eſſet, ut de menſe Januarij nivium abundantia obrueretur Vallis illa, ita ut per dies quindecim, illinc quis exire, aut aliunde illuc ingredi prorſus prohiberetur. Unde factum eſt, ut Fratribus victui neceſſaria in totum deficerent (fidelium enim largitionibus vivebatur, cum hodie moris non ſit perpetuis redditibus Cœnobia condere, verum ſua Monachis rapere) eoque Cellarius Conſtantius nomine, apud eumdem quereretur, quaſi fame atque inedia Fratres perituros timens, cui fidelis Pater:* o *Conſtanti*, inquit, *fili; tu fidem non habes; putas, quia DEUS deſeret ſervos ſuos? Ipſe dixit, & non mentietur: nolite ſolliciti eſſe, quid manducetis, aut quid bibatis: qui paſcit corvos, non dabit eſcas famulis ſuis? Confide & ora, non deerit tibi & Fratribus tuis in craſtinum oportunus cibus. His & alijs multis hominem conſolatus, Eccleſiam ingrediens ante altare proſtratus humi (qui mos illi frequens erat) in multam noctem Orationem traxit.*

B. Hieronymus Sueſſanus. — *Fides & confidentia in Deum.*

Cœperat

Cœperat eadem ferè hora tenuis, pauliſper mitigato aëre, imber defluere, qui paulatim in abundantem pluviam crevit. Ecce mane facto, dum Prima de more diceretur, oſtij tintinabulum pulſatur; illuc proximè cucurrit Chriſtophorus, oſtiario non expectato, ac foribus patefactis, hominem & jumentum, pane & alijs alimentis onuſtum coram ſe ſtare videt, nihil, tanto gaudio plenus interrogat, ſed veloci curſu ad Eccleſiam redit, & quaſi Divino ſtupore attonitus: Agite, clamat, Patres, agite gratias: mandavit DEUS cibaria nobis, quod per Patres actum eſt; erat autem homo ille ex domo S. Luciæ de Ficano: qui, cum durante pluvia magna veniſſet [mirabile dictu] pluviam non ſenſiſſe aſſeruit; nec ejus pallium, aut etiam ſarcina, in aliquo madefacta fuere reperta. Sed de cæteris ejus factis, idem Lucas conſulendus.

Mirifice famentes Religioſos juvat bonum Numen.

IESU CHRISTI ANNUS M.D.XXVIII.
Sancti Patris Benedicti. M.XLVIII.

SUpremus hic vitæ annus eſt, magno omnino Benedictini Ordinis Principi, Aymardo de Gouffier noſtro, Archiabbati Regij Archiſterij S. Dionyſij Pariſienſis, Regularium, eheu! ultimo [quo magis doleas, in tanto viro, ſplendorem tanti Cænobij deſijſſe] qui ob merita inſignia, ex Abbate ſanctiſſimi celeberrimique toto Chriſtiano Orbe Cluniacenſis Archiſterij, ad Pontificales Albienſis Cathedræ ſubvectus Jnſulas, poſtea etiam S. Dionyſij præfici meruit, magiſque ſeſe virtutibus & meritis commendavit, qui quanto magis Cænobij promoverat commoda & rem auxerat domeſticam, tanto etiam magis, eſurientium & inhiantium rebus ſacris Harpyarum ambitionem accendit, ut ſtatim â morte Ejuſdem plurimi bolo adeo pingui inſidiarentur. Jpſe vero rei benè geſtæ conſcius, & ſanctæ Spei plenus, non ſine ſingulari omine Patrocinantis vero ſui Cænobij paſtori Magni & Divini Dionyſij, 9. Octobris ipſo ſolemniſſimo ejuſdem Feſto Fratribus loci & mortalibus valedixit, ibidem debito cum honore Baſilicæ â Chriſto conſecratæ illatus & tumulatus. Fuit Guilielmi de Gouffier & Philippæ Momorentiæ filius, Adriani ſacræ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis, Guilielmi admiralis, & Arturi Magni Franciæ Magiſtri frater germanus, cumque non minus utilis fuiſſet Albienſi Epiſcopatui, Epiſcopum ſimiliter ſucceſſorem Cardinalem habuit, inſinuante ſeſe deinceps potentia Principum, ſpecioſis Titulis, non item exemplis, donationibus fundatorum, & eleemoſynis pauperum, in ſplendidum famulitium, menſarum luxum, alendoſque equos & canes, abſumptis Eccleſijſque & Monaſterij ſplendidiſſimis, ruinam minantibus, & ad incitas ſæpe redactis, Religioſorum imminuto numero, invaleſcentibuſque ab tali exemplo Hæreticis, & ne poſtremi ad rapinam occurrerent, ſacra loca invadentibus, & ſpoliantibus, demumque evertentibus. *Ex monimentis S. Dionyſij.*

V. Aymardus de Gouffier Archi-Abbas S. Dionyſij.

Fit Albienſis Epiſcopus

Sanctè moritur.

Eius Natales & cognatio.

Commendatariorum peſſima exempla.

Auxit eodem anno cælitum numerum, meritiſſimus ille de Ordine, & Chriſti Eccleſia univerſa Camaldulenſium noſtrorum incomparabilis Reformator, & Montis Coronæ Monachorum feliciſſimus Jnſtitutor, Beatus Paulus Juſtinianus, qui cum ex itinere ad ſummum Pontificem ſuſcepto, morbo contracto, ſuórum deſtitutus auxilijs & miniſterio, â Fratre Converſo, qui unus unicus ipſi, ignarus quid ageret, aderat, deploraretur, prophetico ſpiritu, adfore quamprimum, qui ſe & ipſum ſolaretur, prænunciavit, adfuitque paulo poſt vir egregius, Beatus Gregorius Bergomenſis, olim Prior Generalis ſacræ Eremi, Paulo ſtatim in iſta erumpente: *Suavis Dominus*, ait, *univerſis, & miſerationes ejus ſuper omnia opera ejus*, & pergens: *Non mei meriti fuit, ſed Divinæ miſerationis opus: ut tu chariſſime Frater & Pater mihi emigranti aſſiſteres, meque Catholica exhortatione morientem in fide confirmares. Qua de re, DEO meo primùm, ac deinde tibi gratias ago ingentes: oroque ſupplex, ut ſicut lætatus ſum in his quæ dicta ſunt mihi: ita Dominus concedere dignetur, animam ſervi ſui lætantem ire in domum ſuam ſupernam, ejuſque pedes ſtare faciat in atrijs cœleſtis Hieruſalem.* Jnde converſus ad Dominum: *Adeſto Tu jam mihi, O bone IESU, unica ſpes mea, ſola ſalus mea, cui ſoli vixi, cui uni morior, & ſuſcipe in miſericordia Spiritum meum, quem in manus tuas commendo: quia Tu redemiſti me DEUS Veritatis.* Quibus ſic dictis, in ſancta pace dulciter requievit die vigeſima

Moritur B. Paulus Juſtinianus.

B. Gregorius Bergomenſ.

Suprema B. Pauli Juſtiniani Verba.

octava

octava Junij pridie Apoſtolorum Petri & Pauli, quibus præclaram in tot converſione fidelium operam navaverat. Sepultus eſt apud Montem Soracten Romæ, in loco, non multo ante ſibi ab Abbate noſtro S. Pauli Romano in domicilium conceſſo. Fuit ante Religionis profeſſionem Thomas appellatus; natus Venetijs ex illuſtriſſima, vetuſtiſſimáque Juſtinianorum familia, Patrem habuit Franciſcum Juſtinianum, præclarè geſtis, & avita generis nobilitate inclytum, Matrem Paulam de Maripetris, Religione non minus, quam Ducali progenie conſpicuam, Thomas ab incunabulis ipſis magnæ virtutis ſpecimen præbuit, præmaturâ morum gravitate, ſenilem præferens prudentiam, mirámque vitæ integritatem atque honeſtatem. Litteris probè inſtitutus, Græcâ, uti Latinâ mirè excelluit. A morte Jlluſtriſſimorum parentum Patavium contendens, ipſe rerum ſuarum prudentiſſimè ſatagens, annos undecim Philoſophicis ac Theologicis Studijs ſedulo impendit, eam juvenili etiamnum ætate doctrinæ famam conſequutus, ut nulli ætatis ſuæ doctiſſimo ſecundus haberetur. Fuit formâ corporis & elegantiâ morum, dignis magno Principe; cæterum modeſtâ taciturnitate, & victus frugalitate, jam tunc æmulus Religioſorum; ex quo inter Amicos familiare dicterium, *Thomæ Juſtiniano cubiculum cum pane ſatis eſſe.* Hieroſolymam profectus ſacra loca religioſiſſimè veneratus eſt, indeque reverſus, conſtitutis domi rebus, fruſtra collachrumantibus germanis & cognatis, per graviſſima itineris pericula, Camaldulum ſe contulit, & ſanctiſſimam Divi Benedicti Regulam amplexus & profeſſus, admirabili deinceps Vitæ rigore & perfectione excelluit. Exin varijs, ob egregias virtutes & animi talenta, honoribus auctus, qui ſubeſſe maluerat, MAIOR, ſic vocant, ſacræ Eremi factus, ſacra & profana mirificè promovit, & ad reſtaurandam propagandámque diſciplinam, animum adjecit, Reformatoris, Propagatoríſque Titulum digniſſimum paulo poſt conſequutus. Jpſe autem exemplar Virtutum omnium, diſcipulis ſe ſuis exhibuit, corpus ſuum duriter habuit, humilitate & patientiâ omnibus admirationi fuit. Rarius illud; cum juratiſſimum hoſtem ſuum, ultione, ut videtur, Numinis, è ſublimi cadentem, crure fracto, non aliter atque David Saulem, & Admirabilis Pater noſter BENEDICTUS Florentium, inimiciſſimum ſibi ſuiſque Presbyterum deploravit, totóſque quindecim dies in pane & aqua jejunavit, ut non immerito oratione & jejunio ejusdem curatus credatur. Romam petiturus, dum in itinere moraretur, cauſam rogatus? magnum ſe prævidere malum faſſus eſt: *Sed ne animos Veſtros contriſtare videar, ibo: ſciens utique, nullibi nos manus DEI poſſe effugere.* Triduo dein poſtquam Romam venerat, captâ à Borbonio Duce Urbe, & ipſe cum ſuis captus, ſed quod nulla ſpes lucri à pauperibus affulgeret, brevi dimiſſus eſt. Fuit verbo potens, calamo facundus, atque luculentus, pluráque ut ſupra diximus, reliquit egregij ingenij, ſimúlque ſacri fervoris, & egregiæ pietatis monimenta.

Ejus vitæ compendium.

Eruditio.

odico vi- t conten- iſſimus.

xemplar irtutum mnium.

Hoſtium Amicus & fautor.

Romæ infortunium prævidet.

IESU CHRISTI ANNUS M.DXXVIII.
Sancti Patris Benedicti. M.XLIX.

FEſtiviſſimus cœlis Annus, feliciſſimo & glorioſiſſimo tranſitu electiſſimæ Chriſti Sponſæ Venerabilis Mariæ Catharinæ Brugoræ, Monialis S. Margaritæ in Urbe Mediolanenſi, alterius Catharinæ Senenſis, Brigittæ Suecicæ, Franciſcæ Romanæ; cuius omnis Vita Martyrium fuit, ita Reginæ & Regi Martyrum vehementer condoluit, ita clavorum, ita coronæ ſpineæ ſtygmata patienter toleravit, ita efficaciter abominando ſcelera mortalium, offenſo tam graviter Numini condoluit, ita inexplicabiliter in præceps ſcelerum prolapſis viſcera miſericordiæ aperta voluit, ita dies noctéſque ſeſe affligendo omnibus ſeſe impendit, & ſuperimpendit. Verè miraculum perditiſſimæ ætatis. Dies reſolutionis ipſi expectatiſſima decima nona Novembris, quæ tunc feria ſexta, crucifixo amori ſacra, fuit, cum annos vixiſſet quadraginta, & viginti quinque à ſua profeſſione in Cænobio ſanctiſſimè exegiſſet; inter verba ſui Sponſi: *Jn manus tuas Domine commendo Spiritum meum,* feliciſſimè extincta, cum paulo ante quàm

ſan-

Moritur B. Catharina Brugora.

Altera Catharina Senenſis.

Jnter verba Sponſi Crucifixi.

ſanctam exhalaret animam, cœleſtis quidam ſplendor ſtellæ lucidæ inſtar tertiùm per cubile gyrando ſupra caput denique Virginis ſiſteret; ipsâ â morte faciem ſerenitatis & lætitiæ pleniſſimam, præferente; ex cujus ore candidiſſima columba evolare viſa verſum cœlum erumpere, tota mox Mediolanenſi Urbe ad nuncium mortis ejuſdem occurrente, nec contineri ſe paſſa multitudine, quin in clauſuram ipſam Cænobij irrumperet, nec ſatiari contuitu tam pretioſi funeris poſſet, donec quietis Cænobio reddendæ cauſa, delata in Eccleſiam, omnium ſolatio expoſita triginta totos dies, univerſis ſpectabilis, ſupra feretrũ incorrupta prorſus, & inexplicabili gaudio omnes afficiens, jaceret, inde primum ſarcophago lapideo condita & antea & poſtea magnis â Numine miraculis commendata. *Ex Vita per Franciſcum Rugierium, ſolemniter approbata.*

Concurſus ad funus.

Jncredibile dictu eſt, quanta in ſola Germania, hoc ipſo anno & tempore perpeſſi ſint noſtri, ab invaleſcentibus paſſim potentiâ & violentiâ Hæreticis; plurimis jam Principibus â Luthero & Aſſeclis, ſacrâ ſiti bonorum Eccleſiaſticorum accenſis, & contra ſacros viros concitatis, violentas in fundata â ſuis Majoribus Monaſteria manus inijcientibus, nec bona ſolum temporalia ſibi arrogantibus, ſed & in ſacra & â tot ſæculis conſecrata Numini, ſacroſanctis Corpori & Sanguini Dominico propria immani infandóque Sacrilegiorum contextu, nequiter graſſantibus, & ſæpe in turpiſſimos uſus, cœlo exhorreſcente, eadem convertentibus, ipſis viris Religioſis, & Chriſti ſacerdotibus, indigniſſimè raptatis, tractis, tortis, multis etiam parricidialiter interemptis. Spectare inter hæc erat, Viros non ſolum, ſed Virgines Amazones cordatiſſimas, tanta magnanimitate, tantáque generoſitate, in tantis injurijs, calumnijs, cædibus, in tanta inopia, fame, ſiti, aliſque incommodis, ut non minora & indigniora vetuſtiſſimis Chriſti Martyrum exemplis, glorioſiſſimè præſeferrent, & quamvis alij calentiſſimis quotidie lachrymis, Numini ſuorum confratrum & ſororum afflictiones commendarent, alij tamen & alij ſeipſis fortiores, *ibant,* cum Apoſtolis *gaudentes, quoniam digni habiti ſunt pro nomine IESU contumeliam pati, ludibria & verbera experti, inſuper & vincula & carceres, egentes, anguſtiati, afflicti,* DEI nihilominus gloriam & miſericordiam prædicabant, nunquam melius ſecum agi reputantes, quam ſi in ſuo pro Chriſto exilio morerentur. Quæ inter aliorum exilia & oppreſſiones, Prælati alij [Jmperio maximè immediatè ſubjecti, qui nullum alium agnoſcerent Dominum quam Auguſtum Jmperatorem, vel quorum Principes, nova omnia dogmata conſtanter averſati, adverſum Jconoclaſtas animum fortiter obfirmarunt] illi, inquam, Abbates, vigilantiſſimo oculo, in omnes ſeſe paſſim inſinuantium Hæreticorum conatus & fraudes intenti, maximo de Re Catholica merito, ſuas non ſolùm ditiones & Dominia, ſed & vicinorum quiſque ſibi Dynaſtarum, ſingulari arte & induſtriâ adverſum peſtilentiſſimam Hæreticorum dogmatum infectionem, præmunientes, miſſiſque quaqua verſum lectiſsimis & Religioſiſsimis oratoribus & prædicatoribus, ſaniora ſubditis conſilia inſtillantes tantũ effecerunt, ut communi ferè tot mortalium per Germanias defectione, inſignis planè Chriſto & Eccleſiæ pars Germaniæ ſervata Benedictino Ordini inter tantos turbines & tempeſtatem debeatur.

Perſecutio per Germaniam.

Exempla mira conſtantiæ.

Renovata priſci ſæculi exempla.

Compaſſio Religioſorum mutua.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XXX. Sancti Patris Benedicti. M. L.

IN Hiſpanijs admirandis effulget ſanctitatis ſplendoribus Beata Maria dicta â Matre DEI, monaſticen profeſſa in Monaſterio Beatæ Mariæ Magdalenæ Jepenſis oppidi, ſponſa Chriſti lectiſsima, quæ cum Angelicæ puritatis integritate, & omnium Virtutum gratia, & conſodalium ſuorum, & omnium intuentium atque audientium mirè afficeret animos, ſuoque exemplo plurimos ad ſublimiora raperet, quo pluribus prodeſſet, ad novum conſtruendum Cænobium in Villam Pinto deſtinata, illud, pro mirifico ſuo in DEIparam affectu, ejuſdem *Jmmaculatæ Conceptioni* ſacrum voluit, inſignique eodem titulo appellari, cui præeſſe juſſa, ſacras filiolas ſuas, mirifico Numinis & Cœlorum Auguſtæ amore ſuccendit, ipſa autem, poſt exactam

B. Maria cogn â Matre DEI.

Condit Monaſt. Jmmaculatæ Conceptionis.

actam glorioſiſsimè per ingentia merita vitam, magnâ miraculorum gloriâ illuſtriſſima migravit ad Chriſtum, cujus ſacrum corpus, ex ultima procul dubio voluntate, ad locum profeſſionis relatum, ibidem ſummâ omnium admiratione & veneratione incorruptum ſervatur & colitur. *Ex monim. Hiſp. communic.*

Ven. Ægidius Abbas Lætienſis. Extinguitur hoc anno perilluſtre Ordinis in inferiore Germania lumen, Venerabilis Ægidius Abbas Lætienſis; vir per omnia laudatiſſimus, & propter eximias animi dotes Principibus chariſsimus, apud quos & clero & populo efficaciſsimè patrocinatus, verè patrem patriæ egit, & Margaritam inprimis, Belgij Gubernatricem ſanctis ſuis exhortationibus ad optima quæque flexit & Reipublicæ univerſæ immortaliter conſuluit. Reſtauravit in diſciplina & ædificijs monaſterium, & magnifici chori fundamenta jecit, in magnis conatibus morte interceptus; cujus inter præclarè geſta, hoc longè maximum, quod ſuperſtes etiamnum Coadiutorem ſibi delegerit eximiâ ſanctitate virum Ludovicum Bloſium, de Blois, de cujus meritis deinceps dicemus. *Ex monimentis ejusdem Cœnobij.*

Ven. Joan. Baptiſta Lucenſis. Tranſit ad æterna immortalium gaudia ſanctæ recordationis Vir Venerabilis Pater Joannes Baptiſta Lucenſis, Camaldulenſis ſanctiſſimæ familiæ noſtræ lucidiſsimum ſydus, ſanctæ Mariæ Magdalenæ Contemplatricis illius & Amatricis Chriſti mirificæ longè amantiſsimus, quæ ad ipſum triduo ante mortem, ſpectabili forma gratioſiſsimè inviſens, lætiſsimo nuncio beavit, & poſt triduum carnis ſolvendum ergaſtulo prædixit, quo plurimum exhilaratus & ad feliciſſimam mortem ſanctiſsimè diſpoſitus felicem animam hilaris efflavit. *Ex ſæpe cit. monim. Camald.*

Benedictus de Majorica. Jnter viros Ordinis doctiſſimos, & Philoſophos hujus ſæculi præſtantiſſimos, floret hoc tempore Benedictus Majoricenſis, Monachus Archiſterij Romani ſancti Pauli extra Urbem, Congregationis Caſinenſis, qui alia inter ſubtiliſſimi ingenij monimenta ſcripſit commentaria in Porphyrium, & in Logicam Quæſtiones univerſales &c.

Jnter præſtantiſſimos autem Pontifices, ex Ordine ejuſque Monaſterijs ad Epiſcopales Cathedras extractos, exſplendeſcunt hoc anno Philippus de Coſſe Conſtantienſis in Normannia Epiſcopus, Theobaldi de Coſſey & Felicitatis de Charno apud S. Julianum filius, Magnus Franciæ Eleemoſynarius Cluniacenſis Monachus, ad quem ſcripſit Salomon Macrinus &c. & Euſebius Priolus ex Patritio Veneto Monachus celeberrimi Cœnobij ſancti Michaelis de Murano ſacræ Congregationis noſtræ Camaldulenſis Vegienſis Epiſcopus, de quibus conſulendi rerum Cluniac. & Camald. Scriptores. *Philippus de Coſſe Epiſc. Conſtantienſis. Euſebius Priolus Vegienſis Epiſc.*

IESU CHRISTI ANNUS M.D.XXXI.
Sancti Patris Benedicti. M. LI.

Summâ in Jmperio auctoritate, apud Carolum Auguſtum, & Ferdinandum Regem gratiâ, eminet Gervicus, ex equeſtri Blaarerorum de Girſperg & Güttingen familia, Jmperialis Cœnobij Weingartenſis lectiſſimus Abbas, Vir præter generis ſplendorem & antiquitatem, doctrinâ, facundiâ & Juris, maximè Canonici ſcientiâ, ſed multo magis Forenſis ſive Civilis praxi & experientiâ ſpectatiſſimus, morum inſigni venuſtate, inque rebus agendis admirandâ prorſus dexteritate celebratiſſimus; inter præcipua Jmperij decora, Ordiniſque, ſed & Eccleſiæ univerſæ referendus. Js hoc ipſo anno, â Ferdinando Rege, uti & ſuperiore ab Auguſtiſsimo Cæſare Carolo V. conſultationi rerum graviſsimarum adhibitus, ita fidem, ingenium, induſtriam, atque indefeſſum, in ſummè arduis Jmperij rebus, ac negotijs difficillimis, utrique probavit, ut exin, multo quidem cùm Ordinis, tum Cœnobij ſui honore, ſed ingenti ſanè onere, & cum periculo graviſſimo vitæ ſummi obire momenti functiones & Legationes cogeretur. Quibus tamen feliciſſimè perfunctus, Monachorum ſtudia æterno merito, Germaniæ univerſæ, ſed & Eccleſiæ commendavit. De quo ſuis locis, plura recenſenda, occurrent. *Ex Archivo Weingartt. & Vita ejuſdem.* *Gervicus Blarerus Abb. Weingartt. A Cæſaribus ad graviſſima adhibitus. Legationes ejusdem.*

Jn inferiore Germania, immortalibus item ſe meritis commendat Jlluſtriſſimus & verè Reverendiſſimus Wilhelmus Abbas Prumienſis Comes de *Wilhelmus Abb. Prumienſis.*

de Manderſcheidt Vir Religioſiſſimus & Zeloſiſsimus, ob inſignia vitæ merita, & miram tam in Divinis quam humanis litteris eruditionem, & Juris utriuſque profundiſſimam cognitionem, nec non admiranda cùm corporis tùm animi talenta & dotes, jam longè ante â Maximiliano I. Jmperatore Conſiliarius adoptatus, omnibus Jmperij Principibus, præter avitæ & ſanctæ Fidei deſertores, gratiſſimus ſummóque in reſpectu habitus. Fuit ſacræ Reformationis promotor ſtrenuus, & ſuum inprimis Monaſterium ad amuſsim ſtatutorum Burſfeldenſis Congregationis compoſuit, & magna induſtria, in Catholicis quaqua verſum in officio & erga ſedem Apoſtolicam reverentiâ continendis, diligentiſsimam operam intendit. *Ex monim. Prumienſ. & Germania noſtra.*

Henricus de Binsfeldt.

Nec minus ſolliciti & de ſuorum ſolida reformatione & de ſubditorum ſalute, ſed & veneni Hæreſeos paſsim ſparſi extinctione alij tam ſuperæ quam inferæ Germaniæ Abbates, nullum non lapidem moverunt, quos inter Venerandæ memoriæ Abbas ſancti Cornelij ad Jndam Henricus de Binsfeldt, nomen ſuum magnis meritis commendavit, inter illuſtriores ſæculi hujus & Ordinis noſtri viros merito celebrandus.

Noſtrorum de PP. Capucinis merita.

Merentur plurimi Ordinis noſtri Abbates de ſanctiſsimo novellæ culturæ Patrum Capucinorum Jnſtituto, & in condendis varijs Cænobijs ſumptus & alia neceſſaria ſuppeditant, maximo ad utilitatem publicam bono, fructu inde maximo, ab optimo eorumdem vitæ exemplo inter fideles conſequente.

IESU CHRISTI ANNUS M.D.XXXII.
Sancti Patris Benedicti. M. LII.

Obijt Ven. Jacquelina Abbatiſſa S. Petri Remenſis.

Vivere inter mortales deſinit, ut immortalibus jungeretur hoc anno, Venerabilis Jacquelina de Grandi Prato, Abbatiſſa S. Petri Remenſis, Antiſtita verè incomparabilis, quæ vix inaudiens aliquid de Reformatione ſeria Ordinis inſtituta, toto animo efferueſcens, cum eſſet loci princeps & prima omnium, omnes quoque alias antevertere exemplo ſuo ſtatuit, & quo ſecurius conſtantiùſque rem arduam aggrederetur, prius, quam ſibi creditas Virgines, ad inſueta cogeret, in ſeipſa experiri voluit; & ut non abſque arbitro rem ſuſciperet, licentiam ab Eminentiſsimo S. R. E. Cardinale & Archiepiſcopo Remenſi Roberto de Lenoncour rogavit & impetravit, cujus conſenſu Monmortanum initio Cænobium adijt, in quo Reformationem pluribus jam annis viguiſſe intellexit, ubi decem & octo menſes commorata, prima quaſi de novo Monachicæ diſciplinæ fundamenta poſuit. Jnde etiam ad S. Mauri Virdunenſe ac deinde ad Calenſe ſive Chelenſe ſe contulit, ut inde quoque ſibi eligeret exemplaria imitanda ſummæ perfectionis, ubivis non tanquam Dominam ſe gerens, ſed tanquam vilem Tyrunculam ipſa ſpeculum Zeli ferventiſſimi, & demiſſiſſimæ humilitatis, Rege interim ipſo pro Remenſibus Ejuſdem monialibus ſollicito, &, ut aſſueſcerent ad rediture Jacquelinæ fervorem, præmittente Annam de Broyar Abbatiſſam Vallis Gratiæ, quæ interim per annos quatuor Monaſterium Jaquelinæ curavit, & Guilelmettam de Bonvalet, cum ſex alijs Monialibus Monmartenſibus Cænobio introduxit, quarum exemplis, Virgines aliæ ſalubriter inſtitutæ, deinceps promptius & felicius ad juſſa Jaquelinæ ſe converterent. Redijt hæc denique egregiè inſtituta, cumque in omni ſanctitate exercitata facem omnibus anteferret, omneſque filias ſuas magnis demerita eſſet meritis, ad bravium felicis vocata æternitatis, læta & hilaris deceſſit ſexta Febr. ætatis 53. *Ex communicatis â P. Don Amando Tibout Priore Deruenſi.*

Reformatrix ſtrenua.

Ven. S. Anna de Broyar.

Guilhelmetta de Bonvalet.

Diethelmus Abb. S. Galli.

Diethelmus, ex eadem, de qua ſupra, Blaarerorum Equeſtri familia [quâ vix ulla alia ex equeſtribus felicior, in tot dandis Jmperio Principibus electione creatis] Gerwici Abbatis Weingarttenſis conſanguineus, ante biennium Princeps & Abbas S. Galli in Helvetia, electus, inſigni hoc ipſo anno generoſitatis exemplo, nomen ſuum poſteritati commendavit, quando Novatores Hæreticos, Heroico auſu feliciſſimè terruit, armis etiam quamprimum attrivit, eorumque inſolentiam compeſcuit, & recepto â perduellibus Cænobio, inter circumundique ambientes efferatiſſimos hoſtes Zwinglianos

anos

anos imperterritus, invictuſque, fidei Catholicæ pro virili conſuluit, & verbo exemploque nutantes in fide revocavit, atque longè etiam poſitis, ipſa Virtutum fama animum addidit, & confirmavit. *Ex Monim. Sangall. Mezlero, Mariano Bucelino &c.*

Benedictus Abbas Faucenſis. Sed & Benedicti Abbatis S. Magni in Faucibus Julijs, vulgo Füeſſen, inter tantas Germaniæ tenebras, tanto magis virtus enituit; ut proin ob virtutem Jmperatori Carolo chariſsimus, ſuiſque inprimis utiliſsimus, florentiſsimum ipſe Cœnobium, inter aſperrimam hanc calamitatum hyemem & pruinam, generoſiſſimè adminiſtraret, atque inter commune & univerſale quaſi Europæ incendium, rubi, Divino nimirum ardentis igne, ſed incombuſti, renovatum quaſi exemplum & miraculum orbi repræſentaret, tanto quidem convenientius, quanto amantior illius Matris Virginis comprobatus eſt, quam rubo illo incombuſto ſignari vetuſtiſſimi Eccleſiæ Doctores contendebant. *Ex Monimentis Faucenſibus, Stengelio, alijſque.*

Faucenſes in Fide retenti. Hujus viri induſtriâ & vigilantiâ retenti in fide & obſequio Romanæ Eccleſiæ ſunt Faucenſes, & circumjacentes populi, adjuvante illâ præcipuè, quam tantopere colebat, quæ ſola cunctas calcabat Hæreſes, ſedulò invocatâ, cujus ipſe cultum inter ſuos & per ſuos latè promoverat. Quod & diverſiſſimis paſſim locis per Germaniam Abbates noſtri æterno cum merito ſtrenuè præſtitêre.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XXXIII. Sancti Patris Benedicti. M. LIII.

Moritur hoc anno, *acerrimus Lutheranæ factionis domitor & debellator ſcientiâ clarus & virtute*, Guilielmus Briconnet, Meldenſis Epiſcopus, verè paſtor bonus, præſul ſui temporis incomparabilis, qui ex Monacho & Abbate S. Germani Pariſienſis pro egregijs vitæ meritis Lovedenſis primùm creatus Epiſcopus, ad Meldenſem deinceps Cathedram evectus, digniſſimum per omnia ſe comprobavit & præſtitit Antiſtitem aſſiduâ per ſeipſum totius Diœceſeos viſitatione, ferventiſſimâ prædicatione, diligentiſsimâ pauperum curâ & ſuſceptione &c. Jdem intelligens quantum cleri & totius Eccleſiæ intereſſet ſæpius Synodos celebrari, quibus, nunquam non neceſſaria rebus caducis reformatio inſtitueretur, duas ipſe incomparabili cum utilitate, alteram anno Chriſti milleſimo quingenteſimo decimo nono, alteram vigeſimo tertio convocavit, & multa præclariſſimè ſanxit & inſtituit, maximè autem contra impia Hæreticorum Dogmata omnis generis remedia excogitavit, ſibique creditis oviculis mirâ & piâ ſollicitudine cavit, multáque laudabiliter, *de invocatione ſanctorum de precibus pro mortuis, de cultu Venerabilis Euchariſtiæ*, aliáque ſtatuit, ac libros Lutheri ſub pœna excommunicationis ſolemniter prohibuit. Jnterfuit etiam Concilio Senonenſi, in quo multa Regno utilia dictavit, & ſanctæ Romanæ Eccleſiæ ac fidei Catholicæ pro virili conſuluit. Jdem altera Vice ad Romanum Pontificem Legatum egit, réſque maximi momenti religioſiſſimè & dexterrimè confecit. Jdem Deiparæ cultor ſingularis, Feſtum Viſitationis ejuſdem ſolemne voluit, & feriari præcepit. Jdem multa præclare ſcripſit, aliáque inter, multo ſimplicium bono *Contemplationes Jdiotæ* in ſermonem Gallicum tranſtulit, & inſignem illam S. Germani Pariſienſis Bibliothecam theſauro librorum auxit. Jdem Eccleſiam ſuam variè ornavit; Palatium Epiſcopale ſtruxit, Parochorum Reſidentias curavit, verus omnium ſuorum & maximè pauperum Pater extitit, Vita exceſſit 25. Januarij hoc anno circa mediam noctem, ætatis ſuæ ſexageſimo quinto, Aymandi [vulgo Aymans] prope Monaſterium ad Jcaunam, ibique ſepeliri elegit. Scripſit Teſtamentum ſancto Epiſcopo digniſſimum, quo pauperes [nulla prorſus Cognatorum habitâ ratione] pauperes, inquam, ſolos, & Eccleſias hæredes juſſit. Jnde animâ Deo, Deiparæ & Curiæ cœleſti ferventiſſimè commendatâ, & Anniverſario fundato, nec non ſacroſanctis Eccleſiæ Sacramentis reverenter ſuſceptis, ſanctè in Domino requievit; ſepultus ut voluit ſub modico tantus Epiſcopus lapide, ſub hâc à ſe dictata humili inſcriptione.

Marginalia: *Guilielmus Meldenſis Epiſcopus.* — *Sæpius Synodos celebrat.* — *Hæreticis pro virili obnititur.* — *Verus pauperum Pater.* — *Teſtamentum dignum Epiſcopo.*

GUILELMUS BRISSONETUS
Eccleſiæ Meldenſis Humilis Miniſter.

Epiſcopi Monachi. quales.

TAles Epiſcopos etiam perditiſſimo hoc ſæculo noſter Ordo dedit, nec alios quotquot dedit; atque utinam ne plures daret, ambitio ſæcularium non præpedijſſet, quæ non Chriſti, ſed ſua quæſijt, ſeque ipſam juxta Chriſti oves perdidit, cum jam hoc tempore prece & pretio, petere & emere Epiſcopatus, pro nulla Simonia & Hæreſi haberetur. Scripſit prolixè vitam tanti Pontificis Guido Bretonneau, quam tamen videre non meruimus. *Ex varijs rerum Gall. Script. &c.*

Philippus Abbas Corbeiæ fit S. R. E. Cardinalis.

Ad ſummam, poſt Caput ipſum Eccleſiæ, & eminentiſſimam Cardinalium dignitatem ſummo Ordinis ornamento evectus hoc anno eſt Philippus ex Monacho & Abbate Corbeienſi Epiſcopus Bononienſis, Ducis Albani Archiſtrategi Cæſarei frater, ſacræ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis Presbyter Titulo S. Martini in Montibus, à Clemente VII. Pontifice Maximo pro egregijs vitæ meritis creatus, talem ſe omni tempore exhibuit, tantâ ut dignus purpurâ haberetur, non tam honorem attendens, quam ſolemnem ſanctioris Vitæ profeſsionem, unde & caſtiſsimè non ſolum, ſed & frugaliter vixit, DEI & Eccleſiæ honorem promovere ſatagens, multa tantâ eminentiâ digniſsima præſtitit, & inſigniter Eccleſiam Chriſti univerſam demeruit; quæ non minus, quàm Anteceſſor, agnoſcens Paulus III, Pontifex Maximus Titulos Principis meritiſsimi pro dignitate augens, ipſum poſtea Epiſcopum Cardinalem Tuſculanum renunciavit. *Alph. Ciacon. Panuinius Claud. Robertus &c.*

Jnſignia ejus merita.

Ordinis Conceptionis fructus.

Exarſit mirificè cum Novi Ordinis Conceptionis Jmmaculatæ Jnſtituto, ejuſdem Conceptionis reverentia & devotio, latiúſque & per Hiſpaniam, & per Gallias, mox & per Europam ſeſe diffudit univerſam, & quidem cœlo applaudente univerſo, quin & ſignis prodigioſis atteſtante & confirmante, DEIparâ Jpsâ, ejuſque filio gratiſſimum hoc ſibi aſſertum, uti & Feſtum Jmmaculatæ Conceptionis, omnibus alijs Auguſtæ cœlorum longè acceptiſſimum divinitus revelantibus, tantóque magis applaudentibus cœlitibus, quanto magis fremerent cum omni ſuo Hæreticorum cætu Jnferi, & ad partes quoque ſuas attrahere conarentur. Suæ nimium præfidentes ſcientiæ, an ignorantiæ, quibus tamen prodigioſis argumentis cœlum obnixum facilè in ſuam ſententiam traxit, quos liber Vitæ inſcriptos habuit, ut de tam felici Novi Ordinis Jnſtituto, uti & olim, de tantæ aſſertionis, & primævo Feſti inſtituti merito ſanctiſſimus Patriarcha noſter Benedictus totáque ejus ſacra poſteritas merito ſibi æternùm gratulentur. *Ex diverſis Hiſtoriæ Marianæ, Hiſpan. & Gall. Scriptor.*

Cœli plauſus.

Jnferorum luctus & reſiſtentia.

Jngens Ordinis gloria

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XXXIV.
Sancti Patris Benedicti. M. LIV.

S. Jgnatius de Loyola in noſtro Mont. Martyrum vota emittit Relig.

MEmorabilis hic annus, altero ſolemni novi ſui condendi Jnſtituti actu, à ſanctiſsimo Societatis JESU Patriarcha Jgnatio, Ordini noſtro redditur, quo nimirum, uti in Hiſpanijs ſuæ converſionis initia poſuit ac fundamenta, & apud Montſerratenſes noſtros quaſi Novitium egit, ita in Gallijs, in ſanctiſſimo illo prope Pariſios Montis Martyrum Cænobio, ſolemnem cum ſuis profeſſionem emiſit. Ribadeneiram audiamus, de Jgnatio & Socijs hæc ipſa dicentem: *Anno 1534. die Aſſumptioni Beatæ MARIÆ Virginis ſacro, ad ædem Beatæ MARIÆ, quæ Mons Martyrum vulgo dicitur, & ab Urbe Lutetia non procul abeſt, unà omnes convenerunt. Jbi ritè confeſſione factâ, atque ſacrâ Synaxi perceptâ, voto ſe obſtrinxerunt rebus omnibus (excepto Viatico) ad condictam diem renunciandi, procurandæ proximorum ſalutis, Hieroſolymam navigandi; idque præſtituto tempore, atque eâ conditione, ut ſi intra præſcriptum anni tempus, eo navigare, aut in ſacris locis poſtea vivere non liceret, Romam reverterentur: Romano Summóque Pontifici ſeſe ad pedes abijcerent, ut ad ſuum arbitrium, ipſis in ſalutem animarum uteretur.* Talis tunc quidem erat Jgnatij & Sociorum prima Religionis profeſſio, quam altero & tertio poſt anno eâdem ipſa die, cæremoniâ & loco confirmavit, ut de hoc ipſo & Mons ille Martyrum, Cænobium uſque hodie Ordinis noſtri illuſtriſſimum, & Ordo noſter æternum ſibi gratuletur, & hic, atque laudatiſſima illa Societas, tam ſanctâ obligati ne-

ceſſi-

ceſſitudine ſeſe mutuo & arctè complectantur.

Ipſo anno, feliciſſima morte vitam hanc ærumnis pleniſſimam abrumpit, Beatus Petrus Favenſis Montis Coronæ Monachus, exemplo vitæ ſanctiſſimæ ſæculo huic, uti & potenti admodum apud Numen patrocinio utiliſſimus. Fuit is miro vitæ rigore ſui corporis hoſtis juratus, in rerum cœleſtium contemplatione aſſiduus, in charitate perfectus, omni virtutum genere cultiſſimus, ſydus revera lucidiſſimum obſcuriſſimi temporis & ætatis. Huic morti proximo, cum fandi facultas, violentià morbi ablata eſſet, paulo ante ſupremum vitæ anhelitum, reſtitùta fuit, cum illam inter ſilentij diuturni moram, graviſſimo conflictu, quod multis ſanctiſsimorum virorum contigit, cum Dæmonibus depugnaſſet. Solutâ proin linguâ hilaris in ea quamprimum plena plauſus ſuprema ſibi verba prorupit: *Ego vici, ego vici, ego vici. Te DEUM laudamus, Te Dominum confitemur.* Mox Fratribus Cantici ejuſdem cætera proſequentibus, cum fine Cantici Petrus finem vivendi fecit, felicemque animum & gratulabundum ad Creatorem transmiſit. *Lucas Ruhenſis, Hiſt. Mont. Coronæ &c.*

B. Petrus Favenſis Montis Coronæ Aſceta.

Feliciſſima ejus mors.

Jn Anglia admiranda noſtrorum cœlo ſe probat Conſtantia, dum ſimillimo Luciferi lapſu, pari ſuperbia & ſtultitia Henricus VIII. Brittanniæ Rex, in omne jam genus ſcelerum Præceps, ſummum ſibi Jus in Eccleſias arrogat, ſecumque ipſe, tanquam ſummus Pontifex, in alterà legitimæ ſuperinducenda conjuge diſpenſat, omniáque jura Eccleſiaſtica violat, noſtris palam ejus improbitatem damnantibus, in quos ipſe horrendum debacchatur, infandis deinceps Sacrilegijs, impudicitijs, parricidijs, manus totámque vitam contaminans, ac nomen Regium turpiſſimè polluens, noſtris omnes ſibi illatas injurias, excuſſiones, rapinas, exilium, mortem ipſam patientiſſimè tolerantibus, cœlóque ipſi ſeſe probantibus & commendantibus. *Ex rerum Anglic. Scriptoribus, Sandero. Mayhow &c.*

Henrico VIII. Angl. Regi contradicunt

Jn ſuperiore æque atque inferiore Germania, quanto alijs & alijs locis, Hæreſis & cum hac, ipſo Luthero teſte omnia ſcelera invaleſcunt, tanto magis deſudant præſtantiſsimi diverſorum Monaſteriorum Abbates, in evertendis impijs dogmatibus; & in ſacra paſsim Reformatione prolatanda. Certè Joannes Turbeyt Scheurenſis Cænobij in Bavaria Abbas, Alberto Bavariæ Duci, ob egregias Virtutes intimè charus, Principis uſus benevolentiâ & gratiâ, Reformationem paſsim in plurima omnino Cænobia introduxit, & immortaliter de Ordine meruit, litterarum non minus ſtudia, quam pietatem promovens, quibus Religioſos, ad ridendos & exſufflandos Hæreticorum aſſultus obarmaret, & Catholicum populum in fide confirmaret. *Ex monim. Scheurenſibus.*

Joannes Abbas in Scheürn.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XXXV.
Sancti Patris Benedicti. M. LV.

VEnerandi primi Societatis JEſu Patres denuo apud noſtros in Monte Martyrum prope Pariſios ſolemnem Votorum profeſſionem congeminant, iterum die Aſſumptæ Magnæ Matri Virgini ſacrâ & ſolemni, eâdem prorſus præparatione, cæremoniâ & devotione. *Jta Petrus Ribadeneira.*

Congeminant profeſſionem Patres Societ.

Jn inferiori Germania ſplendidiſſimum ſane illuceſcit ſydus, percellitque omnium oculos & animos, ipſiuſmet etiam Auguſtiſſimi Cæſaris & Hiſpaniarum Regis Caroli V. & fratris ejuſdem Ferdinandi Regis Venerabilis Vir Ludovicus Bloſius Abbas Lætienſis, qui ſub hoc ipſum tempus inſignem meditabatur & Divino ſanè dictante Spiritu fundabat Reformationem. Js Gerardo de Blois Domino de Jumigny, & Catharina Domina de Donſteene familia Barbenſonia pijs Parentibus natus, Gerardi de Treslong & Margaritæ de Cuveliers nepos, inter Ephebos Caroli V. Jmperatoris adolevit, ipſi chariſſimus, ut qui egregia ſemper ediderit ſpecimina magni ingenij & admirandæ in juvene virtutis. Litterarum ſtudijs â puero dediſſimus fuit, ſed pietati ante omnia, ut in Aula etiamnum degens ſanctitatis ſpeciem præſeferret, â qua abſolutus, cum magnos â Cæſare favores & honores ſibi certiſſimos polliceri poſſet, nullos omnino quam Regis Regum

Ven. Ludovicus Bloſius Abb. Lætienſis.

Ejus natales.

Jeſu

Jesu Chriſti, Amoris Crucifixi exambijt, & ut mereretur, ejus Crucem cumque ipſo configi elegit, paulo poſt adMonaſteriumLætienſe ſe conferens, atque ibidem ſacro Tyrocinio generoſe ſuperato, Monaſticen profeſſus; ibi ſe totum lectioni, Meditationi & librorum ſcriptioni dedit, mirè in omnibus prodente ſe Numinis gratiâ, ut ſcripta non aliter ejuſdem, quam Melliflui Doctoris Bernardi, melle & lacte fluerent, adeo ijſdem capto & recreato amantiſſimo Juvenis Cæſare, ut libellos ab eo ſcriptos in delicijs haberet, & inter theſauros numeraret, tantopere ad eoſdem affectus, ut ſecum quacunque pergeret deferret, & magno cum guſtu aſſidue legeret.

Fit Monachus Lætienſis.

Et vero ſimillimum, eorumdem lectione, amorem Vitæ Religioſæ imbibiſſe, ita ut poſtea, toto obſtupeſcente orbe, Jmperium & tanta Regna, omnia abdicaret, & Monaſterio ſe includeret, tantum Bloſio deberet tantus Jmperator. Nec dubium, in Cænobio multo magis libellos illos in conſilium vocaſſe, cum Jmperator etiamnum, non aliter atque Magnus Alexander Homeri Jliadem in Narthecio, ſic ipſe in ſinu Jmperatorio condidiſſet ac circumtuliſſet. Jpſum etiam tanti Ægidius Gippus Anteceſſor fecit, ut Juvenem etiamnum ſibi jam Grandævo Coadiutorem aſſumeret, idque communi Religioſorum omnium Lætienſis Monaſterij aſſenſu & gratulatione, cui, biennio poſt, demortuo, ſummo omnium plauſu & Auguſti maximè Jpſiuſmet plauſibili approbatione ſucceſſit. Mox magna aggreſſus, minimè contentus eâ quam repererat honeſtiſſimâ aliàs diſciplinâ, adeo præclarè ipſam in ſublime provexit, ut Lætienſe Cænobium, nulli ſecundum totâ Germania ſuperiore & inferiore haberetur, ſuos primævo quaſi fervore Ordinis accendens, quò ipſe adeo exarſit, ut admirandus ſanè omnibus haberetur. Eum brevi, & digno elogio in Operum ejus Præludio, ſic Jacobus Froyus commendat & celebrat: *Fuit*, inquit, *exacto judicio, moribus integris, in victu ſobrius, in cultu frugalis, obvius & expoſitus etiam infimis, alacer & humanus in excipiendis hoſpitibus; in egenos omnes ac eos præcipuè, qui vel Religionis, vel eruditionis nomine, commendabantur, benignus ac liberalis, ſibi perpetuo conſtans, & in medijs negotiorum undis, adverſitatum procellis, oleo, ut dici ſolet, tranquillior. Jn rebus agendis dexter & felix, ſagax & prudens in conſilijs dandis. Tam vero fuit creber, ne dicam aſſiduus, in oratione, Divinarumque rerum contemplatione, quàm indefeſſus in lectione, ſtudioque ſacrarum litterarum, quibus totum ferè tempus, quod à ſacrorum penſis erat vacuum, dare conſueverat.* Sed de tanto viro, alia ſuis locis.

Carolus V. Jmp. Bloſij libellos ſinu circumfert.

Ægidius Gippus Abb. Lætienſis.

Laudes Bloſij Abbatis.

Virtutum ſpeculum.

Felici exitu vitam terminat Venerabilis vir Paulus Annicola Cellæ veteris Abbas, vir eruditus & zeloſus, egregius Chriſti pugil, qui multos tractatus ſcripſit contra Lutherum, *de votis Monaſticis, de SS. Miſſæ ſacrificio, de Jejunio, de Jnvocatione Sanctorum, de una ſpecie ſacramenti, de auctoritate Romani Pontificis, de Operum meritis, de conjugio Sacerdotum prohibito*, pluráque alia, tanti viri Zelum comprobantia, & magnam commendantia eruditionem.

Paulus Annicola Abbas.

Jn Gallijs diverſarum Ordinis Benedictini Congregationum cœlos terraſq; demeretur fervor, aliaſque inter Cœleſtina verè cœleſtis, inſignia edit exempla eximiæ ſanctitatis, è qua hoc ipſo anno cœleſtibus inſerendus Empyrei cœli ſyderibus evocatur ſanctæ memoriæ Petrus Bartius. Hic ſanctiſſimi Patriarchæ noſtri BENEDICTI filijs in Cæleſtinorum Cænobio Pariſijs accenſus, varios poſtea honores & ſanctitatis & eruditionis eximiâ famâ meruit. Jpſum à perfectionis ſtudio aggreſſus abducere Cacodæmon, ipſo in Tyrocinio, horrendis larvis & ſpectris ſæpius exterruit, frequenter etiam atrocius tractavit, pugniſque ac flagris horrendum afflixit: cum ille jejunijs, vigilijs & orationibus, Magni Antonij exemplo & cohortatione, infenſiſſimi hoſtis injurijs atque inſidijs conſtantiſſimè obniteretur, & ſtupenda patientia, ſummos inter dolores, DEI aſſiduis laudibus ſemet ſolaretur. Contemplationis ſtudio addictiſſimus fuit, in qua Divina patiebatur, ſemelque in ſpiritu raptus, facie admodum ſplendidâ à Fratre viſus eſt. Jnfirmos, de quibus conſtare poterat, duos, ſanitati prodigioſè reſtituit. Paupertati diligentiſſimè ſtuduit, ita quidem, ut lacernis detritis, ad uſus pauperum ſemo-

Ven. Petrus Bartius Cæleſtinus.

Cacodæmoni odioſiſſimus.

Miracula ejuſdem.

ſemotis, libenter indueretur. Semel Lugdunenſis Cænobij, Pariſienſis autem quinquies, Prioris nomine Magiſtratum geſſit. Provincialis etiam, ut ſacri vocamus, munere ornatus an oneratus, Pariſienſis inſuper ampliſſimæ Diœceſeos Monaſteriorum Viſitator, ab Epiſcopo deſignatus, honores illos ut ſummâ utilitate, ſic infimâ humilitate, præclariſſimè geſſit, ipſiſque ornamento fuit, oblatam Epiſcopatus præcipuam dignitatem, ut admitteret, perſuaderi nulla ratione potuit, ſeu generoſiſſimo animo, & conſtantiſſime recuſavit. Eum magni fecit Ludovicus XII. Galliarum Rex, & præcipuè coluit, multa illi arcana detexit, & interdum animi ſordes, piaculari confeſſione apud ipſum egeſſit. Obijt Pariſijs cum magna ſanctitatis opinione hoc anno, in Capitulo ibidem tumulatus. *Ex Hiſtoria Cæleſtin. Hugone Menardo &c.*

Magni fit à Rege Lud. XII.

IESU CHRISTI ANNUS M.D.XXXVI.
Sancti Patris Benedicti. M. L. VI.

Anglia, innumeris olim ſanctorum Benedictini Ordinis Confeſſorum manipulis florentiſſima ſub Apoſtatæ Regis Henrici octavi truculentiſſimo Jmperio, glorioſiſſimorum viciſſim Martyrum Triumphis redditur fœcundiſſima, tam pretioſâ nimirum ſanguinis inundatione impinguata. Memorat Chryſoſtomus Henriquezius, ex ſola ſacra Ciſtertienſi Congregatione noſtra, innumerabiles Religioſos propter fidem crudeliter interemptos, *quorum*, inquit, *nomina novit ille, qui coronâ immortalitatis milites ſuos in æterna patria glorificat*, ut ex hoc ipſo pateat, quanta victimarum Deo ſacrarum ex alijs noſtri Ordinis familijs, multitudo ceciderit, & ex Congregatione maximè Nigrorum ſive Cluniacenſium, cum horum Monaſterijs Anglia, Scotia, Hibernia pleniſſimæ fuerint, eademque viris Religioſis Virginibus longè frequentiſſima, omnia omnino peſſumdante ſingulari fero illo & Apro turpiſſimo, omneque inde aurum & argentum rapiente, & in ſuos uſus ſacrilegè convertente. Cæterum, Lanienam quod attinet, alios inter hoc ipſo anno Richardus Wohintingius, celeberrimi illius Glaſtenburienſis Cænobij Abbas cum vero Chriſti Vicario fidelitatem abrenunciare conſtanter renueret, & creatum à ſe ipſo Eccleſiæ caput Henricum Regem adorare una cum Fratribus quos ſecum adduxerat, Joanne Torne, & Rogero Jacobo, abſque ulla miſericordia cum ijſdem ad ſupplicium raptus, in patibulo ſuſpenſus, inde ſemivivus depoſitus, & in quatuor ſectus partes, glorioſo Martyrio eſt conſummatus; cæteris pari conſtantiâ ſupplicium idem ſubeuntibus. Simili omnino morte, & coronâ eodem anno digni â Deo habiti ſunt duo alij Abbates Reverendiſſimi Wahlhenſis & Saulienſis, & Guilelmus Hadoc & ipſe Wahlhenſis Aſceta, ita ut nullo unquam ſæculo (quod ex Annalibus noſtris Benedictinis liquet) noſtrorum deſideraretur magnanimitas & Generoſitas, ad Fidem Catholicam etiam cum proprio ſanguine aſſerendam & conſignandam, quorum hic exempla pauciſſima pro ſexcentis producimus, ut etiam perditiſſimo hoc ævo incomparabilem ex tot Martyrum triumphis Ordinis noſtri & Benedicti in ſuis Redivivi gloriam celebremus. Pari felicitate coronas & laureas ſimiles conſequuti, duo alij etiam Abbates, Riverienſis & Fontanenſis, ut ex una unius anni digniſſima fertilitate, cæterorum etiam copiam facilè metiaris, & ab exemplis tot Abbatum, piam tot Conventuum & Religioſorum Cætuum æmulationem & ad ſupplicia eadem præparationem noveris æſtimare. Sed præ omnium conſtantia enituit imperterritus atque inſuperabilis Vitingi noſtri Glaſconienſis Antiſtitis animus, qui qua erat eruditione, eloquentia & auctoritate, velut murum pro Domo Dei impijſſimi ſeſe Regis conatibus, & contra Eccleſiaſticam libertatem Sacrilegijs oppoſuit. De cujus, ut & Hugonis Feringdoni, Redingenſis, & Joannis Beci Cloceſtrenſis Abbatum, nec non Ruggi, Onionique Monachorum Presbyterorum glorioſiſſimo agone & morte, *conſulendus Clemens noſter Reinerus, in Apoſtolatu Benedictino Angliæ.*

Martyres in Anglia.

Richardus Abbas & Mart.

Socij ejusdem Martyrij.

Duo alij Abbates Martyres.

Vitingus Glaſconienſis Abbas.

Plures alij.

¶ Extinguitur hoc ipſo anno expectatiſſima ſibi morte Beatæ memoriæ R. P. Petrus de Burgos, intimus quondam Amicus, & velut alter Achates Viri ſanctiſſimi Garziæ de Ciſneros Con-

Ven. Petrus de Burgos Montſerrat obijt.

Congregationis Hiſpanicæ Jnſtitutoris & Abbatis Montſerratenſis, cui etiam poſt ſanctæ recordationis Petrum de Nunnotz in Abbatia ſucceſſit, Garziam ſpiritu & merito proximè aſſequutus, & plurimis per Hiſpanias reformatis Monaſterijs longè meritiſſimus, cujus dolemus res geſtas à viris illius Archiſterij Religioſiſſimis minimè deſcribi vel ſuis ſolùm ſcriptoribus reſervari, & non magis pro exemplo Toti Ordini imitanda proponi. *Videatur Ant. de Jepes &c.*

Patres Societat. tertium profeſſionem apud noſtros emittunt. Reverendi Patres Societatis JESU inſtitutores primi, tertium jam, & quidem ſemper decimo octavo Calend. Septemb. ſolemniſſimo glorioſiſſimæ in cœlos Aſſumptæ cœlorum Auguſtæ Lutetiæ Pariſiorum, in eodem, quo ante annum, & biennium, celeberrimo Montis Martyrum Benedictini Ordinis Cænobio, ſuæ Religioſæ Vitæ Profeſſionem faciunt; paulo poſt in diverſas Europæ provincias à ſanctiſſimo ſuo Jnſtitutore bono publico deſtinati. *Ribadeneira in vita S. Jgnatij. &c.*

P. Joan. Abbas Abdinckhofenſis. Jn Germania inſigne iterum ſydus extinguitur, Beatæ memoriæ Joannes de Suſato Abdinckhofenſis in civitate Paderbornenſi Abbas meritiſſimus, Henrici de Peynis viri non minus ſancti ſucceſſor digniſſimus, Zelique Religioſi ac omnium Virtutum ex aſſe quaſi hæres, Reformationis Monachicæ promotor meritiſſimus, qui non abſque opinione abſolutiſsimæ ſanctitatis ex hac vita migravit ſexto Jduum Aprilis, ad cujus tumulum energumena mirè liberata fuit. Succeſſit haud impari Vitæ laude, & mirandæ inſuper eruditionis Vir Theodoricus Ruræmontenſis. *Ex Monim. ejusdem Cænobij.*

Guilhelmus Abb. Laubienſis. Nec minoris Virtutis & ſcientiæ Vir, hoc ipſo anno mortalitatem exuit, Guilielmus Cordier ex Aſceta & Theſaurario S. Gisleni Abbas Laubienſis & ipſe in promovenda ſanctiſſima reformatione laborioſiſsimus, deque Ordine optimè meritus, cui Guilielmus Caulier ſucceſsit ex Archiſterio Belgij S. Vedaſti poſtulatus.

IESU CHRISTI ANNUS M.D.XXXVII
Sancti Patris Benedicti. M. LVII.

RECurrit denuo ad univerſalem Religioſorum omnium Patriarcham Divum *BENEDICTUM* ſanctiſsimus laudabiliſsimæ Societatis JEſu Jnſtitutor Jgnatius Loiola, & ad ſacrum ejus corpus venerandum, Româ Caſinum peregrinatus, & mirâ loci ſanctitate captus atque retentus, ardentiſsimis votis & precibus præfato loci Fundatori & Tutelari ſupplex, magnis eodem intercedente gratijs à Numine donatus, eo ipſo in monte, in quo Magnus ille Monachorum Legumlator, Jgnatius quoque ſuas Regulas meditatus eſt. *S. Jgnatius de Loiola Caſinum peregrinatur.* Ubi, uti antea, primùm in Hiſpanijs, poſtea in Gallijs à Noſtris ſuſceptus perbenignè eſt, & ſumma cum reverentia & charitate, veréque Benedictinâ hoſpitalitate tractatus; *Excipitur ſummo noſtrorum plauſu.* ita etiam in Jtalia, in Caſinate Monaſteriorum Europæ omniũ Principe, non aliter atque Angelus cœlo deſcendens ſuſceptus, omnibuſque intimæ & plusquam familiaris & fraternæ charitatis officijs amantiſſimè habitus, in Oratorio Sanctæ MARIÆ de Albaneta accommodatus, familiariſſimos meruit, viros Religioſiſſimos, & doctiſſimos Fratres Angelum Riccam, Benedictum Canophilum & Gregorium de Piſonibus, *In B. M. V. de Albaneta accommodatur. ibi Regulas ſcripſit.* quibus omnia ſui animi ſenſa explicans, ſeque ipſum expectorans, illos rerum ſuarum arbitros exoravit, eorumdemque auxilio & conſilio, ſuas Regulas, aſpirante pijs ipſorum conatibus Numine, conſcripſit; è quibus deinceps, tanta in ſuæ Societatis Religioſos, & ab his in orbem terrarum univerſum bonorum & donorum affluentia ſeſe effudit. *Jta Monimenta Caſinatis Archiſterij. Marcus Ant. Scipio, Conſtant. Caietanus &c.*

Meruit & aliam in eodem ſanctiſſimo Monte idem Sanctiſſimus Vir, Jgnatius gratiam, repetito in eodem [ex parte] Jpſiuſmet Sancti Patris Benedicti miraculo, quo iſte S. Germani Capuani Epiſcopi animam in Sphœra ignea in cœlum portari è Cellula ſua Caſinate conſpexerat; Jgnatio ſimiliter R. P. Hozij Patavij (quo ipſum cum Patre Joanne Codurio Jgnatius deſtinaverat) defuncti animum, clariſſimâ luce circumfuſum, inque cœlum penetrantem, conſpiciente, & Hozij animum eſſe cognoſcente. *P. Hozij animum ad Cœlos ferri intuetur.* Pergit rem miram enarrare Caſini geſtam Ribadeneira, hiſce verbis: *Deinde etiam cum rei ſacræ daret operam, & in Generali Con-*

feſſione

Viſio S. Ignatij ſub Miſſa. *feſſione (quæ ante Miſſam præmittitur, ad illa verba veniſſet (& omnibus Sanctis) magnum Sanctorum numerum, fulgentem gloria, ante oculos poſitum vidit, inter quos & Hozius aderat, ſplendidiore quàm reliqui habitu, gloriaque multo illuſtriore. Non quod ſanctior ille cæteris, aut beatior eſſet: ſed quod DEUS gloriam hominis, per inſigniorem hanc formam compertam Ignatio, ut ipſemet referebat, teſtatamque eſſe voluiſſet. Quâ ex re tanta lætitia perfuſus eſt ejus animus, ut per multos dies, ſuaviſſimum ex recordatione fletum reprimere non poſſet.* Ita Petrus Ribadeneira in Vitâ Ignatij & plures alij ſcriptores. Tantum gratiæ Ignatio Caſini à Numine, tantum Gloriæ Caſino ab Ignatio contigit, ut merito uſque hodie, ſera ſanctorum agnoſcat poſteritas & mutuo ſe ſe in tantorum parentum ſyncero affectu complectantur.

Gerwici Abbatis Weingartenſis merita. Inter meritiſſimos hoc ipſo anno de Imperio, deque Religione Catholica in Imperio viros referendus merito ſuo eſt, Gerwicus Abbas Weingarttenſis, ex equeſtri vetuſtiſſima & nobiliſſima Blaarerorum de Girſperg & Güttingen familia, bono publico totus intentus impenſuſque, nulla ſpe lucri, aut honorum, graviſſimis ſui Cænobij incommodo, diſpendio, periculis, impenſiſque, Imperatoris atque Imperij commodis proſpiciens, & neceſſitati patriæ conſulens, graviſſimis ſæpe functus Legationibus, atque in remota & extera Regna ob ſeria Regni negotia Imperatorem conſequutus. Adeo noſtri ambitione omni & fortunâ potiorem fidem & Conſtantiam habuere. Et revera ſingulis fere annis, minimè tamen ſingula, quæ totos requirerent tomos, ſed plurima, atque ingentia tanti viri de Imperio, ejuſque Auguſto merita forent commemoranda. Nec cenſeremus etiam compendio excludenda, niſi amori proprio, nec Religionis ſolum ſed & ſanguinis propinquitati ac neceſſitudini obnoxia laudatio videri poſſet. Prætermittendum tamen non eſt, Gerwici inprimis conſilio atque opera, haud modico Imperij bono, Ordiniſque Benedictini, atque aliorum etiam Abbatum ornamento atque emolumento, Collegium Imperialium Sueviæ Abbatum eſſe inſtitutum, Gerwico Collegij ejuſdem rem & honorem primùm promovente, Archivum cuſtodiente, & primo ab Abbatibus Cancellario deſignato. *Ex Weingart. Monimentis.* *Ejus opera Collegium Abbatum Imperialium inſtituitur.*

B. Hieronymi Sueſſani merita. De Beati Hieronymi Sueſſani, meritiſſimi Reformationis Montis Coronæ propagatoris, meritis & virtutibus, multa & miranda hoc tempore celebrat Lucas Ruhenſis, qui hoc ipſo anno factam ab ipſo Ruhæ, ſive Ruhenſis Cænobij fundationem commemorat; in quo cum lectiſſimæ ſuæ atque Ordinis univerſi Tutelaris, Magnæ Matris Virginis imaginem poſuiſſet, frequentibus illico illa miraculis locū illuſtravit, & celebrem reddidit, ac pios pauperum conatus, plurimum iuvit, & mirè promovit. *Vid. cit. Lucas Ruhenſis.* Ipſo anno moritur Illmus Dn. F. Vincentius Buccaferreus Congr. Olivet. Epiſcopus Marſicæ Novæ, Pauli III. olim Oeconomus, Vir præſtantiſſimus. *Vincentius Epiſc. Marſicanus.*

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XXXVIII.
Sancti Patris Benedicti. M. L. VIII.

Perſecutio noſtrorum in Anglia. Coelo jucundiſſima, in Britannijs, ab Ordine Benedictino exhibentur ſpectacula dum innumera Religioſorum multitudo, ad omne ſubeundum pro Chriſto & Romana Fide Martyrium parata, nullumque intactum ab impijſſimi Regis crudeliſſimis edictis Cænobium, omnia ſuſque deque vertuntur, ſpoliantur, Eccleſiæ, altaria, ſacra vaſa impuriſſimis tractantur manibus, & Viri Religioſiſſimi, multo ignominioſius, quàm ab Hærode Chriſtus, tractantur, nemine non ſibi mortem imaginante, dum potiores cæteris omnes abripi ad carceres, alios ſine cauſa ſterni & trucidari conſpiciunt; præcipitante in omnem licentiam, aliàs infenſo Religioſis Regio milite, eóque gratius ſeſe Regi facere perſuaſiſſimum habente, quanto crudeliùs ſacros viros & ſacra omnia tractarent, cum vice verſa, plurimi mille cladibus perire mallent, quam adeo turpiter & ſacrilegè ſacra loca profanari, & DEUM tantis facinoribus offendi. Sed quàm jucundum cœlitibus tot millium ſpectare generoſos animos & agonem tam Heroicum, tam horribile viſu & abominandum hoc ipſo fuit anno quod dementiſſimus *Etiam mortuis bellum indicit Henricus VIII.*

præ furore Rex, in cœlos ipſos eſt auſus, inauditâ ad eam uſque diem temeritate & immanitate, nec ſolum mortuis inſultare non eſt veritus, ſed tantâ miraculorum gloriâ ab ipſo Numine commendatiſsimo Cœliti S. Thomæ Cantuarienſi Archiepiſcopo & Martyri [quem odio infenſiſsimo ſtultiſſimus ipſe perſequebatur, quod vir ſanctiſſimus adeo conſtans libertatis Eccleſiaſticæ dum viveret aſſertor fuiſſet & Henrici Regis cognominis libidini tam conſtanter obſtitiſſet] bellũ intulit, eo nequitiæ & abominationis progreſſus, ut Sancto ſolemniſſimè Canonizato totoque terrarum orbe celebratiſſimo, adeóque ipſi quaſi Deo, conteſtatiſſimã Amiciſſimi ſui Thomæ ſanctitatẽ, tantis prodigijs cõmendanti, ceu iniquo obniti auſus, illi diem dicere huic contradicere, illum è cœlis ad Sathanicum ſuum tribunal vocare non expaueſceret. Citationem perfidiſſimi & ſtultiſsimi Regis audiamus.

Impietas inaudita Henrici VIII.

Henricus VIII. ſtultiſsimè S. Thomam è cœlis ad ſuum tribunal citat!

Henricus DEI gratia Angliæ, Franciæ & Hiberniæ Rex, Defenſor Fidei, & Eccleſiæ Anglicanæ CAPUT. Præſentium tenore citamus, & vocamus ad ſupremum noſtrum Conſilium, TE THOMAM qui fuiſti olim Archiepiſcopus Cantuarienſis, ad agendum de mortis tuæ cauſa, de ſcandalis quæ commiſiſti contra Reges noſtros præceſſores, & injuſtitia, qua tibi Martyris nomen arrogaſti: quod potius, ut rebellis & contumax contra Regis tui & Domini auctoritatem, quàm ut fidem Catholicam propugnares, mortem ſubieris: quod ſine præjudicio ejuſdẽ leges, quibus te oppoſuiſti, juſtas dicere poteras, & ille eſſe ſupremus in rebus Eccleſiaſticis Iudex, ut nos jam ſumus. Et quia delicta tua commiſſa ſunt contra Regiam Majeſtatem, quam hodie tenemus, citamus te ad audiendum ſententiam. Et ſi non ſit, qui pro te compareat, juridicè procedetur, prout Regnorum noſtrorum Leges diſponunt & dictitant. Datum Londonij 24. *Aprilis* 1536. Hanc malè fundatam citationem, juſſit Henricus ſancto viro ad ſepulchrum ſignificari per apparitorem publicum; & intimationis teſtimonium ſcribi. Et jam triginta dierum tempore illi ſtatuto elapſo, lis contra ſanctum ſcripto cœpta, dato illi cauſidico, qui cauſam illius ageret, ut Rex volebat [pulchrè Oedepol Hercle] & rationibus quas volebat Rex, Henrici II. actionem aſſumebat, & probare nitebatur, quod antiquæ illæ leges juſtæ erant, & is, qui ſe ijſdem opponeret, rebellis & contumax, quodque illi qui ſanctum trucidarant, fidelium & bonorum ſubditorum munus impleſſent, &c. Ex quibus omnibus ſequuta eſt ſæva in S. Thomam ſententia, Deo ſic permittente, ut monſtri hujus Diabolici injuſtitia, & conatus ſtulti atque impij tanto clarius paterent, & Sancti Thomæ memoria renovaretur in ſecundo hoc ſuo, memorabili ad omnem æternitatem Martyrio. Sententiam cœlis deteſtandam audiamus.

O Monſtrum nequitiæ!

Pulchrè Oedepol Hercle!

Henricus DEI gratia &c. ut ſupra. Viſa cauſa Thomæ quondam Archiepiſcopi Cantuarienſis, & quod coram noſtro Conſilio ſupremo, citatus, nemo qui cauſam ejus ageret, ſtatuto tempore comparuerit, & quod Cauſidicus ei datus nihil alleget in refutationem & rejectionem criminum, Rebellionis, Contumaciæ, læſæ Majeſtatis & proditionis contra Regem ſuum, ut pœnam ipſis debitam effugeret, Viſa etiam probatione ſufficiente omnium de quibus accuſatur, & quod vivens Regnum turbarit, & totus in hoc fuerit, ut prædeceſſorum noſtrorum Regiam potentiam diminueret, quodque crimina ejus mortis cauſa fuerunt, & non quod ob DEI & ejus Eccleſiæ honorem occubuerit, quod ejuſdem ſuperioritas pertinet ad hujus Regni Reges, & non ad Epiſcopum Romanum, ut ille ſuſtinebat in corona noſtræ præjudicium. Viſo etiam quod populus eum habet pro Martyre, quod dicat eos qui pro Eccleſiæ Romanæ authoritatis defenſione mortem oppetunt, veneratione dignos eſſe. Ut ergo talium criminum rei puniantur, & ignorantes errorem ſuum agnoſcant, & abuſus in Regnum introductos fugiant: Judicamus & decernimus dictum THOMAM olim Archiepiſcopum Cantuarienſem, ab hoc tempore non habendum pro SANCTO, nec Martyrem nominandum, nec inter juſtos ejus habendum mentionem, nomen & ejus imagines ex templis eradendas, nec eum in Miſſalibus, precationum libris, Calendarijs vel Litanijs nominandum, eumque incurriſſe crimen Læſæ Majeſtatis proditionis, perjurij, & rebellionis. Et quia talis, mandamus ejus oſſa ex ſepulchro erui, & publicè comburi, ut ex mortui punitione diſcant viventes, leges noſtras revereri & noſtræ ſe auctoritati non opponere. Aurum vero, argentum, lapillos pretioſos & alia

Nemo ſic gentilium deliravit.

Pro æterna ſtultitia & nequitia memoria.

Qualiter Sacrilegium palliare conetur.

alia dona quæ ad ejus ſepulchrum ſimplices homines, quod eum ſanctum crederent olim obtulerunt, tanquam bona ejus propria coronæ noſtræ confiſcamus, ut Regni hujus Leges & conſuetudo dictitat. Et ſub mortis pœna & bonorum amiſſione vetamus, ne quis ſubditorum noſtrorum, eum ab hoc die Sanctum nominet, nec ei preces legat, nec ejus Reliquias ſecum ferat, vel ejus memoriam directè vel indirectè promoveat, nam tales eorum numero habebuntur, qui contra perſonam noſtram Regiam conſpirant, vel conſpiratoribus favent, & auxilium ferunt. Et ut nemo hujus Edicti noſtri ignorantiam prætendat, jubemus, ut idem in civitate noſtra Londonienſi, Cantuarienſi, & alijs Regni noſtri publicetur. Datum Londonij undecima die Junij 1538. *Per Regem in ſuo conſilio.*

O qualis ſententia in Cœlo lata contra Sacrilegum parricidam?

Proclamatâ hac iniquâ & Hæreſibus plenâ ſententiâ, juſſit Rex edictum undecima die Auguſti executioni mandari, & aurum omne atque argentum à ſepulchro auferri, tanta quantitate, ut [teſte Pollinio] viginti & ſex magnis curribus vix avehi potuerit, fuitque 19. Auguſti ſanctiſſimum tanti Martyris corpus publicè combuſtum, cineresque in ventum ſparſi, nemine non, niſi authoribus ſceleris, ſævitiam ſceleris deteſtante, plurimis complorantibus, & maximè noſtris, Jdem in tanto Martyre & Collega Ordinis Martyrium ſubeuntibus: Henrico, ipſis etiam Lutheranis in Germania, omnibus autem Europæ Regibus inviſo & deteſtando, & uſque hodie ac in æternum bonis omnibus execrando paulo poſt pœnas dependente, quin & poſteris & ſucceſſoribus, nec non Regno univerſo uſque hodie luentibus, deſignante haud obſcurè ſuo & nomine & Tyrannide Cromuelio, cum totius Tragædiæ Henrico Regi Thomas Cromuelius author fuiſſet, homo obſcurus, ab Anna tamen Bolenia Regi tantopere commendatus, ut & Comitem crearet, & Regni denique Vicarium conſtitueret; Bolenia non inultum ferente, cum paulo poſt Regis mariti juſſu adulterij inſimulata decapitaretur; Henrico deinceps in infinita ſcelera & turpitudines prolapſo, & abominabili ſuiſmet facto, donec ad cauſam inevitabilis etiam Regibus tribunalis à THOMA decennio poſt citaretur, & in ſuprema cum morte temporali lucta *O Thoma O Thoma* deſperatus congeminaret. *Ex Hieronymo Pollinio, Chryſoſt. Henriquezio, Clemente Reinero.*

Secundum Martyrium S. Thomæ Cantuarienſis.

Cromueliorum nequam conſilia non inulta.

Deſperatio Regis Henrici VIII.

Magnum ſacræ familiæ noſtræ Olivetanæ ſydus, Jtaliæ ereptum Empyreo nunc Cœlo inſeritur. ſanctæ memoriæ Antonius Bentifolius, non minus virtute quam illuſtriſſimi generis Nobilitate ſpectatiſſimus, ferventiſſimus & feliciſſimus primùm Novitiorum Magiſter, ipſe regula rectitudinis omnibus factus, inde Prior electus, totus ſacræ charitatis ignibus ſuccenſus, oculis verè columbinis, quibus ipſe non crederet, ſiquid in alijs defectuum cerneret. Erga pauperes, non tam munificus, quàm prodigus, in quos, quidquid habere poterat effundebat. Unde maximæ Oeconomorum querelæ quod nimiâ largitione Monaſteriorum proventus longè ſuperante, mutuum acciperet, quod pauperibus erogaret. Verum ipſe, ut querelas ſopiret, convocatis Fratribus, re propoſita cum promitteret pluralitati votorum ſe pariturum; adeo potenter egenis patrocinatus eſt, ut concorditer, facere quod fecerat, juberetur. Res mira! cum tempore famis Veronæ Abbatem ageret, & vix farina Fratribus in duas refectiones ſufficeret, dum ipſe quotidie innumeris egenis affatim elargiretur, adeo nihil deſideratum à Fratribus in victu quotidiano eſt, ut panis non ſolum, ſed vinum & obſonia omnibus abundarent. Fuit non minus Mecœnas ſtudiorum & ſtudioſorum: Vir planè omnibus amabilis, & digniſsimus felici, quâ aſſequutus ſub hoc ipſum tempus eſt, immortalitate. *Ex Secundo Lancelloto.*

Ven. Antonius Bentifolius.

Prodigioſa Liberalitas.

Eodem anno Vir ſanctiſſimus Jgnatius Patrum Societatis conditor, nunquam acceptæ paſsim à Benedictinis gratiæ immemor, & primæ ſuæ in Monte Serrato inſpirationis & vocationis, Romam delatus primum ſuæ Prædicationis munus ſuſcipit in templo Beatiſſimæ Matris Virginis Montſerratenſi. *Videatur Petrus Ribadeneira.*

S. Jgnatius iterum apud noſtros.

Jn Germania plurimum ſeſe dilatat Reformatio Burſfeldenſis, in qua promovenda plurimi Zelo ſacro ſucceſſiſſimi Abbates laborant, quos inter celebres habentur Ægidius à Bucholtz Abbas S. Viti Gladbacenſis hoc ipſo anno ad felicem immortalitatem, & præmia tantorum laborum vocatus,

Burſfeldenſium merita.

tus, in cujus locum Petrus à Bucholtz non ſolum cognatione nobiliſſimi ſtemmatis, ſed & virtutis laudatiſſimus ſubſtitutus eſt.

IESUCHRISTI ANNUS. M.D.XXXIX.
Sancti Patris Benedicti. M. L. IX.

Henricus VIII. Juratus noſtrorum hoſtis.

PErgit in abyſſum deſperationis projectiſſimus ſponte ſua Henricus Rex, & cum S. Thomæ Cantuarienſi favere, cumque eodem ſentire per omnia Benedictinos omnes noſſet, tam Cluniacenſis, quàm Ciſtertienſis Reformationis, nihil non ſceleris in eoſdem machinatur, optimis quibuſque morte pietatem luere coactis. Audiamus Sanderum ipſum, teſtem omni majorem exceptione, eumdemque de Eccleſia longè meritiſſimum: poſtquam, Conſtantiam Martyrum noſtrorum graphicè deſcripſiſſet; ſic denique de ſcelere Henrici Regis loquentem: *Henricus igitur, tanquam victor* [trucidatis jam tot Abbatibus & Monachis ejectis] *omnia invaſit, dejecit, vaſtavit, ac demolitus eſt: poſſeſſiones autem annuoſque redditus Cænobiorum, ne unquam poſtea repeti, aut à quoquam ſuorum ſucceſſorum Principum Eccleſiæ Chriſti reſtitui poſſent, univerſos fere Nobilitati diſtribuit, nonnullos alijs cenſibus ac reditibus, nonnullos pecunia numerata commutans, Catholicoſque etiam invitos cogebat, ut ſpolia hæc Eccleſiaſtica emerent, quo vel ſic eos ad ſceleris ſui defenſionem obligaret. Atque hic finis fuit Monaſteriorum ac Monachorum in Anglia, poſt mille fere annos, quàm illi ad eam Inſulam Chriſtianam fidem attulerant, & cum eâdem creverant, omniumque Regum munificentia aucti fuerant &c.*

Ut Sacrilegam ſitim levet.

Acatholici & quidam Angli Regis damnant Sacrilegia.

Sed de cauſis tanti mali etiam alios, etiam Hæreticos ipſos audiamus, unde manifeſtum fiet, non inertiam, aut luxum Monachorum [ut nonnulli minus humaniter judicantes loqui ſolent] occaſionem impio Regi miniſtraſſe, abominandum ſcelus de Religione opprimenda excogitandi, aut aggrediendi. Clariſſime enim Sanderus deſcripſit Abbates & Monaſteria Ordinis Congregationiſque noſtræ illo tempore communi Regularique vta, & chori majeſtate, Monachorum nimero, hoſpitalitatis laude & eleemoſynarum ſanctiſſima abundantia, inſigniter floruiſſe. Nec ſine ſanguine & vulneribus expiare Monaſticam profeſſionem ſuam paſſi ſunt, Quum nobiliſſimi eorum Abbates, & graviſſimi, cum aliquot Prioribus & Presbyteris, Martyrio propter conſtantiam Fidei fuerint affecti, & multi ex ipſis ad ultramarina dilapſi Monaſteria, multi in propinquorum ædibus, ſanctè in profeſſione perſeverantes, calamitati ſuæ ſupervixerint.

Perſecutio Religioſorum.

Sed ecce cauſam mali ingentis & graviſſimi in Eccleſia ſcandali, pulcherrimo titulo palliatam: Collegia duo à Cardinali Wolſæo, magno nimirum, Anglicanæ Reipublicæ bono ædificata, ubi juvenes ſtudioſi, & viri docti alerentur, & in horum dotationem quadraginta Cænobiorum redditus abſumendi videbantur. Dicat ſuum liberrime judicium impius cætera Camdenus in ſua Britannia p. 117. *Fuerunt etiam regnante Henrico VIII. (fas ſit meminiſſe) avitæ pietatis monimenta, ad DEI honorem & Fidei Chriſtianæ, bonarumque litterarum propagationem, & pauperum ſuſtentationem, Domus Religioſæ, ſcilicet Monaſteria, ſive Abbatiæ & Prioratus, numero 645. à quibus cum Clementis VII. Pontificis permiſſu fuerint ſuppreſſæ quadraginta in gratiam Cardinalis Wolſæi, qui tunc duo Collegia, alterum Oxonij, alterum Ipſwichi inchoaverat; ſtatim circa annum Domini 1536. Henricus VIII. in Rempublicam Angliæ Eccleſiaſticam, quaſi torrens rupto aggere irruit, qui gentis Eccleſiaſticæ partem maximam Orbe ſtupente, & Anglia ingemente, cum pulcherrimis ædificijs funditus proſtravit. Nam Papa Cardinali, Rex ſibi cum Parlamenti aſſenſu permiſit. Unde anno 1536. ſingulæ Religioſæ ædes, cum facultatibus omnibus, quæ in reditibus annuis ducentas libras vel minus habuerunt, numeroque erant 376. Regi fuerunt conceſſa. Et anno inſequenti ſpecioſo eruendæ ſuperſtitionis obtentu, reliqua cum Collegijs, Cantarijs, & Hoſpitalibus, Regis arbitrio fuerunt permiſſæ. Quo tempore cenſitæ ſive taxatæ fuerunt Religioſæ ædes ſuperſtites 605 Collegia, præter ea, quæ in Academijs, 96. Hoſpitalia centum & decem, Cantariæ & liberæ Capellæ 2374. quæ pluraque omnia brevi poſt tempore paſſim diruta, reditus diſtracti & opes, quas Chriſtiana Anglorum pietas, ex quo primum Chriſto nomen dediſſet, DEO conſecraverat, quaſi momento diſperſæ, &, abſit verbo invidia,*

Wolſæi Cardinalis exemplum peſſimum.

Rex idem ſibi permittit.

Ingens rapina ſacri auri.

pro-

profanatæ. Hæc Camdenus etſi à fide alienus. Et paria Godwinus; cujus verba Reinerus, exſcripſit, qui ipſi inſuper Sacrilegij pœnam, Regi ab Numine immiſſam, plurimorum (quos ipſe doctos & pios vocat) ore aſſignatam liberè profitetur. Sanè quantum incommodi ex everſione Monaſteriorum & profligatione Monachorum pauperibus acciderit, refert ex bonis Authoribus Stous in ſuis Annalibus, à Reinero adductus, his verbis: *Parlamentaribus Comitijs menſe Februario inchoatis, anno* 1536. *permiſſa ſunt Regis arbitrio, omnia Regni Angliæ Cænobia, quorum reditus annui ſingulorum, non excederent cenſum duorum millium Francorum Turonenſium, cum omnibus bonis quæ ad eadem pertinerent. Fuerant illa numero* 376. *Mobilia bona & ſupellex horum Conventuum minimo pretio diſtracta taxata ſunt centum millibus florenorum. Lamentatione digna res fuit,* inquit author meus quem ſequor, *audire populi, plebeiorumque gemitus, & lachrymas: ſumma enim in his Cænobijs vigebat Hoſpitalitas, putanturque ex hac ſuppreſſione, amplius quam decem millia perſonarum, omni ſpe & re ad victum veſtitumque neceſſaria excidiſſe &c.*

Quantum inde Regno incommodi.

Gemitus & comploratio pauperum.

Addit, vir doctiſſimus & Religioſiſſimus, Reinerus: *Quantum igitur gemituum, quot flumina lachrymarum pauperes de plebe profudiſſe par eſt anno ſequenti, quando* 600. *majora Cænobia, longè opulentiora reditibus, abundantiora eleemoſynis, numeroſiora clientelis, ſunt ad privatorum, fiſci, & fiſcalium prædatorum uſus redacta?* Sed audiamus jam DEI judicium, non trepidè ſeu dubitanter, ſed affirmatè & ſine dubio ab eodem Annalium Authore pronunciatum. *Cum obtinuiſſet Cardinalis Wolſæus,* inquit, *à Clemente VII. poteſtatem quadraginta Monaſteria optimæ famæ, Hoſpitalitatiſque laude celebria, neque Rex propterea illum repræhenderet, nullus Epiſcoporum aut Procerum Regni contra hiſcere auſus fuit. Quinque habuit hujus facinoris adminiſtros præcipuos: qui cum Priorem Conventumque Daventriæ quadam vice quædam Cænobij latifundia poſtulaſſent, paſſique fuiſſent à Monachis repulſam; ſtatim excogitata cauſa eoſdem apud Cardinalem accuſarunt: qui occaſione gaudens oblatâ, ſtatim juſſit Conventum diſſolvi, & novo Collegio ſuo bona applicari. Quantum autem ſupplicium ſumpſerit DEUS ipſe, de authoribus & miniſtris hujus ſacrilegæ rapinæ, ad ambitionem tantummodo ſuffulciendam commiſſæ, cui opes privatæ Cardinalis non ſufficiebant, nos ipſi in parte oculis noſtris conſpeximus. E quinque iſtis, quos diximus, adminiſtris, duo inter ſe rixantes à verbis ad gladios, ita proceſſerunt, ut alter occiſus, alter ſuperſtes pugnæ propter ipſum homicidium fuerit in furcam ſublatus, tertius ſe ipſum in puteum præcipitavit; quartus benè notus multis, ex valde divite, redactus ad extremam inopiam, uſque ad diem ultimum miſerabilis vitæ, oſtiatim mendicare coactus ſit; quintus vocatus Doctor Alanus, præcipuus Sacrilegiorum iſtorum executor, jam in Hibernia factus Epiſcopus, crudeliter membris truncatus fuit. Cardinalis ipſe paulo poſt, in Regis odium incurrens, miſerabili morte perijt, omnibus dignitatibus prius exutus. Collegia quæ meditabatur magnificentiſſima ſtructura ex ruinis Monaſteriorum erigere, nunquam fuere conſummata. Nam Ipſwicenſe Collegium penitus fuit dirutum: & Oxienſe etiam hodie manet duntaxat inchoatum. Pontifex quin etiam Clemens, qui hanc Cardinali licentiam permiſerat, magno vitæ ſuæ diſcrimine in Caſtro Angeli obſeſſus vix evaſit, Romana Urbe ab obſeſſoribus, miſerè ante oculos ejus devaſtata.* Hæc ad verbum Stous & Reinerus noſter. Unde colligas manifeſtè, quàm rigidè in illum animadverterit Numen, qui collegia pro ſtudioſis potiora, Monachorum inſtitutis, precibus & contemplatione duxerat, & qualiter in eos quoque ſit animadverſurus, qui etiam hodie Wolſæo ſubſcribunt, nedum qui tales fundationes, cognatis non ſolum & nepotibus, ſed & canibus venaticis, & equis objiciunt, & ad pompas inanes & ſcandaloſas in Eccleſiaſticis abutuntur, ſecurè interim DEI Jram præſtolantes, & quaſi plauſibiliter, patientiæ Numinis illudentes. Sed fuſior in his Reinerus, qui requirendus. Ex quibus omnibus apparet, *Redivivum* in ſuorum Hoſpitalitate, & diſciplina viguiſſe hoc perditiſſimo ſæculo *Sanctum Benedictum* ideoque ſuorum injurias vindicaſſe plurimis exemplis Numen, & vero etiam uſque hodie tot Principum & Parlamenti noſtra ætate Senatorum cædibus, ulciſci pergere cædes ſalutem Angliæ quærentium, donec & manum agnoſcant feri-

Wolſæus o. optimæ amæ Monaſteria rdini eripit.

DEUS in Authores rigidus ultor.

Horrenda exempla.

Clemens VII. haud impunitus.

Uſque hodie videtur Ultio duraſſe.

ferientis, & ferîendi cauſas; quarum hodie ſibi de induſtria alias fingunt, & vero relicto Lumine cæcutientes, in ſua ipſi viſcera immaniter ſæviunt, mutuis vulneribus miſerè concidentes.

Florentiæ requieſcit in Domino Venerabilis Ambroſius ex Jlluſtriſſima familia Traverſaria, ſingulare ſacræ familiæ noſtræ Camaldulenſis decus, abſolutiſſimus maximorum Magiſtrorum Joannis Ravennatis,& Ambroſij Gryſoloræ diſcipulus, ſanctorum Angelorum Florentiæ profeſſus. *De quo ſæpè citata Camald. monimenta.*

Georgius de Melo Epiſcopus Guardiæ. Jn Hiſpanijs ex illuſtrioribus noſtri Ordinis viris eminet hoc anno Georgius de Melo ex Abbate Alcobacienſi Epiſcopus Guardiæ, non minus eruditione & vitæ meritis clarus quam Generis nobilitate. Jn Gallijs miri ſucceſſus novæ Reformationis de qua ſupra, illuſtriſſimis quibuſvis, exemplo Reformatorum captis, manus dantibus & Redivivo in ſuis Benedicto ſeſe ultro devoventibus. *Ex R.di P. Amandi Tribout Ms.ta relatione.*

Joan. Abbas Spainſhart. Jn Germania, inter lectiores ejuſdem, & optimè meritos de Ordine & patria Præſules celebratur Joannes ab Egloffſtein vetuſtiſſimis equeſtri Nobilitate Natalibus Abbas Cænobij Spainſharttenſis, ob inſignia animi talenta, maximi à magnis factus Principibus, in componendis diſcordijs dexterrimus & feliciſſimus, qui immortali merito magnarum ſatagens rerum, graviſſimas inter Principes aliquot, in ſæviſſima exarſuras bella, mira arte atque induſtria compoſuit, & odia graviſſima ſuaviter conſopivit. *Ex monim. Cænob.*

ISEU CHRISTI ANNUS. M. XL.
Sancti Patris Benedicti. M. LX.

Claret eximiâ ſanctitatis opinione in Hiſpanijs Beatæ memoriæ *Ven. Alphonſus de Burgos.* Alphonſus de Burgos Vir illuſtriſſimo ortus genere, auctoritate atque opibus inter Palatinos & familiares Caroli V. Jmperatoris Auguſti & Hiſpaniarum Regis Princeps, qui favores omnes Cæſaris & Regis ſui pro nihilo reputans, niſi Regum Regi ſua grata eſſe ſervitia intelligeret, ſtupente Aulâ atque Hiſpaniâ Universâ, Aulæ ſe florentiſſimæ & mundo repente abſtulit, & crucifixi amoris ſui paupertatem & nuditatem, concitatiſſimo pij cordis affectu non tam conſiderans quam affectans, fama præterea ſanctitatis Reformationis Ciſnerianæ illectus, potentiſſimo inſuper Auguſtæ Cœlorum exquiſito & exambito Patrocinio, ad ſacratiſſimum Ejuſdem Montis Serrati Archiſterium ſe contulit, & ſanctis ejuſdem loci Aſcetis aſſociari humiliter poſtulans, ſuſcipi non ſolum meruit, ſed in ſacro Tyrocinio, & deinceps tantopere ſeipſum tantus Princeps in omni humilitate, obedientia *Humilli. mus Princeps.* & cætero rigore Monaſtico comprobavit, ut non tam amorem, quam reverentiam ab omnibus mereretur, & inter ſanctitate vitæ eminentiſſimos excelleret, adeo, ut toto Hiſpaniarum Regno ejus ob vitæ integritatem celebre nomen haberetur. *Vid. Ant. de Jepes, communicata nobis ex Hiſp. &c.*

Benedictus Morerolenſis. Floruit hoc ipſo anno in eodem Regno ſanctæ memoriæ F. Benedictus Morerolæ Aſcera, ſacræ Congregationis noſtræ Ciſtercienſis jubar lucidiſſimum, exemplar ad amuſſim Regulæ S. P. N. Benedicti compoſitum, qui cum poſt multa ſanctitatis opera ex nimio labore & rigidis ſibi ultro illatis pœnis & Pœnitentijs, ſic eſſet viribus deſtitutus, ut ſacris porro ad aram operari non poſſet, petijt ſibi à loci Priore cujus Miſſæ ſerviebat, ſacram ſynaxim dari, qua percepta oculos & manus ad cœlum elevans, animam reddidit Creatori, cujus corpus mira pulchritudine & fragrantia donatum genu flexum manſit, etiam dum *Mors longè glorioſiſſima.* Conventus pro præſenti defuncto more ſolito officium perſolveret. Fuit ab obedientia, humilitate & devotione mirificè commendatus. Jn officio Divino alijſque Regularium exercitijs aſſiduus & ferventiſſimus, ita ut nulla occupatione, ægritudine ſive alijs impedimentis inde ſe remorari pateretur. electus in Abbatem Monaſteſterij Melonenſis in Gallæcia, conſtanter eam dignitatem rejecit, ut in obedientia ac ſua ſimplicitate vivere & mori poſſet. Frequentia ejus erant cum Deo colloquia, & cum hominibus nulla alia niſi de Deo. Ordinariæ *Ejus exercitia.* & extra ordinariæ ejus pœnitentiæ, ita vires ejus fregerant, ut cum ipſe, ut ſupra diximus, facere amplius ad aram non poſſet, Miſſæ ſemper Matutinæ,

quæ

quæ prima omnium quotidie legebatur, ſollicitè & humiliter inſerviret. Jpſo momento mortis ejuſdem adfuit ad portam Monaſterij Abbas S. Martini de Caſtanneda, Monaſterij quindecim milliaribus à Morerola diſtantis Dn. Didacus Hidalgus, qui à janitore quæſivit qua hora ſanctus defunctus eſſet? Jlle ignarus adhuc mortis, reſpondit nullum in Monaſterio mortuum, ſed Abbas qui per revelationem habuerat: *Jntremus*, inquit, *Pater, veni enim ut Miſſam dicam, & ſanctum quemdam Religioſum in hoc Monaſterio mortuum ſepeliam, quod omnes hujus Monaſterij Sacerdotes jam Miſſam celebrarint.* Janitor miratur, ducens Abbatem in templum, inveniuntque Patres de morte R. P. Benedicti attonitos & turbatos, Abbate Miſſam celebrante ipſumque tumulo contegente, ut ex hoc Numinis de ſuorum Amicorum etiam cadaveribus curam, & Abbatis etiam ipſiuſmet gratiam agnoſcas, & tempore adeo turbido admireris. *Athanaſius Lobera, in Vita S. Froillani Manrique, Henriquez in Menol. & Faſcic.*

Ejus exercitia.

Ejus ſanctitas mirè proditur.

Jpſo anno 1540. Jn Polonia claret magna ſanctitatis opinione Beatus Benedictus de Koska Beati Stanislai de Koska Societatis Jesu laudatiſſimi Alumni Cognatus, an germanus frater, Monachus Cœnobij Lubinenſis, cujus res geſtas plurimum deſideramus. *Ex Monim. ejuſdem Cœnobij.*

Jn Jtalia inter doctrina præſtantiores celebratur Joannes Baptiſta Folengus Monachus & Prior Sancti Benedicti prope Mantuam, qui inter alias digniſſimas æternitate lucubrationes, poſteritati nomen ſuum multis meritis commendavit, commentarijs inprimis doctiſſimis in omnes Pſalmos Davidicos, ſermone elegantiſſimo ſcriptis. Alijs item Commentarijs in Epiſtolas Canonicas omnes, & in primam Joannis. *Jepeſius & Arnoldus Duacenus.*

Baptiſta Folengus.

Jn Germania quoque, ne cæteris Regnis, merſam & impeditam ingluvie, omnino ſteriliorem repures, inter alios dignos æternitate Præſules, numerum Cœlitum auxit, Georgius à Reichenbach ex Monacho Weiſſenburgenſi Ebersheimenſis Cœnobij Abbas, Carolo V. Jmp. Aug. & Ferdinando Regi multo nomine charus, omnibuſque paſſim Jmperij Principibus ob egregia animi talenta magno in reſpectu & pretio habitus, tempore rebellionis ruſticorum, adeo malis & tribulationibus exercitatus, ut vix ſuperſtes fore videretur, qui tamen Deo confiſus Monaſterium mire quaſi ſervavit, reſtituit, imo auxit & celebrius ſui nominis & meritorum immortalitate reddidit, adeo ſui ipſius, in omni plebis reſpectu, Principum favore, contemptor, ut à morte etiam inter Minimos cenſeri voluerit, & voluntate ſuprema caverit, humili loco, nec alio quam ſub pedibus piſcatorum ſuorum, & quidem rebellium ſepeliri. *Ex monim. Cœnobij Apri-Monaſterienſis.*

Georgius Abbas Ebersheimenſis.

Sed & Hildegunda S. Egidij Monaſterienſis Abbatiſſa, virili animo Heroina, ne ulli in Germania virorum cederet, inter Anabaptiſtarum belluina bella & crudelitates, ſibi conſtans ſemper, miraculum ſuæ ætatis Amazonum Deo ſacrarum Virginum fuit, omnibuſque calamitatibus ſuperior, ſuis in Deum confidentia & amore fuit. Nec mirum, cum tam excelſæ virtutis fundamenta, in ſumma poneret animi demiſſione, nec ulla Jlluſtris prærogativâ generis in Monaſterio unquam cenſeri voluerit, imo non domicellarum ultima videri, ſed ſororibus Laicis ſeu converſis accenſeri, ex qua ſorte, multum ſed fruſtra reclamans & obnixa, Abbatiſſa renunciata eſt, quâ nemo virorum obniti Anabaptiſtarum furori conſtantiùs præſumeret; hoc ipſo anno ad præmia certaminum vocata.

Ven. Hildegunda Abbat. Monaſter.

IESU CHRISTI ANNUS. M. D. XLI.
Sancti Patris Benedicti. M. LXI.

SAnctiſſimo celeberrimæ & laudatiſſimæ Patrum Societatis Jesu Jnſtitutori Jgnatio, non ſatis erat in noſtris Montſerratenſi Cœnobio, ea quæ ſupra commemoravimus conſilia, & auxilia accepiſſe, in Monte Martyrum Vota tertium congeminaſſe, in Archiſterio Caſinate Regulas compoſuiſſe: ſed quia ita feliciter apud noſtros omnia ſucceſſerant, quæ Deo auſpice ipſis dictantibus & juvantibus ſuſceperat, ſupremam denique recens inchoato, magno revera Operi, apud noſtros quoque, imponendam manum cenſuit, & hoc ipſo anno feliciter impoſuit.

S. Jgnatij ad S. Paulum Romæ profeſſio.

fuit. Proin conſtitutâ jam Societate, annuente Romano Pontifice, Vota Religionis ſolemniora nunupaturus, tot inter Romanæ Urbis Baſilicas antiquitate, & piorum hominum frequentiâ illuſtres, non aliam deligere placuit, quam vetuſtiſſimam illam Conſtantini Magni fabricam, Archiapoſtolo Paulo, extra Urbem via Oſtienſi dicatam: Ubi coram Divi BENEDICTI, Religioſorum omnium Patris & Patriarchæ altari, ex ſui inſtituti formula, ſacram illam Cæremoniam, ſumma cum ſui ipſius & Ordinis reſignatione, perageret. Jta rurſum apud noſtros, maxima quæque aggredi, imo abſolvere perſpicaciſſimi viri animo ſedit; quo ſuos nimirum filios, perpetua quaſi obligatione, in ſuo, ac primo ſuorum Voto, coram DEO & ſanctiſſimo Patriarcha noſtro, obſides traderet. *Marcus Ant. Scipio Ribadeneira, Jepes &c.*

Martinus Abbas Criſpinij. Jlluſtriſſimum Germaniæ Jnferioris Sydus, provincias illas mirificè illuſtrat Martinus Cuperus, Abbas Criſpinienſis, immortalibus meritis Ordinem demeritus, cujus Reformationem totis viribus promovit, & ipſe ſe exemplar virtutis omnibus præbuit, inde familiariſſimus ſanctæ memoriæ Ludovico de Blois Abbati Lætienſi factus, uterque, ut animalia illa Ezechielis, ſéque ſuóſque fervore ſpiritus, tanquam alis ſeſe concitarunt, & mira paſſim in Ordine effecerunt. *Jdem Epiſcopus Calcedonenſis.* Fuit idem Calcedonenſis Epiſcopus, Cameracenſis ſuffraganeus, egregius Hæreticorum debellator, ab ipſis viciſſim pro fide, multa perpeſſus & pro Chriſto demum in exilio mortuus. Jpſi Matthæus Moullart, gravi ad Regem Hiſpaniarum Legatione functus, ſui Cœnobij [S. Gisleni nimirum] curam credidit & confidentiſſimè commendavit. Fuit Vir ſummæ etiam apud ſummos auctoritatis, à nonnemine, *Totius Hanoniæ ſingulare ornamentum & fulcrum,* appellatus.

Capucini ad noſtros recurrunt. Seraphici Ordinis Patrum Capucinorum, recurſus, hoc maximè tempore, primis ſuæ Reformationis [cum undique invidia & malevolentia Cacodæmonum & malorum hominum impeterentur] initijs ad Benedictinos confidentiſſimus, quibus non ſolum portæ ſemper omnes Monaſteriorum apertæ, ſed æquè patentia corda fuere Monachorum. Jta cum hoc ipſo etiam anno, ſanctæ memoriæ Frater Humilis, ex primis novellæ familiæ ſyderibus ad Archiſterium Caſinenſe ſe conferret, & ſub potens ſanctiſſimi Patriarchæ BENEDICTI, Patrocinium concederet, Morbo præoccupatus, ibidem ſanctiſſimo fine deceſſit, quem uti Angelum ſibi miſſum Caſinates complexi, eidem ad mortem uſque plena charitate inſervierunt, cujus ſacrum corpus ibidem uſque hodie incorruptum cernitur.

Patres Societ. JESU à noſtris defenſi. Jterum memorabili ad omnem æternitatem merito, cum laudatiſſima Societatis JEſu inſtitutio, & in Gallijs & Hiſpanijs ingentibus quateretur injurijs, & concitante malo genio, non aliter atque Capucinis Patribus, ipſis plurimi non obtinerentur ſolùm, ſed omnino everſos vellent & ſatagerent, noſtri diverſis locis, eorum ſuſcepto pro viribus Patrocinio, non ſolum ipſis patere clauſtra voluêre, ſed plurimis locis, varia ædificia, & collegia, ut ſuo loco videbimus, conſtruxêre, & primitus alimenta atque alia neceſſaria ſummâ charitate ſubminiſtravêre; ſumptus inſuper & proventus annuos laudabili munificentiâ ſuppeditavêre. Jta ſub hoc ipſum tempus cum in Hiſpanijs Compluti & alibi plurimos adverſarios paterentur, ſanctæ memoriæ Ludovicum de Eſtrada Hortenſis Monaſterij Aſcetam, ac deinde Abbatem, fideliſſimum Patronum nacti, cum is Complutenſis aliquamdiu Univerſitatis Rectorem ageret, ab eodem perbenignè ſuſcepti, conſilio & ope adjuti, cum is pro virili negotij illorum ſatageret, adverſantes privatim conveniret, & emollire eorum animos contenderet, ſed & ad Monaſterij res curandas evocatus, plenas inde ſanctorum conceptuum & Spiritus ſancti redolentes Dictata litteras ad Univerſitatem ſcriberet, in quibus novi hujus Jnſtituti perfectionem ſedulo celebrabat & commendabat, quantumque ex eorumdem Patrum receptione commodi ad omnes perventurum eſſet, indicabat: effecitque omnino, ut in Complutenſe non ſolùm Collegium admitterentur, ſed & magnis poſtea rebus adhiberentur. *Manriquez Monim. Hortens.*

Mori-

Bernardus Abb. Altaich. Super

Moritur hoc ipſo anno Bernardus Abbas Superioris Altaichij, Vir Diſciplinæ Regularis promotor ſingularis, qui præter egregiæ Virtutis laudes eximias, magna rerum gerundarum dexteritate valuit, rarâ peritiâ, quàm cùm agendo, tùm ſcribendo, omnibus numeris comprobavit. Nec minore Virtutis famâ Theodoricus Abbas Abdinckhofenſis, hunc ipſum annum ſupremum habuit, qui juxta ab admiranda omnino eruditione celebratus fuit. *Ex Monimentis eorumdem Monaſter.*

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XLII.
Sancti Patris Benedicti. M. LXII.

V. Gregorius Corteſius Cardinalis.

MErito ſuo, extra invidiam omnem, & ſupra famam evectus hoc anno Venerabilis Dominus Pater Gregorius Corteſius ex Monacho & Abbate Sanctiſſimi Patris noſtri BENEDICTI de Padolyrone, eminentiſſimo Dignitatis gradu ſublimatur, & ſanctæ Romanæ Eccleſiæ Presbyter Cardinalis Titulo S. Cyriaci in Thermis à Paulo Tertio Farneſio creatur, honorem illum multo magis ipſe, ſapientiæ, doctrinæ & vel maximè integerrimæ vitæ fama exornans, quam ipſe à purpura ornari potuerit. Stupente ad exempla Cardinalium noſtrorum Romanâ Urbe, cum, velut in Cænobio mortui mundo, cognatorum promovendorum nullam curam admitterent, & cum etiam maxima pro bono publico molirentur, ea tamen palam minime jactarent, nec plauſum populi quærerent, contenti acta ſua Numini probari, & ſanctam Matrem Eccleſiam, magnis & arduis laboribus demereri. *Vid. Hieron. Platus, Ciaconius, Panuinus, Arnoldus Duacenus, &c.* Sub idem tempus renunciatur Epiſcopus Cardinalis Tuſculanus Philippus noſter della Camera, Epiſcopus Bononienſis ex Monacho Corbeienſi, de quo jam ſupra. *Vid. Ciacon Panuin. Claud. Robertus, Chenu & alij.*

Claret magnis Virtutibus, & effloreſcit in Monte Oliveti Venerabilis Vitus à Prato Generalis ſacræ familiæ noſtræ meritiſſimus, qui quanti à Numine ipſo fieret, inſigni hoc ipſo anno prodigio patuit, cum in validum exardeſcens incendium Archiſterij illius Sacrarium, ipſo pro arâ maxima in preces effuſo, ignes haud aliter atque aqua extinguerentur. Fuit Vir vitæ rigidæ, ſomni cibique parciſſimus, expertiſſimus olim Magiſter Novitiorum.

Reformatio Monialium in Gallijs.

Jn Gallijs adoleſcit feliciſſimè Benedictinarum Monialium ſtrictior reformatio, & tali quidem ſucceſſu, ut ſplendoribus illecti & illuſtrati maximorum etiam Principum animi, tantæ ſanctitatis exempla non ſolum mirarentur, ſed & filias chariſſimas iiſdem inſtituendas traderent, imo invitis parentibus & cognatis, nobiliſſimæ quævis tam Nobile Regum Regis ſervitium inter eaſdem exambirent, & tenerrimæ puellulæ tantum vitæ rigorem ſumma generoſitate complexæ, nullam omnino diſpenſationem admitterent, & tenui non ſolum victu, ſed crudo omnino & ruſtico, humilíque veſtitu contentiſſimæ, in omni abjectiſſimarum Ancillarum contemptiſſimo labore & ſervitijs maximo ſeſe animi ſolatio occuparent, quin & de viliore piè contenderent. Eas inter hoc anno Guillelmetta de Bonvallet, cum S. Petri Remenſi Cænobio decennium præfuiſſet ſeque exemplar Virtutum omnium ſeſe omnibus præbuiſſet, honore, ut videtur, ultro ſe abdicans, ſubeſſe eligens magis quam præeſſe, votis eligentium variantibus prodijt denique humillima omnium, etſi genere ſublimiſſima, & ad hoc ipſum Reformationis ſtudium mirificè affecta, ſereniſſima Princeps Renata Lotharingiæ Duciſſa, Claudij Guiſiæ Ducis & Antonettæ Borboniæ Regij ſanguinis matronæ lectiſſima & dilectiſſima filia, è Monaſterio Fontis Eberhardi ſive Ebraldi, cujus Prioriſſam agebat, poſtulata, è quo tamen loco antequadriennium dimiſſa non eſt, quod & illi neceſſaria videretur, de qua poſtea fuſius agemus. Jpſo anno extinguitur Lambertus à Falckenburg Abbas S. Matthiæ apud Treverorum urbem, Reformationis promotor egregius, idem non minus eruditione, quam vitæ integritate ſpectatiſſimus.

V. Renata Duc. Lothar. mon.

Lambertus Abbas S. Matthiæ.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XLIII.
Sancti Patris Benedicti. M. LXIII.

INter Jlluſtriſſimos genere & virtute Orbis univerſi, & ſæculi hujus ex Ordine Benedictino ampliſſimo viros, excellit atque exſplendeſcit vel maxi-

V. Benedictus de Toco Montſerrat. mè hoc ipſo anno P. F. Benedictus de Toco, illuſtriſſimo ortus genere & parentibus, ex Regum Albaniæ ſive Epiri & Georgij Scanderbegi ſanguine & cognatione & ultimorum Orientis Imperatorum deſcendentibus. Idem Imperatori Carolo V. familiariter dilectus, atque in Aula ejuſdem Pincernarum Principis munere functus, qui ſumma omnium cum admiratione, florentiſſimis valedicens rebus, & feliciſſimum Deiparæ Domicilium, Archiſterium Montis Serrati aſcendens, ibidem devotiſſimè exambijt, & tanquam Tyrunculus Chriſti ſub auſpicijs Archiducis noſtri Benedicti, miles agone probationis generosè exacto hoc ipſo anno ſolemniſſimè Monachum profeſſus, ita ſe omnibus probavit, ut omnes vinceret ſingulari animi demiſſione, tanta ſe morum Religioſorum commendaret gratia, ut nihil ipſo gratioſius appareret; ea apud omnes æſtimatione, ut ad ampliſſimos deinceps honores & ad diverſas omnino Epiſcopales Cathedras expeteretur ac promoveretur. Et hunc quidem pro ſexcentis alijs ex Nobilitate damus, qui in ſola Congregatione Montferratenſi & Valliſoletana Hiſpanica, ut alias Galliæ, Italiæ &c. taceamus, cucullum ampliſſimis honoribus & generis dignitati longè anteposuere: quorum in hodiernum uſque diem, ſola Hiſpania tot tantóſque poteſt producere, ut jure merito ſequutura poſteritas obſtupeſcat ſuper tanto, tantorum ſæculi contemptu & neglectu, & tantam Benedicti cuculli & gratiam & gloriam ſuſpicere cogatur & nunquam ſatis demirari. *Antonius de Jepes, aliÿque rer. Hiſp. ſcript.*

In Anglia mira rerum mutatio, invaleſcente non pedetentim, ſed derepente infinitâ, quaſi rupto non uno ſed multo aggere, ſectarum multitudine, Regnum olim ſanctiſſimum & feliciſſimum, non tam inundantium, quàm demergentium, ipſo Rege in teterrima prolapſo ſcelera, & cum Ecclesiam porro audire prorſus recuſaret, conſilia à talibus petente, quos ipſe noverat & faſſus erat, inferni larvis nequiores; à quorum aliquo, cum & matris & filiæ thorum exambiret, & qua conſcientia id fieri poſſet ſciſcitaretur? Facillimè id fieri poſſe, au- *Henrici VIII. Regis impudentia.* dijt, nec ulteriore diſpenſatione, quam ſi in prandio gallinâ, in cænâ pullo gallinæ ejuſdem veſceretur. Nec ſapientius Regis reſponſum fuit. *Et tu optimus meus eris in Inferno Vicarius;* quaſi vero novus hic Papa, poſſit pro ſe diſpenſando in Inferis Vicarium ſubſtituere. Longè aliter noſtri, tot millia Generoſiſſimorum pro Chriſto & Romanæ Eccleſiæ Fide exulum, qui rebus exuti omnibus, in ſumma egeſtate, nuditate, fame, ſiti, pro peſſimè tamen merito Rege Deum precari nunquam intermittebant, & vix ex tot millibus videas, qui impijs ſeſe edictis accommodaverit, nedum tot artibus ſectariorum ceſſerit, vel manus dederit iniqua ſuadentibus; cum vice verſa, qui Angliâ non exceſſerant, ad Apoſtolica converſi munia, periclitanti toto Regno rei Catholicæ, ſummo cum vitæ diſcrimine, conſulere pro virili laborarent, multos jam ſeductos revocarent, ambiguos conſolidarent, conſtantes roborarent, invictos per omnia Chriſti pugiles ſe comprobarent, interim in extrema rerum anguſtia, neſcij ubi de nocte caput reclinarent, panem oſtiatim quærerent & rogarent, Deum tamen laudare nunquam deſinerent, ſuíſque peccatis imputarent, quos cœlum ipſum in tanto tam ardui certaminis agone reverebatur. *Ex Reynero, Sandero, & diverſis rerum Anglic. ſcriptoribus.* *Noſtrorum Zelus Apoſtol.*

IESU CHRISTI ANNUS. M. D. XLIV.
Sancti Patris Benedicti. M. LXIV.

Turbatis æquè in Germania quam Anglia rebus, per Cæſaris maximè, Gallum armis petentis abſentiam, nimis quantum Hæreſum invaleſcit inſolentia, & quotquot ferè à ſummo Eccleſiæ capite ſive falſis abalienati perſuaſionibus, ſive ſcandalis offenſi realibus Cleri & Catholicorum, tot etiam, pro ſuo quiſque capite, nova auſi, in hoc uno concordes, ut omnem jugatam in Baptiſmate & debitam Romanæ Eccleſiæ obedientiam detrectarent, Traditiones averſarentur omnes, ſolum Dei Verbum ſcriptum admitterent, idque pro libitu truncarent, corrigerent, verterent & inverterent. Et hæc facilè, nemine fere è clero obnitente, cum nullo unquam ſæculo, tanta bonarum litterarum ignorantia tan- *Hæreſis per Germaniam invaleſcit.*

tus

tus ſtudiorum neglectus eſſet. Hinc factum ut vix pagus aut vicus eſſet, qui non ſub Abbatum noſtrorum imperio & Dominio contineretur, plebe nullo negotio ſeductâ & in præceps raptâ, omnes omnino novis Verbi præconibus, adeo plauſibilia ſuadentibus acquieſcerent, noſtris è contrario ſtrenuè agentibus, clero ſuo viriliter aſſiſtentibus, procul etiam, non ſine vitæ periculo excurrentibus, ſubditorum ſibi ſaluti conſulentibus, omnes in avita fide confirmantibus, novitates deteſtantibus, nec verbo ſolum, ſed ſcriptis varijs, calumnias Hæreticorum refutantibus, falſa dogmata reprobantibus, inque hoc unum intentiſſimis, ut ſuos in fide Apoſtolica Romanæ Eccleſiæ continerent. Ex innumeris hoc anno unum producimus, ſanctiſſimæ memoriæ Ludovicum Bloſium Lætienſem Abbatem digniſſimum, quem nulla ſatis celebrare poſteritas poſſit. Js ſanè unus, quantum præſtiterit, nemo ſatis æſtimarit, nedum dixerit; cui ſatis non erat ſuos ſubditos in officio & fide continere, propiores reducere, niſi ſcriptis editis, plenis ſapientiæ & à Divino dictatis Spiritu, totâ Europâ erroneis, animitus & medullitus condolens, remedia efficacia proferret; alia inter libros duos inſignes edens, unum quē *Collyrium* vocabat *Hæreticorū*; & alium, quem his verbis inſcripſit: *Facula illuminandis & ab errore avocandis Hæreticis accommoda &c.* Audi obſecro, condolenter errores eorumdem obiter comprehendentem, ut ex paucis tanti viri, pro ſalute animarum Zelum incomparabilem obſerves: *Profecto*, inquit, *dum ego arrogantiam & impietatem Hæreticorum ævi noſtri memoria repeto, lachrymas continere vix poſſum. Jpſi enim obtemperare Eccleſiæ nolunt: ſubeſſe ejus Præſulibus modis omnibus recuſant. Summi Pontificis (qui ſupremus Chriſti Vicarius eſt) Primatum nihili æſtimant: Apoſtolicæ ſedi petulanter inſultant. Monſtroſæ confuſionis ſectatores, Divinæ ordinationis inſectatores viſibilem Eccleſiam, ſine viſibili capite in terris eſſe volunt. Jnter Laicos & Clericos nihil diſcriminis conſtituunt, in ſanctum Sacerdotium cæteróſque ſacros Ordines contumelioſi ſunt. Sacramentalem ſalutiferamque Exomologeſim, quam coram Sacerdote (peccata noſtra aperiendo atque enumerando, facimus)*

Abbatum vigilantia.

V. Ludovicus Bloſius contra Hæreſes.

Zelus Bloſii.

explodunt & exſibilant, Blaſphemiarum acervos, in illum Divini amoris omniumque bonorum fontem ſacram Euchariſtiam, & in cœleſte illud Miſſæ ſacrificium, in illa, inquam, ineffabilis dignitatis Miſteria, barbaricâ paganicâque irreverentiâ congerunt. Sanctæ Unctionis Sacramentum, quod fidelibus morti vicinis adminiſtratur, tanquam rem inanem irrident, atque rejciunt: imo vero plerique ex eis conſecratum oleum calceis ſuis inungendis (ô ſcelus nefandum!) jam adhibuiſſe perhibentur. De præcellentiſſimæ DEIparæ Virginis Mariæ dignitate, quantum poſſunt derogant. Cultum ei impenſum, & venerationem ſanctis beatiſque cæli civibus exhibitam inſolentiſſima temeritate damnant: eos non debere invocari inſipientiſſimè deblaterant, eorum honorandas imagines è templis ejciunt. Purgatorium fabulam dicunt: unde etiam pro defunctis orandum eſſe negant. Proterva dicacitate & riſu, uſum aquæ benedictæ ac cereorum, externóſque ritus, & dies feſtos, in Eccleſia DEI receptos inceſſunt. Arbitrium hominis liberum non eſſe, & Fidem ſine bonis operibus ad ſalutem ſufficere ganniunt. Monachiſmum deteſtantur, eum novum hominum commentum eſſe dicunt. Nuptias ita laudant, ut Virginitati detrahant. Hominem non poſſe continenter vivere, ob idque non debere continentiam vovere pronunciant: & ſiquis illam voverit, ac poſtea votum violaverit, nihil talem offendiſſe, nihil in Deum peccaſſe judicant. Inceſta Sacerdotum, Monachorum & Virginum DEO ſacratarum connubia approbant. Libertatem carnis, libertatem Evangelicam appellant. Breviter, quidquid eis libet, etiam licere putant, atque ita rabie quâdam correpti ſuas animas in gehennam confidenter præcipitant &c. Hæc proinde omnia, *piâ promotus* tot pereuntium *commiſeratione*, refutaturus, *hoc* inquit, *Collyrium ſcripſi: in quo artificioſam orationis connexionem, non ita ſervare ſtudui, ut omnia eleganter ſibi cohærerent, & aliud ex alio concinnè dependeret, ſed ſimpliciter atque incompoſitè pauca, quæ curandis ipſorum Hæreticorum oculis, apta eſſe videbantur congeſſi. Abunde quod cupimus aſſequemur, ſi modicus ac rudis hic labor noſter, aut aliquos ex his qui Hæreſi jam infecti ſunt, ſanare, aut aliquos ex his, qui nondum ſunt infecti, ſervare incolumes poterit. Neque enim in illis, quæ hactenus*

Hæreticorum errores.

Contemptus Cæremoniarum Eccleſiæ.

nus edidimus, laudes hominum, ſed ſalutem animarum venamur. Atqui efficaciter omnino tela in hoſtes Fidei convertit & eiaculatus eſt, è pharetra utique Mariana, Virginis Auguſtiſſimæ, quæ ſola conterere deprædicatur in univerſo mundo Hæreſes, & eſt terribilis ſuis hoſtibus, ut Caſtrorum acies ordinata, quam unicè dilexit Bloſius, multaque in laudem ejuſdem & pro perpetua Veneratione ſcripſit, egregiumque ſe honoris ejuſdem aſſertorem, & contra Hæreticos vindicem comprobavit.

Unde tela Bloſij.

Væ miſeris, inquit, *& infelicibus Hæreticis, qui tantæ Virgini iniquiores ſunt, qui ejus gloriam & ſplendorem obfuſcare nituntur: Væ, inquam, his quibus tantæ Imperatricis cultus jam viluit. Indignantur, frendent, quod eam appellamus ſpem vitæ, conciliatricem ſalutis. Quid, inquiunt, Mariam habetis pro DEA? ſiccine ſpem Veſtram in homine ponitis? Non quidem adoramus Mariam ut DEAM; ſed ut DEI Matrem, DEO proximam veneramur [quamvis non immerito DEA dici poſſit, cum Sancti in ſcriptura vocentur Dij] Non ſic conſtituimus ſpem noſtram in homine; non ita confidimus in MARIA quaſi ipſa, id quod eſt, id quod habet, id quod poteſt, non acceperit à Domino: ſed confitemur eam accepiſſe omnia ab eo, à quo creata electáque eſt, & eam poſſe omnia in eo quem enixa eſt, Dedit Creator creaturæ, Filius Matri ineffabilem quamdam poteſtatem, & eam ſingulari privilegio honorare voluit: ob idque ſalutis ſpem in ipſa collocamus, non quidem ante Dominum, ſed poſt Dominum: nam à Domino (quem totius boni originem eſſe cognoſcimus) ſalutem principaliter expectamus. Tu Antimarianorum illorum blaſphemias atque impudentiam abominare, orans tamen interim pro eis, & venerationem ipſius MARIÆ charam habeto. Ipſa enim eſt totius puritatis & ſanctimoniæ exemplar abſolutum, ipſa peccantium ſingulare refugium, ipſa omnium quos tentatio, calamitas, aut perſequutio aliqua urget, tutiſſimum aſylum. Ipſa Regina Cœli potentiſſima, ipſa Diſpenſatrix Gratiarum liberaliſſima, ipſa omnium fidelium Mater miſericordiſſima. Tota mitis eſt, tota ſerena, tota ſuavis, tota benigna, non ſolum juſtis & perfectis, verum etiam peccatoribus ac deſperatis: quos ut ad ſe ex corde clamare perſpexerit, ſtatim adjuvat, ſuſcipit, fovet, & metuendo Judici materna fiducia reconciliat. Nullum aſpernatur, nulli ſe negat: omnes conſolatur, omnibus ſinum pietatis aperit, & vel tenuiter invocata præſto adeſt Sua ingenita bonitate atque dulcedine, ſæpe eos, qui DEO minus afficiuntur, ad ſui cultum blandè allicit, potenterque excitat: ut per hujuſcemodi ſtudium præparentur ad Gratiam, & tandem apti reddantur Regno cœlorum. Talis eſt, talis à DEO facta eſt, talis nobis data eſt: ut nemo eam horreat, nemo refugiat, nemo ad eam accedere trepidet. Fieri non poteſt, ut pereat, qui MARIÆ ſedulus & humilis cultor fuerit. Tu igitur facito Tibi unicè familiarem &c.*

Ejus pro Deipara Zelus.

Laudes Deiparæ.

Eundem habet cum Patre cœleſti filium: DEUM in Utero ſuæ Virgineo concepit, DEUM peperit, DEUM proprijs uberibus lactavit; DEUM geſtavit in ulnis & confovit gremio. Quid ſublimius, quid magis honorificum, quam dici & eſſe Matrem DEI? Quid celſius? Quid admirabilius? Plane ſic eſt: nihil ſub DEO cogitari poteſt Divinius DEI Matre, &c. Et alibi: *Ejus dignitas omnium Angelorum dignitatem ſuperat. nam cum Dominum univerſæ creaturæ genuerit, ipſa quoque univerſæ creaturæ Domina eſt. DEUM Virgo concepit, DEUM peperit & poſt partum Virgo inviolata permanſit. Merito igitur juxta Ipſius Vaticinium, omnes generationes ipſam dicunt Beatam. Convenienter eam appellamus Salutem, Vitam & Spem noſtram, propterea quod Chriſtus, qui principaliter eſt ſalus Vita & Spes noſtra, ſe per illam nobis dederit, quodque ipſa apud Filium materna fiducia nobis impetret, quæ ſalutaria ſunt. Sæpe enim ea, quæ attribuuntur Creatori, rectè attribuuntur etiam Creaturis. Unde Paulus: Quæ eſt ſpes noſtra, aut gaudium, aut Corona gloriæ: nonne Vos ante Dominum? & hi, ad quos ſermo DEI factus eſt vocantur Dij. Apoſtoli quoque à Chriſto dicuntur Lux mundi. Itidem adoratio laudabiliter invenitur exhibita creaturæ. Nam ſcriptum eſt, quod Abraham adoraverit filios Heth, & quod Jacob adoraverit fratrem ſuum Eſau, quodque Filij Prophetarum adoraverint Heliſæum Prophetam. In Liturgia Chryſoſtomi, hæc verba de ipſa Maria habentur: Verè dignum & juſtum eſt, glorificare Te DEIparam, & ſemper Beatiſſimam, ac penitus incontaminatam Matrem DEI noſtri, honoratiorem Cherubim, incomparabiliterq́ue glorioſiorem Seraphim, quæ citra corruptionem DEUM ipſum genuiſti,*

Inſigne elogium.

Inſignis Deiparæ deprædicatio.

nuiſti, Te verè DEIparam Magnificamus: Ave Maria, Gratia plena, Dominus Tecum, Benedicta tu in mulieribus, & Benedictus fructus ventris tui; quoniam ſalvatorem peperiſti animarum noſtrarū &c. Hucuſque Bloſius noſter, ut nemo ſatis fervorem tanti Abbatis admiretur. Vitâ exceſſit hoc anno, non minus Bloſio fervidus in Marianos & Chriſti Eccleſiæ hoſtes Hæreticos, pugil & Athleta generoſiſſimus Reverendiſſimus Dominus Jacobus de Lallre, ex Abbate Vallis Beatæ MARIÆ Virginis Montibus, poſtulatus Abbas Haſnovienſis, lucidiſſimum Jnferioris Germaniæ ſydus, *Hoſtis Hæreticorum*, ut annales loci appellant, *acerrimus*, ac propterea, *Hæreticæ pravitatis Jnquiſitor* conſtitutus, poſt multos labores & pericula, ad præmia Domini prælia præliantium vocatus. Hoc primum anno nonnulli S. Jgnatium Caſinum migraſſe volunt.

V. Jacobus de Lallre Abbas Haſnov.

IESU CHRISTI ANNUS. M. D. XLV.
Sancti Patris Benedicti. M. LXV.

MAgnis ſeſe meritis commendat, Jacobus, cognomento Regius, Renati, ex Margarita Gauffier filius, Archiepiſcopus Patriarchalis Eccleſiæ Bituricenſis, Aquitaniæ Primas, Princeps lectiſſimus. Js ex Monacho primùm & Abbate Dolenſi, Abbas Villelupenſis, poſtea Archimandrita Archiſterij Cluniacenſis, demum Archipræſul renunciatus, ubivis egregium ſeſe Paſtorem exhibuit, & magnum Ordini decus addidit. Patruum habuit Guilelmum Epiſcopum Magalonenſem, Joannis Amboeſij Lingonenſis Epiſcopi proavunculum, fratrem vero Regis Galliarum Magnum Eleemoſynarium. Paſſus multa eſt Jacobus ab Hæreticis, ipſe ſibi ubivis conſtans, cum omnia ſurſum & deorſum verterentur. *Ex Gall. ſcript. Claud. Rob. Annal. Cluniac. &c.*

Jacobus Regius Archiepiſcopus Bituricenſis.

Floruit hoc ipſo tempore Antonius de Monte, ex Monacho Montis Angelorum Congregationis Cluniacenſis, Epiſcopus Civitatenſis, de quo Aug. Florentinus & alij. Jn Germania Superiore etſi triſtiſſimus rei Catholicæ ſtatus, firmato contra Catholicos fœdere Schmalcaldico, & infinita quaſi conjuratorum multitudine Sacris omnibus minante, imo jam paſſim in Monaſteria ſacrilegè graſſante, tanto tamen ſeſe magis obarmat, adverſum omnes hoſtium injurias, noſtrorum patientia: cum lectiſſima quævis Cænobia, aut miſerè vaſtata rebus omnibus exuerentur, ſive ad profanos uſus transferrentur, ſive penitus exurerentur, viris Religioſis peſſimè tractatis & quaqua verſum diſperſis, atque ita afflictis, ut jure merito in ſanctorum Martyrum cenſu habeantur. *Ex Germ. noſtra &c. & diverſis Germ. ſcript.*

Antonius Epiſc. Civitatenſis. *Fœdus Schmalcaldicum.*

Jn Jnferiore Germania memorandus denuo hoc ipſo anno ſanctæ memoriæ Abbas Lætienſis Ludovicus Bloſius, qui non contentus eâ quam meritiſſimi ejuſdem inſtituerant & promoverant Reformatione, ipſe Spiritu & Zelo Religionis fervens novam, multiſque numeris abſolutiorem inſtituit, & ſcriptis mandatam, ut Apoſtolica confirmaretur auctoritate, Romam mittit, inſigni cum plauſu acceptam, & à Paulo III. ſolemniter confirmatam, cui præter Lætienſes, plurimi deinceps nomen dedêre, plurimo deinceps fructu paſſim conſequente: Ut Bloſius noſter merito inter magnos Ordinis Reformatores, & ſanctiſſimarum Legum Conditores adnumeretur. *Ex Monim. Lætienſibus.*

V. Bloſii Reformatio Lætienſis.

Jn Monaſterio Deiparæ & ſancti Heriberti Tuitienſi, ex adverſo Coloniæ, vita excedit hoc anno Henricus Horſtius de Nuſſia reformatiſſimus loci Abbas, decus Ordinis ſingulare, Zelator diſciplinæ Monachicæ ſtrenuus, Vir ingenioſus juxta laborioſus & induſtrius, ſanctæ ſobrietatis ſtudioſiſſimus, cujus alia inter laude & imitatione digniſſima memoratur, ingens otij odium, ita ut nunquam otiari viſus ſit, ſemper religioſiſſimè & utiliſſimè occupatus. Dilexit autem præcipuè decorum Domus DEI & templum amplificans, pretioſa ejuſdem ſedilia confici curavit. Deceſſit 7. Junij. Moritur eodem Anno Jll.mus Antonius noſter Civitatenſis Epiſcopus nepos Antonij de Monte S. R. E. Cardinalis, Monachus SS. Angelorum Florentiæ. *De quo ſæpè citati.*

Henricus Horſtius Abb. Tuitij.

IESU CHRISTI ANNUS. M. D. XLVI.
Sancti Patris Benedicti. MLXVI.

INfinitorum malorum Author primus & præcipuus, Hæreſiarcha nequiſſi-

quiſſimus, innumerabilium Sacrilegiorum, rapinarum, incendiorum, turbarum, ſeditionum, prælioruminceentor, & promotor Martinus Lutherus, ad tribunal Divinum, deſperatè mortuus, hoc anno rapitur, parentantibus Apoſtolo huic ſuo & Evangeliſtæ Schmalcaldicis, & funalia præferentibus innumerabili ædium maximè ſacrarum incendio, & ut verè profiterentur tanti ſe parentis filios, cœlis bellum inferre, infinitas ſanctorum cœlitum ſtatuas igne exurentibus, atque ut ab omni humanitate, ipſorumqueGentilium in mortuos pietate alieniſsimos ſe teſtarentur, ſepulchra & ſarcophagos à plurimis ſæculis ſumma in reverentia habitos inexplicabili dementiâ violantibus, oſſa diſsipantibus, pulveres exſufflantibus: noſtris, cum obniti violentiæ non poſſent, innumerabiles lachrymas gemituſque cœlo conſecrantibus, cum plerique iiſdem cremari ignibus mallent, quam tantas Numini & ſanctis ejus illatas injurias intueri, & infanda Sacrilegijs mixta dicteria, & blaſphemias audire; ut quas ſacrilegèHæretici accenderant, flammæ, noſtrorum gemitibus & lachrymis in holocauſti vices cederent, ſuccenſiſque æquè cordibus, in odorem ſuavitatis cœlos penetrarent. Jta hoc anno, & pluribus deinceps conſequentibus in Germania, Anglia, Gallia litavit Numini inexplicabili condolentiâ & patientiâ Ordo noſter, & infinitarum profuſione lachrymarum, tantóque magis, DEUM & Sanctos demeruit, quanto ferventiùs ipſis ignibus, DEI miſericordiam pro ſacrilegis exoravit, uti uſque hodie pro peſſimè de ſe meritis facere non deſinit, omneſque condonat injurias, dummodo ad ſanctæ Matris Eccleſiæ gremium, inobedientes filij reverterentur.

Lutheri mors & funebria.

Ordinis in hoſtes pietas.

Jn nova Ordinis noſtri Congregatione Montis Coronæ [ſic enim illam à poſteriore nomenclatura & hodie notiore, appellamus] virorum genere, doctrina, ſanctitate illuſtrium tanta frequentia, ut perfectorum æquè convenienter, quam Monachorum Gongregationem licuiſſet appellare: Adeo, ex tanta tenebrarum denſitate, lumina noſtra perpetuo effulſere, & perquam inſigni luce facem cæcutientibus, ut qui vellent & ſaperent tenebras ſæculi facilè agnoſcere nt, prætulere. *Lucas Ruhenſis &c.*

Montis coronæ glori.

Jn ſuperiore Germania immortali cum Ordinis ornamento, ſummis ſeſe meritis Jmperio atque Auguſtiſſimo Ejuſdem Jmperatori Carolo, probat Gerwicus Abbas Jmperialis Monaſterij, Weingarttenſis; quorum vel unum illud, quamvis præter dignitatem & convenientiam Viri Religioſi & tanti Præſulis, nonnullis videri poſſit; caſtra ſequi, & militiæ curam ſuſcipere: Convenientiſſimum tamen Gerwico viſum, Patriæ & Jmperio omni modo conſulere, Cæſarique optimo, dum pro Jmperio non ſolum, ſed vel maximè pro Religione Catholica pugnaret, omni conſilio, ope atque opera adeſſe, nec vel in maximis quidem periculis deſerere. Adeóque & patriæ neceſſitatibus atque amore, nec non precibus compulſus Cæſaris exercitui adeſſe, etiam pro Duce Albano, juſſus commeatum, atque alia neceſſaria exercitûi providere, quod hominem majore fide & integritate, induſtriâ præterea atque dexteritate, quam quemvis alium è ſæculi Magnatibus, in ea procuratione verſaturum, facilè appareret. Docuitque revera exemplo ſuo Gerwicus noſter, Virum litteratum, Nobilémque, etſi Religioſum & Præſulem, nihil dedecere, quod juvandæ patriæ, & in cauſa maximè Fidei prodeſſet.

Geruici Abbatis Weingartenſis induſtria.

Nunc primum ſuo valedicens Fontis Ebraldi Archiſterio, & decima ſexta Octobris inde diſcedens Renata Duciſſa Lotharingiæ, Remos ubi appulit ſolemni plauſu & gratulatione inſigni excepta eſt à ſereniſsimis inprimis parentibus Claudio á Lotharingia Guiſiæ Duce & Antonetta Barbonia, nec non ab Eminentiſſimo fratre ſuo ſacræ Eccleſiæ Cardinale Carolo Lotharingo, Remenſi Archiepiſcopo, à quo ſolemniter in Abbatiſſam S. Petri inaugurata & conſecrata eſt, ingenti ſacrarum Virginum noſtrarum gaudio, nec minore fructu atque emolumento, cùm revera Princeps eſſet exemplar totius ſanctitatis, & vitæ exemplo omnes anteiret. De qua deinceps plura.

Renata Ducißa Lothar. Abb. Remenſis.

Nobilitat idem Monaſterium, & hunc eundem annum mors feliciſſima Beatæ memoriæ Dominæ Jſabellæ ab Aſper-

V. Jſabella ab Aſperomonte ſanctè moritur

Aſperomonte, de qua R. Pater Amandus Tribout: Erat ſanctitate eo nobiliori, quo Nobiliori genere præcellebat; haud equidem dicenda frequentiſſimè jejunare, vix ullo obſonio, niſi orationis pabulo veſcebatur; mixto prius modicis dapibus, quibus, ne planè deficeret, utebatur, felle, alijſque amarioribus ſuccis, ita ut ipſe cibus & refectio ipſi aſpera pœnitentia eſſet: tanto Crucis & Crucifixi Jeſu ſui redamandi flagrans deſiderio, ut ipſam tæderet partis Vitæ ſuæ, ſiquid ipſi ex animi ſententia accidiſſet, continuis corporis doloribus, alijſque carni & voluntati contrarijs cupiens exerceri, & mortificari. Quare tam generoſæ ſitis miſertus Jſabellæ ſuæ ſponſus ipſe Chriſtus Jeſus amor Crucifixus, ſingulari dono, & ſolitâ in amantiſſimas mentes benignitate, hujuſmodi eam morbo affecit, ut ejuſdem dirâ vi & conflictatione, ter & trigeſies tenera & exilis Virgo agonizaverit, quod tantâ alacritate, & patientiſſimæ mentis invictâ generoſitate toleravit, ut paſſim ab omnibus, vel ſolo tantæ patientiæ nomine, ſancta ſit habita, etſi aliàs omni virtutum genere eſſet cultiſſima. *R. P. Amand. Tribout, &c.*

IESU CHRISTI ANNUS M.D.XLVII. Sancti Patris Benedicti. M. LXVII.

Henrici VIII. mors & ſacrilegiorum effectus.

HEnrico VIII. Angliarum Regi, ſummo, ſi Dijs placet, Angliæ Pontifici, ſacrorum omnium everſori, juratiſſimo Romanæ Fidei & Eccleſiæ Catholicæ hoſti, infinitis ſacrilegijs pollutiſſimo, Sacerdotum Chriſti, quin & propriarum conjugum parricidijs infami, cœlo terriſque inviſo ſupremus hic annus, ulciſcente ſuos Numine, quorum majores Chriſti Fidem Angliæ introduxerant, & infinitis meritis demeruerant Regna illa, etſi pro tanto hoſte ſuo preces & lachrymas fundere non deſiſterent, donec actum jam de ipſo eſſe intelligerent, & ad æquius tribunal citatum, quàm ad quale ipſe S. Thomam Cantuarienſem, tanto ante mortuum citaſſet, jamque judicatum, & condemnatum, non dubitarent. Et vero etiam à morte ejus patuit, quantum ipſi & Regno ſacrum aurum, & tot Eccleſiarum atque Monaſteriorum theſauri profuiſſent, cùm nulla, neque antè, neque poſt tanta paupertas ſubditorum, tantaque rerum omnium penuria eſſet, ut qui vel maxime inde ditati ſibi videbantur, aliam quoque ſubſtantiam, meliore titulo partam, juxta & cum ſacris opibus evanuiſſe, ſero tandem animadverterent. *Ex diverſis Anglic. rerum ſcript.*

Paupertas Renig.

Gervicus Abbas contra Hæreticos.

Jterum Gerwicus Weingarttenſis Abbas celebrandus, qui in annos ſingulos, non ſingulis ſolum, ſed pluri- mis & ſingularibus meritis eſſet commendandus: cujus alia inter hoc longè maximum, quod cum longè latéque Germaniam peſtilentiſſima Hæreſum lues, incredibili cum incommodo Rei Catholicæ, & nobiliſſimam etiam Jmperij provinciarum Sueviam invaſiſſet, Gerwicum non ab hujus ſolummodo maxima parte tantam peſtem feliciſſimè avertiſſe, ſed & Jmperio atque Imperatori Auguſto optimè conſulentem, plurimas paſſim urbes, oppida, atque ſubjectas ijſdem Ditiones in fide & officio continuiſſe, mox ab Cæſare Legatum, Fidelitatis ſacramentum ejuſdem nomine exegiſſe. Jpſo hoc etiam anno Gerwicus idem, in publica ac ſolemni Feſti Corporis Chriſti Proceſſione, circumtulit ſupremâ vice, in inclinante jam, imo merſâ Hæreſum abominatione, Ulmenſi Urbe Venerabile & ſacroſanctum Chriſti Domini Corporis Sacramentum, præſente & comitante Cæſare. Ut merito obſtupeſcat, qui inter tantam juratiſſimorum Romanæ Eccleſiæ hoſtium multitudinem, unius viri Monachi conſtantiam, & profeſſionem tam manifeſtam Fidei, tam pulchro exemplo, tam publicâ videat, ſeu reminiſcatur. *Ex monim. Weingartt. &c. & Annal. noſtr. Benedict.*

Ulmæ Feſto SS. Corporis Chriſti ultima ſolemnitas.

Joannes Abbas Wertinenſis.

Extinguitur hoc anno ſingulare Regularis Vitæ exemplar & ſacræ Reformationis promotor Joannes de Gröninga Abbas Werthinenſis, Præſul per omnia magnificus qui magno bono publico, pontem lapideum magnæ artis, molis & ſumptuum Ruræ fluvio impoſuit, ſtudia promovit, inſignem Bibliothecam ſtruxit, & magno librorum theſauro auxit, Baſilicam mirè exornavit, & immortale ſui deſiderium poſt ſe reliquit. Mortuus 7. Julij & in medio Chori ante Altare majus conditus.

IESU CHRISTI ANNUS M.D.XLVIII.
Sancti Patris Benedicti M. LXVIII.

LUgubris hic annus Ordini univerſo, atque Romanæ imprimis Eccleſiæ, morte viri præſtantiſſimi, & tanto culmine honorum digniſſimi, Eminentiſſimi nimirum & Jlluſtriſſimi Cardinalium S. R. E. Syderis Gregorij Corteſij ex Monacho & Abbate S. Benedicti prope Mantuam Cœnobij, ad purpuram evecti, in purpura niveo animi candore eximij, omni Virtutum cultu ornatiſſimi, ut ipſe purpuram magis ornaret, quàm ab ipſa ornaretur, ad omnes pro Eccleſia exantlandos labores ad ſanguinem uſque paratiſſimi, in conſulendo prudentiſſimi, in exequendo dexterrimi, qui cum eruditione ſingulari non minus præſtaret, quàm integerrimæ mentis ſummis dotibus, Græcè non minus quam Latinè doctus, multa egregij ingenij poſteritati ſequuturæ reliquit monimenta, è quibus tamen, incertum quo caſu ſublatis ſive deperditis, pauca, quæ ſubſignamus, ſupereſſe memorantur.

Moritur Gregorius Corteſius S. R. E. Cardinalis.

De Viris Jlluſtribus Ordinis Monaſtici Liber unus.

Hymnorum variorum diverſo metro Liber I.

Quod Sanctus Petrus Apoſtolus Romæ fuerit. Liber I.

Epiſtolarum familiarium ad diverſos. Liber I.

S. Baſilius de Virginitate ab ipſo ex Græco in Latinum ſermonem verſus &c.

Ejus ſcripta

Js quanti ſemper cucullum fecerit, atque adeo præ hoc riſerit purpuram, in ipſa morte, pulcherrimo ſanè dicto comprobavit; cum imminente ſupremâ horâ miniſtrum quemdam ſuum ſibi à cubiculis compellans: *Ecce jam*, inquit, *ecce pluribus annis Cardinalis fuimus: quid autem nunc ſupereſt de hoc honore? Quanto ſatius fuerat in Religione mori, ubi minus erat animæ periculum?* Mortuus tamen eo ſecurior eſt: quanto ſolertiùs, & quod ſui muneris erat, expendit, & pericula cautiùs declinavit: certus quanti periculi eſſet toti orbi Chriſtiano comprobare, Apoſtolico Ordini & Collegio inſertum, Chriſti in terris Vicario proximum, talem vitæ, moribus, & meritis eſſe, qui & dignus eligi ſit pro ſummo Eccleſiæ capite, & dignus eligere, dignuſque conſulere ex dictatis Divini Spiritus Eccleſiæ Univerſæ. Hæc Gregorius noſter diſtinctiſſimè expendens, purpuram non exambijt, ſed expavit, & recuſavit, invitus retinuit, & tamen nunquam acceptaſſe optavit. *Alph. Ciacon. Panvin. Hier. Platus &c.*

Inſigne dictum morientis.

Vitæ integritas.

Hoc ipſo anno probatus ſolemniter eſt à Paulo III. Farneſio ſummo Pontifice *Liber* ille aureus *Exercitiorum ſacrorum* à ſanctiſſimo Societatis JEſu Jnſtitutore Jgnatio, Manreſæ primùm, ut ſupra diximus, meditatus & compoſitus, ac deinceps diligentius elaboratus, ad cujus perfectionem haud modicè feciſſe Montſerratenſium noſtrorum diligentiam & inſtructionem, atque Joannis præcipuè Cianonij Monachi, viri eruditi & ſancti, qui à Confeſſionibus Jgnatio fuerat, dictamen, opem atque operam; ſed ante omnia materiam ſubminiſtraſſe èoque induxiſſe Beatæ memoriæ Garziæ Ciſnerij Abbatis ejuſdem loci Exercitiorum librum, monimenta Montſerratenſia docent, & ex his Antonius de Yepes noſter, Marcus Ant. Scipio, alijque affirmant, & luculentè demonſtrant.

V. Joan. Cianonij Liber Exercitiorum.

Magno omnino Regni Gallici ornamento, Ordinis Monaſtici tam virorum quam viraginum ſanctiſſima Reformatio invaleſcit, ad confuſionem invaleſcentium, per omnem libidinem & licentiam Hæreſum, docente ad oculum Numine, quanta ſit gratia Crucem ſuam ultro ſuſcipientibus & amplectentibus, & quanta obcæcatio illam aſpernantium, illico in tantos tamque abominabiles errores præcipitantium, certè ex unico S. Petri Remenſis Cœnobio, ad diverſa paſſim toto Regno Cœnobia, exemplaria viva ſanctitatis expetita, plurimum Catholicos ſancto exemplo in fide Ortodoxa confirmarunt, ex illis hoc ipſo anno Margarita de Salazar ad S. Petri de Polongæo in Diœceſi Lingonenſi poſtulata, & Abbatiſſa creata, Diſciplinæ Regularis curam diligentiſſimam habuit, multiſque alijs Cœnobijs facem prætulit; ut nihil de Viris Ordinis præſtantibus dicamus, pro meritis ad diverſas Cathedras expetitis.

Reformationis in Gallia ſucceſſus.

IESU CHRISTI ANNUS M.D.XLIX.
Sancti Patris Benedicti. M. LXIX.

MEmorabile fortitudinis & patientiæ exemplar, Jſidorus Clarius

V. Jſidorus Clarius. rius Fulginas ſub hoc tempus Urbi ſuæ, imo Orbi fuit; cum enim tantus tantique aliàs apud ſuos habitus Epiſcopus, in jurgantes incidiſſet, & ut Paſtor bonus, ſui memor officij, ſibi creditos ad pacem hortaretur, illo ex grege perditorum unus nobilitate audax, ac furore præceps colaphum excuſſiſſimâ palmâ infregit: ſed ſtetit ſibi conſtans Jſidorus ac diſſimulatâ injuriâ, qua cœperat ire perrexit.

Eumdem alius vir Nobilis ab eo in intima deductus conclavia, ibique de propudioſa, quam ageret, vita leniter monitus, rabie furens ac ſcelere amens, depalmavit, non ideo tamen quidquã patientiæ minus decorum fecit Jſidorus; *Ejus patientia.* quia irruentes famulos abire juſſit, nihil factum eſſe dictitans; ſed quas Chriſti ſervus diſsimulanter tranſmiſerat injurias, graviſsimè ultus eſt Deus: nam uterque emotâ mente deſipientes longa & miſeranda civibus fabula fuere. Jta, quia parum ab amentia diſtat ejuſmodi furor, immiſſa inſania juſtiſsimè vindicatur. *Ex Vita ejuſdem & Joanne Rho.*

Jdem tamen, quo nihil aut in calamitoſos miſericordius, aut in contumelioſos & injurios mitius fuit: in eos tamen, præcipuè qui Auguſtiſsimum Dei Numen indignis proſcindebant verbis, diſtricto ſeveritatis fulmine, vehementiſsimus erat, pœniſque graviſsimis caſtigabat; *Rigidus in peccatores Deo injurios.* quo terrore admoto, ſanos in officio continuit, & conſceleratos, qui tantum formidine pœnæ oderunt peccare, emendavit.

Fortiſsimi Chriſti Athletæ atque invictiſsimi Catholicæ Eccleſiæ Propugnatoris Joannis Feckenami Eviſhamenſis Monachi, admiranda conſtantia & magnanimitas in aſſerenda Fide Romano-Catholica hoc anno celebranda. *V. Joannes Feckenamus Chriſti pugil Generoſiſſimus.* Js anno Chriſti milleſimo quingenteſimo trigeſimo ſexto, juſſu Apoſtatæ Regis Henrici VIII. cum alijs Patribus ac Fratribus Collegis Monachis ſummam per injuriam vimque Cænobio exactus, cùm quò ſe exul verteret, neſciret, ad Joannem Bellum ſe denique contulit Wigornienſem Epiſcopum, eidem à Sacello factus; eoque mortuo anno Chriſti 1539. ad Edmundum Bonuerum ſe recepit Londinenſem Epiſcopum, apud quem ſubſiſtens, cùm magnis eſſet animi talentis præditus, & inſigni præſtans eruditione, Zelo etiam Religionis fervens, totum ſeſe ad graviſſimos pernicioſiſſimóſque Hæreſum errores confutandos, & propagandam comprobandamque Catholicæ Fidei Veritatem convertit, eoque inprimis graviſſimum Hæreticorum odium incurrit, ac proin Edmundo Epiſcopatu pulſo, Feckenamus in vincula abreptus, turrique Londinenſi incluſus eſt. Verùm Feckenamo neque in anguſtijs carceris animus anguſtus fuit, roburque ac virtus ſingulari Numinis dono crevêre, *Jn ipſo carcere liberrimo animo.* ita ut ſummâ libertate, cum liberis ipſe vinctus confligeret, atque inprimis Hæreticorum Coriphæos, Principes & anteſignanos, liberrimè & generoſiſſimè in certamen provocaret. Contemptim accepêre unius Monachi provocationem Hæretici, tantóque libentius conſensêre, quo minùs ab uno multi, præſertim in impio dogmate verſatiſſimi metuebant.

Jtaque hoc fine eductus ex carcere, ſeptem ſolemnes habuit diſputationes, circa præcipuos Fidei articulos, atque ita ſolidè ſceleratorum errores convicit, & Catholicæ Eccleſiæ Veritatem ac doctrinam propugnavit, ut Hooperus ipſe Pſeudo-Epiſcopus Wigornienſis Princeps Aſſeſſorum non immeritò ſibi ſatisfactum eſſe, vel invitus fateri cogeretur. Sed de glorioſè geſtis Feckenami noſtri, ſuis deinceps locis ſæpius. *Camdenus, Stapletonus, Piſſius, Reinerus, Mayheu & alij.*

Jn Gallijs, uti aliàs ſemper florentiſſima fuit eximiæ fragrantiæ Lilijs, alios inter viros cùm vitæ integritate, tum rarâ & mirâ illuſtres eruditione longè latéque effulget Antonius, aliàs Arlaudus de Vienna, ex Monacho & Abbate Firmitatis Cabilonenſis Epiſcopus, *V. Antonius Cabilonenſis Epiſc.* Catharinæ Mediceæ Galliarum Reginæ à ſacris confeſſionibus & conſcientiæ arbiter lectiſſimus & ſapientiſsimus. Joannes Chenu ipſum appellat: *Doctorem ſubtilem in his, de quibus nunc ferè omnis inter Theologos controverſia verſatur.* Et in colloquio Poiſiaco, *cæteris precelluiſſe dicitur.* Expendit & iſte pericula magnis honoribus, & aulicis negotijs obnoxiorum, & vel maximè conſcientiæ Regiæ arbitrorum, quo quidem nihil pericu-

loſius ſub cœlo eſſe diſtinctiſſimè obſervavit; nec in Regum ſolummodò virorum manuductione, ſed in Reginarum quoque validè perſuadentium & perſuaſarum directione, ac propterea enixiſsimis à Regina precibus impetravit, & ab Epiſcopali abſolvi munere, & ne deinceps Reginam audire cogeretur, ab Aula dimitti.

Ab Aula abſolvi ſollicitè urget.

Paulus Neccarus Abb. Urſinenſis.

Jn ſuperiore Germania inter plurimos rei Catholicæ ſtrenuè ſatagentes Prælatos, multis ſe meritis commendat Paulus Neccarus Patriciâ Nobilitate vir, Abbas Urſinenſis & inſigni non minus pietate quàm eruditione, & quæ in magnis requiras, ſingulari liberalitate & morum gravitate.

Fuit ſtrenuus & diſciplinæ promotor & ſtudiorum, aſſeverare ſolitus: *Monachum ſine libris & lectione, eſſe militem ſine armis, & armorum exercitatione.* Hic in circumjacente provincia plurimùm laboravit, ne Kauffburæ invaleſcens Hæreſeos venenum latiùs ſerperet, multóſque retinuit jam in præceps agendos. *Ex monim. Monaſt. ejuſdem.*

JESU CHRISTI ANNUS. M.D.L.
Sancti Patris Benedicti: M. LXX.

Petrus Archiep. Biſunt. S. R. E. Cardinalis.

ITerum Galliarum Regna florentiſſimis prægnantia lilijs, cœlum terráſque mirâ recreant fragrantiâ. Ex his Jlluſtriſſimus vir Petrus de Baulme, ex Monacho Sancti Claudij Epiſcopus Genevenſis, inde Archiepiſcopus Biſuntinenſis, demum Eminentiſſimus ſanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis Titulo Pammachij ſanctorum Joannis & Pauli, Filius Guidonis de la Baume, & Henriettæ de Longovico, Princeps optimus, & qui ob injurias graviſſimas, & damna ab Hæreticis Genevéſibus illata, & generoſiſſimè tolerata, nec non triſtiſſimum exilium, inter Martyres merito cenſeri debeat. Commendavit ſe deinceps inſigni vitæ exemplo Biſuntio & toti Burgundiæ, nec minùs Romæ, cùm inter purpuratos Patres bis Eminentiſſimus & virtute, & eruditione eſſet, inter firmiora ſuæ ætatis columina celebrandus.

Martyrum compar.

V. Cyprianus Nucalenſis Phœnix Hiſp.

Sed ne Hiſpaniæ Gallijs viderentur cedere, ibi ſe quoque inſignia Ordinis luminaria prodidêre, è quibus Cyprianus de la Huerga, Nucalenſis Cænobij longè feliciſſimi, & ſanctorum virorum prægnantiſſimi, ſplendidiſſimè enituit, Doctor & Complutenſis Collegij Rector, tantâ vir eruditione, ut Manrique, ipſum *Hiſpaniæ Phœnicem*, appellare non dubitaverit, qui ſtatim ut gradum Doctoratûs meruit, ſacrorum Bibliorum cathedram meruit. Extant præclara ejus Commentaria in varios ſacræ ſcripturæ libros. Quo ipſo tempore etiam Chriſtophorus de Caſtilieſo floruit, qui ex Monacho Vallis Eccleſiarum, ad ſecretiora & intima Ferdinandi Regis, ac dein Cæſaris admiſſus conſilia, de eodem multo nomine meruit, de quo plura ſuo loco.

Benedictus Canophilus.

Celebrantur hoc ipſo etiam anno plurimi ex Ordine noſtro viri eruditi: è quibus effulſit clariſſimus, editiſque ingenij monimentis celeber Benedictus Canophilus Sanguinus Caſinenſis Monachus U. J. D. cujus celebrantur maximè ſequentes libri

De Foro Fori & Foro Poli — *Liber I.*
Repertorium Juris Civilis — *Liber I.*
Multa in Jure Canonico — *Liber I.*
Summa Rerum — *Lib. I. & plura alia*

Miniatus Pittus.

Neque minore commendatione dignus Miniatus Pittus Nobilis Florentinus Monachus & Abbas S. Miniati Florentiæ, Mathematicus præſtantiſſimus, qui plura, maximè in Mathematicis, ingenij reliquit monimenta, & *librum inſignem de nominibus antiquis & recentioribus omnium civitatum, & Regnorum totius Orbis.*

Carolus C. de Croy Abbas Afflighemij &c.

Jn Germaniâ inferiori, famâ nominis Jlluſtriſſimi & familiæ celebratur Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus Dominus F. Carolus de Croij Comes Proceanus Henrici & Catharinæ Chaſtaubriantiæ filius Philippi Ducis Arſchottani frater germanus, ex Monacho Afflighemienſi, loci ejuſdem Abbas, inde etiam Altimontenſi, tùm & S. Gisleni Cænobio prælatus, demum Tornacenſis creatus Epiſcopus, cuculli in tanto honore amantiſſimus & reverentiſſimus, & Cænobij maximè Giſleniani, in quo etiam mortalitatem exuit, & ſibi ſepulchrum elegit.

IESU CHRISTI ANMUS. M.D.LI.
Sancti Patris Benedicti. M.LXXI.

INter tumultus, fluctus, nebulas & tenebras Germaniæ obſcuriſſimas, emicantibus hinc & inde luminibus ſolidæ cùm pietatis, tum eruditionis, ut partim jam vidimus, partim deinceps

ceps videbimus, ex Ordine noſtro verè Jlluſtrium cum virorum tum Virginum, inſigne præ alijs ſydus hoc anno illuſtrat inferiorem Germaniam, Beata Joanna Monialis Bello-pratenſis, lectiſſima Dei Sponſa. Hæc nobilibus nata parentibus, familiâ de Spirinx cognominata, Nobilitatem aviti ſtemmatis, inter minima duxit, & *Converſarum*, ſic vocant ancillas Religioſas, *Sororum noſtrarum* ſtatum, longè præhabuit, exoratiſque parentibus, ut inter eaſdem Bellopratenſi in Cænobio ſibi vivere liceret, multis precibus, ægrè obtinuit, eâ tamen lege, ut vilibus officijs haud implicaretur. Votis adſtricta Monachicis, parentum ſoluta imperio, tantum abeſt, ut abjectis & vilibus applicari nollet, ut humilitatis quod quæſierat ſtudium, etiam contentim, non ſolum ultro, amplexa in ſolo illo eminere, cum univerſis contenderet, & abjectiſſimis totius Monaſterij miniſterijs, velut ſoli ſibi deſtinatis ſe totam addiceret, eaque ſummâ induſtriâ exambiret, maximâ animi conſolatione tractaret, viliorque in oculis ſuis quotidie fieret, & indignam ſe prorſus in Domo Dei ſervire crederet, idque ſummæ gratiæ loco haberet, & inſtantiſſimis precibus à Domina Abbatiſſa efflagitaret, ut ſororibus in ſtercoratione jumentorum occupatis, ſibi liceret ſuppetias ferre, quod & impetravit, multumque inde gratiæ à Numine meruit, tanto hodie etiam in terris celebrior, quanto amplius ſe humiliaſſet. *Ex Raiſſio, & pluribus Belgij ſcript.*

B. Joanna Bellopratenſis.

Extrema ejus humilitas.

Et ne ſuperæ quoque Germaniæ ſua defuiſſe luminaria exiſtimes, etiam in proximo peſtilentiſſimâ lue Hæreſum infectiſſimæ Urbis, admirandis ſanctioris vitæ ſplendoribus eluceſcit, hoc ipſo ad laborum evocatus præmia Henricus cognomento Clauſius, Abbas Wiblingenſis, Vir inſigni vitæ innocentia, Zelo fervenriſſimus diſciplinæ, qui Fidei luce illuminatiſſimus, nihil omnino prætermiſit, Apoſtolico ſucceſſus fervore, quo à Veritatis tramite aberrantes in viam reduceret, id ipſum non ſolum Verbo & exemplo ſanctiſſimo conatus, ſed ſcriptis melle fluente calamo, dictamine Divino libris, de cultu inprimis Sanctorum [ab Hæreticis ſui temporis ſceleratiſſimè pro-ſcripto] eorum ipſe obſervantiſſimus, & contemplatione cœleſtium, quantùm mortali homini in terris licet, ijſdem proximus; quibus nomen ſuum, magno poſterorum ſolatio, labore utiliſſimo commendavit. Scripſit autem ſequentia.

Henricus Clauſius Abbas Wibling.

Hierapolim, ſive de Cœleſti Curia. Lib. I.
Orationes diverſas ad Cœleſtem Curiā Lib. I.
Speculum propriæ Cognitionis. Lib. I.
Dialogorum Vitæ Chriſti. Lib. 3.
Dialogum, cui Titulus: Negligens Pater.
Miſcellaneorum Lib. I.
Sermonum variorum ad ſuos habitorum. Lib. I.
Exercitium devotiſſimum ad DEUM & Patronos Lib. I.
Commendationem devotam ad S. Annam.
Jn Caput Regulæ ſanctiſſimæ de Obſervatione Quadrageſimæ; Sermones duos.
Apologiam pro ſe adverſus quemdam Apoſtatam.
Dialogum ad Patrem & Filium ad Religionem aſpirantem.
Epiſtolarum ad diverſos ſcriptarum. Lib. I.

Ejus ingenij monimenta.

Vivere deſijt in terris, cœlo pridem maturus integerrimæ Vitæ Præſul jam decrepitus ſenex, præſenti anno die decimâ tertiâ menſis Auguſti.

Eodem anno pro egregio Vitæ exemplo & meritis Eminentiſſimo Patrum purpuratorum Collegio, à Julio III. Pontifice Maximo adſcribitur Frater Georgius noſter. Martinuſius Hungarus, vir præſtantiſſimus Monaſterij prope Budam S. Paulo ſacri Monachus, quem falſo Alphonſus Ciaconius & Panvinus, Monaſterij decepti nomine, Ordini S. Pauli, in Ungaria frequenti tribuunt. Jpſum maximi fecit Carolus V. Jmp. Aug. & quod digniſſimus videretur, Pontifici pro galero purpureo commendavit.

Georgius Martinuſius S. R. E. Cardinalis.

IESU CHRISTI ANNUS. M. D. LII.
Sancti Patris Benedicti. M. LXXII.

Iterum mira conſtantiæ, patientiæ, reſignationis in placita Divinæ Majeſtatis tota Germania, virorum fœminarumque in Ordine noſtro exempla, hinc Schmalkaldicis, inde Mauritio Saxone, & Alberto Brandenburgio, in Monaſteria ſacraſque Deo ædes hoſtiliter graſſantibus, noſtris inter infinitas ærumnas, ignes, enſes, Deum, ut Benedictinos, decebat benedicentibus, cum nobiliſſima quævis Mona-

Patientiæ miræ exempla.

ſteria & Baſilicæ ſectariorum furori permiſſæ, Monachi monialeſque in ludibrium omnium inferni larvarum exponerentur, quorum omnium & ſingulorum caſus pertexere, opus immenſi laboris exquireret.

Joannis Feckenami libertas.

Joannes Feckenamus noſter, poſt longum carceris ſquallorem, exaltatâ ad thronum Regni Mariâ educitur, & pro meritis utcunque remuneratus, in clientelam Regiam adſciſcitur, Reginæ à ſacris factus, & Decanus Cathedralis Eccleſiæ Londinenſis renunciatus. Js quanto exinde animo cum Hæreticis conflixerit libertati jam redditus, qui captivus antea de iiſdem tam frequenter & glorioſè triumphaverat, dici & deprædicari ſatis non poteſt, vel ipſis quidem Hæreticis illud teſtari coactis, cum non poſt multos iterum annos, eumdem interceptum, & ſui juris in vinculis denuo factum nec admittere quidem ad concertationem aliquam, nedum committere cum eodem de rebus Fidei auſi eſſent. *Ex Sandero, Reinero, Pitſio & alijs rerum Anglicarum ſcriptoribus.*

Edmundus Abb. Claræ Vallis.

Jn Gallijs ne Cluniacenſibus quidquam cederet, Viris & Virginibus ſanctioris vitæ opinione & exemplis celebribus mire ſplendet ſacra Ciſtercienſium noſtrorum reformatio, è quibus Edmundus de Sedeloco, ab ipſis juventutis annis, maturitate morum, & vitæ integritate; cum Sacerdotum Clarævallenſium junior eſſet, digniſſimus tamen viſus eſt, qui tanti Abbas Monaſterij eſſet atque omnibus præficeretur; nec immerito, *ſicut ipſe* [verba Catalogi Abbatum Clarævall. ponimus] *operibus Sancto dignis, poſtea prodidit.* Fuit ſummâ in gratiâ apud Franciſcum Galliarum Regem, qui ipſi aliquoties ſcripſit, & multa in ejus favorem Monaſterio gratioſiſſimè contulit. Fuit longè lateque meritiſſimus, & bene merendo in Hiſpanias uſque, & Luſitaniam tranſijt; Claramvallem autem multo clariorem, & inter tot adverſa, interque tenebras ſæculi hujus denſiſſimas verè illuſtriſſimam reddidit, adeo quidem, ut tales ſub tali parente filios Ordini dederit, *Qui Primis Patribus potuerint comparari.* Js denique morbis fractus & ſenio hoc ipſo anno ſponte ceſſit, gaviſus filio ſanctiſſimo ſucceſſore, etſi eo non diu fruitus, poſt pauculos menſes ſanctè defunctus die 14. Auguſti. Jpſi proin ſuperſtiti etiamnum, & plurimum ſibi gratulanti ſubſtitutus in regimine Cænobij eſt Venerabilis Pater ac Dominus Hieronymus de Sauchier, vir admirabili eruditione, experientiâ & ſanctitate. Hic patriâ de Monte Petroſo ortus, adeo in omni vita ſe geſſit, ut admirationi omnibus fuerit, ſuoque nomine & meritis non ſolum patriam, ſed Ordinem univerſum glorioſiorem reddiderit. Fuit quippe eruditione planè incomparabili, prudentiâ ſingulari, laborum tolerantiâ invincibili, induſtriâ & dexteritate admirabili, vitæ ſanctimoniâ verè cœleſti, quæ in ipſo omnia admirati ſummi Reges & Principes; Henricus II. Franciſcus item ſecundus & Carolus IX. Galliarum Reges, Philippus etiam ſecundus Hiſpaniarum Monarcha, alijque Duces & Magnates, nec non ſummi Pontifices, ipſius conſilium in ſummis Regnorum, totiuſque Eccleſiæ negotijs, expetierunt, experti in omnibus utiliſſimum, & Divina etiam inſpiratione, edoctum, ita ut merito pro miraculo hujus ſæculi fuerit habendus, de quo ſuo loco plura referemus.

V. Hieronymus Souchierius Abbas.

Regum Amor.

Sollicitudo Abbatum Burſfeldenſium.

Hæreticorum ſacrilegis auſibus, ipſa inpunitate, & Principum conniventia, imo acceſſione conſenſuque creſcentibus, ſolliciti Abbates noſtri Congregationis maximè Burſfeldenſis Præſes & Deputati, nihil non agunt, non quæ ad diſciplinam ſolùm ſpectabant, ſed quæ vel maximè ſubditorum & ſubditis vicinorum confirmationem & conſervationem avitæ, & Romanæ Fidei, miſſis quaquaverſum, ubi Parochi minus ſufficientes ad obnitendum falſis dogmatibus erant, Religioſis & eruditis viris, multis etiam ex Prælatis ipſis rei ſatagentibus, & pro concione dicentibus; quin & peregrè viros pugnæ huic aptos magno ſumptu evocantibus & alentibus. Celebratur hoc ipſo anno, in ipſo receſſu Capituli Congregatorum Burſfeldenſis Congregationis Præſulum, Joannes S. Jacobi prope Moguntiam Abbas, & memorabili ſanè Elogio, ſuperſtes etiamnum à Patribus in ſcripto celebratur: *Unicum Congregationis Burſfeldenſis Ornamentum.* Fuit ſingularis ſtudiorum

Joannes Abb. S. Iacobi prope Moguntiam.

rum

rum promotor ſuique Cænobij inſigniter auxit Bibliothecam, & magnus per omnia extitit, alioſque ad ſui imitationem non ſolum accendit, ſed etiam imitatores ſtrenuos habuit. *Ex diverſis Monaſteriorum monim. & Burſfeld. Congr. receſſibus.*

IESU CHRISTI ANNUS. M.LIII.
Sancti Patris Benedicti. M.LXXIII.

B. Jſidorus Clar ius. CLaruit ſub hoc tempus Jſidorus Clarius noſter Fulginas Epiſcopus verè fulgidus verè clarus, Vir Divinarum litterarum ſcientia inſtructiſſimus, *qui opulentam Sacerdotij ſubſtantiam* [verba Divi Ambroſij ſunt] *ſecum attulit ad Epiſcopatum*, omne nimirum, quidquid ad Epiſcopi abſolutiſſimi perfectionem; illámque vel maximè quæ in veris paſtoribus, hodie plurimum deſideratur: pauperum anxiam curam, quæ in Jſidoro ad miraculum enituit; in eam namque ita ſtrenue incubuit, ut ex opulento Sacerdotio, ipſe viveret tenuiſſimè, ac modicam familiam aleret; reliqua omnia concederet indigentibus; illud porro ſingulare, quod frumentum divendi nolebat, ſed pauperibus vicatim per domos admetiri juſſit, aſſeverans Epiſcoporum bona, pauperum haud minus eſſe, quam Epiſcoporum. Ut hinc facile advertas, qui corporum tam diligentem curam ſuſceperat, quam ſollicitè animis invigilaſſe credendum ſit? Tanta ille charitate commiſſas ſibi animas amplectebatur, ut ab illis nec opulentioris honeſtioriſque ſedis pollicitatione, nec hominis, ut potentia validi, ſic cupiditate impotentis, minis, ab ea divelli ſe pateretur. Quod ne fieret, quoniam id agi ſummis opibus videbat, palam in concione prædicens, ſe inde non abiturum, à Deo vitæ pariter atque paſtoralis vigiliæ miſſionem impetravit. Hoc eſt ſponſam amare in ejus complexu, ac ſinu mori velle: nam pretio mutare infra adulterorum ingenium ac ſordes cùm ſit, vituperationem maximam minime poteſt effugere. *Ex Vita ejuſdem.* *[Vi]rus Eleemoſynarius.*

Jterum illuſtriſſimum mirificæ ſanctitatis ſplendoribus ſydus cœlis Ordo noſter & ſacra ejuſdem Congregatio Montis Virginis ſubmittit hoc anno, Beatum Jodocum Palmerium. *Jodocus [Pal]merius.* Js ante Profeſſionem Jordanus Dodius Palmerus appellatus, Ordini adſcriptus cum nomine hominem ita mutavit, ut Angeli deinceps imitatus officium, in Dei ac Deiparæ laudibus totam vitam tranſigeret, ipſa animi puritate verè Angelus eſſet. Fuit ſpeculum virtutum omnium, ſuoque perfectioris vitæ exemplo ſuos non ſolum ad paria ſtudia accendit, ſed & ſæcularium plurimos ad frugem meliorem reduxit. Vitam mortalem deſeruit, immortalem inchoavit VI. Jduum Februarij. *Ex monim. Mont. Virg. &c. Arn. Duac. &c.*

Sanctiſſimus ille Societatis Jeſu Jnſtitutor Jgnatius; uti ſolemniores omnes ſuæ Jnſtitutionis actus apud noſtros ſuſcepit, iiſdemque familiariſſimis uſus fuit, ſic & deinceps in omni vita in eoſdem propenſiſſimus, Spiritum quem in Monte Serrato, Caſini, ad S. Pauli Romæ, & ad S. Mariæ Montis Martyrum Pariſijs vehementer operari ſenſit, quacunque data occaſione apud eoſdem fovere ſtuduit, & incertum, quâ primum occaſione Beatæ memoriæ Ludovico Bloſio noſtro Lætienſi Abbati, cognitus, eo deinceps perquàm familiari eſt uſus, commercio litterario inter ipſos inſtituto, quo ſeſe mutuo arctè complexi, ſalutaribus conſilijs & monitis, ad ſtudium ſublimiſſimum perfectionis concitarunt. Extant etiamnum eorumdem litteræ, uſque hodie legentibus omnibus ſalutares, & quæ merito Ordinem utrumque æterno ligent vinculo ſanctæ neceſſitudinis, & religioſæ charitatis. *S. Jgnatius familiaris Ven. Lud. Bloſij.*

Eodem anno ſummo bonorum omnium planctu, incredibili Hæreticorum plauſu, extinguitur Henricus Uredenſis, cognomento Boinck, Abbas Tuitienſis, de re Catholica, etiam antequam Abbas eligeretur meritiſſimus, juratus Hæreticorum omnium, & Buceri inprimis Hæreſiarchæ hoſtis; quocum ſæpius feliciter conflixit, & diſputando convictum confuſúmque elinguem reddidit. Vir Zelo Religionis & avitæ propugnandæ Fidei incomparabilis; cui plurimi in ipſo ſervati præcipitio immortaliter debent ſuam poſt Deum ſalutem. Obijt 27. Sept. merito inter ſpectatiores Chriſti athletas hujus ſæculi memorandus. Succeſſit concordibus omnium votis, dig- *Henricus Abbas Tuitienſis obijt.*

Florentius de Horſt. ſuccedit. digniſſimus tanto honore Florentius de Horſt, ſed qui ſeſe indigniſſimum omnium reputans, cum deprecando & obnitendo nihil efficeret apud ſui amantiſſimos, ad Deum converſus, ſummaque precum inſtantia ab onere corporis æque abſolvi atque ab honore Præſulatus, exauditus pro ſua reverentia 28. ab Electione die feliciter extinctus eſt. Exceſſit & alter Chriſti egregius pugil, hoc ipſo etiam anno Petrus à Remagen Lacenſis propè Andernacum Abbas, ob egregia animi talenta, & ſingularem eruditionem Unionis Burſfeldenſis Præſes deſignatus, & cum plurimum valeret auctoritate apud Joannem Ludovicum ab Hagen Archiepiſcopum & Electorem Trevirenſem, Archiepiſcopalis Senatus Conſiliarius electus, eximiæ Pietatis Præſul, & rei cùm ſuæ, tùm publicæ dexterrimæ adminiſtratæ gloria celeber. Deceſſit ultima Januarij hoc anno, magnumque ſui, cùm apud ſuos, tùm apud Archiepiſcopum & Canonicos deſiderium reliquit. *Petrus Abbas Lacenſis.* Nec ſatis Cœlitibus tantos uno anno militanti Eccleſiæ pugiles in ſola Germania eripuiſſe, Triumphanti inſeruiſſe, addere tertium debuit Petrum Teutonum Maricolenſem in finibus Hannoniæ, digniorem omnino cœlis, quàm terris Abbatem, etſi his valde neceſſarium, & utilem. Fuit hic patientiæ mirificæ exemplum inter turbatiſſima ſui regiminis tempora, omnes illatas ab hæreticis & milite latè graſſante injurias & damna invictiſſimo animi robore ſuperans, Deumque in omnibus adverſitatibus laudans & glorificans, erga quem fuit mirificè inſigni affectus pietate, diſciplinæ præterea Monachicæ Promotor ſedulus; tantus omnino ac talis, *ut non ſine Opinione Sanctitatis* ex hac Vita migraret. *Ex monim. prædictorum Cœnobiorum.* *Obijt non ſine opinione Sanctitatis.*

Flavius Ferrar. Mon. Caſinas. Jn Jtalia celebre habetur nomen Flavii Ferrarienſis, Monachi Caſinatis lectiſſimi, Viri doctiſſimi, Græcâ & Latinâ Linguâ excellenter inſtructi, magnâ apud Julium tertium Pontificem maximum, auctoritate & gratiâ, à quo tandem Ravellenſis creatus Epiſcopus, munus ſibi injunctum laudabiliter geſſit, & Eccleſiæ ſuæ laudabiliter præſtitit. *Ex monim. Caſin. & Arn. Duac. Bland. Rem.*

Iterum de lectiſſimâ Patrum Societatis Jeſu Religione præclarè meretur ſanctæ memoriæ Ludovicus de Eſtrada noſter: cum enim novellus Chriſti grex, in Hiſpanijs non minus quàm Gallijs magnas omnino paterentur difficultates & adverſitates, famaque paſſim vulgaſſet, quanta auctoritate non ſolum Sorbonicum in Gallia Collegium, & Facultas Theologica Univerſitatis Pariſienſis, huic novo Jnſtituto, conceſſiſque eidem à Rom. Pontificibus, Paulo III. & Julio III. Gratijs & Privilegijs obniteretur; ſed & quot, quantóſque Compluti, Salmanticæ & alijs etiam Hiſpaniæ locis haberet adverſarios; Cæſar-Auguſtani quoque animo ab ijſdem averſi, nihil non ipſis amoliendis & evertendis tentaverunt, donec hoc ipſo anno eòdem ſuperveniens Ludovicus noſter, Patrocinium eorumdem ſuſciperet, & quâ ſummâ erat, ob inſignem ſanctitatis, & exquiſitiſſimæ eruditionis apud omnes opinionem, auctoritate, eoſdem optimos Patres, cùm privatim adverſariorum potiores aliter informando, tùm publicè ſanctitatem & utilitatem novi Ordinis deſcribendo & commendando, toti Urbi reconciliaret, gratoſque & acceptos redderet. De hoc ipſo Hortenſis Cœnobij monimenta ſic meminerunt: *Ludovicus de Eſtrada Monachus Hortæ, & verbi DEI egregius Concionator, Carolo Principi, Philippi II. filio, hæredique, atque ejuſdem Philippi Regis Fratri Joanni Auſtriaco charus vel inter paucos; ſancti Ignatij Loyolæ fauſta germina* (Societatem Jeſu) *tunc recens orta, atque Cæſar-Auguſtæ, dum propagari in Urbe ſancta cupiunt, repulſam paſſa, potenter reſtituit, atque humiliter & gratanter ſuſcipi facit, concione ad populum, & primores Urbis habitâ, quæ facile emollivit animos omnium &c.* *Ludovicus de Eſtrada.* *Societatis Jeſu propugnator acerrimus.* *Elogium ejuſdem.*

Et ſanè non Ludovicus hic ſolum illuſtravit hoc tempore Hiſpanias, ſed admirandus prorſus, virorum genere, doctrina & ſanctitate illuſtrium in eodem Regno numerus emicuit, ſolis Cœnobijs Montſerratenſi, Vallisoletano, Naiarenſi, S. Æmiliani, tantopere relucentibus, ut redivivus in omnibus & ſingulis eorumdem Aſcetis ſe pro- *Sanctit. Religio rum Hiſpan.*

proderet, & univerſæ Hiſpaniæ commendaret. Et mirabitur ſanè qui vel ſolos Abbatum Hiſpanorum ſyllabos perleget, tot ſimul ſemelque Cænobiorum diverſorum Antiſtites, ſummâ doctrinæ non minus, quàm ſanctitatis opinione celebratos, quos omnes, Exercitatorium ſanctæ memoriæ Garziæ Ciſnerij Opus, Divini Spiritus dictatis pleniſſimum [uti Divum Jgnatium tam potenter excitaverat] ipſos quoque & vel maximè recens exemplum tam ſancti Præſidis ſui, ad conatus ſimiles accenderat. Jn Anglia Germaniaque non pauci è noſtris, non è cathedris ſolùm acriter contra Hæreticos rem agunt, ſed & ſcriptis doctiſſimis eorum errores profligant; ſed & Jtalia hoc anno, ambidextrum contra eoſdem pugilem meruit, Jacobum de Leccio Congregationis noſtræ Cœleſtinæ Aſcetam Religioſiſſimum, qui Paulo IV. Rom. Pontifici, ob egregia animi talenta chariſſimus extitit, atque hoc ipſo tempore impia Hæreſeos dogmata, inſigni libro eliſit atque eluſit. Sed & præter hunc, alia quoque magni ingenij monimenta poſteritati reliquit, eaque inter *Librum unum: De conſolatione Crucis. Librum item de Cæremonijs Ordinis, itemque unum de Vita S. Cæleſtini V. ſuæ Congregationis inſtitutoris.*

Noſtri pro Cathedris generosè pugnant contra Acatholicos.

Sed quid mirum, ſi tantorum Ducum exemplo, excitati in ſacra bella milites, rem fortiter agere aggreſſi, viros ſe præbuere & probavere; certè non minora, magis autem miranda, quæ tenerrimæ hoc ipſo tempore Virgines, nec minore quam viri animo, in carnem, inque ſeipſas, plus quàm Hæroica reſolutione ſuſcepêre, & quidem feliciſſimè confecêre, cujuſmodi Amazones, perditiſſimo hoc ævo, Gallia protulit plurimos, jucundiſſimo cœlitum ſpectaculo, cum mundo, Cacodæmone, Carne ita generosè congreſſas, ut ſeriò rem agi nemo non adverteret, & totum ſanè Regnum & Rex ipſe Chriſtianiſſimus, raperentur in admirationem. Et anteſignanis jam plurimis, ſuum valorem probantibus & ſacram in hoſtes aciem ducentibus, proque re bene geſtâ ad triumphos Triumphantis Eccleſiæ evocatis atque admiſſis, Renata Lotharingiæ Duciſſa, Regij generis Virgo, quantò delicatior cæteris viſa, tantò robuſtior animo, Regio ſanè ſpiritu talia Virtutis ſpecimina edidit, ut nemo ſui contemptu emineret altiùs, nemo proprij corporis fatigatione, maceratione, caſtigatione generoſiùs pugnaret. Jpſa prima in acie chori, in jejunijs, in Vigilijs, in omni quod carnem domat, quodque inferos fugat & cruciat, ut nullum tam promptum in arma & pugnas, etſi generoſiſsimum belli Ducem videas, ut morte triſtius omnibus eſſet, tantæ Principi non obſecundare ad omnia, quacunque duceret tamque animosè præiret. Erat autem, qualem eſſe decebat Archiſtrategam tantam, eâ diſcretione, ut non tam rigidam moderatricem ageret, quàm ſolidâ pietate matrem, incredibili diligentiâ & ſollicitudine omnibus proſpiciendo, *eâ prudentiæ*, inquit Tribout, *humilitatis, charitatis, manſuetudinis, obſervantiæ laude temperabat omnia, ut ſicut omnibus, ingenij ſagacitate, acumine, firmitate, præſtantiâ eminebat, ita regimine animarum, præclariſſimorum morum indole, & integerrimæ vitæ omnimodâ luce, immenſo intervallo, ſuperaret omnes &c.* Et revera, inter applauſus ſæculi vivens, nihil tamen plauſuum ſentiens, ſaltem faſtidiens, Dei unius delectata ſervitio, inter omnimodam rerum gerundarum curam, frequentiſſima cum Rege, Regina, Prælatis, Proceribus, Affinibus & Conſanguineis conſeſſus & colloquia, ſibi conſtans ſemper, nullam in partem flexa, Deo uni intendit; fuitque ille magnæ mentis Divinorum ſenſus ac Religio, ut tot negotiorum moles, à ſtudio pietatis, præſentiâ in Choro, ſibique ſubditarum perfecto regimine, nihil detraherent &c. *Ex R. P. Amandi Tribout, & Relig. Congr. S. Mauri communicatione.*

Amazones Benedictinæ.

Renata Catharina Duciſſa Angenana.

Ejus ſæculi contemptus

JESU CHRISTI ANNUS. M.D.LV.
Sancti Patris Benedicti. M.LXXV.

Meritiſſimus de orbe & poſteritate universâ ad feliciſſimam immortalitatem feliciſſimus hoc anno tranſit ſanctæ memoriæ Jſidorus Clarius noſter Monachus S. Joannis Evangeliſtæ Parmenſis, & Abbas meritiſſimus Sanctæ Mariæ Dei Genitricis Ceſenæ Congregationis Caſinenſis ſingulis, ſi per compendium licuiſſet, annis celebrandus. Js pro eximia vitæ Sanctimonia ad Fulginatis Pontificatus

B. Iſidorus Clarius Epiſc. Fulginas.

catûs

catus cathedram evectus, in omni vita tanto ſe honore digniſſimum exhibuit, in ipſo Epiſcopatûs munere comprobavit. Præſul revera magnus, Vir & morum integritate, & ſcripturarum Divinarum intelligentia, nec non linguarum peritiâ clariſſimus, qui Concilio Tridentino ſumma cum laude interfuit, & ſcriptis doctiſſimis Eccleſiæ ornamentum inſigne addidit. Mortuus eſt ingenti cum ſubditorum luctu, immortali ſui omnibus relicto deſiderio, in cathedrali ſua Baſilica ſumma cum reverentia ſepulchro illatus, & ab amantiſſimis civibus, ſequenti Epitaphio honoratus:

Ejus Epitaphium.

Jſidorus Clarius Brixinenſis, Fulginea jam ſeptem annis Epiſcopus, vita & moribus integerrimus, exemplo & verbis admirabilis, doctrinâ clariſſimus Chriſtianâ, Græcâque Hebraicâ, Latinâ: mira in pauperes charitate ignitus, annum ſuæ ætatis circiter ſexageſimum agens, acutiſſima correptus febre patientiſſimè placidéque obdormivit, ac quadraginta poſt mortem horis ob aſsiduam populi deoſculationem, maximis cum lachrymis ejuſdem, non fœtens certè prô mirum! ſed redolens, hic ſitus eſt, die XXVIII. Maij. M.D.LV.

Jncorruptio corporis

De Operibus ejuſdem, quibus nomen ſuum æternitati conſecravit, ſequentia memorantur.

Jn ſermonem Domini in monte habitum, Orationes ſexaginta novem. Lib. I.

Jn Evangelium Lucæ Orationes quinquaginta quatuor. . . . . . . Lib. I.

Orationum extraordinariarum. Tomi 2.

De Juſtificatione hominis & gloria Orationes 2. in Concilio Tridentino habitæ.

Aliæ plures Orationes, in eodem ſacro Concilio Tridentino ab eodem habitæ.

Iſidori Clarij monimenta.

De modo divitijs adhibendo homini Chriſtiano Oratio unica.

Novum Teſtamentum vulgatæ æditionis ab eodem Translatum.

Jn Caput nonum Epiſtolæ S. Pauli ad Romanos Orationes duæ.

Jn Caput decimum quintum Epiſtolæ I. ad Corinthios. . . . . . . Libri. III.

Jn Cantica Canticorum. . . Liber. I.

Pleraque excuſa Venetijs & Mediolani, proſtant, tantique Præſulis ſanctum fervorem omni poſteritati commendant.

Fit Pont. Max. Paulus IV Voto noſter.

Eodem anno Pontifex Maximus electus Paulus IV. Ex Jlluſtriſſimo ſtemmate de Caraffa, Neapolitanus, antea Joannes Petrus appellatus, noſtris propenſione addictiſſimus, Fundator, ante Cardinalatum, Cænobij S. Nicolai Theatinorum, cujus extare Epiſtolam propria manu Scriptam, Lucas Ruhenſis affirmat, ex qua oſtendatur Carafam prædictum omnino cum ſocijs ſtatuiſſe cucullum Camaldulenſium noſtrorum, & Benedictinam amplecti Regulam, niſi DEUS propoſitum divertiſſet, & ad aliud majus ipſum vocaſſet. Js hoc ipſo, primò ſui Pontificatus anno, ſanctæ memoriæ Hieronymum Sueſſanum noſtrum, ad ſe accerſiri juſſit. Verbis Lucæ ipſius referamus, ipſâ ſimplicitate ſtyli veritatem aptiſſimè enarrantibus: *Venit Romam, inquit, vir obedientiſſimus, ac læto vultu à Pontifice ſuſcipitur, eumque oſculo pedum præmiſſo, ſic alloquitur Papa. Quale tegumentum iſtud Hieronyme (erat enim viliſſimus & aſperis tunica & pallio indutus) ſeu quæ auſteritas iſta? Nimis durè tecum agis, dimittas ea oportet. Cui ſenex: nec alius, niſi fallor, habitus pœnitentem decet: nam qui mollibus veſtiuntur, non in deſerto, ſed in Domibus Regum ſunt. Nec tu, inquit Pontifex, amplius in deſerto eris, ſed manebis hic nobiſcum: nec de cætero Eremitam Te, ſed Cardinalem volumus. Quo audito ſtatim cecidit pronus in terram ſenex: multis etiam lachrymis profuſis, cum diu in refutando dignitatem oblatam perſiſteret, vix tandem breve tempus ad deliberandum obtinuit. Quo finito ad Pontificios pedes revolutus, humiliter petijt ad ſuum Oratorium remitti, affirmans nullam dignitatem ſibi chariorem eſſe, quam veræ pœnitentiæ ſanctiſſimum ſtatum; neque alibi delicias ſibi futuras extra ſolitudinem. Ex his cum intellexiſſet Pontifex, piam ac ſynceram Viri DEI voluntatem, noluit eum cogendo contriſtare: ſed totam rem in ipſius arbitrium contulit, & Hieronymus ad ſuum deſideratum Eremitorium revertit.* Jta Lucas Ruhenſis. Hæc adeo, ut inde noſtrorum æſtimes dignitatem, qui purpuram ipſam hoc etiam tempore cucullo ſuo viliorem æſtimavêre.

Ven. Hieronim. Sueſſanus.

Cardinalatum reſpuit.

Jn Hiſpanijs inter Jlluſtriores celebrioreſque Vitæ integritate, & ſingulari eruditionis laude eminet hoc tempore Ambroſius à Gandavo, Monaſterij celebris à Spinâ dicti religioſiſſimus Aſceta Erat hic magno ingenij acumine, & curioſus naturæ abſtru-

Ambroſius à Gandavo

ſtruſorum indagator, ut paucos ſua ætate pares haberet in Mathematicis & alijs ſcientijs, multiſque ejus eruditio admirationi eſſet. Ordinarijs enim & ſpiritualibus Religionis exercitijs imbutus, ſe Divinorum contemplationi dedit, & Aſtrologiæ auxilio, cujus erat callentiſſimus, ſyderum influxus & Virtutes inquirens, tantum profecit, ut omnibus ſui admirationem pareret. Tantam nominis celebritatem meruit, ut & Jnvictiſſimo Jmperatori Carolo V. innoteſceret, qui ſummam in eo ingenij ſagacitatem miratus, nunquam eum à latere ſuo diſcedere voluit, quod ſumma in negotijs tractandis polleret dexteritate; & in dicendo facilitatem animadverteret. Jmperatore deinceps non minus ipſum coluit, æſtimavitque Philippus II. Hiſp. Rex, apud quem ſummo in pretio fuit, quique ejus ſtudia plurimum promovit; in quibus ad finem uſque perſtitit, multaque ingenij monimenta ad poſteros transmiſit. E quibus *Liber unus* celebratur, *de Supputatione temporum, & alius, de varijs Aſtrorum influxibus*, qui ſoli huc uſque typo prodiere. *Ex rer. Hiſp. Script.*

Cæſari Carolo V. gratiſſimus.

item Philippo II. Hiſp. Regi.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.LVI.
Sancti Patris Benedicti. M.LXXVI.

Luctuoſus haud multo minus noſtris quam Religioſiſſimis Societatis Jesu Patribus, hic annus Viri ſanctiſſimi, deque Orbe Chriſtiano meritiſſimi Divi Jgnatij de Loiola, glorioſo ad cœlos tranſitu, quem Montſerratenſes non aliter atque ſui corporis membrum, Caſinates ut ſpiritu conjunctiſſimum, Benedictini omnes qui ipſum noverant & foverant, interque omnes junctiſſimus animo ſanctæ memoriæ Ludovicus Bloſius Abbas Lætienſis, ut amiciſſimum deplorare ſatis non poterant, etſi juxta ſibi pollicerentur, potentiſſimum ad cœlos patronum præmiſiſſe, de cujus ſingulari favore ſibi plurimum pollicerentur. Condoluit plurimum novæ ſibi dilectiſſimæ, & validiſſimè contra diverſos adverſarios propugnatæ Societati, Beatæ memoriæ Ludovicus noſter de Eſtrada, & ſtatum à morte tanti Patris & Patriarchæ periculoſiſſimum expendens, tanto majore ſe animo ad complectendos & amplexandos filios ejuſdem orphanos, reſolvit, quanto magis conſilio & ope ipſos indigere animadverteret. Extat cum alijs tanti viri opuſculis pia admodum atque elegans ejuſdem Epiſtola, in morte tanti Patris ad pupillos ſcripta, ad univerſam, inquam, Societatem, ſtatim à morte Jgnatij, digna haud dubie, quæ Annalibus ejuſdem Ordinis inſereretur. *Ex monim. Hortenſibus, Ang. Manrique &c.*

oritur S. Jgnatius magno noſtrorum luctu.

dovici d' Eſtrada condolentia.

Meritiſſimus hoc anno de celeberrima Germaniæ Jnferioris Urbe Duacena, Sanctus Maurontus Abbas noſter, eàdem à potentiſſimis hoſtibus, qui jam ſpe devoraverant, prodigioſiſſimè liberatâ, quæ & pro æterna tanti Beneficij memoria, anniverſariam ſolemnitatem inſtituit. Verbis Martyrologij Benedictini referamus. *VIII. Jdus Januarij apud Duacum Flandriæ, Commemoratio Sancti Mauronti Abbatis, ejuſdem civitatis Patroni quod hâc die ejus meritis & præſentia liberati ſint Duacenſes à traditione Gaſparis Colinæi ſummi Gallorum Ammiralij anno Domini* 1556. *Cum enim ille hâc nocte, in qua præcipuè populus Flandricus ex antiqua conſuetudine, mero indulgere ſolet, urbem capere moliretur, quod omnes ebrios ac ſopori deditos ſe inventurum putaret, apparuit Sanctus Maurontus in ſomnis Cuſtodi Eccleſiæ ſancti Amati (in qua ſacrum ejus corpus quieſcit) eique ut Matutini ſignum daret, uſque tertio præcepit; quod cum facere recuſaſſet, horam Matutini nondum adveniſſe aſſerens, ab eo coactus, tandem perfecit. At cum Matutinum pulſare ſe crederet, campanæ ipſæ, non Matutini, ſed armorum ſigna dabant; quarum ſonitu populus excitatus, ad mœnia cum feſtinatione armatus properans, ipſum Sanctum veſte Monachali fulgida, lilijs aureis reſperſa (erat enim è Regia Franciæ Regum propagine, & uſque hodie ſic depingitur) indutum, dextraque Regale ſceptrum tenentem, ac mœnia circumeuntem, claris oculis viderunt: eumque donec populus excitaretur, Urbem ſuam apertiſſimè defendiſſe cognoverunt.* *Cujus Beneficij gratia à Sancta Rom. Eccleſ. Duacenſi hac die conceſſum Solemnes Proceſſiones inſtituere, in quibus pretioſiſſimæ Jpſius corporis exuviæ, in capſa argentea reconditæ, maxima cum populi Frequentia & devotione ab Eccleſiæ Canonicis reverenter circumferuntur.* Ex Martyrol. prædicto.

S. Maurontus Abbas Duacum prodigiosè ſervat.

Hiſtoria memorabilis.

Anniverſaria memoria.

Arn. Duac. & Annal. noſtr. Benedict.

Hoc etiam anno, reſtituto iterum, Benedictinis Monachis celeberrimo illo Weſtmonaſterienſi Angliæ Archiſterio, per Mariam Reginam Catholicam, dum omnia in integrum reſtituenda viderentur, primus eidem Abbas, bonis univerſis applaudentibus deſignatur fortiſſimus ille Athleta, & Hæreſum protritor Joannes Feckenamus, ſexcentis triumphalibus ſertis coronandus. De quo legendus, Sanderus, Reinerus &c.

Joan. Feckenamus fit Abb. Weſtmonaſterij.

Porro in hoc ipſo Angliæ Regno, reſpirare nonnihil viſi ſunt Patres noſtri Benedictini, in ſpem reſtituendorum Monaſteriorum accenſi, in extinguendam paſſim Hæreſim, toto animo converſi, memorabili omnino fructu laborarunt, plurimóſque à præcipitio revocarunt. Plauſus ubique Catholicorum ingens, qui noſtros tanquam probatiſſimos Chriſti Confeſſores, imo ex tot afflictionibus Martyres, gratulabundi jam palam foverunt ſummiſq; honoribus digniſſimos cenſuerunt, gaudio hoc minimè diu duraturo, cum longè acriora flagella Angliam deinceps remanerent. *Ex diverſis Angl. Script.*

Noſtrorum in Anglia labores.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.LVII.
Sancti Patris Benedicti. M. LXXVII.

HIſpanias admiratione implet, & celeberrimi nominis fama, Venerabilis Pater Cyprianus de la Huerga, Nucalenſis, exactiſſimæ in Hiſpanijs Reformationis, Monaſterij Aſceta; cujus à primo in Religionem ingreſſu adeo ſublime ſeſe ingenium prodidit, ut admirationi non ſolum omnibus eſſet, ſed nemo unquam dubitaret fore cum tempore rariſſimum Ordinis univerſi ornamentum. Nec ſpe ſua falſi ſunt, cum ſtatim ſummo ardore animi in ſtudia incumberet, minimè tamen neglecta principalis officij ſui ratione: erat quippe ſollicitus in omnibus, inque omnibus mirè excelluit. Præſertim vero animum ad ſacrorum voluminum lectionem & intelligentiam appulit, non ignorans, cœleſtes in illis theſauros latere, quodque labore opus erat, ut alijs tantæ opes paterent. Cœpit proin ſcripturam exponere, quoque longius progrediebatur, tanto majores ſeſe theſauri offerebant. Summa cum diligentia Veteres & Sanctos evoluebat auctores librorum diverſorum ſuper Biblijs, & horum interpretes: quorum auxilio, & ingenij ſui acrimoniâ, multa arcana Myſteria ſacrarum litterarum eruebat. Ut vero ejus eruditio omnibus conſtaret, & talento ſibi conceſſo latius prodeſſet, miſſus ad Univerſitatem Complutenſem fuit, ubi ſacram Scripturam pluribus annis cum laude expoſuit; tantam adeptus nominis famâ, ut ab Univerſitate ipſa præter oblatam & conceſſam ſacræ ſcripturæ Cathedram, publicus ejuſdem Univerſitatis *Anteceſſor* deſignaretur. Certe omnium omnino exiſtimatione & calculo, inter doctos doctiſſimus eſt habitus, in Veterum Patrum lectione verſatiſſimus, in quæſtionibus Scholaſticis expertiſſimus; acutus Philoſophus, Poëta feliciſſimus. Erat præterea præditus prudentia ſingulari, in conſolando eos, qui moleſtia aliqua, aut conſcientiæ ſtimulo agitati eum conſulebant, unde multæ perſonæ graves & in publica dignitate conſtitutæ, ejus in rebus maximi momenti conſilium & opinionem petebant: quoque majoris erant ponderis, tanto amplius elucebat ingenij ejus dexteritas, & eruditionis profunditas. Hinc in maxima apud omnes veneratione & æſtimatione fuit, quod dicerent omnia Hiſpaniæ Regna tam doctum virum non habere, unde omnium cum applauſu & communi nomenclatura HISPANIÆ PHŒNIX eſt appellatus. Nomen ſane rarum & glorioſum, tali præſertim ſæculo, quo vix rudius fuiſſe credebatur, in Hiſpanijs tamen cultiſſimum; cum vel maxime viris doctiſſimis & Univerſitates frequentiſſimæ eſſent, & Monaſteria ipſa, Seminaria profundiſſimæ eruditionis. *Montalbo, Manrique, Henriq &c.*

V. Cyprianus Nucalenſis.

Mira ejuſdem eruditio.

Univerſitatis Anteceſſor.

Hiſpaniæ Phœnix.

Jn Jtalia, quantis meritis omnium mereretur amorem ſummamque apud omnes æſtimationem Venerabilis Antonius, cognomento Simonis, Monachus Montis Angelorum ſacræ Congregationis noſtræ Camaldulenſis, facile oſtendunt magni honores ad quos ipſe minimè exambitos, ultro quæſitus, & invitus Cœnobio extractus fuit, primum Minoritanus in Regno Neapolitano electus, mox Sutrij

Antonius Simonis Camaldu

trij Epiſcopus deſignatus, demum Nepienſis Pontifex ſalutatus, omni tamen ipſe honore ſublimior & nitidior exſplenduit. *Auguſtinus Florent. &c.*

Joannes Olivier Abbas & Epiſcopus.

Nec minore gloria effulſit hoc ipſo anno, Joannes Olivarius noſter [Olivier] Ex Monacho Sancti Jovini apud Pictones, Eleemoſynarius S. Dionyſij in Francia, & pro vitæ meritis paulo poſt Abbas Sueſſionenſis ac denique Epiſcopus Andegavenſis, vir litteratiſſimus & Poëtica inprimis præſtans facultate, editis non paucis ingenij monimentis immortalis. Fratrem habuit Proto-Præſidem Jacobum Olivarium, Franciſci Magni Franciæ Cancellarij parentem. Compoſuit Joannes noſter Epitaphium Ludovici XII. Galliarum Regis apud Papirium Maſſonum. Luſit etiam carmine Heroico Pandoram, quæ tandem edita Remis eſt, noſtro ſæculo anno 1618. Extat quoque ejus Ode ad Macrinum Salomonium.

Triſtandus de Bizet Epiſc. Sanctonenſis.

Ex Monaſterio ſanctiſſimo Claræ-Vallis ſacræ Reformationis Ciſtercienſis extrahitur hoc anno ad Sanctonenſis Epiſcopatus Cathedram, humilis, digniſſimus exaltatione Religioſus, Triſtandus de Bizet, Præſul laudatiſſimus: qui & Eccleſiam & Ordinem univerſum inſigniter demereri ſtuduit; ita in omnibus ſe habens, ut non minus exemplo, quam Verbo prodeſſet. *Vid. Cl. Rob. &c. Arn. Duac.*

Arnoldus de Venlo Abbas.

Hoc ipſo anno Arnoldus à Venlo ſanctorum virorum Joannis de Suſato, Henrici de Peynes & Theodorici Ruremundenſis Cœnobij Reformatiſſimi Abdinghofenſis in Abbatiali honore digniſſimus ſucceſſor, *Omnium Virtutum Exemplar*, in Catalogo ejuſdem loci Præſulum appellatus; inſigni demiſſionis Studio, & ut vitæ reliquum ſoli Numini proprijque animi ſaluti impenderet, ultro & ſponte ſe abdicat, totus deinceps, biennio quo ſupervixit Divinis rebus abſorptus, ferventiſſimum omnino frigidiſſimorum ſæculi & Germaniæ Exemplar.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.LVIII.
Sancti Patris Benedicti. M.LXXVIII.

Angliæ præcipitis cura.

Luctuoſiſſimus Angliæ annus, morte Mariæ Hiſpaniarum ſimul & Britanniæ Reginæ, ſoluta vinculis impia illa Jezabel, Eliſabetha, quacum velut ſoluto ex inferis Cerbero, infinita Hæreſum monſtra emerſere, quæſitis ad necem optimis quibuſque, nulla non ſecta pellecta, & invitata, ſola vera Religione Catholica penitus proſcripta, & graviſsimis legibus prohibita, multis nihilominus è Benedictino Ordine ſeſe in omnia vitæ pericula devoventibus, nec omnium quidem amiſsione Cænobiorum, & propriæ ſuſtentationis, quidquam turbatis, ſed alienæ non minus ſalutis, quam ſuæ ſatagentibus, novitates & abſurditates tam diverſorum dogmatum deteſtantibus, & refutantibus. *Vid. Sanderus, Clem. Reinerus, Mayheu &c.*

Joannis Feckenami laudes & pij conatus.

Mirandum autem prorſus, quanta, paulo ante mortem Mariæ Reginæ Catholicæ, ad conciliandos Eccleſiæ Romanæ Hæreticorum animos, ejuſdemque gremio adducendos egerit Joannes Feckenamus noſter Weſtmonaſterienſis Abbas digniſſimus, quantaque benevolentiæ, & charitatis Chriſtianæ ſigna, juratiſſimis hoſtibus ſuis exhibuerit. Jta Reinerus quoque atteſtatur: *Cum valeret*, inquit, *magna apud Reginam gratia, multis officijs pietatis & humanitatis conatus eſt devincire tum alios Nobiles, tum Eliſabetham adhuc privatam; quorum officiorum teſtes appellat Stapletonus Comites Leiceſtriæ, Warwici & Befordiæ, inter quos & Reginam Mariam, ſæpius mediator & ſequeſter fuerat. Guilielmum etiam Cæcilium, qui potuerit atteſtari factum opera & interceſſione Feckenami, quod Dominus Joannes Checus Eques, & non ignobilis Proteſtantium ſectator, vita fortuniſque privatus non fuerit: quia aliquoties coram ipſa Regina pro concione interceſſiſſet, pro Eliſabetha ſorore Reginæ, unde ipſius Mariæ non mediocrem indignationem incurrerit: idque ab eo factum fuit, & antequam eadem Eliſabetha in Cuſtodiam fuit conjecta, & poſtquam cuſtodiæ mandata fuiſſet. Cujus officij memor ipſa antequam coronaretur, Feckenamo gratias egit, &c.*

Optimè de peſsimis meretur.

Atque utinam, inquit Stapletonus, *poſt ſeptem annos carceris, tantum inveniat Feckenamus humanitatis & favoris, quantum cum rebus ſecundis floreret, ipſe alijs exhibuerat.* Vid. Apoſtolat. Bened. Reineri.

Ciſtercienſium noſtrorum Reformatio mira.

Jn Hiſpanijs mirificè floret ſacra Ordinis noſtri Reformatio Ciſtercienſis, viris vitæ perfectione, & mira erudi-

ruditione clariſſimis inſtructiſſima, è quibus hoc anno alios inter duo Pauli vel maximè eminent: Paulus Suarez Vallis bonæ aliquamdiu Abbas, deinde Horbæ, hoc anno univerſæ præfectus Congregationi, & Reformator deſignatus Generalis: alter Paulus de Mendoza Monachus Vallis Paradyſi, Vir religioſiſſimus æquè ac doctiſſimus, Orator facundiſſimus, qui tanta viguit nominis fama, ut ipſum Eccleſiaſtem ſuum conſtitueret Philippus II. Hiſpaniarum Rex, quod munus tanto cum fervore exercuit, ut omnibus Principibus & Aulicis ſumma in admiratione eſſet & veneratione. Varia ſcripſit, eaque inter, opus quoddam, cui Titulus: *Vir bonus*, extat in Bibliotheca Vallis Paradyſi. Moritur eodem anno non ſine opinione ſanctitatis Beatæ memoriæ Joannes de la Penna Monachus Populetanus, magnorum vir meritorum, de quo *Manrique & alij.*

Viri illuſtres.

V. Joannes de lá Penna.

Extinguitur hoc ipſo etiam anno Joachimus Perionius noſter Cormœriacenſis Jlluſtriſſimi Benedictini Ordinis Cænobij in agro Turonenſi Monachus, Vir eruditiſsimus, multis præſtantiſsimi ingenij monimentis poſteritati relictis, fama nominis immortalis. Ea inter multa ex Platone & Ariſtotele, Ciceroniano ſermone & ſtylo tranſtulit, & ut erat in Antiquitatibus verſatiſsimus, multa de Romanorum Græcorumque Magiſtratibus bono publico ſcripſit & edidit. Patriæ quoque conſulens ſuæ, Gallici ſermonis elegantiam, & originem deduxit & affinitatem cum Græca lingua pulcherrimè docuit. Vitas item Chriſti Apoſtolorum undecunque collegit, & terſo ſtylo deſcriptas Julio Tertio Pontifici Maximo, eleganti admodum & prolixa Epiſtola dedicavit. Vita exceſſit in prædicto ſuo Cænobio, magno Collegarum luctu ibidem honorificè tumulatus. *Scævola Sammarthanus & plur. rer. Gall. Scriptores.*

Joachim Perionius ſcriptor præſtans.

Abdicat ſe hoc anno, ſtupente ad inſolentiam exempli Orbe univerſo, Carolus V. Jmperator Auguſtus, Hiſpaniarum & Jndiarum Rex & Monarcha potentiſſimus, Romano Jmperio, tot jam annis glorioſiſsimè adminiſtrato, & Cænobium S. Juſti in Hiſpania ingreditur, haud dubium quin perſuadente, certe juvante per ſacros libellos, Divini plane dictaminis, Ludovico Bloſio noſtro, quos ita charos familiareſque habuiſſe jam ſuperius de Carolo diximus, ut eoſdem in ſinu jugiter, non ſecus atque Magnus ille Alexander in Narthecio Homeri Jliadem geſtarit, ſummoque cum animi ſolatio & fructu legerit; multo dein diligentiùs frequentiùs in Cænobio lecturus, & in praxim deducturus. *Ex Vita Bloſij & monim. Lætienſibus.*

Carolus V. Jmperio ſe abdicat: & quare?

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.LIX.
Sancti Patris Benedicti M. LXXIX.

Rutilantiſſimæ cœleſtis Hieruſalem Urbis ſtructuræ lucidiſſima hoc anno, eruta è duriſsimis ſæculi hujus ſcopulis, gemma inſeritur Beata Joanna noſtra, Belloprateñſis Monialis Converſa, Ancillarum Chriſti humillima, omnem Nobilitatem pervetuſti ſui generis, in extrema demiſſione; ſuæque nihilejtatis agnitione poſitam rata, omnibus mundi honoribus & delicijs abjectiſſima eſſe in Domo DEI præeligens, eminentiſſima ſui ipſius contemptu facta, glorioſa etiam in terris, ubi minimè dum viveret, voluit, à morte apparuit. Viſa namque ſpectabili forma ſorori ſuæ, ſuper morte mœrentiſsimæ, admirabili & immenſo circumfuſa lumine; rogantique, unde nam tanta ipſi gloria obtigiſſet? eam ſibi in Magnæ Humilitatis ſuæ præmium conceſſam reſpondit. Cumque ſoror ſuperſtes, Joannam advertiſſet manum clauſam & contractam tenere, & ut eam aperiret flagitaſſet, negavit illa ſe hoc facere poſſe, quod in ea lapidem pretioſum tanti ſplendoris geſtaret, ut humanus oculus ad primum illius aſpectum, videndi facultate privaretur, huncque ſibi datum aſſeruit, pro vilibus operibus, quibus ſe dum viveret libenter exercuiſſet. *Joan. Waesbergius, Arnoldus de Raiſſe &c.*

B. Joanna Belloprateñſis moritur.

Viſio ejuſdem Monialis.

Ludovici de Eſtrada Hortenſis Abbatis, nunquam ſatis laudanda, ob magnitudinem, multitudinem, & inſolentiam planè ſtupendam, merita. Unicum hoc anno in medium proferamus, quo ſuper cætera omnia morti jam propinquus, meruit. Jnvaleſcente quippe ſumma per Orbem, & Hiſpanias maximè, ſole ardentiſſimo,

Ludovici de Eſtrada merita.

alias

aliàs arentiſsimas, annonæ caritate, & pauperibus non tantum, ſed & ditioribus quam plurimis ob alimentorum inopiam, cum fame non ſolum, ſed morte colluctantibus & conflictantibus, ipſe Cænobij alimenta omnia, indubitanter expendit, æternæque Veritatis promiſſis, confidentiſſimè nixus, innumerabilem pauperum multitudinem, velut DEI, ſuoſque filios amantiſſimè fovit & nutrivit. Ac proin, famâ rei longè latéque diffuſa, inque famelicorum auribus ſonantiſſima, pauperes undique certatim confluentes [audi rem miram, ſed apud noſtros olim, & perpetuo frequentem, unde plurimis per orbem urbibus oppidiſque ſua initia referuntur, ingenti hominum frequentia quotidie, ſive pro Divini officij frequentatione, ſive propter hoſpitalitatem & liberalitatem propriam Benedictinorum, ad Cænobia & proximè ſe recipientium] totum Monaſterium caſis & tugurijs ſive tuguriolis circumdederunt, ut & valles & montes ejuſmodi quaſi tentorijs replerentur. Res viſa mirabilis. Omnia circum circa loca, pueris & mulieribus plena erant, qui meridie ad portam Monaſterij veniebant, illicque quod ad victum ſufficeret, accipiebant. Dum vero [ſtupendum ſanè charitatis exemplum!] ob nivium altitudinem pauperes, tuguriola ſua exire non poterant, eo victus deferebatur, & via per nives parabatur, ut hoc facto noſtri & magnam ſuam & ultroneam charitatem atque impenſam ſumma contentione miſericordiam evidentiſsimè demonſtrarent. Confirmata illuſtri omnino miraculo hæc Monachorum, & Ludovici Abbatis pietas, quando poſt plurimas expenſas, cum porro ex locis circumpoſitis, coëmere & corradere non poſſent, quod paucis, nedum tantæ multitudini ſufficeret; ad preces enim converſus Ludovicus mirè impetravit, ut prodigiosâ prorſus meſſe, frumentum ante tempus, & quidem bimeſtri ſpatio matureſceret, ac demeteretur. Ludovico ante alios, ipſum communiter ſummi facientes magnates & Principes, familiarior ſemper erat ſereniſsimus Medinæ Cœli Dux, Princeps potentiæ magnæ & auctoritatis, qui ipſum & pro Sancto ſuſpexerat ſemper, &, ut talem, ſanctè venerabatur, tantique ſemper faciebas, ut Ludovico ſene ſedente, ipſe Dux diſcooperto ſtaret capite, credens omnino ſe Angelum DEI in viro tanto præſentiſſimum habere. Is admiratus tantam multitudinē, Ludovicum rogavit, an omnibus illis cibum daturus eſſet? Quo annuente, obſtupefactus Dux intulit: Ego ſane [ita Vitæ auctor habet] in me recipere non auderem, omnibus his de victu providere, niſi ſtatum meum oppignorare vellem, & non mihi videor ſufficere poſſe, eo ipſo, quia ubivis maxima panis & neceſſariorum eſt penuria. Cumque reſponderet Abbas ſibi non defore, ſi etiam plures eſſent, quibus pauperes aleret: Curioſior deinceps Dux, ſciſcitatus eſt, quidnam igitur ac quantum eſſet, unde pauperibus tantis erogaretur? ac proin ductus ab Abbate ad locum, ubi panes, pauci ſanè pro tanta multitudine ſupererant, ſingulis ſingulos panes dandos affirmavit; neque tamen defuturos ex iiſdem, quos etiam alijs ſupervenientibus elargiretur. Incredibile viſum Principi, quod vix ducenti panes eſſent, & ferè innumerabiles homines conveniſſent. Experti tamen Dux, & quos adduxerat famuli, miraculum ſuiſmet ipſi oculis ſpectare meruerunt, nec pane ſolum, ſed & alio, qui in eoſdem erogabatur cibo, prodigioſiſsimè multiplicato, uno prodigio omnium fami atque egeſtati, liberaliſsimè fuiſſe ſubventum. *Ex Vita ejuſdem &c. & Menol. noſtro.*

Ejus prodigioſa liberalitas.

Meſſis prodigioſa.

Confidentia in Deum Dn. Abbatis.

Cibi prodigioſè multiplicati.

In Germania inferiori, quanto magis ubivis Hæretici ſuarum abominationum ſatagunt, tanto Lætienſis & Burſfeldenſis Congregatio & Reformatio, & ſervandis & revocandis qui exerrabant, intendunt, & doctiſsimos quaquaverſum Prædicatores dimittunt, ante omnia autem ut ſuos pro exemplo & incitamento omniū ad ſummam vitæ perfectionem promoverent, allaborant; ipſi Prælati exemplaria diſcipulorum exactiſsima facti, è quibus hoc anno deceſsit Joannes Van der Waede, Abbas S. Andreæ prope Brugas, vir magnæ diſcretionis, & cujus nomen vivat immortaliter in dulcedinis benedictione.

Joan. Abbas S. Andreæ Brugenſis.

Floret hoc ipſo anno, haud minimi

Maurus Pandolphinus.

mi inter litteratos nominis Frater Maurus Pandolphinus Monachus Sanctæ Mariæ, de Florentia Congregationis Caſinenſis, cujus laudatur eleganti ſermone ſcripta: *Harmonia quatuor Senſuum ſacræ Scripturæ, libris quatuor. Ex Arn. do*

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.LX.
Sancti Patris Benedicti. M.LXXX.

Joannes Doceus Laudunenſis Epiſcopus.

Copiâ virorum ex Ordine Jlluſtrium, & de Republica Chriſtiana meritiſſimorum, feliciſſimus hic annus, quorum pauciſſimos commemorabimus. Eminet præ alijs Joannes Doceus Laudunenſis in Gallia & Picardiæ atque Campaniæ finibus, Epiſcopus, vir Religioſiſſimus & doctiſſimus, ex Monacho & Majore Priore, S. Dionyſij Pariſienſis Archiſterij, ad Epiſcopalem dignitatem pro meritis evectus. Fuit ſacroſanctæ Theologiæ Doctor & Prædicator Verbi Dei celeberrimus, ſcripſitque inter alia:

Sermonum ſive Orationum ad populum Librum I.

De Paſſione Chriſti Domini. Librum I.

De æterna Generatione Filij DEI, & temporali Nativitate ejuſdem filij hominis. Libros duos.

Jacet ſepultus in Choro Cathedralis Eccleſiæ, juxta Anteceſſorem & Mecœnatem ſuum Ludovicum Borbonium, cui duos proximè memoratos libros dicaverat.

Simon de Maille Turon. Archiepiſcopus.

Pari gloria exſplendeſcit Simon de Maille ex Monacho & Abbate de Loroux Archiepiſcopus Turonenſis, cujus inter eximia merita referendum, Concilium Provinciale ab eodem ſumma cum utilitate & gloria anno Chriſti 1583. celebratum. Jdem vir doctiſſimus inter alias digniſſimas ingenio & Profeſſione lucubrationes vertit è Græco in Latinum ſermonem, Homilias viginti quatuor Sancti Baſilij Magni, & multa alia præclarè geſſit. Ei dicavit Opuſcula Marci Eremitæ, Joannes Picus Claſſium Jnquiſitoriarum Præſes, & Hiſtoriam Sancti Gregorij Turonenſis Guilelmus Morellius.

Bernardus Aragonius Archiepiſcopus Cæſar-Auguſtanus.

Floret etiam Bernardus de Aragonia Ferdinandi Regis nepos Monachus ſacræ Congregationis noſtræ Ciſtercienſis, extractus è Cænobio ad Cathedram Archiepiſcopalem Cæſar-Auguſtanam, de quo conſulendus Gonſaluus Jlleſcas. Sed præ omnibus excellit, non ſolum litterarum ſcientia, ſed eximia Vitæ ſanctitate, Beatæ memoriæ Chryſoſtomus de Sancto Gemiliano, Calaber, Monachus ſacri montis Caſini, creatus ſub hunc fere annum Archiepiſcopus Raguſinus, & egregius Ordinis noſtri Reformator in Jnſula Melitenſi. Ut videas rurſum diverſis locis Ordinem novo fervore non ſolum accenſum, ſed in ſuis Benedictum verè Redivivum, & ſimilia primævæ ætati exempla perfectionis Ordini nunquam defuiſſe. *Videatur Placidus Romanus à Wione citatus.*

V. Michael Fernerius Abbas Montſerr.

Jn Hiſpanijs incredibilis virorum Jlluſtrium numerus, inter quos Principe fama celebrati Frater Michael Fornerius olim Abbas Mont-Serratenſis, longè meritiſſimus, Vir planè cœleſtis & Angelicus, atque ab Hiſpanijs mortali etiamnum in corpore degens, pro ſancto habitus, glorioſiſſimo contemptu Epiſcopatus Vicenſis, ſibi à Carolo V. Auguſto oblati merito celebrandus. Obijt hoc anno 26. Januarij.

Didacus de Lerma Generalis Ord.

Proximus Michaeli, haud impari à Vitæ integritate gloria, Didacus de Lerma ejuſdem in Abbatia ſucceſſor digniſſimus, poſtea Abbas Valliſoletanus, & totius Congregationis Hiſpanicæ Generalis, vir ob egregias Virtutes ſummè æſtimatus. Nec minor fama Bartholomæi Garrigæ, hoc ipſo anno Montſerratenſium Abbatis, viri doctiſſimi, qui celeberrimum illud templum Montſerratenſe, ingenti ſumptu honori Deiparentis exædificavit, ſicut puerulus olim ipſe prædixerat. *Vid. Anton. de Jepes & Montſerrat. monimenta.*

Cyprianus Nucalenſ. moritur.

Extinguitur hoc anno Magnum illud Hiſpaniarum ſydus, de quo ſupra, Cyprianus de la Huerga Nucalenſis Monachus ſacrorum Bibliorum interpres in Univerſitate Complutenſi inter egregios labores, ibidem tumulatus & ſequenti Epitaphio honoratus:

Epitaphium.

CYPRIANUS

HISPANIÆ MUSA ET PHOENIX

Maximus ille brevi Cyprianus conditur urna
Jlle humili excelſus, clauditur hoſpes humo.
Iudicium, labor, ars, facunda peritia rerum
Unà adière virum, quocum obière ſimul.

OBIIT ANNO. M. D. LX.

E mul-

Ejus ingenij monimenta.

E multis, quæ poſteritati reliquit monimentis ſequentia memorantur.

Commentaria in Cantica Canticorum Liber I. in folio Compluti editus.
Comentaria in Iob Lib. in folio ibidẽ editus.
De opificio Mundi Libri tres.
Commentaria in Iſaiam Prophetam Lib. 4.
Commentaria in Trenos Hieremiæ Prophetæ.
Commentaria in Evangelium Joannis Apoſtoli. Liber I.
Commentaria in Evangelium Mathæi Lib. I.
In Epiſtolam Pauli Apoſtoli ad Hebræos Lib. I.
In Epiſtolam ejuſdem ad Epheſios. Liber I.
In Nahum Prophetam. Liber I.
In Pſalmum De profundis clamavi ad Te Domine Liber I.
In Apocalypſin Joannis Apoſtoli & Evangeliſtæ. Liber I.

Joan. Feckenami 2. certamen.

Joannis Feckenami Weſt-Monaſterij Abbatis perpetuum meritum, quod utinam pro dignitate ſatis explicare poſſemus. Is hoc anno Eliſabethæ peſſimæ Jezabelis juſſu, cui ſæpius ipſe benefecerat, carceri denuo Londinenſi intruſus, quod ſceleſtiſsima Hæreticorum dogmata convellere atque confundere non deſiſteret, egregiam conſtantiam Virtutemque indigniſsime luere cogitur. Quippe Mariâ Reginâ per immaturam Catholicis mortem, ad immortalitatem evocatâ, Feckenamus in Comitijs Regni, Pro Abbatiali dignitate locum poſsidens & ſuffragium, conſtanti gravique oratione; mutationem, aut innovationem Religionis, quantum in ipſo fuit, fortiter diſuaſit.

Ad Colloquium Reginæ impiæ vocatur.

Accerſivit eum ad Colloquium ſuum Eliſabetha Princeps, non longè ante quam foret coronâ Regni inſignienda. Nuncius qui primùm eo miſſus fuerat, inveniſſe eum dicitur occupatum in plantandis ulmis, quæ nunc adhuc in Collegij Weſtmonaſterienſis horto creſcunt: nec ullo modo voluit nuncium ſequi, antequam cœptum opus plantationis finijſſet: forte tunc intentus orationi ſive meditationi; ut quemadmodum ipſe eas arbores collocaſſet, ita Deus replantatam nuper Religionem conſervaret, aut Monachos, quos providebat ab hâc Regina eijciendos, Deus ſuo tempore iterum reduceret. Quid tunc cum Regina colloquij habuerit, incertum: Credibile autem, Verba Reineri ſunt, Reginam egiſſe inſtantius, ut aliquo uſque Feckenamus, & Monachi ſe Reginæ Votis conformarent, atque ita in Monachatu ac poſſeſſione Abbatiæ perſeverarent. Nam & illud vehementer optaſſe Reginam narrat Sanderus, nimirum ut in illa Religionis ſuæ innovatione, novum genus Monachorum [reſtitutos Weſtmonaſterienſes puta] ſibi conſentientes haberet, ſed fruſtra optavit, quia Vir Sanctus, in Deo firmiter ſtabilitus, nullis blanditijs aut terroribus, ab Eccleſiæ communi fide potuit dimoveri, quamvis etiam ei Archiepiſcopatum Cantuariæ ea conditione Regina obtulerit.

Nullis promiſſis movetur.

Convocato primo Parlamento ſub Eliſabetha & diſputatione inſtitutâ de articulis Fidei, inter cæteros Epiſcopos & novos prædicatores, etiam Feckenamus magno Zelo obtulit ſe, ut inter primos pro fide diſputaret, ſed admiſſus non fuit, Reginâ nolente ipſum in numerum collatorum venire. Ut facilè inde pateat, quantum ab uno ſibi Monacho, totius Regni Hæretici metuerent.

Iterum bene meretur Abbas Gerwicus.

Hoc ipſo etiam anno, cum ampliſſima Gerwici noſtri Abbatis Weingartenſis merita Orbi & Imperio Romano plus quam conſpicua, ipſum etiam Orbis & Urbis Pontificem Maxumum minimè fugerent: conſtaretque inſuper, quantum ingenio, Fide ac Fidei Zelo, cùm apud Cæſarem, tum apud Principes Imperij unus ille Vir ſuâ auctoritate poſſet, datis ad ipſum litteris, Nuncio item ſuo in Germanias deſtinato, ut de tollendis Fidei controverſijs, & ſchiſmatibus cum Gerwico conferret, imperavit, ejuſque quod juſſerat Gerwicum admonuit. Litteras ſubijcimus.

PIUS PAPA II.

Pij Pont. Max. ad Gerwicum Abbatem litteræ.

Dilecte Fili, Salutem & Apoſtolicam Benedictionem. Cum ad tollendas de Religione controverſias, & ſedanda ſchiſmata, aliaque quæ correctione indigent emendanda, nuper indixerimus Concilium Oecumenicum & Generale, Deo annuente, in Civitate Tridentina celebrandum, ſicut cognoſces ex Bullæ noſtræ exemplo, miſimus hujus rei cauſa in Germaniam, Venerabilem Fratrem Zachariam Epiſcopum Pharenſem Nuncium noſtrum, datis ei nonnullis, ad Tuam quoq; Devotionẽ mandatis.

Petimus igitur, ut ejus orationi, ſeu litteris, ſi te commode alloqui non potuerit,

rit, fidem habeas. Datum Romæ apud S. Petrum ſub annulo Piſcatoris die I. Decembris M. D. LX. Pontificatus noſtri anno primo.

Antonius Florebellus Javellinus.

DILECTO FILIO GERWICO ABBATI WEINGARTTENSI.

Conſtat autem ex diverſis Principum & Pontificum ſcriptis ad eumdem etiam deinceps litteris, quam fidelem tanto in negotio tum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, tùm ſui amantiſſimo Cæſari operam navaverit, non ſine gravi & vitæ periculo, & Cænobij ſui diſpendio, difficillimis negotijs & Legationibus dexterrimè perfunctus, ut hic tantus Vir, merito ad omnem poſteritatem dignis laudibus deprædicetur. *Ex Archivo & monim. Weingartt.*

Fidelem Eccleſiæ navat operam.

IESU CHRISTI ANNUS. M. D. LXI. Sancti Patris Benedicti. M. LXXXI.

V. Angelus de Faggis Mon. & Abb. Caſin.

IN Jtalia R. P. Angelus de Faggis Monachus & Abbas ſacri Montis Caſini egregiæ ſanctitatis & doctrinæ eximiæ celebri fama Ordinem mirè ornat. Js poëtica facultate uſque adeo excelluit, ut quidquid libuiſſet, facilè & ubertim extemporaneo pene carmine funderet & annunciaret. Teruntur manibus ejus verſus Coloniæ Agrippinæ impreſſi, in quibus prædivitem illam venam, & pangendi carminis, admirabiles à natura impetus, apertiſſimè cognoſcas. Plura etiam ad ſacras Meditationes argumenta, Latino idiomate evulgavit; quæ Religioſam ejus mentem, & cœleſti flamma accenſos animi affectus, facilè oſtenderint. Mirum, quâ rerum gerundarum ſolertiâ, atque dexteritate fuerit, tam providè ac feliciter cuncta ab eo adminiſtrata, Monaſterij Jura ac Juriſdictiones aſſerta & conſervata, plurima ab eodem ſtructa & reſtaurata ſunt. Trina adminiſtratione Caſinum rexit utiliſſimè & ſanctiſſimè annis undecim. Alia item primæ notæ Monaſteria, ex conſuetudine mutandorum Prælatorum Caſinate, plures annos: imo Congregationem univerſam Præſidis Generalis honore atque officio temperavit; eodem ſemper prudentiæ & ſanctitatis tenore & fama [unde facilè etiam ſubjectorum profectùm metiaris] cumque Angelum adæquè moribus, ac nomine ſe præberet, ſummam omnium Venerationem ſimul ac benevolentiam adeptus, vulgo Priſcæ Virtutis & ſanctimoniæ ſpecimen, & germanus Caſinatis Sodalitij alumnus prædicabatur. Quin imo vigere etiamnum Angeli nomen recenti memoria perinde ac noviſſimè demortui, Scipio noſter amiciſſimus aſſeverat, eſſeque præcipuo cultu apud omnes, & in honore; tùm propter vitæ totius periodum religioſiſſimè traductam, & egregia promerita; tùm quia non deſint, qui referant ejus cadaver, anno octavo, poſtquam terræ mandatum fuerat, integrum illæſumque ſe vidiſſe in ſepulchro. Sed de reliquis ejuſdem *legendus idem Marcus Antonius Scipio in Elogijs Abbatum Caſinenſium.*

Ejuſdem inſignia merita.

Verè Angelus re ut nomine.

Sed ne Jtaliæ cedere Hiſpania videatur, producendus è multis ſaltem unus eſt, pari ſanctitatis opinione, inter perfectioris vitæ & famæ Monachos, abſque ulla ullius contradictione ſanctiſſimus & perfectiſſimus.

V. Franciſcus Levorotus Mon. Monſerr.

Js venerandæ memoriæ Franciſcus Levorotus fuit. Js prodigioſè omnino, ſingulari Numinis & Divinæ Matris gratiâ, per vocem cœlo delapſam, & diſtinctè per aëra exauditam, ad Montem Serratum, proprium Deiparæ in terris Domicilium vocatus, ibidem raræ omnino ſanctitatis fundamenta poſuit, deque virtute in virtutem mirificè profecit, inter ſplendidiora Hiſpaniarum, & obſcuriſſimi ſæculi hujus ſydera, merito celebrandus. Fuit mirâ compunctionis gratiâ præditus, cumque alias ſingulari vitæ innocentia ſeſe omnibus probaret, ſumma tamen animi demiſſione ſibi per omnia diſplicens, jugi pœnitentiæ rigore carnem edomans eamdem perfectiſſimè ſpiritui ſubjecit, omni poſteritati pro exemplo proprij contemptus & ſalutaris odij proponendus. Semel ad ſerùm in die & frugaliter veſcebàtur; à fine Matutinorum media nocte, uſque mane (poſtquam totum diem Confeſſionibus peregrinorum excipiendis ſumma cum patientia dederat) coram Crucifixi imagine orabat; ſervus incomparabilis Cœlorum Auguſtæ, & æternum Montis illius totiuſque Ordinis ornamentum.

Rigor vitæ ſancti viri

Felix Obitus. tum. Obijt octogenarius, ipsâ nocte Nativitatis Dominicæ, cœlis renatus, & illatus. *De quo conſulendus Antonius de Jepes noſter, & Monimenta Montſerrat.*

IESU CHRISTI ANNUS. M. D. LXII.
Sancti Patris Benedicti M. LXXXII.

Galliarum ab Hæreticis infeſtatio. NUnc etiam Gallia, non minus quàm Anglia & Germania patitur ab Hæreticis, eadem plane & ſæpius crudeliora, quàm Roma à Tyrannis Ethnicis, Hugonottis & Calviniſtis inexplicabilem cladem noſtri præcipuè Ordinis Cænobijs inferentibus, noſtris nihilominùs in aſſerendâ conſtanter contra eoſdem Veritate perſiſtentibus, & tantam rerum ſuarum & Fundationum antiquiſſimarum diſſipationem æquiſſimo animo ferentibus. Exempla inſuperabilis patientiæ fuere admiranda; nec diſſimilia, deſtinata & conceſſa in cœlis præmia, cum alij extorres atque exules in fame, ſiti & nuditate vitam exigerent, multi per tormenta & crudeliſſimam mortem, crudelitati Calviniſtarum ſatisfacerent, & quod Catholici, & quod Monachi dupliciter luerent. Exules inter præſtantiores dignitate & meritis, exagitatus hoc ipſo anno indigniſſimis modis eſt Jacobus le Roy *Jacobus le Roy Archiepiſcopus Bituricenſis.* noſter ex Monacho & Abbate Archiepiſcopus & Primas Bituricenſis, Urbe ipsâ captâ ab Hæreticis, templiſque ac Monaſterijs omnibus in ipsâ quoque Metropoli, nedum extra, ſpoliatis & pollutis, cum nihil tam ſacrum & ſanctum eſſet, quod tunc non fœdis & impuris unguibus, iſtarnm Harpiarum, & dementium, ſeu potius furentium de genere Gerionaceo, rapacidarum *Hæreticorum rapacitas.* violarentur & contaminarentur; Jacobo noſtro omnibus omnium calamitatibus infinitis modis anguſtiato atque afflicto, ut ſuam ille rerum jacturam vix perſentiſceret. *Ex rerum Gall. & Bitur. Script.*

Jpſo anno, immortali Ordinis gloria, poſtremis etiam hiſce temporibus, primam noſtrorum Benedictini Ordinis Aſcetarum fortunam repræſentat, *Gerardus Americurius Abbas S. Bertini.* Gerardus Americurius, Monachus & Abbas celeberrimi Monaſterij S. Bertini in inferiori Germania, Vir ab ſingularj in Rempublicam beneficentiâ laudatiſſimus; Primus Audomarenſium creatus Epiſcopus. Adeo is honor, perpetuò ab Optumo Numine Ordini noſtro reſervatus, ut plerique Orbis Chriſtiani Epiſcopatus, & ſuperioribus ſtatim poſt Magni Patriarchæ noſtri Benedicti tempora ſæculis, & poſterioribus etiam deinceps, de novo conditi, vel à noſtris primùm initiarentur, vel etiam in gratiam eorumdem conderentur, certè noſtris commendati, reſtituerentur, augerentur, onarentur. *Ex Annal. noſtr. Benedict. Germania Sacra & Prophana, Aquila Jmp. Benedict. Menolog. noſt.*

Jterum in Hiſpanijs clariſſimum Ordinis noſtri lumen extinguitur, Beatæ memoriæ F. Petrus Alphonſus de *Petrus Alphonſus de Burgos Mon.* Burgos, Vir in ſæculo ſpectatiſſimus, inſigni apud Carolum V. Auguſtum auctoritate & gratia, qui ſumma omnium cum admiratione, florentiſſimis fortunæ & rebus valedicens, & ab Amicis atque Cognatis ſe abripiens, ad Montem Serratum profectus, ibique Monachum, humilémque DEI ac DEIparæ ſervum profeſſus, tantopere paulo poſt in omnium oculis profecit tantiſque virtutibus & vitæ perfectione enituit, ut ad ſtrictiorem Anachoretarum noſtrorum ejuſdem ſacri Montis incolarum aſpirans vitam, juxta Magni Legumlatoris noſtri Benedicti monita, tanquam Monaſterij probatione diuturnâ bene doctus pugnare contra Diabolum, vitia carnis & cogitationum, admiſſus ſit; ubi paulo poſt digniſſima eximiæ ſanctitatis fama enituit; quotidianamque ſeſe Numini Victimam in ſummo Vitæ rigore obtulit. Contemplationis autem ſublimiſſimo Studio addictiſſimus, utilitati poſterorum non pauca reliquit, Spiritu, quo ipſe plenus erat refertiſſima, quæ inter Jepeſius noſter ſequentia recenſet.

Librorum monimenta.

De Jmmortalitate. . . . . . Librum I.
De Beneficijs DEI. . . . . . Librum I.
De Sacroſancto Altaris Sacramento. Librum I.
De Vita ſolitaria. . . . . Librum I.
De Laudibus Cœli Reginæ Matris Virg. Librum I.
De Præparatione ad mortem. Librum I.

Videatur Antonius de Jepes Tomo quarto, Centuriâ quintâ folio 145. & ſequ.

IESU CHRISTI ANNUS M.D.LXIII.
Sancti Patris Benedicti. M.LXXXIII.

Joachimus Abba Einſidl.

IN Germania Superiori, ſummam apud omnes auctoritatem & de ſingulari ſua eruditione, ſpectatiſſimaque Vitæ integritate opinionem obtinuit hoc tempore, celebratiſſimus per Germaniam Joachimus Abbas, & Sacri Romani Jmperij Princeps Einſidlenſis. Eum Conventu Raperſuillenſi dignum præ omnibus Cantones Catholici, & Ordo potiſſimùm Eccleſiaſticus, cenſuêre, quem ſuo nomine ad ſacrum Concilium Tridentinũ Legatum mitterent, in qua quidem functione ita ſe geſſit, ut magnam ſui admirationem & Venerationem apud omnes Concilij Patres mereretur; ſtrenuamque rei Catholicæ navaret operam, hoc ipſo Titulo immortaliter ad omnem poſteritatem commendandus. Nec ſegnior in Romana demerenda Eccleſia & fide Gerwicus noſter Abbas Weingartenſis, incredibile dictu eſt, quantos labores quanta generoſitate ſuſceperit, per abſentiam Cardinalis Otthonis Epiſcopi Auguſtani, rogatus omnia ejus curare, quin & Cæſari in graviſſimis negotijs adeſſe, cum ipſe quacunque veniret, de Religione maximè ſollicitus, quæ DEI & Romanæ Eccleſiæ ſunt curaret, & procuraret, Hæreticis ut murum æneum ſe opponeret, Catholicis, & Clero inprimis conſuleret, nec verbo ſolum ſed ſcriptis etiam contra Hæreſes ageret, depravatoſque ab errore potenter revocare conaretur. *Ex Archivo & monim. Weingartt.*

Gerwicus Abbas iterum laudatus.

Jn Germania inferiori, præter Ludovici Bloſij ejuſque & Burſfeldenſis Reformationis exempla viva, multoſque inſigni vitæ perfectione Prælatos & Religioſos Congregationum illarum lapides angulares, celebratur hoc ipſo anno electus in Abbatem celeberrimi illius Atrebatenſis Archiſterij S. Vedaſti, Venerabilis Vir Rogerius Montmorentius, vir ut genere, ſic virtutibus, utrobique Jlluſtriſſimus, eruditione etiam præſtans & fervore Religionis; Profeſſus Ordinem eſt provecta jam ætate, & cùm abjectus eſſe in Domo DEI eligeret, triennio poſt, Hieronymo incomparabilis Virtutis viro ſuccedere in Abbatia eſt coactus. Quem honorem, quam minimè affectaſſet, ex eo facilè conjectari eſt, cum inter cætera ejus id obſervaretur, quòd præter virorum tantæ, quantæ ipſe erat, Nobilitatis, morem, invitus admodum Procerum Conventibus intereſſet, animo ſemper anhelans ad quandam ſolitudinem ubi grato otio DEO ſervire liceret. *Ita Ferreolus Locrius &c.* Fuit in Mathematicis ſtudijs verſatiſſimus, Præſul animo candidiſſimo, totuſque liberalis.

Rogerius Montmorentius Abb. S.Vedaſti.

Hoc ipſo Anno, cœlis iterum deſtinatur ad triumphos æternos, Benedictinæ Regulæ cultor & promotor ſingularis, præſtantiſſimæ ſanctitatis exemplar Beatus Juſtinianus Bergomenſis, Vir litteris & vitæ meritis clariſſimus. Hic Nobilis Bergomas, litteris à puero deditiſſimus, in Philoſophicis æquè ac Theologicis, doctiſſimus evaſit. Monachum in celeberrimo ſanctiſſimoque Divinæ Juſtinæ, ampliſſimæ Congregationis Archiſterio profeſſus, vigeſimo ſecundo ætatis anno, perfectioris vitæ ſtudio Camaldulum ſe contulit, inde autem ſtrictiori denuo Montis Coronæ Reformationi, ulteriora ſemper inquirens, nomen dedit. Contemplationi & orationi addictiſſimus fuit, ſed Chori inprimis, & communis orationis diligens, ibi rectus, nullo modo acclinis, tanquam inter Angelos Regum Regi inſerviens, complicatis ſtans manibus, plena voce, ſumma cum hilaritate ac dignitate laudes Creatori reddere medullitus geſtijt, affirmans aliquando, dum alium ad hoc ipſum perſuaderet atque induceret - *ſe ne verbum quidem, nedum verſum per inadvertentiam amittere.* Ejus inſigne illud reverentiæ erga DEUM argumentum fuit, quod vitæ ejuſdem ſcriptor, his verbis refert: *Quoties*, inquit, *Major aut Prior eligebatur (quorum altero, licet invitus, ferè nunquam carebat) ſtrictè oſtiario præcipere ſolitus eſt, nedum in Choro Laudes Altiſſimo redderet, ſibi aliquid, cujusvis momenti foret, nunciaret. Neque interventu alicujus magnæ perſonæ, licet Cardinalis eſſet, ſe interpellare præſumeret &c.* [Ex quo reverentiam orationis, & præſentiſſimi Numinis attentiſſimam obſervantiam tanti viri obſerves, atque imiteris] Fuit ſolitudinis amantiſſimus, ſtudioſiſsimus: Contemplationi autem tantopere addictus, ut frequenter ſine omni cibo diem, noctem ſine ſomno tran-

B. Juſtinianus Bergomenſis.

Rigor vitæ.

Attentio in oratione.

tranſigeret. Unde & frequens illi in ore: *Cibi ſomnive memoriam in mente bene in DEUM elevatâ, tardius occurrere.* Obijt Vir meritiſsimus, ipſo ſolemni feſto S. Laurentij Archi-Martyris, cùm paulo ante à Patribus, ad mortem fortiter ſuſcipiendam admonitus: *Ego*, reſpondiſſet, *Patres mei, licet non meis meritis, fide non dubiâ, ſpeque firmiſſimâ, atque miſericordiâ fretus Altiſsimi; mortem quaſi Virgo ſponſum exſpecto.* Scripſit, ut erat doctiſsimus ad utilitatem poſterorum non pauca; quæ incendio, etiam poſteris deplorando, in favillas majorem partem abiere; *quam*, ait Lucas Ruhenſis, *incendij jacturam, qui nôrint, ſine lachrymis recordari, aut referre nequeunt, magnum ſcilicet lucubrationes illas Eccleſiæ DEI lumen allaturas fuiſſe, & Hæreſum modernarum tenebras detecturas affirmantes.* Ex Hiſt. Camald. Montis Virg. Luca Ruhenſi &c.

Feliciſſima ejuſdem mors.

IESU CHRISTI ANNUS. M. D. LXIV. Sancti Patris Benedicti. M. LXXXIV.

IN Galliarum Regnis, inter altiſsimas & teterrimas tribulationum nebulas, virilis maximè ſe animus oſtentat, Amazonum noſtrarum Benedictinarum in diverſiſsimis toto Regno provincijs & Monaſterijs, dum quantò magis, in evertenda Religione Catholica omnem lapidem movent Calviniani, tantò efferveſcunt magis in Chriſti conſectandis veſtigijs & rigore Monaſtico propagando, fragillimi ſexus, ſed maximi animi Heroinæ noſtræ, inſuperabiles ab omnium calamitatum iugruentium & obruentium mole, quanto magis neceſſarijs ſubinde omnibus deſtitutæ, tanto magis, ad rigorem diſpoſitæ, ita ut etiam in omni inopia gratulabundæ, majores ad Virtutem experirentur ſtimulos, & in carnis fame & ſiti, frigore & nuditate, abundare doctæ, mira ſolatia Spiritus perſentiſcerent, imo mori pro Chriſto & Religione exambirent. Memorabile, ſub hoc ipſum tempus, exemplum ſereniſsimæ Renatæ noſtræ, Lotharingiæ Principis Abbatiſſæ S. Petri Remenſis: Cùm enim, per tantam temporum calamitatem, & fames inſimul ingruerent & peſtis, Virago hæc Princeps, egenis & omni penitus ope deſtitutis altera non ſolum Thabita extitit, & proprijs multoties manibus, neceſſaria abunde miniſtravit; ſed cum pro neceſsitatibus Monaſterij procul abeſſe cogeretur, & peſte quoque infectum ſuum Monaſterium intelligeret, illico relictis omnibus alijs negotijs, de ſuis ſollicita, nequid eiſdem deeſſet, & vel maximè ut ipſa per ſemetipſam chariſsimis filiabus, contempto omni periculo, inſerviret, & animo præparato morti occurrere hortaretur, ſanctiſque monitis & documentis eaſdem & inſtrueret & ſolaretur, ad Monaſterium contendit, quidquid ſereniſsima ejuſdem Mater alijque Cognati & Amici obtenderent, & deprecarentur optans cum ſuis & pro ſuis vitam profundere, quam ejus Generoſitatem & in ſuas pietatem nulla ſatis, in tanti maximè generis Principe, poſteritas deprædicaverit, & fuerit admiratura. *Ex monim. S. Petri, Amando Tribout, &c.*

Amazones Benedictinæ.

Renata Abbatiſſa Lothar. S. Petri.

In Hiſpanijs floret celeberrimus ille Hiſtoricus noſter Frater Gonſalvus de Jlleſcas, Monachus & Abbas in S. Fromes, Author Hiſtoriæ Pontificiæ & Catholicæ, quæ ſæpiùs jam excuſa, æternâ Gonſalvi gloriâ circumfertur & legitur. *Ex Jepeſio & rer. Hiſp. Script.*

Gonſalvus de Jlleſcas.

Nec minore nominis fama celebratur hoc ipſo tempore Frater Hieronymns Lauretus Catalanus, Montis Serrati Monachus, Vir Religioſiſſimus & ingenioſiſſimus, inter Scriptores ſui ſæculi Princeps, ob admirabilem ſcribendi methodum & Ordinem referendus, qui de futuris ſæculis præcipuè meruit duobus lectiſsimis & maximi momenti voluminibus: *Sylvæ Allegoriarum.* Vid. *Idem Jepeſius.*

Hieronymus Lauretus.

Extinguitur hoc ipſo anno Ludovicus de Bœſey inſigne ſacræ Familiæ noſtræ Ciſtercienſis lumen & columen, ex Abbate Maceriatum ob inſignia animi corporiſque talenta Generalatûs honore ſublimatus, multo nomine meritiſsimus & vel maximè libertate Eccleſiaſtica ſtrenuè vindicata cùm contra Commendarum peſtilentiſſimam ſacris Ordinibus luem ſtrenuè ageret, & inſigne demùm contra eaſdem Privilegium à Pio IV. impetraret, quod poſtea Gregorius XIII. confirmavit. Interfuit, magna cum authoritate Concilio Tridentino, eoque abſoluto, cùm in itinere verſaretur,

Ludovicus de Bœſey Generalis.

tur, morte præoccupatus, magnum ſuis ſui deſiderium reliquit. Moritur eodem anno Jlluſtriſſimus ille Carolus noſter de Croy, Principis & Ducis Arſchottani frater, Tornacenſis in inferiori Germania Epiſcopus, cum majorem partem, jam Pontifex apud ſuos S. Ghisleni Monachos, apud quos & defunctus & ſepultus eſt, exegiſſet.

IESU CHRISTI ANNU S. M.D.LXV.
Sancti Patris Benedicti. M.LXXXV.

Angelus Sagrinus Abbas fit Caſini.

Redivivus revera Benedictus in ſuomet Caſini Montis Archiſterio, per omnia ſpectabilem ſe exhibet in ſanctæ memoriæ Angelo Sagrino ſuo de Faggijs à morte Jgnatij Vicani cognomento Meleatij Neapolitani, loco ſanctiſſimo prælati, ſubrogato, qui Caſinates omnes ſui ſimiles eſſe voluit, etſi videri nullus vellet. Certè omnis Angeli vita verè Angelica fuit, ita ut nihil non ejus, merito omnes in admirationem raperet, nihil non traheret ad tanti Abbatis imitationem. Jn templo devotionis miraculum fuit, in Refectorio exemplar ſobrietatis, in colloquijs alter Martinus, in cujus lingua nil niſi Chriſtus, niſi pax, niſi miſericordia inerat; in cella alter Benedictus, totus Divinis rebus & earum contemplatione abſorptus; quibus ut ex parte ſaltem etiam diſcipuli fruerentur, multa & pene innumera poſt ſe reliquit pietatis & devotionis monimenta. E quibus nonnulla ſolummodo memoramus & ſubijcimus:

Angeli Sagrini Ingenij illuſtria monimenta.

De ineffabili JESU nomine Carmen Heroicum.
Jn ſeptem JESU Chriſti Verba noviſſima, Meditationes ſeptem, eodem carmine.
De miſericordia, amore, & bonitate DEI erga peccatorem.
De Spe peccatoris in DEUM.
Speculum peccatoris.
Parœneſes ſex in Hebdomade ſancta.
De contemptu divitiarum & vanitate humanæ vitæ.
De JESU pietate & amore in peccatorem Elegias 12.
Triumphus Amoris Divini.
De Nativitate Domini omnibuſque ejuſdem Feſtivitatibus.
Epicedium in mortem Domini.
De JESU beneficijs in hominem.
De Laudibus Beatæ Mariæ Virginis. Lib. I.
Hymnorum diverſo metro de Sanctis diverſis. . . . . Lib. 2.
De Paſſione Domini Elegiæ. 12.
Vita Sanctiſſimi Patris Benedicti carmine Heroico. . . . . Lib. I.
Jn Pſalterium Paraphraſis diverſo carminis genere. . . . . Lib. I.
Aureæ Divinæque ſententiæ ex Pſalmis David. . . . . Lib. I.
Vita SS. Benedicti, Mauri, Placidi & Joan. Bapt. carmine Heroico.
Vita alia S. P. Benedicti carmine Saphico, & ſoluta oratione moralem expoſitionem continens.
Pſalterium glorioſæ Virginis MARIÆ. Carmine Saphico.
Vita Sancti Wilhelmi Anachoritæ verſu Saphico.
De Martyrio veri Monachi.
Tractatus quadraginta Horarum Liber impreſſus Florentiæ & Tridenti.
Sermonum & Homiliarum ſoluta oratione. . . . . Liber I.

Multaque alia reliquit manuſcripta, Divinæ gratiæ influxum mirè redolentia. Jn Anglia, incredibile dictu eſt, quantâ hoc ipſo anno conſtantiâ Joannes Feckenamus noſter, etiam in extremis rerum anguſtijs, carcere, ac vinculis Fidem Catholicam propugnaverit, perfidiamque Hæreticorum confuderit, & afflixerit. Admirandus ſane magnanimitate Heros, nihil Reginam, Regnumque univerſum ac Parlamentum reveritus, cum audiſſet juramentum Suprematus Regij fuiſſe edicto Parlamenti propoſitum, in ipſis ille vinculis liber, argumentis graviſſimis demonſtravit juramentum prorſus illicitum, adeoque invalidum eſſe & fuiſſe. Aliquamdiu in ædibus Horni Pſeudo-Epiſcopi detentus, ſed inciviliter & perfidè habitus, in turrim denuo Londinenſem retruſus eſt. Deinde in caſtro Wisbicenſi incluſus ad finem uſque vitæ ibidem detentus fuit; quo toto tempore, ait Pitſius, à Catholicis Dogmatibus propugnandis, & ab alijs charitatis operibus exercendis, quo ad fieri potuit, nunquam ceſſavit. Unde colligas, quæ primum ſolutus præſtitiſſet, qui tanta alacritate & generoſitate, vinctus, pro Eccleſiæ libertate laboravit, alter revera ſui ſæculi Athanaſius jure merito celebrandus. *Videatur Stapletonus, Sanderus, Pitſius, Reinerus, &c.*

V. Ioan. Feckenamus in vinculi[s] generoſus.

Alter ſæculi Athana[ſius]

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.LXVI.
Sancti Patris Benedicti. M. LXXXVI.

Moritur Ven. Lud. Bloſius.

MOrte Venerabilis & ſanctæ memoriæ Ludovici Bloſij noſtri, Lætienſis Abbatis triſtiſſimus terris & Germaniæ noſtræ annus, cujus viri æterna & immortalia merita apud piorum animos æternum uſque hodie ac deinceps operantur, fructificant & fructificabunt. Scripta ejus Divini Spiritus dictata eſſe, ut doctiſſimi & Religioſiſſimi quivis ſentiunt, ſic omnes omnino ſummè venerantur, & religioſiſſimè conſervant; tantoperè à veris non ſolum religioſis, ſed veris Catholicis expetita, ut mirum non ſit uſque hodie toties typo vulgata, cum plurimi ſint, qui, exemplo tanti Cæſaris ſinu quoque ſuo perpetuò dignentur, maximoque cum guſtu eadem volvant ſemper & revolvant, toties repetita ſemper ſapidiora & utiliora. Sunt autem alia inter, quæ videre necdum meruimus, quæque ille magno revera ſolatio Eccleſiæ univerſæ, & vel maximè Religioſorum omnium & ſui maximè Ordinis, reliquit:

Bloſij operum Catalogus.

Libri quatuor Pſychagogiæ.
Appendix ex Ruperto.
Collyrium Hæreticorum cum Appendice Liber I.
Expoſtulatio Chriſti — *Epit. Vitæ Chriſti.*
Explicatio Paſſionis Dominicæ,
Farrago utiliſſimarum Jnſtitutionum,
Facula pro illuminandis Hæreticis.
Apologia pro Joanne Taulero.
Jnſtitutio Spiritualis,
Conſolatio Puſillanimium.
Tabella Spiritualis.
Enchiridion parvulorum.
Monile Spirituale.
Salutaris Doctrina.
Scriniolum Spirituale.
Cimeliarchion piarum precularum.
Jgniariolum Divini Amoris.
Exercitia quotidiana.
Dicta Patrum.
Canon Vitæ Spiritualis,
Speculum Spirituale.
Corona Spiritualis.
Speculum Monachorum.
Medulla Pſalmodiæ. & plurima alia.

hilippi II. egis Hiſp. ga Bloſi- m affectio

De Carolo V. ſuperius diximus, quanti ipſe libellos hos fecerit. Parentis optimi inſiſtens Philippus II. non ipſe ſolus, Rex tantus, tanti quoque eoſdem fecit: ſed morti jam vicinus, filiæ chariſſimæ Jſabellæ Claræ Eugeniæ Belgarum poſtea Principi familiares hoſce libellos ſibi auſcultanti, quotidie legendos præcepit. Bloſij virtus, ſummos in Eccleſia honores meruiſſet, niſi ipſe conſtanter eos abnuiſſet, reſpuiſſet, & contempſiſſet. Cameracenſem Archiepiſcopatum & Ducatum ab amantiſſimo ſui Jmperatore Carolo V. oblatum, multo majore laude repudiavit, quàm quiſquam & unquam admiſerit, ſive adminiſtrarit. Obijt ſeptimo Jduum Januarij, ſepultus cum hoc digno, ſiquid dignum eſſe poſſit tanti Antiſtitis, Epitaphio:

Epitaphium ejuſdem.

Qui tres exactè linguas callebat ab ipſa
Ephœbia, Virtutum & omniũ Nartheciũ
Bloſius, heu! cecidit, buſtoque reconditur iſto.
Noſtri decus, miraculumque ſæculi.
Qui legis hæc, vitâ functo bona cuncta precare
Et te para ad ſummi tribunal Judicis.

Iacobi Froij in Bloſium luſus.

De eodem in fronte librorum ejuſdem Jacobus Froius, ipſiuſmet Bloſij loquens nomine.

Et poſt funera nunc, amice Lector
Ex libris tibi vivo, ſpiro doctis
Fama atque ingenio mihi ſuperſtes;
Cui gens Bloſia ſtemmatôn honores
Antiquos tribuit, deditque nomen.
Qui Genti magè Bloſiæ æviternam
Et famam peperi & decus ſuperbum.
Froius relliquias ſacras librorum,
Quas olim ingenio vigente cudi,
Collectas ſimul exhibet fruendas
Froius præcipuum decus Monaſtôn.

Hortenſe Monaſterium vere Hortus Domini.

V. Marcus de Barrio Abbas.

Jpſo anno ſancti illius Hortenſis in Hiſpania Cænobij Horto ſacro præficitur ſanctæ memoriæ Abbas Marcus dictus de Barrio, qui ob inſignia deinceps merita Univerſæ ſacræ familiæ noſtræ Ciſtertienſis creatus eſt Generalis, cujus tamen annum & diem obitus indagare nequivimus. Fuit Vir non ſolum mirâ vitæ integritate præditus, verum etiam ſanctitatis opinione clariſſimus, cujus corpus, in oppido Mogaz ubi ſepultum fuit, magna ab incolis in Veneratione habetur, & creditur indultum ejus meritis, quod ejus loci pagi, & fruges ex tunc uſque hodie à grandine, atque omni tempeſtate immunes extiterint.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.LXVII.
Sancti Patris Benedicti. M.LXXXVII.

Quinquaginta Martyres.

ILluſtrant hunc annum nobili Martyrio quinquaginta ſacræ Ciſtercienſis familiæ noſtræ Martyres, Monachi celeberrimi in Burgundia Cænobij, dicti Firmitatis, qui verè firmi, ſtantes in fide, ſuumque pro Chriſto ſanguinem fundere parati, cùm Abbas eorumdem Renatus de Monte Curvo ijſdem optionem ſeſe in tutiora loca recipiendi dediſſet, & ipſe cum nonnullis, furorem Calviniſtarum compertum habens, ſeſe ſubduxiſſet, locum ſuæ profeſſionis deſerere nullo modo voluerunt, expectaturi, quid de ſe ſtatueret Dominus. Capto proinde Monaſterio ab Hæreticis variè torti, & excruciati, in odium Fidei Catholicæ & Monaſticæ profeſsionis, crudeliter interempti, gratiſsimæ Cœlo victimæ ceciderunt, ſimulque ad præmia Martyrum & triumphos æternos evolarunt 7. Jduum Julij. *Manrique Henriq. &c.*

Moritur poſt ingentia merita Gerwicus Abbas Weingartt.

Quantum ſuperiore anno Jnferior Germania ſydus egregia Vitæ ſanctitate & ſacris de Chriſtiano Orbe meritis, tantum hoc anno Germania ſuperior columen, haud inferioribus de ſacro Jmperio & Romanis Jmperatoribus meritum laboribus amittit Gerwicum Blaarerum de Girſperg Güttingen & Warttenſee Weingarttenſem ſive Vinearum, & Ochſenhuſij Abbatem, cum Jmperialibus utrique Monaſterij, illi annos ſeptem ſupra quadraginta, huic viginti præſtitiſſet, defunctuſque eſſet 30. Auguſti, ultima voluntate id unicè rogant, ut præter conſueta Romanæ Eccleſiæ mortuis impenſa obſequia, Pſalmus, quem in vita maximi fecerat, Pſaltis Regij trigeſimus: *Jn Te Domine ſperavi, non confundar in æternum, &c.* Ad tumulum ſuum & funus, quotidie toto triceſimi tempore decantaretur. Fuit laborioſiſſimi ingenij Præſul, ſimulque feſtiviſſimi, ita, ut qui ſeipſos juratiſſimos ſacrorum hoſtes è ſummis Germaniæ Principibns ultro & publicè faterentur, contra hunc, etſi per omnia ipſis in Religionis cauſa obnitentem, ſemper exciperent, & ſuccenſere non poſſe teſtarentur. Adeo feſtivis animi conceptibus, cunctos delinire noverat, etiam cùm vel maximè adverſarentur. Reliquit ingenij maximi maxima monimenta, tomos duodecim ſuper Juribus Canonico & Civili ſuomet conceptu animi, quos tamen ſive Miniſtri ejuſdem Aulici, ſive rei litterariæ minus æqui, & ignari, necdum compactos, hac illacque diſtrahentes, uſibus minimè convenientibus applicarunt, quod uſque hodie nunquam ſatis dedolent, qui viri ingenium ex maximi monimenti dexterrimè confectis negotijs penitius cognoverunt. Fuit Cæſaribus, Electoribus, ſummis infimiſque gratiſſimus & gratioſiſſimus, ipſis quoque Hæreticis Principibus verendus juxta & venerandus, cujus laudes nec maximis quidem voluminibus poſſent ſufficienter explicari; etſi non nemo peculiari libello dicta ſolummodo ejuſdem acuratiora ſive apophtegmata complexus ſit, quo in genere valuiſſe ad miraculum intelleximus, & quædam etiam cum admiratione audivimus, etſi libellum, ſtatim à morte ejuſdem vulgatum & certatim coemptum, nullo apud nos ſuperante exemplari, non viderimus.

Ingenij inſignia monimenta.

Ejus Sepulchrum.

Quieſcit in Monaſterio ſuo Weingarttenſi in Sacello Beatiſſimæ Matris Virginis, quam unicè dilexerat, ejuſque honorem contra Hæreticos generosè propugnaverat. *Ex monim. Weing.*

De Societ. PP. meretur Gerardus noſter Americurius.

Quæ noſtrorum perpetua de lectiſſima Societate JESU merita: hoc anno agente & ſatagente Gerardo noſtro Americurio, primo Audemarenſium, ex Abbate Sancti Bertini, Epiſcopo, Reverendi Patres ejuſdem Societatis, non tam admiſſi quàm accitì, ædibus primùm in vico Velbruglio ejuſdem Epiſcopi benevolentia apparatis, pulcherrimum paulo poſt Collegium, ut vocant, merentur Audomaropoli. Quos ipſe ut Angelos Domini excepit, coluit ſemper, & quibuſcunque potuit modis fovit & promovit. *Ferreol. Locrius Claud. Rob. &c.*

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.LXVIII.
Sancti Patris Benedicti. M.LXXXVIII.

Martyrum noſtrorum Triumphus.

ITerum inſigni numero glorioſiſſimorum Chriſti Martyrum Triumphantem auget ornatque Eccleſiam, hoc anno Ordo noſter, Boneffienſis in Comitatu Namurcenſi Cænobij Religioſis omnibus, pulcherrimâ oblatione ſeſe victimas Numini conſecrantibus.

bus. Cùm enim in plurimis Belgij partibus Hæretici nimis quantum invaleſcerent,& pulcherrima paſſim Ordinis Cænobia extra Urbes ſita, illorum libidini & crudelitati expoſita, Viris Religioſis plena, nil minus quàm ſeſe opponere cogitarent, Sacrilegi prædones impunè quaquaverſum vagati, non contenti omnia diripere, & ſacra prophanare, incredibili in ſacros viros concitati odio, poſt varia ludibria & plagas, eoſdem diverſiſſimis modis neci tradiderunt, ipſo quoque Cænobio in cineres redacto. *Ex rer. Belg. Script.*

V. Hieronymus Soucherius, fit Cardin. Hieronymus Soucherius noſter ſacræ Familiæ noſtræ Ciſtercienſis Generalis & Claræ Vallis Abbas, Romanis non minus Pontificibus, quàm Regibus charus, hoc anno ad ſacram Cardinalitiæ Eminentiæ purpuram, ſæpius vocatus,diu multumque deprecans, cogitur denique à Pio V. re & nomine ſanctiſſimo, qui Cardinales omnes è ſanctiſſimis juxta & doctiſſimos Eccleſiæ univerſæ dilectos cupiebat. Ad Concilium Tridentinum ſub Pio IV. anteceſſore vocatus, quantâ doctrinâ ac prudentiâ refulſerit, unà S. Caroli Borromæi ad illum data Epiſtola ſatis demonſtrat, digna quam pro honore utriuſque inſeramus eſt autem hæc ipſa. *Reverendiſsime Pater. Mirabiliter delectatus Sanctiſs. Dn. noſter litteris Illuſtriſsimi & Rev.mi Cardinalis Vormatienſis Legati, quibus ille Ejus Sanctitatem, certiorem fecit de ſingulari ſtudio, & cura tua indefeſſa, in DEI gloriam & ſalutem Reipublicæ Chriſtianæ. Itaque nec dici poteſt, quantopere laudarit diligentiam & religionem iſtius officij tui quam & gravitatem & vim tui nominis,re & actione tueri dicit, cupitque & à DEO precibus petit, ut cæteri qui eodem honore ſunt, homines quòd ſacrum & grave Abbatis munus poſtulet, tuo exemplo meminerint juvare, perge ut facis tenere inſtitutum tuum, officij laudiſque pleniſsimum, DEUM enim habebis auctorem, & adjutorem optimorum conſiliorum & actionum tuarum, & S.D.N. egregium in te ſtudium & amorem experiere. Operam verò meam & ſtudium meum erga te ſemper tibi Paratum eſſe intelliges. Chriſtus JESUS Dominus noſter. R. U. incolumem ſervet quam diutiſsimè, Amen.* His laboribus ac Virtutibus clarus è Concilio diſcedens ad ſuos in Galliam reverſus ſacroſanctæ Synodi Decreta obſervanda præcepit, ibidemque cùm reliquum vitæ ſuæ, Altiſſimo ſoli vacare ſtuduiſſet, Abbas Ciſtertij & ſupremus Ordinis Magiſter Generalis electus eſt. Quo in munere ita ſe ſtrenuè geſſit, ut tribus annis, quibus ex more Ordinem moderatus eſt,antiquam illius inſtituti diſciplinam fere in omnibus Cænobijs collapſam reſtituerit. Tandem, ob excellentem Vitæ Sanctitatem, ac ſcientiæ multiplicis intuitum à Pio V. qui ſingularem Soucherij virtutem admirabatur, illo inconſulto, nec talia cogitante, in Presbyterum Cardinalem electus eſt. Quam ille dignitatem pro ſingulari ſua humilitate & modeſtia ſuſcipere abnuit. Sed Pontifici ſemel & iterum in Virtute ſanctæ obedientiæ præcipienti obſiſtere non potuit. Hujus præclaræ, ac ferè ſine exemplo [noſtra præſertim ætate] rei, extat Ejuſdem Pontificis monumentum. Sic enim ſe habet: *Fit Presbyter Cardinalis.*

Insigne ejusdem elogium.

Dilecto Filio Noſtro Hieronymo Abbati Claravallis S. R. E. Cardinali, Salutem & Apoſtolicam Benedictionem.

Acceptis litteris tuis, & cognitis rationibus quas attuliſti. cur tibi commodiùs eſſe exiſtimes, manere in Ordine Tuo, quàm ſuſcipere munus, ad quod ſuperioribus diebus de conſenſu Fratrum noſtrorum te promovimus,modeſtiam quidem & probitatem tuam amavimus; Sed excuſationem non eſſe accipiendam duximus; nam quòd exiſtimas hanc impedimento tibi fore ad agendam curam Monachorum tuo regimini commiſſorum, & Monaſteria, quæ abs te viſitari (ut à Claravallenſi debent) viſitanda: ea res aliter ſe habitura eſt, quàm cenſes, Cardinalatûs enim dignitas adjumento potiùs erit, ad officium illud majore cum auctoritate præſtandum, & ea quæ Monaſteriorum neceſſitas expoſcit agenda. De ijs verò, quæ in eo eſſe debeant, qui ad hoc munus ſumatur, quæ tibi deeſſe ſcribis, laudamus quidem tuam iſtam humilitatem; tamen non eſt tuum, de te, quàm ſis ei muneri idoneus, judicare. Noſtro aquieſcere judicio debes, & ita cogitare, per miniſterium noſtrum te à DEO vocatum fuiſſe; quandoquidem te nec opinantem in curarum & ſollicitudinis noſtræ partem, non ſine diligenti deliberatione aſſumpſimus, ad ſerviendum nobiſcum DEI honori, & ſanctam ejus Eccleſiam *Cogitur invitus in Virtute obedientiæ.*

tam

tam gravi & turbulento tempore regendam; qui potens eſt, & ea, quæ tibi dedit dona augere, & ea, quæ in te deſiderari forſan poſſunt, addere, pro cujus obſequio & honore, nullos debes nec animi nec corporis labores ſubterfugere, ſed ejus vocatione confiſus ipſius gratia & auxilio, humiliter obedire. Debes verò, ut charitatis officium poſtulat, vicem noſtram dolere, qui hac ætate onus multo gravius ſuſtinemus, ad quod ferendum, tua & tui ſimilium opera indigemus. Accepto igitur, quod ad te miſimus, hujus honoris inſigni, omni excuſatione omiſſa, conſtitutis prius Ordinis cui iſthic rebus, ad Urbem quam breviſſimo tempore te conferas; quod ut facias in VIRTUTE SANCTÆ OBEDIENTIÆ tibi mandamus &c. Datum Romæ apud S. Petrum ſub annulo Piſcatoris die 8. Menſis Maij 1568.

Antonius Lomellinus.

Conſolatio Rom. Pont.

Romam igitur, vocatus, & deſideratus venit, & Pontificis, qui hominem ſecundum cor ſuum ſe inveniſſe fatebatur, in ſe benevolentiam ac humanitatem, quo advixit, expertus eſt, & propter ſingularem opum & gloriæ contemptum, ac vitæ imoderationem magnâ apud omnes floruit admiratione. Quem Thomas Bozius in opere de ſignis Eccleſiæ inter eos Patres jam vitâ functos, numeravit, quorum ſanctitas ætate noſtra multis operibus comprobata eſt. Cardinalis factus nunquam adduci potuit, ut ſupremum ſui Ordinis Magiſtratum dimitteret, paratus potius purpuram quam S. Bernardi noſtri, cui devotiſſimus à pueritia fuerat gregem ſibi commiſſum relinquere. Nec deſijt eſſe, qui ante fuit, ad majorem, quàm antea, perfectionem ſeſe eſſe cenſens obligatum. Proinde in lectione ſanctarum Scripturarum & in contemplatione rerum Divinarum aſſiduus, plura adverſus Religionis Novatores ſcripſit; multa etiam dictavit, quæ uſque hodie apud Claramvallem aſſervantur. Quos vero in Concilio Tridentino labores ſuſtinuerit, quæ ejus fuerint ſententiæ, qui ſcire deſiderat, Nicolaum Baccetium libro ultimo Septimianæ Hiſtoriæ legat, qui more ſuo hujus Cardinales Virtutes, ac res ſanctiſſimè geſtas, eruditiſſimè ſcripſit.

Contemptus opum & honorum.

Scribit contra Hæreticos.

Boneffienſibus Martyribus, hoc ipſo anno ad præmia Martyrum aſſumptis, adjungitur, miro ſanè fortunæ exemplo Boneffienſis Confeſſor, Boneffienſis & ipſe profeſſione, ſed dignitate Abbas Villarienſis, frequentiſſimi viris ſanctiſſimis Cænobij. De hoc ita Villarienſia monimenta: *Matthias Hortebreck Vir Zelator & Obſervator Ordinis, in corrigendis culpis, in diſciplina & DEI ſervitio. Diſcretus nihilominus, ratione utens, & rationem reddens, conſolabatur triſtes, erigebat puſillanimes, negligentes urgebat, duros & rebelles ſevero vultu increpabat, obedientes diligebat, prudens & gravis cum hilaritate, omnibus ſeſe accommodans, verbo & exemplo docebat. Chorum devotiſſimè frequentabat; nocturnis horis in frigida Hyeme ſtans nudo capite, uſque ad finem immobilis perſiſtebat, cum tamen nimia jam ſenectute gravaretur, cumque turbatiſſimis rebus omnia paſſim quaterentur, & idololatræ in Cænobia, templa ſacra omnia ſacrilegè graſſarentur, ſenio, laboribus & præſentibus calamitatibus preſſus, plenus dierum & meritorum ipſâ die & hora qua Chriſtus in Cruce mori dignatus eſt, Spiritum DEO feliciſſimè reddidit anno* 1568. *ætatis ſuæ* 80. *eodem etiam die & eadem penè hora, qua ante* 14. *annos Villarium ingreſſus, Abbatialem aggreſſus eſt dignitatem.* Jta Vill. mon.

Abbas Villarienſis moritur.

Moriuntur eodem anno duo item alij noſtri Ordinis Præſules, inter religioſiſſimos & doctiſſimos inferioris Germaniæ habiti, Antonius Houæus, Epternacenſis Cænobij, & Joannes Auguſtinus, cognomento Marhuis Lacenſis Abbates uterque relictis ingenij egregijs monimentis celebres, uterque inſigni laudatus ſtudio promotæ Reformationis.

Antonius Abbas Epternac.

IESU CHRISTI ANNU S. M.D.LXIX.
Sancti Patris Benedicti M.LXXXVIIII.

Germania, Gallia, Anglia, plena Confeſſorum Chriſti & Martyrum, & loca eo uſque intacta, furori nunc Hæreticorum, opulentiſſima & pulcherrima noſtri Ordinis Cænobia, tanquam Cerbero offa objecta, nequid in profanos auderent, ſacra omnia in prædam data, horrente ad tot ſacrilegia cœlo, ingemiſcentibus pijs omnibus, & ignotum quo panico metu, magni etiam Principes ſuis diffiſi viribus, omnia impunè agi ſunt paſſi, cùm etiam Maximilianus II. Jmp. Auſtriacis Pro-

Germaniæ turbatio.

Noſtrorum generoſitas. Provincijs, *Libertatem conſcientiæ*, tanquam ſuâmet naturâ cuivis propriam, proclamari curaret, & amicitiâ, nunquam duraturâ, animos acatholicorum ſibi devincire ſatageret, inde magna paſſim damna, & Hæretici ipſa licentia efferati, nihil non audent in ſacros viros; his admirabili patientia laureas merentibus, & in hac revera animas poſſidentibus.

V. Ludovici d' Eſtrada fama. Jngens fama ſanctitatis Ludovici noſtri de Eſtrada Hortenſis Abbatis, ſummos Principes atque Magnates facile ipſi copulavit, ut familiaritatem ejus certatim exambirent, ſæpius ipſum convenirent, benedictionem efflagitarent, eaque munitiſſimos & feliciſſimos ſe eſſe crederent, ac ſi per negotia ipſi occurrere prohiberentur, per litteras de graviſſimis ipſum negotijs conſulerent, & ijs quidem tanti momenti, ut ab ipſius Voluntate totius Regni Caſtellani ſtatus pendere videretur. Extare, ait Henriquezius, in Hortenſis Cænobij Bibliotheca librum integrum Epiſtolarum, quibus ferè omnibus, vel ad Principes ac Nobiles datis, modum regendæ familiæ præſcribebat; vel ad Reſpublicas, ab ijſdem de rebus graviſſimis interpellatus, ſententiam ſuam aperiebat, optima conſilia dictabat. *Ejuſdem merita.* Jnter alios Principes, qui ejus familiaritate & colloquio plurimum afficiebantur, fuit etiam Joannes ab Auſtria, celebratiſſimus ille belli Jmperator, qui Cænobium Hortenſe ſæpiſſimè adijt, ea unica de cauſa ut Ludovicum intueretur, cujus alloquij jucunditate tantopere afficiebatur, quaſi cum Angelo Dei conferret. *Joannis ab Auſtria ad ipſum recurſus.* Nam cum illo de maximi ponderis negotijs agebat, eumque conſulebat, nihil ferè prorſus momenti alicujus ipſo inconſulto ſuſcipiens, ſed ſyncero cum animi affectu, res ſuas, ſuaque propoſita, imo ſe ipſum Viro Dei confidentiſſimè credens & commendans. *Neque dubium*, ait vitæ Author, *eſſe poteſt, quin ea de cauſa tantis victorijs potiretur, deque inimicis tanta Trophæa erigeret. Dum enim hic gladium, hoſtium cruore imbueret, ille ut alter Moyſes, in cellæ ſuæ angulo* [ecce Monachorum labores & merita] *puras ad Cœlum levabat manus, Deum rogans, ut populo ſuo faveret, eoſque, qui nomen ſuum exſcindere conabantur, confunderet. Quod invictiſſimum hunc Principem non latuit, ideoque non tam ſibi, quam DEO, & hujus Sancti Senis precibus confiſus, in bella ruebat.* *Victorias impetrat.*

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.LXX.
Sancti Patris Benedicti. M.XC.

INnoteſcit primum Romæ ſanctæ memoriæ Annas d' Eſcars noſter, ex Monacho S. Benigni Divionenſis, ejuſdem loci Abbas, ad varias & magnas poſtea dignitates, pro eximijs vitæ meritis promotus; *V. Annas d' Eſcars Abb. S. Benigni.* ſtatim atque in cognitionem Pij V. verè & ſolidè ſanctiſſimi Pontificis venit, eidem intimè charus, & ab ipſo plurimum honoratus, fuit filius unicus Jlluſtriſſimi Domini Jacobi d'Eſcars, & Jlluſtriſſimæ Dominæ Franciſcæ de Lonwic, viduæ Jll.mi Domini Admiralis Chabotij; *Franciſca de Lonwic.* è quibus etſi ipſe unicus eſſet, habuit tamen uterque parens diverſos prius conjuges, ex quibus Annas diverſos quoque fratres & ſorores, iterumque ex his nepotes & neptes magno numero plurimos habuit, omnes maximæ apud Reges dignitatis & auctoritatis. Jpſe nihilominus princeps gloria omnium extitit, talis à teneris unguiculis, ut inde & in toto vitæ curſu nihil prorſus in ipſo reprehenſibile deprehenderetur. Fuit omnium judicio in omni vita, ſobrius, caſtus, pius, affabilis, mitis, liberalis, religioſus & ſanctus, talis omnino, ut quacumque veniret, admirationi omnibus eſſet & venerationi. Animadvertit in juvene etiamnum Pius quintus, quæ in ipſo coleret, & totus Patrum purpuratorum Senatus tanti ipſum fecit, ut ſummis honoribus natum & verè digniſſimum judicarent, jamque tunc ipſi Cardinalitius Galerus minimè vano omine prædiceretur. De hoc tanto viro deinceps plura.

Jterum novum ex Ordine ſydus glorioſiſſimo Martyrum Chriſti choro in Cœlis hoc anno jungitur, Beatus Nicolaus Macgerald, ſacræ Reformaionis noſtræ Ciſtercienſis in Hibernia Monachus, *B. Nicolaus Macgerald Martyr.* qui magni Athanaſij exemplo perſequutionē fugiens, cum in nemoribus ſeſe abderet, neque dignum tanta gloria judicaret, ab ipſo Numine ad ſingulare certamen in oculis ampliſſimæ urbis electus, & à perſequutoribus interceptus, cum conſtans in Romanæ fidei profeſſione perſiſteret, cru-

deli ſententia ad patibulum damnatus, in eoque ſuſpenſus, inde ſemivivus depoſitus, & in quatuor partes ſectus, egregium ſpectaculum cœlo & exemplum Eccleſiæ militanti præbuit. *Ex Hiſt. Anglic. & Annal. noſt.*

Benedictus à S. Germano Mon. Caſinas. Labores ſuos hoc tempore, æternitate merito immortali conſecrat, & conſulit feræ poſteritati Benedictus à S. Germano, ſacri Caſinatis Montis Monachus, & ejuſdem poſtea Congregationis Abbas, Latinæ, Græcæ & Hebraicæ linguæ excellens cognitione; cujus inter alia, quæ doctiſſimè ſcripſit, ſequentia celebrantur:

Ejus ingenij monimenta.

In Pſalterium Hebraicum Commentaria. . . . . *Lib. I.*

In Epiſtolas S. Pauli Apoſtoli Commentaria. . . . . *Lib. I.*

In Pſalmos Pſaltis Regij Commentaria Lib. I.

Tractatus de uſuris. . . . . *Lib. I.*

Super Libros Perihermenias Priorum, Poſter, de Anima Ariſtot.

In Libros Prædicamentorum Diſputationes variæ. . . . . *Lib. I.*

Proverbia animalium: opus pulcherrimum . . . . *Lib. I.*

De imitatione Marci Tullij Ciceronis. Lib. I.

Contra Calumniatores Apologia, &c. & plura alia.

Ad hunc uſque annum produxit Hiſtoriam ſuam Georgius Cabillau Monachus Aldemburgenſis, de re Hiſtorica optimè meritus, crediturque nunc vivere deſiiſſe. *Sanderus in Scriptor. Flandriæ.*

Philippus Fantonus. Floruit hoc eodem tempore Philippus Fantoni, Congregationis Camaldulenſis Monachus, Philoſophus inſignis & Mathematicus, ejuſdemque diſciplinæ, in publico Piſanorum ſtudio meritiſſimus profeſſor. Scripſit *de modo reducendi annum ad ſuum legitimum numerum, librum unum* & nonnulla alia.

Joannes Lontaillerus. Meretur inſigniter de re litteraria Joannes Lontaillerus celeberrimi in Gallia Belgica Cænobij Aquiſcinctini Abbas, excitato ampliſſimo, & pulcherrimo in Academia Duacena Gymnaſio ſive Collegio, in quo juventus in optimis diſciplinis informaretur, ut hoc ipſo tempore non minus rudi quàm crudo, & ſeditionibus turbatiſſimo, noſtri litteras non ſolum propagarent, ſed alerent, atque animarent. *Ex Faſtis Belgicis.*

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.LXXI.

Sancti Patris Benedicti. M. XCI.

Supremus hic annus eſt, ſummo ſummi Pontificis Pij Quinti, totiuſque Romanæ Urbis, nec non Regis & Regni Gallici luctu, Hieronymo Soucherio, brevi omnino Cardinalatus uſu, quem honorem, uti admiſit ægerrimè, ita deſeruit libentiſſimè, Numine procul dubio exorato, cùm apud Pontificem nihil precibus proficeret. *Moritur Hieron. Soucherius Cardin.* Vir fuit planè admirabilis, prudentiâ, ultra humanam præditus, Zelo Religionis & diſciplinæ Monaſticæ primævæ ferventiſſimus, Divinis rebus totus abſorptus, carnis propriæ hoſtis juratiſſimus, illecebrarum & pomparum omnium contemptor generoſiſſimus, intentiſſimus animarum lucro, Hæreticorum malleus, pauperum, & Religioſorum omnium Advocatus. Verum cœlo dignior, Romæ ereptus, ibidem in maxima ſanctitatis opinione deceſſit, ſepultus ibidem ad ſanctam Crucem in Hieruſalem; & hoc Epitaphio honoratus:

Epitaphium ejuſdem. *Donno Hieronymo Socherio, Arverno, Pariſienſi Theologo præſtantiſſimo, qui Henrico II. Franciſco II. & Carolo IX. Gallorum Regibus, Carolo Cardinali Lotharingo, boniſque omnibus eximiè charus, Claræ-Vallis Abbas, in Tridentina Synodo, ſententias doctrina, pietatis, ac prudentiæ pleniſſimas dixit. Inde Ciſtertij electus Abbas, ipſiuſque Ordinis Generalis, à Pio V. Pont. Max. delatam abſenti Cardinalatus Dignitatem, ut acciperet, vix adduci potuit; deinde in Urbem accitus, ſingulari opum atque gloriæ contemptu, & vitæ moderatione omnibus admirationi fuit. Vixit ann. 63. Obijt X. Cal. Novembr.* 1571. Eo mortuo, Pius V. *Miror ſummopere,* inquit, *ad tanti Viri obitum, campanas Urbis non omnes ultro conſonare.* Idem Papa in Publico Conſiſtorio ſuper morte ejus ad Patres verba faciens: *Uno extincto Socherio,* ait, *magnum lumen Eccleſia DEI amiſit.* Et quis S. Caroli Borromæi ſatis luctum, eo amiſſo exponet? *Ex Vita Pij V. Alph. Ciacon. Petramellario, Hilarione de Coſta, in Elog. Vir. Illuſtr.*

Victoria Naupactæa quibus a d. ſcripta? Hoc ipſo anno memorabilis ad omnem æternitatem victoria è Turcis ad Naupactum reportata, Duce Joanne ab Auſtria, non ſine præſenti Deiparæ ope, ad preces ferventiſſimas Pij V.

verè ſanctiſsimi Pontificis, & ſanctæ memoriæ Ludovici d'Eſtrada noſtri, cujus potenti apud Numen & Numinis Matrem ſuffragio Joannes Archiſtrategus, uti omnes etiam alios conatus ſuos enixiſſimè commendaverat, hanc præcipuè actionem commendatam voluerat, cæſa hoſtium viginti quinque millia, captis Triremibus Turcicis centum & octuaginta, plurimis incenſis & menſis, captivorum receptis viginti millibus.

Martinus Cupperus Abbas.

Claruit hoc eodem anno Martinus Cupperus, Mechlinienſis Belga, ex Abbate Criſpinienſis inter montes Hannoniæ, & Valencenas Cænobij Epiſcopus Calcedonenſis & Archiepiſcopi Cameracenſis ſuffraganeus, Vir doctiſſimus & religioſiſſimus. Jnter Montſerratenſes eminent PP. FF. Philippus de ſancto Jacobo, Andreas de S. Romano & Joannes Carupmannus, Viri de Ordine meritiſsimi, vitæque exemplo Jlluſtriſsimi. *Ant. de Jepes. &c.*

Franciſcus Debehaut Abbas.

Jpſo anno extinguitur Franciſcus Debehaut S. Dionyſij in Hannonia Abbas meritiſsimus, ſanctæ memoriæ Ludovici Bloſij ferventiſsimus diſcipulus, Magiſtri tam ſancti piè æmulus, Reformationis promovendæ ſtudioſiſsimus, ſibi rigidiſsimus, deſiderans ad mortem uſque ut viveret, & moreretur Novitius. Verè factus, ut ille juxta Chriſti monita parvulus, ut in cœlis magnus evaderet. *Ex monim. ejuſdem Cænobij.*

Evocatur ad ſuperos eodem anno Ven. mem. centenarius Senex Nicolaus Triviſanus, meritiſsimus Camaldulenſis familiæ noſtræ reformator. *Ex cit.*

[M]erita noſtrorum de [P]P. Societ.

Jterum lectiſsimæ Societatis Jeſu Patres ut proprij Ordinis, tractant noſtri, commendant bono publico, & ipſi Fundatores agunt, Jacobus le Roy Archiepiſcopus & Primas Bituricenſis, ex Monacho & Abbate Dolenſi, & Joannes Niquetius S, Gildaſij Abbas, inſignePatrum prædictorum Collegium, in Urbe Biturigum exſtruentes & fundantes, ut de ſexcentis alijs nihil dicamus tota Europa, ſive integrè per noſtros fundatis, ſeu majorem partem auctis & dotatis. *Claud. Robert. Annal. Bituricenſes.*

IESU CHRISTI ANNUS M.D.LXXII.
Sancti Patris Benedicti M.XCII.

De iiſdem meretur Balthaſar Abbas Fuldenſis.

Iterum de Societate Patrum Jesu, optimè merentur noſtri, Balthaſar inprimis, ſancti uſque hodie nominis, Princeps Fuldenſis, qui eoſdem Fuldam evocat, qui ipſius Capitulariumque gratulatione benignoque favore excepti, inſigni deinceps Collegio accommodati, erectoque Gymnaſio præfecti ſunt. Conatuſque deinceps Balthaſar cum iiſdem eſt, quidquid in everſionem Hæreticorum potuit; ſed & quidquid erat, ad Cleri & ſuorum Religioſorum reformationem. *Annal. Fuld. Chriſt. Browerí &c.*

Martinus Cupperus Abb. exul.

Jnter alios Chriſti Confeſſores merito cenſendus, perilluſtris Vir Martinus Cupperus Criſpinienſis in Hannonia Abbas, Calcedonenſis Epiſcopus & Suffraganeus Cameracenſis hoc anno pro fide Chriſti exul, & in exilio mortuus, cum fidei cauſa, multa pericula & calamitates generoſo animo perpeſſus, patrem tamen patriæ agere nunquam deſiſteret, ob ingentia merita, *Totius Hannoniæ ſingulare ornamentum & fulcrum appellatus, &c.*

Fuit Venerabilis Ludovici Bloſij noſtri amiciſsimus, & Reformationis ejuſdem ſedulus promotor, cui ob amorem diſciplinæ Regularis Matthæus Moullartius S. Gisleni Abbas interea, dum hic Legatione ad Regem Hiſpaniarum fungeretur, ſuum etiam Cænobium regendum commendavit. *Ex monim. utriuſque Monaſt.*

Cornelius Polderman Martyr.

Purpurâ ſacri & Generoſi Martyrum ſanguinis ornatiſsimus hic annus, quo quantum Catholici & Religioſi inprimis, & plurimi Ordinis noſtri, ab Hæreticorum in Belgio armis perpeſſi ſint, nemo ſatis explicaverit, nobiliſsimis Cænobijs noſtris, expilatis, ſuccenſis & funditus everſis ac Monachis miſerè trucidatis, imo deſideratiſsima Martyrij Laureola coronatis. Celebratur autem hoc ipſo anno, inter alios præcipuè conſtantia R. P. Cornelij Poldersmann, Monachi ſancti Salvatoris Antuerpiæ, ſacræ Familiæ noſtræ Ciſtercienſis egregij ſyderis, qui Cirizæam Hollandiæ, ad ejus Cænobij Regimen à Superioribus miſſus, multa ibidem ſtrenuè præſtitit, tandem verò Monachis omnibus vel occiſis jam, vel inde profligatis, Cornelius mirabili con-

conſtantia & Magnanimitate, perſeveravit in ſuo Monaſterio, potius mori eligens, quam vel Religionem mutare, vel locum deſerere. Ac proin ab Hæreticis in furorem verſis, atque veſano impetu in ipſum irruentibus immaniter trucidatus, ad triumphos æternos evolavit. *Chryſoſt. Henriquez. Aubert. Miræus. Annal. noſtri Benedict. &c.*

IESU CHRISTI ANNUS.M.D.LXXIII.
Sancti Patris Benedicti. M. XCIII.

V. Benedictus de Toco Montſerratenſis Monachus.

VErè Redivivus ſanctiſsimus Patriarcha noſter Benedictus, in ſuo re non minus quam Nomine Benedicto de Toco Montſerratenſi Monacho, Regij generis viro ex Regibus Epiri, & Redivivi Alexandri Magni, atque ob hoc ipſum ſic cognominati Scanderbegi ſanguine oriundo, qui non minus glorioſis de ſeipſo triumphis, quam ille de Hoſtibus Chriſtianæ Fidei celeber, omnes quæſitos tam anxiè & ambitiosè à mundi cultoribus honores generosè calcavit, & juratiſſimus carnis propriæ hoſtis, eidem uti mundo & Cacodæmoni quo ad vixit, bellum acerrimum indixit, ob egregias animi dotes, & eximias virtutes ac ſanctitatis famam, non minus atque Generis dignitatem, à Philippo II. Hiſpaniarum & Jndiarum Monarcha magno in pretio habitus & ſingulariter dilectus, proque meritis ad ampliſſimas promotus dignitates, neque Abbatijs ſolummodo diverſis, ſed & Epiſcopatibus, ſancto vitæ exemplo, ſingularique ſua in rebus gerundis dexteritate prodeſſe juſſus, ſub hoc ferè tempus ad Pontificalem Biquenſis Eccleſiæ Cathedram, mox ad Gerundenſem, demum ad Jlerdenſem evectus, ubivis integerrimæ vitæ laudibus ſingulari creditarum ſibi ovium cura, Divini honoris & cultus propagandi ſtudio immortale comparans nomen, Eccleſiam Chriſti & Regnum demeruit univerſum. *Ex Jepeſio & diverſis rerum Hiſpan. Script.*

Generis Nobilitas.

Fit Epiſcopus diverſorum Epiſcopatuum.

Memorabile autem ad æternitatem omnem, quod hoc ipſo anno, rebus in Galliarum Regno Calviniſtarum furore turbatiſſimis, DEUS ter Optumus Maxumus, in reſuſcitando primævo Benedictini Spiritus fervore, mirabiliter operari dignatus eſt. Egit Commendatarium à teneris unguiculis Abbatem, Fulienſis celebri nomine Monaſterij in Diœceſi Toloſana Joannes de la Barriere, præcipuæ Nobilitatis juvenis, & facilè juventutis in Chreſſienſi provincia princeps, ignarus patrimonio Sancti BENEDICTI inutilem ſeſe & noxium incumbere, & ſacris profanum uti & abuti, cùm ipſe ſplendidè Pariſijs ageret, ac de alieno ſuperbiret. Placuit hoc anno ad fontem ſuæ fortunæ ſe conferre, ipſumque Cænobium acuratius inſpicere, remque ſuam curare; venitque oportunus, ducente procul dubio Numine, cujus ſuaviſſimis illicijs, ad rem ſummæ conſiderationis, graviſſimique momenti diſponebatur & præparabatur. Jnitium rei, hoc ipſo anno, ita ſe habuit; Jnciderant in minus occupatum, Prior loci & Religioſi, tunc fortè animi relaxandi gratia, in campos vicinos exſpaciaturi, cum ille Priorem perbenignè affatus ſe interim Priorem velle agere, & Fratrum cellas viſitare dixit: omnia in poteſtate Illuſtriſſimi eſſe, illo reſpondente. Nec mora: Conventum ſubijt & ſingula luſtrans, in Prioris conclave incidens, libroſque luſtrans, eos inter S. P. BENEDICTI Regulam, tanquam rem ſibi novam contuitus, ſummo cum guſtu arripiens, & ut conſideratius legeret, in Sella Prioris conſidens, Caput II. de Abbate primum in oculis habuit, legit, relegit, miro verborum pondere, mirificè ſtatim affectus, cum ſuum & nomen & vitam, ad amuſſim illius expenderet Regulæ, mox puderet, tæderet, uſurpati Tituli, vitæ anteactæ. Anxius proin ſollicituſq; cellâ egreſſus, perque Dormitorium, ſic ſacri vocamus, meditabundus obambulans, dignâ demum ac denuo impulſus curioſitate, libellum denuo arripere, idque quod forte fortuna primum occurreret, legere propoſuit. Occurrit, movente digitos DEI manu ac providentia, caput Regulæ ſexageſimum quartum: *De ordinando Abbate.* Quod & legendum & conſiderandum tanquam à DEO ſibi præſcriptum accepit; miratuſque ſummopere eſt, occurriſſe nil aliud, quàm quod Abbatem concerneret, facilè animadvertens, non tam fortuitum fuiſſe quod altera vice obtigerat, quàm Numinis voluntate deſtinatum

V. Joannes de la Barriere Abbas Commendatarius.

Admiranda ejus vocatio.

Res luctu digniſſima.

natum, uti jam nec de primo dubitabat. Potentiſſima quævis in animum verba erant, & ferro ignito efficaciora, profundiſſima in corde relinquentia ſtygmata. Jta attonitum reverſus è campis Prior reperit, mox ſerio exprobrantem; eccur ipſe ſolus librum retineret; qui Abbatem præ alijs tangeret, & cujus exequutio potiſſimum ad Abbatem ſpectaret? Cumque reſponderet Prior ad Abbates Commendatarios non pertinere, ſed qui ſolemnibus Votis, ſub Regula illa ſe Numini devoviſſent. Et vero, inquit ille, ad illos vel maximè ſpectare, qui prorſus ignorarent, *Qualis eſſe debeat Abbas*, cum talem, nec alium S. BENEDICTUS ſibi jure ſuo depoſceret, & contra hæc non attendentem, ad Tribunal Divinum provocaret. Legendum proin ex integro libellum ſibi depopoſcit, totaque deinceps mente in illum incubuit, ſerio admodum ignorantiæ ſuæ veniam à Numine rogans, & cum ipſos quoque Religioſos, ex acurata libelli lectione, procul ab Regulis diſceſſiſſe adverteret, in omnem ſeſe movens & vertens diſquiſitionem, qualiter & ſe, & ſui Cænobij Religioſos, ad mentem Legislatoris ſanctiſſimi accommodaret. De qua ipſa re, mira deinceps audiemus. *Ex Philippo Malabayla, Hilarione de Coſta Annalibus Benedict. & Menologio noſtro, & Hugonis Menardi.*

Digitus Dei erat.

Jnter viros ſæculi hujus doctiſſimos, jure meritiſſimo relatus hoc ipſo tempore, celebratur Montantius noſter Sanctæ MARIÆ de Florentia Monachus Congregationis Caſinenſis, qui ob inſignia & rariora animi talenta, à Magno Hetruriæ Duce Coſma Hoſpitalis Sanctæ MARIÆ Novæ Præſes conſtitutus eſt. Tranſtulit ex Græco in Latinum ſermonem Philoſophiam Nili Monachi antiquiſſimi, & plura alia edidit præclari ingenij monimenta. *Arnoldus Duac. Annal. Bened.*

Montanus Vir doctus.

Cæterum in Congregationibus Caſinenſi, Vallisoletana, Montſerratenſi, Burſfeldenſi ingens virorum eruditione & virtute inſignium numerus, in Belgio inprimis: ubi primævi ſplendoris lumina reſuſcitata licebit admirari. *Ex rer. Belg. Script.*

Extinguitur ex illis hoc ipſo anno Jlluſtriſſimum omnino lumen, Petrus à Buocholtz, Virtute atque eruditione non minus præſtans, quam generis nobilitate, idem Zelator imperterritus & indefeſſus promotor diſciplinæ Regularis, inſigne columen Reformationis Burſfeldenſis, Abbas digniſſimus celeberrimi Monaſterij Gladbacenſis, æterna memoria pro meritis recolendus. *Ex monimentis Gladbacenſibus.*

Petrus à Bucholz Abb. Gladbacenſ.

IESU CHRISTI ANNUS .M.D.LXXIV.
Sancti Patris Benedicti. M.XCIV.

MEmorabilis hic annus feliciſſima nativitate ſanctæ memoriæ Dominæ Mariæ de Bellovillare, ipſo Annunciationis, & incarnati primum Verbi Divini ſolemniſſimo Feſto, quæ inter lucidiſſima noſtræ ætatis ſydera, haud minore ſplendore, quam lucifer illuxit, Gallijſque & Ordini noſtro decus immortale addidit. Patrem habuit Claudium de Bello-Villare Comitem S. Aniani, Equitem Regium Andegavenſium & Bituricenſium Gubernatorem ſpectatiſſimum, Matrem Mariam Baboniam fœminam Religioſiſſimam, quæ vitæ integritate & ſanctitate multis intervallis clariſſimorum Natalium ſplendorem ſuperaverat, puella deinceps in omni vita miram præferens DEI gratiam, de qua uberius deinceps, & inſolentia planè erunt referenda. *Ex Vita ejuſdem, & R. P. Amando Tribout Priore Deruenſi.*

V. Maria de Bellovillare naſcitur.

Florentiſſimum perfectioris Vitæ ſtudium celebratur ſub hoc tempus in Patribus noſtris Cœleſtinis; erga quos cum in vita ſummopere affectus fuiſſet Carolus IX. Galliarum Rex, id ſub mortem ſuam, imo etiam à morte conteſtatum volens, cor ſuum apud eoſdem ſepeliri mandavit, quod & fideliter præſtitit Eminentiſſimus Cardinalis Petrus de Gondy, Archiepiſcopus Pariſienſis hoc anno.

Mortuo hoc anno Franciſco Richardoto Atrebatenſi Epiſcopo, concordibus omnium Canonicorum votis eligitur Matthæus Movillart Atrebas ex Vico ſancti Martini, Monachus & Abbas celeberrimi Monaſterij S. Giſleni juxta Montes Hannoniæ, quod alias ſancti Petri Cella vocabatur, Congregationis Burſfeldenſis, ſacroſanctæ Theologiæ Doctor, Statuum Belgicorum, tempore Ferdinandi Ducis de Alva, Belgij Gubernatoris ad Regem Philip-

Matthæus Movillart Abbas S. Giſleni fit Epiſc. Atrebat.

Philippum, in cauſa ſolutionis denarij decimi in Hiſpanias Legatus, Vir *Virtutis & Doctrinæ*, Ferreolo Locrio teſte, *nec non Zeli incomparabilis*, qui tamen electioni de ſe factæ aſſentire noluit (etſi amicorum & ſummorum virorum precibus enixè exoratus) priuſquam ſolutio penſionis aliquot centenariorum coronatorum, quæ quotannis Eminentiſſimo Cardinali Granvellano, à prædeceſſoribus ſuis ſolvi conſueverat, ab Epiſcopatu penitus removeretur, ſedeſque Atrebatenſis, ſuæ priſtinæ libertati & immunitati redderetur. Vir enim devotus & pius cum eſſet, ſeſe cùm aliquo conſcientiæ ſcrupulo (verba Arnoldi Duaceni ſunt) ab Abbatia ſua, qua ſola contentus erat, ſeparari non ſinebat. Factus igitur Voti ſui compos, conſecrationem tandem accepit, ſuaque ſtatim initia Epiſcopatus tanto merito de Eccleſia inchoavit, imo antevertit, quem etiam honorem ſtrenuè geſſit, & inter infernalium Cerberorum rabiem generoſiſſimè propugnavit, inter omnes fluctus infinitarum calamitatum ſibi conſtans ſemper, patientia inſuperabili, incomparabilique vitæ integerrimæ exemplo. *Quo in vitæ genere*, inquit præfatus author, *quanta pro Catholicæ Fidei defenſione ab impijs & Hæreticis ſuſtinuerit, facilius eſt cogitare quam dicere, ab ijs enim ſummis injurijs affectus, & tandem etiam in exilium actus patientiſſimè & animo virili pro Chriſti amore adverſa omnia ſuſtinuit, donec gratia Dei mediante ad ſedem ſuam revocatus eſt &c.*

Honorum fuga.

Aſſertor feliciſſimus rei Catholicæ.

Haud impar patientiæ exemplum Hieronymus Liber Baro à Grimberga exhibuit, inter omnes Hæreticorum aſſultus animo invicto etiam poſtquam altera vice Cænobium Sancti Winnoci, cujus Abbatem agerat, miſerè ab hoſtibus vaſtatum fuit, hoc ipſo anno, dum in reſtaurationem totus incumberet ad præmia patientiæ æterna evocatus. Sub hoc in eodem Cænobio claruit Petrus Wallon, ejuſdem loci Aſceta doctiſſimus, genere non minus quam virtute & eruditione ſpectatiſſimus, ſcriptor ſuæ ætatis optimè meritus, qui alia inter præſtantiſſimi ingenij monimenta, ſcripſit libros Jnſtitutionum Monachicarum & prædicto ſuo Prælato dedicavit. Librum item alium inſignem, de cauſis calamitatum Belgicarum. *Ex Monaſterij ejuſdem monim.*

Hieronymus Abb. S. Winnoci.

IESU CHRISTI ANNUS M.D.LXXV.
Sancti Patris Benedicti M. XCV.

FLuctuanti tota Britannia Catholicæ Religioni aſſerendæ plurimi ex Ordine noſtro Pugiles, generoſiſſimo animo ſe devovent, cùm rediviva Jezabel, Regina Eliſabeth, faſtu plus quàm Luciferiano, non ſimilis ſolum Altiſſimo eſſe contenderet ſed Verba æternæ Veritatis nequiſſimâ temeritate everſa ſatageret, Chriſti Sponſam ſine macula & rugâ, meretricem proclamaret, ipſa propudioſiſſima meretrix caput ſeſe Eccleſiæ jactaret; Divinæ Matri, Matri Virgini ſe præponeret, & illius expuncto nomine, ſuoque inſerto, in Calendarijs, ut majorem Altiſſimi Matre, ſe proclamari & adorari ſineret, noſtris etiam inter tormenta graviſſima inauditam ab orbe condito mulieris dementiam ridentibus & damnantibus. Prodijt exſculptis ſeu raſis in ære imaginibus liber integer ſuppliciorum diverſiſſimorum à muliebri furore excogitatorum, in quibus ſe infernalis illa larva perpetuo exercuit; ut, ſi poſſet, omnes etiam inferorum pœnas ſuperando, in Catholicos, atque inprimis Fidei Catholicæ aſſertores, in praxim deduceret. Deduxit, ſibi quidem ad confuſionem & damnationem per infinitas ſuppliciorum adinventiones in ſe exercendorum ſempiternam, glorioſiſſimis vero Chriſti Martyribus ad indeſinibilem lætitiam, famam in terris, inque cœlis gloriam; noſtris & horum exemplo innumeris alijs, ipſiſſimo tanto crudelitatis exemplo, non ſolum imperterritis, verùm etiam majore fervore accenſis, & in illa S. Jgnatij Antiocheni Epiſcopi, Patriarchæ & Martyris per mille Generoſiſſimi animi Vota erumpentibus: *Jgnis, Crux, Beſtiæ, confractio oſſium, membrorum diviſio, & totius corporis contritio & tota tormenta diaboli in me veniant; tantum ut Chriſto fruar.* Jta hoc ipſo anno affecti ducenti è ſola ſacra familia & Reformatione noſtra ducenti Religioſi, dum in animandis cæteris Romanæ Eccleſiæ Fidelibus, fidelem Chriſto navarent operam juſſu ejuſdem Sacrilegæ Reginæ, per varia ſupplicia interempti,

Eliſabethæ Reginæ Angliæ impietas.

Carnificina ejuſdem.

Noſtrorum Animoſitas

empti, triumphis æternis jungi meruere; ut nihil de ijs dicamus, qui ne pro Martyribus haberentur, clanculum ad carceres rapti, longóque Martyrio crudeliſſimè affecti, centies & millies in omni cruciatu ſeſe hoſtias gratiſſimas Numini obtulere. Quibus proximi meritis cenſendi, qui piè mentito habitu ut alijs prodeſſent, nutanteſque in fide confirmarent, infinita ſubire pericula, Zelo ducti animarum, in primis votis habuerunt. *Ex Chryſoſt. Henriquez, & Rerum Angl. Script.*

Suppliciorum tolerantia.

Ludovicus d'Eſtrada Abbas.

Jpſo anno ſanctæ memoriæ Ludovicus de Eſtrada, tertiùm celeberrimi illius Mariani horti cultor, Hortenſis Cænobij Abbas electus, etſi jam fractus ſenio atque impeditus, ſed rerum agendarum longa peritia, & ſanctimonia Vitæ venerandus, quique tantopere diligeretur à filijs, ut ſolo nutu regeret, neque jubere indigeret, ſed indicare. Ut videas quanti referat Superiores exemplo magis docere quàm Verbo, cùm hic Vir ſanctus non in hoc ſolo Cænobio tantum poſſet, ſed in Congregatione univerſa, cùm omnibus pro Regula eſſet, ut Vitæ linea, incredibili in Ordinem & Hiſpanias, etiam ad ſæculares, fructu dimanante. *Manrique, Henriquez & plures rerum Ciſtercienſium Scriptores.*

Antonius Fractenſis Caſinas.

Mortalitatem exuit hoc anno Vir eruditiſſimus, humanis Diviniſque literis inſtructiſſimus, Juriſque inprimis Pontificij gnarus P. D. Antonius Fractenſis Monachus Sacri Montis Caſini, qui inter alia egregij ingenij monimenta Repertorium ſcripſit Polyanthea dictum, pro Archivo Caſinenſi. Jn quo omnia Jura Cænobij aliáſque res memorabiles Ordine Alphabetico quàm diſtinctiſſimè eſt complexus.

IESU CHRISTI ANNUS M.D.LXXVI.
Sancti Patris Benedicti. M.XCVI.

Gaſpar Bonincourt Abb. Audenburg.

INter Belgij ſydera emicat, inſigni cùm virtutis tum eruditionis fama & ſplendore Gaſpar Bonincourt Atrebas Eques Hieroſolymitanus, qui non contentus ſacra Chriſti in Palæſtina vidiſſe & coluiſſe veſtigia, ut ipſummet in omni vita perfectius ſequeretur & aſſequeretur, ejurato ſæculo, in celeberrimo Aquiſcinctinenſi Cænobio Monachum profeſſus eſt; inde pro vitæ meritis, ad Audemburgenſis Cænobij regimen poſtulatus, & Abbas creatus, ſedulum ſeſe ſacri rigoris promotorem, & diſciplinæ Monaſticæ aſſertorem comprobavit, & ut de poſteris non minus & exteris mereretur, quàm de ſibi commendatis, cùm Græcè, Latinè, Gallicè, Teutonicè, Jtalicè, Hiſpanicè peritus eſſet, multa, & varia reliquit præſtantis ingenij monimenta: eáque inter idiomate Gallico deſcripſit *peregrinationem ſuam Hieroſolymitanam, & ad Montem Sinai, & Sepulchrum S. Catharinæ; Librum item Suorum ad Fratres Sermonum. & alium de Arithmetica, duos item libros carminum, alterum de Prædeſtinatione, alterum de ſuiipſius cognitione*, ut ex ipſis librorum Titulis facile appareat, optimè mereri ſtuduiſſe. Floret item & æternâ celebratur meritorum famâ, in eadem Belgij provincia Arnoldus Gantoiſius Abbas Marchianenſis, meritiſſimus liberalium artium & ſtudiorum rudiſſimo ſæculo promotor, cui præter alia præclarè geſta ſera æternùm debet poſteritas, magnificum in Univerſitate Duacena Gymnaſium, ab eodem magnis ſumptibus exſtructum, ex quo plurimi deinceps viri eruditi, magno Reipubl. Chriſtianæ bono prodiere. Recenſenda hoc locó plurimorum aliorum Abbatum, tam in Belgio, quam Gallia, Hiſpania & Jtalia merita eſſent, quorum vix aliquis Opulentioris cujuſvis Cænobij fuerit, qui non laudabiliſſimo Patrum Societatis JESU Jnſtituto faverit, iiſque cum in condendis Collegijs, tum inſtituendis Gymnaſijs, & promovendis ſtudijs, alendis Alumnis, adjutor fuerit; ut ſi ſingulorum Cænobiorum Annales requirere placeat, & monimenta excutere, peculiari volumine opus eſſet; ita, ut planè appareat Benedictino Ordini, ut olim proprium ſemper fuit, cum ſacra tum profana ſtudia & in Cænobijs, & in primis Univerſitatibus atque Academijs profiteri, libros ſcribere, Bibliothecas condere, ita nunc quoque eſſe proprium, eadem ubivis promovere, perque eadem & profeſſoribus & Diſcipulis, nec non toti Eccleſiæ & Regnis Benedictinâ liberalitate conſulere. *Ex Faſtis Belgicis.*

Arnoldus Gantoiſ. Abb. Marchianenſ.

Extinguitur hoc anno magnum omnino Ordinis noſtri totiuſque Romani

mani

mani Jmperij decus Reverendiſſimus & Jlluſtriſſimus Dominus Chriſtophorus, celeberrimi Prumienſis Archiſterij meritiſſimus Abbas, Comes de Manderſcheidt; vir non minus omni Virtutum cultu, & eruditionis laude, quàm Generis ſublimitate & antiquitate præſtantiſſimus. Jpſum hiſce breviter verbis monimenta ejuſdem Cænobij celebrant: *Fuit ſacrarum humanarumque litterarum peritiſſimus, moribus caſtus, converſatione devotus, Monaſticæ Diſciplinæ promotor fervidus, humilitate exemplaris, quippe qui Epiſcopatum Leodienſem* [ecce primævum Benedictini Ordinis in tanto reijciendo Principatu, Spiritum] *ultrò ſibi oblatum, conſtanter recuſavit, Orator fuit egregius, ita ut etiam imparatus & extemporaneus, in ſolemnibus Jmperij Comitijs, Oratore ſuo obmuteſcente, ipſe mox taliter peroraret, ut Jmperator, omneſque Principes toti obſtupeſcerent, & Principem hunc ſupra modum laudarent & colerent.* Vita exceſſit exemplar abſolutiſſimi Præſulis & Paſtoris 28. Auguſti, præſentis anni, ſuſceptis devotiſſimè omnibus Eccleſiæ Sacramentis, cujus memoria eſt in Benedictione. *Ex monim. ejuſdem Cænobij.*

Chriſtophorus Abb. Prumienſis.

Epiſcopatum Leodienſem oblatum recuſat.

Jn Hiſpanijs celebre admodum nomen eſt R. P. Franciſci de Machado Abbatis Tomaraenſis, viri cùm ob ſingularem eruditionem, tum egregiam vitæ integritatem non ſolum ſuis reverendi, ſed Principibus chariſſimi, cujus etiam opera in rebus magni momenti utebantur. Reliquit aliquot egregij ingenij monimenta, quæ inter duos præſtanti eruditione libros, contra juratiſſimam Chriſti Divinitatis hoſtem, gentem Judæorum; librum item Epiſtolarum ad Henricum Luſitaniæ Principem ſacræ Rom. Eccleſiæ Cardinalem, poſtea Regem. Duos etiam libros rerum geſtarum & vitæ ſanctiſſimæ Beatarum Tereſæ & Sanctiæ Reginarum ſanctimonialium Regulam S. P. Benedicti ſub ſacra Ciſtercienſi Reformatione profeſſarum, in quarum acta, juſſu Sebaſtiani Portugalliæ Regis ſedulo indagavit. *Chryſoſt. Henriq.*

Franciſcus de Machado.

Mortalitatem hoc etiam anno exuit Joannes Coquei Abbas Morimundenſis, Vir eruditiſſimus & zeloſiſſimus, Doctor Theologus facultatis Pariſienſis, Rector olim Collegij S. Bernardi ibidem, Viſitator Ordinis ſtrenuus, & Reformationis per Galliam, Flandriam, Lotharingiam, & Sabaudiam promotor meritiſſimus, etiam Regibus pro Juribus Ordinis obniti non veritus, æterna commendatione dignus. *Bern. Brito. Ang. Manrique, &c.*

Joannes Coquei Abb. Morimund.

IESU CHRISTI ANNU S. M.D.LXXVII.
Sancti Patris Benedicti. M.XCVII.

HOc demum anno Vir verè Admirabilis ſanctiſſimæ memoriæ Joannes de la Barriere Commendatarius antehac Abbas Fulienſis Monaſterij, cùm antea Romam profectus intentionem ſuam Romano Pontifici diſtinctiùs aperuiſſet, ſeque expectorando, eumdem merito in magnam rapuiſſet admirationem, benedictione Pontificia recepta, lætus ad ſuum reverſus Monaſterium, cùm etiam non unum ſolummodo, ſed plures annos ſeſe tanquam novitium Tyrunculum, per magnum vitæ rigorem ſtrenuè exercuiſſet & probaſſet, Monachum ſolemniter profeſſus, & ita quidem eſt, ut non ex more ſuorum; ſed ad amuſſim & unguem ſanctiſſimæ Regulæ, minora æquè ac maxima ſervare polliceretur. Servavit ut pollicitus Numini eſt, & ita quidem ut Redivivum Reſtitutæ in integrum Benedictinæ Legis, & Primævi Spiritus exemplar admirationi omnibus eſſet; verè triumphati mundi, ſubactæ carnis, cacodæmonis protriti, ipſus ipſiſſimus tantæ Victoriæ Trophæum, ipſo quoque Numine tanti viri conatus, non ſine prodigio approbante, cum Vir Jlluſtriſſimus, nullis proficientibus ad eum uſque ſuæ Profeſſionis diem Medicorum conſilijs & remedijs, morbo, quo graviter laboraverat, Comitiali, ex tunc liber prorſus & incolumis evaderet, totus deinceps in eo, ut Numini ſuoque Archiparenti BENEDICTO, creditos ſibi de novo, & meliore nunc titulo, Aſcetas reconciliaret, ſuiſque & perſuaſionibus, & exemplo lucraretur. Egit hoc ſumma qua potuit induſtria, & quibuſcunque potuit modis, etſi apud pleroſque oleum perderet & operam; tentandos nihilominus omnium animos cenſuit, & incredibile penè eſt, quantis artibus uſus ſit, quantos labores pertulerit, quanta patien-

V. Joan. de la Barriere fit Monachus.

Verus nunc Paſtor efficitur.

tientiâ aliquorum improbitatem, injurias contemptumque pertulerit, de cujus paulo poſt ulterioribus conatibus, audiemus. *Ex Vita & Monimentis Fulienſium & Amiciſſimo nobis Philippo Malabayla.*

Gerardus Epiſc. Audomarenſis moritur. Jpſo anno Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus Gerardus Americurius noſter Audomarenſium, ex Monacho & Abbate Bertiniano Epiſcopus communem mortalium viam moriendo ingreditur, relictâ nominis famâ immortali. Vir fuit, teſte Ferreolo Locrio, pietate, prudentia atque liberalitate commendabilis, ſtudioſorumque ſingularis amator: ac proin rectè de eo Joannes Molanus, libro de Canonicis 2. cap. 42. ita ſcribit: *Valde porro Seminario Clericorum erigendo, occurrit illuſtre in Belgio exemplum Gerardi ab Hammericourt Abbatis Monaſterij Sancti Bertini, quod eſt intra oppidum S. Audomari, & ejuſdem oppidi primi Epiſcopi, cujus ante paucos annos defuncti memoria & Benedictione eſt: Js enim, necdum in Epiſcopum poſtulatus, ac proinde ut Abbas, non ut Epiſcopus* (ecce quàm accuratè exponderet meritum in Monacho *Ingens ejuſdem meritum.* dignum Epiſcopo factum doctiſſimus æquè ac Religioſiſſimus Scriptor Molanus) *in ſua civitate incœpit in honorem ſeptuaginta duorum Diſcipulorum Chriſti, pro totidem ſtudioſis fundationem erigere, ac dotare, ne unquam, aut Civitati, aut Territorio Audomarenſi, boni & veri paſtores, ab Abbate pleriſque in locis nominandi deeſſent. Ad quorum etiam inſtitutionem, & totius Urbis ſuæ majorem ornatum, Epiſcopus factus, Collegium Societatis JESU ibidem & erexit & dotavit.* *Promotor rei litterariæ.* *Denique ut Seminarium illud non tantum Seminarium ſed etiam Plantarium eſſet, in Lovanienſi Univerſitate domum exſtruxit, quam Collegium Sancti Bertini dici voluit, etſi vulgo Collegium Audomarenſe dicitur, in quo ſub regimine unius Præſidis, in gravioribus diſciplinis formantur, poſtquam iu ſtudijs inferioribus, ſufficienter inſtituti fuerint.* Jta Molanus videatur Ferreolus Locrius, Claud. Robert. &c.

Matthæus Moullartius Epiſc. Atrebat. Urbem ſolemniter invehitur. Jpſo anno, Calendis Octobris Matthæus Moullartius ex Gisleniano in Hannonia Abbate, in Atrebatium Pontificem, ante biennium inauguratus, urbem magna Cleri Senatus Populique Atrebatenſis, congratulatione ſolemniter Urbem ingreſſus, demandatam ſibi ſpartam colere & ornare magno animo aggreditur. Quo in munere, tanto cum ſplendore partes ſuas geſſit, omneſque perfecti Epiſcopi numeros explevit; ut cum labore pietas, vigilantia, prudentia, modeſtia, continentia, & cæteræ quas in vero Paſtore requirit Apoſtolus virtutes, in eo certare de laurea viderentur. *Ejus merita inſignia.* Ut quantum in his duobus inſimul Benedictini Ordinis Epiſcopis, uno eodemque tempore Germania noſtra utilitatis, exempli, & fructus, & Redivivus in filijs ſuis Benedictus Pater ſolatij & gloriæ habuerit, facilè animadvertas.

Ven. Hieronymus. Moriuntur eodem hoc anno Hieronymus Coſentinus ex nobili familia Serſalium Abbas Caſinenſis, *in rebus agendis*, ut libro II. Virorum Jlluſtr. Caſinatum legitur, *mirabilis.* Et Dominus Vitalis à Bononia, lumen ſingulare ſacræ familiæ noſtræ olivetanæ, dum in Principe Baſilica Neapolitana die ciueralium pro concione labores finijſſet, vitam quoque finiens, omnium civium opinione Sanctus. *Ex Lancelloto.*

Gregorius à Virneburg Abbas S. Martini Trevir. Ponit eodem anno exuvias mortalitatis Gregorius à Virnenburg Sancti Martini Trevirenſis Monaſterij Abbas ſuffraganeus Archiepiſcopi & Electoris Trevirenſis, *Vir*, ut ejus loci Annales memorant, potens verbo & opere, pro Religione Catholica, miro fervore laborans & pugnans, cum 15. annis Monaſterio utiliſſimè præſtitiſſet, pridie Jduum Junij extinctus.

JESU CHRISTI ANNUS. M.D.LXXVIII.
Sancti Patris Benedicti M. XC.VIII.

Redivivus revera Benedictus in Chriſtianiſſimo Galliarum Regno, & Fulienſi inprimis Cænobio, ſub hunc ipſum annum, ſi uſpiam aliàs à tot ab obitu Magni Patriarchæ ſæculis, ſe prodidit, & reipſâ comprobavit. *V. Joan. Barrerij merita.* Joannes Barrerius, primævo Spiritu ſucceſiſſimus, cùm nullis apud pleroſque ſuorum precibus quidquam efficeret, ut ab honeſta quidem, laxiore tamen, quàm ſanctiſſima requireret Regula, ad ſtrictiorem eoſdem vitam perſuaderet, acceptâ ab Romano Pontifice licentiâ & benedictione, propalatâ paſſim ſanctâ ſuâ intentione, plurimos undecumque eodem concitatos

tatos ſpiritu ſibi aggregat, proviſioneque in diverſis alijs Cænobijs facta & ab Abbatibus Ordinis licentia impetrata, delicatulos illos in alijs Monaſterijs accommodat, affluente paulo, poſt virorum lectiſſimorum copia, mirificè ſibi de tanto ductore gratulantium, quibuſcum concorditer convenit, de Regula Sanctiſſimi Patriarchæ Benedicti, abſque ulla prorſus exceptione, ad amuſſim ſtrictiſſimè obſervanda. Dictum, factum, nec multo poſt famâ tantæ Reformationis longè circumdatâ, velut à vehementiſſimo cœlituſque immiſſo incendio, plurimi quamprimum etiam remotiſſimè poſiti, mirabiliter correpti, eodem omnino Spiritus fervore ferventiſſimè exarsère, nec Religioſi ſolùm, ſed & ſæculares & delicatiſſimi omnis generis innutriti delicijs juvenes, cœleſte hoc Inſtitutum certatim exambirent, ſummaque complecterentur devotione & Generoſitate. *Ex Vita ejuſdem, & Philippo Malabayla.*

Regulæ S. P. N. ad amuſſim obſervantia

Rurſus illuſtriſſimo & admirando in omnem æternitatem exemplo, quadraginta ex Ordine noſtro Martyres, Cænobij Magienſis in Hibernia Monachi, Sanguinem ſuum Fidei Ortodoxæ ſubſignandæ conſtantiſſimè impendunt, & ſacratiſſima oblatione Cœlum lætificantes, feliciſſimâ ſancti Sanguinis purpurâ Regnum Hiberniæ exornant. Fuerunt hi fulgidiſſima lectiſſimæ familiæ noſtræ Ciſtercienſis ſydera & denſiſſimas ſuperioris ſæculi atque huius ipſius anni nebulas ac tenebras, admirando ſanè fulgore mirificè illuſtrârunt. Nam cùm ſacrilega Hæreticorum manus, ſub impio & crudeliſſimo fœdiſſimæ Jezabelis Eliſabeth Anglorum Reginæ imperio, in eorum Monaſterium grandi cum furore irrueret, ipſi concurſu ad templum facto, ante Venerabile Altaris Sacramentum procumbentes, hoſtemque in facie ſui Ducis & Regis generosè expectantes, intrepidi eorumdem ſe gladijs objecerunt, ſeſéque invicem ad mortem fortiter pro Chriſto ſubeundam invitantes, capitis obtruncatione vitam mortalem terminârunt. Accidit tunc res inprimis memoranda, & ut graviſſimis ſubnixa auctoritatibus & vulgo decantatiſſima, ad omnem poſteritatem haud immerito ſtudioſiſſimè commendanda. Placet ex Henriquezio ut habet tranſcribere. Dum iſta in Monaſterio fierent, erat foris ejuſdem Cellerarius, quibuſdam negotijs occupatus, & reverſus eſt eodem quo Hæretici receſſerant die domum. Videnſque Cænobium deſolatum multum confuſus, neminemque inveniens in Monaſterio, ſuſpicatus eſt ibi fuiſſe Hæreticos. Ubique ſcrutatur, donec tandem omnes fratres ſuos ſanctos invenit humi ſtratos, proprioque immerſos ſanguine, Chorumque tanquam pelagus quoddam cruore exundantem. Quos videns cœpit eorum vicem dolere: oculi ejus lachrymarum imbrem fundebant, quo ſancta corpora madefaciebat. Cœpit præ triſtitia exclamare, & licet ſciret illos magna in Cœlo frui gloria; tamen nullam admittere conſolationem poterat. Recordabatur tunc eſſe Vigiliam Aſſumptionis ſanctiſſimæ Virginis; cumque videret illam celebrari non poſſe, ut quotannis fieri ſolebat, flexis genibus dixit: *Noſtri Virgo puriſſima, unica Domina & Protectrix noſtra, quanta ſollicitudine, quanta devotione & diligentia, ſemper & tibi ſervierunt in hac domo, & celebrarunt omnia tua feſta. Cur ergo permittis, ut tanta ſolemnitas, qualis iſta eſt, negligatur hoc modo?* Hæc multis cum lachrymis & ſuſpirijs protulit, quod magis Feſtum negligi, quàm Fratrum mortem doleret. Dum ſic oraret, audit pulſari Monaſterij campanas, licet nemo illas accederet vel tangeret, & videt ſanctorum Martyrum corpora ſurgere, & quodque ſuum caput humo tollere, & corporibus imponere. Quo facto ad ſedilia ſua vadunt, & Abbas Veſperas, cæteris proſequentibus incipit; tanta cantus dulcedine & ſuavitate, ut potius Angeli, quam homines viderentur. De tanto ſucceſſu, & tam raro miraculo valde miratus eſt Cellerarius, & tam cantus dulcedine captus eſt, ut apud ſe non eſſet. Magna cum gravitate & mora abſolverunt ſancti Veſperas, quibus abſolutis rurſus mortui ſunt, & in eumdem ſtatum redierunt. Miraculum hoc multis innotuit, & multi ſuperſunt in Hibernia, qui illud eveniſſe meminerunt, poteſtque inter rariſſima, quæ unquam in Catholica Eccleſia contigerunt memorari, ſed ut Deus hominum

40. Martyres Magienſes.

Generoſè mortem expectant.

Memorabilis ad omnem æternitatem Hiſtoria.

Preces Oeconomi pij.

Redivivi Veſperas de B. M. V. celebrant.

minum

minum neceſſitatibus ſe accommodat, cùm videret Hibernos in Fide ſua vacillare; voluit, ut eos confirmaret miraculum hoc contingere. *Jta Henriquezius.* Addit Manrique, apparuiſſe in reſurgentium ſingulorum gutture, circulum rubeum; eo loco quo carnificum gladius penetraverat, habuiſſeque coronas in capite & palmas in manibus, dum dignissimas Reginâ Martyrum Veſperas, glorioſiſſimi hi Muſici Martyres decantaſſent. *Ex Henriquezio, Manrique & alijs.*

Lambertus Abb. Gemblaci. Jn inferiori Germania mortalibus eripitur, immortalibus jungitur Lambertus cognomento Hanquart, Cœnobij celeberrimi Gemblacenſis meritiſſimus Antiſtes de quo, ut nos ſileamus Epitaphium loquatur.

Hîc jacet.

Epitaphium. *R. D. Lambertus Hanquart hujus loci Abbas, qui cùm Viginti uno ferè annis præfuiſſet, & non pauca ſanctioris Vitæ probatæque prudentiæ teſtimonia poſteritati reliquiſſet, è Vivis exceſſit anno Domini* 1578. *Menſis Auguſti* 28. *die. Orate pro eo.*

Symbolo uſus fuit: *ſola manet Virtus.* Vixit ſub eodem, eodemque hoc anno mortuus eſt Joannes de Paſtura locis hujus Prior, Vir Religioſus & eruditus, ſcriptor inſignis, qui talia inter Commentarium in Pſalmos & Cantica Canticorum edidit, ſed & in Canonem Miſſæ ſimiliter ſcripſit. Obijt 27. Decembris. 1578. Quo ipſo anno carne ſimiliter ſolutus eſt, Quirinus Dovillet, Abbas Lætienſis immediatus & digniſſimus ſanctæ memoriæ Ludovici Bloſij ſucceſſor; inter præcipuos hujus ſæculi viros, haud immerito habitus, & omni poſteritati commendandus. *Joannes de Paſtura Prior Gemblac.*

IESU CHRISTI ANNUS M.D.LXXIX.
Sancti Patris Benedicti. M. XCVIIII.

ITerum Cœlo Empyreo lucidiſſimum mittit ſydus Ordo noſter, è ſanctiſſima Congregatione ſua Camaldulenſi in Jtalia, ſanctæ memoriæ Romualdum Fabrianenſem, Montis Acuti perfectiſſimum Monachum, eâ ſanctâ ſimplicitate virum, præter egregias alias virtutes, ut laudatiſſimo illi in Vitis Patrum, Paulo cognomento Simplici, jure merito compararetur. Fuit autem revera omni quaſi humana ſapientia deſtitutus, ſed Divina pleniſſimus omnem humanam familiaritatem, & commercia fugiens, totus Cælo intentus, inque Divinis abſorptus hominis verè mundo mortui miraculum. Puritatis præterea extitit Angelicæ, Humilitatis maximæ, obedientiæ perfectiſſimæ, ſilentij ſtrictiſſimi, tantæque innocentiæ, ut planè crederetur, nunquam in omni vita mortaliter deliquiſſe. Captus aliquando à latronibus & arbori alligatus, morte ipſi intentata, eâdem tamen mente & fronte ſibi conſtitit, in hæc ipſa liberrimè & ſecuriſſimè erumpens: *Facite mecum quantum DEUS permittit,* inquit, *mihi enim idem, ſive hodie mori, ſive die craſtina.* Patientiâ quàm maximè enituit; orationi jugiter intentus, jugiter ſanctè fuit occupatus; ſereniſſimo ſemper vultu, ſemperque hilaris in ipſa etiam morte, viſus abſque dolore & horrore, quaſi ridens ſanctam efflare animam. Deceſſit X. Cal. Novembris. Vitæ Monachicæ anno quinquageſimo ſexto. *Ex monim. Camald. Auguſt. Florent.* *[.Romualdus Fab anenſis.] [alter Paulus Simplex] [Ejuſdem reſignatio.]*

Mortalitatis eodem anno exuvias reliquit, inſigne Ordinis decus Triſtandus de Bizet ex Abbate ſancti Nicolai in Boſco Sanctonenſis meritiſſimus Epiſcopus, Vir non minus vitæ incul̄patæ perfectione, quàm ſingulari eruditione cultiſſimus Mecœnas Studiorum & Studioſorum liberaliſſimus, vixit annos octuaginta, mortuus ſexto Jduum Novembris. *Ex rer. Gall. Script. Chenu. Cl. Roberto &c.* *Obijt Triſtandus Epiſc. Sancton.*

Extinguitur item, multo bonorum omnium luctu, inſigne Ordinis decus Thomas de Parentij Abbas celeberrimi Sancti Vedaſti in Urbe Atrebatenſi Monaſterij, à puero ſanctiſſimo Patriarchæ noſtro Benedicto devotus & creditus, atque ab ipſomet Auguſtiſſimo Cæſare Carolo Quinto, ad Cœnobium adductus & Abbati commendatus; jam tunc ſingularis modeſtiæ & maturitatis præferens ſpeciem, ut ad regendum natus videretur. Vir fuit omni virtutum genere ornatiſſimus, magnæ authoritatis, promotor inſignis diſciplinæ Monaſticæ & Reformationis: Cui hoc ipſo anno ſuccedit Joannes Saracenus Atrebatenſis, ſummâ populi ſenatuſque gratulatione, electus, de quo ita Ferreolus Locrius: Fuit *Thomas de Parentij Abb. Vedaſt.* *Joan. Saracenus Abbas elig.*

Saracenus, acerrimi judicij, præſtantis doctrinæ, & ab ipſa velut natura ad ſumma factus. Accedebat vultûs, & corporis dignitas, gratia mira in dicendo, in donando Regia liberalitas. Jllum Philippus Rex Secretioris Conſilij Senatoribus accenſuit, & poſtmodum, ſede Cameracenſi per obitum Jlluſtriſſimi Domini Ludovici de Berlaymont vacante, ejuſdem loci Archiepiſcopum nominavit &c. *Hucuſque Locrius.*

Prædictio S. Bernardi impleta. Memorabile omnino ad omnem æternitatem exemplum, magnis inprimis Principibus ſingulariter attendendum & obſervandum, quod hoc ipſo anno in Henrico Cardinale, ultimo Luſitaniæ Regum nimis quàm apertè ſe prodidit, & futurum eſſe Mellifluus Doctor noſter Bernardus, tanto antè in prima Alcobacienſis Cœnobij Fundatione, Fundatori ipſi, Alphonſo I. Portugalliæ Regi, in ſua, quæ uſque hodie ad perpetuam rei memoriam extat ad Regem ſcripta Epiſtola, his ipſiſſimis Verbis prænunciavit: *Reſcivimus etiam*, inquit, *ingentem pietatem, quâ commotus, votum de ædificando Cœnobio, Altiſſimo devoviſtis; quapropter mittimus hos filios, quos lacte doctrinæ, ab incunabulis Religionis, Chriſto nutrivimus, quo minus nos ipſos Celſ. Væ. commendantes, piam voti intentionem, ad debitam executionem perducant; illud contendentes Monaſterium, in cujus duratione & integritate, indelebile habebitis elogium Regni Veſtri; & in diviſione redditüum, dividetur à Vobis Corona Veſtra, &c.* Jta peccatum hoc ipſo anno ab ultimo Regum Luſitaniæ Henrico Cardinale, hoc nimirum anno, ad Regnum evecto, cum Priore Sebaſtianus Rex improles, in Africa cum hoſtibus congreſſus, in acie occubuiſſet: illo rerum plenè potito Alcobacienſis Cœnobij *Unde Regni Luſitani calamitas?* redditus dividente, & partem Abbatiæ in Commendam dante, partem aliam Conventui reſervante: vix duo anni, aut ne vix quidem elapſi ſunt, cum morte ejuſdem Henrici, ac defectu ſucceſſorum, Regnum, cui hactenus Luſiadæ imperaſſent, nec origine tantum, verùm ortu, & victu, linguâque Caſtellanis Regibus acceſſit, hæreditario jure poſſidendum. Ut mirum omnino ſit, ex mille ejuſmodi exemplis, [quaſi fortuita, & non deſtinata Numinis voluntate & ultione eſſent] nihil emendationis ſequi, cum nonnemo ſedulus hujus ipſius rei obſervator, ex multorum decurſu ſæculorum obſervaverit quàm diſtinctiſsimè, vix ullius familiæ ſeu Regum, ſeu Principum, Comitumque & maximè Cœnobialium Advocatorum, extinctionem, quàm in ultionem oppreſſæ Eccleſiaſticæ Libertatis, ſuadente vel propria libidine & licentia, vel Miniſtrorum, ſuprema jura Principum, neceſsitatem boni publici, & figmenta alia allegantium, Monachis ſufficere Juppam & Suppam impiè contendentium impietate eveniſſe: quaſi ſacrilegia ludus & luſus eſſet, & Deus fictus aut pictus, obtentui Monachis anſam præberet, Verus autem bonorum noſtrorum non indigeret, Principibus in extremam tractis pernitiem, in familiæ totius everſionem & deletionem, atque utinam non in æternam quoque damnationem; qui Religioſis vel fundata à Majoribus bona, vel jura quæcunque abſtuliſſent. Cujuſmodi exempla multa, hoc Luſitanico multò recentiora, nec minus, oculos in Dei manum intentos habentibus compertiora, hucuſque habuimus, atque utinam non etiam hodie haberemus; qui talium conſiliorum, Architecti, dum peſsimè ſuis Dominis conſulunt, Judiciorum Dei prorſus immemores, *Securè* interim [verba Caroli Sauſſeij ſunt] *præſtolantur iram Dei.*

Deus ultor ſuppreſſionis Monaſteriorum.

Exempla quotidiana.

Balthaſaris Abb. Fuldenſ. Patientia. Balthaſaris à Dernbach Fuldenſis Abbatis & Principis, incomparabile moderationis & patientiæ exemplum, qui dum rerum Ordinis & ſolidæ reformationis toto corde ſatageret, impiorum refragatione, eò adactus eſt, ut nuſpiam ſecurus, exilio lueret pietatem, eò rem adigentibus adverſarijs, ut Rudolphus Jmp. multis agitatis ſuper Fuldenſi cauſa conſilijs, dum controverſia magis liqueret, ſequeſtratu Ditionem regendam ſtatueret. Proin Religioſiſsimus Abbas hoc anno in arcem Biberſteiniam ſeceſsit, & moderationis, patientiæ, hoſpitalitatis officijs indulgens doctrinæ pietatiſque ſtudijs, ita ſe totum tradidit, ut in ſumma, ac diutura vacatione, otij parum, negotij ei plurimum ſupereſſet. Sciſcitanti, ecquo tandem animo ferret, qui lædere voluiſſet neminem, pro-

deſſe

deſſe autem ſuis vel maximè, tamen odia non evitaſſet, & Principatu ac honore ſimul excidiſſet? Reſpondit: *Illius temporis venire in mentem, cum nec Princeps, nec Abbas fuiſſet.* Et DEUM adhuc plus ſibi, quam optârat, reliquiſſe, Cauſam quidem ſuam, hortante conſcientia non negligere, & inimicorum nemini ſolitum iraſci. *Ex Chriſt. Browero.*

Inſigne ejus dictum.

IESU CHRISTI ANNUS M.D.LXXX.
Sancti Patris Benedicti Milleſimus Centeſimus.

STupendum omnino Reformationis genus, quod DEO ſecundante, imo concitante, cujus *ſolius eſt mirabilia facere,* ſuſcepit ſanctæ memoriæ Joannes Barrerius noſter, ad confuſionem eorum omnium, qui diſsimulantes *adhærere* ſibi *Sedem iniquitatis, fingunt laborem in præcepto,* nec tempori nec hominibus hodie conforme eſſe aſſerentes, quod eſt ex Regulæ Inſtituto, ad confuſionem, inquam, eorum, qui terrena & ſecundùm carnem ſapiunt: cùm jam aliquamdiu ſanctiſsimam Regulam noſtram ad amuſsim cum ſuis obſervaſſet, concitante vehementius ſanctam ejus mentem Divino Spiritu ad ulteriora accenſus, convocatis ad ſe Fratribus ſimili fervore accenſis, expertiſque jugum Domini ſuave & onus ejuſdem verè leve eſſe, ſciſcitatus paternè eſt: placeretne continuare ſuſceptum ſemel vitæ rigorem, an adaugere, & pro eo quod olim & ipſi neglexerant, & negligere toto orbe Confratres ſui Benedictini pergerent, Numini ſatisfacere, anteactæque vitæ etſi ſeram, ſeriam tamen pœnitentiam agere. Placuit omnibus, ſingulis ſeſe ad ea quæcunque Inſtitutori & Parenti placerent ſuo, offerentibus. Res miranda! Propoſuit dura admodum & atrocia in ſpeciem Barrerius, communi nihilominus aſſenſu applauſuque juvenum æquè ac ſenum, nobilium æquè atque ignobilium acceptata, & mox practicata. Aſperitatem proin vitæ maximam, invocato DEI adjutorio, cum ſuis omnibus ac ſingulis Generoſiſsimo animo aggreſſus, in qua præibat ipſe alijs exemplo, perpetua corpus ſuum cruce configens, ſequentia in uſum quotidianum, & quoad viverent perpetuum induxit. Jn victu quidem perennem & continuam, non ſolùm juxta Regulam à carnibus, ſed etiam ovis, piſcibus, vino, oleo, ſale abſtinentiam, cum jejunijs juxta Leges Sanctiſſimi Patris noſtri BENEDICTI ita ſine intermiſſione ſevereque continuatis, ut in eorum decurſu, neque dies Dominici, nec ipſe Domini Natalis, exciperentur, ac nihil prorſus Veſperi, ne aquæ quidem ſtilla ſumeretur. Quin etiam ſublato menſarum uſu, Fratribus humi ſedentibus, quaſi perpetuam in pœnitentiam, pro menſa, ſolum eſſet. Jn veſtitu lanam, nullâ ſubjectâ ſubuculâ, cuti proximam, & perpetuam crurum, pedum & capitis nuditatem. Jn cubitu nudam ſine ullo ſtramento tabulam, aut ipſum ſolum, ſive cæmento incruſtatum, ſive coctis lateribus conſtratum. Quem quidem vitæ rariſſimum rigorem, dici vix poteſt, quanto ardore, quantoque fructu plurimi paulo poſt ſint amplexi, ijdemque ita à Numine roborati, ut multo majora ſibi injungi expeterent; multi triduum aut quatriduum in hebdomade, diebus partim continuatis, partim interpolatis, nihil omnino cibi & potûs deguſtarent, cùm tamen labori minimè parcerent, Aliqui eorum per idipſum tempus, diebus Feſtis, ad oppida & caſtella, quinis aut ſenis paſſuum millibus à Monaſterio disjuncta, ſacras Conciones unam in uno, alteram in altero oppido habituri excurrerent; nec tamen quidquam cibi aut potûs, vel in illis oppidis, vel in via attingerent, ſed integram famem ad panis gregarij, & olerum cœnam aridam, veſpere, aut etiam nocte in Cænobio apponendam reverſis, reſervarent. Ut non tam in Barrerio ſolo *Redivivum BENEDICTUM,* quàm in toto ejuſdem Monaſterio, quin & paulo poſt in Congregatione ampliſſima, in ſingulis Monachis BENEDICTOS REDIVIVOS admireris, imo in ſingulis abſolutiſſimam non tam imaginem Sanctiſſimi Patriarchæ noſtri Benedicti, quàm ſpiritum & animam venereris, obſtupeſcente meritò, ad tanta Numinis miracula in fragili homine, ſæculo tam obſcuro quam perdito, & DEI ſolius manum & gratiam in hiſce ſervis agnoſcentibus. *Ex Philippo Malabayla, Henriquezio & alijs.*

Labor B. Joannis Barrerij.

Sancti ejuſdem conatus.

Stupenda prorſus Reformatio & ſucceſſus.

Mira omnino Numinis gratia.

Verè Redivivus in Barrerio S. P. N. eſt.

Jpſo

B. Gelaſius Oculinar Martyr.

Jpſo anno glorioſiſſimo fine vitam ſanctiſſimè exactam coronat Beatus Gelaſius Oculinar Abbas Boylenſis, ſingulare ſacræ Familiæ noſtræ Ciſtercienſis ornamentum, ſæculi noſtri ſplendor, Ordinis noſtri decor & totius Britanniæ gloria: Js hoc eodem anno ab Hæreticis comprehenſus, graviſſimis, tormentis pro fide Catholica excruciatus eſt. Summos honores, & dignitatum cumulos, interque alia Archiepiſcopalem Cathedram, totius Provinciæ Conatiæ Dominum, ſi ſibi annueret Regina pollicente, conſtantiſſimè omnia rejecit, & contempſit. Quapropter poſt multa & gravia tormenta in carcere politus, & tandem mortis ſententiâ in ipſum prolatâ condemnatus eſt, & ad locum Martyrij optatum deductus ignominiosè, per plateas hominum concurſu undique circumdatas, ut tanti Patris Benedictionem ac doctrinam ſibi cælitus traditam acciperent. Ubi per totam viam incedens, tanto fervore ac Divino Spiritu populum eſt alloquutus, tantumque terrorem & admirationem Hæreticis incuſſit, ut quingentos homines, dum ad patibulum duceretur converterit. Paſſus eſt cum Monacho ſocio, & ſuſpendio ſublatus atque in quatuor partes diſſectus undecimo Cal. Decembris in civitate Dublinenſi, inſigni miraculorum gloria poſt mortem à Numine illuſtratus. *Ex Martyrol. Hibernico, Auberto Miræo, Chryſoſt. Henriq. Ang. Manrique &c.*

Admirabilis ejus Generoſitas.

Ven. Gelaſius alter à ſuperiore.

Floruit & alijs ſub hoc idem tempus in Hibernia Gelaſius Ordinis noſtri Abbas, ob integerrimam vitæ famam, celeberrimus, ſimpliciſſimæ innocentiæ Vir, cujus præſtantiſſima merita, multis & admirandis miraculis, omnibus innotuerunt. Ex quibus illud ſingulare commendatur: Cùm Nobilis quidam opulentus, ut mortuis parentibus benè precaretur, largam eidem eleemoſynam mitteret; & is pecuniæ ſummâ acceptâ illico provolutus in genua, Pſalmum *De profundis* devotiſſimè ricitaret; ſubridente, qui miſſus erat, famulo, & ſe millies pro tanta pecunia orationem ejuſmodi recitaturum jactante; Vir ſanctus nequid ſcandali pateretur craſſæ Minervæ homo, pſalmum illum in chartula deſcribens, ex adverſùm pecuniæ, bilanci appendit, & illius pondere prodigioſo, argentum velut ſtipulam elevavit & excuſſit. Jncertum quo anno vita exceſſerit, dies tamen ſextus Jduum Martij ejus memoria celebris habetur. *Jn Menelogio Benedictino.*

Angelus de Victoria Generalis.

Floret hoc eodem tempore Reverendiſſimus B. Angelus de Victoria, Generalis ſanctiſſimæ Reformationis & familiæ noſtræ Ciſtercienſis in Hiſpania; non tam nomine, quàm reapſe Angelus, terrenorum omnium contemptor generoſiſſimus, etſi ipſe illuſtriſſimo Genere ortus ſui tamen ipſius contemptu nobiliſſimus, divitias & delicias omnes quibus in ſæculo frui poterat toto animo aſpernatus. Fuit alloquio ſuaviſſimus & gratioſiſſimus, in corrigendo diſcretus, in providendo ſollicitus: in charitate erga infirmos præcipuus, quos quotidie viſitare ſolitus erat & paternè conſolari; ipſe jam Abbas ejſdem inſerviens, lectulos ſternens, & ſordida emundans. Creatus Reformator Generalis, toto corde in id munus incubuit, omnibuſque omnia factus, verè Patrem ſe cunctorum eſſe comprobavit. Negotia omnia mira cum patientia & ſollicitudine tractavit. Officium Divinum, cùm choro intereſſe non poſſet, multa cum devotione, & ferventibus lachrymis, ſemper flectens genua recitavit. Humilitatis ſtudio plurimùm enituit, cujus alia inter inſigne hoc fuit. Ad ipſum familiariùs in omni negotio quidam magni nominis Princeps ſolebat recurrere, inciditque in ipſum tunc fortè famuli inſtar culcitrâ ad ægrotum ferendâ occupatum, neſciens Generalem Ordinis eſſe, idque reſciens moxque accurrens rogando enixè ut onus deponeret, ſuiſque miniſtris cederet. Sed ille, vilia officia nunquam Monachum dedecere reſpondit; nec Principi, qui ſe chriſtianum profiteretur, ea debere eſſe contemptui: non paſſurum proinde ab alio juvari in culcitra ferenda pro ægroto, niſi ab ipſo Principe, quod ea re Chriſto Deo ſerviretur. Quo audito Princeps, humilitatem tanti viri admiratus, & ipſe culcitræ partem humeris impoſuit, eamque ad infirmi Monachi cellam portavit, ubi cum ipſo Patre lectulum concinnavit. Multis in Religione annis exactis & pro ea magnis exantla-

Mira ejuſdem pietas.

tis

tis laboribus, in morbum denique incidit, vitæque ſuæ terminum adeſſe ſentiens SS. Eccleſiæ Sacramentis muniri expetijt, ijſque incredibili devotione perceptis, in lectulo proſtratus in genua, pſalmum *In Te Domine ſperavi &c.* exorſus, & ad verba illa *In manus tuas Domine commendo Spiritum meum* proſequutus, cum dicto feliciſſimi in manus Creatoris ſui expiravit, cœleſti quamprimum lumine cellam mirè illuſtrante, & ſtella luciđiſſima ſupra domum in qua ſic obdormierat, Patribus Auguſtinianis qui in Vicino habitaverant, apparente. Ejus à morte facies ſerena admodum & rubicunda ac verè Angelica apparuit, magno quamprimum concurſu populi facto, ut ſacrum viri corpus contuerentur ſupremum & venerarentur, omnibus ex vultu ejuſdem, de gloria in cœlis facile ominantibus. *Ex Vita ejuſdem Mſta.*

Mors ejuſdem beatiſſima.

Lambertus Abbas Blandinienſis.

Moritur ſub hoc idem tempus Lambertus illuſtriſſimi prope Gandam in monte Blandinio Cænobij Abbas, vir præſtantiſſimus, & eximijs magni animi dotibus præditus, in fornace tribulationis excoctiſſimus, ab Hæreticis miſerè exagitatus, qui & pulcherrimum ejuſdem Monaſterium in cineres redegere, quod tamen deinceps ille, poſtquam diu profugus & exul, ad ſacrum Caſini montem ſe contuliſſet, inde reverſus præclarè reſtituit, reductiſque exulibus filijs, inſigni inducta reformatione, immortaliter meritus feliciſſimè in Domino requievit. *Ex monimentis Blandinienſibus.*

Marcus del Varrio.

Decedit hoc ipſo etiam anno Beatæ memoriæ Marcus del Varrio Abbas Palaciolenſis, & ipſe Ordinis in Hiſpanijs aliquamdiu meritiſſimus Reformator, varijs & in vita & à morte ſignis à Numine illuſtratus & commendatus; cujus celebrantis ad aram capiti cœleſtis aliquando flamma inſidere viſa eſt. *Ex Mſto. Hiſpanico.*

Claret Pius Caſinas ex Illuſtri Lotheriorum familia Juris Civilis & ſacri gnarus creatus à Greg. XIII. Fundanus Epiſcopus.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.LXXXI.
Sancti Patris Benedicti. M.C.I.

Moritur Ludovicus d' Eſtrada.

Ingens atque illuſtriſſimum terris ſydus hoc anno terris eripitur, cœlis inſeritur Sanctæ memoriæ Ludovicus d' Eſtrada, verum ſæculi hujus miraculum, de quo jam ſæpius ſupra, etſi nunquam ſatis, ſi libri hujus permitteret intentio. Et verò etiam ſi conaremur: *Quis* enim, inquit, *Henriquezius, admirabilem concentum Virtutum ejus, pro dignitate commemoret? Quis ineffabiles, ut ita loquar, doctrinæ & ſapientiæ opes? quibus eum DEUS locupletavit; cœleſtia dona quibus eum ornavit explicet? Quis eximiam animi demiſſionem, invictam patientiam, amabilem manſuetudinem, prudentiam ſingularem? Quis mentis robur in his quæ difficilia ſunt pro DEI amore ſuſcipiendis? Quis præter DEUM enumerare poſſet, quot ille animas, ex vitiorum cœno & ex ipſis portis inferis revocârit? Quæ vitia ex tot civitatibus & provincijs, re & nomine Apoſtolicus Prædicator eradicârit? Quot perditorum hominum animas ſacris ſuis concionibus, ac ſanctiſſimæ Vitæ exemplis, ad æternæ ſalutis iter reduxerit? Qua quidem tanta virtutum fragrantia, ac rerum Divinarum luce, undique refulgente, quid mirum, ſi invictiſſimi Regis Philippi, ac tot virorum Principum animos, voluntateſque adeo ſibi devinctas haberet, ut quidquam majoris momenti, eò non annuente peragere, irreligioſum eſſe putarent, &c.* Hucuſque citatus, fuit orationis ſtudio deditiſſimus, in quam dum ferventius incumberet, Divinis ſæpius ſplendoribus circumfuſus, & Angelicis ſpiritibus cingi viſus eſt. Vita exceſſit 2. Die Junij, magno bonorum omnium, & Regio luctu, ſed & communi omnium Societatis JEſu Patrum, quorum Auctori S. Ignatio erat chariſſimus & ſingularis Societatis præfatæ aſſertor inconſolabiliter deploratus. *Ex Petro Calzolario, Auberto Miræo, Nicolao Orlandino, Henriquezio &c.*

Ejuſdem ſingulare encomium.

Divinis Splendoribus circumfuſus.

Supremus hic etiam annus eſt Venerandæ & immortalis memoriæ Viro Jacobo Billio Abbati S. Michaelis in Eremo Diœceſeos Lucionenſis Monaſterij, de re litteraria meritiſſimo. Hic ex Nobilitate Carnutenſi trahens originem, Guiſiæ natus eſt, proximò Atrebatum & Hannonum finibus oppido, quod Ludovicus pater ejus homo ſtrenuus & ſpectatæ in Bello ſolertiæ & felicitatis tunc temporis nomine Franciſci I. Galliarum Regis gubernabat, A puero litterarum ſtudijs deditus, in omnibus egregiè ſe exer-

Jacobus Billius Abb. S. Michaelis.

cuit,

cuit, ita ut inexplebili cupiditate ad altiora ſemper anhelaret atque exardeſceret; eò denique progreſſus, ut & Rempublicam Chriſtianam univerſam, inſigni ingenij fœtu demereretur, & gloriam ſibi compararet ſempiternam. Plurima enim ex Damaſceno, Chriſoſtomo, Baſilio cæteriſque ſanctiſſimis Divinæ Legis interpretibus, ac potiſſimum ex illo ſingulari Scriptore Gregorio Nazianzeno, qui Theologi nomen eſt meritus, doctiſſimè fideliſſiméque tranſtulit, ſed & plurima ſuiipſiuſmet ingenij monimenta reliquit. Eo autem in omnibus vigore tanquam ad ſcopum ſua omnia direxit, ut Dei gloriam Catholicæque rei gloriam & firmamentum quæreret, cætera omnia tamquam fluxa & caduca generoſo animo deſpiciens, talentis ſibi à Domino creditis, uſus eſt ad Domini intentionem. Familiariſſimum habuit miraculum ſæculi hujus Jlluſtriſſimum Gilbertum Genebrardum noſtrum, Archiepiſcopum & Patriarcham Aquenſem, apud quem Lutetiæ, dum parùm firma valetudine hoſpitatur & Gregorianæ verſionis nuper à ſe recognitæ editionem meditatur novam, ſub exitum anni 1581. phtiſi extinguitur anno ætatis 48. ſepultus ad fanum S. Severini. *Ex Mſtô. R. P. Antonij de Scela &c.*

Dei gloriæ promovendæ deditus.

Antverpienſis Urbis gloria ſingularis, cætera ſplendidiſſimæ, nitidiſſima è gemmis Vivis gemma, Joannes de Mechlinia Sancti Salvatoris ibidem Abbas ad ſupera accerſitus. Præſul vitæ integerrimæ, Jmmaculatæ Virginis Dei Matris Mariæ cultui longè addictiſſimus, hoſpitalitatè & benignitate Benedictina longè celebratus, virtutis pietatiſque odore omnibus amabilis, cùm triennium ſolummodo præfuiſſet, laboribus eximitur & ad requiem æternam evocatur. *Ex monim. ejuſd. Cænobij.*

Joannes Abbas S. Salvatoris.

Ad gaudia Angelorum ſempiterna pro vitæ meritis evocatur, Sanctæ memoriæ P. D. Apollinaris à Bauuco Aſceta ſacri Montis Caſini, qui ab adoleſcentia ſua ſub Lauro ſive Laurentio Abbate Monaſticen profeſſus & ſanctè inſtitutus, exin vitam potius Angelicam quàm humanam duxit, per triginta annos & Decanum & Magiſtrum Novitiorum agens, eruditione non minùs fulgens quàm ſancto vitæ exemplo. Obijt denique hoc anno quam feliciſsimè in Vigilia S. Joannis Baptiſtæ dum in Miſſa hymnus Angelicus gloria in excelſis Deo cantaretur. *Ex monim. Caſin. per Placidum Rom.*

Nec minor famâ & reipſa Joannes alter, inferioris item Germaniæ gemma S. Martini Tornacenſis Abbas, familiæ Jlluſtri de Queſne, ipſe longe illuſtrior omni Virtute cultiſsimus extitit, ab inſigni animi integritate, frugalitate ſive ſobrietate, & prudentia commendatus. Fuit admirabili erga pauperes miſericordia & munificentia, imò in omnis generis homines adeo erat beneficus, ut neminem tota Urbe Tornacenſi reperires, qui ejus beneficentiam non expertus, ſolemniter deprædicaret. Multa à Geuſijs expertus & perpeſſus, patientiæ meritis, & conſtantiæ Trophæis illuſtriſsimus, feliciſsima morte carne ſolutus eſt, poſt Majoris Miſſæ Officium in Choro, & inter Divina officia, à quibus nulla negotiorum mole, abſtrahi ſe patiebatur. *Ex Monimentis ejuſdem Cænobij.*

Joannes Abbas S. Martini Tornacenſis.

IESU CHRISTI ANNUS M.D.LXXXII.
Sancti Patris Benedicti. M.C.II.

RES admiranda! quanto deteriore in mala omnia præcipitio prolabitur hoc ſæculo ſolutus in omnem licentiam, exemplo & prædicatione invaleſcentium Hæreſum & Hæreticorum infelix mundus, tanto valentiùs invaleſcit apud noſtros mundi deteſtatio & contemptus viris non ſolùm generis nobilitate præſtantibus, ſed & juvenibus delicatiſsimis, Barrerij noſtri rigorem ambientibus & amplectentibus; tanto quidem ad ipſum ejuſmodi candidatorum confluxu, ut paulo poſt ducentos in ſuo Fulienſi Cænobio Religioſos numeraret; omnes unanimiter, abſque ulla contradictione, eidem arctiſsimæ diſciplinæ ultroneè deditos, omnes revera non tam Confeſſores, quàm Martyres, & quidem gravi & diuturno Martyrio ſeſe Numini immolantes & quotidie conſecrantes. Jn quibus manifeſtè Deus, ſuæ potentiam dextræ mundo exhibuit, dum, quod alias carni intolerabile videbatur, adeo ſuis ſervis, tanta alacritate ſibi ſervientibus dulcoravit,

V. Joan. Barreriu & nume ſuorum meritis a getur.

ut in ſeipſis damnarent, non duriora & acriora pati, ita ut retinendi à Barrerio & ſubordinatis Superioribus eſſent, ne nimirum jejunia extraherent, ſeque totos exhaurirent & conficerent. Et quis imaginetur ſatis tantos ab hoc rigore in Spiritu profectus? quis ſolatia illa Divina? quis Virtutum exercitia? ut facile hinc animadvertas; quantas à Numine accipiant gratias, qui ultro & ſponte omnem execrantur carnis & propriæ voluntatis licentiam, ſanctiſſimæ Regulæ agnoſcunt jugum ſuaviſſimum; nulli unquam Religioſorum durum, quam qui poſt ſolemniter devotam Numini & Superioribus voluntatem, eamdem audent reſumere: eo ipſo quamprimum vindicem Numinis gladium experti, & ex Paradyſo Voluptatis ejecti; in quo tam dulciter ſeſe verſari Fulienſes experti; quanto plus abſtinuêre à ſolatijs, potu & eſcis temporalibus; tanto magis perfuſi ſunt Paradyſi voluptatibus, in ipſum etiam corpus redundantibus; ut etiam quibuſcunque contuentibus hilaritas eorumdem, generoſitas, & vigor, admiranda apparerent. *Ex Philippo Malabayla & monim. Fulienſium.*

[F]elicitas & ſanctitas Fulienſium.

Exempla alia patientiæ Martyrum proximæ hoc ipſo producenda ex Ordine infinita eſſent, quibus DEUS perditiſſimo hoc & turbatiſſimo ſæculo ſuos ſtrenuè exercuit; & inſtar Job in perſecutione tot Hæreticorum, in Gallia, Germania, Anglia probavit; unicum unius fœminæ, eo generoſius, quo infirmiore in ſexu memoremus: Hæc fuit Anna cognomento Toſchel, Abbatiſſa Ordinis noſtri Rigenſis in Livonia, quæ admiranda prorſus conſtantia, fide, & patientia cœlo terriſque ſe probans, inter juratiſſimos Romanæ fidei hoſtes, DEO promiſſam Virginitatem conſtantiſſimè ſervans inviolatam, innumeris tribulationibus exercita, exemplar ſolidioris patientiæ pluſquam virile univerſis exhibuit, inſuperabilis inter tot cerberos infernales animi incomparabili magnanimitate. Quæ cum triumpharet quotidie de inſultantibus omnibus, à nemine triumphata, vetula admodum, à Divino procul dubio Spiritu & ſancto Zelo vegetata, anno demum ætatis ſuæ centeſimo & trigeſimo, ad requiem & præmia vocata æterna, juventute Aquilæ renovari meruit, adſcripta feliciſſimæ æternitati hoc ipſo anno die 82. Januarij. *Ex Conſtant. Caiet. & Vita Typis vulgata.*

[E]xempla [p]atientiæ Ordine.

[An]na Toſchel Abb. [L]ivonia.

Claret ſub hoc tempus in Monaſterio Caſinate Joannes Evangeliſta, Neapolitanus ex Jlluſtri familia Morminorum, cui revera uti Dilecto Domini Joanni, nihil curæ magis in omni vita fuit, quàm amor & honor Admirabilis Matris Virginis promovendus, cúmque ingenio valeret atque eruditione, illius inſignibus relictis monimentis, alia inter ſcripſit librum ſacri fervoris plenum de Laudibus Cœli Jmperatricis. Pſalterium item ejuſdem elegiacè. Jtem patriâ linguâ de Laudibus Ejuſdem DEI Genitricis. Commentarium item in librum Perihermenias Ariſtotelis. Jtem in Epiſtolas Pauli, & plura alia. *Ex libr. 2. Vir. Jll. Caſinatum.*

Moritur hoc ipſo etiam anno, vir meritiſſimus & æternæ memoriæ Abbas Marchianenſis Arnoldus Ganthois: inter alia merita, conſtructo celeberrimo & ſumptuoſiſſimo Collegio ad utilitatem ſtudioſorum in univerſitate Duacena commorantium, verè immortalis, in cujus Collegij templo tanquam Fundator ſepultus, in omnium ſtudioſorum animis perennat. Ut mirari ſatis non poſſimus, breviſſimo tempore in ſolo Belgio tot à noſtris excitata Collegia, tantiſque ſumptibus & ſucceſſibus promota litterarum & artium liberalium ſtudia, dignaſque referre gratias noſtris poſteri nunquam ſufficienter poſſint, ob majorum æque ac poſterorum totiuſque Reipublicæ inde neceſſario conſequentem utilitatem. *Arnoldus Duacenſis &c.*

Obijt Arnoldus Ganthois Abb. Marchia.

Florent in Belgio item inter litteratos Carolus Blendeque Atrebas prædicti Abbatis diſcipulus, Aſceta Marchianenſis, qui ſcripſit Hiſtoriam Quinquepartitam de Energumenis, alias item Hiſtorias memorabiles, tranſtulitque ex Latino in Gallicum ſermonem Violam Animæ, Raymondi Sebonij, librum exquiſitæ utilitatis: & Euticius Cordes Antverpienſis & ipſe Belga, ſed in Jtalia degens, Monachus ſanctæ Juſtinæ de Padua, & ejuſdem lectiſſimæ Congregationis Abbas, qui in Concilio Tridentino inter reliquos Patres

Carolus Blendeque M. eruditus.

tres haud minimum gloriæ retulit. Reliquit nonnulla egregij ingenij monimenta, eaque inter:

Commentaria in omnes Epiſtolas Sancti Pauli.

Commentaria in Symbolum Apoſtolorum.

Dictionarium Biblicum, & plura alia.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.LXXXIII. Sancti Patris Benedicti. M. C. III.

V. Placidus Fractenſis.

VIvere ſub hoc tempus in terris deſijt ſanctæ memoriæ Frater Converſus Placidus Fractenſis ex Urbinate Principatu ortus, Montis Coronæ Monachus, Regularis vitæ obſervantia acuratiore præcipuus. Js naturali quadam gravitate præditus, ſtatura procerus, corpore robuſtus, viribus corporis benè uſus, eas in opere manuum quotidiano, & ad Cænobij utilitatem quàm ferventiſſimè adhibuit. Litterarum rudis licet, ingenio tamen ſagax, ac judicio præſtans fuit. Silentij obſervantiſſimus, obedientiæ ſtudium in præcipuis ſemper habuit. Oeconomiæ labores ſubire coactus, ſummaque alacritate aggreſſus, de Spiritus cura nihil prorſus remiſit, ſive iter faciens, ſive manibus laborans, domi vel foris agens, Regularia jejunia, Congregationiſque noviter ſuſceptas panis & aquæ abſtinentias, nunquam prætermiſit. Denique in controverſijs componendis ſpeciale donum à DEO habuiſſe, omnes qui eum noverant, certum habuere: ideoque quoties inter paganos illos Fractenſes aliqua jurgia naſcerentur: *adeamus*, aiebant, *Fratrem* [ſic eum per Antonomaſiam vocabant] *& quidquid ipſe dixerit, ſequamur.* Vixit annos 78. in Religione 55. à viris perfectiſſimis ſanctiſſimæ illius Reformationis maximi habitus, etſi miraculis claruiſſe non legatur, inter præcipua tamen Ordinis decora numeratus. De hoc Lucas Ruhenſis: Quantum iſte Religioni profuerit, ſi plenè oſtendere velim; novo ac longo tractatu opus eſſet. *Ex Hiſt. Mont. Coronæ, Luca Ruhenſi &c.*

Controverſiarum felix diremptor.

V. Athanaſius de Villa Gomez.

JnHiſpanijs magnis efflorelcit Virtutibus & ſignis ſanctitatis R. P. F. Athanaſius de Villa Gomez Monachus Nucalenſis, qui poſtquam in aſſidua contemplatione, ſpiritus puritate, & carnis maceratione ac mortificatione Vitam ſanctiſſimè traduxiſſet, exultans & laudans, incertum quo anno, animam in manus Creatoris exſpiravit: ex cujus poſtea oſſibus, odor ſuaviſſimus, omnium aromatum fragrantiam ſuperans, & verè cœleſtis erumpens, multis poſt obitum annis, reſerato forte fortuna ejus ſepulchro totam Baſilicam implevit, & inſigni admiratione, uti & conſolatione, univerſos qui aderant affecit & recreavit. *Ex Menol. noſtro & Henriq.*

Grottanorum Reformatio.

Montis Coronæ poſſeſſione felices Camaldulenſes noſtri Reformati, vulgo Grottani, quem ante quinquennium donatione Jlluſtriſſimorum de Caraffa Comitum obtinuerunt, exinde Monachorum & Montis Coronæ nomen, ipſo primum ſummo Pontifice Gregorio XIII. illud imponente, uſurparunt. Floruitque deinceps novo fervore Ordo, & locus ipſe ob ſanctitatis famam, toto mox orbe deprædicatus, innumerâ paulo poſt peregrinorum multitudine frequentatus, imo ab ipſa DEIpara, ſingulari ſua præſentia, honorari viſus, quem magnis Gratiarum & Beneficiorum ſignis, gratiſſimum ſe habere comprobavit. Quantum autem inde in Eccleſiam ab exemplo Monachorum tam ſancto atque mirabili fructus redundarit, redundetque uſque hodie, ijs explicandum relinquimus, qui ad Montem aliquando illum inviſerunt, & peregrinati ſunt, cùm ad ſolam ejuſdem ære vulgatam imaginem, ſacro quodam horore, & Religione intuentium animi illico occupentur, & ad DEI & DEIparentis amorem ac laudes excitentur. Sed de viris ſanctiſſimis & Jlluſtriſſimis Ejuſdem ſacræ Congregationis hoc ipſo ſæculo viventibus, conſulendi *Auguſt. Florent. & Lucas Ruhenſis.*

Magnus ab ea Fructus.

Hermannus Rave Abb. Leod.

Valedixit mortalibus hoc etiam anno Hermannus cognomento Rave S. Jacobi Leodienſis Abbas, à magnis Virtutibus celebratus, quem monimenta Cænobij his ipſis Verbis celebrant: Vir admodum Venerabilis, pauperum, peregrinorum & ægrotantium conſolator miſericordiſſimus. *Ex monim. ejuſdem Cænobij.*

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.LXXXIV. Sancti Patris Benedicti. M. C. IV.

Balthaſar Abb. Fuldenſis pe... git merer...

BAlthaſaris à Dernbach Abbatis & Principis Fuldenſis, quantumcunque

que & ab Hæreticis impeteretur, & diſciplinæ Monachicæ oſoribus, ingentia tamen ab ingenti animo merita, dum inter anguſtas etiam res bono publico mira conſuleret induſtria, & generoſiſſimum animum omni comprobaret poſteritati; ex quo facile conijcias, quantum rebus integris præſtitiſſet, qui pro ipſa integritate ſua, & ſanctis molitionibus omni calumniarum & injuriarum genere impetebatur, ipſo ſibi ut optimè conſcio, ſic ſemper conſtante, ut haud minore quàm Athanaſium animo fuiſſe, facta ipſa comprobent, & immortalia ipſum merita uſque hodie commendent. Allaboravit autem hoc anno plurimum & laudante ac promovente Gregorio XIII. Romano Pontifice effecit, ut in Fuldenſi Gymnaſio Nobilium adoleſcentum Seminarium inſtitueretur, qui ex Septentrionibus orti, in ſpem collapſæ majorum Fidei reſuſcitandæ; gratis hic alerentur, & in liberalibus diſciplinis caſtè piéque educarentur. Salutare, inquit Browerus, & Germanis utiliſſimum inventum. Hinc namque fœcunda ingenijs & avita pietate plurima iuventus educta, Saxoniam, Thuringiam, Weſtphaliam, vicinaque loca, quin & Sueviam, aliaſque Germaniæ provincias Fidei Catholicæ, ac elegantioris litteraturæ fama fructuque complevit. *Annal. Fuld.*

Seminarium Nobilium inſtituit.

Evocatur hoc ipſo anno ad æternitatis præmia Beatus Rudolphus ſive Rodulphus Montis Virginis Monachus, Diſcretionis gratia præcipuus, ornamentum ſacræ familiæ noſtræ Montis Virginis ſingulare. Hic Veronenſis patria liberalibus diſciplinis non mediocriter eruditus, Olivetanæ primùm Sanctiſſimæ Congregationi noſtræ nomen dedit. Exin majoris perfectionis ſtudio, ad eam, quæ Montis Virginis dicitur, tranſijt, eaque vitæ perfectione enituit, ut Ipſi non multo poſt ſacræ Congregationi Generalis Præſidis titulo præfici meruerit. Solitudinem porro ſic adamavit, ut per annos viginti [quo tempore ſemper fere, aut major, aut Prior extitit] ab eremi oſtio egreſſus non ſit. In ſenectute autem etiam altera vice, Veterum noſtrorum more, *Recluſionem* obtinuit, cujus converſatio per omnem vitam non ſolum ſine crimine, ſed etiam ſine criminatione, ſeu reprehenſione cujuſquã mortaliũ tranſijt. Fuit placido admodũ vultu, ea inſuper morum gratia & gravitate, ut ab omnibus unicè diligeretur, juxta etiã tantopere timeretur, ut ſolius oculi intuitus gravior delinquentibus, quàm graviſſima cujuſq; alterius Prælati correctio videretur. Ejus in omnibus diſcretio mirificè extollitur, & in cunctis Religioſis actionibus gratioſitas quædã admiranda celebratur. Perpetua ipſi Pſalmorũ cũ meditatione prolatio, ita ut quoties extra cellã inveniri contingeret, aliquẽ per ſuſurrũ alloqui cogitares. *Fuit deniq;*, inquit Vitæ Author, *Scriniũ quoddã Virtutũ, Regularis Vitæ exemplar, & Solitariæ vitæ Norma*, obijtque plenus dierum ac meritorum, quietè, ſine afflictione, & cum manifeſto lætitiæ ſigno, anno ætatis 79. undecimo Cal. Maij. *Ex Monim. Mont. Virg. Luca Ruhenſi, &c.*

B. Rudolphus Mon. Montis Virginis.

Recluſionem Inſtitutum ſubit

Scrinium Virtutum.

Hoc autem perditiſſimo hoc ſæculo vel maximè mirandum: quibuſque quæ ſua ſunt quærentibus, & Cathedralium Eccleſiarum Canonicis, in Epiſcoporum electionibus, ſe ſolum ipſos circumſpicientibus & contuentibus, atque utinam non Simoniacè, ſeu prece, ſeu precio ſacros honores affectantibus & ambientibus ſingulari tamen Numinis providentia, Epiſcopos Monachos Ordini noſtro nunquam defuiſſe, & mirabili quodam modo, ſemper aliquos è noſtris, cellulæ ſacrâ ſolitudine utiliter excoctos, ad diverſos Epiſcopatus & honores, invitos plerumque & reluctantes extractos, ijſdem ſumma dignitate Ordinis, & ſubjectorum utilitate maxima præſtitiſſe. Alios inter hoc ipſo anno evocatus ad Cathedram Stragenſem in Dalmatia Baſilius Gradi Monachus Melitenſis, Congregationis Caſinenſis, vir doctus & eruditus, eoque honore digniſſimus à Gregorio XIII. ſummi nominis Pontifice judicatus, ſcriptis etiam egregijs de omni poſteritate meritus.

Baſilius Epiſcopus Stragenſis.

Pari honore ab eodem Pontifice hoc ipſo etiam anno inſignitus eſt Marcus Fedocea Mirandulanus, Monachus S. BENEDICTI de Mantua, & Abbas S. Vitalis Ravennæ, Congregationis etiam Caſinenſis, creatus Epiſcopus Laquedonenſis in Apulia, vir doctiſſimus, & in Mathematicis inprimis inſtructiſſimus, Gregorio Pontifici apprime dilectus,

Marcus Fedocea Abb. S. Vitalis Ravennæ.

lectus, & commendatus, quorum alio-rumque laudibus, compendij intuitu ſuperſedendum duximus.

IESU CHRISTI ANNUS M.D.LXXXV.
Sancti Patris Benedicti M.C.V.

BB.Patricius & Malachias Mart.

ITerum ex militanti in triumphantem adſcripti Triumphos æternos Martyrum augent, duo inſignes Ordinis noſtri ſacræ Ciſtercienſis Congregationis in Hibernia Martyres BB. Patricius & Malachias Bullienſis Cænobij Monachi, qui ab Hæreticis tenti, & pro fide Catholica ad mortem condemnati, ſuſpenſi, & ſemivivi, alter quidem in quatuor diſſectus eſt partes, alter ab inferiore corporis parte lancea ad cor uſque perfoſſus glorioſum Martyrij curſum compleverunt decimo tertio Calendas Junij. *Ex Menologio Chryſoſt. Henriq. & Faſciculo &c.*

Valentinus & Gedefridus Epiſcopi Laudunenſes.

Rurſus meritiſſimo ex Ordine noſtro Valentino du Gias Laudunenſi in Gallijs Epiſcopo S. Dionyſij Pariſienſis Monacho ſuccedit eadem in Cathedra Godefridus de Billy Prunæus, & ipſe S. Dionyſij Religioſus, Abbas S. Vincentij, vir præſtantiſſimus, qui hoc ipſo anno interfuit Concilio Remenſi, fuitque frater germanus Jacobi Billij Abbatis S. Michaelis de eremo, interpretis operum S. Gregorij Nazianzeni, de quo ſupra diximus. *Claua. Rob. Joan. Chenu. & monim. Laudunenſia.*

V. Joan. Feckenamus moritur.

Meritiſſimus ille de Eccleſia Univerſa, incredibilis conſtantiæ & magnanimitatis exemplo, generoſiſſimus Chriſti Athleta & Heros imperterritus ſanctæ memoriæ Joannes Feckenamus noſter, Abbas Weſtmonaſterienſis, contemptis potentiſſimæ Reginæ Eliſabeth familiari amicitia, ampliſſimis opibus & honoribus, potentiſſimo Principatu & Archiepiſcopatu, inſolentiſſima ſane generoſitate admirandus hoc demum anno, poſt longiſſimi ſquallores carceris, ad Regiam Regum Regis & triumphos æternos evocatur, alter ſui ſæculi, abſque tamen fuga ulla, Athanaſius, longo juxtà martyrio infinitis diverſorum carcerum incommodis conſumptus. De "eo ſic Pytſius: Joannes Feckenamus, in-"quit, Ordinis Sancti BENEDICTI Mo-"nachus Anglus & tandem Abbas Weſt-"monaſterienſis creatus, eo tempore, quo in Anglia regnarunt Philippus« & Maria Reges Catholici, Vir cui DEUS« largas Benedictiones, natura egregias« contulerat dotes. Erat in eo pietas in« DEUM inſignis, in proximos mira cha-« ritas, in majores ſingularis obſervan-« tia, in æquales atque etiam inferiores« mitis quædã affabilitas, in omnes dul« cis humanitas; multiplex doctri na, re-« dundans in concionibus facundia, in-« credibilis Religionis Catholicæ Zelus.« Cum jam non obſcuris indicijs cerne-« ret, omnia vergere ad ruinam, & Fi-« dem a vitam omnino periclitari, hoſti-« bus Eccleſiæ ſtrenuè ſe oppoſuit, & ha-« bitis frequentibus concionibus, non-« nunquam etiã publicis diſputationi-« bus, libris denique etiam ſcriptis Ec-« cleſiam *DEI* & Catholicam Fidem« quantum potuit, propugnavit. Cum« denique regnante Eliſabetha in Comi-« tijs [Parlamentum vulgo vocant] age-« retur de Fide Catholica extirpanda, &c.« Hæreſi plantanda: intrepidus publicè« prodijt, & apud ſolemnem illum Prin-« cipum, Procerum, & populi cœtum,« Anglica lingua, eloquentiſſimam &« valde neruoſam habuit orationem, de« Veteri Patrum Religione retinenda,« de nova non excogitanda, nec intro-« ducenda. Cum autem res planè col-« lapſa eſſet, & prævaluiſſet iniquitas,« ille confeſtim carceribus mancipatus« eſt, primum Londini in carcere Equi-« tis Martij, deinde in caſtro Wisbicen-« ſi (Turris cuſtodiam carceralem hic omiſit Pitſius, ſed non tacuit Stapletonus) in univerſum, continuis, plus minus, viginti ſex annis. Quo tempo-« re à Catholicis dogmatibus propug-« nandis, & ab alijs charitatis operibus« exercendis, quoad fieri potuit, nun-« quam ceſſavit. Jnter cætera quæ præ-« ſtitit charitatis officia, Joanni Storæo« Legum Doctori, propter Fidem Ca-« tholicam capitis condemnato, per to-« tam noctem adfuit, & ad mortem in« craſtinam pro Chriſto fortiter perfe-« rendam animavit. Sed ad ea quæ ſunt« eruditionis veniamus. Multas quidem,« eaſq; eruditas exaravit lucubrationes,« quæ pleræque propter temporum ini-« quitatẽ & Authoris incarcerationem« etiam uſque ad mortem, cum ipſo in-« terciderunt. Servarunt tamen boni« viri quædam ejus opuſcula, vel ope-« rum reliquias; inprimis ſermonem« quen-

Magnus Viri Animus.

Jnſignia ejus ingen monimenta.

„quendam; cujus thema quaſi Spiritu „Prophetico ſumptum fuit ex Eccleſia„ſtici capite quarto: *Laudavi magis mor„tuos quàm viventes &c.* Cui titulum fe„cit: *Sermonem funebrem in exequijs Ma„riæ Reginæ. Orationem habitam in Comi„tijs Angliæ: Contra Juramentum ſupremæ „authoritatis Regiæ in Eccleſiaſticis Lib. I. „De Euchariſtia contra Hooperũ &c.* Scrip„ſit etiam *Commentarios in Pſalmos Da„vidis*, quod opus Londini in mani„bus Authoris vidiſſe mihi ſanctè affir„mavit Ruhardus Stainihurſtius, ſed & „illud perijt, & ejuſmodi alia. Jn Vin„culis Confeſſor obijt anno 1585. ſub du„ro in Anglia Eliſabethæ Reginæ Regno. *Hucuſque Pitſius.*

Moritur V. Bened. de Toco. Moritur eodem anno Benedictus de Toco, ex Abbate Montſerratenſi ad diverſos Pontificatus, Biquenſem Gerundenſem, & Jlerdenſem, pro eximijs vitæ meritis evectus. *Ex Ant. de Jepeſ.*

Marcus de Porras Nucalenſis ob. Jn Hiſpanijs inſigni ſe vitæ exemplo & meritis commendat R. P. Marcus de Porras, Nucalenſis celeberrimi Monaſterij Monachus. Claruit ſummæ prudentiæ, raræ humilitatis & admirandæ patientiæ laude. *Omnis ambitionis expers, vilia quæque officia & obſequia, eo magis ambiebat, quod in eis magis præſentem Chriſtum crederet, ubi ſcilicet minus eſſet vanitatis & gloriæ. Devotio ejus circa DEI laudes omnibus exemplum fuit. Tanta ejus erat charitas, ut calceos, caputium, ſcapulare exueret, quibus alios veſtiret; & hoc frequenter. Tanta crudelitate corpus ſuum tractabat, ut tandem verberibus & flagellis continuis, ac cilicijs caro obdureſceret, & amplius non ſentiret; ſed ille in ſui corporis caſtigatione ingenioſus, quamvis caro eſſet ſubjecta, ſe in brachijs, pedibus & pedum calcibus excruciabat, & ſe in ventre crudeliter virgis cædebat.* *Eius Vitæ Rigor.* *Viginti & unius annorum ſpatio, non cœnavit, ſobrio, & valde frugali prandio contentus, quo defatigati corporis vires repararet potius quam voluptatem caperet aut levamen. His pœnitentijs attritum miſerum ejus corpus, tandem in graviſſimas incidit atque continuas infirmitates, quas magna cum animi ſui quiete vir pius ferebat, magnum etiam ſibi levamen perſuadens, quod tot tantoſque dolores in hac vita pateretur. Adveniente Chriſti Natali cùm vehementer cuperet eum cæteris illum devotè celebrare, ac Divinis officijs intereſſe, nec tamen præ infirmitate poſſet ſe in aliud latus vertere, vehementer indoluit, uſque ad lachrymas, & ſuſpiria.* *Ad mortem præparat.* *Adveniente autem ſanctiſſima Nocte, de DEI gratia confidens, vocavit fratrem, & ab eo ſe veſtiri poſtulavit: quod frater ille licet renuens tamen fecit (verba Authoris Ms. ſunt) tunc ſenex ſcipionem una manu tenens, alteram fratre ejus ſuſtentante, chorum intravit, & petijt Duci ad quoddam altare, ubi erat expreſſa Chriſti Nativitas. Jbi Marcus Puerum JESUM in palea jacentem ſumpſit, & amplectendo plurima blandia verba effatus, ita ut ad devotionem adſtantes plurimum moveret. Tandem manus una Pueri JESU corpus ejus tetigit, & ea ſignum Crucis expreſſit, quæ poſtea in eumdem locum, in quo antea fuerat, repoſita eſt. Quo facto, ſine ullius perſonæ aut baculi adminiculo, ambulare cœpit ut ſanus chorũ tranſivit, donec ad ſedilia perveniret, quæ conſcendens, in uno eorum flectens genua, tota ibi nocte perſeveravit. Conſcientiæ ſuæ adeo erat ſollicitus, ex timore filiali erga DEUM, ut triſtitia & mœrore incredibili afficeretur ob minimum veniale. Multis vero poſt annis in morbum incidit; in quo de morte ſua certior factus, horam ipſam fratribus prædixit qua eſſet moriturus, in facie tamen nec in aliquo ſigno morti proximus videbatur; erat enim vultu hilari, tanquam jucundum aliquid magna lætitia expectans.* *Timor verè filialis.* *Videns præſentes Monachos, cœpit canere Fidei Symbolum toto Conventu proſequente, ipſeque cum eis canebat, menſuram manu deſignans, cumque ventum eſſet ad illa verba* & homo factus eſt, *expiravit, nullo mutationis vel alterationis edito ſigno.* *Sanctus Vitæ terminus.* *Quo à Rilgioſis notato, multum ædificati ſunt, quod ſcirent illum jam DEO frui, qui tanto fervore ei hic ſervierat:* Hæc ex Authore Ms. pro ipſa ſimpliciſſimæ relationis & tanti viri veneratione.

Paulus Abb. Altaich infer. Jn ſuperiore Germania Paulus, Abbas Jnferioris Altaichij magna apud ſummos imóſque opinione vitæ perfectioris enituit, Regularis diſciplinæ Zelator ſolertiſſimus, verus pauperum Pater & Monachorum deprædicatus, qui ſui regiminis tempore 118. ad profeſſionem ſuſcepit, è quibus quinque, ob egregiam Cœnobij Reformationem, ad diverſa Monaſteria Abbates poſtulati ſunt, obijt hoc ipſo anno Paulus, magno ſui deſiderio relicto.

Naſci-

Naſcitur hoc anno admirabile prorſus Sydus Ordinis noſtri B. Margarita d' Arbous. De qua ſæpè ſuo loco.

IESU CHRISTI ANNUS. M. LXXXVI.
Sancti Patris Benedicti. M. C. VI.

V. Ignatius Morerolenſis. IN Hiſpanijs inſigne rurſum ſe ſydus Sanctorum fulgoribus Jlluſtriſſimum prodit Beatæ memoriæ Ignatius Morerolenſis Cænobij Monachus, admirandæ gratiæ, & inſolitæ Virtutis ac perfectionis vir, qui in omni Sanctitate vitam exigens, cum in Domino placidiſſimè ſanctam exhalaſſet animam, & jam ſepulturæ mandandus eſſet, grandi cum Stupore omnium Rediviuus, cum linteum quo facies mortui velata erat, removiſſet, in ejus quam unicè in vita dilexerat Dominæ ſuæ *Reviviſcit canens.* Antiphonam erumpens, alta voce *Regina Cœli* occinere incœpit, moxque admiranda, quæ in cœleſti patria conſpexerat, circumſtantibus deprædicare cœpit; ſubjungens denique: *Heu Patres, Fui inter Angelorum, Martyrum, Confeſſorum, & Virginum Choros. Vidi ipſam DEI Matrem ſtellis coronatam, & lucidiſſima veſte ac pulchritudine circumdatam quæ mihi dixit, ſe noſtram eſſe Patronam, ijſque qui habitu noſtro induuntur* (Ciſtercienſium noſtrorum candidam, ab ipſamet Reformationi illi mirabiliter datam, imo in Choro prodigioſiſſimè è nigro colore in album verſam intelligit) *adeſſe & auxiliari. Gaudete Patres & majoribus Veſtris obedite, profeſſionem cum perſeverantia ſervate: tantum enim præmium, tanta gloria, tantaq; beatitudo vos manent &c.* *Quanta præmia vitæ Monachicæ.* Quibus dictis ſacrum corpuſculum denuo componens, inque manus JEſu Chriſti, Admirabilis Matris, Patriſque ſui BENEDICTI, Melliflui Bernardi, ac innumerabilium ſanctorum, qui ipſi viſibiliter apparuerunt & aſtiterunt, puriſſimã efflavit denuo animã. Fuit ipſi in templo præparatum ſepulchrum, in quod dum jam ſacrum corpus ejus immittendum eſſet, tantum materiei è pariete, cunctis intuentibus & ſtupentibus proruit, ut foſſam funeri factam prorſum impleret, locum autem ſepulchro perſimilem in muro relinqueret. *Cœlitus præparatum ſepulchrum.* Quo viſo, Prior ait: *Certum eſt DEUM hic operari*, nam & in terris ſervum ſuum honorari voluit: qui à nativitate ſua inſigni puritatis & caſtitatis fulgore reſplenduit, ideoque novum illi ſepulchrum, & terram Virginem Virgini præparavit. *Ex Anaſtaſio Lovera.*

Jterum ex Ordine noſtro diverſis Cathedris maximi Præſules expetiti & impoſiti, eaſdem ſumma cum noſtrorum gloria, & maxima ſubjectorum utilitate, quàm feliciſſimè gubernaverunt. Eos inter eminet Conſtantinus de Lannoy Jlluſtriſſimâ natus in Belgio familiâ ex Monacho celeberrimi illius, & florentiſſimi [ipſa ſanctiſſimi Patriarchæ noſtræ tanto poſt apparents ſignificatione & atteſtatione] Cænobij S. Severini in Urbe Neapolitana, Epiſcopus primùm Vicenſis, ac dein Rhegitanus in Apulia Archiepiſcopus creatus; & hoc ipſo anno mortuus, poſtquam egregijs meritis nomen ſuum immortalitati conſecravit. *Conſtantinus de Lannoy Epiſcopus Vicenſis &c.* Quo eodem tempore ingenti ſua totiuſque Ordinis gloria floruit Annas Giurius d' Eſcars, ex Monacho & Abbate S. Benigni Divionenſis, Epiſcopus Lexovienſis poſtea ſacræ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis, qui deinceps Romæ jam grandis natu ipſaque canitie venerandus, cum ſumma prudentia, eam ipſam omnibus probabat innocentiam, cum qua S. BENEDICTI habitum, non plus octo annos natus ſuſceperat, cujus rei teſtem habeo Gaſparem Scioppium, quo ille perfamiliariter uſus eſt. *Annas Giurius Epiſc. Lexovienſ.* Sed inprimis commendarunt ſe meritis graviſſimis noſtri Eccleſiæ Laudunenſi in Gallijs, ex quorum numero quatuor ſibi proximè ſuccedentes hoc ipſo tempore Epiſcopi ad eam ſedem Cænobio extracti, inſigniter claruerunt: Joannes Docœus ex Priore S. Dionyſij, Joannes Burſeus ex Abbate S. Quintini, Valentinus du Glas & Godefridus de Billy, uterque S. Dionyſij Pariſienſis Aſcetæ, ejuſdem ſedis Præſules deſignati. *Ex rer. Gall. Script. Chenu. Cl. Rob. &c.* *Quatuor è noſtris Laudunenſes Epiſcopi.*

Floruit hoc ipſo etiam tempore P. F. Rodericus de Vadillo Monachus Valliſoletanus Congregationis Hiſpanicæ Epiſcopus Cephaludenſis, ob ſapientiæ meritum in Siciliam uſque evocatus. *Rodericus Epiſc. Cephaludenſis.* Ut videas eodem tempore, Jtaliam, Galliam, Hiſpaniam, Belgium atque Siciliam, præſtantiſſimos diverſis Eccleſijs ſuis Aſcetas, ex Cænobijs noſtris poſtulaſſe, adeoque de meritis noſtrorum

rum

rum opinionem ſemper florentiſſimam extitiſſe.

Maria de Bellovillari. Sacrum hoc ipſo Anno habitum induit ſanctæ memoriæ Maria de Bellovillare Comitiſſa Sancti Aniani &c. in Monaſterio Ordinis noſtri de Bello Monte ſub Amita ſua, ejus loci Abbatiſſa, ab hâc non tam verbis quàm ſancto vitæ exemplo ad tantam perfectionem, de qua ſuo loco, educata. *Ex P. F. Amando Tribout.*

Jacob de Froye Abb. Haſnon. Moritur eodem ad felicem evocatus immortalitatem Jacobus de Froye, Abbas Haſnonienſis lectiſſimus, Sanctæ memoriæ Ludovici Bloſij diſcipulus feliciſſimus, & imitator ſtrenuus, ſingulare Ordinis in Belgio ſydus, præclarè de omni etiam poſteritate meritus, dum præfati Magiſtri ſui libros emendatiores edidit, & ipſe etiam librum de Sanctis Hannoniæ compoſuit. *Ex Monim. Haſnonienſibus.*

IESU CHRISTI ANNUS M. D. LXXXVII.
Sancti Patris Benedicti M. C. VII.

Jnventio SS. Placidi & ſociorum Mart. MEmorabilis toti Benedictino Ordini, inſigni felicitate hic annus, Jnventione corporum ſanctorum Placidi Archi-& Proto-Martyris noſtri, Diſcipuli S. P. Benedicti & Sociorum triginta trium Monachorum, nec non Fratrum ejuſdem germanorum Eutychij & Victorini ac ſororis Flaviæ Anicij Auguſtiſſimi generis florentiſſimorum germinum & Jlluſtriſſimorum Romanæ Nobilitatis Principum, & Sanctiſſimi Patriarchæ Nepotum. Eam ſolemnem admodum & miraculis graviſſimis confirmatam annua & ſolemni memoria digniſſimam cenſuit Sixtus V. Pontifex Maximus, & celebrandam ſanxit, atque in Calendarium Romanum reponendam, conceſſis juxta Jndulgentijs ampliſſimis, eamdem Eccleſiam, ubi ſacer theſaurus repoſitus eſt, viſitantibus, quod præceptum aliaque notatu digniſſima prolixiùs deſcribit Arnoldus Duacenus ad diem 4. Auguſti.

Fulienſis Reformatio invaleſcit. Hoc ipſo anno ſparſa longè latèque fama ſanctitatis Fulienſium noſtrorum, mirificè accenſis admirabili quodam fervore diverſis diverſorum Ordinis noſtri Monaſteriorum Religioſis, alijs ſuper inaudita rei navitate attonitis, alijs mirificè erga eoſdem & eorum ſacros conatus affectis, tantopere excrevit ſanctiſſimæ Reformationis Religio, ut paulo poſt aliquot Cænobia omnem illorum rigorem ultro amplecterentur, alij & alij Principes nova ex fundamentis Monaſteria molirentur, in quæ tantorum virorum colonias inducerent, Sixto V. Rom. Pont. Ordinem ipſum & ſolemniter approbante, & in ſpecialem protectionem ſuſcipiente, ſed & ampliſſimis immunitatibus & privilegijs donante. *Ex Mſt. Fulienſi, & communicatis R. P. Phil. Malabaylæ.*

Etiam ſacræ Virg. rigorem amplexæ. Sed & Fœminæ Sereniſſimæ & Jlluſtriſſimæ, nequid viris cederent, eumdem paulo poſt magno numero, & hoc præſenti anno plures exambiere, nulla curioſitate ductæ ſed amore Numinis Divino impulſæ Spiritu, per quas ſingulariter factum eſt manifeſtum omnibus, DEUM eſſe, qui ad confuſionem fortium potentiam ſitam etiam in ſexu fragili, toti mundo exhiberet, & ſe magnificum in parvis ac humilibus demonſtraret; vanitatem & falſitatem illorum convincens, qui ſapientes in oculis ſuis omnia vel ſolis viribus humanis metirentur, vel propriæ carnis mollitiei nimium creduli & quæ ſpiritus ſunt minus ſaperent, DEI gratiam ſua propria culpa, nec mererentur, nec noſſent, imo eidem non ſolum in ſeipſis, ſed & in alijs obſtaculum nequiter obijcerent, &, quod horrendum, qui alijs exemplo & incitamento eſſe deberent, accuratiora ſanctiſſimæ Regulæ ſtudia, tanquam muliercularum nugaces devotiunculas & ſcrupuloſorum nugas riderent & damnarent, adeoque Divini Spiritus dictatis illudentes, tanto Dictatori directè reſiſterent, veræ & ſolidioris diſciplinæ protritrores ad Divinum tribunal comprobandi, gratiæ & Divini Spiritus irriſores judicandi & pro immani hoc ſcelere irremiſſibiliter condemnandi. *Contemptores SS. Regulæ.* Longè aliter ſereniſſima Beatæ memoriæ Renata Lotharingiæ Duciſſa S. Petri Remenſis Abbatiſſa, quæ omne ſuum ſtudium, in obſervatione minimorum æquè ac maximorum in Regula præceptorum poſuit, quæ etſi ad abſolutiſſimum illum Fulienſium rigorem cum ſuis ſe devoviſſe minimè legatur, tanti tamen ſanctiſſimi Patris ſui BENEDICTI mandata, imo illa ipſa omnia Divini Spiritus *V. Renata Duc. Lothar. monialis.*

tus dictata fecit, ut illis revera juxta ſolemnem ſuam profeſſionem tanquam revera DEO ipſi parendum crederet, imo ad omnia ita tanta Princeps componeret, ut viva omnibus ſuis Regula eſſet. Fuit Deiparæ Virgini longè devotiſſima, aliaſque inter devotiones quibus inexplicabilem teſtaretur affectionem, quatuor Capellanos aluit, qui quotidie, memorabili ſane exemplo, Officium Miſſæ, in Sacello ejuſdem de Deipara decantarent. Cæterùm quàm negligens ipſa ſui, imo jurata tenerrimi corporis hoſtis fuit, tanto magnificentiora omnia quæ ad cultum DEI eſſent, eſſe voluit, & Baſilicam ferè à fundamentis magnificè reſtituit & inſigniter adornavit, eamque pretioſiſſimis ornamentis, tabellis, aulæis, vaſis ſacris, & potiſſimum Sanctorum Reliquijs nobilitavit & locupletavit. Longus eſt in pretioſi theſauri recenſione vitæ ejus Auctor apud me Ms. quem ſola hæc ſereniſſima Princeps loco huic contulit, partemque etiam à Rege & Regina Galliarum meruit, ipſa omni auro & gemmis pretioſior ſuæ Baſilicæ Margarita, æternum familiæ Lotharingicæ ornamentum. *Ex vita & R.P. Amando Tribout.*

Ejus Encomium.

Perlata ad Henricum III. Galliarum Regem de admirabili vitæ rigore & ſanctitatis exemplis Fulienſium noſtrorum fama, haud immerito tantum Principem percelluit, feliciſſimumque ſe duxit, cujus Regiminis temporibus, cœleſtium æmula liliorum, tot tantique manipuli cœlis ſeſe, atque etiam Regnum ipſum commendarent, & verè bearent. Jis ut etiam coram frueretur, permagnificum ijſdem in Regina Pariſiorum Urbe condendum Cænobium cenſuit; idque quamprimum opere aggreſſus, Fundamenta in Suburbio Sancti Honorati jecit, tanta ſollicitudine ipſus in ſtructionem incumbens, ut vix expectare poſſet, præ nimia deſiderij impatientia, donec ſuprema manus ſtructioni imponeretur, adeo rerum ſatagens, & operarios atque Architectos urgens ac perurgens, ut nec intendentibus ſe etiam noctis tenebris opus intermitti permitteret, ſed accenſis etiam faculis, ipſus Rex à tergo laborantium inſiſteret, excitaret, animaretque feliciſſimum ſeſe & metropolim ſuam credens, ſi paulo poſt tantos penes ſe viros haberet, qui ſanctiſſimis vitæ exemplis perditiſſimos hominum mores, ad ſaniora ſtudia, melioremque frugem revocarent: proque Rege & Regno dies noctéſque apud Numen intercederent. Miſſa quàm primum ex Archiſterio Fulienſi Monachorum ſexaginta inſignis Colonia, & à Rege ſummo plauſu accepta & novo Cænobio immiſſa. Qui quam rationem tam longi itineris inierint, placet ex Ms. libro Authoris Synchroni & de induſtria latentis inſerere: *Cum namque inprimis obſervandum ſibi præſtituiſſent, ut pedibus illud conficerent, & Divina officia noctu & interdiu, horis à Regula ſtatutis, omnes ſimul, & ijſdem planè cæremonijs, quibus in Eccleſia, recitarent. Noctu quidem hora à Regula præſcripta, in hoſpitijs à Regijs miniſtris Regiaque impenſa paratis, Nocturnorum, Laudum & Primæ Divinum penſum perſolvebant. Iter deinde ingreſſi, ubi ex horologio horam Tertiæ inſtare cognoviſſent, in ipſa via ſubſiſtentes, & in binos Choros protenſo Ordine diviſi, officium illud canebant, capita inclinantes, genuaque flectentes prout ritus exigebat, eodem prorſus modo ac in Odæo illis uſu venerat- Jdemque obſervabant; ubi Sextæ, Nonæ, & Veſperarum hora ſuperveniſſet, hoc tamen proviſo: ut diebus Jejunij Regularis, Nonæ; cæteris vero ſextæ officium, ubi ſumendum illis eſſet prandium, recitaretur. Quo ſumpto, rurſum itineri ſe committebant. Hac ratione, iter tam frequenter interrumpentes, vix duobus menſibus illud emetiri potuerunt; & tantæ novitatis vulgata fama, non ex vicinioribus modo, ſed ex remotioribus, ad loca per quæ illis tranſeundum erat, perpetui concurſus fiebant, non hominum vulgarium duntaxat, ſed & Nobiliorum, tam virorum, quàm Matronarum, qui ad hujuſmodi ſpectaculum, non obſtupeſcebant modo, ſed ad vitam piè ſanctéque in cæterum inſtituendam, mirum in modum permovebantur. Quin etiam ex ipſis Calviniſtis, plures reſipiſcebant, cæteris omnino confuſis recedentibus.* Huc uſque Author prædictus.

Henrici III. Gall. Regis affectio.

Fulienſium Colonia.

Mirum Itinerarium inſtituunt.

Jn Anglia digniſſimus Beatæ memoriæ Joannis Feckenami Abbatis Weſtmonaſterienſis Diſcipulus Sigebertus Buclæus ejuſdem Monaſteri Monachus, ob egregiam in Fide Romana

Sigebertus Buclæus.

na conſtantiam carceribus emancipatus, pro eximia magnanimitate, etiam in hac mortali vita ſingulari à Numine gratia & beneficio honoratur, quippe Monachis Angliæ omnibus ſive à Regno profligatis, ſive per varios cruciatus interemptis, cum unus ipſe ſuperſtes eſſet, accendente DEO Hiſpanorum atque Jtalorum Monachorum noſtri Ordinis animos, quibus de captivitate generoſiſſimi hujus ſenis conſtabat, in ejus licet nomen, pro reverentia tamen Eccleſiæ Anglicanæ à noſtris olim primitùs plantatæ, & mille pene annis feliciter adminiſtratæ, jurare, & NOVA quâdam CONGREGATIONE inſtituta, eumdem Buclæum ſibi præfectum, ſive potius tanquam exemplar Generoſiſſimæ Conſtantiæ propoſitum & Præpoſitum voluere; ut paulo poſt ingenti ſpe fructus, imo uberrima proſperante cœpta Numine, cum meſſe, Jlluſtriſſima illa & meritiſſima CONGREGATIO BENEDICTINORUM Anglicana, pro populi ejuſdem ad Eccleſiam Catholicam reductione, conſurgeret & mirè Martyrum noſtrorum impinguata & Benedicta ſanguine effloreſceret. De qua, deinceps, Pontificia auctoritate ſolemniter approbata & fructu ejuſdem ſuo loco. *Ex Apoſt. Bened. Clementis Reineri, &c.*

Congregatio Ord. Anglica.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.LXXXVIII. Sancti Patris Benedicti. M.C.VIII.

MIraculum hominis Angeli ſinu nunc fovet ſuo Hiſpania & ſanctiſſima noſtri Ordinis Congregatio Montſerratenſis. Jllud fuit ſanctæ memoriæ Vir P. F. Sebaſtianus de Villos-lada S. Martini Valliſoleti Abbas, Præſul ſumma cum nominis reverentia æternùm celebrandus. Natus fuit apud Villos-ladam Ducatus Naxeriæ in veteri Caſtello celebrū locum, Patre Petro de Naxero, Matre Joanna Lopezia, æternum familiæ decus, parentum gloria, Numini à teneris addictus unguiculis, pietati & devotioni corculum ſuum puerulus dedit, in litterarum etiam dein ſtudijs eos progreſſus fecit, ut eruditionis laude celeberrimus evaderet. Alcalæ litteris etiamnum cum operam navaret orta cum condiſcipulo rixa, viſum rem Monomachia dirimere. Adfuitque præſtitutâ certamini horâ Sebaſtianus: cumque horas quatuor adverſarium expectaſſet, nec quidquam; ad ſe pia reverſus cogitatione, tamquam immanis pœnitens ſceleris, ſtatim de ejurando ſæculo propoſitum concepit; idque quamprimum opere exequutus, in Monaſterio Sanctæ MARIÆ Vallis Venariæ cucullum & Regulam S. P. N. BENEDICTI complexus, tanto fervore rigori monachico Virtutumque ſtudijs operam dedit, ut perfectiſſimus paulo poſt, & ſanctiſſimus haberetur; & mirabilis omnibus appareret. Fuit ſanctiſſimæ Regulæ & Conſtitutionum Congregationis & Monaſterij longè obſervantiſſimus, cum apprime adverteret, quanti Religioſorum intereſſet, minima quævis tam Sancti Jnſtituti maximi facere, quantumque damnum Monachi ſit & Cænobiorum, levia credere & non maximi facienda, quæ nemo non noſſet Spiritus ſancti dictata eſſe. Cæterum ſupra Regulam & conſuetudines loci, abſtinentiæ dediтiſſimus ſtudio, carnis eſu perpetuo ſibi interdixit, cilicioque & catena ferrea carnem maceravit, multis annis, ter in hebdomade ſolis pane & aqua vixit. Orationis & contemplationis ſublimitate totum ſe cœlo immerſit; quibus intentus aliquando, Feſto Aſcenſionis Dominicæ, raptus in extaſim, tanti ſplendoris radios ex ore effudit, ut inſtar Moyſis: nemo in faciem ejus poſſet intueri. Summa obſervantia Matrem Admirabilem Virginùm Virginē Cœli Jmperatricem coluit, interque cultores ejuſdem ex Ordine præcipuos numerari meruit, ejus procul dubio interceſſione meritus, ut obſcuriſſimo hoc ſæculo, tantopere gratia Numinis illuſtratus, tantæ ſanctitatis facem orbi præferret. Humilitati inprimis ſtuduit, minimuſque omnium & videri & eſſe contendit, multaſque Eccleſiaſticas dignitates, memorabili hujus temporis exemplo, Abbatiam S. Petri de Montibus, Abbatiam S. Martini Regalis Madriti, Pontificatum ampliſſimum Palentinum, alioſque honores conſtantiſſimè rejecit. Vir omnino talis tantuſque, qui merito intuentes omnes in admirationem raperet, ſui autem Ordinis Religioſos ipſa gratioſitate virtutum cogeret, quaſi ad

Sebaſtianus de Villos-Lada Mratſerr... ont.

Fit Monachus.

Abſtinentia.

Radij cœleſtes.

Aſpernatur Epiſcopatū Palentinum.

imitationem, uti etiam exemplum ejuſdem potentiſſimum apud ſuos, ipſo effectu mirabiliter comprobavit. *Ex Vita ejuſdem & Monim. Montſerr.*

Hoc ipſo tempore in Galliarum etiam Regno non minus quàm Hiſpanico admirabile ſeſe lumen prodidit, celeberrimus nimirum ille, & meritiſſimus de omni Univerſi poſteritate Gilbertus Genebrardus noſter, Monachus Manſarenſis, & exin Beatæ MARIÆ Virginis Semurienſis Prior, Vir, ſi quis ullus alius, fama incomparabili Nominis etiam in terris immortalis, qui orbem radijs illuminatiſſimi capitis & pectoris implens omnes longè latéque mortales in ſui convertit admirationem. Js præceptoribus olim uſus, in Græcis Turnebo, in Philoſophicis Carpentario, in Theologicis Sanctæo, in ſingulare demum ipſius Eccleſiæ & Orbis Chriſtiani ornamentum adolevit. De eo ſic Scævola Sammarthanus: *Arvernia bonis ingenijs fœcunda, cujus è gremio prodiere togati Ordinis tot illuſtres viri, hunc etiam edidit ſacrati Ordinis eruditum virum, qui ſanctæ linguæ Regius apud Pariſios interpres, Hebraicæ antiquitatis arcana plurima, & ea maximè quæ ad rationes temporum ſubducendas pertinent, adhibito perſpicacis ingenij lumine, perquiſivit, ac in lucem protulit. Hoc enim ex fonte ortum eſt Chronologicum illud opus, & alij qui nunc ſunt in manibus hominum ſimilis induſtriæ fœtus, maximis ab eo vigilijs & laboribus elucubrati. Multa ille ex Hebræis & Græcis accuratè tranſtulit, multa recognovit, multa commentatus eſt. Noviſſimè Muſarum penetralia ingreſſus, amatorium Salomonis Latinè tentavit poëma, molle illud quidem & tenerum, ſed pium, quo Servatoris puriſſimos in Eccleſiam ſuam amores ſapientiſſimi homines tradidere, nec enim ab inſtituta verſione deterruit, quod alij ſummæ doctrinæ viri, & hujus ætatis facile principes Poëtæ lepores omnes & gratias in eodem carmine transferendo feliciſſimè jam impendiſſent, &c.* Lucubrationum, quarum ad nos pervenit notitia, ſyllabum atteximus.

Gilbertus Genebrardus.

Miraculum viri eruditi.

Eius ingenij monimenta.

De Sanctiſſima Trinitate. . . . . Libri 3.
Contra Jacobum Schogium, Ante-Trinitarium. . . . . Liber I.
Contra Lambertum Danæum Sabellianiſmo infectum. . . . . Liber I.
Contra Rabbi Joſephum Albonem & Rabbi Davidem. . . . . Libri 2.
Pſalmi Davidis primo & genuino ſenſui redditi. . . . . Leber I.
Pſalmi Davidis cum fuſioribus Commentarijs.
Canticum Canticorun Salomonis contra Bezam. . . . . Liber I.
Joel Propheta cum Annotationibus. Lib. I.
Tabella ſumaria cum Annotationibus. Lib. I.
Chronologia ſacra. . . . . . . Liber I.
Chronographiæ Univerſalis. . . Libri 4.
Notarum Chronicarum. . . . Liber I.
De Sibyllis & Sibyllarum prænunciationibus. . . . . Liber I.
Flavij Joſephi opera ex Græco ſermone in Gallicum verſa.
Opuſcula aliquot contra Politicos noſtri temporis.
Opuſcula multa è Græco ſermone tranſlata.
Origenis Adamantij Opera notis illuſtrata.
Jſagoge ad legenda Hebræorum Orientalium ſine punctis ſcripta.
Et plurima alia Hebraico-Latina.

Ejuſdem ingenij monimenta.

Sed de Genebrardo plura ſuo loco: nunc ad alia tranſeamus.

Jacobus de Graſſijs Mon.

Floret eodem tempore in Jtalia Jacobus de Graſſijs Nobilis Capuanus, in Cænobio celeberrimo S. Severini Neapolitano Monachum profeſſus, Utriuſque Juris Doctor ſubtiliſſimus, cujus inter alia Opera Theologica plura celebrantur. è quibus non uno ſed pluribus locis typo editi ſunt Libri quatuor; *Deciſionum Aurearum Caſuum Conſcientiæ*, qui paſſim extant.

Translatio S. Joan Abb.

Jn Monaſterio S. Joannis Evangeliſtæ Parmenſi hoc ipſo anno fuit ſolemniter tranſlatum corpus S. Joannis primi ejuſdem loci Abbatis quocum aliorum item ejus loci ſanctorũ Tranſlatio facta eſt, octavo Iduum Maij. *Ex Menologio noſtro, & Arn. Duac.*

IESU CHRISTI ANNUS. M. D. LXXXIX.
Sancti Patris Benedicti. M. C. IX.

Martinus Novitius Vall. Eccl.

ITerum novum Ordinis in Hiſpania Sydus, magno fulgore emicat, magno Benedictinæ juventutis ſolatio, exemplo & incitamento, Beatæ memoriæ Martinus Vallis Eccleſiarum Candidatus Tyro Novitius, qui ut primum ſacræ Religioni in ſanctiſſima Reformatione Ciſtercienſi nomen dedit, totius perfectionis exemplar ſe omnibus exhibuit. Jn juvenili ſiquidem ætate, juvenilem exutus penitus levitatem, accinxit fortitudine lumbos ſu-

os,

os, & ſuperans mundum, Dæmonem, & ſeipſum, glorioſiſſimas Victorias, poſt varia certamina reportavit: ſiquidem ab infernalibus Spiritibus, & monſtris horrificis viſibiliter & inviſibiliter ſumma contentione pro viribus oppugnatus, alterum ſui ſæculi Antonium referre videbatur. Jlluſit miris modis puriſſimo juveni, impuriſſimus & aſtutiſſimus præſtigiator, amoribus & minis inſolentiſſimâ auſus, adeo quidem, ut ipſi etiam Fratres Monachi, in ipſo Choro mirè mutati, in puellas transformati formoſiſſimas, ſuperbiſſimo veſtitu, & obſcæniſſima geſticulatione, eidem abblandiri viderentur. Triumphavit nihilominus adjuvante DEO de inſidijs nocturnis diurniſque Novitius miles, & velut veteranus veteratorem, quæcunque moliretur, deluſum pijs artibus avertit & fugavit, ut ſui porro contemptum non ferens, cum in animum nihil proficeret, corpori ejus & vitæ mortali mortem intentaret. Adfuit tamen clienti optimo Angelorum Regina & à cacodæmone penè ſuffocatum, puerum JESUM inter ubera fovens, fugato peſſimo genio, viſibiliter eripuit. Proceſſit multo deinceps confirmatior & alacrior ad pugnam, cum ab impugnando Jnferi nunquam deſiſterent, adeo multoties eidem infeſti, tantaque truculentia ipſum verberibus & flagris concidentes, ut ſæpè ipſum Confratres & Novitiorum Magiſter cicatricibus & livoribus plenum, jacentem ſine omni ſenſu invenirent. Factumque permittente Numine, raro exemplo, ut Novitius hic, ſed emeritus Chriſti miles, non ſub quocunque Tyranno, ſed ab ipſo omnium Tyrannorum Principe crudeliſſimè excruciatus, glorioſè vincens, victor occumberet, & quadam nocte terribiliter flagris à dæmone conciſus, contracto inde ventris fluxu, victricem animam DEO redderet, & coronam acciperet, quam tam continuum prælium & glorioſiſſima victoria merebantur, decimo ſexto Calend. Decembris Triumphanti Eccleſiæ, & Empyrei cœli firmamento inſertus. *Chryſoſt. Henriq. &c.*

Alter S. Antonius

Ipſi adeſt Deipara.

[Tr]iumphator Cacodæmonis.

Nec minora collucent hoc ipſo tempore quamplurima Congregationis Valliſoletanæ & Montſerratenſis in Hiſpanijs lumina RR. PP. FF. Joannes de Caſtaniza, de quo ſuo loco inferius, Placidus de Salinas Abbas Montſerratenſis, Antonius de Corduba, Laurentius Nietus & plurimi alij, ad ſummos pro meritis honores à ſua Congregatione promoti, ut ſuo fervore omnes accenderent, vitæ exemplo illuminarent. *Ex Chron. Hiſp. Ant. de Jepes &c.*

[J]oannes de [C]aſtaniza & plures.

Sed & Congregatio Montis Syon in eodem Regno plurimum bono publico conſulit, non ſolum ſanctorum virorum copia provincias diverſas beando, & ad meliorem frugem perditos homines invitando, ſed & viros doctiſſimos, Theologos ac Philoſophos præſtantiſſimos educando, & contra hoſtes Eccleſiæ opponendo, & diverſis Univerſitatibus atque Academijs, Profeſſores ſubtiliſsimos commodando; memorabili omnino totius Regni commodo, gloria & ornamento. *Ex diverſis rerum Hiſpanicarum & Ordinis Scriptoribus.*

Viri Jlluſtres plurimi.

Memorabilis admodum ſub hoc tempus Divina Sanctiſſimi Viri Candidi vocatio & electio. Js patriam Erfordiam in Hibernia habuit, parentes inſigni generis Nobilitate, è Furlongiorum ortus familia. Legibus primùm Municipalibus in Anglia ſtuduit, donec cupiditate Religioni Catholicæ liberiùs vacandi, inſulâ excederet, & in Galliam migraret. Magno hic gaudio affectus, quod Sacerdotes & Monachos publicè ſacris operari, & Divinis in Choro ſervitijs inſiſtere conſpiceret. Ex Gallia in Jtaliam abijt, & per aliquot provincias peregrinatus eſt. Jn toto hoc itinere nullum Comitem habuit, quod nunquam ſibi melius comitatus videretur, quàm dum ſolus eſſet, eo quod ſemper ad DEUM omnes cogitationes dirigeret. Per avia incedebat, Divinorum meditatione abſorptus, & quando ſe vel bivium vel trivium offerebat, & ignorabat quam viam ingrederetur, ut ad propoſitum locum perveniret? genibus flexis dicebat: *Vias tuas Domine demonſtra mihi, & ſemitas tuas edoce me.* Et ſurgens clauſis oculis iter ingrediebatur, atque apertis poſtea oculis proſequebatur, perſuaſiſſimum habens ſe verâ & rectam viam tenere. Mirabile! Hoc modo nunquam à recta deflexit ſemita, rectiſſimâque Romam devenit, unde SS. Apoſtolorum viſitatis

B. Candidi Nucalenſis Vocatio.

Electio viarum.

tatis liminibus, ad Lauretanam Deiparæ ſeſe ædem convertit, inde in Hiſpanias iter direxit, ubi concitante Numine, in feraciſsimo ſanctorum Nucalenſi Cœnobio cucullum exambijt, tantóſque ſtatim ad omnem vitæ ſanctitatem progreſſus fecit, ut nemini non & admirationi eſſet & venerationi. Poſtea ad Collegium Philoſophicum Meyrenſe in Gallecia miſſus, inſignes etiam in litterarum ſtudijs progreſſus fecit. Cœpit jam tunc totus æſtuare Zelo Apoſtolico, & Patriæ ſuæ miſeriam conſiderando & errores, totus ejuſdem juvandæ ferveſcere deſiderio; quod animadvertens cacodæmon, omnibus modis ipſum avertere ſtuduit, imo graviſſimis vexatum tentationibus ad carnis illecebras divertere, cumque apud caſtiſſimum juvenem nihil proficeret, cœpit non aliter atque ſupradictum Martinum Novitium ſummis injurijs afficere, varijs & horrendis larvis terrere, diriſque verberibus afficere, ita ut frequenter Fratres ferè exanimem, & nudum in proprio volutatum ſanguine reperirent. Cura ei Monachos ad vigilias excitandi demandata erat: nactus occaſionem hoſtis, nocturnis tenebris orationi intento, & horam ad excitandum Fratres præſtolanti, horrenda monſtra & fœdiſſimas imagines proponebat, & diverſis modis eum terrere conabatur, Quadam nocte horologij ſcalam aſcendenti occurrit Dæmon, & eum ictibus & flagellis acriter cæſum per gradus dejecit. Nihilominus mente fortior perſtat Candidus, & infernales catervas, ſciſcitanti, num eas timeret? aſſeruit ſe Divina fretum Virtute, quas initio aliquantulum formidaverat viſibiliter apparentes jam ut muſcas parvi pendere, atque à ſe abigere. Decurſo Philoſophico curſu Salmanticam ad ſubliminora ſtudia mittitur, ubi virtutum ſuarum odore, plures à vitiorum præcipitio ad perfectionis ſtudia traxit, ſibi rigidior, multo quam antea, cauſam rogatus, ut facilius graviora pro Fide in patria toleraret, reſpondit. Sed plura de eodem inferius.

In litteris progreſſus.

Mirus vitæ rigor.

Cum Cacodæmone lucta

Natalis hic idem annus 1589. fuit, magni revera deinceps noſtrâ ætate ſyderis, Venerabilis viri & Jlluſtriſſimi Principis Scipionis Caraffæ, in religione poſtea Aloyſij dicti, qui hoc ipſo anno in lucem editus parentem habuit Fabricium Caraffam Andriæ Ducem, matrem Mariam Caraffam item, Stigliani Principem, Chriſtianæ perfectionis exemplar à qua pietatem cum lacte ſuxit, editis ab ipſa infantia inſignibus futuræ ſanctitatis ſignis, & ſingularis à Numine benedictionis. *Ex Vita Neapoli impreſſa, Auctore D. Angelo Perfecto, Priore Caſinenſe, &c.*

Ven. Aloyſij Caraffæ Nativitas.

Moritur eodem anno Romæ Jllmus Thadæus Pepulus è ſacra familia noſtra Olivetana Epiſcopus Carinulæ, vir præſtantiſſimus. *Ex Lancellotto.*

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XC.
Sancti Patris Benedicti. M.C.X.

RUurſus, admirandâ prorſum, at pijſſimâ virorũ, & quidem Religioſiſſimorum æmulatione, conſequutæ proximè, niſi & tranſgreſſæ Generoſitatem eorumdem noſtræ Viragines, quantumcunq; illi nervos vireſq; intenderent, vinci tamen Viragines noſtræ paſſæ non ſunt, ſed extrema conatæ. Ex his Sanctæ memoriæ Tereſa ſive Tereſia de Toledo, Marchioniſſa de Velado, Jlluſtriſſimo Ducum, & Principum genere nata, ſed illuſtrior Beatiorque Chriſti ſervitute, Monialis ac dein Abbatiſſa S. Annæ Abulenſis, ſingulariter exſplenduit. Fuit hæc tanto in genere, generoſiſſima ſui contemptrix, videri omnium minima & viliſſima geſtiens, unde etiã digniſſima ab omnibus judicata eſt Monaſterio præeſſe & vitam omnium ad ſuam inſtructionem & exemplum vitæ dirigere. Nec minus pietate & devotione, quàm animi demiſſione excelluit, talis per omnia, ut nata ad Regendum videretur, etſi ipſa omnibus parere, & ſubeſſe deligeret. Ejus exemplo plurimæ magni nominis & potentiæ Virgines, jugum Domini amplecti auſæ ſunt, inſigneſque de mundo, carne & dæmone victorias reportarunt: *Ex vita Michaelis Gonzalez, Vaquero, & Vitâ B. Mariæ Vela &c.*

Sacrarum Deo Virginum noſtrarum pia æmulatio.

V. Tereſia de Toledo.

Pergit ad præmia Beatorum hoc anno Venerabilis Marcus de Villalba Monachus Montis Sion, vir pietate & Religione præcipuus, unde evenit, ut honoribus & dignitatibus quamplurimis ab omnibus honoraretur, fuitque Sacræ familiæ noſtræ Ciſtercienſis in Hiſpanijs Reformator Generalis, qua

V. Marcus de Villalba

in dignitate verum ſe omnium patrem comprobans & demonſtrans, amorem ſibi omnium conciliavit. Magno in honore habitus fuit à Philipo II. Rege Hiſpaniarum, quod magnam ejus Sanctitatem & in Regendo dexteritatem exploratam haberet; ideoque ei tunc vacantem Fiteri Abbatiam contulit, ut ejus exemplo & induſtriâ Sancta Regula in domo illa majori cum reſtrictione ſervaretur. Tanta erat erga pauperes charitate, ut ferè totum Cænobij cenſum in eorum neceſſitates impenderet, nulla ſui ipſius habita ratione, quod ipſe non plus quàm minimus Monachorum, etſi Abbas, inſumeret. Reliquit reformatiſſimum Monaſterium, cùm vita excederet, incredibili omnium mœrore tumulatus, tanto etiam majore cum gaudio & plauſu, incertum qua de cauſa exhumatus, cùm fortè fortuna tumulus ejus aperiretur; repertum ſiquidem ſacrum ejus corpus eſt Septennio poſt mortem adeo integrum & incorruptum, quaſi ea ipſa Die fuiſſet ſepultũ. Proin denuo terra conditum viva calce addita, ut faciliùs conſumeretur, repertum tamen multo poſt denuo eſt, & ut dextra DEI id factum intelligas, uti antea, incorruptũ. *Ex monim. Eiuſdem Monaſt.*

In pauperes beneficentia.

Corpus à morte incorruptum.

Jmmortale & Apoſtolicum ſanè meritum Sanctiſſimæ Congregationis noſtræ Montis Sion in Hiſpania, ex qua hoc ipſo tempore plurimi ad converſionem Gentium longè latéque & in Hiberniam inprimis miſſi Zelum verè Apoſtolicum per innumera, vitæ pericula & labores ingentes ſolidè cœlo terris probavere & innumerabiles fere homines cùm in fide confirmavere, tum ad gremium Sacræ Romanæ Eccleſiæ adduxere. *Ex varijs rerum Hiſpan. Scriptoribus.*

...los Montis Syon.

Matthæi Mollartij Epiſcopi Atrebatenſis ex Abbate Gisleniano ingens in Epiſcopatu adminiſtrando virtus & gloria enitet, & ipſe Apoſtolico Zelo & exemplo totum ſe ad purgandum agrum Dominicum convertens, optimè de Eccleſia & inferiore Germania meretur dum ſerpens longè latéque Hæreſeos venenum ſumma induſtria avertit, totuſque eſt, in aptiſſimis huic rei paſtoribus efformandis & juſtituendis. *Ex rer. Belg Script.*

Matthæi Epiſc. Atreb. merita.

Nec minor fama ex pari virtute & Epiſcopali induſtria Ioannis Baptiſtæ Bertuzuli Cæſenatis, Fanenſium in Marchia Anconitana Pontificis, qui ob morum digniſſimam gravitatem, & ſapientiæ Doctrinam ſuper candelabrum poſitus orbi, atque Ordini Jlluſtriſſimum lumen præbuit, & de ſibi ſubjectis præclarè meruit. *Ang. de Carp. Arnoldus. Duac. Monim. Fanenſ. &c.*

Claret hoc ipſo tempore Venerabilis Pater Didacus de Ceſpedes Vallis Eccleſiarum in Hiſpanijs monachus, vir eruditiſſimus, qui cùm miro ferretur in SanctiſſimamDEIparam affectu, totus in hoc incubuit, ut ejus quoque amorem alijs commendaret, & tantam Virginem & Jmperatricem, quantum humanæ vires permittunt, ornaret, atque extolleret. Scripſit proin inſignem de Ejuſdem Laudibus Librum, & alterum de Miraculis B. M. V. Monaſterij Montis Salutis, quo in loco grandibus prodigijs Matrem filius Virginis honorat. *Chryſoſt. Henriq. Phœnix.*

Didacus de Ceſpedes.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D. XC. I.
Sancti Patris Benedicti. M.C.X. I.

SUpremus hic annus in terris eſt, primus in cælis & felici imortalitate Sanctæ memoriæ Patri Laurentio Gonzalez, Abbati Vallis Bonæ in Hiſpania, viri eximia vitæ ſanctitate conſpicui, qui poſt egregia atque admiranda pietatis opera, Suam & aliorum trium Seniorum Religioſorum mortem diſertè prædicens, in morbum incidit, & cùm jam ad ultimum vitæ perveniret, flexis genibus, oculiſque ac manibus ad cœlum erectis, hilari vultu Fratres circũſtantes alloquutus: Fratres, inquit, video Gloriã DEI; cumque his ipſis verbis beatum animum Creatori reddidit, quinto iduum Decembris; cujus feliciſſimo in tranſitu multa acciderunt, quæ animi puritatem, & egregia pij Patris merita denotarunt. *Ex Faſcic. & Menol. Henriq.*

Laurentius Gonzalez Abbas.

Memorabili prorſus ætatis antecverſione, ante annos matura, ſagax, prudentula & mirè devota, præter omnem Religioſorum conſuetudinẽ, hoc ipſo anno millèſimo quingenteſimo nonageſimo primo, ætatis ſuæ ſexto, die vigeſima tertia Ianuarij, Renata Lotharinga Sanctæ Religionis habitu ſolèniter induitur, Nata fuit anno 1585. ipſo ſolemniſſimo Pentecoſtis Feſto, fau-

ſto

ſto planè omine, quippe quam ſibi Spiritus Sanctus excellentiſſimo adventus ſui munere conſecrare volebat, ſibique à teneris hoſtiam delegerat, quam ardentiſſimo ſui amoris igne, ab infantia oblatam [ſextâ enim ab ortu hebdomade, Renatæ cognatæ S. Petri Abbatiſſæ oblata fuit.] felici incendio tandem abſumeret. Fuit filia Henrici Lotharingi Guiſiæ Ducis, & Catharinæ Cliviæ Niverſi Duciſſæ, neptis Franciſci I. & Annæ Ateſtinæ Ferrariæ Duciſſæ, Sereniſſimis ſanè Syderibus, ipſa totius generis decus, cum tantilla in ætate admirationi omnibus eſſet, & revera juxta profectum Verbi incarnati, ſapientia & ætate apud DEUM profeciſſet & homines, qui in puellula, præcoces Virtutum omnium fructus, diſtinctiſſimè intuebantur. De hac deinceps plura ſuo loco, cujus pro rei dignitate, prima Religionis rudimenta memoranda duximus ſolemni cœpta initio, cui & Legatus Apoſtolicus, & plurimi Magnates Galliæ interfuere. *Ex vita Ms. & R. P. Amandi Tribout communicatis.*

Renata Lotharingia Princeps.

Promotio Congregationis Montis Syon.

Cum ſacra Congregatio Montis Sion, de qua ſuperius, & numero Cænobiorum & Monachorum virtute & ſanctitate magis magiſque quotidie ornaretur & augeretur, eam Pontifices maximi, totis conatibus promovere curaverunt; & inſignia eidem Privilegia contulerunt Collegiorum inprimis earundem Univerſitatum Privilegia augentes & confirmantes; de quibus conſulendus Henriquez. Qui ait [rationē reddens, cur tanta multitudo ad noſtros conflueret.] experiebantur enim ſinguli, efficaciam mirabilem, qua ad reducendos peccatores ad viam ſalutis homines illi DEO dediti, penituſque mundi vanitatibus Crucifixi pollebant, eorumque ſalutaribus monitis, plurimi, quaſi coacti ſemitam amplectantur Virtutis. *Ex citatis.*

Ioannes de Bleu Abbas.

Jn Germania Inferiore augetur Benedictio Numinis in Benedictinis, dum certatim Monaſteria de nulla re alia magis contendunt, quam de exactiore inter ſe diſciplina. Certe Ioannes de Blen S. Andreæ prope Brugas Antiſtes, ita vicinorū remotorūq; Religioſorū percellit animos, ut plurima Monaſteria inde ſibi ſubſidia, & expertos diſciplinæ Magiſtros expeterent.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XC.II.
Sancti Patris Benedicti. M.C.X.II.

Henrici IV. Gall. Reg. in Genebrardum affectio.

HEnricus Magnus Galliarum Rex, alias quartus dictus, etſi necdum Catholicus, Genebrardum tamen noſtrum arctè complexus, ob admirabiles animi præſtantiſſimi conceptus, & deprædicatam tota Europa eruditionem mirificè coluit; cumque hoc anno Sedes Metropolitana Aquenſis Alexandri Canigiani morte vacaret, eidē Archiepiſcopum dedit, ejus deinceps opera ibidem benè uſus, quod ibidem Provinciæ Senatus, & Parlamentum, unum ex ſupremis Franciæ Juſtitiæ tribunalibus à Ludovico XII. recens conſtitutum eſſet; ubi & Camera Rationalium ſeu Computorum ſive Finantiarum, ut vulgo vocant, Generalitas, nec non monetæ fabrica erant. Fuit miraculum Archiepiſcopi Genebrardus, juratiſſimus Hæreticorum hoſtis, quos, uti potentiſſimus erat, verbo, & ſapientiâ incomparabilis, mirâ rationum, argumentorum & demonſtrationum vi feliciſſimè convincebat, ſed & ſcriptis doctiſſimis confutabat, Apoſtolico ſanè zelo ac merito, minimè abhorrens ſui amantiſſimum & obſervantiſſimum Regem hoc ipſo offendere, qui, ſive hominis eloquentia perſuaſus, ſive auctoritate, majeſtate & æſtimatione profundiſſimæ doctrinæ captus & revera etiam convictus, tantum abeſt, ut tantum virum oderit, ſed vel maximè ſuſpexerit, deque ejuranda Hæreſi ſerias cogitationes ſuſceperit, donec ſequenti anno incredibili Romanæ Eccleſiæ, & Catholicorū omnium, Chriſtianiſſimi maximè Regni plauſu Catholicum ſeſe publicè profiteretur. Ut ad Gilbertum Genebrardum noſtrum, poſt DEUM Ter Opt. Max. & ad exempla ſanctitatis Fulienſium noſtrorum, tanti Regis Converſio ſpectatiſſimè ſpectare videatur. Sed de Genebrardi noſtri laudibus, nemo ſatis, quem Rex Henricus ad ſummos honores promovere ſtatuerat; ita revera meritum, niſi tantum virum præmatura mors tanti Regis expectationi, ut paulo poſt videbimus, præripuiſſet. *Ex diverſis rer. Gall. Script.*

Ejus Converſio debita Genebrardo.

Fulienſium ſancta exempla.

Franciſcus Suarez Monachus Vallis Parad.

Jn Hiſpanijs magna vitæ perfectioris, & eruditionis laude celebratur Franciſcus Suarez noſter Vallis Paradiſi Monachus, ore omnium longè

lateque celebratus. De eo ſic Henriquezius: *Valde dexter*, inquit, *fuit in negotijs gerendis, exactúſque obſervator eorum, quæ Regula Monaſtica requirit. His tantum profecit, ut ad magnas dignitates illi viam ſternerent: in quo non plurimorum, ſequutus eſt conſuetudinem, qui honoribus raro meliores evadunt, ſed ferè ad peiora prolabuntur; ſed conſuetam ſecutus eſt humilitatem & ſinceritatem, quam in Religione profeſſus fuerat.* Præfuit diverſis Monaſterijs, tantáque dexteritate ſubditos ſibi commiſſos, rexit, ut omnes eum majore dignum honore putarent, & in Generalem Congregationis Reformatorem eligerent. Et quamvis hactenus ſe diligentem paſtorem, pium Patrem, ac Rectorem prudentem exhibuiſſet, tamen in hac dignitate videtur ſeipſum ſuperaſſe; nam ita commodo gregis ſui conſulebat; ut licet multis exterioribus occupationibus, & maximi ponderis negotijs diſtraheretur, tamen nihil magis quàm interius animarum commodum promoveret. Venit & Virtutis & eruditionis ejus fama ad Philippi II. Hiſpaniarum Regis aures, qui eum Olivetani Monaſterij in Navarra ſiti Abbatem elegit. Jn quo aliquot annos ſumma cum pietate domum illam gubernans transegit. Non tamen ideo litterarum exercitium neglexit, ſed perdius & pernox in eo erat, & ut venturo ævo prodeſſet, reliquit eruditionis ſuæ monumenta:

Fit Generalis Congreg.

...us eruditionis fama.

Ingenij monimenta.

Jn Magiſtrum Sententiarum Libros quatuor in folio.

Compendium Privilegiorum Congregationis Hiſpan. Librum I.

De mortis anno nobis non conſtat. Videtur tamen vitam ulterius, ad nostrum uſque ſæculum produxiſſe, & plura alia poſteris reliquiſſe.

Hoc ipſo etiam anno, plucherrimum Ordinis noſtri ornamentum Pius, Fundanus in Campania Jtaliæ Epiſcopus, cœlo aſſeritur, vir & genere illuſtris [ex antiqua nimirum Lotteriorum familia, patria Neapolitanus] & Religionis ac naturæ præcipua bonitate, juxta ſui nominis Etymologiam ſingulariter commendandus. Fuit Monachum in Archiſterio mundi principe Caſinate profeſſus, in S. Severini in Urbe Neapolitana reformatiſſimi meritiſſimus Prior, Fundanus deniquePontifex à Gregorio XIII. Pontifice Maximo, æquiſſimo meritorum ponderatore creatus, & de grege ſuo optimè meritus, *De quo conſul. Ferdin. Ughellus, Plac. Rom. Arn, Duac &c.*

...en. Pius ...piſcopus ...ndanus.

Pium pietate ac cæteris meritis proxime aſſequutus eſt Anaſtaſius Ubertus, Cæſenas patriâ, Monachus & Cellerarius S. Mariæ de Monte, haud procul Cæſena, vir præter innocentiæ & perfectioris vitæ inſigne, monili inſuper doctrinæ ornatiſſimus, qui Jmmolenſium in Flamminia Pontifex electus, verbo & exemplo, ovibus ſuis præclarè præluxit, & paſtor ſedulus ovile Domini fideliter cuſtodivit; atque inſuper nonnullis lucubrationibus ſuis, qualis & quantus fuerit, oſtendit, *Ughellus prædictus, & Arnoldus, &c.*

Ven. Anaſtaſius Imolenſium Epiſc.

IESU CHRISTI ANNUS M.D.XCIII. Sancti Patris Benedicti. M.C.X.III.

Redivivus ſi uſpiam alias, in Bernardo ſuo & ſacra familia ſua Ciſtercienſi Benedictus, iterum incomparabili ſe luce prodit, in Laurentio de Zamora, ingentium meritorum viro. Js in noſtro abſolutioris Reformationis florentiſſimo Horto, Hortenſi Cœnobio Monachum profeſſus, cum ibi florentiſſima juxta pietatem excellerent litterarum ſtudia, in utroque excelluit ad ſtuporem exercitio, & mirum, cum in altero vix parem haberet, in Regulari tamen perfectione & virtutum omnium aſſequutione, omnes longè transgredi viſum eſſe. Factus ex diſcipulo paulo poſt Magiſter & Profeſſor in Sancti Claudij in Galletia, diſciplinarum Philoſophicarum celeberrimo Emporio, Jbi Ariſtotelica præcepta, uti laborioſiſſimè, ita utiliſſimè & ingenioſiſſimè explicavit. Jnde in Caſtellam translatus, congeſtas ex aſſidua lectione ſacrarum Scripturarum divitias uberrimè in denſiſſimo Auditorio profudit. Acceſſit profundiſſimæ eruditioni, tanta oris facundia, verborum gratia, ut vix ulli uſpiam Verbi Dei præconum primas cedere videretur. *Clamavit enim,* inquit Henriquezius, *nec ceſſavit, quaſi tuba exaltans vocem ſuam, & annuncians populo ſcelera eorum. Nec veremur eum Eccleſiaſticæ dictionis Tullium, Theologiæ Homerum, rationum Fidei Ariſtotelem, & Paulum in pulpito Chriſtiano differentem*

Laurentius de Zamora.

Profundiſſimè doctus.

Jnſigne viri Elogium.

tem merito nominare. Sic enim demulcebat, ut vinctos quaſi Auditores teneret: ita docebat, ut Divinis ſenſibus aures impleret; ita exhortabatur, ut virtutum ardoribus animos inflammaret. Quis narrare ſufficit, quot ſceleratos homines ab ipſis Inferorum faucibus extraxerit? Quot mundi vanitatibus inſatiabiliter deditos, ad earum contemptum revocarit? Quot denique cœlitus vocatos, per virtutis iter direxerit? Et cum cæteris floreret virtutibus, gratiam tamen charitatis erga proximorum ſalutem ſingulariter obtinebat, quorum Spiritualis vitæ profectum nos ipſi vidimus, & admirati ſumus. Cum enim præter incommoda vergentis ætatis, nervorum fluxu, & membrorum deſtitueretur officio, tanto nihilominus charitatis fervore flagrabat, ut aliorum ſublevatus auxilio, conſtanti animo Cathedram, ad populum admirabili multitudine confluentem verba prædicationis facturus, aſcenderet. Quæ tantâ Mentis alacritate peregit, ut corpus tot ac tantis infirmitatibus oppreſſum, membrorum omnium officio fungi viſum ſit; quo tamen, (mirabile dictu!) peractis concionibus, protinus deſtituebatur. Tantus ei erat animus victor laborum, & cedere neſciens infirmitati. Et licet cœleſtium rerum eſſet contemplator aſſiduus, in quo nempe ſtudio ſpirituali gratiam obtinuerat ſingularem; omniſque ei ad meditandum hora brevis, locus omnis congruus erat; frequenter tamen Spiritu Divino urgente, ſtudium hoc lucris uberioribus, ſcilicet animarum poſtponebat; doctus quærere, non quod ſibi utile erat, ſed quod multis. Cum tanta igitur vir præclarus Virtutum omnium claritate fulgeret, nihil ei prius fuit, quàm hominum laudes, & tranſitorios mundanæ gloriæ fucos, totis viribus devitare, & tanquam unum ſeſe agere cæterorum. At proſequebatur gloria fugientem, Abbatialiſque dignitatis ei honos & onus imponitur. Quâ vero prudentia ſuæ curæ commiſſos tractarit, quâ modeſtia ac lenitate ad pietatis ſtudium perduxerit, quis dignè explicare valeat? Verum neque his anguſtis ſedibus, tam admirabilis doctrina, tam illuſtris vitæ morumque ſanctitas concludi potuit, quin grato longè latéque odore ſe prodens, primo totius Ordinis Generalis Viſitator expoſceretur, tandemque Diffinitoris, cogeretur officium capeſcere. Sed de Laurentio plura ſuo loco. Cœlos plauſu implet hoc anno, felici è terris tranſitu ſanctæ memoriæ Aſceta, Hortenſis, ſæpius jam celebrati hâc felicitate Monaſterij, Pater F. Martinus de la Fuente, vir opinione ſanctitatis clariſſimus, qui in Monaſterio S. Claudij morbo præoccupatus, non ſine ſignis Gloriæ, quæ ipſum ſtatim à morte expectabat, ex hac mortalitate deceſſit. Rapto in extaſim multa oſtenſa fuiſſe creditum eſt, cujus à morte vultus Angelicum quid repræſentare viſus eſt. *Manrique, in Compend. obſerv. Hiſp.*

Quantos Chriſto lucretur! — *Zelus mirabilis ac fervor.* — *Honorum fuga.* — *Martinus de la Fuente.* — *Signa Glorioſa.*

Elevatum hoc ipſo anno eſt Avenione in Gallijs inſigni ſolemnitate corpus Sancti Agricoli, ejuſdem Urbis ex Monacho Lirinenſi Epiſcopi, quum ſæpè ſæpius plurimis ſæculis prodigioſiſſimè defendit, & pro immortalibus meritis Ejuſdem Tutelaris eligi meruit, uſque hodie in miraculis & beneficijs Redivivus. De quo ita Vitæ ſcriptor: *Norunt*, inquit, *hujus civitatis cives, quoties cum periclitarentur, & magnis undique circumſepti eſſent calamitatibus, erexerit, arcendo quidem hoſtes crudeliſſimos atque potentiſſimos ab hujus urbis mœnibus. Norunt cives, quoties ab imminente clade ſuos defenderit? Norunt quoties tela intenta jugulis civitatis, extorſerit. Norunt quoties faces jam accenſas ad hujus urbis incendium, protulerit, comprehenderit, extinxerit. Senſere cives ejus auxilium, cum pernitioſa quædam lues graſſaretur, quacum cædem civibus, interitum patriæ, inſidias urbi molirentur hoſtes, ut à quibus non poterat eſſe tuta civitas propter nimiam peſtis graſſationem, ignibus poſtea* [miraculoſis illis] *tuti eſſe cœpere cives &c. Cui enim,* pergit, *frugum fructuumque reliquorum perceptio & conſervatio debetur? cui glorioſam Caroli III. Victoriam contra Albigenſium impetum propulſandum populus detulit? cui ſalubritas civitatis, aëris moderatio adſcribetur? niſi huic Divo Agricolo, &c. Tacebone, quoties cùm terra eſſet aridiſſima, cùm in ſupplicatione ſanctiſſimum illius caput efferretur, maximi imbres è Cœlo demiſſi ſunt, & redditæ ſunt ſegetes uberiores? &c.* Ita citatus ſcriptor; durantibus uſque hodie Beneficijs, ut diximus, ut huic quoque in hodiernam diem plurimum debeat Sedes Romana, ob ſuum ad hanc urbem ſingulare diverſis ſæculis refugium, ſæpius in Agricolo ſuo experta BENEDICTUM reapſe REDIVIVUM.

S. Agricoli noſtri Avenion. Epiſc. Elevatio. — *Inſigne ſancti Pont. Elogium*

IESU

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XCIV.
Sancti Patris Benedicti, M.CXIV.

Congregatio Ordinis Anglicana. INgenti ſacræ Romanæ Eccleſiæ & Anglicanæ bono, Ordinis noſtri ornamento ſempiterno Congregatio illa Anglicana, de qua ſuperiùs, feliciſſimo ſucceſſu, etſi à multis, incertum quo ſpiritu, impugnata, & quantum poterat, impedita, Divinâ allucente gratiâ, efflorèſcit, invaleſcit, & feliciter augmentatur: nomen ſuum eidem dantibus, illuſtriſſimis hoc ipſo tempore in Benedictino Ordine viris, quorum primi atque præcipui fuère ſequentes, merito, pro ſuo Zelo verè Apoſtolico, & plus quàm generoſo & Heroico, ex nomine celebrandi: Dominus Gregorius Sayrus, orbi Catholico in ſuis doctiſſimis ac ſolidè Theologicis lucubrationibus notiſſimus. Dominus Thomas Preſtonus; Dominus Anſelmus de Manceſtria; D. D. Antonius Martinus, & Auguſtinus de S. Joanne, vir magni animi, ſummi Zeli præcipuæque induſtriæ, & imperterritæ conſtantiæ; F. Joannes de Mervinia poſtea Martyrio affectus, ut & F. Marcus Lambertus, F. Maurus Scottus, F. Georgius Gervaſius, diverſis temporibus beatâ morte, pro Chriſti fide conſtanter ſuſceptâ, ſæculo erepti, cœlóque inſerti. *Primi ejuſdem & eritiſſimi Patres.* Fuiſſe vero controverſiam non parvam, invidentium gloriæ ab laboribus tam ſanctis, & præclaris Benedictinorum, ex litteris quas ſubijcimus Eminentiſſimi S. R. E. Cardinalis Alani, ad Athanaſium SS. Trinitatis Cavenſem Monachum, apparebit; ex quibus quantopere placuerit prædicto maximo Cardinali cauſa noſtrorum, Lectori manifeſto conſtabit.

Cardinalis Alani litteræ. *Chariſſime Frater & Fili: Binas à te litteras, ex quo in illa ſancta loca conceſſiſti accepimus: utraſque eleganter & amanter, & quod caput eſt, religiosè ſcriptas. Prioribus per meos familiares reſpondi: his poſterioribus aliquid nacti ocij, ipſi reſcribere voluimus. Primum ut non ab alijs ſolùm, quantum à nobis diligaris, ſed noſtris id potius verbis, manuſq; noſtræ ſcriptis tabulis intelligas. Deinde ut cognoſcas, quanti faciamus illos tuos in ſancta Religione progreſſus de quibus te nunc multò magis in Domino, quàm unquam ante in ſæculo [licet ſemper propter præſtantes animi dotes chariſſimus extiteris] amemus & complectamur; poſtremò ut gaudium hoc noſtrum quod de feliciſſima hujus vitæ ſorte planè cœleſti concepimus, tecum communicemus. Jn quo genere licet mihi Apoſtolicis uti verbis, majorem horum non habeo gratiam, quàm ut videam filios meos in veritate ambulare.* *Athanaſij Cavenſis Tyronis pia inſtructio.* *Quòd igitur contemptis rebus humanis tanto animi ardore ac impetu, cœleſtia conſectaris, mundique hujus, & vitæ ſæcularis ſæviſſimis, ac periculoſiſſimis ſæculi negotijs prætuleris hoc bonum ſolidum ac ſummè tibi ſalutare, fili, ex animo gratulamur, nec à Chriſto Opt. Max. hujus conſilij tui authore aliud continuis precibus, vel à tua charitate, vel à nobis poſtulandum eſt, quàm ut opus ſalutis tuæ, quod ab ipſo cœptum eſt, piè proſequatur & perficiat. Faciet autem ſi tu, poſtquam manum ad aratrum Domini poſueris, retro non reſpicias, ſed ad anteriora totis viribus contendas; ſi Religionis graves ſed ſuaves labores naviter pertuleris: ſi tentationes fortiter & conſtanter repuleris: ſi ea quæ in ſæculo, vel ab Hæreticis, vel malis Catholicis, vel ab æmulis, vel ab invidis ad tui probationem perpeſſus es, ex animo prorſus eijcias tuo: ac etiam pro te perſequentibus ores, quod faciunt omnes Sancti in cœlo, quorum tu nunc vitam, & charitatem cœpiſti degere, ac imitari in terra. Quidquid alij de hoc vitæ tuæ ſanctiſſimo inſtituto ſentiant, aut loquantur, tibi perſuadeas velim, tuas rationes ſummæ curæ eſſe; atque hoc tuum de Religione capeſſenda conſilium, vehementer placere; noſque ſperare, te ſanctiſſimo Ordini, in patria noſtra florentiſſimo (NB) reſtituendo, ac calamo & ingenio adornando, ab hoc ſæculo nequam divinitùs ereptum eſſe.* *Religionis Commendatio.* *Quantùm ergo in illa ſanctiſſima diſciplina proficies, tantò magis te amabimus, tantóque minus te ſalutaris conſilij hujus pœnitebit. Si per epiſtolarem brevitatem, aut ſcriptionis laborem liceret, poſſum pietati tuæ multa ex hiſtorijs nationis noſtræ, de iſtius Ordinis in Anglia celebritate & ſanctitate commemorare; nam & Auguſtinus ipſe, & cæteri S. Gregorij diſcipuli, qui gentem noſtram ad fidem converterunt, erant omnes hujus Ordinis, atque omnia primùm inſtituta Monaſteria (de quibus Venerabilis Beda) ſicut & ipſe Beda erant ejuſdem Inſtituti; & Capitula Cathedralia univerſa (NB.) quæ poſterioribus temporibus erant Canonicorum ſæcularium, ab initio erant Ordinis S. BENEDICTI.*

Jta erat Cantuarienſis Eccleſia tempore Lanfranci, Anſelmi, Thomæ Martyris, qui & ipſi fuerunt Monachi ejuſdem Jnſtituti. Ut nihil dicamus de nobiliſſimis Monaſterijs S. Albani, S. Edmundi, Glaſtenburienſi, cujus Abbas, ſicut & plurimi alij claro perfuncti ſunt Martyrio, tempore Henrici VIII. Horum exempla Te, mi fili, ac cæteros noſtrates, ad hanc ſolidam in Chriſto & Eccleſia gloriam ſectandam animare poſſunt: nos certè tantorum hominum ſola commemoratione ſummopere delectamur: quæ quoque cogitatio, veterumque rerum noſtrarum memoria, nos prolixiores quàm voluimus effecit; ſed ad animum utriuſque noſtrum non malè, nam tecum libenter loquimur. Memineris ergo noſtri in orationibus, & Sacrificijs tuis: atque Superioribus loci, & Ordinis iſtius, à nobis multam dic ſalutem in Domino, qui & ipſos pro hâc in peregrinos & noſtros Chriſtianiſſima charitate abundè beabit. Vale fili mi. Romæ ex ædibus noſtris 12. kal. Febr. 1594. Manu propria Tuus in Chriſto Guilielmus Cardinalis Alanus. De reliquis conſul. Cl. Reinerus. Moritur eodem anno in Germania noſtra præclariſſimis Abbatibus accenſendus Joachimus Sangallenſium Archimandrita, vir Religioſiſſimus & Doctiſſimus, qui Pariſijs & Auernijs olim (ita fluctuante bellis Germania noſtri Sangallenſes, Weingarttenſes, Einſidlenſes, &c. ingenti ſumptu in exteras provincias, ne Ordini & Eccleſiæ viri doctiſſimi deeſſent, ad ſtudia mittebantur) omnes ſcientias largè imbibit. De viri meritiſſimi laudibus plura eruditiſſimus Jodocus Metzlerus libro 8. Rer. Sangall: quæ per multitudinem inſerere nec licet, nec libet. Jdem in Coadiutorem Epiſcopi Curienſis cum Jure & Decreto ſuccedendi electus, memorabili rurſus noſtrorum Generoſitatis exemplo, perſuaderi nulla ratione potuit, ſed conſtantiſſimè Pontificales inſulas recuſavit, cucullo contentus, & ſacrorum filiorum curâ, quos verè paternè dilexit, ſuoque exemplo ad omnem perfectionem formavit, & excoluit. Jdem Juniores ſuos, cum domi, tum foris Dilingæ, Romæ, Pariſijs; &c. in ſtudijs aluit, Pontifici Maximo, & Galliarum Regibus militem ſuum crebrò miſit, Prælatum quemdam Apoſtatam doctiſſimis ſcriptis ab Hæreſi revocavit. Dimiſſis ad tutiora ſuis Conventualibus (ecce veri Paſtoris digniſſimum, & S. R. J. Principis exemplum verè admirandum) peſtilentiſſima lue paſſim graſſante, ipſus curam populi ſuſcipit. atque in feſto S. Bartholomæi, [inſigni planè die, loco, & morte] in ipſo ſuggeſtu apoplexiâ tactus, poſt pauculas horas ſanctiſſimè extinguitur, æternâ memoriâ celebrandus, & catalogo Martyrum dignus, ut qui verè animam ſuam pro ovibus ſuis obtulerit. Reliquit etiam verè immortalis memoriæ Princeps, præſtantiſſimi ingenij monimenta aliquot, eaque inter librum unum: *De exercitatione veræ Virtutis*, & totam penè ſummam Divi Thomæ Aquinatis, redegit in tabulas. *Jodocus Metzlerus, Marianus Bucelinus, &c.*

Benedictinorum de Anglia celebrantur merita.

Joachim Abbas S. Galli.

Curienſem Epiſcopatum conſtanter recuſat.

Verus ovium Paſtor.

Glorioſa Mors.

Jpſo anno ſanctæ memoriæ Maria de Bellovillare S. Aniani Comitiſſa, Abbatiſſa Montis Martyrum deſignatur, quod ubi reſcivit, tota in fletus reſoluta, tanto dolore correpta eſt, ut moritura videretur. Verùm recreata paulo poſt eſt, quod intelligeret magnâ rerum in Orbe & urbe turbatione, Bullam Confirmationis Romæ non expediri, eò incredibiliter recreata, quo alij Electi vel maximè contriſtarentur, interim cum Cognata, ſub obedientia, qua unicè delectabatur, manens in Monaſterio Bellomontenſi, *Amand. Tribout, &c.*

V. Maria de Bellovillare fit Abb.

JESU CHRISTI ANNUS. M.D.XCV. Sancti Patris Benedicti. M.C.XV.

ITerum gemma pretioſiſſima ex Ordine noſtro Coronæ æternitatis inſeritur Venerabilis Bernarda, admirandæ integritatis & puritatis Virgo Abbatiſſa Monaſterij ſancti Spiritus de Olmedo, quæ à Divino, & verè Seraphico in Deum amore mirè celebrata fuit. Claruit autem, ut multis Virtutibus, ſic & Divinis revelationibus, viſa ſæpe à Monialibus, è terrâ, in ſublime elevata, cùm animus ejus ad ſublimia raperetur, ipſo quoque corpuſculo, omnibus prodente, quantæ ſublimitatis anima eſſet, quâ aliàs vegetaretur. Evolavit denique poſt multa & mira ſanctitatis relicta ſororibus & filiabus ſacris exempla, ad amplexus æternos Sponſi ſui hoc anno, die undecima menſis Aprilis, feliciſſimam, & diu deſideratam, reſolutionis ſuæ
horam

Ven. Bernarda Abbat de Olmedo.

horam vigintiante obitum diebus, indicante venerabili Franciſco de Jepes noſtro, cui Divinitùs id erat revelatum, præſciens & expectans. *Ex Joſepho de Valaſco &c*

F. Joſephus Garzias. mon. Ferrar. Hiſpaniam illuſtrat ſingulari & integritatis famâ, & ſummæ eruditionis Venerabilis P.F. Joſephus Garzias Monachus celebris Cænobij Ferrarienſis, vulgo l'Errera, Philoſophus Eximius & Theologus conſummatus, qui cùm ſingulari affectu afficeretur ad ſtudia, ad Theologica tamen totus inclinabat, quod ſciret inde erui infinita arcana, & DEI magnalia innoteſcere. Et quamvis ſolitudine plurimum delectaretur, ut ſibi vacaret & Numini, cujus offenſas plurimum dolebat & deplorabat; hoc tamen ipſo dolore impulſus, ut vitia in populo paſſim & palam graſſantia pro ſuo eximio zelo reprimeret, ſeſe concionando exercere cœpit, omnemque movit lapidem, ut graviter exerrantes in viam mandatorum DEI dirigeret. Sed nec hìc feruor iſte ſtetit, verùm multos eruditionem & pietatem redolentes libros poſteritati reliquit, è quibus præcipui:

Ingenij monimenta.

Concionum de Sanctis. . . . . . *Liber* I.
Concionum de Tempore. . . . . *Liber* I.
Commentaria in aliquot Davidis Pſalmos. *Liber* I.
Commentaria in Evangelium Matthæi Lib. I.

Et plura alia, quorum aliqua Prudentius Plaza evulgavit Pampelonæ in quarto.

Joan. Saracenus Abb. Veſt. de Capucinis opt. meretur. Eodem anno, quæ noſtrorum tot ſæculis fuit in novos Ordines benevolentia & munificentia, Joannes Saracenus Jlluſtriſſimi Sancti Vedaſti apud Atrebates Abbas, eidem Ampliſſimæ Urbi, pro majore civium ſolatio inducit primum Seraphici Ordinis Patres Capucinos (quos etiam ſupra diximus inprimis Sacri inſtituti incunabulis ſuſceptos & paternè curatos) ijſdemque Cænobium ibidem exſtruit; quos & deinceps mirâ dignatione fovit; ſuiſque poſteris commendavit, idem ipſius exemplar & ſpeculum virtutum omnium, & digniſſimus titulo hoc BENEDICTI redivivi. *Ex Monimentis Vedaſt. Cl. Rob. &c.*

Paſchalis Arbienſis Epiſcopus. Clarent eodem tempore Paſchalis Venetus ex Monacho Carcerenſi prope Ateſtum Congregationis noſtræ Camaldulenſis Arbienſis Epiſcopus; Auguſtinus item Fortunius Monachus, celeberrimi & florentiſſimi Angelorum Monaſterij Florentiæ, ingenij monimentis celeber, ſcriptis octo Hiſtoriæ Camaldulenſis libris, & diverſis alijs: ſed & Vitalis Zuccolus Abbas Patavinus relictis præſtantis ingenij doctiſſimis lucubrationibus, quarum ſequentes in lucem datas audivimus:

Vitalis Zuccoli Abb. Lucubrationes.

Dialogorum diverſorum ſuper Metheor. *Lib.* I.
Enarrationum ſuper Con. Taſſi. *Lib.* I.
Traductio Cambiorum juſtorum. *Lib.* I.
Commentariorum & Quæſtionum ſuper Platonem. *Lib.* I.
Octoginta Sermones ſuper Cantica Canticorum. *Lib.* I.

Gilbertus Genebrardus. Hoc primùm anno contendunt nonnulli ab Henrico IV. Gilbertum Genebrardum noſtrum ad Thronum & Cathedram Archiepiſcopalem Aquenſem evectum, de quo nos jam ſuperius ex aliorum opinione.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XCVI.
Sancti Patris Benedicti. M.C.XVI.

Ven. Maria de Bellovillare fit Abb. Montis Martyrum. NUnc denique poſt biennij moram venientibus Româ Bullis Confirmationis Pontificijs, miſſis etiam, qui quibuſcunque poſſent artibus perſuaderent, Doctoribus duobus, an tribus Sorbonicis, humillima Virgo noſtra Beatæ memoriæ Maria de Beauvillier, poſt longam tergiverſationem perſuadetur acceptare Prælaturam Montis Martyrum, cùm periclitari Monaſterium ſua cauſa animadverteret, & ſuo eripi Patri BENEDICTO ob diſſolutiſſimam diſciplinam metueret. Verum hâc jam manus dante, tergiverſari ſancta ejus Jnſtitutrix Bellomontenſis Abbatiſſa Mariæ Amita, quod non ad Monaſterium, ſed ad lupanar ſanctam diſcipulam rapi diceret, donec & ipſa, quanti intereſſet, informata, quantumque ſpei in Maria reponeretur, intelligeret, & Dei gravem offenſam, ſi porro obniteretur, metueret. Et ſanè ex Dei ipſius extra ordinaria factum fuiſſe diſpoſitione, ex multis poſtea ſignis manifeſtò apparuit.

Paſſionis ejus Monaſterij ſtatus. Erant ſorores binæ gemellæ ſpiritu non minus quàm carne & ſanguine ejuſdem Monaſterij Montis Martyrum Moniales lectiſſimæ, quæ cùm frequentiùs ſtatum Cænobij & ſodalium miſeratæ, & deteſtantes, cum nul-

Duæ carne & ſpiritu ſorores.

nullam ſperarent emendationem, locum profeſſionis mutare ſtatuerent, ſcrupulo nihilominus conſcientiæ retentæ DEI priùs enixè rogandam voluntatem concluderent; quod & ſtrenuè fecerunt; venitque in mentem eremitam quendam ſanctitatis opinione celebrem, quatuor tantum milliaribus diſtantem à Pariſiorum Urbe concluſum cellulâ, deſuper rogare, qui rem cordi habuit, & ſollicitato paucis diebus Numine, hoc reſponſum dedit: (verbis Msti libelli damus) *Nolle DEUM, ut loco Profeſſionis abſcederent, reformandæ Domus, futuræ, miſerante & opitulante DEO, præcipua inſtrumenta &c. Brevi viſuras Juniorem Abbatiſſam, quæ ſuperatis Divinâ ope obicibus omnibus tantæ molis opus prudens inchoaret, invicta proſequeretur, fortunata perficeret.* Ita factum, receptiſque Bullis Pontificijs Maria non ſine ingenti luctu & comploratione Jllmæ Amitæ ſuæ totiuſque Conventus Bellomontenſis, itineri ſe dedit, cujus unicam puellam ſociam habere voluit, nullius quidem apud homines nominis, ſed gratiarum omnium virtutumque opibus apud Deum commendatiſſimam, quæ Religionem ingreſſa, plurimum prudentiâ, conſilijs, maximè autem vivo virtutum exemplo Reformationi inſigniter præluxit. Cæterum Maria noſtra, priuſquam ſolemniter inthronizaretur in Monte Martyrum, in Palatio amiciſſimi Henrico Regi, Dynaſtæ de Fraxino, præter voluntatem retenta, & à diverſis Principibus fœminis viſitata, vix perſuaderi potuit, ut Regem tantopere de ſe meritum ſalutaret, quod vel invita debuit, cùm Rex fortè apud prædictum Dominum prandium ſumeret, & quid circa Montem Martyrum ageretur? interrogaret; cumque Abbatiſſam etiamnum ſecum morari diceret, ipſam evocare juſſus, invitam admodum, verecundiſſimæ mentis Virginem Regi ſtitit, ſupra modum ſuper elucеſcente ſanctitatis imagine admirabundo, qui & omnem illi Regiam gratiam, & adminicula pollicitus, ſeriò poſtea affirmavit, gloriæ ſibi ducere, nec minimum gratulari tantarum virtutum monialem intueri meruiſſe. Nec multo poſt poſſeſſionem Monaſterij & regimen adijt, ab Epiſcopo Sanctonenſi ſolemniter introducta & benedicta. De cujus ſanctis exemplis, conatibus & conatuum ſucceſſibus ſuo loco deinceps. *Ex Volum. Ms. & Amando Tribout.*

Revelatio de Succeſſibus Reformationis.

Maria vix perſuadetur Regem ſalutare.

De ejus contuitu ſibi Rex gratulatur.

Jn Gallijs & Provincia Narbonenſi mira ſe ſanctitatis produnt exempla Reverendorum Patrum noſtrorum Fulienſium, quos inter eodem abſolutiſſimæ perfectionis titulo exſplendeſcit Beatæ memoriæ Joannes Marionus, promotor ejuſdem ſacræ Congregationis, & diſciplinæ Monachicæ præcipuus, Verbi autem Divini prædicator, verbo non minus quàm exemplo potentiſſimus, omni virtutum genere apprimè excultus, humilitatis tamen pulcherrimo in Religioſis omnibus deſideratæ ſtudio admirandus, quo honores Eccleſiaſticos, & Epiſcopales dignitates ultro oblatos, digniſſimâ generoſitate animitùs averſatus, conſtanter rejecit; eo ipſo, & quod admirandis ſanctitatis excelleret ſignis, in Catalogo Beatorum Fulienſium, tanquam unus è primarijs ejus Jnſtituti ſyderibus inſertus. *Carolus à S. Maria, Manrique, Henriq. &c.*

Ven. Joannes Marionus Fulienſis.

Durantibus bellis civilibus in Francia, Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus Annas d' Eſcars noſter, ex Monacho & Abbate S. Benigni Divionenſis Lexovienſium Pontifex Romam ſe recipit, ſummo ibidem in honore habitus, dum nemo non in ipſo omnium Virtutum mirabile coagulum, & compoſitum quodpiam veneraretur, ita ut paulo poſt, abſque ulla alia quàm propriorum meritorũ commendatione, à Clemente Papa VIII. ſacræ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis Presbyter ſub titulo Sanctæ Suſannæ renunciaretur; ita quàm primùm Romæ ſe probans & Eccleſiæ, ut ſingulare prorſus ornamentum purpuræ, fulcrum Eccleſiæ, celebraretur. *Ex Vita ejuſdem & rer. Gall. Script.*

Annas d' Eſcars Cardinalis creatur

Eodem anno, maxima ſua, Cænobij item & Ordinis gloria univerſi, multa Cathedræ ejuſdem cum utilitate & felicitate, creatur Archiepiſcopus & Dux Cameracenſis Joannes Saracenus Jlluſtriſſimi illius & celeberrimi Archiſterij S. Vedaſti apud Atrebates Abbas, & Philippi II. Hiſpaniarum atque Jndiarum Regis Conſiliarius in ſui ſanctioris ſtatus Belgici intimo ſenatu. Jdem litterarum omnium Mecœnas muni-

Ioan Saracenus fit Archiepiſcopus & Dux Cameracenſ

munificus,de cujus ingenij monumendis conſulendus. *Ferreolus Locrius &c.*

Ioán, Dorotheus Prior Val-enſis Epiſc, Nicopol.

Florentiſſimum fama nomen Joannis Dorothei noſtri Monachi & Prioris S. MARIÆ Vallenſis, ſive de Valle Congregationis Cluniacenſis, U. J. D. & in Univerſitate Burgundiæ Minoris Dolenſi Profeſſoris Primarij, qui ob eximiam virtutem & eruditionem factus Epiſcopus Nicopolitanus, & ſuffraganeus Archiepiſcopi Biſuntini,exin Eminentiſſimi & Jlluſtriſſimi S. R. E. Cardinalis Granvellani, mox etiam Cardinalis Lotharingi Vicarius, ubivis ſeſe & magna vitæ integritate, & omni conſiliorum & operum dexteritate mirificè commendans. *Arnoldus,Duacenus. &c.*

Chriſtophorus Caſtelleius.

Jnter Jlluſtres ſui temporis viros meritò numerandus, Chriſtophorus Caſtelleius,extinguitur hoc anno, cùm aulas Cæſaris ac Regum triginta annos, totidem & paulo plures Chriſto Regum Regi utrobique fideliter, huic multo feliciùs & utiliùs, quàm illis ſerviviſſet. Cæterum etſi delicium olim Aulæ eſſet, nihil tamen inde quàm laudes & inania promiſſa retuliſſe faſſus, ubi primum delicias atriorum Domini expertus eſt, Religioſorum ſacra ſolatia omnibus mundi præſtare delicijs ſeriò affirmavit, & verè agnovit, quàm antea vana multa meditatus & in lucem proferens, tam plena deinceps cœleſtium rerum præguſtus ſcripſit,& multa cum utilitate poſteris communicavit, ſacra & profana ingenij monimenta celebrantur ſequentia:

agni ingenij monimenta.

Amatoriorum Operum quæ in ſæculo vulgavit. . . . . Liber I.
Epiſtolarum ad diverſos. . . . . Liber I.
Hiſtoria Pyrami & Thisbes Hiſpanico carmine, ... Liber I.
De Amoris profani paſſionibus & affectibus. . . . . Liber I.
Polyphemi Soliloquium.
Joco-Seria, ſive rerum facetarum. Lib. I.
De linguæ Hiſpanicæ affluentia & præſtantia. . . . . Liber I.
Fabula Actæonis ex Ovidio, & in hanc Commentaria. . . . . . . Liber I.
De infelicitatibus quæ ſupervenerunt anno Domini 1540. . . . . *Liber* I.
Transfiguratio cujuſdam Cantabri. Lib. I.
Laudes Civitatis Viennenſis in Auſtria. Liber I.
De moribus, conditionibus, & natura fæminarum Dialogus.
Dialogus inter Calamum & Auctorem.
Contra varietatem & inſtabilitatem Querimonia. . . . . Liber I.
Levamen afflictionum ſeu dolorum: Lib. I.
Dialogus inter oblivionem & memoriam.
De Aulicorum infelicitate, miſerijs & ærumnis. . . . . Liber I.
Dialogus inter Fabricium & Prudentium.
De Principum moribus, religione, prudentia & Virtutibus,
De Aulica prudentia & civilitate.
Colloquium inter fidelitatem & adulationẽ.
De Jnventione Sanctiſſimæ Crucis Dominicæ.
De Beatiſſimæ Virginis Viſitatione, Salutatione & Purificatione.

Quæ ſimul cum ſupra ſcriptis excuſa ſunt plus quam decies, etiam extra Hiſpanias.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DXCVII.
Sancti Patris Benedicti. M. C. XVII.

TRiſtiſſimus hic annus Eccleſiæ Chriſtianæ, ampliſſimo Galliarum Regno, & Regum maximo Henrico IV. occaſu ſyderis longè illuſtriſſimi Gilberti Genebrardi Aquenſis Archiepiſcopi, Hæreſum profligatoris acerrimi, Conſiliarij Regis & Regni ſapientiâ inexhauſti, fidelitate præcipui, incomparabilis dexteritate, de quo caſu Rex plurimum conſternatus,&quæſtus ſummopere, prius ſibi & Regno ablatum, quàm pro dignitate evehere, & honorare potuiſſet, gratumque ipſi animum conteſtari. De quo ſic Claudius Robertus in Gallia ſua Chriſtiana, breviter, ſed Emphaticè: *Obijt* 1597 16. *Februarij, ut habet inſcriptio monumenti in B. MARIÆ Semurienſis Prioratu, quem vivens religioſiſſimè adminiſtraverat,de quo Prioratu nos infra in Epiſcopis Lingonenſibus numero* 49. *At de Genebrardo Poſſevinus in apparatu ſacro, Wion in Ligno vitæ, & plures plura, ſed nunquam ſatis, ubi materia ſuperat opus, inter quos Franciſcus de Sales Epiſcopus Genevenſis libro II. de Amore Dei cap. II. cui Genebrardo mortuo, immortuo, ære alieno jam olim parentavimus:*

Gilbertus Genebrardus moritur.

Abſtulit una dies ævi Decus, ictaque luctu
Conticuit ſacræ triſtis facundia linguæ.

Jnſigne Elogium.

Nec immeritò, præclarum Eccleſiæ litterarumque Sydus ab Opmero nuncupatur, Vide R. P. Hilarionis de Coſte Elogia Jlluſtrium Galliæ virorum. Et ad marginem, idem Robertus: *Genebrard decedé au grand regret de toute la Chreſtiénté*

pour

pour ſa profonde Theologie, & ſcavoir univerſel, Cæſar de Noſtre-Dame en ſon hiſtoire de Provence & Sponde. Epitaphium ipſum mihi exſcriptum, & inde miſſum alium diem mortis indicat. Jta ſpectaturSemuri Mandubrorum in Prioratu B. M. V. Ordinis S. P. N. Benedicti, ubi ſepeliri inter Fratres ſuos elegit, in medio chori ejuſdem Eccleſiæ tumulatus, cum hac inſcriptione.

Epitaphium ejuſdem.

Gilbertus Genebrardus Archiepiſcopus Aquenſis
Prior hujus Cænobij. Obijt 13. Martij CIↃ. D. XCVII. ætatis 63.

Jn medio ejuſdem monumenti intra figuram ovalem inſculptus legitur hic verſus:

Vrna capit cineres, nomen non orbe tenetur.

Subter inſignia Archiepiſcopali gelerò tecta, in capite tres ſtellæ acuminatæ, cum phœnice flammis inſidente. Appenſa item 4. chori proximis ſepulchro columnis totidem funebria lemmata, è quibus primum Hebraicum penè exeſum. 2dũ. Gallicum planè oblitteratum. Tertium, quod apponimus:

Aliud eidem poſitum ibidem.

D. O. M.

Gilberto Genebrardo Ord. S. BENEDICTI Religioſo, Alvernia oriundo, doctrina, uſu votoque conſpicuo, cum juvenis per doctrinam Sorbonicus Doctor ampliſſ. honor: in Theologia: per uſum ex doctrina Divinarum Hebræarumque litterarum Regius Profeſſor, primam ſui ſæculi famam in Hebraicis: per votum ex doctrina & uſu Reverendus Prior hujus Cænobij factus, integerrimam vitam, ac morum opinionem conſequutus fuiſſet: Senior Archiepiſcopatu Aquenſi a ſummo Pontifice donatus; Catholicam fidem religioſiſſimè coluiſſet; ſedemque Apoſtolicam conſtantiſſimè adjuviſſet, Chronologiâ plurimiſque libris in lucem editis. Obijt Semuri Mandubrorum, incredibili omnium mœrore, addictiſſimorumque Religioſorum luctu anno Sal. CIↃ D. XCVII. Martij XII. fecit annos LXIII. ſibi amantiſſimo viro Jacobus Planchot Ad.ius flens mærenſque elogium hoc P. P. D. D.

Quartum ita habet.

P. N. Reverendiſſimi & digniſſimi in Chriſto Patris & Domini Gilberti Genebrardi Archiepiſcopi Aquenſis &c.

Creditur hoc Genebrard, contectum marmore? Non eſt.
Sorbonæ an Decus hoc conderet urna brevis?
Quem vix Europæ aut Aſiæ tellus capit: hujus
Cærula vix cineres Thetios unda tegit.
Ergo pro tumulo totus dum eſt Orbis in uno
Anne poteſt Virtus tanta latere loco?

Item aliud eodem loco.

Ad Urbem Semuriorum:

Siſte gradum: hic Iuſtus ſecura morte quieſcit
Quid Semir? in Chriſto Vitaque morſque micant.
O Te felicem Urbem: olim neglecta iacebas:
Oſſibus at tanti quàm pretioſa viri es?

Hæc pro ipſa ſimplicitate ſæculi, tanto viro, tam ſordidè parentantis. Porro quotannis die Depoſitionis ejuſdem 14. Martij qui pro concione ibidem perorat in Quadrageſima, totus in laudes viri inclyti effunditur, peractoque ſermone, Anniverſarius dies obitus ſolemni officio ac Miſſis peragitur.

Ne Gallia ſola in luctu eſſet, Hiſpania quoque Ecclypſim paſſa, obſcurata mœrore haud minimum, eſt magno revera ſydere ſuo ad cœlos rapto, ſanctæ memoriæ Sebaſtiano de Villos-lada, viro abſolutiſſimæ perfectionis, qui laboribus pro Dei honore exantlatis optimè meritus, hoc ipſo anno, in profeſto Puriſſimæ Conceptionis B. M. V. unicæ Tutelaris ſuæ VII. Decemb. placidiſſimè in Domino requievit. Fuit ſui ipſius contemptor laudatiſſimus, & cùm plurimos oblatos ſibi honores ſynceriſſima mente tanquam homo inutilis diu reſpuiſſet, eoſque inter Palentinum Pontificatum generosè rejeciſſet, cavere tamen non potuit, quin vel invitus poſtea Cænobiorum plurium curam & regimen ſuſcipere cogeretur; Prior primùm Cænobij S. P. Benedicti Valliſoleti; inde Abbas noſtræ Dominæ de Bueſſo, mox S. Joannis de Podio, demum S. Martini Madritenſis creatus; quo in munere ampliſſimè, & immortaliter de Ordine noſtro meritus, Congregationem Hiſpanicam, viſitator ejuſdem Generalis conſtitutus, ſua induſtria quam ſcitiſſimè, ad perfectam, juxta præſcriptum Regulæ, normam revocavit. Idem Præco Verbi Divini, ſumma vi eloquentiæ, elegantia morum, & potentiſſima exempli efficacia, plurimos à vitiorum

Obijt Ven. Sebaſtianus de Villos lada Montſerrat.

Elogium eiuſdem.

rum ſitu atque pedore extraxit. Confeſſiones autem piaculares excipiens, pari felicitate multos, eoſque inter Nobiliſſimos nonnullos mirificè convertit, & ad ſaniora ſanctioraque perduxit. Quæpropter Philippo II. Hiſpaniarum Regi ejuſque ſorori Mariæ de Auſtria Jmperatrici, multiſque alijs Principibus valde charus fuit, qui dubijs maximè in rebus ejus conſilio nitebantur, & vix ab ipſo avelli ſe, ſive diſtrahi patiebantur. Claruit multis & in vita & poſt mortem miraculis, quam, ut plurima alia, ſpiritu prophetico diſertè & diſtinctè prænunciavit, mox ut vita exceſſerat, prodigioſa cœleſtis odoris fragrantia, non è corpore ſolum ejus, ſed & imagine ſive effigie ejuſdem, alicubi aſſervatâ miraculosè emanante. Vixit annos ſexaginta. *Ex libro Inquiſitionis ſuper vita & miraculis ejuſdem, Ægidio Gonzalez, Davila, Jepes, Perez, Vita Mta, Menardo &c.*

rophetiâ miracu- is claret.

Jn Gallijs celebrantur ab inſigni eruditione Lupinus Claræ vallis Abbas vir Religioſiſſimus, inde ad Carnotenſem Cathedram poſtulatus & Epiſcopus conſecratus, familia de Myrrha; & Claudius Sainctes ibidem Monachus, uterque relictis ingenij monimentis immortalis. Quo ipſo tempore floruit etiam P. F. Dionyſius Barrahona, qui Philoſophiam in Monaſterio Meyræ profeſſus, ex unico Curſu ſuo, ut vocamus, 17. diſcipulos promovens ad Theologiam, adeo inſignes & eruditione & pietate, ut ex ijſdem, tres Congregationis Generales, tres item Epiſcopi, duo Archiepiſcopi, duo Abbates perpetui, duo publici SS. Theologiæ in primis Cathedris Salmanticæ & Compluti Profeſſores, unus qui Regi à Concionibus, unus Calatravæ Magnus Prior, reliqui Triennales ex more Abbates eligerentur. Ut ex una Monaſterij ſchola facilè animadvertas, quantum ſubinde emolumenti & ornamenti toti Regno eveniat. *Manrique, &c.*

upinus basCla- e vallis.

ionyſius arraho- na.

Eodem anno miri ſucceſſus Jlluſtriſſimæ & Reverendiſſimæ Dominæ Mariæ noſtræ de Bellavillier Montis Martyrum Abbatiſſæ, ope præſenti Conſolatricis afflictorum, cum ſancta Abbatiſſa, infanda intueri cogeretur in credito ſibi Monaſterio, nec ſciret quâ ratione tot tantiſque malis, unica omnibus, & quidem in pravitate obſtinatiſſimis ſeſe opponeret. Oppoſuit ſe ipſus, ſanctis Abbatiſſæ conatibus, qui animabus curandis præfectus, ipſe ad omnem carnis licentiam ijſdem & auctor & ductor erat, verum ad preces Mariæ noſtræ morbo quàm primùm lethali correptus ac deſperatus, miriſque portentis vexatus & territus, donec nocte quadam in ſomnis Deiparam corona ſplendida inſignem intuitus, mortem minitantem, niſi quàm primùm Monaſterium à ſe tot flagitijs contaminatum desereret, manè facto efferri voluit, munuſque reſignans, ſumma in animi contritione vitam abrupit. Maria noſtra Cyrillum Anglum quendam intaminatiſſimæ Vitæ hominem ſibi ſuiſque deligente, qui fidelem deinceps operam eidem in reformatione Monaſterij impendit, etſi uterque, ut audiemus, magnas etiam deinceps, priuſquam DEI gratia evincerent, perpeſſi fuerint difficultates. *Ex Vita ejuſdem.*

. Mariæ Bellovil- e certa- mina.

Ejus hoſtis à Deipara cedere cogitur.

IESU CHRISTI ANNUS. M.D.XCVIII.
Sancti Patris Benedicti. M. CX.VIII

MOrtalibus valedicit felici pro magnis meritis aſſertus immortalitati Reverendiſſimus & Jlluſtriſſimus Princeps ac Dominus Joannes noſter Saracenus, ex Abbate S. Vedaſti Cameracenſis Archiepiſcopus, Bruxellis religioſiſſimè extinctus, Regi Catholico chariſſimus, verus Patriæ Pater, fama poſt ſe relicta immortali, ob ſtudium & operam Catholicæ Religionis in maxima Belgij parte conſervatæ, cui pro meritis, ad S. Vedaſti, ubi ſepeliri elegit, ſequens eſt poſitum Epitaphium:

Moritur JoanSar- racenus Ar- chiep. Ca- meracenſis.

Joannis Sarraceni, quod fuit hîc jacet; viri planè incomparabilis, qui ab ineunte ætate hujus Cœnobij Monachus, per officiorum illuſtrium gradus, ad ſupremum Abbatiale culmen deductus eſt; quo in munere quinque ferè Olympiades, perſeverans, toti Arteſiæ veluti Tutelare Numen afficit, interitus perduellium Fidei Catholicæ ac Regis hoſtium, à quibus proin in tetrum Atrebati carcerem conjectus, inde poſtea eductus, apud Philippum II. pro motibus Arteſiæ componendis legatione perfunctus eſt. Inde redux à Conſilijs ſtatus Catholicæ Majeſtatis & Arteſiæ factus;

Ejuſdem Epitaphium.

tan-

tandem Archiepiſcopus Cameracenſis obyt anno 1598. 5. *Martij.*

Succedit eodem anno Jlluſtriſſimo Saraceno in Abbatia S. Vedaſti, haud imparibus deinceps talentis præditus, meritis maximis Philippus Caverellius, Præſul omni laude major, doctrina, genere, & virtute nobiliſſimus, de quo plura ſuo tempore.

Philippus Caverellius Abb. Vedaſt.

Meritiſſimi ſub hoc ipſum tempus Hieronymus Caſinenſis Abbas, & Victorinus Manſius ejus in honore digniſſimus Succeſſor, quorum liberalitate, inſigne Seminarium, ſic vulgo appellant, ad juventutem Clericali diſciplina ſimul & litteris imbuendam exſtructum & inſtructum fuit. Unde colligas, per noſtros, ſumma cum utilitate Reipublicæ Chriſtianæ, ad Clericorum ſuſtentationem atque educationem, quod ſexcentis ejuſmodi exemplis edocere poſſemus, à tot ſæculis, nihil unquam deſiderari potuiſſe; etſi ſæpius tanta hæc gratia vix agnoſceretur, ſæpiſſimè indigniſſimis modis recompenſaretur. Quo eodem anno Victorinus Stabienſis Epiſcopus, à Clemente VIII. acerrimi judicij ac prudentiæ Romano Pontifice, ad eam Cathedram pro dignitate evectus & creatus eſt, qui præſens ipſius dum Victorinus Epiſcopatus poſſeſſionem adiret, prudentibus viri reſponſis, & reconditiore doctrina uſque adeo captus eſt, ut eo impenſiùs collaudato aſſeruerit: *Cathedræ quidem à ſe ſatis conſultum eſſe, Antiſtiti non item*, quem nimirum longè ſublimioribus dignum æſtimaret; uti non multo poſt Arianenſi vacante Cathedrà ad illum pontificatum provexit, altiùs promoturus ſi per vitam licuiſſet. *Ferdin. Ughellus, M. Ant. Scipio, Arn. Duac. & plures alij.*

Hieronymus & Victorinus Abbates Caſin.

Victorinus fit Stabienſis Epiſc.

Clementis VIII. de Victorino dictum.

Moriuntur hoc etiam anno duo inſignia Ordinis ornamenta, alter Cluniacenſis, alter Ciſtercienſis Reformationum Ordinis noſtri ſingularia ſydera: Franciſcus Oliverius Oliverienſis Comitis verè Jlluſtriſſimus filius, ſacræ familiæ Ciſtercienſis in Regno Aragonum Generalis Vicarius, ad Philippum II. Regem in cauſis totius Regni Legatus, tantus omnino vir, ut ipſi non ſemel, omnium Regni procerum calculis, ſummi honores & munera decernerentur, alter Joannes Fremiotus Cænobij S. Benigni Divionenſis Monachus & Jnfirmarius, inſignis pietate & Nobilitate vir, Andreæ Archiepiſcopi Biturícenſis patruus, hoc à morte Epitaphio decoratus:

Franciſcus Olivier.

Ioan. Fremiotus Mon.

Joanni Fremioto, Patricio Divionenſi, Cænobitæ Benigniano ſæculo irregulari Regulæ obſervantiſſimo, Sanctimonia & bonitate inſigni, Mathematicæ & Mechanicæ ſolerti, ad vitam, quam diligentibus ſe Chriſtus repromiſit, præcoci morte properanti A. D. 1598. 4. *Id. Julij. Ex Hiſtoria & Chronologia Divionenſi, Cl. Roberto & varijs Gall. Script.*

Ejus Epitaphium.

Admiranda in omnibus Dei Gratia, ſed in ſexu inprimis fragili muliebri, tanto ſemper apertiùs ſe prodit, quanto etiam virorum etſi rigidiſſimum vitæ rigorem, excellere geſtit, imo ſuas & virorum ſupergreſſa vires, ſolius Numinis operatione & motione tanta poſſe in imbecillimis manifeſtum reddit. Talis hoc ipſo tempore, non in uno ſolum, ſed pluribus Monialium Cænobijs, conſpicuam ſeſe exhibuit, cum pleriſque mortalium ad luxa & fluxa defluentibus, ipſis quoque Religioſis ſuper natura in dies infirmiore quiritantibus, quid ſua poſſit gratia, & potuerit ſemper, novis exemplis comprobaret, & ſtupente ſuper rigore Fulienſium noſtrorum Galliâ atque Jtaliâ, delicatiſſimas etiam Virgines excitaret, & ſæpe majora, quàm in viris efficeret, ita ut integra Monialium Monaſteria, nullâ ex debillimis exceptâ, Fulienſium ſeſe acerrimo rigori ultro devoverent, &, quod mirabile! omnes ſingulæque ea qua cœperant generoſitate, pari quoque conſtantia, ad finem uſque vitæ proſequerentur. Ex his Monaſterium Virginum Toloſanum inter prima, ſi non præcipua fuit, in quo Jacquelina de Dimpatalla Domina de Margaſtaldo Prioriſſam omni perfectionis nota illuſtriſſimam agebat, hâc ſub hoc ipſum tempus extinctâ, & ad ſuperos translatâ, ſuffecta in ejuſdem locum eſt Domina Margarita de Polaſtron, Jacquelinæ quondam ſecundùm carnem mater, poſtea filia; utraque tanti rigoris non ſolum obſervantiſſima Fulienſium diſcipula, ſed promotrix, & Magiſtra cæterarum, imo ſanctitatis & Virtutum omnium Regula & Idea, ut uſque hodie Viragines iſtæ, & Amazones, omnem effæminatorum Religioſo-

Admiranda in ſexu fragili Dei gratia.

Jacquelina de Dimpatalla.

Margarita de Polaſtron.

gioſorum confundant delicatam vitæ rationem. *Ex Philippo Malabayla, Carolo à S. MARIA &c.*

Mortalitatem exuit hoc eodem anno Erminus Francois Monachus & Abbas Laubienſis vir egregius, rebus Divinis dedititiſſimus, arctiſſimæ diſciplinæ obſervator & promotor ſtrenuus, non ſine opinione magnæ perfectionis & ſanctitatis. *Ex Monim. Laubienſ.*

Erminus Francois Abb. Laubienſ.

IESU CHRISTI ANNUS M.D.XCIX.
Sancti Patris Benedicti. M.CXIX.

ITerum memorabili Benedictinorum, conſueto tanto decurſu ſæculorum in diverſos Ordines beneficentiæ & Liberalitatis Benedictinæ ſtudio, ſolemniter ſtabilitur à Matthæo Moullart noſtro Atrebatenſi Epiſcopo, celeberrimum & Magnificentiſſimum Patrum Societatis JEſu in prædicta urbe Collegium, maximo ſumptu conſtructum à Reverendiſſimo Domino Joanne Lentailleur Aquiſcinctini Cænobij Abbate laudatiſſimo: cujus Collegij Rhetoribus ſcribens doctiſſimus Lipſius epiſt. 50. Cent. I. *Habetis,* ait, *Doctores fato natos, fas ita loqui, ad optimas artes, & cùm eis pietatem excolendam, audite, ſequimini, & militate ſub felici illo ſigno, &c.* Qui poſtea Abbas immortalitate digniſſimus, pro meritis à morte plauſibiliter laudatus fuit ab Univerſitate Duacena eique merito tanquam Mecœnati, & parenti tot virorum eruditorum ſolemniſſimè parentatum. *Claud. Robert. Joan. Bucelinus, Monim. Aquiſcinct.*

Ioan. Lentailleur Abb. de Societ. PP. meritum.

Contendit hoc ipſo anno cum Aquiſcinctino Præſule, vix adito Abbatis apud Vedaſtinos honore immortalis memoriæ Antiſtes Philippus Caverellus, & alterum haud impari magnificentia Duaci condit Collegium, vulgo Vedaſtinum dictum, in quo Vedaſtini Ordinis noſtri Religioſi, ab ipſa Univerſitatis fundatione, ad hanc uſque horam, Philoſophiam, Theologiam, cæteraſque liberales artes profitentur, magno cum honore Ordinis & gloria, ſed & fructu maximo juventutis. *Ex Monimentis Vedaſtinis, & inde communicatis,* ſed de Caverelli rebus præclarè geſtis plura deinceps.

Philippus Caverellus de re litteraria meritiſſimus.

Jncredibilis labor, cum merito patientiæ, conſtantiæ, & ſolidiſſimæ charitatis incomparabili ſanctæ memoriæ Mariæ noſtræ de Bellovillare Abbatiſſæ Montis Martyrum in obſtinatiſſimis Monialium ſibi creditarum animis evincendis, ipſo etiam Archiepiſcopo Pariſienſi, cujus curæ ſuberant, Petro de Gonde, viro Religioſiſſimo noſtrorumque longè amantiſſimo, oleum & operam perdente, cùm ſua Auctoritate orando, monendo, obſecrando in propria perſona ſæpius occurrens, nil niſi ſubſannationes, opprobria & contumelias referret, Maria tamen noſtra ſuffragijs DEiparæ freta, inexplicabili manſuetudine, ipſoque admirabili vitæ exemplo fluctus omnes feliciter eludente, nova ædificia moliente, & in ijſdem Regularem Clauſuram, ut vocant, inducente, & cum ſupra celebratis ejuſdem Cænobij Profeſſis monialibus, Catharina & Maria d' Alveguin, ſpiritu non minus quàm carne ſororibus eâque quam ſecum duxerat ſanctæ mentis puellâ, animos denique aliquarum lucrantibus, donec, uti deinceps audiemus, propitio Numine, glorioſè triumpharet, & tantum Monaſterium, *Benedicto Patri* in ſuis *Redivivo* aſſereret. *Ex Vita ejuſdem.*

V. Maria de Bellovillare agones.

Succeſſus Reformationis.

Supremum & fatalem hunc [nobis Natalem] habet annum 1599. Reverendiſſimus in Chriſto Pater ac Dominus, Joannes à Plutzel, frugi & antiquæ probitatis Abbas Monaſterij S. Matthiæ Trevirenſis, cujus elogium integrum ex Meſenich tranſcribere placuit:

Joannes Abbas S. Matth. Trever.

Hic igitur Abbas fuit ſumma in Deum Religione, juſtitiæ & æquitatis ſtudioſiſſimus, carnis ſuæ domitor egregius, Regularis diſciplinæ obſervator exactorque diligentiſſimus, in frequentatione Chori aſſiduus, in celebratione quotidianus, in ſublevandis pauperum neceſſitatibus mira enituit liberalitate. Quo in ſtudio dum temporibus diriſſimæ famis illius quæ circa annum Domini 1580. totam penè Germaniam miſerrimè depopulabatur, ſedulò verſaretur, accidit mirabile dictu, ut quamvis ad imperium Domini Abbatis, ex paucis, quæ Monaſterio reliquæ erant frugibus, quotidie indigentibus copioſiſſimè ſubveniretur: hydria tamen farinulæ (ut cum Scriptura loquamur) Deo utique ſic volente, ſimul ac benedicente, ad oſtendenda tanti viri merita, Diminutionem nequaquam ſenſerit, ſed uſque ad finem tantæ

Pauperum Mecœnas.

caritatis, in ſua ſemper plenitudine perduraverit. Veſtibus utebatur, non pretioſis, aut ſæculi vanitatem redolentibus, ſed vilibus admodum, & vulgaribus. Mores autem ſuos, ſic omnibus attemperabat, ut veriſſimum eſſet exemplar illius, quem ad Titum Paulus deſcribit, Epiſcopi, &c. Rexit Monaſterium annis 26. diebus 27. Moritur ſenio, ac diuturnâ Phthyſeos maceratione exhauſtus, conditusque in Choro S. Joan. Baptiſtæ. Ex Meſenich.

Exemplar veri Paſtoris.

Eumdem quoque annum vitæ ſuæ ultimum habuit Reverendiſſimus Dominus Fridericus Maricollenſis ad Helpram fluvium in finibus Hannoniæ Abbas, vir præſtantiſſimus, & ob inſignia animi talenta, ingenij dona ad ſecretiora Regni conſilia expetitus, & adhibitus; qui ſedulam nihilominus ſuorum curam habens filiorum, diſciplinam Monaſticam fovit mirificè & promovit, ab omnibus intimè dilectus, ſuoſque viciſſim tantopere diligens, ut cum Abbas Cænobij opulentiſſimi S. Petri Gandavenſis poſtularetur, ſuorum amore, omnino detractaverit. Celebris apud omnes ob eximias Virtutes in Vita & Morte, quâ, ipsâ die Paraſceveos feliciter deceſſit, ipſam ſemper in pane & aqua tranſigere aſuetus: ultimamque ſibi ſimiliter proponens tranſigere, cum ſollicitos de ſe Fratres juberet abſcedere, ut pium aliquid tam ſacra die meditaretur, ab regreſſis repertus eſt mortuus A. 1599. *Ex monimentis ejuſdem Cænobij, communicante admodum R. P. Antonio Erckelens, &c.*

Fredericus Abb. Maricoll.

Felix mors.

Claudit ſub hoc ferè etiam tempus curſum vitæ ſanctiſſimum Religioſiſſima fœmina Catharina Paëz, Abbatiſſa Monaſterij S. Spiritus de Olmedo, orationis ſtudio, & ſanctitatis famâ in paucis conſpicua, de qua ſic Joſeph Velaſco: *Revelavit DEUS venerabili viro Franciſco de Jepes, Animum ipſius rectà cœlum conſcendiſſe, magnamque gloriam obtinuiſſe, & quod tranſiens per locum Purgatorium animam cujuſdam Monialis ejuſdem Monaſterij, quæ ante aliquot dies objerat, à pœnis liberaſſet, ſecumque in cœleſtem patriam induxiſſet.* Joſeph de Velaſco, Chryſoſt. Henriq.

Verè in plenitudine ſanctorum detentionem ſuam eſſe demonſtrans Virgo Mater Auguſtiſſima cœli Imperatrix, ex lectiſſimo Sanctorum ſui Montis Serrati promptuario, rutilantiſſimum denuo ſydus, à ſe cœlis educatum, corporis ſolutum ergaſtulo inter lucidiſſimas Empyrei cœli ſtellas inſerit hoc anno ſanctæ memoriæ virum R. P. Joannem Caſtanizam, doctiſſimum æquè ac ſanctiſſimum, Joannis Alphonſi Curielis celeberrimi illius, totoque orbe famoſiſſimi Theologi, alterum animum (qui item Curiel, quamvis Ordinem noſtrum profeſſus non ſit, merito tamen noſtris etiam accenſendus, quibuſcum & perpetuo ferè vixerit, & ſua omnia legaverit, ac denique inter eoſdem ſepeliri voluerit) in cujus unius laudibus, foret quàm diutiſſimè immorandum, niſi intenta & promiſſa brevitas aliud exigeret. Sufficit Epitaphium poſuiſſe.

Ven. Ioannes Caſtaniza.

Venerabili Magiſtro Frat. Joanni Caſtaniza Benedictino, Sermone aureo, ore facundo, in dicendo ſuaui, in perſuadendo miro, Apoſtolo Paulo prædicatione ſimillimo; ob amabilem Vitæ ſuæ Sanctitatem, honori & decori omnibus: poſt oblatas ſibi à Philippo II. præclaras dignitates, ac magnificè ſpretas, chariſſimi ſui D. M. Illefonſi Curiel petitione prope ipſum tumulato. Obijt 18. Oct. Anno 1599. Conſulendus Antonius de Jepes & monimenta Montſerratenſia.

Ejus Epitaphium.

Jn Hiſpanijs item ad ſupera acceritur ſub hoc ipſum tempus Venerabilis Pater Magiſter Andreas de Azitores Monachus S. MARIÆ Vallis Eccleſiarum in Regno Toletano, ſingularis pietatis & ingenij vir, à converſionis ſuæ primis initijs, ab eximio Virtutum ſtudio omnibus admirandus. Obedientiæ tamen obſervantiâ adeo excelluit, ut mira prorſus ſolertia, ad amuſſim omnia Superiorum juſſa, juxta mentem & Regulam S. P. BENEDICTI & obſervaret & exequeretur, quod legem ſibi inviolabilem crederet, quidquid præciperent. Jta etiam ab ijſdem litterarum adhibitus ſtudijs, tanto acrius contendit, ut in Philoſophicis quidem nemini doctiſſimorum cederet, in Theologicis autem DEUM intellectus ſui unicum faciens objectum, Divina ac cœleſtia ſcrutatus, in magnam vitæ perfectionem & ipſus proficeret, & ea inſuper proferret, quibus & alios accenderet, & poſteritati con-

Andreas de Azitores.

Jngenij monimenta.

conſuleret, nec contemnendum Eccleſiæ fructum produceret. Ex his fuere: *Decades decem*, *Theologiæ Symbolicæ ſeu Hieroglyphicæ*, Salmanticæ typis mandaræ anno 1593. Scripſit etiam *Theologiæ item Symbolicæ, ſeptem alios tomos*, quos tamen morte præventus publicare non potuit. *Ex Chryſoſt. Henriq. Phœnice, &c.*

IESU CHRISTI ANNUS. M. D. C.
Sancti Patris Benedicti, M. C. XX.

Sanctiſſimè moritur B. Joannes de la Barriere.

IUbilæo hoc anno, admirabili jubilo cœlos implet, feliciſſimo tranſitu ſuo, Miraculum Angeli hominis ſanctiſſimæ memoriæ Abbas, & Fulienſis Congregationis Legumlator & Patriarcha Joannes Barrerius (de la Barriere) cum rigidiſſimo ſuo Inſtituto & ſanctiſſimis filijs, tali vitæ præluxiſſet exemplo, quo non poterant non excitari atque accendi, ad tormenta quævis pro Crucifixo Amore ſuo ſubeunda, cujus gratia concitati viri fœminæque, quotidiano ſane Martyrio ſpontaneo, carnis quaſi propriæ obliti & ſanguinis, ſeſe victimas mactarunt, & immolarunt, in quibus omnibus & vivens quotidie & moriens Barrerius, ad triumphos Martyrum æternos hoc ipſo anno, quarto Cal. Maij aſſumptus, Romæ pretioſiſſimas attenuatiſſimi corporis exuvias depoſuit, inſignibus miraculis & revelationibus, & in vita & à morte à Numine illuſtratus, vir dum viveret & Regibus & ſummis Pontificibus ſummæ Admirationi & Venerationi: *Cujus Angelicam converſationem*, ait vitæ ejus ſcriptor, *Vitæ puritatem, morum integritatem, Religionem in Deum, humanitatem in proximos, in ſeipſum rigorem, admirandum potiùs quàm imitandum, tota Europa miratur & veneratur.* Obijt ætatis 56. cujus ſanctæ Reliquiæ per orbem ſparſæ, cor quidem in Fulienſi Monaſterio, membra alia alibi religioſè aſſervantur. *Ex Ludovico à S. Malachia, Carolo à S. Maria, Philippo Malabayla, Auberto Miræo, &c.* Sed de prole ſacra viri ſanctiſſimi deinceps ſæpius pro immortali ſæculi noſtri, & ſeræ ætatis monimento.

Angelica fuit ejus Vita.

V. Anna de Villaroel Mon.

Claudit ſimiliter & coronat ſuperius ſæculum fine vitæ ſuæ beatiſſimo ſanctæ memoriæ Monialis Numini dilectiſſima Domina Anna de Villaroel, Cœnobij Sanctæ Annæ Abulenſis in Hiſpania Profeſſa. Fuit hæc omni Virtutum genere cultiſſima, uti Chriſti decet ſponſam, omni illarum circumamicta varietate; cæterum præter omnem mulierum morem & conſuetudinem, ſacri Regularis Silentij longè ſtudioſiſſima; jurata autem tenerrimi corpuſculi ſui hoſtis, cum præter acuratiſſimam ſanctiſſimæ Regulæ noſtræ obſervantiam, & conſueta Religionis exercitia ſacrumque rigorem, duris aſſeribus, ijſque nudis pro lectulo uteretur. Singulis diebus vivifico Corporis Dominici Sacramento reficiebatur; quo devotiſſimè ſumpto, in Ecſtaſim ſtatim rapiebatur; cujus per omnia, Angelica verius quam humana converſatio, uti omnes mirè afficiebat, ſic ad Virtutem potenter excitabat. Tranſijt, ut diximus, ad Regnum æternitatis feliciſſima hæc ſponſa Anno Chriſti 1600. cùm continuum ad mortem uſque ſilentium obſervaſſet, æternùm deinceps pro Fratribus, & Sororibus ad Regem Regum loquutura, & pro nobis, quæ rogat omnia, perſuaſura. *Michael Vaquerus, Vita B. Mariæ Vela, &c.*

Mors ejuſdem feliciſſima.

Ven. Maria de Bellavillare ſucceſſus & conatus.

Jn Gallijs uſa occaſione anni Jubilæi ſanctæ memoriæ Maria noſtra de Bellavillier efficaciſſimè movente Libello ſupplici interpellat Clementem VIII. Pont. Max. ſuos Reformationis conatus toties fruſtratos queſta, & rogans, ut ſibi ſpecialem liceret Viſitatorem deligere; quas ejus adeo ſollicitas pro ſuis preces non ſine multis præ gaudio fuſis lachrymis Pontifex magno animi legit ſolatio, omnemque ei & opem promiſit & Benedictionem Pontificiam largè eſt impertitus, confirmans ejuſdem propoſitum, & ærumnas piè conſolatus. Nec exprimi ſatis queunt difficultates & injuriæ, quas etiam poſt hæc impetrata ſuſtinuit, peſſimæ denuo notæ ſacerdote Confeſſario in optimorum locum ſuccedente, & multas jam ſanctæ Antiſtitæ manus & animum dantes, graviſſimis in Mariam calumnijs, ab omni bono propoſito & Religioſiore vita abducente, ita ut nemo abſque horrore legat Sacerdotis adverſus Reformationé cum perditiſſimis conſpirationem, nemo ſatis robur animi & invictum S. Abbatiſſæ patientiam admiraretur. Et ſane

Invictum robur animi Virginei.

ſane immiſiſſe hæc omnia, certè permiſiſſe Optumum Numen in ſponſam ſuam, & hæc ad exercitium patientiæ, & meritorum augendum cumulum, non aliter atque Jobo deſtinaſſe, dubium eſſe nemini debet; imo aliquoties veneno jam propinato, deſperatam, coronæ Martyrum jam certam, conſervaſſe, ut deinceps majora pateretur, & majora etiam præmia mereretur. Maria ſibi conſtitit ſemper, ſemper quieta, humilis, ſupplex affligentibus, condonans in ſe peccantibus, deprecans pro DEUM offendentibus, jucundiſſimum DEO facta ſpectaculum, Mulierculæ Benedictum & Jobum Redivivos, repræſentantis. *Ex Vita Ms. & monimentis Monaſt. Montis Martyr.*

Sæpe veneno propinato mirè ſervatur.

Jngenti hoc ipſo tempore fructu laborant in Hiſpanijs noſtri, florente inprimis, imo novo ſemper fervore accenſa Congregatione Vallisoletana & Montſerratenſi, ex qua innumeri quaſi doctrina & ſanctitate viri Jlluſtriſſimi prodiere, quorum plurimi, ſumma Ordinis noſtri gloria & Regnorum Hiſpaniæ bono, in celeberrimis Univerſitatibus Complutenſi, Salmanticenſi & alijs, Philoſophiam Thologiamque publicè profeſſi, exemplo juxta ſanctioris vitæ, juventutem miris modis ad altiora accendere. Sed in Regulari maximè Cænobio, & præſtantiſſima Benedictinorum Univerſitate S. MARIÆ de Yrache, ingens noſtrorum gloria, hoc ipſo tempore præſidentibus, Reverendis Magiſtris Fratribus Benedicto de Gacaza, & Emmanuele Angles, ejuſdem Cænobij Abbatibus (&, qui perpetuus honor ejuſdem Abbatis eſt) Univerſitatis Rectoribus. *Ex Antonio de Jepes & diverſis rerum Hiſpan. Scriptoribus.*

Noſtrorum de Hiſpanijs merita.

Viri illuſtres.

Jpſo hoc etiam anno, inter præcipuos Religionis, doctrinæ & generis præſtantia ex Ordine noſtro viros, in ijſdem Hiſpaniæ Regnis, Orbe univerſo, Ipſius ſanctiſſimi Domini Noſtri Clementis VIII. ore & publico decreto celebratur P. M. Joannes de Caſtro noſter, filius Ferdinandi de Caſtro Principis lectiſſimi Comitis de Lemos, Monachus S. Vincentij Salmanticenſis, ob eximiam Virtutem, ad diverſos in Congregatione Vallisoletana honores promotus, & hoc denique anno à prædicto Romano Pontifice, pro meritis, Archiepiſcopus Tarentinus creatus, de cujus laudibus fusè citatus *Antonius de Jepes noſter, tomo 7. cent. 7. Joan. Juvenis. lib. de Antiquit. Tarentinorum. Ferd. Ughellus, &c.*

Joannes Princeps de Caſtro Mon. S. Vincentij.

Exſplendeſcit hoc ipſo tempore meritis maximis, & ſplendoribus eximiæ Virtutis atque eruditionis, Jlluſtriſſimus Placidus de Toſantes, Concionatorum miraculum, Epiſcopus primùm Guadixenſis, deinde Zamorenſis, Regis Catholici ad Summum Pontificem, pro Jmmaculata DEIPARÆ Conceptione Legatus, ita ut in hâc Virginum Virginis, uti jam olim, noſtri etiam hodie laborare nunquam deſinerent, etiam nonnulli, Numine & Numinis Matre probantibus, miraculis conſignarent. *Ex diverſis rerum Hiſp. Script.* Fuit Monachus celeberrimi Monaſterij noſtri S. Æmiliani, vulgo de la Cogolla, & acerrimè, uti verus Benedictæ Matris & Benedicti Patris filius, coram Pontifice & Cardinalibus DEIPARÆ immaculatiſſimam Conceptionem propugnavit. *Ex Msto. Hiſpan. è Sancti Turibij communicato.*

Placitus de Toſantes.

E ſacra Ciſtercienſi familia celebrantur hoc tempore præcipue M. P. Petrus de Lorca, & Mag. P. Laurentius de Zamora, ille à Dionyſio Cucho prolixè in Vita ejus operibus præfixa à ſummis Virtutibus & eruditione commendatus; hic, de quo jam ſupra, in omnibus ſuis mirificus. Petri ſequentia opera celebrantur:

Petrus de Lorca.

Jn omnes Divi Thomæ partes, erudita & luculenta Commentaria.

Jn Primam ſecundæ. Compluti Tomus I. *in folio.*

Jn Primam Secundæ Compluti item. Tomus alter in fol.

De Fide, Spe & Charitate Madriti in folio Libri 3.

De Notis Eccleſiæ in folio ibidem Lib. I.

Jn tertiam partem Divi Thomæ de Incarnatione Tomus I.

Ejus ingenij monimenta.

Jn præfatione ad Tomum de Jncarnatione, multo plura ejus opera enumerantur. Laboravit idem, Veteri noſtrorum conſuetudine, in novis ſacris Ordinibus demerendis, ſcripſitque inſigni merito Apologeticum Tractatum doctiſſimum, contra eos, qui extinguere conabantur Ordines aliquos noviter apud Hiſpanos exortos, ut

Propugnat Reformationem.

ut Auguſtinianos, Recollectos, Trinitarios, Diſcalceatos, Clericos Minores & Mercenarios Reformatos; quem ſupremo Conſilio exhibuit, quo Ordines defenderet, & adverſariorum conatus reprimeret. *Chryſoſt. Henriq. Ang. Manrique.*

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. I.
Sancti Patris Benedicti. M. C. XXI.

Maria de Bellovillare miri ſucceſſus.

EVincit paulatim obſtinationem Montis Martyrum Monialium, non ſine præſenti Deiparæ ope, invictiſſima Virgo noſtra Maria de Bellavillier, ulciſcente Numine injurias dilectæ ſuæ illatas, & dante pœnas horribiles Sacerdote illo, pacis turbatore, Reformationis hoſte, tantæ Abbatiſſæ nequiſſimo calumniatore, & quidem inter calumniandum, mox emotâ mente, in rabiem acto, nec multò poſt miſerè abſque ratione & pœnitentia extincto. Sed & illa ſenior, quam ſibi Abbatiſſam ſuis conformem moribus & vitæ impudiciſſimæ, contumaciſſimæ Moniales deſtinaverant, morbo repente correpta, exertâ horrendum, quâ toties impiè Mariam noſtram impetierat, linguâ, & ipſa miſerabile omnibus rebellibus ſpectaculum facta, immanibus torſionibus, & corporis totius agitationibus terrificis omniũ percellit animos, donec immemor injuriarum omnium ſancta advolat Abbatiſſa, & ferventibus precibus pro hoſte ſollicita in omnem ſe modum vertit miſeræ juvandæ? donec miſerante Deo ſibi reddita in oſcula Mariæ tota lachrymabunda & amplexus concedens, rogaret veniam, totam ſe ipſi permitteret, & ad omnem Reformationem fore Ducem promitteret, ultro faſſa, ſe ad terrificum Dei tribunal raptam, vidiſſe & audîſſe, quæ ipſa referre nullâ ratione poſſet. Et ſanè Deiparæ & Bellovillarienſis precibus donatam hanc animam eſſe, dubium nemini eſt; quam & Maria, uti antea in omnibus ſibi reclamantem & adverſantem habuit; ita deinceps ad omnia quæ vellet ultroneã, & promptiſſimam habuit, reliquis eo exemplo territis, & paulatim ſe accommodantibus, ita ut paulò pòſt Monaſterium illuſtriſſimum, à Vita Regulari ſummè celebraretur.

Pœna rebellis monialis, & pœnitentia.

Quæ viderit & audierit.

Jn Hiſpania inſigni vitæ effulget ſanctitate ſanctæ memoriæ Frater Didacus Donatus Monaſterij Vallis Paradyſi, qui ibidem longo tempore converſatus, admiranda ſanctæ ſimplicitatis & humilitatis exempla reliquit; cui Deus inter orandum cœleſtia arcana, & Divina Myſteria revelavit, & futurarum rerum eventus gratioſiſſimè indicavit. Vir fuit in oculis ſuis humilis, & abjectus, ſed in conſpectu Dei, & hominum verè magnus, & diabolicis Spiritibus tantopere formidandus, ut ſolo ejus contuitu territi, illico aufugerent, qui poſt puriſſimam vitam ſanctâ decedens morte, locum ſepulturæ in Clauſtro obtinuit, ubi per multos annos pernoctare conſueverat, divinitùs prævidens, illum tandem futurum locum ſuæ exſpectationis. *Ex Msto: quodam Hiſpan. & Chryſoſt. Henriquez.*

Didacus Donatus Vall. Paradyſi.

Formidandus Cacodæmoni.

Ne autem ulli ſæculo ſanguinis glorioſiſſimi Martyrum noſtrorum, pretioſiſſima purpura deeſſet; primus felici exordio hujus ſæculi initium conſecravit & beavit, ſuumque generoſum cruorem ad ornandum Sanctiſſimæ Matris Eccleſiæ veſtem, lubens libenſq; impendit R. P. F. Marcus Barckwortus, aliàs Lambertus, in Anglia Martyrium pro Fide Catholica paſſus: qui poſt diuturni carceris moleſtias, ex quo cum facile evadere potuiſſet, & alijs evadentibus, & ad hoc eum impellentibus ſeſe conjungere; maluit tamen conſtanter ultimam mortis ſententiam pro Chriſti gloria præſtolari. Poſt novem itaque examina, quæ ad judicum tribunalia ſubijt, tandem vigeſima ſeptima Februarij dicto anno Londini Martyrio affectus, coronam monaſticam, ſibi eo ipſo die, quo coronandus Martyrio erat, & occiſus fuit, tonderi curavit, habitum etiam Religionis (quem nimirum publicè portare in Anglia non licet) reinduens, in eaque fide mori, & pro ea, proteſtatus eſt, quam Ordinis ſui Monachi, primi omnium Anglis prædicâſſent. *Ex Clemente Reynero, &c.*

V. Marcus Barckwortus Martyr.

Gaudens mortem ſubit.

Nil tamen territi noſtri ſive recenti hoc, ſive tot aliorum ſuperiori ſæculo ſupplicio, tanto ferventiùs & Apoſtolatus Anglicani & Martyrij exarſere deſiderio, quos inter admirabilis ille Pater Candidus noſter Nucalenſis Aſceta in patriam reverſus, ut Hyber-

P. Candidus Nucalenſis noſtri ſæculi miraculum.

bernos ſuos lucraretur, ad multorum ſervatus ſalutem, etſi mille periculis obnoxius, & jam aliquando captus, ſed dimiſſus, nihil ſibi magis à Numine expetijt, quam mille modis pro Chriſti nomine pati, vitamque cum ſanguine, per ſumma & diuturna finire tormenta, illa cum Jgnatio Antiocheno identidem ferventiſſimo affectu congeminans: *Ignis, Crux, Beſtiæ, Confractio oſſium, membrorum diviſio, & totius corporis contritio, & tota tormenta Diaboli in me veniant, tantùm ut Chriſto fruar, &c.* Talis nimirum Candidus noſter fuit, nec Voto ſolo, ſed verè merito ſuo Martyr, quem tamen ipſa reverita impietas, in homine Dei Angelum reſpexit; quem Deus hoc ipſo tempore, ſtupendâ prorſus miraculorum gloriâ etiam hoſtibus fidei Venerabilem reddidit. Jllud unicè dolens ipſe, honorari, cum pati ſupplicia & mortem mallet, in ſeipſum tanto crudelior fuit, ipſe ſuimet carnifex corporis, quod omnis generis tormentis affecit. Lubet ex Synchrono, & rerum ipſius conſcio, nocturna ſolum ejus exercitia (totum enim diem proximorum & animi & corporis ſaluti dabat) ipſiuſmet ſcriptoris verbis inferre: *Horâ decimâ Veſpertinâ in cubiculum ſecedens, diu ſatis orationi vacabat; poſtea parum quieſcebat: deinde duodecimâ ſurgens, orationi iterum intendebat, maximeque Paſſionis Chriſti meditationi, quam acerrima diſciplina ſequebatur, qua totum pavimentum ſanguine conſpergebat, Tum Matutinas preces recitabat, uſque ad ſecundam horam, deinde uſque ad quartam aliquam corpori quietem dabat. Hora decima antemeridiana* (ut etiam aliquid de die memoremus) *ſumma cum devotione Miſſam celebrabat, maximâ populi confluente multitudine. Poſt quam, facta per mediam horam Gratiarum actione, prodibat in publicum, ubi plurimos ad fidem Catholicam ſua prædicatione convertebat, multos in corpore ſanabat. Cibus ejus & potus cerviſia, & panis, ac legumina aliqua, quæ circa Veſperam, perlectis Horis, & tempore in oratione transacto, ſumebat.*

Inſignis animi generoſitas.

Ejuſdem vita obiter deſcripta.

Jn Germania Monaſterio Gladbacenſi mortalitatem exuit hoc anno Venerabilis ejus loci Abbas Theodorus Hulſen, Dalenſis patria, ſingulare Ordinis, & patriæ ſuæ ornamentum; de quo brevi elogio monimenta ejuſdem Cænobij: *Vir ſanctæ Converſationis, Conſolator afflictorum, Solatium pauperum.* Nec video quid porro à nobis annectendum. Obijt Coloniæ 19. Decembr. in Collegio Patrum Societatis Jesu, quibus impensè favit, & ab ipſis merito dilectus plurimum & honoratus fuit.

Theodorus Abb. Gladbac.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. II. Sancti Patris Benedicti. M. C. XXII.

Summo Regis totiuſque Regni Galliæ luctu mortalitati huic valedicit, digniſſima pridem feliciſſimâ immortalitate, ſanctæ memoriæ Renata Senior, è Ducibus Lotharingiæ Guiſiæ Duciſſa, Abbatiſſa meritiſſima Sancti Petri Remenſis, Princeps verè ſereniſſima, in qua nihil non dignum Principe, imo digniſſimum æternitate apparebat, & revera æternorum potius deſiderio, & ſponſi Chriſti inflammata amoribus conſumi eſt viſa, cum in fine ſuperioris anni, ipſo ſolemniſſimo Natalis Chriſti Feſto, Divinis officijs ſolida pietate operam daret, derepente deliquium paſſa, ſenſuumque uſu protinus deſtituta, in oratorium deferretur. Jbi cum ad mentem rediret: haud ſcio, inquit, quo evaſerim? verum Angelorum ſuaviſſimæ Muſicæ jucundiſſimè interfui. His quippe prælibatæ felicitatis æternæ delicijs, par fuit eam recreari, quæ brevi ad fontem ipſum aſſumenda, eâdem plane cum ipſis cœlitibus paſcenda & potanda erat gaudiorum æternorum voluptate. Debuit etiam particeps fieri ſacræ hilaritatis & lætitiæ nati Salvatoris; quæ tanto Divinæ benignitatis Myſterio, cuiſque amantiſſimi pueri, amabilis per totam vitam, tota Religione tenerrimâ, & devotione incredibili adhæſit. Eo ſuperni amoris vulnere ſaucia, divinis prorſus inhians & terrena omnia illuſtri contemptu aſpernata, languere cœpit ad mortem, cujus ope, ſolutis mortalitatis vinculis, octogenaria in cœlos evolavit, vigeſima tertia Aprilis, anni 1602. Prælaturæ ſexageſimi, Sacramentis omnibus munita, & Vitæ ſanctimoniâ quàm ſanguine Jlluſtrior, funere regijs pompa & ſplendore, celebrato. *Ex Vita ejuſdem.* Succedit, Rege hoc vel maximè probante Renata Junior, neptis

V. Renata Senior Duc. Lothar. & Abbat.

Muſicam Angelicam audit.

Mors ſanctiſſima.

tis Senioris, pari omnino Vitæ ſancti-tate, de qua ſuo loco inferius.

Thomas Lombardus Mon. Superatenſ. Miſſus hoc ipſo anno Beatæ memoriæ Thomas Lombardus Superatentis in Hiſpania Monachus, vir illuminatiſſimus & Fidei propagandæ Zelo ferventiſſimus, plurimis quamprimum argumentis, & exemplis præſtantiſſimis, cœlo terriſque fervorem ſuum comprobavit. Admirandum omnino hoc, quod ſolo accenſiſſimus Numinis Amore, contemptis mille mortis periculis in ſolemniſſima toto Orbe Catholicis Corporis Chriſti Feſtivitate, ſtupentibus non minus Catholicis, quàm Hæreticis, durante etiamnum crudeliſſimo Jezabelis Anglicæ imperio & Regno eſt auſus. *Admiranda Generoſitas.* Cum enim prius pro concione, admirabilem illam & inexplicabilem Chriſti Domini in Sacroſancto Altaris Euchariſtico Sacramento, donationem, impertitionem, & præſentiam, mirifico Spiritus affectu, gratioſiſſimè deprædicaſſet, omneſque priùs Catholicos, verbis efficaciſſimis, ad mortem ipſam, pro tanti Myſterij confeſſione, alacriter ſubeundam concitaſſet, ſtupendâ ſanè magnanimitate, totâ fidelium plebe præcedente, & omnibus Religioſorum Ordinibus comitantibus, ſacerdotalibus ipſe indutus veſtibus, magna cum ſolemnitate, Sacroſanctum Chriſti Corpus publicè, per præcipuas Urbis Watterfordienſis plateas *Catholicorum fervor.* circumtulit, Hæreticis minantibus, frementibus, ſimulque obſtupeſcentibus, hærentibus tamen (Divinâ procul dubio virtute territis ac prohibitis) nihilque contra Monachum noſtrum, ejuſque Sodales, etſi vellent, attentare audentibus. Ut nihil modo de cæteris ejus generoſiſſimè pro Catholica Religione geſtis memoremus; pateatque ex hoc unico exemplo, quanta alacritate noſtri, Apoſtolico ſuccenſi Zelo, in conſervatione fidelium, infidelium Anglorum converſione laboraverint, ſuas quotidie animas, non pro Amicis ſolum ſuis, ſed juratiſsimis etiam hoſtibus alacriter ponentes, ſi quos poſſent ad viam Veritatis reducere, & Chriſto lucrari. *Ex vita.*

Balthaſar Abb. Fuldenſ reſtituitur. Haud minora primævæ Chriſtianorum perſecutionis paſſus Jlluſtriſsimus & Celſiſsimus Princeps noſter Balthaſar à Dermbach Abbas & Princeps Fuldenſis dum Religioni Catholicæ toto corde conſultum cupijt, & diſciplinam Monaſticam promotam, infinitas calumnias injuriaſque triſtiſſimumque ac diuturnum exilium, juxta capivitatis indigniſsimæ, imo mortis pericula generoſiſsimo animo, omnia patientiſsimè tolerata, hoc denique anno miſerante Deo ipſo tandem viri patientiam, Zelum Fidei, & admirabilem conſtantiam, Sedi ſuæ, inexplicabili Catholicorum plauſu redditur, & juſſu Rudolphi II. Cæſaris, & Fuldam & in ditionem ſuam ſolemniter introducitur, qua ſententiæ latæ fama magni ex Germania proceres, imo ex Jtalia & Urbe Roma Cardinales, atque adeo ipſe Pontifex, honorem ac reducem felicitatem Balthaſari gratulati ſunt. Pontificis litteras merita viri ſubindicantes inſerere viſum eſt.

CLEMENS PAPA VIII.

Clementis VIII. ad Balthaſ. Abb. littera *Dilecte Fili, Salutem & Apoſtolicam Benedictionem, Ex litteris Dilectionis Tuæ extremo Auguſto menſe datis, tum etiam ex Cæſarei Decreti exemplo, quod illis adjunctum erat, abundè cognovimus, quid actum, quidue definitum ſit, in eâ cauſa quam in Aula Cæſarea Conſilijſque illis agitabas. Nos autem, qui, licet immeriti & indigni, illius vices in terris gerimus, qui diligit Juſtitiam, & Juſtitia & Judicium correctio Sedis ejus, ſanè ſemper & ubique voluptatem capimus, ut ſuus Iuſtitiæ locus tribuatur. Te vero, fili, paternè in Domino amamus; & quem pium Zelum oſtendis curæ Paſtoralis ſedulò exercendæ, Fidei Catholicæ propagandæ, & denique animas Chriſto, ejus adjutrice gratia, lucrandi, valdè certè commendamus. Jdque tibi feliciter evenire in Domino optamus, Tibique interea noſtram Apoſtolicam Benedictionem benignè impertimur.* *Apprecatio fauſta.* *Datum Romæ apud SS. Apoſtolos ſub annulo Piſcatoris die XII. Octobr. Pontif. noſtri anno XI.* Atque hæc ſummi Paſtoris vox, non ſurdis auribus â Balthaſare excepta, vel ſegni ſtudio prætérita, territantibus licet, & frementibus etiam Dynaſtis, qui antiquos mores, canamque Majorum fidem, hic reviteſcere nolebant; Præſule noſtro non minore quam antea ſollicitudine, & majore nunc auctoritate, rei Catholicæ conſulente, & impia dogmata profligante. *Ex Annal. Fuld. Chriſt. Broweri, &c.*

Pro-

V. Raphael Sarmientus. Prodigium ſui ævi claret P. F. Raphael Sarmientus noſter, Hortenſis, ſacræ Familiæ noſtræ Ciſtercienſis Monachus, ea dicendi gratia & copia locuples, ut ſi eum cæteris conferre velles (ait Henriquez) parem vix aliquem invenire, majorem neminem poſſes. Celebrantur & alij ejuſdem Monaſterij Religioſi, qui utriuſque Regni Caſtellæ & Galletiæ Scholas, ſua doctrina mirè illuſtrarunt, & magno diſcipulorum concurſu Theologiam & Philoſophiam docuerunt; alij Verbi Dei diſertiſsimi Concionatores, Regiam Urbem, cæteraſque illius Provinciæ civitates, ſtupore & admiratione repleverunt. *Ang. Manrique, Chryſoſt. Henriq., &c.*

Caverellij ingenij monimenta. Caverellij noſtri, Vedaſtini Abbatis major indies ex magnis meritis gloria; neque ab adminiſtrata ſolum prudenter utiliterque functione Abbatialis officij & in ſtudioſos, Patres Societatis Jeſu, alioſque novos Ordines, ſummæ liberalitatis fama; ſed ob magnum ex litteris & commendatis ſcripto proprij ingenij lucubrationibus, partum decus: cujus floridum ſtylum inprimis celebrat Ferreolus Locrius, & ſe non pauca pro Chronico ſuo mutuaſſe fatetur.

Jn Monaſterio S. Dionyſij Hanoniæ extinguitur hoc anno, ingenti ſui relicto deſiderio Petrus Rollier; eximius Lætienſis ſive Bloſienſis Reformationis promotor, qui Bloſij, & Anteceſſoris ſui Franciſci Debehaut ſancta ſequutus ſtrenuè exempla, ſuos omni modo lucrari & ad perfectiora concitare ſtuduit, & celebre ob hoc ipſum fama Cænobium reddidit, ac vicina paribus ſtudijs accendit. Celebratur in monimentis ejuſdem Cænobij *Verus Pauperum Pater*, qui famis tempore, non liberalem ſe ſolum ſed penè prodigum exhibuerit. *Ex cit. monim.*

Petrus Rollier Abb. Verus Pauperum Pater,

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. III.
Sancti Patris Benedicti. M. C. XXIII.

POLONIÆ ſub rigidiſſimo cœlo frigus, memorabili ferventiſſimæ charitatis, & devotionis exemplo, ex multorum cordibus eijcit, Venerabilis Vir F. Bernardus noſter Frideccenſis, celebris Monaſterij Lubienſis Monachus. Js in oppido Frideck natus, cùm Poſnaniæ operam ſtudijs litterarum navaret, & die Paraſceveos, ex ſuburbio ad concionem in Urbe ex more de Paſſione Dominica habendam, ſingulari accenſus devotionis ſtudio properaret, clauſas autem Urbis portas offenderet, moxque in lachrymas reſolutus, ſeipſum accuſaret, quod non pridie urbem intraſſet: magno prodigio, ſibi repente apertas portas deprehendit, & à tergore, nemine mortalium interveniente denuo recluſas. Jntravit autem, dirigente Deo in Monaſterium noſtrum Lubinenſe, ubi religioſiſſimè vivens Presbyter ordinatus, ſacra omnia cum lachrymis copioſis peragere eſt ſolitus. Scamnum pro lectulo habuit, modicoque uſus ſomno, totum noctis reliquum tempus, vigilijs & ſacris precibus dedit. Novitiorum creatus Magiſter, exemplo magis quam verbo omnes mirè lucratus, ſacro fervore utiliſſimè accendit. Nec diu ſuperfuit, cœlo maturus. Sub agonem ſupremum Sancti Martini Turonenſis exemplo, comparere auſum malignum genium, generosè increpans, & ſeſe Fratrum commendans precibus, accepta à Priore Monaſterij Generali abſolutione, placidè os componens, & claudens lumina quietiſſimè obdormivit in Domino, hoc ipſo anno 1603. 1. Junij, è cujus tumulo odor cœleſtis fragrantiſſimus continuo exſpirat, & ipſe Beatus, Fratribus loci illius, crebrius ſingulari claritate circumamictus, in ſomnis videndum ſe præbuit. Sed & litteræ à vivente ſcriptæ, ægrotantibus duobus applicitæ valetudinem optatam quamprimum reſtituêre. *Ex vita per Andream Fredecenſem & Matthia Ubiſzawskyum, &c.*

V. Bernardus Lubienſis Mon.

Mira Vocatio.

Novitiorum Magiſter opt.

Obitus felix fragrantia & ſplendor.

Fulienſium fama & gloria. Memoranda ſingulis annis eſſet ſanctiſſimæ Fulienſis Congregationis noſtræ gloria & percrebreſcens à ſanctitate fama celebranda; quod conati Carolus à S. MARIA, & familiariſſimus nobis R. P. Philippus Malabayla, vix obiter paucula ex innumeris delibavere; cum ipſa ſanctiſſima Congregatio, & quiſque Sanctorum illius, celebrari metuens, Divinos ſibi exhibitos favores, tanta ſolertia diſsimularent & tegerent, quantâ filij hujus ſæculi, ſuas celebrari laudes induſtriâ propalarent. Prodidit nonnullos ipſa innocentiſsima ſimplicitas, uti hoc ipſo

Ioan. Baptiſta à S. Bernardo. ipſo anno & tempore P. F. Joannem Baptiſtam à S. Bernardo dictum, ut è ſexcentis ejus vitæ memorabilibus, quàm pauciſſima à curioſis ejuſmodi rerum adverterentur; & à præfatis obiter deſcriberentur. Fuit Joannes Baptiſta genere Nobilis, ex Romandiola oriundus, & ex Clerico Jmmolenſi ſacræ familiæ noſtræ Fulienſi adſcriptus, in qua Angelicam omnino vitam duxit. Cujus humilitas, patientia in infirmitatibus corporis, & varijs eventibus & adverſis, inſignis præterea ad amuſſim S. Regulæ obedientia, ſuique contemptus, ſummæ admirationi omnibus fuit. Jn nocte obitus ſui viſionem aliquam è cœlo habuiſſe, haud obſcurè ſignificavit, unde & eadem nocte Mons ille S. Silveſtri (locus Monaſterij in quo vir ſanctus ſupremum decubuit & obijt) inſolito & prodigioſo fulgore longè latéque reſplenduit (diſtat viginti ab Urbe Romana milliaribus) adeo, ut etiam peregrini qui ad pedem montis tranſibant, pergentes ad ſacram ædem Lauretanam, magno cum ſtupore ad Monaſterium occurrerent, cauſam tam novæ media nocte lucis, indagantes; certo nimirum indicio, quantum inde ſydus eriperetur cœliſque inferretur. *Philippus Segvin. Carolus à S. Maria.* *Mirificus ſub mortem ejus ſplendor.*

Jn Hiſpanijs, non impari ſanctimoniæ opinione fulget, ſanctæ memoriæ Eliſabetha Monialis Monaſterij Sanctæ Annæ in Civitate Abulenſi, cujus Virtutem & ſanctitatem multoties commendat Michael de Vaquero, in Vita B. Mariæ Vela. Fuit inſigni generis orta Nobilitate ex familia de Cueto, ejuſque habetur memoria in Menologio Benedictino Nonis Novembris. *V. Eliſabetha Mon. Abulenſ.*

Congregationis Suevicæ initia. Congregatio Superioris Germaniæ Suevica, maximo, non Cænobiorum ſolummodo ſed & vicinorum omnium bono, & longè poſitorum, ex pulcherrimi exempli contuitu, commodo, velut Aquilæ renovata juventute, hortante inprimis Clemente ipſo, Romano Pontifice, & ſucceſſum ſtrenuè promovente Joanne Comite de Turri Legato Apoſtolico, langueſcentem temporum decurſu (quod in rebus humanis omnibus fieri quotidie cernimus & dolemus) primum Monachicæ Religionis fervorem reaccendit. Unde multa ſtatim auctoritas Monachis, & incredibili quaſi flore, Ver novum, in Paradyſo Religionis ſeſe prodens, maximos Principes & Germaniæ Proceres admiratione percelluit, ut qui novam rerum faciem intuerentur, vix à lachrymis abſtinerent, omnes in Dei laudes erumperent, ejuſque dexteræ mutationem hanc adſcriberent, in ijs maximè Cænobijs, in quibus requiſita & probata Majorum nobilitas, exceptiones quaſdam à rigore monaſtico majoremque licentiam depoſcere, quaſi jure quodam ſuo videbatur. Jnde, florente diſciplina, inque magnum ſplendorem adducto Divini Numinis in ædificijs & Baſilicis Benedictinis cultu, concurſus ad Cænobia pœnitentium, ſine numero quotidianus, & digniſſima imitatione, pro conditionis cujuſque qualitate & facultate exemplis ſeſe Monachorum conformantium; ut in uno unico horum Cænobiorum (ut ſileam cætera, pari, aut majori numero Medicos animorum exponentia ſive in majore populorum frequentia occupata) breviſſimo paucorum annorum decurſu ducenta quinquaginta ſeptem hominum millia maculas conſcientiæ ſuæ in noſtrorũ ſinu eluerent, quodque mirandum magis Cænobijs ejuſmodi neque in civitate aliqua ſitis, neque ullam animarum curam profitentibus. *Succeſſus felices ejuſdem.* *Fructus.*

Jn Jtalia, ſplendidiſſimis & eruditionis, & Monaſticæ perfectionis radijs effulget Jll^mus Dn. Victorinus de Averſa, ex Monacho S. P. N. Monaſterij S. Trinitatis Cavenſi, ejuſdem primùm loci; inde S. Severini apud Neapolim, Caſinenſis denique Abbas, pro meritis poſtea Caſtrimaris, demum Ariani Epiſcopus. Præſul ſumma cum reverentia nominandus. Reliquit plura magni ingenij, ſed & ſolidæ pietatis monimenta, eaque inter librum doctiſſimum, quem Harmoniam Theologicam inſcripſit; Praxim Iudiciariam in cauſis Religioſorum. Libros aliquot de Vanitate Mundi, & alia diverſa. *Ex Alexandro Rudolpho Scriptore Cavenſi, & Præpoſito Sublacenſi, Caietano, Marcheſio, &c.* *Victorinus de Averſa.* *Epiſcopus Ariani.* *Ejus ſcripta.*

Jn Hiſpanijs ſingulari eruditionis nomine celebratus hoc anno fuit Didacus Sanches Carracetenſis Mona- *Didacus Sanches.*

chus, qui nihil prius habuit, quam Patrum ſanctorum ſcripta evoluere, quo in ſtudio fuit aſſiduus, eoque ſibi magnam ſcientiam comparavit, nec ſibi ſoli, ſed proximis & poſteris profuit, miſeratus hominum nimiam poſtremo hoc ſæculo in omne præcipitium vitiorum proclivitatem, quos ut majore revocaret auctoritate, ſuis ipſe, innata animo demiſſione, diffidens & verbis & meritis, varias & ponderoſas ex ſanctis Patribus collegit ſententias, quibus homines ad Virtutem incitaret, & vitij turpitudinem graphicè, & tanquam in tabula ob oculos poneret, atque ſingulis ejus horrorem incuteret. Ex his magnum omnino volumen extitit; quod *Agriculturam Spiritualem* appellavit.

Agricultura Spiritalis.

Gabriel Caſtellanos.

Nec minore gloria Gabriel Caſtellanos, Monachus toties laudati Hortenſis in Hiſpania Cænobij enituit Vir Spiritu Benedictino plenus, & ob hoc ipſum, Novitiorum tantæ Reformationis Magiſter electus, idem inter doctiſſimos Ordinis habitus, acer in diſputando, ſubtilis in diſtinguendo, clarus in exponendo, & in omni Scholaſtici ſtudij genere verſatiſſimus. Fuit idem & Abbas deinceps, & Viſitator Generalis, ac Definitor Congregationis, ſibi ſimilis ſemper, ſemper humilis, ſemper omnibus utilis, magnum Hiſpaniæ ornamentum. *Ex Ang. Manriq. Chryſoſt. Henriq.*

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. IV.
Sancti Patris Benedicti, M. C. XXIV.

Annas Cardinalis noſter.

EMINENTISSIMUS Sacræ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis Annas noſter de Eſcars, Ornamentum Benedictini Ordinis ſingulare, in quo & Benedictus Pater ſanctiſſimus & omnes Sancti ejuſdem Ordinis revixere Cardinales, cum aliquandiu Eccleſiæ ſuæ Lexovienſi, totique Galliarum Regno, exemplo præluxiſſet egregiæ ſanctitatis, à Rege Henrico IV. ob gravia Regni & Regis negotia, Romam mittitur, ut ibi Vice-Protectoris Regni Franciæ ampliſſimi officio fungeretur. Jbi tam Eccleſiæ Romanæ & univerſali, quàm Regno Galliarum, ſervivit utiliſſimè, & piè conſuluit, magno ab omnibus in honore, ob ipſam ſanctitatis opinionem habitus, ipſi Romano Pontifici eo ipſo nomine venerandus, à quo in magni momenti rebus fuit occupatus, maximè in Congregatione Sacri Officij & Epiſcoporum. Conſtitutus etiam fuit Præfectus Congregationis Converſorum, & electus Protector Ciſtercienſium noſtrorum, quos inſigniter coluit, & Reformationis Spiritum primævum conſervari, pro virili allaboravit. *Ex Vita, & communicatis R. P. Antonij de Scala, & R. P. Anandi Tribout.*

Ipſi Rom. Pont. venerandus.

Protector Ciſtercienſium.

Renata Iun. Princ. Lothar. Abbat. Remenſ.

Nec minore ſplendore eluceſcit in Gallijs Renata cognomento Junior, ſeniori nuper pro meritis ſuccedens, in S. Petri Remenſis Prælatura, hæres ut nominis, ſic ſanctitatis, decus & ipſa immortale Lotharingici & Guiſij ſtemmatis, Jnaugurata ſolemniter fuit, in præſentia ſuæ Dominæ Matris Catharinæ ſereniſſimæ Cliviæ & Niverſi Duciſſæ & Magnorum Galliæ Principum &c. Epiſcopo Catalaunenſi ſacris ſolemniter operante, adſtantibus ſibi, Sueſſionenſi, Laudunenſi, Bellovacenſi & Silvanectenſi Pontificibus, & à Philippo de Bec, Remenſi Archiepiſcopo conſecrata, ipſa in Divinarum rerum meditatione piè abſorpta, ita ut nihil quàm muneris novi expenderet gravitatem, ſuamque & erga DEUM & erga ſubditas ſibi moniales obligationem. Talis initio Prælaturæ Renata Junior fuit, nihil jam tunc cedens majori & ſeniori, cujus uti neptis erat ſanguine, ſic Virtutum omnium perfectiſſima hæreditate. Vix guſtato regiminis honore, *totam ſe*, inquit Vitæ ſcriptor, *ad excolendas mentes, tum propriam, tum aliarum omnium dedit: perfecta Regularis diſciplinæ obſervatione, omnibus ſplendore ſanctitatis facem præferens, nunquam nec diu, nec noctu in Choro deſiderata. Divinas laudes, elegantiſſima illa voce, qua à DEO donata fuerat, Angelorum more continuo modulari geſtiebat. Dono autem orationis eo prædita erat, ut vix invictum ab ea animum relaxaret, nec minus quatuor vel quinque horis, huic ſanctiſſimo operi, jugiter intenta per ſingulos dies impendebat, DEO mentem puriſſimam cœleſtibus delicijs ita copioſè complente, & affatim cumulante, ut ſæpenumero extra ſe rapi videretur. Jnterdum intenta in Oratorio contemplationi immota & ſenſibus planè deſtituta, crebris motibus, & frequenti ſtrepitu à ſacra quiete excitari haud poterat, vel ſi quando expergiſceretur,*

Æmula per omnia Senioris.

Vita ejuſdem.

Abſorpta in Divinis.

tur, vultu Angelico, ardentibus oculis, flammis ſeraphicis inardeſcens, obvijs quibuſque jam jam orationi incubuiſſe, fortè etiam tum incumbere ſignificabat. Sanctiſſimæ Euchariſtiæ avida, ſiti mentis æſtu Divino flagrantiſſimæ, continuo inhiabat, & fere quotidie per totam vitam Angelico hocce pane refecta eſt, unde in dies in Virtutum palæſtra, magis magiſque roborata, parem Angelis Vitam perpetuò vixit, nihil ipſis Intelligentijs abſimilis Renatæ corporis animæque intemerata Virginitas, quam tanta humilitate, tanta ſui demiſſione, tanto morum, Nobilitatis, Dignitatumque contemptu excolebat, ut eodem amictu, ijſdem cibis, eodem lecto ſemper uſa, de cæteris una tantum eſſe, non Princeps, videretur. Sòlo Angelici Oris, & Divini vultus Virtutum omnium fulgurantis ſplendore mirabili à ſubditis diſtincta. Nunquam iejunijs communibus, abſtinentijs, diſciplinis, vigilijs, alijſque id genus mortificationibus, defuit, ſemper cella vulgari in Dormitorio uſa, non niſi graviſſimè infirmata alio lecto, quam Converſarum decubuit (nimirum ſic quinquennis adhuc ab Amita edocta) ſilentio & ſolitudini addictiſſima; ſtatis horis, abdicatis à ſe quibuſvis alijs, in cellam ſe recipiebat. Præibat prima mirabili vitæ exemplo obedientia ſubditarum, ſignificans quid vellet, non voce, ſed manu, quam impigre operi in omnibus admovebat. Nunquam Principum & Affinium, Regiſque ipſius benevolentia aliter uſa eſt, quam ad DEI gloriam. Hucuſque ſcriptor Vitæ ex quo plura ſuo loco.

Vita verè fuit Angelica.

Exemplar ſanctitatis.

Mirum dictu, quanto Fidei Catholicæ reſtituendæ Zelo, reſtitutus nuper in ſedem & Ditionem ſuam Abbas & Princeps Fuldenſis Balthaſar, rerum ſatageret, nihi non excogitans, quo abreptos in tranſverſum & præcipites in viam ſalutis revocaret. Jpſo hoc anno 1604. Civitas Fuldenſis ad Catholicæ Religionis conſenſionem traducta, miſſis quaqua verſum viris Religioſis & doctis, qui prava dogmata & opiniones ſolidis argumentis convellerent, & pios agentes medicos Venenum imbibitum à præcordijs miſerorum, ſalutaribus documentorũ pharmacis diſſiparent. Jnter hæc, cùm jam oppidis, vicis pagiſque diverſis priſca Religio paſſim effloreſceret, & Romæ famâ litteriſque percrebuiſſet, ad viginti millia hominum, mânus dediſſe Veritati; litteras ea de re Octavius Paravicinus Cardinalis, Protector Germanicæ Nationis, ad Balthaſarem dedit, queis ſignificabat, *Clementem VIII. Pontificem Maximum exhilaratum eo nuncio, coram ampliſſimo purpuratorum Collegio Balthaſaris ſtudium ſummamque induſtriam magnis extuliſſe laudibus, &c.* Qui tamen ſumma animi demiſſione has omnes à ſe amoliens, Numinis Gratiæ ſui miſerentis populi, & virorum Religioſorum Societatis aliorumque induſtriæ retulit, quaſi vero ad ſe nihil pertineret, qui Religionis cauſa jam penè Martyrem egiſſet, imo qui agendorum omnium Princeps poſt Deum cauſa eſſet. Ut nemo ſatis miretur unius hujus Præſulis, de Eccleſia merita, & inter minas tot circumcirca à fide Apoſtatarum Principum magnanimitatem. *Ex Annal. & Monimentis Fuldenſ.*

Balthaſar Abb. Fuld.

Fulda converſa.

Laudatur Abbas à Clem. VIII.

Jn Anglia noſtrorum pietas ſe ubique inſinuat, & veſte mutata, non animo, ne aditus impediretur & bonum publicum, Converſioni ſeu reductioni errantium omni vigilantia atque induſtria intendunt. Creſcit paulatim viris ac viribus laudatiſſima illa & Generoſiſſima Congregatio Anglicana, reapſe Apoſtolica, & vacillantium plurimorum ea noſtrorum charitate, inconſtantia roboratur. *Vid. Angliæ Script. Clem. Reinerus, Eduard. Mayhen, &c.*

Noſtrorum in Anglia labor.

Montis Syon ſub hoc ipſum tempus ſacræ Congregationis noſtræ, inſignia etiam merita, cujus Monachi quamvis ſtrictam admodùm profiteantur Clauſuram proximorum tamen utilitati conſulere nunquam deſiſtunt. Habeant hac de cauſa in Regnis Caſtellæ & Gallitiæ, Philoſophiæ & Theologiæ Scholas & Collegia, ex quibus noſtra memoria atque etiamnum, eminentiſſimi doctrinâ atque eruditione prodierunt viri, qui poſtea publicè profeſſi ſunt, non in Ordinis ſolùm Collegijs, ſed Univerſitatibus celeberrimis, & hi quidem totâ Hiſpaniâ famoſiſſimi. Eos inter, ut vel pauciſſimos memoremus, fuerunt: F. Cyprianus Ruys, F. Jgnatius de Jbero, F. Petrus de Lorca Primarius Profeſſor Complutenſis alijque Salmanticenſem Univerſitatem illuſtrarunt F. Ludovicus Bernardi, F. Angelus Manriquez. Nec minore celebritate clarent F. Bartholo-

Montis Syon Congregatio.

Viri optimè meriti.

tholomæus Gomez, F. Dominicus de Aldave, F. Lucas de Cabanas, F. Alphonſus Perez, F. Chryſoſtomus Caverus, alijque plurimi, inter decora ſæculi noſtri ſummo applauſu referendi.

Nec Germaniæ etiam inferiori ſua deſunt luminaria, è quibus ſingulis ferè annis & hoc etiam anno, aliqua cœlis digniora quàm terris, illis inferuntur. Ex his Jacobus de Marquais, Abbas S. Martini Tornacenſis, hoc ipſo anno mortalitatis curriculum abſolvit. De eo ſic ejus Monaſterij monimenta: *Jacobus de Marquais, ex Priore Vedaſtino hujus loci Abbas meritiſſimus, toti Ordini verbo & exemplo profuit, non minus ab eruditione, quàm à Religione celebratus. Hiſtoricus ſui temporis præclarus, compunctionis, ut ſacri vocamus, dono à Numine donatus, rigidus ſui corporis tortor, Diſciplinæ exactiſſimus promotor, quem viri maximi plurimùm ſuſpexerunt, & commendarunt Jlluſtriſſimi Gulielmus Lindanus, Ruræmundenſis, & Ioannes Vendevillius, Tornacenſis, Epiſcopi; Janſenius præterea & Cuickius Lovanienſis Univerſitatis columina, Cæſar Baronius, alijque. Fuit decoris Domus D E I diligens admodum, ſuamque Baſilicam inſigniter excoluit. Vaſa aurea & argentea pro ſacris Reliquijs pretioſiſſima comparavit; Reconditorium Venerabilis Sacramenti admirabili opere exornavit. Vitamque demum ſtupenda in infirmitatibus patientia coronans, hoc anno; ſancto fine complevit.* Ita monimenta cit. & nos tomo 3. Germ. noſtræ.

Jacobus de Marquais Abb. Tornacenſ.

Ejus Elogium.

Comitem itineris ad felicitatem æternam Jacobus Joannem habuit Urſidungi nobiliſſimum Abbatem, animi demiſſione maximum. Js jam antea Gerardimontanus electus Abbas pro viribus reſtitit, Urſidungo ut præeſſet, invitus abreptus & reclamans coactus eſt. Erga inopes largiſſimus, ſuper exſpoliatione Monaſterij patientiſſimus, id ſolum eſt queſtus, quod pauperibus pro animi ſui voto ſubvenire non poſſet. Erga ægrotos ſimiliter charitate ſupereffluens Xenodochium (Veteri noſtrorum more, mille & amplius exemplis comprobato) in urbe exſtruxit, & inſigniter dotavit, ægriſque ſuis ipſe manibus inſervijt. Sacris eruditus & ſummè delectatus litteris; opuſcula quædam non minimi laboris, multi fructus edidit, &c. *Ex Urſidungi monimentis.*

Joannes Abbas Urſidungi.

Pauperum Pater.

Jpſo hoc anno 1604. Non ſine ſingulari Numinis gratia & inſtinctu ad Monaſterium S. Severini Neapolitanum ſe confert Jlluſtriſſimus Juvenis Scipio Caraffa Fabricij Ducis Andriæ filius, & ſacram veſtem multo fervore exambiens, abjecta purpura in Domo Dei eſſe abjectus eligit, ea indutus 15. Octobris expleto ætatis anno decimo quinto, Tyro incomparabilis, ea generoſitate ſacram militiam aggreſſus, quam mirarentur emeriti, ſumma in duriſſimis alacritate, in ſacris devotione, ita ut conſodales omnes, in propoſito & ſtudijs perfectionis longè antecelleret, & verè Principem in quatuor Principalibus Religionis Virtutibus, demiſſiſſima humilitate, modeſtia, obedientia & ſilentio ageret, exemplo & admirationi omnibus eſſet, facileque in ipſo ea ſe proderent, quæ deinceps in omni vita, pro ædificatione omnium & totius Ordinis gloria geſturus eſſet. *Ex vita per Ang. Perfectum Caſinatem.*

Ven. Aloyſius Caraffa fit Novitius.

Exemplar ſanctitatis.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC.V. Sancti Patris Benedicti. M. C. XXV.

MOrtuo hoc anno Clemente VIII. Pontifice Maximo, tanta populi Clerique Romani Cardinaliumque multorum de Eminentiſſimo Cardinale noſtro Anna de Eſcars æſtimatio fuit, ut neminem digniorem ſummo in terris honore crederent, & ut talem aliquot horarum ſpacio incredibili tota Romana Urbe plauſu præclamarent; aliter volente Numine, & virum adeo charum à tanti periculo muneris & arduitate, gratiosè præſervante. Electus proin Jtalus prodijt, Leo XI. Medicæus, quod ſuſpecta Henrici IV. potentia & ingenium eſſent: & hoc poſt quinque & viginti dies, morte ſublato, cum totius populi ſtudia in Annam denuo inclinarent, imo nemo eligendum tota Urbe non crederet, &, Vivat vivat Eſcarſius Sanctiſſimus noſter, nullo non foro & compito diutiſſimè perſonaret, hic tamen procul ambitione omni, ſumma animi conſolatione Paulum V. Burgheſium cum reliquis Patribus Pontificem ſalutavit, & adoravit; ea tamen omnium erga ipſum reverentia, ut quo minus mu-

Annas Cardin. noſter ad ſummum honorem expetitus.

Una populi vox, unum votum iterato ipſum expetentis.

nere & officio ſanctiſſimus, reapſe tamen ſanctus ab omnibus coleretur, & ſuſpiceretur. Fuit ſumma apud ſanctiſſimum ipſum in reverentia, qui in ipſo non minus ſuſpexit, quod Vox populi à Numine ipſo eſſe, ſua acclamatione prodidit; etſi certus eſſet Numini aliter placuiſſe. *Ex Vita ejuſdem Cardin. Ms. Ant. de Scala, Amando Tribout, &c.*

Alia rurſus reformatio.

Alia rurſum reformatio Ordinis & ſacræ noſtræ Familiæ Ciſtercienſis in Gottlandia (ut toti obſtupeſcamus ſuper tam admiranda, ſive noſtrorum Vigilantia, ſive potius ſingulari Numinis erga ſanctiſſimum Ordinem noſtrum benevolentia, ſingulis omnino ſæculis non unum, non duo ſolum, ſed plurimos Zelantes pro Domini Domo excitantis, qui diverſiſſimis Regnis ac Provincijs, primævum Benedictinum Spiritum foveant, reſuſcitentque) Reformatorem agente Pontificis Maximi juſſu, magno illo & ſpectatiſſimo, meritis ſanctitatis & ſummæ eruditionis viro P. F. Laurentio de Zamora; in quo hoc ipſo tempore, tanta vitæ integritas & candor effulſit, ut non modo totius devotæ plebis præconio *Sancti* ac verè *Pij* nomen acceperit, ſed & virorum Principum tam Barchinonæ & Cæſarauguſtæ, quam Madriti Regia civitate, ita amorem atque animos obſtrinxerit, ut eum non aliquem è mortalium cætu, ſed tanquam Numen ab alto lapſum, ſuſpicerent ac venerarentur. Obligavit æternitatem ipſam præter alia ſummi nominis merita, & Apoſtolicos labores, immenſi laboris ac doctrinæ opere, Laurentius noſter, quod *Monarchiam Myſticam* nuncupavit, omni humanarum Divinarumque ſcientiarum ornamento excultum, atque in diverſos libros diſtinctum:

V. Laurentius de Zamora

De Perfectionibus & Attributis Divinis, & ineffabili Myſterio Sacroſanctæ Trinitatis. . . . . *Libri* 3.

De cognitione propria, de caſu hominis & miſerijs naturæ humanæ, deque effectibus peccati. . . . . . . *Libri* 4.

Ejus ingenij monimenta.

De Prærogativis, & laudibus Virginis Mariæ. . . . . *Libri* 10.

De Viris Jlluſtribus ſanctæ Chriſti Eccleſiæ. Tomis 3. *Libri* 8.

De armis offenſivis & defenſivis Eccleſiæ. Libri 2.

De fuga Beatiſſimæ Matris Virginis in Ægyptum. . . . . *Liber unus.*

Sermonum in Quadrageſima habitorum. Tomus unus.

Jn Cantica Canticorum dum ſcriberet, morte præventus ad immortalitatem felicem & ipſa Canticorum Cantica audienda & concinenda evocatus abijt & obijt. *Villega, Marian. Mor. Henriq. Manriq. &c.*

Magnum iterum lumen Ordinis & ſacræ Ciſtercienſis familiæ extinguitur, Reverendiſſimus D. Edmundus à Cruce, Trecenſis patria, Theologus Pariſienſis, Zelator Diſciplinæ Regularis & promotor ſingularis, Reformator præcipuus Ordinis, quem toto plane Orbe, multis cum magno labore atque periculis peragratis remotiſſimis provincijs, ubivis fervorem ſuum ſanctiſſimum comprobans, ubique *Benedictum* introducere *Redivivum* allaboravit. Auſus Clementi VIII. indulgentius cum irreformatis compatienti, rem demonſtrare clementiſſimè auditus & exauditus eſt, Præſul (Ciſtercio enim ipſi præfuit) nunquam ſatis celebrandus, qui & opuſcula digna æternitate non pauca ſcripſit. *De quibus Segvinus in Bibliotheca ſua Ciſterciana.*

Edmundus à Sancta Cruce.

Jnter Pontificalia Eccleſiæ Sydera effulget hoc anno & tempore Reverendiſſimus Placidus, cognomento Fabius, ſanctiſſimæ Congregationis noſtræ Olivetanæ oliva fructifera in domo Dei, & ejuſdem Marianæ familiæ Generalis, Caſtri Epiſcopus, pro meritis nuper à Clemente octavo promotus. *De cujus laudibus & meritis conſulendi ejus Eccleſiæ faſti, & Ferdinandus Ughellus.*

Placidus Caſtrenſis Epiſcopus.

Moritur hoc ipſo etiam anno Venerabilis memoriæ P. F. Athanaſius de Lobera SS. Theol. Doctor, Monachus antiquiſſimi Monaſterij in Galletia Montis Ramorum. Ubi eruditionem pietati jungens, miro deſiderio juvandi proximum, ne talentum ſibi à Domino creditum defoderet, afficiebatur. Multum in Philoſophico & Theologico ſtudio profecit, inter ingenioſos & induſtrios ſui temporis, tota Hiſpania habitus. Jnter omnia tamen quæ coluit ſtudia, nullum promptius amplexus eſt, quam Hiſtoriarum, ac proin magna diligentia, Hiſpaniarum perſcribens Antiquitates, & præclarorum

V. Athanaſius de Lobera.

rorum Virorum, quos præterita dederant ſæcula, Heroica facta ab interitu vendicans, magnum inde ſibi nomen, illis memoriam conciliavit ſempiternam, ſingulari tamen diligentia Regni Galetiæ, antiquitatem, magnitudinem, & Nobilitatem ſcripto mandavit, quod inter omnia Europæ Regna habeat, quidquid Regnum vel Provinciam reddere beatum poſſit. Ut tamen Hiſtoricum hoc ſtudium Spiritum non ſuffocaret, aut Monaſticum fervorem extingueret, etiam calamum ad ſacra convertit, elegantique ſtylo Vitas SS. Froilani & Attilani, Monachorum Monaſterij de Morervela, & Legionis ac Zamoræ Epiſcoporum luci dedit. Cumque eruditionis ejus fama per Hiſpanias ſpargeretur; Philippus II. Hiſpaniarum Monarcha, ut ejus laboris fructu frueretur, eum Hiſtoriographum ſuum creavit. Unde & liberius ſuis vacare ſtudijs potuit. Scripſit autem ſequentes Tractatus:

Scriptor inſignis.

Vitas Sanctorum Froilani Legionenſis, & Attilani Zamorenſis Epiſcoporum excuſas Vallisoleti. . . . . . . Lib. I.

Antiquitatum Urbis Legionenſis. Lib. I.

Epiſtolam Hiſtorialem ad Regem Hiſpanirum Philippum II. in folio.

Chronologiam Regum Hiſpaniarum, eidem Philippo inſcriptam.

Chronicum Magnum Regni Galletiæ Vallisoleti editum.

Ejus ingenij monimenta.

Ubi & deceſſit anno Chriſti 1605 *Ex Henriq. Manriq. & Hiſpan. Scriptorbus*

Probat hoc ipſo anno 1605. inſigniter fervorem ſuum in Religione Novitium Aloyſius noſter Princeps Andriæ & à cognato Decio Caraffa S. R. E. Cardinale Archiepiſcopo Neapolitano invitatus ſecum Romam pergere ad electionem Pauli V. ut ibi ad Eccleſiaſticam celebrem Prælaturam promoveretur: gratias quidem egit, ſed non ideo ſe factum Monachum dixit, ut honores exambiret ſed fugeret & pœnitentiam in cella ageret; quo reſponſo adeo compunctus eſt Cardinalis, ut deſuper uberrimas profunderet lachrymas. Aloyſius autem ſacra profeſſione emiſſa tantis paulo poſt virtutibus emicuit, ut pro exemplari ſanctitatis cæteris à Superioribus proponeretur. *Ex Vita, &c.*

Aloyſius Caraffa Romam invitatur.

Digniſſimum reſponſum

Cardinalis cognati lachryma.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. VI.
Sancti Patris Benedicti. M. C. XXVI.

Illuſtriſſimum ſanè Ordinis Benedictini decus, Germaniæ Univerſæ ſingulare ornamentum Balthaſar â Dermbach Sacri Romani Jmperij Quatuor-Vir Abbas Fuldenſis, Romanorum Auguſtæ Archi-Cancellarius, Princeps cœlo pridem maturus & dignus, in fornace tribulationis uti aurum longo tempore probatus & bene excoctus, & purificatus, die Martij decima quinta anni præſentis 1606. jam inter Divinam, plenus bonarum cogitationum, & recens ab exomologeſi, reumate venis completis, veterno conſtrictus eſt; quo ad ſecundam uſque Vigiliam noctis laborans, tota lugente Aula, Deo tandem Spiritum reddidit, ipſa memoria S. P. Benedicti, cujus Regulam verè ſe ſequi profitebatur, quem octiduo præceſſit Joachim Hersfeldenſis Abbas & Princeps, ſummo Balthaſaris luctu, & qui hunc penè ſuffocaſſe viſus eſt, quiritantem gravi cum gemitu, Eccleſiæ illius cuicuimodi reliquas ſpes, eodem cum Joachimi funere afferri. Tantopere afflixit optimum Principem, quod ſagaci animo, an Prophetico providit ſpiritu, Sancti Benedicti meritiſſimam de cœlis terriſque hæreditatem ſacrilegis manibus obventuram, ut his ſanè Principijs & cauſis, mors non minus glorioſa, quàm Martyrum videatur. *Ex Annalibus & monim. Fuldenſ.*

Moritur Balthaſar Abb. Fuld.

Ob. Joachim Abbas Herſfeldenſis ultimus.

Hoc ipſo etiam anno numerum Cœlitum auget, Beatæ memoriæ Malachias noſter Jacenſis Epiſcopus, inſignius noſtra ætate Epiſcoporum exemplar & ſpeculum. Js ex Hortenſi Hiſpaniæ non tam Monaſterio, quam ſacrarum deliciarum horto, ſub exactiore ſanctiſſimæ Ciſtercienſis Reformationis noſtræ inſtituto, cucullum amplexus, ab ipſa juventute perfectionis ſtudio inſignis effulſit, cujus Vitam & compendium coactum ex Vincentio Blaſco libro 4. Hiſt. Eccl. ſubijcimus. *Malachias de Aſſo, in oppido Mucha, quod 4. milliaribus diſtat à Civitate Cæſarauguſtana, parentibus Chriſtiana Religione & nobilitate claris natus eſt. Studijs litterarum à juventute deditus, poſtmodum diſciplinam & Religionem S. Bernardi in Hortenſi Monaſterio ſuſcepit. Multum doctrina, prædicatione & exemplo Virtutum*

Ven. Malachias Iacenſis Epiſcopus.

Fit Epiſcopus Uticenſis.

tutum profecit. quarum intuitu primùm Abbas Armenteræ in Gallecia; poſtea B. M. V. de Rueda in Aragonia creatur. Inde in Epiſcopum Uticenſem aſſumitur, & tandem fit Epiſcopus Jacenſis, anno 1595. *ubi vixit uſque ad annum* 1606. *quo obijt* 28. *Auguſti. Cum tam magno exemplo & rara ſanctitate ut (ſicut quidam Author ait) fuerit vivum exemplar Epiſcoporum primitivæ Eccleſiæ, in diſtributione eleemoſynarum, pœnitentijs, humilitate & charitate. Magno cum ſpiritu concionabatur. Totum tempus quod ab exercitijs, & occupationibus Epiſcopo injunctis, reſiduum erat, oratione, & lectione Sanctorum Patrum, in quibus erat verſatiſſimus, occupabat, Magnam partem Scripturæ memoriter recitare ſolebat. Omnibus abundabat, cum tamen redditus Epiſcopatus eſſent tenues, quos inter pauperes diſtribuebat. Alebat pauperes aliquot ſtudioſos in Univerſitatibus, ex quibus aliqui hodie ſuperſtites ſunt, viri docti, & qui bona media obtinent, miſericordiâ hujus Sancti Prælati ad talem ſtatum evecti. Beneficijs Eccleſiaſticis optimè prævidit, Viros enim doctos & ſanctos diligebat. Duabus vicibus Synodum Diæceſanam celebravit & ſanctiſſimas Conſtitutiones edidit. Multum fuit ſollicitus de animarum bono, de rectitudine Juſtitiæ, de pace & concordia Eccleſiæ ſuæ & Epiſcopatus. Ad bonum regimen, & ut cognoſceret Sacerdotes & alias perſonas Diœceſis, habebat librum propria manu ſcriptum, in quo per Ordinem poſitum erat, quot in ſingulis oppidis erant Clerici, cujus profeſſionis, quibus qualitatibus præditi, ad quid eorum ſcientia ſe extenderet, quidue ignorarent, quid poſt ſuſceptos Ordines, vel aliquas facultates, ſeu Eccleſiaſticas Dignitates ſuſceptas faciebant, ut poſtmodum quando opus eſſet aliquam perſonam promovere, in proprio libro ejus informatio reperiretur, & etiam videret quid ab uno ad alterum examen ſinguli profeciſſent. Et ſic quando aliquis veniebat, ut ipſi loqueretur, vel ad aliquod Beneficium aſpirabat, perlectis ijs quæ in libro notaverat, qualitatem viri, & ad quid eſſet aptus cognoſcebat: quo ſimul cum ſuis magnis Virtutibus notabiliter omnibus profecit & ſanctè rexit. Obijt ætate* 64. *annorum, & reliquit memoriam operum ſuorum, ſculptam cordibus ſuorum ſubditorum. Sepultus eſt ante ſummum altare Eccleſiæ Cathedralis, ubi nullus alius Epiſcopus tumulatus fuerat. Ita Vincentius ſupra citatus quæ vel pro ipſa ſtyli ſimplicitate inſerenda cenſuimus.*

Tandem Jacenſis. *Pauperum verus Mecœnas.* *Verus Paſtor & Epiſcopus.* *Digniſſima Epiſcopis cognitio.* *Glorioſa ejus memoria.*

Angliam rurſus illuſtrant & glorioſiſſimâ ſanguinis purpurâ exornant plures ex Ordine Benedictino Martyres, è quibus R. P. F. Bernardus de Treiur, & Eugenius Ogallahure Abbas S. MARIÆ de Samaria, quibus ab Hæreticis in Hybernia capita præciſa ſunt, ſimilique gloria effulſit B. Wilhelmus Walchæus, quamvis in carcere poſt tredecim annorum captivitatem mortuus, haud minoribus, ipſo ſupremo ſupplicio, calamitatibus exhauſtus, ita ut mortem inter deſideratiſſima exſpectaret. *Ex diverſis rer. Angl. Scriptoribus.* *Angli Martyres.*

Pergit eodem anno ad præmia æternitatis ſanctæ recordationis Thomas Lombardus Superatenſis Monachus, de cujus, ſuperſtite etiamnum Regina Angliæ Eliſabetha, animi fortitudine ſupra diximus. Hic illâ morte ablatâ, prædicatione ſua tantum effecit, ut palam denuo populus Catholicus, Religionem ſuam profiteretur, adeo, ut nec unus quidem eſſet, qui de more, creatis noviter Conſulibus, Regi tanquam Eccleſiæ Capiti, juramentum ſolitum præſtare conſentiret. Claruit magnis Virtutibus Vir DEO dignus, ſæpè viſus inter celebrandum è facie ſplendidiſſimos radios emittere. Qui tandem multis ad ſinum Matris Eccleſiæ reductis, dum peſtilens lues graſſaretur, peſtiferis impulſu charitatis Sacramenta miniſtrans, & ipſe lethali morbo infectus, præmium laborum ſuorum percepturus, prout ante obitum divinitus ei fuerat revelatum, migravit ad Chriſtum anno 1606. Nonis Auguſti. *Ex Menol. Bened. noſtro, & Ann.* *Thomas Lombardus.* *Splendor faciei ejus.*

Ipſo hoc etiam anno mortalitatem exuit Venerabilis Pater F. Bernardus de Eſcobar Abbas Montis Sion in Hiſpania. Hic Toletanus patria, Juris Canonici & Theologiæ Doctor, Hebræi & Græci idiomatis callentiſſimus, Arithmeticus inſignis alijſque naturæ, & ingenij dotibus inſtructiſſimus fuit. Monachum in Regio de Bona Valle Cœnobio profeſſus, omni Virtutum genere, ſed manſuetudine inprimis, atque affabilitate adeo enituit, ut charum ejus nomen univerſis eſſet, ſed ut tantum exemplo ipſe efficeret, quantum potentiſſimus verbo nunquam efeciſ- *Ven. Bernardus de Eſcobar.*

feciſſet. Abbas Montis Sion & ſanctiſſimæ illius Congregationis Viſitator Generalis creatus, munere ſuo ita eſt functus, ut exemplar perfectionis omnibus haberetur. Exacta ætate ſenex tanto labore exſolvi petens, & Chori onere liberari, ad Bonæ Vallis Monaſterium remiſſus eſt, in quo velut ſolitudine vivens, adeo ſolis animi negotijs totum ſe dedit, ut carnis planè oblitus videretur. Vita exceſſit hoc anno 13. Febr. Viſionibus & ſanctitatis ſignis celeber, cum pridie ad templum deduci, & peccatorum peracta confeſſione ibidem SS. Euchariſtico Sacramento muniri petijſſet. Apparuit non multo poſt obitum Ven. P. Juſto Matienco, eumque ad cœleſtem gloriam invitavit. *Ex Menol. Henriq. &c.*

Viſitator Generalis.

Mors ſancta & felix.

Comitata tantos viros eſt hoc eodem anno ſanctæ memoriæ Maria, cognomento de Chriſto, Monialis Abulenſis, Virgo lectiſſima, Vitæ verè Angelicæ, humilitatis, paupertatis, & mortifications, admirandis exemplis celeberrima, quæ egregiorum meritorum reportans manipulos ad cœleſtes conſcendit nuptias 23. Martij. *Michael Vaquerus, Manriq. Henriq. &c.*

V. Maria de Chriſto.

Obijt ſimiliter hoc anno evocatus, ut diximus, à B. M. Bernardo de Eſcobar, Ven. P. F. Juſtus Matiencus, è nobili familia de Zorilla apud Legionenſes natus, Monachus Montis Sion, tantis Virtutibus præditus, ut nullus de ejus dubitaret ſanctitate. Fuit profundioris ſapientiæ dono illuſtris, neque eorum ſolum, quæ Spiritum ſpectabant, ſed & quæ Oeconomiam attinebant, intelligens. Laboravit annis plurimis vehementiſſimo podagræ dolore, quo etiam denique exhauſtus 24. Martij deceſſit. Jnvitatus à Collega Bernardo apparente: *Ut quid veniſſet?* ſciſcitatus eſt. Cui ille: *Ut venias mecum.* Subjungente autem Juſto: *Nonne recipiam Sacramenta devotus? Recipies*, inquit, *ſed feſtinanter*, cumque dicto evanuit. Proin Veſpere Cœnæ Domini ſacro refectus Viatico, craſtina Paraſceveos die, quæ erat Vigilia Annunciationis ſumma cordis exultatione Spiritum Deo reddidit. *Ex Faſcic. Chryſoſt. Henr.*

V. Juſtus Matiencus Mon.

Ad coronam vocatur.

Sed & Fulienſes noſtri hoc etiam anno, inſignem Paradyſo Domini Floſculum intulere, Venerabilem Patrem Petrum à S. Bernardo, ſacræ Congregationis Generalem. Hic Gallus natione ex Alvernia oriundus, totius perfectionis exemplar extitit, ita ut merito Caput tam ſanctæ Religionis adoptaretur: Vir alti & ſublimis Spiritus, verus humanarum, & ſecretiſſimus cogitationum inſpector; cujus ſingulæ actiones, aſpectus, verba, & totus homo exterior, interni decoris indicium, nihil non ſanctum & ſupernaturale ſpirabant. Quinque annis ſanctam Congregationem mirè rexit, obijtque cum magno ſanctitatis odore in hebdomada ſancta. 1606.

Petrus à S. Bernardo.

Cogitationum perſpector.

Jpſo anno memorabili ſeſe mancipatu Deiparæ emancupat Venerabilis Pater noſter Bernardus Catalanus, de quo ſuo loco inferius.

Jterum memorabili afflictione dilectiſſimam ſibi ſponſam Mariam à Bellovillare Abbatiſſam Montis Martyrum afficit bonum Numen, dum ejuſdem pro Reformatione ferventiſſimis conatibus, & deſideratis etiam ſucceſſibus Novitiorum Magiſtram elargitur, ſanctæ memoriæ Mariam à Jesu dictam, monialem Vitæ puritate & prudentiæ laude periniſignem, quæ tantum fervoris incendium in omnium mentibus, tantum Regularis obſervantiæ Zelum accendit, ut proximam Angelis Vitam ducerent. Nec puellarum imbellium commune aluearium dixiſſes, ſed ſupernarum Jntelligentiarum chorum amœniſſimũ; interim tamen alterum quaſi brachium eidem abſcindit, dum alteram ex germanis ſororibus de Alveguin ſupra dictis, ad cœlos hoc ipſo anno abripit, quam ipſa ſemper pro Matre coluit, ut quæ Virtutum omnium ſpirans exemplar eſſet, unicum Abbatiſſæ in varijs tempeſtatibus futura ſolatium. Hæc licet graviſſimis, in ſua infirmitate dilaniata doloribus, vultu tamen ſemper hilari, fronte ſerena, tranquillo ſemper animo, ſanctum Job imitata, Deo diu noctuq; benedicebat. Siquod vero ſibi vacuum ab intenſiſſimis doloribus, ſuppeteret tempus, caſtigando Virgineo corpori, obſervantiæ colendæ, ægris conſolandis indulgebat, donec ultima hora ipſam tolleret, quam ut magno deſiderio exſpectavit, ita & læta ſubijt, inconſolabili luctu à Bellovillarienſi deplorata.

V. Maria de Bellovillari.

Maria à Jeſu Novit. Magiſtra.

Ven. Anna de Alveguin.

Ex

Ex hujus Vita Msta. & R. P. Amando Tribout.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. VII.
Sancti Patris Benedicti. M. C. XXVII.

P. Candidus Nucalenſis. APoſtolicus ſanè Vir Sanctæ memoriæ P. Candidus noſter Furlongius excitata rurſum magna à Rege in Catholicos perſecutione, in montes & deſerta, rogatus & conjuratus à Catholicis aliquamdiu ſe ſubducit, nec multo poſt reverſus, dum in ipſius perſonam Regij acuratius inquirunt, ipſo nil magis quàm pro Chriſto occumbere geſtiente, denuo conjuratus tot fidelium ſolatio ſe reſervare, navim conſcendit, quem alia navi conſcenſa aſſequi conati perſequutores, Divinitus prohibentur, diſparente in oculis eorumdem navi qua Candidus vehebatur, ita ut illam ſubmerſam crederent, & paſſim vulgarent. Verum ille mox rurſum exſcendens, dum prædicando & ſanando prodigiosè infirmos plurimùm meretur, denuo proditur & rurſum ſolertiſſimè, ſed fruſtra, perquiſitus, in remotiora Hyberniæ ſe recipit, ubivis omnes mirabiliter demerendo. *Prodigioſiſſimus Medicus.* Jnde Medici veſte regreſſus, prodigioſum ſanè agens medicum, non corporis ſolum, ſed & mentium infirmitates & morbos graviſſimos tollit. Miſſas per domos celebrans & ſacroſancta Sacramenta adminiſtrans. Jterum detectus & ad Concilium Regium delatus, denuo evadit. *Abbas eligitur.* Electus Abbas Mellifontani Cænobij conſtanter renuit, non ad Dignitates in Patriam ſeſe redijſſe teſtatus, ſed ad converſionem animarum, & confirmationem Catholicorum. Jnde plurima rurſum miracula edidit. Mulierem à ſpiritu moleſtiſſimo infeſtatam liberat. Dæmonem è domo, quam occupabat, fugat. Turlenſi Comiti ægroto, qui ad prædicationem ejus hæreſim jam abjuraturus erat, & ſanitatis promiſſionem habebat, inſtante tamen miſera uxore, veritus divitias perdere, & regiam incurrere indignationem, obſtinatus manſerat, miſerandam mortem temporalem, & æternam ante triduum prædixit. Quæ & accidit. *Inſignia miracula.* Gerardum potentem & Nobilem in Hibernia virum, ſed Hæreticum & moribus corruptiſſimum, varijs doloribus corporis afflictum, à ſe opem poſtulantem, & Catholicum reddidit, & ſanitati integræ reſtituit. Jnfuſam medicinæ ſcientiam habuit, herbarum vim ex ſolo olfactu, dignovit, lapidum etiam virtutes Divinitus novit. Obſervarunt nihilominus viri doctiſſimi & ſapientiſſimi, ejus remedia Divina potiùs quàm humana extitiſſe, herbaſque & alia ſimilia ad medicandum applicaſſe, ut ſic populo videretur, non per miraculum, ſed naturaliter, per remedia morbo oportuna ſanitatem ægris reddidiſſe, ab nulla re magis quàm celebrari abhorrens. *Sancta ſimulatio Candidi.* Scribit ea de re ipſus ad Abbatem ſuum Nucalenſem; ſe nimirum, ut ſcandalum vitaret, cùm offenſi pauperes (dum ipſe vitando nimium occurſum medicinas negaret, aſſerendo ſe medicum non eſſe) & ſperni ſe opinantes ſcandalizarentur, coactum, ea quæ in uſu quotidiano ſunt, cinerem, ſalem, avenam, aquam frigidam, poma & alia hujuſmodi applicaſſe eorum morbis, lepræ, hydropiſi, cæcitati & alijs hujuſmodi, idque non ſolum erga pauperes ſed erga Nobiliores Regni, quos omnes brevi tempore ſanaſſet hiſce remedijs. Plurima alia edidit miracula, quæ brevitas hic non patitur recenſeri. *Solo intuitu agros curat.* Hæc rariora, dum nonnullos ſolo aſpectu, quo in eos intendebat oculos, mirabiliter curavit: alios, qui ipſum nec accedere poterant neque intueri, miſſis quibuſcunque quos benedixerat fructibus, mox ut eos ſumpſiſſent prodigiosè valetudini reſtituit. Diuulgatâ nimium, ob tanta miracula ejus famâ Concilium Regium Dublinienſe concitavit ad eum in Urbem evocandum, conductu ſolemni ipſi dato dierum quadraginta, nequid ſibi ſiniſtri imaginaretur. Comparuit promptiſſimè Vir ſanctus, magno cum honore ab Senatu & primoribus urbis exceptus; *Vir vere Apoſtolicus.* quod nimirum omnes cogerentur in eo Divini Numinis operationem agnoſcere. Multa eâ itineris occaſione & magna patravit miracula, multoſque ab Hæretica convertit pravitate. Reverſus in Hiberniam Watterfordiam divertit, ubi graviter ægrotantem & deſperatum à medicis, Hæreticum illius civitatis Epiſcopum, prodigiosè ſanavit, qui tamen ad majorem ſuam damnationem, obſtinatus manſit, etſi Magnam S. Monachi fateretur Virtuté.

 Jnte-

A Rege ipſo evocatur.

Jnterea Regis ipſius Angliæ Cognata quadam graviſſimè laborante & à medicis deſperata, amantiſſimus ejuſdem Rex, etſi Candidum Edictis Regijs repugnantem oderat peſſimè, conſcius tamen tantæ ejuſdem Virtutis, eumdem ex Hibernia evocat ſalvo conductu Regio Diplomate confirmato. Occurrit promptiſſimè Candidus, & facta ſuper infirmam oratione, manuque impoſita eamdem illico prodigioſiſſimè ſanam rèddidit. Rege mirante quidem, & Candidum benignè habente, verum obcæcato corde, & obſtinato, nil minus, quam de converſione cogitante, idque unum dolente & quiritante, nullum ſuorum Miniſtrorum, talia potuiſſe. *Ex Vita ejuſdem Candidi, fere ad Verbum tranſcripta.*

Ejus cognatam prodigioſè curat.

Prudentius de Sandoval.

Jnter alia Ordinis ſydera, hoc ipſo etiam anno mirè exſplendeſcit Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus P. F. Prudentius de Sandoval, Monachus S. Mariæ de Najara, & Abbas Sancti Jſidori Chronographus Regius, à Philippo III. Hiſpaniarum Rege ob egregiarum Virtutum præſtantiam, ſed & ſummæ Nobilitatis eminentiam primum ad ſublimem Tudenſis Epiſcopatus ſubvectus Cathedram, inde ad Pampilonenſem promotus Epiſcopatum, partes omnes egregij Pontificis implevit, multaque egregij ingenij monimenta poſteritati reliquit. Quæ inter, duobus tomis Jnvictiſſimi Romanorum & Germaniæ Jmperatoris ſimulque Hiſpaniarum Regis Caroli V. res geſtas curioſè & eleganter deſcripſit, ſed & diverſis duobus libris, Hiſtoriam Tudenſis, & Pampilonenſis Eccleſiarum doctè & diſertè complexus eſt. Multaque alia ſcripſit, quæ ad noſtram notitiam non pervenerunt, etſi multoties ferventer, & pro alijs operibus, & pro hoc ipſo urgeremus.

Fit Epiſcopus Tudenſis, inde Pampilonenſis.

Viri illuſtres.

Nec minore laude excelluerunt hoc ipſo anno & tempore, etſi ad infulas Pontificales non evecti PP. FF. Franciſcus Ximenez, Monachus Valliſoletanus, Franciſcus de Canſeco Abbas S. Jſidori poſt Sandovallum, Franciſcus de Vega alijque ab Antonio de Jepes, pro dignitate commemorati. *Ex Chronico ejuſdem Magno.*

Victorinus Stabienſis Epiſcopus.

Jn Jtalia celeberrimus habetur Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus Dominus Victorinus, quondam Abbas Sacri Montis Caſini, deinde Stabienſis Epiſcopus, mox ad Arianenſis Pontificatus Cathedram à Clemente Papa ejus nominis Octavo, cui probatiſſimus erat & acceptiſſimus, pro meritis promotus, à Paulo V. feliciſſimæ recordationis, haud minoris judicij & ſapientiæ Pontifice, inter Aſſiſtentes Epiſcopos, ſingulari honoris prærogativa cooptatus, Vir ampliſſimis honoribus longè digniſſimus. *Vid. M. Ant. Scipio; Ferdin. Ughellus, &c.*

Dionyſius à S. Bernardo.

Romæ in facie Sedis Apoſtolicæ, & Romanæ Eccleſiæ Cardinum, inſigni effulget vitæ puritate & ſanctitate Frater Dionyſius à Sancto Bernardo cognominatus ſanctiſſimæ Fulienſis Congregationis noſtræ Converſus, ut vocamus, in Monaſterio ſanctæ Potentianæ ibidem ſub humili amictu inter ſervilia munia cœlis ipſis probatiſſimus. Hic Germanus natione ex Helvetia oriundus, Donatorum noſtrorum, qui videlicet ſimplicem obedientiæ promiſſionem emittunt, in Congregatione, ſimplici & prompta ad amuſſim Sanctiſſimæ Regulæ obedientia probatiſſimus, dilectus DEO & hominibus, ſilentij quam maximè nec non mortificationum omnium amator ferventiſſimus, aliquot annos toti Congregationi & admirationi fuit, & exemplo. Quadam autem die, cum in oratione coram DEO Spiritum totis viribus effunderet; audivit vocem de cœlo dicentem ſibi: *Dionyſi frater, diſpone conſcientiæ tuæ, morieris enim brevi: Dimiſſa tibi ſunt peccata.* Retulit ipſe quod audierat, inter Confeſſiones, Superiori ſuo, qui ſe hæc parvi pendere ſimulavit, ſed octo poſt diebus ægrotavit, & SS. Sacramentis, maxima devotione, & inſolita omnium ædificatione ſumptis, intra paucos dies è vita migravit, in Monaſterio ſupra dicto S. Pudentianæ de Urbe. *Ex monim. ejuſdem Cænobij.*

Divinitus de morte edocetur.

Dæmonis contra reformationem molimina.

Laborat infinitis modis impedire progreſſus admirabiles & feliciſſimos Mariæ noſtræ de Bellovillare Cacodæmon intolerabile ſibi ducens, ut quod nuper ex Monaſterio Caſtrum impietatis, ſuo ſibi jure vendicaverat, in Monte Martyrum, unius ſibi fœminæ extortum generoſitate, in Sacrarium

umomnis Virtutis, & promptuarium ſanctioris Reformationis adoleſcere cerneret, & longe jam majora, ſibique intolerabiliora, facile imaginari poſſet. Proinde Maleficam quamdam ſibi devotiſſimam, per potentes quoſdam, ut videbatur, & ſapientes, & Monaſterio optimè conſultum volentes, ſanctiſſimæ obtrudit Abbatiſſæ & Monialibus, adeo ſimulare doctam ut ipſum omnis ſanctitatis exemplar videretur. Soror Maria Pariſienſis dicebatur, eam in omni virtutum genere perfectionem toto Novitiatu præferens, ut omnem cæterarum, & ipſius etiam Abbatiſſæ obſcuraret ſplendorem ſanctitatis. Tenuit annum hunc integrum omnium ſingularumque de ipſa opinio, donec ultroneis omnium votis, ad Profeſſionem admiſſa, ſumma gratulatione omnium profeſſa, illico, ſive cacodæmone coacto, ſive à cacodæmone compulſa ſtatim à profeſſione omne virus evomeret, diem, horam ſui ingreſſus, locum, Ordinem, ſtatuta omnia horrendis clamoribus execraretur, & ſanctam Abbatiſſam ſociaſque Virgines, maximis terroribus compleret, & incredibili omnes mœrore afficeret. Ex quo ipſo conſtat, quantam ſibi inferi, ab uno hoc Virginum Cœnobio metuerent, beneficio tamen Numinis, manifeſtatis mendaciorum patris technis omnibus & inſidijs, & facili deinceps reperto remedio, cum ſceleſtiſſima hæc beſtia, Cœnobio ejecta, privatim vivere, & ſuam agnoſcere ſervitutem cogeretur. *Ex Vita Mariæ de Bellovillare Msta.*

Nequiſſima mulieris larva.

Jterum novam Ordinis Reformationem molitur Venerabilis P. F. Adeodatus ab Aſſumptione cognominatus, Vir pius & fervens Zelo Religionis, Abbas Alcobacienſis in Portugallia, qui hoc anno Capitulum congregans in Collegio Conimbricenſi, deputaturus locum, in quo Regula Sanctiſſimi Parentis Benedicti, cum Ciſtertij obſervantjis ad amuſſim obſervaretur. Dęſignatum fuit Ceizæ Monaſterium, quod tamen ſequenti mox anno translatum legitur ad Monaſterium Manzanariæ vulgo Mazerada appellatum.

V. Adeodatus ab Aſſumptione.

Moritur hoc anno Vir eruditione & vitæ integritate Jlluſtriſſimus Bernardus Gutierrez, Hortenſis in Hiſpania Monachus, cui ob egregia talenta, varia ab Ordinis Rectoribus munera ſunt delegata, Romam enim miſſus ad procuranda Ordinis negotia, Summo Pontifici, Cardinalibus alijſque Eccleſiæ Primatibus, tam fuit gratus & acceptus, ut inter primos Curiæ Romanæ numeraretur, ubi ſeptendecim fere annis ſubſiſtens, magna apud omnes fuit in exiſtimatione. Jnde Viſitator Generalis conſtitutus, dum muneri ſuo ſtrenuè incumbit, in Nucalenſi ſanctiſſimo Cœnobio, morbo & morte præoccupatus, feliciſſimè deceſſit, relictis non paucis præſtantiſſimi ingenij monimentis. *Manrique, Henriquez, &c.*

Bernardus Gutierrez.

IESU CHRISTI ANNUS M.DC.VIII.
Sancti Patris Benedicti. M.C.XXVIII.

MAximo totius Benedictini Ordinis plauſu ſolemniſſimè Sanctorum Albo à Paulo V. Pont. Maximo adſcribitur, S. Franciſca Romana, Pauli de Buxo & Jacobellæ Roffrandeſcæ filia Novæ Reformationis Montis Oliveti, ſub Regula Sanctiſſimi Patris noſtri Benedicti, Jnſtitutrix, ipſomet tanto Patriarcha è cœlis ad ipſam deſcendente, ipſam informante quotidie, vel loco ejus Magno Gregorio, Jnſtitutorem agente. *Ex actu Canonizat. ejuſdem & Vita.*

Canonizatur S. Franciſca Romana.

Cœlis immigrat hoc anno Venerabilis P. F. Bernardus Eſcuderus, Monachus & Abbas reformatiſſimus Vallis Bonæ in Hiſpania: Vir verè Sanctus & Angelicæ puritatis, qui in carne degens, ſic carnis vitia abhorruit, ſic mundum cum concupiſcentijs ſuis calcavit, ut nunquam peccatum mortale in omni vita commiſerit, & juſtitiam quam in Baptiſmate accepit, uſque ad glorioſum ex hoc mundo deceſſum incontaminatam conſervaverit. Maximam habuit Novitiorum curam, quibus inſigne ſui amoris relinquens monimentum, Meditationum diverſarum ad eoſdem librum unum ſcripſit, neque tunc viventes ſolummodo ſed univerſam ſanctam eorumdem poſteritatem demeruit. Vita exceſſit vir ſanctiſſimus 13. Octobris anni 1608. *Phœnix Reviviſcens Chryſoſt. Henriq. &c.*

Bernardus Eſcuderus.

Inſignis Novitiorum Magiſter.

Haud minori ſplendore ſydus hoc etiam anno ampliſſimum Galliarum Regnum cœlis tranſmittit ſanctæ me-

V. Marcouſſius Cæleſtinus. moriæ Patrem Marcouſſium Aſcetam Patrum noſtrorum Cæleſtinorum, eximia vitæ puritate Monachum, Cultorem Deiparentis Virginis ſingularem quæ eidem ſupremum decumbenti, *Deiparæ charus.* adeſſe, & videri dignata, ſuo inſuper alloquio beavit; diem & horam feliciſſimi tranſitus dilectiſſimo clienti ſuo deſignavit. *Ex monimentis Cæleſtinorum noſtrorum & Hugone Menardo.*

Laborat plurimum in agro Dominico & in lucrandâ ſac. Rom. Eccleſiæ Britanniâ Religioſiſſima & Generôſiſſima Patrum noſtrorum Benedictinorum Congregatio, noviter inſtituta, *Fructus Congreg. Anglicanæ.* dicta Anglicana, & viros doctiſſimos ſimul ac Religioſiſſimos, Controverſiarum vel maxime ſtudijs optimè informatos, omnes ſerio Martyrij accenſos deſiderio, in Angliam, Scotiam, Hiberniam deſtinat, qui animo invicto, mira animi & præparatione & reſignatione Apoſtolicum aggreſſi opus, incredibili laborum tolerantia, ſummoque fervore ſpiritûs, ſeſe non ſolum Catholicorum confirmandorum gratia, in ſumma vitæ diſcrimina ultro conijciunt, ijſdemque ſacroſancta Eccleſiæ adminiſtrant Sacramenta, ſed & totos ſeſe impendunt in Hæreticorum converſionem. Ex his hoc ipſo anno Apoſtolatum ſuum laureola Martyrij glorioſè coronat & complet, Re- *Georg. Gervaſius Martyrio coronatur.* verendiſſimus Pater Georgius Gervaſius, ejuſdem Congregationis nobiliſſimus ſurculus, qui ab Jnquiſitoribus Regijs, in laudabili opere interceptus, in carcerem detruſus, rigidè examinatus & ad mortem condemnatus, lætiſſimo animo ſententiam audijt, & ſubijt, glorioſiſſimo Martyrio coronatus. Fuit is primum Duaceni Seminarij Preſbyter; verum comperta noſtrorum tam inſigni, pro Chriſto & Anglorum animis, fundendi ſanguinis reſolutione, miro erga Ordinem noſtrum affectu concitatus, ad eumdem ſuſcipi *Apoſtolus & Martyr.* inhiantiſſimè exambijt & à Reverendiſſimo Patre noſtro Auguſtino Præpoſito Generali Congregationis ſuſceptus & inſtitutus, non multo poſt, ſumma animi alacritate Apoſtolatum Angliæ aggreſſus, ita, ut diximus, feliciter rem geſſit, coronamque ſimul & Apoſtoli & Martyris meruit. *Clem. Reiner. Edvardus Mayheu.*

Alphonſus Delbene Albigenſis Epiſcopus. Moritur hoc eodem anno Alphonſus Delbene ex Monacho & Abbate Altæ-Combæ in Sabaudia Albigenſis, vulgo Albienſis in Parlamento Toloſano Epiſcopus, pro eximijs vitæ meritis promotus, Præſul & â vitæ integritate & ab egregia eruditione laudatiſſimus, qui multa eleganter non minus, quam doctè ſcripſit, librum inprimis celebrem de Regno Burgundiæ Tránsjuranæ, nec non alium de origine Familiæ noſtræ Ciſtercienſis. Libros item diverſos, de Altæ-Combæ, Stamedei, & S. Sulpitij Cænobiorum Fundatione, alium item de Comitibus Toloſanis. Edidit item Civitatem Veri, à Bartholomæo avo carmine deſcriptam, cum Theodori Marcillij Annotationibus. Præterea affectam reliquit Hiſtoriam Epiſcoporum ſuæ Eccleſiæ, quam Alphonſo nepoti tunc Archidiacono virtutis & dignitatis poſtea ſucceſſori reliquit. Jpſi dedica- *Ipſius familia.* vit Petrus Ronſardus, librum de Arte Poëtica Francica. Ejus cognatus fuit Petrus Delbenius Abbas Duæ & Bellæ-Villæ, cui Juſtus Lipſius dedicavit Auctarium Veterum Jnſcriptionum. Vita exceſſit Alphonſus 8. Februarij Albiæ ſepultus, non minus quam nepos ſucceſſor, in propellendis Hæreticis, propugnandis Catholicis ſedulus & optime meritus. *Ex Claud. Roberto & rer. Gall. Script.*

Eodem anno poſtulatur ad Metenſem poſt Caroli Lotharingi Cardinalis obitum, Epiſcopalem Cathedram, ſanctæ memoriæ Annas de Eſcars noſter, & ipſe Cardinalis Presbyter Ti- *Annas Cardin. Metenſis poſtulatur Epiſcopus.* tuli S. Suſannæ, moxque à Sede Apoſtolica accipit confirmationem, ſub finem hujus anni Româ diſcedens, & Pariſios occurrens, ut debitum Regi honorem præſtaret, proque inſigni & benevolentia & ad diverſos honores promotione debitas ageret gratiarum actiones, perbenignè à Rege acceptus, coactuſque hyemem ibidem ob adverſam valetudinem tranſigere, Deo procul dubio ſic volente, ut etiam Regia Civitas, & Rex ipſe tam egregio ſanctioris vitæ exemplo fruerentur, cum nemo neſciret, quanto opere ob hoc ipſum ſummo orbis capiti, & S. R. E. Cardinalibus fuiſſet commendatus.

Jn Hiſpanijs, admirabili etiam ſanctitatis fama exſplendeſcit, Deo dile- *Patronilla à Cruce.* ctiſſima ſponſa Petronilla à Cruce cog-

nomi-

nominata, monialis Sanctæ Annæ, in civitate Abulenſi. Fuit Petronilla Virgo verè ſancta, rigoris incredibilis in delicatam carnem ſuam & ſpeculum puriſsimum intaminatiſsimæ Virginitatis. Per viginti annos continuos integras in templo continuavit noctes, duxitque inſomnes orationi intenta. Ferrea catena corpus ſuum arctiſsimè ſtrinxit, & verè in ſervitutem ſpiritus redigens, ut mancipium, imo jumentum habuit. Fuit invisa admodum inferis, à malis Genijs DEI permiſsione, viſibiliter & importunè impugnata, quos tamen mira animi fortitudine, contemnens fugabat, & profligabat. Vita exceſsit ſeptimo Jduum Julij, incertum nobis quo anno, hoc tamen etiamnum ſuperſtes. *Ex Michaele Vaquero, & Chryſoſtomo Henriquezio.*

Cacodæmoni odioſiſsima.

Clauſit hoc ipſo anno mortales oculos in feliciſsimam obdormitionem Venerabilis P. F. Raphael Sarmiento, Hiſpanicæ gentis decus & ornamentum ex illuſtri admodum antiqua & generoſa familia apud Ocannam natus, Hortenſis Cœnobij florentiſsimus floſculus, in quo tanta perfectionis opinione enituit, ut omnibus pro exemplo eſſet, in ſacris æquè ac profanis litteris eruditiſsimus, tantus pro Concione orator, ut nulli ſecundus haberetur. Jngenij monimenta nonnulla poſteris reliquit, quæ inter librum unum, quem Promptuarium conceptuum inſcripſit, ad formandas totius anni conciones. Libros denique aliquot Concionum Compluti typo excuſos. *Ex prædictis Script.*

Raphael Sarmiento.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. IX.
Sancti Patris Benedicti. M. C. XXIX.

MEMORABILI ad BENEDICTI REDIVIVI gloriam noſtra ætate acceſsione, feliciſsimo ſucceſſu proficit, laudatiſsima & meritiſsima Congregatio noſtra Anglicana pro converſione Anglorum, Scotorum, & Hibernorum, utiliſsimè inſtituta, in quam plurimi pro ſuo Zelo, ad Apoſtolicam ſanè functionem aſſumpti, conſtantiam ſuam ac magnanimitatem, Eccleſiæ Romanæ inſigniter in hodiernum comprobârunt diem, plurimi ſuo & ſanguine & morte conteſtati. *De quibus legendus Reinerus in Appendice & alibi, &c.*

Congregatio Anglicana.

Sed ut Zelum hunc animarum in noſtris tanto decurſu ſæculorum laudatiſſimum, perpetuo conſeruatum, & in hoc fine ſæculorum reaccenſum Lector planius cognoſcat, Votum Profeſſionis Monachorum noſtrorum, huic Apoſtolicæ Congregationi nomen dantium adſcribendũ duximus, quod ita habet:

Ego N. N. Anglus, Monachus Profeſſus, promitto, ſpondeo & voveo, coram DEO, Beatiſſima ſemper Virgine DEIpara, & Beato P. N. Benedicto, &c. me ſemper paratum fore, in Angliam Fidei Catholicæ propagationis Cauſâ redire, atque ibi permanere, indeque reverti ad locum mihi deſtinatum, quando & quoties mihi præceptum fuerit, à Reverendiſſimo Patre Præſide, Miſſionis & Congregationis Anglicanæ.

Ejuſdem ſolemnis Profeſsionis forma.

Jnviderunt hanc gloriam Noſtris nonnulli, muſſitatumque paſſim, eam Profeſsionem Monachis minimè competere, quibus conveniret Contemplationi ſolum, non prædicationis & docendi laboribus ſe dare: Unde permoti Congregationis Hiſpanicæ primates, cauſam alioquin liquidam, & non ſemel definitam, graviſsimo celeberrimi Salmanticenſis Senatus facultatis Theologicæ, judicio & cenſuræ permittendam cenſuere. Reſpexere Judices ad Bonifacij IV. ſuo tempore prolatum Decretum (quo, ante mille nimirum annos, ejuſmodi querelas oppreſſas & eluſas pridem memoravimus) & uſu perpetuo ac conſuetudine fundatum Jnſtitutum tum agnovere, poſt producta Bonifacij verba ſic pergentes, *Nos convicti tam apertâ Pontificis deciſione, non potuimus ei non ſubſcribere debita reverentia & obſervantia, atque ita cenſemus, Monachos BENEDICTINOS quantum eſt ex Profeſſione, qua juxta Regulam ſuam devinciuntur, aut ex inſtituto ſeorſum vivendi, à reliquis hominibus, ut liberius poſſint vacare contemplationi rerum Divinarum, non impediri quo minus poſſint â ſuis Superioribus mitti in Angliam, & alias provincias, ut dent operam, reductioni Hæreticorum ad fidem Catholicam, à qua defecerunt: & Converſioni quorumcunque infidelium ad eam. Addimus præterea perpetuo uſu & conſuetudine fuiſſe in Ordine Divi Benedicti hoc receptum, ſumma & evidenti Catholicæ Eccleſiæ utilitate, ut confirmat teſtimonium, cujus meminit Gratianus 16. q. 1. & præ-*

Invidia nonnullorum.

Repreſſio Collegij Salmantic.

Decretum Bonifacij IV.

ter

ter id ſunt plenæ exemplorum Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ, plena fere omnium Catholicorum ſcripta, quæ hoc nomine hunc Ordinem miris laudibus extollunt. Unde communis pene omnium Chriſtianorum animis inhæſit opinio, innumeros ex hoc Ordine Doctores, Concionatores, Martyres, & Pontifices prodiiſſe, adeo ut nemo ſit, cui hæc ignota eſſe poſſint. Ita tenet Schola Theologorum Salmanticenſium.

Ordinis noſtri antiqua & perennis gloria.

Subſcriptio Salmanticenſium.

F. Bartholomæus Sanchius, Decanus.
Joannes Alphonſus Curiel Canonicus Salmanticenſis.
Fr. Auguſtinus Antolinez.
Magiſter Andreas de Leon Canonicus Pœnitentiarius.
Magiſter Petrus Arrago.
F. Ludovicus Bernardus.
F. Petrus Ledeſma.
Magiſter Sagredo de Porres Canonicus Salmanticenſis.
F. Petrus Corneio.
F. Franciſcus Corneio.
F. Andreas de Eſpinoſa.
F. Baſilius Pontius Legionenſis.
F. Dionyſius Jubero,
Magiſter Gelanda Profeſſor Hebraicæ linguæ.
F. Petrus de Herrera.
F. Bernardus Bivanco.

Notarius publicus.

Et ego Antonius Ruano de Medrano publicus Apoſtolicâ Auctoritate Notarius & Salmanticenſis Academiæ Secretarius facio fidem, fuiſſe hanc reſolutionem Collegij Theologici ejuſdem Academiæ & Magiſtrorum ejus, quos novi, facta prius in ſuo clauſtro prædictæ difficultatis publica conferentia, cui interfui, & de mandato ejuſdem Collegij hoc publicum Inſtrumentum exhibui, die 27. Menſis Julij 1609. Rogatus.
Antonius Ruano de Medrano.

V. Florentius Converſus Turca.

Ex infideli fideliſsimus Chriſto & Eccleſiæ, magnis Virtutibus ſe probat in Germania noſtra, & Ducatu ejuſdem Luxemburgico Beatæ memoriæ Frater Florentius, Converſus celeberrimi Vallis Aureæ haud procul Luxemburgo Cænobij. Is Turca natione, ſecta Mahometanus, ſingulari Numinis gratia ad fidem vocatus, cum infidelium exercitu in Ungaria profligato, à Chriſtianis captus eſſet, à Sanctis Nicolao & Claudio Epiſcopis, qui ei vigilanti viſibiles apparuerant, converſus, à ſanctæ memoriæ Bernardo de Montgayllard, ſacris Baptiſmatis undis ablutus eſt, & piè inſtructus, cum ſacrum Religionis habitum ferventiſſimè expeteret, eamdem in Valle Aurea meruit, & Converſorum Ordini adlectus, admirabili innocentiſſimæ Vitæ exemplo, mirè ſe omnibus probavit & commendavit, & poſt multa ſanctitatis opera, cum ſæculum noſtrum plurimum exornaſſet, migravit ad Chriſtum, cujus res geſtas, paulo poſt in lumen prodituras avidiſſimè exſpectamus. Vita exceſſit Nonis Julij. *Ex Menologio noſtro & Henriq.*

Mira vita ejus ſanctitas.

Ludovicus Sombeck Abbas Gladbacenſis.

Mortalitatis exuvias deponit hoc anno Reverendiſſimus Dominus Ludovicus Sombeck celeberrimi Gladbacenſis Cænobij Abbas meritiſſimus, Congregationis Bursfeldenſis incomparabile decus, Zelator & promotor Diſciplinæ Regularis Zeloſiſſimus, qui ut de ſuis non ſolum, ſed & poſteris optimè mereretur, creditumque ſibi à Numine talentum minimè defoderet, ſed in lucra Domini converteret, librum edidit Divini Spiritus dictatis pleniſsimum, quem Titulo *Funiculi triplicis* inſcripſit, in quo Paſsionis, Mortis & Crucis Dominicæ Myſteria, & documenta Sanctorum Patrum verbis expreſſa, ſumma cum voluptate & utilitate legentium doctiſsimè & accommodatiſsimè redhibuit. Fuit vir magnæ authoritatis, deceſsitque anno ætatis ſeptuageſimo ſexto, Prælaturæ vigeſimo ſeptimo, Sacerdotij quinquageſimo ſecundo, profeſsionis quinquageſimo ſeptimo, brevi, at ponderoſo Elogio à ſuis in Epitaphio honoratus, *Sanctorum ſemita morum, Doctrinæ Jubar, & Religionis honor* digniſsimis ſane Titulis appellatus. *Ex Monimentis ejuſdem Cænobij.*

Inſigne encomium

V. Annas Cardinalis Metis ſolemniter excipitur.

Nunc denique menſe Junio valedicens Henrico Regi ſui amantiſsimo Pariſijs diſcedens Metas petit Eminentiſsimus Cardinalis noſter Annas de Eſcars, poſſeſsionem aditurus, & Eccleſiæ recens ſibi creditæ conſulturus, incredibili omnium plauſu exceptus, Decano & Canonicorum præcipuis, ad famoſum uſque caſtrum Malatour obviam occurrentibus, reliquis cum Gubernatore Regio, in pagum uſque Moulin, in occurſum advolantibus, ipſumque ſplendidiſsimâ pompâ inter tormentorum bellicorum exploſionem in urbem & Cathedralem Eccle-

cleſiam, atque inde Palatium Epiſcopale inducentibus.

Plauſus omnium. Miraculum illico vigilantiſſimi Paſtoris ſeſe exhibuit, nihilque prius habuit, quàm Clerum reformare, exemplum ſanctitatis omnibus præferre, cunctos demereri, admirabili ſeſe prudentia in omni ejus actione, juxta Zelum ſanctiſſimum prodente, nemine non in tanto Principe ſummam animi demiſſionem, humanitatem & liberalitatem admirante, & verè paternum affectum agnoſcente. *Ex Vita ejuſdem Ms.*

Prodigiosè ſervantur Reformatæ Moniales. Non ſine prodigio ſervatæ hoc anno Moniales noſtræ Montis Martyrum, veneno ſæpius impetitæ, pane infecto, quem perditiſſima illa ſoror Maria Pariſienſis dicta ope cacodæmonis pinſere conſueverat, Monialibus voto ſe ſe Divo Carolo Borromæo obſtringentibus, ſi ea peſte, hominis (adeo peſtilentis Monaſterio) liberarentur, quod hoc etiam anno impetrarunt, & Maria illa, diu ipsâmet & dæmone obluctantibus, penſione annuâ promiſsâ, procul accommodata fuit, ita ut de ejuſdem improba vita nihil porro reſcire poſſent, nedum intueri cogerentur inque tot periculis & anxietate eidem convivere. *Ex Vita Bellovillarienſis.*

Antonius de Conceptione Abb. Alcobaciæ. Eligitur hoc anno Abbas Alcobatiæ Reverendiſſimus Dominus Antonius à Conceptione, vir præſtantiſſimus, ſub quo, ex inſigni Doctiſſimorum virorum Conventu, duo præ alijs celebrati ſunt R. P. Bernardus Brito Philippi III. Hiſpaniarum Regis in Regnis Luſitaniæ Archi-Hiſtoriographus; qui *duos Tomos Monarchiæ Luſitanæ* à Luſitanis in admiratione habitos: *effigies item Regum Luſitaniæ, Chronici Ciſtercienſis Libros ſex*: *Commentaria in Michæam Prophetam*: & alia æquè erudita publicavit; & Franciſcus Carreyro Sacræ Theologiæ in Univerſitate Coninbricenſi publicus Anteceſſor, qui vel docente ibidem Franciſco Suarez (noſtri ſæculi oraculo) inter primarios meruit numerari. *Ex Monimentis Alcobatiæ.*

Leonardus Rubenius Abb. Abdingkofenſis. Moritur hoc anno haud minimum Burſfeldenſis Congregationis noſtræ decus Leonardus Rubenus ſive Rubenius Abdingkhofenſis Cænobij Abbas & prædictæ Congregationis Præſes Generalis, vir de Ordine meritiſſimus, & relictis etiam ingenij & pietatis pulcherrimis monimentis clariſſimus.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. X.
Sancti Patris Benedicti. M. C. XXX.

Rurſum Benedictino Sanguine ſacranda fuit hoc anno, noſtrorum infinitis laboribus tanto decurſu ſæculorum exculta Anglia. Fuit is, qui Anglorum ſalutem ſanguine & vita potiorem habuit Venerabilis P. F. Joannes Robertus de Mervinia, unus ex primis Monachis, qui poſt Religionis Catholicæ in Anglia ſuppreſſionem, ad ejuſdem reductionem operandam, à Reverendiſſimo Præſide Apoſtolicæ Congregationis fuit deſtinatus, Vir magnæ conſtantiæ, Zeli præcipui, & charitatis; qui ſæviente Londini peſte graviſſima, infectis & morientibus aſſiſtere, & Sacramenta miniſtrare, fidemque annunciare, pro Chriſto perſeverantiſſima devotione ſuſtinuit; poſtquam ſæpè ſæpius è carceribus in exilium miſſus fuiſſet, tandem ob Fidei Catholicæ conſtantiſſimam profeſſionem, ſententiam capitalem & ſupplicium hilaris ſubijt, ſuoque proprio Sanguine, Chriſto Regi Regum litavit die 10. Decembris morte feliciſſima & in oculis cœli ipſius plurimum glorioſa, infinito populo ſpectante periculoſis laboribus finem impoſuit, & feliciſſimum animum ad triumphos æternitatis dimiſit. Ejus agonem fuſius deſcribit Antonius de Jepes noſter tomo 4. in Chronico Generali Ord. aitque inter omnes Religioſos, qui in Inſula illa laborarunt, penè Principem reputari poſſe, quod ad laborem & fructum prædicationis attineret. Fuit autem quinquies captus, ſemper pro DEO & Religione mori paratiſſimus, & toties ſingulari DEI providentia ad multorum ſalutem dimiſſus & libertati redditus. Sexta vero vice comprehenſus ipſa Dominica I. Adventus, cum in Catholici cujuſdam viri domo, ſacris operatus eſſet, octava die Decembris, quæ Conceptionis Immaculatæ DEIparæ Virginis honori ſacra & ſolemnis eſt, in Judicium productus, mira conſtantia & ſapientia coram Judicibus rationem Fidei reddidit. Decimo Decembris ad locum Supplicij deductus, coram toto populo, Sacerdotem ſeſe eſſe, & Mona-

V. Joan Robertus de Mervinia. *Martyrio Apoſtolatum coronat.* *Inſigne cœlis ipſis ſpectaculum.* *Sancti Viri merita.*

Monachum Ordinis S.P.Benedicti publicè profeſſus, mox patibulo appenſus eſt, ac poſtea ſemivivo exſectis inteſtinis, in quatuor ſciſſus partes, cum alijs quatuor Catholicis, inter ſedecim latrones, quorum unum in ipſo Supplicij loco, per breve colloquium convertiſſe dicitur, glorioſo Martyrio ſuum Apoſtolatum conſecravit. *Vid. Jepes, Reinerus, &c.*

Latronem in ipſo ſupplicij loco convertit.

Ex mortali hac vita ad gaudia tranſit hoc ipſo anno Chriſti Confeſſorum, ſanctæ memoriæ Venerabilis Pater F. Placidus à S. Mauro, Fulienſis celeberrimi in Regno Galliarum Monaſterij Monachus. Hic Jtalus natione, cognita fama ſanctitatis Fulienſis Congregationis Monachorum, quo felicius ad vitam perfectiorem contenderet, ad ipſum fontem recurrendum ratus, in ipſo Congregationis tam ſanctæ Archiſterio ſuſcipi rogavit & meruit. Ubi cum ſtatim in magnam profeciſſet vitæ perfectionem, Jnfirmorum ſibi demandatam curam, plurimis annis magno cum ſolatio ægrotantium geſſit; charitate ſiquidem inſigni & pervigili erga Fratres fervens, promptus ad omnia ſervitia extitit, manſuetudine præterea tanta, tantaque animi demiſſione ut omnibus in delicijs eſſet, in tantis tamen occupationibus, ad opus Dei in choro promptiſſimus. Jta plurimos conſumpſit annos, patientia invictus & mirabilis compaſsione. Proin veniente remunerationis hora, paucis ante obitum horis agonizans, Fratres ſibi adſtantes, ad officium Divinum perſolvendum invitans, tanquam cygnus quidam moriendo concinens ſolemne illud: *DEUS in adjutorium meum intende* intonavit; quod perſequentes Fratres, officium ejuſmodi circa lectum adimpleverunt. Sacroſanctum Euchariſticum Sacramentum pro Viatico, tremebundus, & blandis ſermonibus, Chriſtum præſentem alloquutus, ſoluſque de repente à lectulo proſiliens cum incredibili humilitate genuflexus adoravit & ſumpſit. Jn primo autem infirmitatis ſuæ limine, poſtremam ſuæ vitæ horam prædixit, ſcilicet non viſurum ſe mortem, niſi prius videret finem diei Divo Tutelari ſuo Mauro ſacri, uti & contigit, ipſo S. Mauri Abbatis 15. Januarij mortuo, imo in Mauro & Benedicto Patre ſuo feliciſsimè redivivo. *Carolus à S. Maria Phil. Malabayla, &c.*

V. Placidus à S. Mauro.

Jnfirmarius Monaſterij.

Moribundus, Deus in adjutorium præcinit.

Mortem prædicit.

Memorabile, quod ſub hoc fere tempus Venerabili P. F. Leandro à S. Martino juveni etiamnum, nec quo ſpectaret intelligenti contigit. Erat parentibus editus Hæreticis in Britannia, & cum ingenio eſſet florentiſsimo, præmaturè ſtudijs litterarum applicitus, & quod tenui marſupio parentes eſſent, magnamque de ipſo ſpem Magiſtri conciperent, ad ſtudia pſeudo-Theologica traductus, mira & magna olim, uti Profeſſores ominabantur, contra Catholicos præſciturus. Jnſignierat ipſum Natura & Naturæ parens ea vultus gratia, formæ elegantia, ut quod Gregorio Magno, primo contuitu Anglorum viſum, Angelos appellandos, hoc in Leandro conduplicatum appareret. Acceſsit ingenij ſubtilitas, judicij acrimonia, vis tanta eloquentiæ quæ ſupra penè hominis naturam viderentur. Contigit ſæpius ut propter eximiam eruditionem, in Diſputationibus publicis, in ſumma frequentia univerſitatis, de induſtria ſæpe juveni, & quidem ex tempore diſputandi & argumentandi occaſio & licentia à Profeſſoribus præberetur, tanta omnium cum admiratione, ut fama dein latius ſparſa, magni etiam Principes, tantum ut juvenem hunc audirent, Diſputationibus intereſſe volupe ducerent, & qui audiſſent vix ſatiari poſſent. Verum quam gratum id cæteris, ita deinceps profeſſoribus odioſiſsimum fuit, cum juvenis dictante procul dubio Numine talia in medium afferret argumenta, & quidem ſummè Theologica, quibus ſolvendis nemo omnino profeſſorum ſufficeret, & perurgente juvene omnes obmuteſcerent, obſtupeſcerent, tanto majore Principum plauſu, quanto majore Academicorum Doctorum confuſione. Evocatus ab his non ſemel, & graviter objurgatus, quod Catholicus eſſet, & libris atque Magiſtris uteretur Catholicis, negavit, & pro virili ſe purgavit, imo ad ſui purgationem teſtium ſatis, & quotquot haberet domeſticos, omniumque ſuorum greſſuum conſcios adduxit. Exarſere in curioſitatem majorem, quotquot de hoc juvene audierant Britanniæ Magnates, ita ut quotieſcunque diſputandum

F. Leander à S. Martino.

Forma juvenis incomparabilis.

Ejus mira in diſputando ſubtilitas.

Concurſus ad juvenis Diſputationes.

dum Theologicè & publicè eſſent, certàtim & frequentiſſimi maximi undecunque Proceres concurrerent, & vel ab invitis extorquerent, ut in arenam Leander committeretur, ipſo enixè deprecante, donec vel invitus, etiam ab invitis & in ſpeciem ſimulantibus cogeretur, eodem ſemper ſucceſſu, ut hoc triumphante, Doctores omnium ſibilo exponerentur. Concluſum proin, ſecreto conſilio, juvenem innocentem Univerſitate ſolemniter excludere, imo ut Hæreticum eijcere, fruſtra illo deprecante & veniam rogante. Jta mœrore abſorptum, rubentibus & turgentibus oculis Angelica facie juvenem contuitus & miſeratus, quidam Societatis JESU Theologus, ſæcularem indutus veſtem, amanter alloquitur, cauſas triſtitiæ ſciſcitatur, nihilque non ut mœrorem ſolaretur, pollicetur, donec captus ille benevolentia viri, ſeſe totum expectorat. Rogavit argumenta Pater, & mirari ſatis non potuit, adeo docta, firma, prævalentia. *Et non potuere hæc ſolvere Tui Profeſſores?* inquit. Jlle: *Non potuerunt. Atqui*, ait, *Tu fortè poteris, qui ſic argumentabaris. Minimè*, reſpondit: *nam ideo propoſui, ut mihi ſolverentur. Sed quid, mi Juvenis*, ait Pater, *ſi reapſe inſolubilia ſint, ſi Dictata Divina, ſi meræ Veritates?* Jta attentum, attonitum & benevolentia captum, cum domum reverti præ erubeſcentia ipſe dubitaret, facile ad ſuum perſuaſit hoſpitium, & prolixius informavit, optimè habitum, proprijſque jam ſuis, imo Divinis captum argumentis, convictumque, ut facile perſuaderet inſidias & odia Profeſſorum declinare, & quo digitum intenderet, eo verti, aſſerens in portu proximo navem conſiſtere, quæ prima nocte ſecundiore vento aſpirante in Hiſpanias vela factura eſſet, ibi non minus, quam inter navigandum à ſe omni modo providendum. Annuit promptiſſimè juvenis, & Veſpere ductus ad navim, altera mox die aſpirante cœptis Numine, eo lætior ex Anglia evolavit, quo certior de Vocatione ſua Divinitus redditus, primâ quâ in navi conſederat nocte, raptus in extaſim, animadvertente qui una navigaverat alio Societatis Patre, faſſus quidem tunc eſt, mira quadam viſione ſe recreatum, de cætero prodere prohibitum, donec occaſio ſe certa & cauſæ recitandi, quæ viderat, offerret. Jta in Hiſpanijs feliciter appulit, in Collegio Patrum Societ. Valliſoleti optimè accommodatus, perbenignè habitus, & ſtudijs Theologicis adhibitus, in quibus paulo poſt ad miraculum profecit. Cætera paulo poſt, ipſius rei narrandæ mirabili occaſione, *Rom. Hayus, &c. & Congr. Angl. Script.*

Mira hominis Vocatio.

Jn Hiſpanias concedere conſentit.

Revelatio Divina.

Jn Gallijs magno noſtrorum luctu Henricus IV. Franciæ Rex immani ſcelere à Sicario quodam in curru geminato lethali ictu vulneratus, nec multo poſt, ſacris ritè munitus extinguitur, hoc ipſo loco memorandus, tanquam mirificus Noſtrorum fautor & protector; imo Genebrardi noſtri in Chriſto JEſu filius, Fulienſium noſtrorum & Reformatorum omnium Patronus ſingularis.

Henricus IV. Gall. Rex occ. fautor Ord. ſingularis.

Jn Hiſpanijs florent plurimi doctiſſimi ſimul & perfectionis opinione clariſſimi, tam Valliſoletanæ quàm Ciſtercienſis familiarum noſtrarum, è quibus Antonius à Perez noſter, æque ſanctiſſimus atque eruditiſſimus, de quo ſuo loco plura, & Chryſoſtomus Ruyz Hortenſis Monachus Tyronum director, & Prædicator verè Apoſtolicus, cujus ingenij monimenta diverſa ſunt: *Tractatus de Prælatorum onere & curâ*, nec non alius libet *de Præſentia DEI.* Et Hieronymus de Llamas Abbas Carracetanus, qui cum aliquando ægerrimus feſto S. Hieronymi, veſtibus indui & ſellâ geſtatoriâ Choro inferri rogaret, nec impetraret, Deo queſtus tantum oratione potuit, ut à Monachis ſub Matutinis, præſens, ſanus, robuſtus & bene valens, ut apparebat, cumque alijs canens videretur, cunctis admirantibus & poſt Matutinas Laudes ad cellam ejus currentibus & qualiter illum conſpexiſſent recitantibus, cum tamen modo in lecto adeo infirmum intuerentur. Reſpondit vir humilis: *A Spiritu actum, quod corpori negatum fuerat, & ſe in Spiritu in Choro fuiſſe.* E lucubrationibus hujus celebrantur: *Methodus Curationis animarum* ſæpius in Hiſpanijs & Germania typo vulgatus liber, ſed & libri Dialogorum duo. Vivere deſijt vir præſtantiſſimus hoc ipſo anno 1610.

Antonius de Perez.

Hieronymus de Llamas.

Mirabilis abſentis in Choro præſentia.

Moritur eodem anno gravibus ex-

Nicolaus le Franc Abb. Lætienſis.

coctus infirmitatibus. Nicolaus le Franc Abbas Lætienſis meritiſſimus, verè ubivis lætus in adverſis, qui arctis quantumvis rebus ſibi tamen ſuiſque de neceſſarijs quaſi detrahens in pauperes omnia effundebat. Js minima quævis ſtatuta Ordinis ad amuſſim exacta & ſervata voluit, verè ſæculo mortuus, cùm omnia ſæculi conſortia vitaret, cumque ſuis non aliter atque minimus omnium viveret.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.XI.
Sancti Patris Benedicti. M.CXXXI.

B. Natalis Mars mon. Turonenſis.

ILLuſtriſſimum Galliæ Sydus hoc anno cœlis inſeritur Beatiſſimæ memoriæ Natalis Mars, Majoris Monaſterij prope Turones Monachus, ſæculi noſtri ſingulare ornamentum. Hic Gallus natione, Aurelianenſis patria, à puero litterarum adhibitus ſtudijs, in alma Pariſiorum Urbe, in Divinis æquè atque humanis litteris excelluit, atque ibidem Gradum Licentiatus in Theologia accepit. Verum inanitatem mundi in tot conſiderans vanitatibus, ſolius Numinis ſervitio conſecrare ſe ſtatuit, & paulo poſt ad Majus ſe conferens Monaſterium, S. P. N. Benedicti complexus Regulam, reddere, quod voverat, firmiter propoſuit.

Regulæ ad amuſſim ſtudioſiſſimus.

Regulæ proin ejuſdem non in Monaſterio ſolum, ſed & extra cum Pariſijs in Collegio ejuſdem Monaſterij reſideret, obſervantiſſimus, nihil quidquam ſine licentia Superioris dicti Collegij accipiebat, donec ad Monaſterium ſuum ſe reciperet. Sed cupiens Regulam Sanctiſſimi Patris ſui ad amuſſim obſervare, cum aliquot Monachis ejuſdem Cænobij, contulit ſe ad Prioratum Sancti Maglorij de Leonio in Minore Britannia, ubi Societatis Britannicæ fundamenta jecit, quæ Auctoritate Urbani VIII. Pontificis

Initia Congreg. S. Mauri.

Maximi coaluit poſtea in Congregationem Sancti Mauri, in Comitijs Generalibus Ejuſdem Congregationis, quæ habita ſunt in feſto Exaltationis S. Crucis, anno Domini milleſimo ſexcenteſimo vigeſimo octavo, in Cænobio S. Trinitatis de Vindocino. Fuit Natalis auſterioris vitæ, Carnem macerabat cilicio, quod pene totum ejus corpus tegebat. Fuit ſingularis patientiæ, diutiſſimè acerbiſſima iliorum tormina patientiſſimè ferens, quæ illum etiam à Miſſa celebranda, & Divino officio, non prohibere poterant. Fuit Prior Monaſterij de Troucheto in Minore Britannia; cujus verba nihil niſi DEI amorem ſonabant.

Miraculorum gloria celeber.

Fuit inſignis Verbi Divini præco, quo in munere, ut etiam in Confeſſionibus audiendis, multos è vitiorum ſentina eduxit. Obijt anno 1611. ſatis juvenis, ætatis nimirum ſuæ, trigeſimo quinto. Sepultuſque eſt in Eccleſia dicti Prioratus S. Maglorij. Ad cujus tumulum multus fit populi concurſus, ob ſanitatum gratiam, quam DEUS, eum invocantibus conferre ſolet. Ejus corpus poſt aliquot annos effoſſum integrum & ſine ulla corruptione inventum eſt.

Corpus incorruptum.

Jta ut hoc etiam noviſſimo tempore, in hoc novæ Congregationis Jnſtitutore, ſanctiſſimum Legis latorem noſtrum, in ſuis reſtituto cui ipſe ſervierat Spiritu, intueamus, in Natali autem *Benedictus* verè *Redivivus* comprobetur. *Ex Vita, per Hug. Menardũ.*

Ven. Bernardus Colnagus Soc. PP.

Piè vita functus eſt hoc ipſo anno 1611. Venerabilis Pater Bernardus Colnagus celeberrimæ Societatis JESU Preſbyter ſanctimoniæ & doctrina laude celeber, qui à Benedictinis, ut ipſus fatebatur, non uno in loco beneficia memoratu digniſſima acceperat. Specimen è multis memorabile hoc inprimis: Cognoverat in Sylva quadam ſolitarium degere ſanctimoniæ fama clarum ex Divi Benedicti Patris familia, qui Chriſti patientis in corde pœnas expertus immenſis laniaretur doloribus: quem familiarius ſibi lucrandum ratus, convenire non diſtulit & amiciſſimum nactus, remque plenius edoctus tantæ gratiæ admiratione accenſus inſtantiſſimis precibus pulſare non deſijt, donec idem ſibi prædictus Pater à Numine impetraret.

Mira gratia Benedictinus.

Mira ſollicitatio.

Jmpetravit, & ita quidem ut & ipſe, tantorum particeps fieret dolorum, adeoque & meritorum. Quotieſcunque proin ipſi concionanti de Paſſione Domini ſermo fuit, ſexta quaque feria acerbiſſimum in latere cruciatum, & lethiferos in corde dolores perſenſit, haud ſecus ac ſi lancea perfoſſus, immane vulnus accepiſſet.

Conceſſio rara.

Creſcebat autem dolor præ magnitudine fervoris. Neque tunc ſolùm ſed quoties etiam Sacris operatus eſſet, cor ſibi comprimi findique ſentiebat. Jnde quoties ab

altari

altari digreſſus eſt, ad mortem uſque torqueri ſentiens, amicorum fidiſſimo perſæpe dixit: *Diſſimulo ego quidem, ſed ſentio me mori.* Deinde ad DEUM converſus: *Si mori me vis Domine* inquit, *moriar.* Negabant Medici eum dolorem doloriſque Principia naturæ adſcribenda, ipſe verò non neſcius, unde originem traherent, non quærebat medicinam, pro medicamine illi erat, liquidiſſima voluptas quæ dolore abſcedente, animum non minore gaudio implebat, quàm doloris tormento confixerat. *Jta Paulinus in Vita Bernardi.*

V. Godiferus à S. Mauro.

Tranſijt hoc eodem anno, & anni initio, Tertio Nonas Januarij, ad ſedes & gloriam Beatorum Venerabilis Pater F. Godiferus, à S. Mauro cognominatus, verè florentiſſimum Galliarum Regni lilium, in Paradyſo Empyreo inſerendum. Js Gallus natione, profeſſione Monachus, Magni illius Barrerij Fulienſium inſtitutoris in florentiſſimo illo Reformationis Archiſterio diſcipulus, imo ſacri rigoris pijſſimus & ferventiſſimus æmulus, incredibili ſeveritate corpus excrucians, in illud ſolidioris pœnitentiæ ſtudio ita ſæviebat, ut ad multam uſque ſanguinis effuſionem diſciplinas protraheret. Sacris prius operari non conſuevit, quàm horam integram & amplius ante Crucifixi imaginem proſtratus, in contemplatione tanti Myſterij affectum accendiſſet. Ut autem rigidus ſibi, ſic in proximos humanus & beneficus exiſtens, ægrotos maximè & agonizantes, maxima charitate, & ferventiſſimis exhortationibus erexit; quibus omnibus deſiderium vitæ æternæ & diſſolutionis è corpore altius impreſſit. Vita exceſſit hoc anno, &, quem diximus, die, Burdigalæ Biturigum Vibiſcorum ad Garumnam metropoli; cujus ibidem ſacrum corpus requieſcit. *Ex R. P. Philippo Malabayla & Carolo à S. MARIA.*

Ægrorum conſolator inſignis.

Legibus roboratur Congregatio Anglica.

Jnvaleſcit viris ac viribus Generoſiſſima, Apoſtolicæ functionis, Prædicationiſque in gentibus, Congregatio Benedictina Anglica, æternaturo de Regno Angliæ merito & ſtudio Monachorum æternis ſæculis commendando, eademque hoc anno legibus optimis fulcitur, atque ſequente anno ſolemniter à Paulo V. Pontifice Maximo approbatur, confirmatur & commendatur. Celebrantur ex diverſis Hiſpaniæ atque Jtaliæ Congregationis Monachis, viri Religioſiſſimi & doctiſſimi, qui Spiritu DEI impulſi certatim eidem ſanctiſſimæ Miſſioni nomen dantes, ſe veras & ultroneas Chriſti victimas pro gloria Numinis & ſalute populi atque Regni Anglicani, ultro & ſponte in Sacrificium obtulere. Jllos inter, non minimi nominis fuere Reverendi Patres ac Fratres: Anſelmus de Manceſtria Caſinenſis; Auguſtinus de S. Joanne Hiſpanus; Robertus Sadlerus; Thomas Præſtonus, Hillus Hiſpanus, &c. *Legendus fusè omnia perſequens Reinerus noſter in App. p.* 1.

Viri illuſtres.

V. Eliſabetha de Caſtello monialis.

Etiam Germania noſtra frigidiſſimo hoc ſæculo & ſolo floſculum inſignem tranſmittit Paradyſo Domini, præſenti anno, Eliſabetham de Caſtello, Prænobili & antiquo genere, Mayrongenſis haud procul Fryburgo Vchtlandiæ, Cænobij Profeſſam; quæ ut Virginitatem ſuam non ſolum, ſed ſe totam Numini devoveret, juvenili ætate jugum Domini amplexa ſacrum, Tyrocinium mira alacritate ſubijt, & vero etiam virili certamine Victrix, cum eam præſtanti nobilitate Vir conjugem exambiret, & ante Monachicæ vitæ profeſſionem, varijs modis & artibus tentaret, conſtantiſſimè reſpuit, ad unum ſeſe toto corde convertens, à quo ſanctiſſimis amoris illicijs caſtiſſimè rapiebatur. Jnde Votis ſolemniter emiſsis, omnibus ſeſe ſanctitatis exercitijs dedit, humilitate, patientia, obedientia, orationis ſtudio, & rigida Vitæ auſteritate, cæteris ſororibus omnibus facem illuſtrem præferens. Tandem plurimis attrita infirmitatibus, eaſdem ad mortem uſque patientiſsimè tolerans, mira ſpiritus alacritate, in amplexus Chriſti ſponſi felicem animam exhalavit quarto Jduum Januarij. Numine quàm primum merita ejus declarante, cùm poſitum in feretro Virgineum corpuſculum, ſuaviſsimum odorem, non ſolum per templum & Monaſterium, ſed etiam extra terminos Monaſterij latè effunderet, ſumma omnium cum admiratione; Referente hæc præſentiſsimo teſte Reverendiſsimo Wilhelmo Altæ-Ripæ Abbate, qui ejus vitam deſcripſit, ipſeque eam inhumavit.

Variè tentata uni Deo adhæret.

Prodigioſa à morte fragrantia.

Ne abſque purpura etiam glorioſiſsimi Martyrij hic annus eſſet, nobilitarunt eundem generoſiſsimo agone duo ſpectatiſsimi ex Ordine Benedictino pugiles, viri venerandi Nicolaus Sadlerus & Nicolaus Huttonus, quos Rex imemor fideliũ monitorum vitæque atque exempli ſanctiſsimæ Martyris & Matris ſuæ, in eâdem, etſi alio falſiſsimo prætextu, decapitatæ causâ, ob conſtantiſsimam unicè ſalvantis Fidei defenſionem, in vincula rapi, arctè haberi, rigidè examinari, & capitali ſententia ad mortem condemnari juſſit. De his *Joannes Molanus Corcagenſis in Epitome de Martyribus Angliæ.*

Jacobus Del-Rio Abbas de Bodeloo. Superiore anno deceſſerat Præſul eximijs meritis, & unus tomo integro dignus Jacobus Delrio Abbas de Bodeloo incomparabilis, quem celebrantes exſpectavimus oculatorum teſtimonium, donec Epitaphium ponerent, ne nos multum dixiſſe videremur. Sequens poſuêre:

Epitaphium ejuſdem.

Abbatum Exemplum, ſpecimen Venerabile morum,
Spes inopum, Fidei ſplendor, honoris honor
Et Patriæ communis Amor, verè aurea priſci
Vena boni, & Rivus perpetuæ uber opis.
Quæ Delrio tibi ſimul omnia confluxêre.
Omnia nunc tecum, tot periêre bona.
Aut potius cœlum tecum ſubière petente
Omnia, ut Oceanum fluminaprona petunt.

Jta laudaſſe ſatis duximus, ſimul & parentaſſe. *Ex Monimentis Bodeloenſibus.*

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. XII.
Sancti Patris Benedicti. M. C. XXXII.

Ven. Annas d'Eſcars S. R. E Card. moritur. SUmmo Romanæ Eccleſiæ totiuſque Regni Gallici luctu, valedicit hoc anno mortalibus, Eminentiſsimus ſacræ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis, nec non Lexovienſis & Metenſis Cathedralium Eccleſiarum Epiſcopus Dominus Annas ab Eſcars, ſacræ purpuræ ornamentum ſingulare, Princeps omni laude major, verus ovium ſuarum paſtor, pauperum omnium pater, afflictorum conſolator, tantus omnino taliſque vir, qui propter evidentia ſanctitatis ſigna, pro miraculo omnino & ab omnibus haberetur. Deceſſit religioſiſsimè in Caſtro ſuo Principali, cognomine Vic; poſt ſumptionem omnium SS. Eccleſiæ Sacramentorum, & poſt Benedictionem tanquam alter Patriarcha Jacob omnibus domeſticis ſuis datam, in feliciſsimum ſomnum ſanctè reſolutus die 19. Aprilis hujus anni, hora octava Matutina, inexplicabili omnium luctu deploratus, à puero, ad ſupremam uſque ætatem, omnibus amabilis, de cujus jam grandævi ſenecta, ipſo perfamiliariter uſus illuſtriſsimus Gaſpar Scioppius *cum ſumma prudentia*, inquit, *eam ipſam omnibus probabat innocentiam, in qua S. BENEDICTI habitum, non plus octo annos natus ſuſceperat.* *Inſigne encomium.* Laudatus fuit oratione funebri ab Andrea Valoderio, poſtea S. Arnulphi Abbate, cujus mortis annus hoc numerali carmine indicatur:

LaVs pIa pVrpVreI CætVs CLaVſtrIqVe CoLVMna
Anno hIC eXpreſſo GIVrIVs aſtra petIt.

Demeruit plurimum, noſtrorum antiqua conſuetudine, novum in Gallijs Sancti Franciſci de Paula Minimorum Ordinem, cujus Alumnos paternè fovit, quique ſub ejus auſpicijs inſigne Metis Cœnobium condiderunt. *S. Pauli Minimorum Ordo ab ipſo promotus.* Corpus ejus fuit Metas allatum 26. dicti menſis Aprilis, & depoſitum in Eccleſia S. Maximini, poſtera vero die 27. ſcilicet, fuit à toto clero inde translatum quàm ſolemniſsimè, & in ea ſepultum. Magnificentia ſepulturæ, reſpondit magnificentiæ receptionis & introductionis. Mauſoleum ſpectatur in Sacello, quod eſt retro altare majus, è præſtantiſsimi generis marmore, cum repræſentatione ſculpta ipſius perſonæ, & ſequenti Epitaphio:

PIIS MANIBUS ÆTERNÆ MEmoriæ plorabili buſto, Antiſtitis deſideratiſſimi, omni ævo retro dolendi

Epitaphium tanti Cardinalis.

Annæ d'Eſcars Tit. S. Suſannæ S. R. E. Presbyteri Cardinalis de Giury nuncupati, qui paterna indole, clara familia d'Eſcars, materna proſapia prima Longoviorum Nobilitatis, egregia Principum Aurelianenſium conſanguinitate, infeliciſſimo ſæculo, feliciter Eccleſiæ datus, Pariſijs editus, Divione in antiquiſſimo Divi Benigni Cænobio, Sancti BENEDICTI diſciplina inſtitutus, profeſſuſque, indidem Abbas, tum Lexoviorum Antiſtes electus, tota

ta Gallia præclarus, Romæ perquam illuſtris, Metis amabilis, ubique ſtupenda lenitate, ſpectabili ſenio, rara pietate innata gravitate, mirabilis ac venerandus, Regi percharus, Pontifici Maximo jucundiſſimus, omnibus æternum lamentabilis, Eccleſiæ Metenſis Pontificatu, ſimul & caſtiſſima vita perfunctus, Vitam immortali gloria deproperatam oppetiјt XIII. Cal. Majas, anno ætatis 68. ſæculi vero Chriſtiani ſupra milleſimum ſexcenteſimum duodecimo.

Leander à S.Martino. Leander, à S. Martino dein cognominatus, de quo ſupra, in Collegio interea Societatis Jeſu Patribus credito ſive ſeminario quodam commodè accommodatus, admirationi omnibus ab tanto in ſtudiјs progreſſu fuit, optimis ſe juxta moribus, non minus quàm Angelica vultus gratia commendans; cum fortè à Patre aliquo Societatis in Urbem propter negotia egreſſo, ſocius adhibitus, in foro publico circumferens oculos, eminus contuitus, cum ſocio Religioſo Sancti Martini Abbatem, pedes modeſtè incedentem, mirabili quodam Spiritu raptus (neque enim antea ullum viderat Benedictino in habitu amplis ex more manicis cucullatum) præcoci curſu, non tam pedibus, quàm animo volans, quem volebat illico aſſequutus, ſpectante magna multitudine hominum ad ejus ſe pedes abijcit, tenet, rogat, ſupplex efflagitat, in contubernium ſuſcipi, contuente procul Patre, & erubeſcente, ſuper juvenis cæteroquin graviſsimi, & verecundiſsimi tam inſolenti curſu, & ad pedes ignoti hominis abjectione. *Mirè ad AbbatemS. Martini rapitur.* Animadvertiſſe ſtatim Vocationis gratiam, vimque ac impulſum vocantis Abbas viſus eſt; præſul cæteroquin fama ſanctitatis clarus; & incertum quo reſponſo dimiſſum, an ſequi juſſum, conſtantiſsimum ſane in propoſito juvenem deprehendit. *Suſcipitur.* Suſpecta Patribus Societatis res fuit, ne ſive per litteras, ſive per intermedias perſonas, commendata tota urbe & cognita juvenis Virtus, etiam Religioſorum S. Martini animos concitaſſet, ad hominem quibuſcunque artibus ſibi vendicandum: cujus ſaluti & ipſi conſultum cupierant, & ad magna natum, magnis etiam rebus, in multi ſequuturi fructus ſpem, deſtinaverant; cùm ille obfirmatiſsimo animo, omnes alias conditiones à ſe juxta promiſſa ampliſsima reijceret, & à ſuo, cujus amplexus pedes eſſet, Domino Abbate abſtrahi nulla ratione permitteret; donec delata re ad Epiſcopum, ipſe adeſſe cum Abbate juſſus, attonito ſuper primo intuitu cœleſte quid præferenti s Leandri Epiſcopo, hic in genua provolutus, Vocationem ſuam, nullo interveniente homine à Numine factam, Pontifici diſertè recenſeret, & ſuam in navi extaſim, inq͂ue hæc viſionem detegeret. *Ad Epiſcopum defertur. Vocationis gratiam recitat.* Jta, ut & Epiſcopus, & Societatis Patres, non minus quam Abbas, Dei in juvene gratiam agnoſcerent, & Dei magnalia celebrarent. Ut hinc facilè videas, Numen optimum in hoc vas Electionis Congregationi noſtræ Anglicæ, in ſpecialem Apoſtolatus gratiam, jam tunc deſignaſſe & deſtinaſſe, quod ſuo loco dabimus. *Ex relatione ejuſdem Congreg. Patrum, & R. P. Rom. Hajo.*

Sic Leandrum (quo enim ante Monachiſmum dictus ſit nomine, ignoramus) Divina diſponente, ad Angliæ ſubſidium providentia, hoc iterum anno, alius è Noſtris Præfatæ Congregationis Monachus, Britanniam glorioſa confeſsione & pretioſiſsimi Sanguinis purpura condecorat, Reverendus P. F. Guilelmus Scotus, Nobilitatem Generis, ſolidiſsima Generoſitate, meritis graviſsimis, & digniſsimâ in aſſerenda Catholicæ Fidei Veritate conſtantiâ comprobans, & æternum commendans, poſt crebros carceres & exilia, ad munus ſuum Apoſtolicum, haud impari alacritate contempto omni vitæ periculo reverſus, Londini denique Nonis Junij, in magna corona ſpectantis populi glorioſo Martyrio conſummatus. *Ex Hiſt. Mart. Angl.* *Ven. P Gulielmus Scotus. Martyrio coronatur.*

Moritur hoc etiam anno inſigne Ordinis noſtri decus Reverendiſsimus Pater F. Victorinus, quondam Caſinenſis Abbas meritiſsimus, ex in Stabienſis, tum Arianenſis Eccleſiæ Epiſcopus, denique inter Aſſeſſores Summi Pontificis Epiſcopos cooptatus, Clementi VIII. & Paulo V. chariſsimus, cujus ſupereſſe, ait Marcus Antonius Scipio noſter, quæ ſcripſit, litteratorum judicio, & confeſsione, plena doctrinæ, plena ſapientiæ & magni ingenij volumina. *Videatur Scipio cit.* *Obyt Victorinus Stabienſis.*

Ludovicus de Mendoza Mon. Jn Hiſpanijs claret R. P. F. Ludovicus de Mendoza S. Mariæ de Spina

na Monachus ab egregia Vitæ integritate non minus, quàm acuratiore eruditione celebratus, qui tamen ad ſtudia ſacrarum litterarum animũ quàm maximè appulit, & Sanctorum Doctorum libris perlegendis ſe exercuit; ita ut in omnibus perfectus evaderet, erat enim acri ingenio, & ad quidvis apto, quo quaſcunque quæſtiones capiebat. Hic ne poſteritas laboris ſui fructu fraudaretur, reliquit ſequentia:

Vitas Sanctorum, per ordinem menſium, in proprios eorum dies Natalitios diſtributas. . . . . Tomis 6.

Ingenij monimenta. *Summam Theologiæ Moralis ſeptem arboribus comprehenſam.*

Epiſtolam Symbolicis Characteribus & ingenio plenam ad Philipp. III.

Petrus de Lorca obijt. Moritur hoc eodem anno Petrus de Lorca Congregationis Hiſpaniæ Reformator Generalis, de quo ſupra; & Jgnatius Firminus de Hibero Nucalenſis Cænobij Aſceta, Abbas Viteri, Philoſophus & Theologus præſtantiſſimus, Mathematicus curioſiſſimus, imo quaſi omniſcius, cum nulla ferè eſſet Liberalium artium, cujus cognitionem non teneret; ita ut omnibus admirationi eſſet, in uno homine tot, tamque perfectas gratias cùm acquiſitas, tùm naturales reperiri. Fuit celebre ejus nomen in Complutenſi Univerſitate, ubi Theologiam publicè profeſſus eſt, & Durandi Cathedram moderatus. Reliquit præſtantia aliquot nobilis ingenij in ſuis voluminibus ſpecimina, inter magnos magni operis conceptus conatuſque, ad præmia æternitatis hoc anno vocatus. *Ex Ang. Manrique Chryſoſt. Henriq. &c.*

Translatio S. Agricoli. Hoc ipſo anno, memorabili plauſu Avenionenſium ſumma cum Ordinis gloria & gratulatione ſolemniſſimè elevatur & transfertur corpus ſacratiſſimum S. Agricoli noſtri Avenionenſis Epiſcopi & Urbis ejuſdem celeberrimi Tutelaris, facta per Reverendiſſimum & Jlluſtriſſimum Dominum Stephanum ejuſdem loci Archiepiſcopum translatione ad altare majus Metropolitanæ Eccleſiæ, ubi in arcam incluſum argenteam, religioſiſſimè aſſervatur & colitur.

IESU CHRISTI ANNUS M.DC.XIII.
Sancti Patris Benedicti M.C.XXXIII.

Iterum ſtella inſignis cœlo Empyreo inſeritur magno Cælitum plauſu tranſumpta ex Monaſterio Ferrarienſi in Hiſpanijs P. Ambroſius de Herrera. Fuit iſte exemplar perfectionis perinſigne, magnis Virtutibus illuſtriſſimus, charitatis inprimis in Deum atque proximum, humilitatis dein atque Obedientiæ perfectioris exemplis celeber, cœleſtes conſolationes inter orandum experiri meritus, eaſque inter, gravi aliquando morbo oppreſſus; & lectulo affixus, *Specioſum præ filijs hominum* cœleſti ſplendore circumdatum, & candidiſſimo Ciſtercienſium noſtrorum cucullo indutum conſpiciens, mirificè recreatus ac prodigiosè reſtitutus convaluit, poſtque aliquot dein annos ſancto fine, pridiè Calendarum Maij deceſſit. *Ex Theſauro Mon. Perfect. Chryſoſt. Henriq. & Menol. noſtro.* *Ambroſius de Herrera &c. obijt.* *Chriſtus ipſi apparet.*

Extinguitur & aliud præſtantiſſimum Regni Galliarum totiuſque Ordinis Sydus Maria Senior S. Aniani Comitiſſa, Junioris Bellovillarienſis ſanctiſſima amita, Bellomontenſis juxta Turones ſplendidiſſimi Virginum Benedictinarum Cænobij digniſſima Abbatiſſa; exemplar abſolutiſſimum omnis perfectionis, ad quod ſe Junior toties commendata à nobis, per omnia compoſuit, ita à ſeniore formata, ut tenellula etiamnum in pœnitentiæ paleſtram ſuam ultro devoveret innocentiam, in qua nihil tam arduum, nihil in humilitatis pulvere abjectum & tenue, nihil in obedientiæ aliarumque virtutum ſchola, adeo præſtans & perfectum, quin eadem tenellula Virgo, non exemplo potius Amitæ doctæ, quam verbis liberrimè amplecteretur. Ad ſeniorem, etiam jam Abbatiſſam Montis creata, in omni neceſſitate, in omni dubietate animi & anxietate, tanquam ad Oraculum ſuum confugit, & ſemper conſilium & auxilium, imo ſolatium animi maximum retulit. Fuit Bellovillarienſis Senior Zelatrix Ordinis mirifica, virili prorſus animo fæmina, talis omnino, ut ejus Monaſterium, abſque exemplo, exemplar alijs Cænobijs fieret, ipſa vivum ſimulachrum ſanctitatis haberetur. Deceſſit Antiſtita feliciſſima hoc anno menſe Novembri, cum jam providè Monaſterio ſuo conſuluiſſet, neptim ſuam vere Jlluſtriſſimam Coadiutricem aſſumendo, quæ etiam tanto promptius *Maria Senior Bellovillarienſis Abbat. moritur, junioris amita.* *Zelatrix Ordinis mirifica.*

in

in ſanctiſſimæ non tam Amitæ, quam veræ Matris locum ſucceſſit, poſt longam cum viris ſapientiſſimis & Religioſiſſimis deliberationem, quod à mortua immortua, quam lugebat inconſolabiliter, non minus quam antea juvandam ſe crederet, & in hoc quoque mœrore ſuo conſolandam. *Ex Vita Mariæ Bellovillar.*

Succedit Junior.

Floret hoc etiam anno ſanctæ memoriæ Venerabilis P. F. Chryſoſtomus dictus à Conceptione, Vallis Eccleſiarum Monachus, vir omnium ſcientiarum doctrina inſtructus, ſed ſuper omnia humilitate & patientia probatiſſimus, qui poſt longos & multos labores in Ordine fortiter exantlatos, cum aliquando horas Canonicas legeret, & ad eum Verſiculum perveniret: *Cum dederit dilectis ſuis ſomnum, ecce Hereditas Domini, &c.* ſe illam intra menſem obtenturum, voce è cœlo lapſa, apertè, diſertè & diſtinctè audire meruit, & infra terminum prædictum, mira animi diſpoſitione præparatiſſimus, feliciter in Domino obdormiens, in Regni æterni ampliſſimam & Auguſtiſſimam hæreditatem eſt introductus decimo ſexto Calendas Novembris, quo die anniverſaria ejus memoria in Menologio noſtro, & Henriquezij habetur.

Chryſoſt. à Conceptione.

E cœlo edocetur de vitæ termino.

Jpſo anno cum Sereniſſimæ Principes de Longaville & Bouteville, in ſuum à ſe ſuperiore anno conſtructum in Suburbio Pariſienſi ad proprias ædes in Villa Epiſcopi dicta, Monaſterium, coloniam Monialium enixè efflagitarent à Mariâ noſtrâ Montis Martyrum Abbatiſſâ, ipſa diu multumque reluctans, etſi jam abundaret eâ functione digniſſimis, eo tamen quod incrementum Ordinis & Reformationis concerneret, Dei offenſam verita, certum earumdem numerum conceſſit, optimis antea monitionibus inſtructarum, quibus ſanctæ memoriæ Margaritam de Arbouſe Superiorem præfecit, Margaritam verè incomparabilem, cujus vita univerſa miraculum Gratiæ Dei fuerit, taliter in ea operantis, ut merito, ſi ſaperet, omnis mundi ſapientia obſtupeſceret ſimul & obmuteſceret. Quantis modis detrectarit humillima Virgo, nemo ſatis explicaverit, effecit tamen Mariæ Bellovillarienſis, tantæ auctoritas Abbatiſſæ, tantaque vis Obedientiæ apud Margaritam, ut ſibi factu neceſſarium crederet, quidquid, etiam impoſſibile, ſua Antiſtita imperaret. Et verè Margarita erat, quod ipſi ipſimet nomen ſæpius arriſit, ut ſæpè (non tam ſuiipſius intuitu, quàm Dei erga pauperculam, & omne miſerrimum hominis genus æſtimando ultroneum amorem) diceret: Etſi cætera indigniſſimam, ſecundùm animam tamen, eam ſe eſſe Margaritam, quam ut compararet, Mercator Evangelicus, ipſe Chriſtus Dominus, vitam, ſanguinem, denique omnia ſua non dederit modo, ſed benevolentiſſimè profuderit. Deinde, inquiebat; Margarita flos eſt humilis, pedibus incedentium attritus, vereque *flos campi*, quo ſymbolo ei omnimodæ humilitatis ſtudium ſingulare ſignificabatur. Præterea in margarita candor purpuræ immixtus eſt: *& talis eſt*, aiebat, *Dilectus meus candidus & rubicundus electus ex millibus.* Porro caret proprio odore margarita; ſed facilè alios omnes concipit, & afflat ſuaviſſimè: *ita*, inquiebat, *ſi amore proprio planè deſtituar, Virtutibus Sponſi quibuſlibet imbui potero, Chriſtique bonus odor eſſe in omni loco & ſtatu.*

B. Margarita d'Arbous.

Qualis æſtimatione Margarita.

Denique quæ ſemel in Baptiſmate proteſtata fuerat ore & voce ſuſceptorum ſeu Patrinorum, ea ipſa, tanquam à ſe facta, quotidie per ſemetipſam repetebat. Sed de miraculo miraculoſiſſimo hujus Chriſti Sponſæ deinceps ſæpius, donec ipſam ſepeliamus, quam tamen in mentibus omnium redivivam deſideramus. *Ex Vita ejuſdem Mſt. & alia typo expreſſa, P. F. Amando Tribout, &c*

Miraculum Chriſti Sponſa.

Jn Hibernia miris ſanctitatis fulgoribus eluceſcit ſanctæ memoriæ P. F. Nicolaus Fagan, Ferrarienſis Monachus, inde Monaſterij S. Mariæ de Sutrio Abbas, electus demum Epiſcopus Watterfordienſis, Vir vere Apoſtolicus, graviſſimiſque laboribus pro Fide Catholica, & Romanæ Eccleſiæ auctoritate perfunctus. Hic primus ex Hibernia, poſt oppreſſam Religionem Catholicam, in Hiſpaniam veniens Reformatiſſimæ tunc Ciſtercienſium noſtrorum Congregationi ibidem nomen dedit, eidemque poſtrema ætate noſtra alios inter præſtantiſſimos viros, decus æternum peperit.

Ven. Nicolaus Fagan Mon. Ferrar.

Fit Epiſcopus Watterfordienſis.

Poſt

Poſt annos autem aliquot, denuo miſſus in patriam Apoſtolico labore ſtrenue deſudavit, pernicioſiſſimoſque Hæreticorum errores retegere & confutare non deſijt. Et vero licet graviſſimis ob idipſum calamitatibus magis ac magis ſemper opprimeretur, & infenſiſſimo ab ijſdem exagitaretur odio, Dei tamen Verbum prædicare, SS. Sacramenta adminiſtrare, multoſque ad Religionem Catholicam pertrahere, magno animo vir nunquam deſtitit, imo alacrior ſemper proceſſit, fidelemque Chriſto Domino ſuo, ſanctæque Matri Eccleſiæ comprobavit. Unde multis difficultatibus, multiſque & evidentiſſimis vitæ periculis ſeſe expoſuit, licet ſemper Dei gratia ad multorum ſalutem conſervatus. In quem aliquando Hæretici, furore & rabie plus quàm diabolicis irruentes, fuſtibus ipſum egregiè dedolarunt. Jterum dum pro Concione aliquando diceret & efficaciſſimis Verbis Fidem Catholicam aſtrueret, Hæreticus quidam ſclopum in eum exploſit, & humerum ejus trajecit, quo licet vulnere pro Voto impiorum non interjerit, magnos tamen inde deinceps dolores ſenſit, & periculosè aliquamdiu decubuit. Quæ omnia ſancto viro magno commodo erant, quod hæc omnia lætus ſufferret, & in Sacrificium Deo conſecraret, & non aliter atque ſumma Dei Beneficia æſtimaret atque acceptaret, intentioniſque ac deſiderij ſui, ad Martyrium pro Chriſto tolerandum, fervorem concitaret. Ut nemo ſatis, ſive ex labore ejuſdem fructum, ſive ex tanta patientia, ſanctâque intentione meritum unius hujus viri Apoſtolici poſſit æſtimare. *Ex Angl. rer. Script.*

Plurima ab Hæreticis patitur.

Verè Martyr habendus.

Verè Vir Apoſtolicus.

Extinguitur hoc anno magnum Ordinis & Superioris Auſtriæ ornamentum Reverendiſſimus Dominus Alexander à Lacu, Hilarienſis primû, dein Garſtenſis, Cremiphanenſis denique Monaſterij pulcherrimi Abbas de re Catholica optimè meritus, qui magno Religionis Zelo, ſubditos Monaſterij in Hæreſim prolapſos feliciter revocavit, idemque faciendi multis alijs auctor fuit. Jdem ſumma rerum gerundarum pollens dexteritate, ad maximorum Principum expetitus Aulas, graviſſimis Legationibus, inſigni boni publici emolumento, feliciſſimè eſt perfunctus. Romæ Paulum V. Pont. Max. ipſe convenit, & graviſsima cum ipſo negotia tractavit. Varia exſtruxit, multa excoluit, magnaſque à Cæſare gratias retulit, immunitates impetravit, ſuis denique omnibus Religioſo vitæ exemplo inſigniter præluxit. Mortuus immortale ſui deſiderium ſuis dereliquit. 19. Maij anni præſentis. *Ex monim. ejuſdem Monaſt. Cremiphan.*

Alexander à Lacu Cremiphan. Abb.

Ejus merita.

Obijt eodem anno ſingulare Sacræ Bursfeldenſis Congregationis Oraculum Reverendiſsimus in Chriſto Pater ac Dominus Joannes Atræus à Kettich celebris Monaſterij de Lacu dicti Diœceſeos Trevirenſis Monachus & Abbas meritiſsimus, Præfatæ Congregationis Præſes doctiſsimus, eruditionis, eloquentiæ & Virtutum omnium laude decantatiſsimus, incredibili totius Monachici Ordinis luctu 26. Maij extinctus. *Ex Monim. ejuſdem Monaſt.*

Joan. Atræus Præſes Bursfeld.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. XIV.
Sancti Patris Benedicti. M. C. XXXIV.

Iterum Triumphis Martyrum in cœleſti Hieruſalem inſignem ſubmittit Heroem Ordo noſter, Beatum Thomam Helmium ſive Dunſtallum, poſt rem generoſiſsimè in Anglia geſtam, ad præmia æternitatis vocatum. Hic ex illuſtri Duaceno Apoſtolicæ Confœderationis prodiens Collegio Candidatus in laboribus, anguſtijs & periculis Apoſtolicis, ſexennium ferè in patria exegit, majorem partem perpetua & conſtantiſsima Chriſti, è vinculis & carceribus, confeſsione. Pronunciata demum in eum mortis ſententia, ſigno ſe Sanctæ Crucis communiens: *Benedicta ſit*, inquit, *Sancta Trinitas, atque indiviſa Unitas: confitebimur ei, quia fecit nobiſcum Miſericordiam ſuam.* Utque adſtabat coram Tribunali, in genua procidens, aliquod temporis ſpatium orationi impendit. Juſſus ad patibulum uſque ad equorum caudas raptari, tum ſuſpendi, mox fune reciſo Semivivus è patibulo deturbari, virilibus, corde, & viſceribus evulſis, ac in accenſum rogum projectis, tum demum capite truncari, & in quatuor partes diſcerpi, *DEO gratias*, reſpondit, *Atqui omnia iſta*, alloquitur Judicem, *Perilluſtris Domine, mors*

B. Thomas Dunſtallus.

Capitur Deum benedicens pro gratia.

mors ſunt tantummodo unica, eaque non admodum pertimeſcenda, quam ego amplector libentiſſime. Rogatus ſub mortem, Jeſuita, an Sacerdos eſſet ſæcularis? *Sacerdotem ſe eſſe profeſſus eſt, votum tamen emiſiſſe, modo poſſet, de nomine in familiam Divi BENEDICTI adſcribendo: Cujus,* inquit, *Monachi primi omnium invexerunt in hoc Regnum lumen Fidei; & cujus vos Nomine habetis inſignitam* (in urbe ſcilicet Nordvicenſi) *veſtræ civitatis portam: illic, quæſo vos, reſciſſum à cervicibus caput ſuſpendite.* Quod ut expetierat, poſtea factum eſt, tamque illuſtre Trophæum ac tam charum caput, ſanctiſſimo Patriarchæ noſtro, in ejuſdem porta ſuſpenſum. Spectavit adeo hilariter ſupplicij inſtrumenta, & rogum Thomas noſter, ut recreari plurimum inde videretur; fuitque ab ipſo certaminis tam acris exordio, ad ultimum vitæ ſpiritum, non modo horror in ipſo nullus, ſed nec pallor, ſeu ulla coloris aut vultus immutatio, non manus, non pes, non ulla pars corporis intremuit, nullum nec minimum timoris indicium, ſed eamdem conſtantiam, eamdem oris alacritatem, toto illo tam difficili agone perpetuo conſervavit, quod certè ſtupebant ſpectatores omnes, frequentiſſimo numero ad id ſpectaculi confluentes, minimè bis mille equeſtris & militaris dignitatis, aut Generoſi & Nobiles. Deplorarunt omnes mortem illius, plurimi etiam collachrymati ſunt. Neque inventus eſt, ullus vir, fœmina, aut puer (ita Martyrij ejuſdem ſcriptor aſſeverat) qui, ut aliàs frequenter Hæreticorum acerbitate factum, verbum ad illum turpe, aut ignominioſum diceret. Paſſus eſt, verè generoſus, & invictus Chriſti Martyr, & Sanctiſſimi Patris noſtri & Anglicanæ Congregationis Candidatus octavo Jduum Julij Anni 1614. & ſacra ejus membra ad diverſas Urbis portas, caput autem, ut ſupra dictum, ad S. P. N. Benedicti ſuſpenſa: cujus indelebilis, in multorum cordibus memoria perſeverat. *Ex authentica relatione Martyrij ejuſdem, &c.*

Votum ejus de Ord. S. P. N. ſuſcipiendo.

Generoſitas in extremis.

Martyrio aſſi[illegible]r.

Claruit ſub hoc tempus eximia vitæ ſanctitate, in Monaſterio S. Jacobi Herbipolenſi R. F. Gabriel ejuſdem loci profeſſus; qui conſuetis Religioſæ Vitæ exercitijs ac demandatis ſibi functionibus, inuſitatum & hoc ævi ſtupendum rigorem adjunxerat. Solitus enim fuit integras ferè noctes vigilando, precando, ſacriſque meditationibus vacando traducere, ita ut ſomno nunquam ultra tres horas indulgeret. Abſtinentia fuit admirabili, quotidie flagris ſe acriter cædendo copioſum ſanguinem fundebat, ingentis ponderis catena ferrea brachij ferè craſſitiem æquante corpus incinxit, quæ catena ad mortem uſque geſtata ita in carnis interiora, ſeſe immiſit, ut profundis immerſa ſulcis, dimidia ferè ſui parte carne obducta fuerit, nemine ejus rei gnaro, niſi ſolo Antiſtite, cujus è nutu Gabriel totus pendebat. Aſſervaturque etiamnum hoc cingulum, tantæ virtutis in teſtimonium in omnem ætatem futurum. Jpſe vero DEI famulus miris cœli favoribus recreatus, dum noctu precibus de more fundendis incumbit, eo loco quo ſanctus Macarius Monaſterij ejuſdem primus Abbas humatus olim fuit, ſæpe numero ſuaviſſimam Angelorum Muſicam percipere meruit, quam rem vehementer admiratus, facile ſibi ipſi perſuaſit altioris negocij indicium eſſe, ac proinde Abbati detexit, qui quærere ac fodere Gabrielem juſſit, ſpe bona nixus ab ipſo S. Macarij corpus reperiundum eſſe, quod & factum, nam vir pientiſſimus diligenter obſervato loco cœpit levare lapides, moxque ſacras Macarij reperit exuvias, una cum indubitatæ fidei litteris & teſtimonijs, elevatione deinceps majori cum auctoritate & reverentia ſuſcepta ſequenti anno, DEO ipſo corpus magnis miraculis honorante. *Ex Mich. Haim.*

Ven. Gabriel Aſceta Herbipol.

Jpſo hoc anno ſplendoribus Sanctitatis Gallias Jtaliamque illuſtrat, *Redivivus Joannes Barrerius*, an potius, alter in altero *BENEDICTUS* ſanctæ memoriæ Joannes à ſancto Mauro, ſecundus Admirabilis Fulienſium noſtrorum Vicarius Generalis; vir mortificatiſſimus; & verè mundo atque carni mortuus, & merito magni à magnis factus, ſub quo, ejuſdem ſanctiſſimo vitæ exemplo, tantopere ſeſe ſanctiſſima Fulienſium Reformatio exporrexit, ut ad confuſionem ſempiternam delicatorum carnis propriæ ſervorum & mancipiorum, numerus ultra ſeptuaginta Monaſteria ſeſe exporrexerit, eaque inter ſolum Fulienſe

Ven. Joannes à S. Mauro.

longe ſupra trecentos Religioſos, imo Martyres ultroneos, numeraverit, omnibus ſinguliſque, etiam complexione & natura debillimis, tantum vitæ rigorem, famem, ſitim, algorem aliosque cruciatus, tanta patientia, imo animi alacritate ſufferentibus, ut nemo non advertere cogeretur, ſolatia ſpiritus, & Dei gratiam, majora etiam corporis fulcra & firmamentum eſſe, quàm quidquid ingluvies hominum & luxus, ad robur ſimul & delicium excogitat uſurpatque. *Ex Fulienſium monimentis, Malabayla, &c.*

Rigor vitæ ſalutaris.

Ne vero putes in Europa ſolum noſtra Redivivum ſeſe in ſuis filijs Redhibere ſanctiſſimum Patrem noſtrum Benedictum & in Catholicis tantum & Chriſtianæ fidei addictis regionibus, exemplum mirabile viri ſanctiſſimi ex Ordine noſtro afferamus, qui hoc ipſo anno glorioſiſſima morte vitam ſanctiſſimam, inter juratiſſimos Chriſti hoſtes, Turcas nimirum concluſit, illis ipſis & dum viveret, & à morte venerandus. Fuit is Reverendiſſimus P. D. Joannes Baptiſta, Abbas Monaſterij Van, haud procul ab Alexandria Ægypti ſiti, Benedictini Ordinis ibidem Abbas ab accolis vulgo Zak, ſive Kak (hoc eſt, Vitulinus) cognominatus; inde nimirum, quod quatriduanum fœtentē vitulū à morte revocaſſet, cum Turcæ noſtris varia contemptim exprobrarent, & pro ſigno probatæ cœlis & Numini Fidei Chriſtianæ hoc ſignum exigerent. Non recuſavit Dei dilectus, pro Chriſtiani nominis & Numinis gloria: Revixit quàm primum, eo preces fundente, vitulus, in pedes conſtitit, & ad vaccæ matris ubera cucurrit, ſtupentibus, qui viderant & audierant, univerſis & Chriſtianos, maximè Monachos exinde noſtros plurimum reverentibus. Nec minus à morte deinceps magnis miraculis & virtutum operatione ac ſignis claruit in ſuo ſupra memorato Cænobio ſepultus, magnis beneficijs non ſolum Chriſtianorum fruens & accendens pietatem, ſed & infidelium neceſſitatibus condolens quaſi, & prodigioſè ſuccurrens. Mirabile illud, quod, dum alijs Turcis Dei magnalia in ſervo hoc ſuo deprædicantibus, alius ejuſdem ſectæ, non tantum calumniari præſumit, ſed, fallva legentium reverentia, etiam ventris ſordes exonerare in tumulum, viſcera inſimul ejecerit omnia, horrendâ illico morte extinctus: quod ſcelus deteſtati ipſi contemptoris parentes & cognati, cum ſupplices, neſcio quid, ſancto voverent, in oculis omnium reſtitutus vitæ eſt mortuus, integramque illico conſequutus ſanitatem. Nec unius ſolummodo viri eo ipſo loco, ſed pluribus, cum in Ægypto, tum in Arabia, Benedicti Redivivi exemplaria ſe produnt, uti alias innuemus, & memorabimus, atque utinam in tam remota indaganda ſufficeremus. *Ex Arathiale Beglierio Abb. S. Steph. prope Urbem Spaanenſem, Conſtant. Cajet, &c.*

Etiam Ægyptus Benedicto Redivivo animatur.

B. Joannes Bapt. Abbas Vanenſis.

Vitulum quatriduo mortuum reſuſcitat.

Miraculorum gloria.

Contemptor horrenda morte luit.

Prodigiosè reſuſcitatu[r].

Secedit hoc anno Bellmontium Maria noſtra de Bellavillier, nequid per mortem Amitæ ſanctiſſimæ & vacationem longiorem, ſiniſtri Cænobium Illuſtriſſimum pateretur. Incredibile penè eſt, quo plauſu à Monialibus excepta, gaudio non diu duraturo, cum paulo poſt intelligeret, Mariam Medicæam Galliæ Reginam, ad inſtantiam Magnatis alicujus Gallici annuiſſe, ut alterutra Abbatiarum Bellovillarienſi relicta, ſive Montis Martyrum, ſive Belli-Montis, relicta, alteri crederetur Abbatiſſæ. Cum autem præfici (inquit Vitæ Auctor, alijs, eâ tantum lege vellet, ut Deo ipſi prodeſſe magis magiſque poſſet, Abbatiâ Bellmontanâ, juſſu & conſilio Confeſſarij ceſſit, in gratiam neptis ſuæ, cum ei ſe vadem prius integritatis morum, prudentiæ & perfectæ obſervantiæ ſtudij indefeſſi ejuſdem neptis ſuæ, iterato etiam idem Confeſſarius præſtitiſſet. Abſceſſit igitur mœrentibus omnibus & communem parentem deflentibus Bello-Monte Bellvillarienſis, comitante nova Abbatiſſa nepte ſua, quam ſecum ad Montem Martyrum duxit, ut oculis ipſis teſtibus intelligens, quomodo Legislatori noſtro ſanctiſſimo parendum eſſet, *rediviva Sacræ Regulæ* obſervatione, idemque per biennium experta facilius mores eoſdem in Cænobium ſuum induceret: quod & efficaciſſimè intrepida præſtitit. *Ex Vita ejuſdem Bellvill.*

Ven. Maria de Bellovillare.

Bellum Montem deſerit.

Juvanda iterum, more noſtrorum Veteri, ſacra aliqua familia, & fovenda, memorabili omnino, nunc primum dictæ Bellvillarienſis noſtræ merito,

rito, verbis ejuſdem Authoris refero: "Vix autē domi conſederat, cum multis rogata precibus, maximè Celſiſſimi Principis Archiepiſcopi Pariſienſis, "compellitur, ut ſuppetias Sororibus de "Pœnitentia nuncupatis, Lutetiæ commorantibus ferret. Js porro erat harum Virginum ſtatus, ij perditi mores, & publica ſcandala, ut ſola tanto vulneri par eſſet medicina Montmartana mater. Conceſſit igitur in "Reformationem famoſæ Domus, delectas in tam arduum & lubricum opus, Moniales aliquot, quas ſanctis ſuis "adhortationibus ita roboravit, ut Duce altera Matre d' Alvaguin (ſupra laudata) quam omnibus præfecerat, "innumeris laboribus exantlatis, ſola "Dei opitulantis gratia ſecundante, periculis omnibus, injurijs, convitijs, inſidijs fortiores factæ, antrum illud immane in omnimodę ſanctitatis & perfectioris obſervantię aram commutarent. Jta ut pene incredibile videatur, ab una Chriſti ancilla tantum præſtari potuiſſe ita, ut quod antea repererat impuriſſimum ſtabulum, ſerpentibus & aſpidibus plenum Monaſterium, inde nunc diverſiſſimis locis mitteret incomparabilem omni Veneno "tollendo medicinam.

Sororibus de Pœnitentia eadem eſt.

Inſignis Medicina.

Jn Hiſpanijs æquè potentem in debillimis ſeſe oſtentat ſub hoc tempus Magni gratia Nummis, ut confundat fortia. Verbis Henriquezij de induſtria "placet promere. Eodem tempore, inquit, Deus mentes Monialium, quæ "Deo dicatæ in Monaſterio dicto *Perales*, Chriſto inſerviebant, excitat, ut "majori fervore ſuavi Chriſti jugo "ſumpto, S. P. N. Benedicti Regulam, ſecundum Veterem Ciſtercienſium Patrum rigorem, obſervarent. "Jncipiebat paulatim Divini Amoris "ignis ille, in Moniali ū cordibus ſe prodere, ut jam amplius celari non poſſet, ſed illæ mentem Superioribus exponerent, dicerentq; ſibi propoſitum "eſſe, quàm maxima poſſent auſteritate Regulam, quam profeſſæ erant, rejectis ſuperfluis & trepiditate, quam "tempus & fragilitas induxerant, ſervare. Patribus viſum ante omnia inquirere, ſi Spiritus hic verus eſſet, & "non à muliebri varietate procederet. "Quo facto, reipſa didicerunt, Dei digitum hic eſſe, & Sanctum Spiritum operari, qui earum Voluntates dirigeret. Et nolentes tam pias intentiones remorari, ſed potius promovere, omnem moverunt lapidem, ut hujuſmodi Reformatio deduceretur in actum. Utque hoc certius fieret, aliquas Leges dixerunt, quo rigor ille, quem amplexuræ erant, ſtabiliretur. Cumque undique circumſpicerent, cui optimè hoc tanti momenti opus committeretur, quique inter tot Congregationis inſignes viros pietate, Zelo, & induſtria, idem promoveret; nullus ſe potior, quàm R. P. Auguſtinus Lopezius, Vallis Bonæ, in Caſtella Monachus obtulit, quod ejus eruditio, & prudentia omnibus nota eſſent. Huic ergo in mandatis datum, ut novas Chriſti Diſcipulas inſtrueret, & Leges Novæ Reformationi daret. Obedit ergo, & Deo ſuggerente, tam abundę Superiorum Voluntati, & Sponſarum Chriſti menti ſatisfecit, ut impetrata à Sumo Pontifice earumdem conſtitutionum confirmatione, novæ hujus vitæ Fundamenta & initia, in Vallisoletana primum Urbe (unde & Virorum Antiquior orta & cognominata Reformatio) & quidem in S. Annæ Cænobio jacerentur. Jn quo noſtra ætate revixit antiquus ille fervor & zelus, quo S. Umbelina Virginum Ciſtercienſium Jnſtitutum inchoarat. Earum habitus, ex viliore materia, quæ inveniri poteſt, ſecundum Regulam, clauſura incredibilis, ſilentium perpetuū, jejunia & mortificationes tales, ut vix credi queant; & ut paucis multa complectar, Vita Angelica eſt. Utque tota Hiſpania hoc fructu potiretur, permittente Deo hoc Jnſtitutum prorogatur, & per Urbes celebriores, hujus Reformationis excitata Monaſteria, in quibus plurimæ hujus Jnſtituti Virgines ſanctiſſimæ degunt, quæ Auguſtini Lopezij noſtri Regulas, magna auſteritate obſervant. Hic vero ſummæ perfectionis opinione vir celeber, admirabile patientiæ in calculi, ad uſque defectum animi, alijſque infirmitatibus, ſpeculum & exemplar, paulo poſt, hoc ipſo nimirum anno, ad præmia tam utiliter laborantium vocatus, exceſſit. *Ex Phœnice reviviſcente Chryſoſt. Henriq.*

Nova denuo Reformatio.

Dei digitus comprobatus.

Auguſtinus de Lopez.

S. Umbelinæ imitatio.

Prolatata amplè Reformatio.

Moritur eodem ipſo anno Venerabilis P. F. Laurentius de Zamora, neſcias,

Laurentius de Zamora moritur.

ſcias, Sanctior an Doctior; relictis ingenij ſummi magnis monimentis, quæ inter magnum omnino & mirificum opus, quod *Monarchiam Myſticam Eccleſiæ*, inſcripſit, Epitaphium ſequens ipſi poſitum:

Sermonis ſacri conſcripta Volumina dicunt:
Non latet in modio, qui latet hoc tumulo.

Conradus Alopitius Mon. Garſtenſis. Moritur hoc ipſo etiam anno R. P. Conradus Alopitius, celeberrimi Garſtenſis in Superiore Auſtria Cænobij Monachus, Vir Religioſiſſimus, à Magna Numinis gratia, maxime in liberandis energumenis, & profligandis Cacodæmonibus plurimum celebratus.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. XV.
Sancti Patris Benedicti. M. C. XXXV.

Etiam Romæ in tanto ſanctiſſimi, tanto Eminentiſſimorum Sacræ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium, tanto Principum Romanorum totiuſque Italiæ præſentia, concurſu & reſpectu, Optimum tamen Numen, in minimis æque excellens, ac magnis, quos diligit & à quibus diligitur ſolidius, major maximis non ſolum videri vult, (uti eſt ubivis) ſed in ſuis quoque humillimis ſervulis, ita ſe probat omnibus, & conſpicuum reddit, ut ima ſummis non æqui parentur ſolum, ſed abſque comparatione ulla, etiam cœli totius conteſtatione præferantur. Talis hoc ipſo anno in oculis Dei, in oculis Romæ, & omnium, qui æqui rerum æſtimatores ſunt, fuit humillimus, & in oculis ſuis abjectiſſimus P. F. Joſeph à S. Germano Siculus, vir plane extaticus ſimulque Angelicus, ex Angelica ſodalitate Fulienſium noſtrorum. *F. Joſeph à S. Germano.* De hoc ita Carolus à S. Maria: Joſeph à S. Germano, Siculus, ab ipſo ſæculo, doctrina jam, & ſanctitate ſingulari, toti Urbi notus; ad ſanctæ Obedientiæ bonum comparandum Congregationem noſtram ingreſſus, plus juvit, quam adjutus eſt. Obedientiæ ſilentijque Regularis, cultor præcipuus, paucos annos, in extrema carnis maceratione vixit, continuâ verè Extaſi Deo adhærens; reali mortis extaſi in Deum perrexit. *Totus extaticus.* Poſt mortem plurimi de plebe concurrentes, de veſte, pilis, unguibus abſciſſum aliquid detraxerunt, admirantes omnes, quod mortua ipſius caro non rigebat, ſed ut viva mollis ſemper remanebat. *Ex P. Phil. Malabayla, Carolo à S. Maria, &c.*

Vixiſſe ſupremum ſub hoc ipſum tempus in terris creditur, ut in cœlis viveret, Venerabilis P. F. Bernardus Catalanus, ſacrum Jnſtitutum noſtrum ſub Regula S. P. Benedicti, de Calatrava Profeſſus, Admirabilis Matris, Virginis Benedictæ cultu & devotione, verè ſingularis, qui quo affectu eamdem Cœli imperatricem, Angelorum Reginam coleret, illuſtri argumento teſtatum poſteris reliquit, quando nimirum, pro auctoritate majori, & obligatione teſtatiori, Jnſtrumento publico erecto, exoratis certis Patronis, ejſdem teſtibus, ſeſe Eidem Virgini perpetuo devovit, & emancupavit. *V. Bernardus Catalanus.* Cujus devotionis Copias, multorum fortè uſui ſalubriter futuras hîc ſubijcimus:

Emancupatio facta Deipara. *Maria Virgo ſanctiſſima, Mater Domini noſtri JESU Chriſti, veri DEI & hominis, Advocata & Protectrix peccatorum: Ego illorum major, & qui magis tuo indiget favore, O pietatis & Miſericordiæ Regina, ad pedes tuos provolutus me in perpetuum Tuæ Majeſtatis ſervum offero, & humiliter peto, in talem admittas, obtineaſque à Filio tuo eam gratiam, quæ ad tibi placendum in omnibus meis cogitationibus, verbis & operibus requiritur; diligendo ex toto corde Divinam Majeſtatem, quæ cogitavero, locutus vel operatus fuero, vel omiſero cogitare, dicere aut operari, ad ſupremum honoris & gloriæ SS. Trinitatis dirigantur: cui meæ actiones gratæ erunt, ſi tu Virgo immaculata hanc donationem & oblationem, qua me in perfectum ſervum tuum offero, digneris admittere. Et precor S. Joſeph Sponſum Tuum, Angelum Cuſtodem, S. Bernardum, S. Benedictum, Sanctos Joannem Baptiſtam & Evangelicum, Vincentium Martyrem & Vincentium Confeſſorem, Sanctos Guilelmum & Honoratum, Sanctam Annam felicem Matrem tuam, S. Magdalenam, ſanctos Apoſtolos, & omnem Curiam cœleſtem, Angelos & Spiritus beatos, velint pro me intercedere, quatenus Tu digniſſima DEI Mater, me in perpetuum ſervum recipias, poſſimque Te imitari in Voluntatis propriæ reſignatione, & profunda humilitate cæteriſque Virtutibus, quibus ornata fuiſti. Et ut omni tempore conſtet me tibi ipſum tradidiſſe, & ad ejus rei* *Suffragia ſanctorum.*

per-

perpetuam memoriam, & ut omnes, qui præſentes litteras viderint, ſciant me Tuum eſſe perpetuum famulum, ac Lucifer & omnes Inferni miniſtri deſperent, nullamque partem ſe in me habituros eſſe intelligant, hanc chartam propria manu ſcripſi, meo nomine ſubſignavi, & armorum meorum ſigillo communivi, in Regia Aula Legionenſis Urbis, ipſa die Nativitatis Salvatoris noſtri, recepto prius ejus Sacratiſſimo Corpore, Anno 1606. *ætatis meæ* 38. *& omnes Creaturas, ad quas hujus oblationis notitia devenerit, conteſtor & provoco, ut ſi (quod DEUS avertat) gravibus meis peccatis id exigentibus à recta Virtutum via deviarem, indicent mihi, & memoriæ repræſentent, me non eſſe meum, idque ſolum facere, loqui, & cogitare poſſe, quod gratum ſit Angelorum Reginæ Dominæ meæ.* — *Conteſtatio.*

Perpetuus MARIÆ Virg. Dominæ meæ Servus F. Bernardus Catalanus — *Subſcriptio.*

Et Ego indigniſſimus F. Gabriel tuus.

Vitam Bernardus hic, ſecundùm Ordinis Regulam inſtituit ſanctiſſimam, ſicque ſæcularia quibus ex officio intendere debuit, peregit, ut ſpiritualia, quibus toto animo deditus erat, non omitteret. Puritatem mentis & corporis, quo magis ad Angelicam naturam accederet, ſumma cura ſervavit: & poſt multa pietatis opera ad extrema deveniens, dum jam ultimum traheret ſpiritum, Beatos Patres BENEDICTUM & Bernardum, ſibi adſtantes, unum à dextris, alterum à ſiniſtris, ejus manus ſuaviter ſuſtentantes, eique animum addentes conſpexit, quibus ducentibus, corpore ſolutus in æternam emgravit patriam. *Franciſcus de Bivar, Chryſoſt. Henriq. &c.* — *Feliciſſima mors.*

Michael Perez d' Heredia. — Extinguitur hoc etiam anno Michael Perez de Heredia, vir multæ experientiæ & eruditionis, Monachum profeſſus in Valle Paradyſi, in quo pro meritis etiam Abbas electus fuit, ſummaque & diligentiâ & prudentiâ locum gubernavit. Eximius fuit Theologus, tantumque concionando profecit, ut inter præcipuos ſui temporis Eccleſiaſtes numeraretur, atque efficaciſſimè ſua eloquentia populum ad Virtutum exercitia & vitiorum fugam excitaret. Utque laboris ſui ſequutura etiam fruerentur ſæcula, ſcripſit eleganti ſtylo — *Ingenij monimenta.*

Quadrageſimalium Concionum, Librum, in quarto, apud Viduam de Cuſio.

Concionum de Sanctis Tomum alterum, in quarto Salmanticæ excuſum apud Antoniam Ramirez.

De fuga Beatæ MARIÆ Virginis in Ægyptum Librum unum in octava Madriti, & Cæſar-Auguſtæ.

Jn ſuperiore Germania noſtra rurſum inſignis floſculus, in Hortos Elyſios transponitur die 15. Junij hujus anni, corpuſculi depoſita ſarcina. Hæc Fryburgi Helvetiorum patre ſenatore nata, Mariæ nomen ex Baptiſmate tulit, imbecillis natura, ita ut puella etiamnum jam defuncta crederetur, & menſæ cum funeralibus impoſita pro funere haberetur, ad ſternutationem ancillæ, ſalutem apprecari audita, vivere deprehenſa eſt. Oculis cum non minus debilis quàm reliquo corpore eſſet, matri aliquando aſſeruit, quod ſi intrare Monaſterium permitteretur, & oculorum aciem & integram valetudinem certo eſſet receptura. Dimiſſa proin ad Monaſterium haud procul Fryburgo Ciſtercienſium Virginum, paulo poſt alia difficultate laborare cœpit, cum in cantu addiſcendo tardior eſſet, ita ut ob hoc ipſum dimitti è Monaſterio metueret. Quæ cùm anxietas aliquando miſellam plurimum affligeret, ad imaginem quandam [*Ecce Homo* vocant] ſollicite converſa, gratiam Cantus addiſcendi confidenter rogavit, audire quam primum ſibi viſa eſt, Chriſtum ad ſe dicentem: *Ita fiet filia & facilè cantum addiſces*: quod etiam experta eſt. Priuſquam habitu Novitiarum indueretur, ad parentes pro neceſſarijs quibuſdam dimiſſa, intepuit in propoſito, imo amore tentata ſæculi, cùm animadverteret, cum lachrymis Chriſtum affata præſentem quamprimum vidit, & quidem Crucem bajulantem ſibique ad portam uſque Cænobij præeuntem, monitamque Crucem ſuam æque ac ipſe ferat, ferre. Jn oratione poſita, ſenſit quandoque ſe per veſtem trahi, & circumſpiciens, puerulum vidit, toga violacea, manus ſibi extendentem, qua expaveſcente & exclamante, puer diſparuit, & ipſa magna ſe perfundi conſolatione ſenſit. Jnter Officium — *V. Maria Fryburg. Monial.* — *Ecce homo, mirè colit & opem experitur.* — *Chriſtus ipſi apparet.* — *Alia tempore iterum.*

Divinum ferè ſemper Angelum ſuum Cuſtodem intueri meruit, adeo præſentem & propinquum, ut ipſi partem ſedilis in Choro (ſtallum vulgò vocant) cederet. Jn Feſto Sanctiſſimæ Trinitatis Regulam S. P. BENEDICTI profeſſa, incredibili animi ſui tripudio ipſam SS. Trinitatem Profeſſioni intereſſe vidit. Bonis & Sanctis Colloquijs ita dedita fuit, ut ſi profana immiſcerentur, nec attenderet, nec audiret. Jn Colloquio aliquando de Beatiſſima Virgine, ita exarſit, ut ſecedere in cellulam coacta ſit, ubi in extaſim rapta Divinam Matrem cum puero in ſinu videre meruit. Jejunijs corpus multum attrivit, maximè quando ſacram Synaxim erat receptura.

SS. Trinitatis Præſentia.

Per Adventum, & à ſeptuageſima uſque ad Paſcha, continuò cilicio, & quotidiana diſciplina corpus caſtigabat. Similiter ab Aſcenſione uſque ad Pentecoſten. A Paſchate autem uſque ad Aſcenſionem, ter ſolummodo in hebdomade. Nullus præteribat dies, quin ſpeciali aliqua mortificatione ſe affligeret. Donum lachrymarum quaſi continuum habuit. Sanctiſſimæ Regulæ obſervantiſſimam ſemper ſeſe comprobavit. Contemplationis ſtudio ita excelluit, ut vix vocaliter orare poſſet, quin ſtatim in contemplationem reperetur. Tandem per decem menſes hectica laborans febri & exhauſta, brevi ſe morituram ſentiens, veſtibus indui petijt, in quibus eſſet ſepelienda, & in agonia poſita voluit in cinere reclinari, ſuper quibus etiam feliciter in Domino requievit hoc ipſo anno, juxta Ven. Eliſabetham de Caſtello à Wilelmo Abbate Altæ Ripæ tumulata. Miraculis deinde aliquot ad ſepulchrum ſe prodentibus. Maria etiam ſoror germana, à Dæmone obſeſſa ſolo ſororis Roſario collo injecto, brevi eſt liberata. *Ex Vita per Guilhelmum Abbatem, &c.*

Ejus exercitia per annum.

Mors ſanctiſſima & feliciſſima.

Miraculis commendatur.

Cùm, ut anno ſuperiore dictum, S. Macarij Abbatis S. Jacobi in Urbe Herbipolitana ſacrum corpus ubi requieſceret, Divina revelatione detectum omnium jam ore celebraretur, Jllmus ac Revmus Princeps Julius Echter à Meſpelbruno ejuſdem Urbis Epiſcopus impulſu Numinis hoc anno ſacroſancta lipſana è priori tumulo elevata, digniorem in locum, hoc eſt in templi Chorum maxima cum ſolemnitate transferenda curavit, ipſeque cum incredibili concurſu Canonicorum, cleri, populique interfuit, dicente pro concione Euchario Sangio tunc ſuffraganeo, populique devotionem mirè concitante, quo factum, ut deinceps ſingulari omnes ad tantum cœlitem ducti reverentia, devotione & confidentia prodigioſas deinceps gratias & beneficia Divina invocato Divi Macarij ſuffragio impetrarent. Ea inter mulier caduco morbo miſerabiliter adflictata, oblatis binis ad ſancti viri corpus cereis, optatam illico ſanitatem recepit. Joannes Zacharer homo agricola tantis lacerabatur doloribus, ut tumefacto follis inſtar capite & ulceroſis cavitatibus excarnificatus, vix capere quidquam cibi nedum labore lucrari poſſet, ſed cum Elevationi prædictæ intereſſet, & novo Patrono ſe commendaret, ab omni quam primum ulcere, dolore, tantoque malo liberatus eſt. Ejuſdem ruſtici uxor, viſo tanto miraculo parem imo majorem accepit gratiam, quando & unius oculi cæcitatem, & brachij ulceroſam gangrenam quæ miſerum membrum ita depaſcebatur, ut jam jam abſcindendum videretur, ſalutato S. Macarij tumulo feliciter abſterſit. Joannes Siel Artium Magiſter & Dicaſterij Provincialis Procurator, lethali correptus febri, cum opem Divi imploraſſet, ſalvus & incolumis è lecto ſurrexit. Petrus Conquet Epiſcopalis Seminarij Alumnus membris omnibus captus ac debilis voto ad S. Macarium facto, ſi convaleſceret, ejus tumulum venerandi, integram totius corporis obtinuit ſanitatem. Obtulerunt etiam votiva dona Divo Macario Jlluſtris Dominus ab Erthal ejuſque Domina conjux Jllmi Principis Julij Epiſcopi Herbipolenſis ex ſorore neptis, quod prolem languidam, & emortuo manuum pedumque vigore debilitatam, ac præter hoc, profluente non raro, ex oculis auribus, ore, ac naribus ſanguine prope enectam, ope Patroni ejuſdem, ſoſpitem integræque ſanitati redditam accepiſſent, ut nihil de alijs miraculis memoremus. *Ex Vita S. Macarij per Michaelem Heim Theologum.*

Elevatio S. Macarij.

Miraculorum gloria.

Inſigne beneficium.

Aliud majus.

IESU

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.XVI.
Sancti Patris Benedicti. M.CXXXVI.

NUNC denique hoc anno ſæculi hujus Jlluſtriſſimum Sydus, Vir verè Apoſtolicus ſanctæ memoriæ Candidus, Apoſtolatus coronam accepturus ad ſyderea Regna evocatur, cum prius ipſe innumeris beneficijs Angliam & Hyberniam patriam ſuam, convertendo, confirmando & innumerabiles homines in animo & corpore prodigioſiſſimè ſanando, affeciſſet, verè Patriæ Pater, verè Apoſtolus merito, cùm etiam ipſe ſuis confiteri Superioribus coactus ſit, non tantum laborando Apoſtolis paria feciſſe, ſed & miracula patrando, ſic inter alia ad ſuum Reverendiſſimum Abbatem Nucalenſem ſcribit: *Dedit mihi Dominus exiguo, virtutem faciendi ſigna in populo barbaro, qualia nec Magnis Apoſtolis leguntur facta, ita, ut in nomine Domini noſtri JESU CHRISTI, reſuſcitare à mortuis valeam* (NB) *corpora in pulveres ab annis multis reſoluta. Nullus tamen credat, me ob iſta, ſive ob his ſimilia, parifaciendum Apoſtolis* (O dignam Monacho perfecto confeſſionem!) *aut aliquibus perfectis viris, cum exiguus ſim, & peccator, & contemptibilis, &c.* Hic proin tantus Vir, curſu nunc vitæ conſummato, cum diem obitus ſui diſertè prædixiſſet, incredibili fidelium omnium cum luctu, ex hâc corporis mortalitate, ad feliciſſimam aſſumptus immortalitatem, æternum cum Martyribus, ad quorum omnium ſupplicia pro Chriſto toleranda paratiſſimus fuit, cumque Apoſtolis & Angelis, quorum illos Evangelizando ubique, iſtos candore animi & Virginitatis nitidiſſima puritate imitando verè Candidus, & rubicundus electus ex millibus fuit, exultat triumphatque. Cujus ſacri Corporis exuvias, etiam deinceps DEUS, inſigni miraculorum gloria honoravit, ac fidelibus non ſolum ſed & infidelibus, ſi velint reſipiſcere, commendavit, ſed & varijs revelationibus Gloriam ſervi ſui multis oſtendit. Cum autem ſepulchrum ejus, incertum qua ex cauſa, poſt menſes ab obitu aliquot eſſet reſeratum, repertus eſt Candidus prorſum incorruptus, & tantopere ab omni corruptione alienus, ut admirabili cœleſtis odoris fragrantia, omnium nares & animos mirè reficeret & recrearet. Vita exceſſit 2. Maij Anno Chriſti 1616. *Ex Vita, Franciſco de Bivar & cit.*

B. Candidus Nucalenſis ad præmia vocatus.

Mirabile, quod de ſe ipſo ſcribit.

Verè Candidus & rubicundus.

Corpus à morte incorruptum.

Miraculum ſæculi hujus & ætatis noſtræ ſingulare prorſus, & nunquam ſatis deprædicandum ſanctæ memoriæ Margarita d' Arbous, Montis Martyrum Monialis, nunc vero Epiſcopovillenſis Monaſterij Gubernatrix, ſanctiſſima Bellovillarienſis noſtræ diſcipula, cum hoc anno graviter decumberet, nulliſque proficientibus humanis remedijs deſperata à Medicis eſſet, inducto ſuper ægram Sancti Petri noſtri Cœleſtini pallio, ſtatim convaluit. Jnde reſtituta ſibi ſuiſque, cum ad integerrimam ſanctiſſimæ Regulæ obſervantiam, monialibus à ſe & Bell-Villarienſi inſtitutis, nil porro deeſſe cerneret, quàm ſolam à carnibus abſtinentiam, in ulteriora ſemper ſeſe extendens enixiſſimis precibus apud illam inſtitit, ut eam quoque ad cumulum perfectionis abſtinentiam induci pateretur. Annuit, ſublimiora ſemper & ipſa cogitans Bellvillarienſis, & quod antea Virginum teneritati parcens, verita ne aſperitatibus præmaturis, molles animos, à potioribus & majoris momenti obſervantijs deterreret, aggredi detrectarat, ad anteriora & ampliora ſeſe extendentibus in dies mentibus, non modo permiſit, ſed conſuluit, ſed permovit, ſed ſuaſit. Namque libello ſupplici oblato Domino Archiepiſcopo Pariſienſi, omniumque ſubditarum ſibi monialium, nominibus ſubſignato, qui & libens permiſit, hac conditione, ut prius duorum annorum ſpatio vires ſuarum probaret, mox conceſſurus quidquid peterent, dummodo vires onus non excederet. Quod & contigit, incredibili ſanctimonialium gaudio, ipſius Archipræſulis plauſu, ſanctorumque inibi quieſcentium gratulatione & gratitudine: Namque Jlluſtriſſima quædam Domina, quæ tunc filiam ſeptuennem Bell-Villarienſi oblatura, ad Sanctum Montem-Martyrum ſe contulerat, cum in reditu, rheda ejus in altiſſimam foveam corruiſſet, & certo certius ipſam cum filia perimendam imo peremptam tanto caſu dolerent, ope ſanctorum prodigioſâ, ſalva & incolumis reperta eſt; equis ipſis in pedes ſtantibus, rheda etiam ipſa

B. Margarita d' Arbous, &c.

Mirè ſanatur.

Ejuſdem rigoris ſacri promotio.

Inſigne miraculum.

ſa prorſus integra & inviolata. Quod miraculum Bell-Villaria noſtra, in ſanctos Matyres gratiſſima, multis pietatis actibus, varijſque donarijs exſolvit, utq; decentius, & honorificentius colerentur, Dominæ ſorori ſuæ de Fraxino ſuaſit, in eo loco, ubi DEUM ipſum profuſo ſanguine nobili Martyrio glorificaverunt, in eorumdem honorem Prioratum conſtruere, qui educandis & excolendis junioribus in vita ſpirituali Virginibus deputaretur, & dotaretur. Nec mora, rem totis ſtatim viribus aggreditur Fraxinenſis, ſtructoque Prioratûs domicilio, moxque adjunctis regularibus quibuſque officinis, etiam Baſilicam ipſam ampliorem & auguſtiorem reddens, pretioſiſſimis ornamentis, ſacraque ſuppellectili aurea argenteaque locupletat. Jta Martyrum factus celebrior tumulus, diu noctuque Virginum DEUM indefeſsè collaudantium, cœleſti frequentique Choro conſecratur.

Novitiatus inſignis.

Quo quidem ipſo Maria Abbatiſſa noſtra, totum Galliarum Regnum ipſiuſque Metropolim in Glorioſiſſimo eorumdem Apoſtolo Dionyſio & Socijs immortaliter demeruit, cum prius is ipſius Martyrij locus, infamis & profanatus infandis fornicationibus, duellis, latrocinijs & maleficijs eſſet, ita ut illic Veneficæ ſua ſolemnia Comitia celebrarent; ita ut quod deformatiſſimum & tot abominationibus conſpurcatiſſimum erat: Sanctum, Angelicum, Divinum ſemper ex tunc haberetur. *Ex Vita Mariæ prædictæ & R. P. Amando Tribout.*

S. Dionyſij honori conſulit Bello villarienſis noſtra.

Coronat eodem anno vitam ſanctiſſimo termino Venerabilis F. Dominicus à Puero JEſu dictus, Nucalenſis & ipſe Monachus, Virtutibus & miraculis illuſtriſſimus. Hic rigidiſſimus ſibi, noctibus ſingulis corpus ſuum ad uſque ſanguinis effuſionem immitius flagellavit, Orationi deditiſſimus, in ea ſæpius extra mentem factus, multa cœleſtia arcana penetravit. Animabus in Purgatorio detentis ſæpius opem tulit, multaque precibus à Domino obtinuit. Solitudinis & ſilentij amantiſſimus, ea ſibi plurimum boni contuliſſe animadvertit. Puerum JEſum ſingulari colebat affectu, cujus ſanctiſſimum nomen ſemper in corde, in ore dulciſſimum, & frequentiſſimum habuit, ante cujus imaginem, quam in cellulâ ſuâ devotiſſimam habuerat, flexis genibus noctes ducebat inſomnes, in omnibus ſuis neceſſitatibus ad ipſum recurrens, à quo etiam plurima impetravit. Duobus ante mortem menſibus, totus DEI amore ſuccenſus, cupere ſe vehementiſſimè diſſolvi, & eſſe cum Chriſto confeſſus eſt, & vi amoris raptus, exclamavit: *O ſi jam ex hâc vita diſcederem! ô ſi curſum conſummare potuiſſem!* Jdque Puero JEſu, quanta potuit inſtantia commendavit, qui ſervi ſui paulo poſt deſiderio annuit, & ſatisfecit. Poſt duos ſiquidem menſes nulla prorſus infirmitate laborantem, in ſanctum reſolutum ſomnum ad gaudia perennia tranſtulit 12. Sept. hora item diei 12. anni 1616. *Ex Vita.*

Ven. Dominicus à Puero Ieſu.

Mira devotio & ſancta affectio.

Exauditur pro ſua reverentia.

Jterum in augenda Miſſione Anglicana & Congregatione nova propaganda, & ad utilitatem Regni Britannici amplificanda, inſigniter laboratum. Notanda ſolummodo ſubſcribentium nomenclatura, unde colligas quanti viri, ſeſe pro ſalute ejuſdem Regni in hoſtiam & ſacrificium DEO obtulerint, ſi ij ſolum numerandi venirent, qui pro tot alijs ſoli ſubſcripſerant: F. Leander à S. Martino, de cujus mirabili vocatione jam ſupra, Vicarius Miſſionis Hiſpanicæ, SS. Theologiæ Doctor, & in Academia Duacena linguæ ſacræ Profeſſor Regius. F. Rudeſindus Barlo Presbyter Prior S. Gregorij, dicti R. P. Vicarij Aſſiſtens SS. Theol. Doctor & Profeſſor in Collegio S. Gregorij Duaceno. F. Joannes Barneſius Doctor in Artibus, pro tempore Miſſionis noſtræ Aſſiſtens Superior Benedictinorũ Congreg. Hiſpan: in Collegio Marchianenſi degentium, & in eodem Primarius Profeſſor publicus. F. Thomas Grinæus Presbyter, Collegij Gregoriani Regens SS. Theol. Licentiatus & Profeſſor ejuſdem in dicto Collegio. F. Thomas Torquatus Presbyter, & Profeſſor Primarius in Collegio Marchianenſi. F. Guilhelmus de S. Martino Presbyter & Collegij S. Gregorij Oeconomus. F. Anſelmus Cronderus Presbyter & Subregens in Collegio Marchianenſi. F. Franciſcus de Onuo Presbyter, Concionator. F. Gregorius Hungatus Presbyter Theologus. F. Bonifacius Wilfrod Presbyter Theologus. F. Thomas

Anglic. de Fid. propag. Congreg. ſucceſſus.

Moring-

"Moringthonus Presbyter Theologus.
Subſcribentium numerus.
"F. Robertus de Sancta MARIA Presbyter Theologus. F. Cæleſtinus Trembius Presbyter Theologus. F. Jldephonſus de S. Gregorio Presbyter Theologus & Profeſſor publicus Philoſophiæ in Collegio Marchianenſi. F. Antonius de S. Guilielmo Philoſophus. F. Jacobus de S. Gregorio Theologus. F. Theodatus de S. MARIA Theologus. F. Maurus de S. Joanne Theologus. F. Dunſtanus de S. Joanne Theologus. F. Ambroſius de S. Edvardo Theologus, &c. *Ex Clem. Reinero.*

Moritur hoc anno eximium Belgij decus Reverendiſſimus Petrus Aimericus Abbas Criſpinienſis lectiſſimus, ſummæ apud Belgij Principes auctoritatis; qui alia inter, digna memoratu, Hiſpanos Cortraci rebelles, magno cum periculo urbis & provinciæ, mirè compeſcuit & coercuit ſumpto Venerabili Sacramento & intrepidè, per mediam legionem ſic tranſeundo. *Ex monim. Ejuſdem Monaſterij.*

Columbanus Abbas Blandinienſis.

Extinguitur & aliud clarum Belgij Ordinis noſtri lumen, Reverendiſſimus Dn. Columbanus Duraux celeberrimi Blandinienſis Cænobij Abbas, vir adm. Religioſus, plurimum eruditus & relictis ingenij celeber Monimentis, qui Zelo Religionis ductus, multa utiliter contra Acatholicos ſcripſit, aliaque inter doctiſſimum in Regulam S. P. N. Commentarium. Abbatem hunc Gazæus & Suvertius, meritis proſequuntur laudibus. *Ex Mon. prædicti Cænob.*

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.XVII.
Sancti Patris Benedicti. M.C.XXXVII.

INter alia lumina, quibus ſanctiſſimus Ordo noſter in Gallia mirabiliter in hiſce ſæculi tenebris effulſit, Nobilis extat Sanctimonialium Divi Patris BENEDICTI Congregatio à Calvaria cognominata, quæ ortum habuit hoc ipſo anno milleſimo ſexcenteſimo decimo ſeptimo, primùm in civitate Pictavienſi, Monaſterio ibidem recens conſtructo à Maria Medicæa Galliarum Regina, noſtri Ordinis amantiſſima, quod Calvariæ nomine appellari voluit. Fuit hoc Jnſtitutum ſolemniter à Sede Apoſtolica approbatum, ad inſtantiam Chriſtianiſſimi Galliarum Regis, ejuſdemque Dominæ Matris Mariæ Medicææ Regnum tunc adminiſtrantis repetitam commendationem, idem quamprimum mirificè in dies, quà ſanctitate, quà Monaſteriorum numero, ad ſummum Eccleſiæ decus, Ordiniſque ſplendorem auctum & propagatum.

Nova S. P. N. Congregatio de Calvaria dicta.

Scopus ſacri Inſtituti.

Hujus ſanctiſſimi Jnſtituti ſcopus eſt peculiaris: Dolorum cùm internorum, tum externorum Chriſti Domini, ejuſdemque ſanctiſſimæ Matris Virginis, in Calvaria, ad ejus Crucem ſtantis, recordatio doloroſa, & cultus devotiſſimus, idemque perennis & irremiſſus, juxta preces aſſiduas, pro recuperatione terræ ſanctæ, pro ruina Jmperij Mahometici, continuoque Chriſtianæ Religionis inter Turcas, & Jnfideles augmento. Venerantur autem in ſpeciali ejus Jnſtituti lectiſſimæ Virgines, Vitam in Chriſto abditam ſanctiſſimi Patris noſtri BENEDICTI, ſororiſque Ejuſdem ſanctiſſimæ, ut propterea, in ſingulis Monaſterijs, habeatur Cella, in loco quieto, & ab alijs omnibus Monaſterij ædificijs procul diſſito, exſtructa, in Venerationem ſpecus, in qua Sanctiſſimus P. N. Benedictus ſoli Deo notus tamdiu delituit, in qua etiam Cella depicta, vel ſculpta viſatur ejuſdē ſpecus; in quam alternatim ſoroes ingrediantur, ut Exercitijs ſpiritualibus per aliquot dies, omnium aliarum ſtrepitu ſilente curarum, ſolitariè vacent. Regimen externum, hujuſce Congregationis Auctoritate Apoſtolica confirmatum, tale eſt. Extant tres Superiores, quos Protectores vocant, quibus omnis poteſtas in ſanctimoniales demandatur. Defuncto uno, duo alij ad libitum in ejus locum alium ſufficiunt. Poſſunt Viſitatorem, cui omnia Monaſteria incumbat obire, hi tres deligere. Mos tamen conſuetus is eſt. Omnes Conventus, Superioribus ſimul, aliquem inſinuant, quem illi, ſi probandum duxerint, confirmant. Poteſt ille Viſitator duodecim annis, vel etiam diutius, ut è re Congregationis magis futurus eſſe cognoſcitur, continuari. Primi Superiores hujus Jnſtituti, in Diplomatibus Pontificijs nominati, fuere: Eminentiſſimus S. R. E. Cardinalis de Gondy Henricus, Alberti Franciæ Mareſcalli Ducis Retzij ex Claudia Catharina Clarmontia filius, Archiepiſcopus Pariſienſis; alter Jll.mus Joannes Dauy de Peron Archiepiſcopus Senonenſis;

Peculiaris S. P. N. Benedicti Veneratio.

Primi Superiores.

 terti-

tius Jll.^mus^ Sebaſtianus Boutillier Epiſcopus Aquenſis.

His ſuffecti ſunt, Jll.^mus^ Philippus Coſpean Epiſcopus Nannetenſis, poſtea Lexovienſis: 2. Eminentiſſimus S. R. E. Cardinalis Armandus de Richelieu, &c. 3. Jll.^mus^ Henricus Ludovicus Chaſtaignier de la Roche Poſey Epiſcopus Pictavienſis, Vir Zeloſiſſimus & Religioſiſſimus. Quibus omnibus Defunctis, proximis annis eo munere functi ſunt,& funguntur Jll.^mi^ Epiſcopi Pictavienſis, Coriſopitenſis, & Vaſatenſis.

Viri de eadem Congreg. benè meriti.

Exercuerunt,ingenti naſcentis Congregationis bono & commodo Viſitatoris officium;primus Dominus Charpentier notæ probitatis & doctrinæ Sacerdos, Fundator duarum Congregationum Presbyterorum, alterius in Betara, alterius in Valeriano monte ad urbem Lutetiam Pariſiorum. 2.^dus^ Dominus de Solminiac, Monachus & Abbas Cancellatenſis, poſtea Epiſcopus Cadurcenſis. 3.^tius^ Dominus Martineau Doctor Sorbonicus & Canonicus Pariſienſis, tandemque Epiſcopus Vaſatenſis. 4.^tus^ Dominus Gamachæus Doctor item Sorbonicus & Canonicus Pariſienſis. Quorum omnium compertiſſima Virtus rerumque uſus, & omnimoda ſcientia, publico calculo, citra omnem invidiam, celebrantur.

Regimen Congregationis.

Regimen porro internum ejuſdem Congregationis hoc eſt: Deligitur ſingulis triennijs ab omni Congregatione, è numero Monialium, Superior Generalis,cujus Adminiſtratio ad duodecim annos, ſi ſuffragia conſenſerint, prorogari poteſt. Habet in ſubſidium conſiliumque quatuor Aſſiſtentes, ut vocant. Jn ſingulis Monaſterijs habetur Prioriſſa una, & Subprioriſſa, Magiſtra Novitiorum, & Præfecta Seminarij, quæ recens Profeſſis præſit, ne fervor in illis primi Tyrocinij intepeſcat. Tenentur Prioriſſæ Generalem de ijs omnibus certiorem facere, quæ alicujus momenti in ſuis Conventibus contigerint, nihilque eadem inſcia moliri.

Induſtria fervoris conſervandi.

Poteſt nonnunquam, ſi res ita tulerit, eadem Superior Generalis,Monaſteria Congregationis viſitare, quatenus ubique conſtans, in Diſciplina Regulari concentus,uniformiter à ſingulis obſervetur. Quæ Prior ab erectione dictæ Congregationis electa eſt in Superiorem Generalem, fuit Reverenda Mater Gabriela de Lesprunnier à S. Benedicto nuncupata, omnibus & naturæ & gratiæ dotibus cumulatiſſimè ornata.

Gabriela de Lesprunnier.

Altera Reverenda Mater Magdalena à Paſſione, nobiliſſimo de Rieux ſtemmate clara, ſed præclararum Virtutum luminibus longè clarior. Quæ cum per duodecim annos, de omnibus optimè merita præfuiſſet, ceſſit oneri, ut Congregationis ſtatutis morem gereret. Cui ſucceſſit: Tertia Reverenda Mater Maria à S. Spiritu, quæ pariter per duodecim annos ſumma cum laude múnere ſuo perfuncta eſt. Quarta, idem denuo onus ſubire coacta eſt Domina Magdalena à Paſſione, de cujus Encomio ſuo loco agemus.

V. Magdalena de Paſſione.

Communicant omnia dictæ Congregationis Monaſteria in bonis tum Spiritualibus, tum temporalibus & perſonalibus, ſibi invicem ex charitate opem laturæ in omnibus, juxta Superiorum ordinationes. Omnes hujus Jnſtituti Religioſæ,ſervant exactiſſimè ſeveriorem Regulæ S.P.N. Benedicti normam. A carnibus perpetuo abſtinent, linteis non utuntur, veſtes ex rudiore panno contextæ; tunicæ non tinctæ, quibus ſuperinduunt ſcapularia, & pallia nigri coloris, utpote, quæ cum Beata Maria Virgine Matre Chriſti Domini in Cruce mortui exequijs officioſo dolore,obſequioſiſque lachrymis ſemper adſtant.

Veſtitus humilis.

Profitentur inprimis humilitatem, mundique contemptum. Raro colloquuntur, ab omni ſæcularium, quin & propinquorum ipſorum affiniumque contubernio alienæ, Choro nocte diuque addictiſſimæ, Divinis laudibus decantandis ſedulo reverenterque incumbunt. Hujus Jnſtituti mens eſt, jugis oratio, quam pro Eccleſiæ incremento, Hæreticorum Jnfideliumque, maximè Turcarum, Converſione, Benedictinique Spiritus in Ordine noſtro continua renovatione & amplificatione, enixius ingeminant, & à Numine exorant. Author præcipuus hujus ſanctiſſimi Jnſtituti noſtris fuit, quidam longè amantiſſimus Magni Religioſorũ omnium Patriarchæ Benedicti, ejuſque Sanctiſſimi Ordinis, Venerabilis P. Joſeph à Pariſijs dictus, Ordinis Seraphici PP. Capucinorum, per Galliam non

P. Joſeph à Pariſijs Capucinus.

non ſolum, ſed toto orbe notiſſimus, qui impenſis pro Chriſtianiſſimorum Regum gloria laboribus innumeris, univerſum Regnum ſibi devinxit, diu in Aula, uti alter Baptiſta verſatus, minor ſemper in oculis ſuis, vel in ipſo quidem honorum omnium culmine. Fuit vir illuminatiſsimus, totus in DEUM amore abſorptus, ac Dominicæ inprimis vitæ ac paſsionis meditatione accenſiſsimus, qui cum tantopere doleret ſacra Chriſti veſtigia, Turcarum indigniſsimis proteri pedibus, nihilque magis quam de recuperatione terræ ſanctæ cogitaret, totis animi votis peroptans, Eccleſiam Catholicam Agni immaculati ſponſam in ipſis Chriſti incunabulis repueraſcere, iterumque adoleſcere in ejus ſepulchro, nec ſtudijs tantis deſiderijſque ſat erat, preces ad DEUM quotidie plurimas fundere, ut votorum Orbi Chriſtiano tam proficuorum compos fieret, ardens ipſius in DEUM charitas, hanc ei cœleſtem ingeſsit induſtriam; ut ſcilicet ſacrarum Virginum aggregaret numeroſiſsimos choros, quæ indefeſſo precum, lachrymarum, jejuniorum omniumque Virtutum impetu, à Domino tantum miſericordiæ Divinæ miraculum, extorquerent. Jam fundaverat primum ſtruxeratque ad mentem & Votum tanti Patris Cænobium Maria Regina, & percrebeſcente tantæ rei fama, erant Principes urbeſque quibus id inſtituti probabatur ſummopere, prompti omnes, juvare, fovere promovere tam laudabile inſtitutum; de capite ſolum laborabat inſtituendæ Congregationis, venitque in mentem prædicto Patri Joſepho Antoniettam ab Aurelianis nuper fontis Ebraldi Coadjutricem, contemptu tantæ Abbatiæ digniſsimam, ad tam ſanctum Opus exquirere, quæ jam alias rigidius Fuillentinarum profeſſa Jnſtitutum, ſanctitatis nomine, tanta Princeps, toto Regno celebrabatur. Uſus ad hanc rem Reginæ ipſius opera, facilè impetravit, cum Antonietta ipſa, R. P. Joſephum ſuper hoc ipſo conſuleret, ipſo qui Author Reginæ erat, diſſimulante, & optatiſſimam hanc illi Regulæ S. P. BENEDICTI ad amuſſim ſervandæ, & latius propagandæ Divinitus oblatam occaſionem perſuaderet. Occurrit proin læta & hilaris, hoc ipſo anno 25.

Intentio Reformationis.

Primum hujus Inſtituti Cænobium.

Ven. Antonietta Princ. Aurelianenſis.

Octobris, ſtipata viginti quatuor Virginibus, ex Lancaſtrienſi Monaſterio, cui præerat, adductis, quas tantæ rei aptiſſimas delegerat. Succedente deinceps feliciſſimè negotio, poſtquam hoc factum à tam ſanctâ Principe (etſi mox altero anno mortuâ) initium; ita ut paulo poſt, ſeptendecim ejuſmodi nobiliſſima Monaſteria conderentur. *R. P. Amandus Tribout.*

Succeſſus rei feliciſſimus.

Extinguitur hoc anno in terris, ut felici illuceſcat æternitate, ſanctæ memoriæ Nicolaus Fagan, de quo ſupra, Watterfordienſis Epiſcopus, magnus & ipſe Anglorum noſtra ætate Apoſtolus, ſanctitatis opinione clariſſimus, incredibili Catholicorum luctu ac mœrore, cujus ſanctitatem aliquot ſignis miraculoſis Dominus comprobavit, & fidelibus commendavit. Fuit DEIparæ Virginis longè amantiſſimus, cujus imaginem quandam ſumptibus emendicatis, & collatione fidelium corrogatis, ex Hiſpania advehi curavit, quæ inſignibus deinceps miraculis claruit. Nicolao fideles Hiberni poſito Epitaphio, ſic inter alia parentarunt:

V. Nicolaus Fagan Epiſc. Watterford. moritur.

Deipara amantiſſimus.

Occidit, heu! juſto deſunt ſua verba dolori
Occidit eloquij gloria, gentis honos &c.
Hic eſt ille pugil debellatorque profundæ
Noctis, hic Hæreticæ ſæva flagella luis.
Defenſor Patriæ Fidei fortiſſimus, hoſtes
Qui contra immanes, civibus Hector erat.

Epitaphium.

Vita exceſſit octavo Jduum Martij *Chryſoſt. Henriquez, &c.*

Etiam Germania noſtra hoc anno purpurei coloris ſplendidum florem Hortis Eliſijs ſubmittit, Reverendum Patrem, Joachimum Tabernicium, Cellæ MARIÆ infra Anaſſum fluvium Cænobitam, virum Religioſum admodum & eruditum, Parochiam Jnzerſtorffenſem ſollicitè curantem, qui cum pro ſuo munere, & muneris obligatione, nova Acatholicorum dogmata, ſæpius convelleret ac refutaret, hoc ipſo anno undecima Maij ab illis interceptus, tredecim ictibus lethalibus, & duodecim inſuper alijs ſauciatus atque crudeliter interemptus, ad præmia Martyrum evolavit, cujus animam plures, qui eodem occurrerant Acatholici, & duo qui intervenerant viri Catholici in ſpecie ſplendidiſſimæ Sphæræ & globi rotundi, in cœlum conſcendere contuiti ſunt. Corpus ejus in Eccleſia Parochiali per di-

Joachim Tabernicius

Martyrio conficitur.

Jncorruptio.

es 15. expoſitum, nullum omnino fœtorem reddidit, imo gratâ elegans rubedine dormientis inſtar ſe habuit. Sepultus eſt tanto poſt honorificè in ſui Monaſterij Eccleſia, ejuſque memoria in benedictione habetur.

Ven. Maria Vela monial. Abulenſ. Jn Hiſpania feliciſſima obdormitione requieſcit Beatæ memoriæ Maria cognomento Vela Monialis Abulenſis, quæ crebris revelationibus Chriſti Domini & B. MARIÆ Matris Virginis dulci præſentia & colloquio atque cœleſtibus aſſuefacta favoribus poſt graviſſimas infirmitates, intenſiſſimos dolores, varias perſecutiones ac dæmonis inſidias, quas patienter ſuſtinuit, ac utiliter ſuperavit, Chriſti amplexu, *Virgineo lacte paſta.* ac Virgineo lacte, ut olim Mellifluus Bernardus noſter, nobilitata, exultans migravit ad ſponſum, hoc ipſo anno octavo Cal. Oct. *Michael Vaguerus, Aubert. Miræus, Henriq.*

Prima initiat hoc ipſo anno Calvariæ Congregationem & Monaſterium Pictavienſe, non compatiendo ſolum Chriſto, ſed commoriendo, Venerabilis Mater Morizeta à S. Virgine, quæ *Ven. Morizeta à ſancta Virgine.* diu Colici morbi vehementia cruciata, ſola Beatiſſimæ Matris Virginis inclamatione levabatur. Hæc doloribus confixa Cruci Domini ſui, digna Calvariæ hoſtia, inclamans: *Sancta Virgo propitiare mihi*, in Domino obdormivit 27. Decembris; cujus Vita Virtutũ omnium, ſed inprimis pœnitentiæ aſſiduæ, contemptus mundanorum omnium, ſolitudinis, ſilentij, obedientiæ abſolutiſſimum exemplar fuit. *Ex Vita Antoniettæ Aurel.*

Extinguitur hoc ipſo anno illuſtre ad modum familiæ noſtræ Montis Oliveti ſydus, etſi ex humili Fratrum Converſorum ſtatu, inter lectiores tamen *Ven. Franciſcus Caſtellius.* DEIParæ domeſticos Ven. F. Franciſcus Caſtellius patria Veronenſis, Patre Hieronymo natus, à puero pietati addictiſſimus, & ob hanc ipſam Reverendiſſimo Bartholomæo Abbati S. M. V. de Organo commendatiſſimus, & Ordinem ingredi perſuaſus, interque converſos admiſſus ibidem per annos quatuor piſtoriam artem laudabiliter exercuit. Jnde Sacriſta factus, dum eximio innocentiæ & Virginitatis ſtudio *A Deipara expetitur.* ab omni contuitu muliebri nimium metueret, cum eremicolis noſtris agere expetens, ad Reformatos noſtros Ruani cum licentia ſeceſſit. Sed Veronam repetens, ſuumque Abbatem conveniens: *Me*, inquit, *Sanctiſſima Virgo Mont-Olivetum accerſit.* Unde Præſide Generali exorato, nihil præter veſtem qua induebatur eo ſecum deferens, ad ſervitia ſuæ Dominæ & Patronæ conceſſit, & annos ſeptem ſupra quadraginta eidem devotiſſimè & ſanctiſſimè ibidem inſervijt, hoc anno ad præmia fideliſſimi ſervitij evocatus, de cujus mirabili ſanctitate multa narrantur. *Ex Secundo Lancellotto aliiſque.*

IESU CHRISTI ANNUS M.DC.XVIII.
Sancti Patris Benedicti. M.C.XXXVIII.

Lugubris toti Galliarum Regno hic annus, plauſibilis cœlo, honorificus Ordini noſtro univerſo, glorioſo, etſi præmaturo obitu, ſanctiſſimæ novæ Congregationis Jnſtitutricis, ſereniſſimæ Antoniettæ de Orleans, Regij Generis præſtantiâ inclytæ, ſed omnino Virtutum genere longè illuſtrioris. *Obitus Ven. Antoniettæ Principis Aurelian.* Parentes habuit Eleonorum de Orleans Ducem de Longeville, Matrem Mariam Borboniam Regiæ utrumque ſtirpis, ipſoque ex ſancti Ludovici ſanguine. Jpſam infantulam etiamnum DEO deſponderant, acceptante votum Numine, & in puellula ſuam mirè gratiam prodente, etſi immemores Voti parentes, eam quantumvis obnitentem, ſæculo addicerent. *Ejus parentes.* Angelum dixiſſes, cui DEUS ſolus, ſoli rerum omnium vice foret, Deliciarum, oblectamentorum, Divitiarum, honorum loco, ſolitudinem diligenti, cui gratius nihil, quam ſola ſolius DEI & Sponſi contubernio in oratione perfrui. Nubere nihilominus coacta, maritum accepit Carolum *Nubere cogitur paulo poſt vidua.* de Gondi Marchionem de Bella Jnſula, ſexdecim annos nata. Vixit in matrimonio ut Monialis, & in Aula, ut ſancta. Certè miraculum Aulæ fuit. Vigeſimo ſeptimo ætatis anno vidua relicta mundum calcavit, cum ei undique divitijs, honoribus, & voluptatibus blandiretur, tanta Nobilis Animi ſacra pertinacia, ut nec amore chariſſimorum liberorum, quorum adhuc tenerrima ætas, nec benevolentia Reginarum, quibus in delicijs erat, nec omnibus applaudentis Aulæ Lenocinijs, quæ ſibi ſuum ſolem abeſſe querebatur, à cœpto non flecti modo, ſed

ſed nec punctum temporis retardari pateretur. Jnſcijs igitur propinquis omnibus, neque ſalutatis Rege, Reginiſque aula abſceſſit, clamque Toloſam per invia paucis ſtipata domeſticis ſe recepit, dimiſiſque omnibus ejus Civitatis Fuillentinarum ingreſſa Cænobium ad amuſsim Regulæ reformatum, recens exſtructum, rerum omnium voluntaria penuria locuples, ſeveriore diſciplina & inſtituti rigore alijs horribile viſum, ſeſe abdidit. Cumque certa eſſet, quantopere maximi Principes, ipſam inde retractã vellent, ſtatim ipſa Clementi VIII. rerum tunc in Urbe & Orbe potienti ſcripſit, quatenus ſeſe Paternæ ejus Clientelæ fiducialiter committentem, Apoſtolica auctoritate contra omnes Principum & conſanguineorum congeminatas interminationes & inſultus, tueri dignaretur, quippe quæ ſoli Deo vivere invitis omnibus & poſſet, & vellet. Probavit & laudavit generoſæ indolis conſtantiam Pontifex, Apoſtolicamque ei benedictionem impertiens, ſpoſpondit ſe litteras Nuncio ſuo in Regno Galliæ quamprimum daturum, quibus eam & Regi, & alijs omnibus ſuo nomine commendaret. Religioſi tyrocinij annuum curſum exegit, tanta virtutum omnium ſiti, eminentiſſimæq; ſanctitatis preſſa fame, ut emeritis ipſis eſſet admirationi. Angebatur penè ad mortem, ſi aliam avitæ Nobilitatis rationem haberent Superiores, quàm ut eam abjectiſsimis quibuſvis exercitijs perpetuo manciparent. Rogabat plerumque eas enixius, profuſis interdum lachrymis, ut ingenitum Nobilibus tumorem, ingeminatis publicè & privatim injurijs comprimerent; viliſsimum mancipium repetitis ſatiarent opprobrijs. Jn Novitiatu non aliter Princeps agnoſcebatur, quam quod cæteris omnibus abjectiore præluceret humilitate, modeſtia præcellentiori, tantóque paupertatis, pœnitentiæque Zelo arderet, ut miranda potius quam imitanda in hiſce Virtutibus videretur. Veſtium, non pompæ quidem, ſed verecundæ concinnitatis, natura ipſa ſtudioſiſsima erat, & præ corporis teneritudine tam delicata, ut lautiſsimas ipſas dapes innato faſtidio averſaretur; ſibi tamen vim tantam intulit, ut rudiore amictu, ipſoque ſordido, ſæpe & lacero, gloriabunda; prægustatis à felibus epularum quiſquilijs opiparè veſceretur; ſubijciens gemebunda, ad propriam vilitatem pinguius haberi quàm mereretur, ſordium omnium vas abjectiſſimum. Nudis incubans aſſeribus, ſomno brevi haud reficiebatur, ſed cruciabatur: pulvinar, ſubjectus tenero capiti ſtipes ligneus, tamque indefeſſa oratio quam jejunium. Profeſſionem emiſit ſumma cum corporis alacritate & Zelantis animi æſtu incredibili. Profeſſa, generoſam mentem nihil infregit, imo auxit, corroboravit, noviſque gratiarum cumulis indies ferventior, humilior, ſubjectior; copioſiſſimè locupletavit virtutum omnium augmentis. Quare ut virtus ſoli haud abſimilis, nulla alia face, quam ſuomet indito ſplendore indiget, ut ſplendeat, quantâ ſe Antonietta arte, & induſtriâ abdere, ab omnibus neſciri & pro nihilo haberi conabatur, tanto Deus ipſe digniorem oſtentabat, copioſiſſima gratiarum & naturæ dona, publica adeo luce omnibus pateſcebant, ut paulo poſt in Superiorem Pictavienſis Conventus communi calculo electa ſit. Luctata diu ejus Humilitas cum delato honore, non prius ceſſit, quam audiret à Confeſſarijs, gravi ſe conſtringendam ſcelere, niſi ſororum delectui, imo Divinæ præordinationi humiliter obtemperaret. Hæc ex Vitæ ſcriptore, pro ipſa ſimplicitatis Veneratione. Cætera brevius proſequamur. Jnde perſpecta ejus utilitate & ſanctitate Coadiutrix ab Eleonora Borbonia Henrici IV. amita Fontis Ebraldi, eóque nomine Congregationis noſtræ Abbatiſſæ & Generalis Præſidis expetita, Apoſtolica etiam atque Regia auctoritate confirmata, cum deprecatorias ſupplices Pontifici mitteret, dato quamprimum altero Brevi, parere illico & obedire nolens volens juſſa eſt. Obedijt, & hoc etiam loco pro exemplari Virtutum omnium non ſolum, ſed pro miraculo fuit. Sed matertera extincta in neptis tam ſanctæ ulnis, cum nemo non ſuccedere vellet, & ſucceſſuram crederet, præoccupans Pontificis, Regis, Reginæque animos, perſuaſit denique, ut aliam quàm ipſam eligi paterentur. Sibi proin, ſolique relicta Numini, Lencaſtrum deſertum in Gi-

A ſæculo clam ſe abripit.

Novitiatus ejus.

Princeps omnium animi demiſſione.

Vitæ rigor.

Profeſſionem emittit.

Fit Superior multum obluctans.

Fit Coadiutrix in Fonte Ebraldi.

runda locum ſeceſſit, ubi cum aliquamdiu ſanctè ageret, ejuſque locis Monialibus exemplo plurimum prodeſſet, pia arte R. P. Joſephi Capucini, ut ſuperiore diximus anno, inducta eſt ut præcipua Calvariæ Jnſtitutrix & Generalis eſſe acquieſceret. Effloruit tanta ſub Gubernatrice tantopere nova hæc Divi Benedicti familia, ut toto Galliarum Regno fama mox dilatata, Regem Principumque animos mirè afficeret, ſummæ Nobilitatis Virgines, Antoniettæ ſubeſſe cuperent, cœlo jam adſcriptas putarent, dummodo ab illa ſuſcipi impetraſſent. Et revera collegit Congregationem Chriſti lectiſſimarum Sponſarum, Virginum non tam Benedictinarum nomine, quam re ipſa Benedictarum. At verè ad Calvariam collectarum, ut quarum mox plures, vix addito hoc Calvariæ & pœnitentiæ exercitio, optimum Numen non ad Crucem ſolum, ſed mortem ipſam graviſſima inter tormenta obeundam evocaverit; ſummo non Antoniettæ ſolum, ſed Reginæ Jpſius dolore, quæ ipſas non aliter, quàm filias ſuas appellabat; nec immerito, cum lugeret utraque: quod naſcentis primum Jnſtituti fulcra, virtutum omnium cumulo, naturæque dotibus præcellentiſſimis præditas, columnas & Baſes futuras, ſibi Sponſus Virginum adjunxiſſet; nec fato aliquo communi, ſed iliorum doloribus continuis dies noctesque intenſiſſimis, quibus nulla proficeret cura medicorum; quo morbo ſex illarum deceſſere. Septimam agere ipſa debuit Antonietta, uti in filiorum martyrum morte conduplicata Martyr ſancta Felicitas, ita Aurelianenſis in filiarum. Diſſimulavit aliquamdiu atrociſſimos cruciatus, ne inceptum pœnitentis vitæ duriſſimum Martyrium novo Martyrio proſequi, à delicatulâ (ſic appellabat) ſororum charitate prohiberetur. Vicit tamen denique morbi vis, ut tantopere exorata Medicum accerſiri toleraret, mox iterum dimiſſum, ſumpto unico, eo conſulente, medicamento. Duriter ſe habuit etiam in ſuprema infirmitate, & ægrè tot lachrymis ſuarum & precibus annuit, ut ſibi in nudis cubanti aſſeribus, vile ſubſterni ſagum pateretur, ſeque detrito panniculo operiri; nec remedia, ſolatia & ſubſidia alia admittere conſenſit, quam ſi ex ſola charitate, & pauperculæ in eleemoſynam exhiberentur. Rogans Confeſſarium, ſuo nomine veniam rogare à ſororibus, ipſo recuſante, ipſamet deprecata eſt, tanto pœnitentis ſpiritus dolore, tanta animi demiſſione, verborum pondere, ut merito omnium corda rumperentur. Obſtupuit inprimis Confeſſarius, ad inauditam tantæ Principis animi demiſſionem, indeque primum didiciſſe anteactæ vitæ dolere caſus, palam profeſſus eſt, ubi animadvertit Antoniettam Aurelianenſem, adeo conſpicuum ſanctitatis Sacrarium, vitæ Monaſticæ decus, pœnitentiæ ipſius cum ſingulari innocentia vivum ſpiranſque ſimulachrum, tanto ſuimet faſtidio aſpernari omnia, ut ipſa humilitas haud demiſſius & ſapere & loqui poſſet. Cum autem anima ei defeciſſet præ dolorum acerbitate, & jam jamque moritura crederetur, ſacro oleo inuncta eſt, verum reparatis nonnihil viribus, SS. Sponſi amantiſſimi corpus in æternitatis Viaticum enixiſſimè poſtulavit, lectuloque immota confidens, graviſſimis licet divexata cruciatibus per ſeſquihoræ ſolidum ſpatium tanto hoſpiti recipiendo animum paravit, & ſacrum pectus; tantumque etiam temporis, ſtupentibus omnibus, in gratijs agendis ſingulari cum modeſtia, veneratione, fervore, alto arcanoque ſilentio conſumpſit. Divina tum maximè patiebatur, cum poſt acceptam ſalutarem orbis victimam, tota in amorem ſponſi dilectiſſimi effuſa mens extra ſe rapta, ad aurem cordis colloquentem audiebat, ſibi ea omnia, quæ non licet homini loqui, ſolita benignitate, ſed rara munificentia præſtantem. Pactis brevibus cum ægritudinis vehementiſſima vi inducijs, Generalem ſceleſtiſſimæ vitæ (ſic loquebatur ipſa) exomologeſim teneriori innocentiæ neceſſariam ducens, dimiſſis omnibus, peccata leviſſima (melius perficiendas Virtutes Confeſſarius dixit) eo cordis intimo dolore, eo lachrymarum imbre, eo delicatæ conſcientiæ angore, & diſtincta cujuſvis vel minutulæ circumſtantiæ expreſſione expoſuit, ut miratus idem innocentiam Angelicam cum tanto mœrore & luctu, ſapienter ſcripſerit, brevi ipſas Jnferorum fau-

Fit Calvarienſis Congreg. Generalis.

Multas ſuarum Virginum mortuas luget.

Ipſa morbo eodem corripitur.

Ejus ſuprema culparum deprecatio.

Sacro oleo inungitur.

Generalis ejus confeſſio.

ces occludendas, ſi vel minimum abſolutæ adeo contritionis gradum haberent ſceleratiſſimi quivis, & hanc Nobilis Dei famulæ Confeſſionem dicendam potius Canticum laudis, magnificumque Divinæ Majeſtatis encomium, quàm actum pœnitentiæ; Angelos ipſos cœleſtem illam cantilenam jubilantis animæ attentius & alacrius auſcultaſſe, atque ad tam ſancta peccata exultaſſe; ſibique duntaxat ad memoriam revocandam eſſe eamdem Confeſſionem, quò ad Regulæ obſervantiam, ad vitandos quoslibet defectus, perfectumque virtutum omnium ſtudium, ea ſola recordatione, totus efferueſceret. Sæculares Principes, conſanguineos, nec proprium quidem filium Ducem Retium pro benedictione accipienda admittere voluit, Deo jam omnes commendaſſe, ab ipſo petendam benedictionem. Cum autem intimis vel maximè cruciaretur acerbiſſimorum dolorum repetitis aculeis Regulam Sancti Patris Benedicti ſibi prælegi curavit, ſupremúmque ſpiritum penè agens, oravit ſupplex, ut caput de Humilitate ejuſdem SS. Regulæ legeretur, hanc unam rata ſibi in præſentiſſimum firmiſſimumque contra dæmones fore ſubſidium, nec mori ſe poſſe quietius, quam inter ipſas officioſiſſimæ Virtutis chariſſimas manus, quæ eo ad cor ſaperet dulcius, quod *Benedictina*, & de ſpiritu *Benedictinarum*, Sanctiſſimo Parente pullularet. Hæc prolixius ex ipſomet vitæ ſcriptore, pro multorum excitatione & animatione. ut & hæc poſtrema, multis alijs omiſſis: Jnterim ab univerſa Gallicana Eccleſia, ſine intermiſſione ad Deum oratio fiebat pro ea, maximè ab amantiſſimis ſui Jnſtituti Alumnis. Verum ad tot preces, ad tot fletus, tot ſuſpiria obſurdeſcente cœlo; ipſo die Feſto S. Marci cum Litaniæ Beatæ Virginis, quarum ipſamet Antonietta aliquot verſus (utpote quæ cygni inſtar Deo ſanctiſſimæque Matri occinens moreretur) ſola decantaret, recitarentur; charitate vulnerata, doloribus confecta, innumeriſque virtutum monimentis prædives, in cœlum, tot laborum bonorumque operum copioſiſſimam meſſem collectura evolavit, anno 1618. ætatis 47. claruit à morte multis miraculis, ipſa miraculum maximum noſtræ ætatis, Regiæ familiæ ſplendor, Ordinis Jubar, ſingulare Catholicæ Eccleſiæ Ornamentum.

Miranda prorſus cordis compunctio.

Regula S. P. N. omnium dolorum ſolatium.

Quanti fecerit ſe eſſe Benedictinam?

Feliciſſima Domino obdormitio.

Comitatæ eodem anno optimam Matrem ſunt, præter tres alias, nobis à nomine minus cognitas, Venerabilis Mater Anna Doxan, quæ dum ſacro inungeretur oleo, morti jam proxima, per animi fortitudinem ſuperior, altiori voce & conſonantiori ſuper omnes ad ſingula reſpondebat, ut de ea id fas ſit dicere, quod de amantiſſimo Sponſo, quod *clamans expiravit*: Hæc autem adeo manifeſta ſalutis ſigna edidit, ut ab omnibus *Anna de Paradyſo* dicta ſit: Altera, Maria de Gouleſne cognominata ab Angelis, imò ipſa Angelus, quæ proximam Angelis ſemper vitâ duxerit. Facta hæc in agonia prolixius orabat; auditaque eſt ab omnibus cum dæmone colluctari diutiſſimè, verum protrito hoſte, multaque præclara de æternitate felici referens, ſpiritu ebria, feliciſſimè hoc ipſo quoque anno deceſſit. *Ex Vita Antoniettæ.*

Ven. Anna Doxan.

Ven. Maria de Gouleſne.

Etiam Germania noſtra Jnferior floſculum inſignem lilijs Gallicis in cœlo jungit, Venerabilem Margaritam Duyterhelſt Monialem Vallis Roſarum prope Mechliniam, quæ à vanitate ſæculi ad Deum converſa, humilitatis operibus, Religioſæ perfectionis ſtudio & meditationi continuæ ſe totam addixit: ſic ut quandoque extaſes experta fuerit, atque cœlorum Auguſtæ frui præſentia meruerit. Claruit Spiritu Prophetico; ſignis etiam & Virtutibus admiranda, pijſſimè, ante Abbatiſſam, quæ ſimul ægra decumbebat, & uſum linguæ perdiderat, uti prædixerat, deceſſit, atque ut promiſerat, loquenti facultatem eidem à Numine obtinuit. Obijt 15. Maij. *Arnoldus de Raiſſe, &c. Chryſoſt. Henr.*

Ven. Margarita Duyterhelſt.

Jpſo anno prodigioſiſſimæ vitæ & virtutis, mirabilis illa ſanctiſſimæ memoriæ Virgo Margarita noſtra de Arbous, Monialis Montis Martyrum, Abbatiſſa Vallis Gratiæ deſignatur, invita admodum reluctanſque, ita ut præ mœrore in morbum incideret; coacta tamen inaugurata ſolemniter eſt ipſo Natali die SS. Patriachæ noſtri à Carolo Lugdunenſi Archiepiſcopo: quæ cum nocte in conclave duceretur periſtromatis ornatum, lecto culcitris holoſericis acu pictis & intertextis

Ven. Margarita d'Arbous fit Abb. Vallis Gratiæ.

ſtrato,

ſtrato, petita quamprimum ſcala, parietes nudavit, & lecti ornatum omnem procul amolita eſt, ipſa mox ſpeculum ſe probans omnis perfectionis. *Ex Vita per Jacobum Ferraige, &c.*

Ven. Martinus Abbas. Superſtes etiamnum hoc anno (incertum nobis quando extinctus) ſummæ Sanctimoniæ vir Martinus Abbas Monaſterij Barac in Ægypto, B. Joannis, de quo ſupra, ſucceſſor, admirabili vitæ ſanctitate omnium virtutum ſplendore emicuit, magnis à Numine miraculis commendatus, quæ inter occaſionem nactus Fidei Chriſtianæ aſſerendæ in oculis infidelium Turcarum, piſces ad ignem aſſatos, ſuis ad Deum fuſis precibus vitæ reſtituit. *Virmiraculis clariſſimus.* *Ex Conſtant. Caietano, &c. Marcheſio, &c.* Ut nunquam ſatis, tanto poſt, & quidem inter juratiſſimos Chriſti hoſtes Dei gratiam in Benedicto Redivivo admiremur & celebremus.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. XIX.
Sancti Patris Benedicti, M. C. XXXIX.

Congregationis Calvariæ irremiſſum ſacri fervoris ſtudium. Necum Vita extinctam putes Noſtrârum Calvariæ Monialium ſublimiorem vitæ rationem, & conceptum ſemel, concitante Antonietta noſtra Aurelianenſi, ſanctioris propoſiti fervorem, audiamus Religioſiſſimum vitæ Scriptorem: *Ubi primum è vivis exceſſit* (Antonietta) *inditum cælitus inſuetum animabus robur expertæ dilectiſſimæ filiæ, quo adverſus quoſcunque inſultus, incrediliter firmabantur, inchoatam & præſcriptam à pijſſima parente vitæ ſeverioris rationem, & maximè jacta Congregationis, in Humilitate, Patientia, Obedientia, Pœnitentia, arduiſque quibuſcunque Virtutibus fundamenta, invitis omnibus, DEO opitulante, inconcuſſo ſtudio proſequuturæ, ut vel hinc jure dicendum videatur, Antoniettam Phœnicem eſſe imitatam, quæ etiam poſt funus, imo ex funere mater ſit, &c.* Certè excrevit quam primùm longè latéque ſanctiſſimum hoc Jnſtitutum, quod Regi, Reginæ, cunctiſque Regni proceribus tantopere arriſit, ut multa quam primum in nobiliſſimis quibuſque Urbibus pro iiſdem Monialibus Monaſteria conſtruerentur, & ipſa Regis Mater, ut eaſdem ſemper ſecum habere poſſet, in ipſo ſuo ſplendidiſſimo Palatio, quod ipſa ſibi Regio apparatu immenſis impenſis, in ipſa Urbe Regia Pariſienſi Regio apparatu conſtrui fecerat, etiam ipſis Calvarienſibus Monialibus, Magnificum Cænobium & ædificari, & dignâ ſe magnificentiâ dotari curaverit. *Varia paſſim ſtruuntur Cænobia.* *Ex præfato Scriptore.*

V. Gabriela ab Herya. Jnſatiabile cœli ipſius erga illa ſydera deſiderium, quæ ſe digniora quàm terris, certius & intimius novit, quàm mortales expenderint, iterum novam ſtellam terris eripit, ut pro dignitate collocet. Fuit hæc Gabriela ab Herya, S. Petri Remenſis Virginum Monaſterij Monialis abſolutiſſimæ perfectionis. Hæc obſervantiæ Regularis & columen & ſpirans effigies per totam vitam effulſit, per undecim annos, quibus Majoris Prioriſſæ munus & partes dexterrimè explevit, ſemel duntaxat Matutinis [quorum ut plurimum ipſa ſignum dabat] quæque tunc hora noctis duodecima cantabantur, incertum qua ex cauſa, ſufficiente tamen procul dubio, defuit; ita Choro & Divinis laudibus affixa, ut templi columna ab omnibus diceretur, nec addicta minus, orationi, ſolitudini & ſilentio, continuo vacabat. Denique nihil Gabriela demiſsius, omnibus non ſuperfluis modo, ſed ipſis prorſus neceſſarijs, Deo ſolo contenta, carebat; ea nihilominus in omnes charitate, ut omnia omnibus eſſet, vera pauperum, & miſerorum Mater ac Portus, omnibus amantiſsimæ pietatis viſcera, tanto ſtudio pandens, ut abſtinentia Gabrielæ facta ſit quotidiana pauperum refectio, parte ſola juſculi ſibi ſervata, cætera omnia in egenorum conferret ſubſidium, maximè Sacerdotum Anglorum, qui tunc propter fidem exulabant. *Egenorum Suſtentatrix.* Hæc inops planè in terris niſi Virtutum omnium opibus & dotibus abundans & locuples, ad cæleſtes poſsidendos theſauros hoc anno ad cœlos evocata, terrena deſeruit, ut ſummo Bono illic frueretur. *Ex monim. Cænobij S. Petri Remenſis, Amando Tribout, &c.*

Placidus de Luzuriaga. Jn Hiſpanijs enitet magna perfectionis integritate Reverendus Pater F. Placidus de Luzuriaga Monachus & Abbas Ferrarienſis laudatiſsimi è ſanctitate Religioſorum Cænobij, qui cum triginta, & amplius, annis, tam huic, quam alijs Cænobijs ſanctiſsimè præfuiſſet, mortem ſuam Divinitus prævidens, & Monachis prædicens, tandem ad extrema devenit, conſpectoque

que Sancto Robertò, cui præ cæteris cœlitibus devotior, an ſimilior erat, cum alijs Ordinis Sanctis è cœlo ſibi occurrentibus atque adſtantibus, dulciter canens, felicem efflavit animam, cum ſacrum corpus, poſt aliquot annos ab obitu, incorruptum, & cœleſtem aſpirans odoris fragrantiam, repertum eſt. *Ejus obitus dies ad ſextum Jduum Novembris in Calendarijs ſeu Menologio noſtro habetur & in Chryſoſt. Henriquez.*

Moritur in occurſu cœlitum.

Romam occurrit hoc anno inſignis quidam noſtri Ordinis ex Perſide Præſul nomine Arachiel Beglierius, Abbas S. Stephani Ordinis S. P. N. Benedicti prope Urbem Spaanenſem, Patriarchæ Armenij Hieroſolymitani ad Sedem Apoſtolicam Legatus, qui multa & mira de Ordine noſtro etiamnum per utramque diffuſo Armeniam retulit, & de ſtrictiſſima eorumdem diſciplina, ut qui non à carnibus ſolum perpetuo abſtineant, ſed à piſcibus in Quadrageſima ipſa, ſolis leguminibus, herbis, pane, ſale & aqua contenti, nunquam vinum niſi in SS. Sacrificio guſtantes. Ex his ſuo tempore ejus nationis Armenæ nobiliſſimi ſeliguntur Patriarchæ Hieroſolymitani, è quibus ſuperioribus annis fuere: Andreas qui 40. annis, David qui 60. & Gregorius qui hoc anno 1619. viceſimum rigiminis annum tenuit. *Ex Marcheſio Cajet.*

Legatus ad Rom. Pont. Arachiel Abbas.

Noſtrorum in Armenia Rigor.

Claret hoc ipſo tempore, aliud quoque inſtitutum ſub Regula & Directione Patrum Benedictinorum, Tertiariorum & Tertiariarum, ſive tertij Ordinis S. P. N. BENEDICTI, è quo hoc ipſo anno cœlis immigrat Venerabilis Soror Catharina cognomento Poëta, admirabili prorſus ſanctitate mulier, quæ anno Chriſti 1575. in Sicilia prope Montem Regalem nata, Nicolao Poëta patre, matre Caſſandra Teſtavirdia, puellula etiam, magna ſemper futuræ ſanctitatis ſigna edidit. Hæc cum in feſto S. Catharinæ Virg. & Mart. in Cathedrali Eccleſia dicti Montis oraret Roſarium, pro ſtatu vitæ eligendo, Chriſtum in Throno magnifico intuetur, ipſique fornacem ardentem digito indigitantem, & comminantem, ſi delicias ſequi velit, fore autem gratam ſibi ſponſam, ſi Vitam Religioſam vivere velit, proin regreſſa plena lachrymarum, Virginitatem ſervare ſtatuit, & ſe tertiò Ordini S. P. BENEDICTI devovere; paſſa parentes propoſito plurimum adverſantes, donec denique ſua conſtantia triumpharet. Fuit vita per omnia ſanctiſſima. cujus acta Venetijs ad S. Nicolai accepimus & perdidiſſe lamentamur, omnia ex informatione ſolemnium teſtium petita.

Tertiarij Ordinis S. P. N. Benedicti.

Ven. Catharina cognomento Poeta.

Jn Gallias revertimur, quâ nulla fertilior noſtrâ & ſuperâ ætate eſt & fuit Sanctorum & Beatorum. Ex his purpuræ cœleſtis gloria exſplendeſcit, & palmæ triumphalis honore Beatus Joannes Prior Chalienſis, Glorioſus Chriſti Martyr. De hoc, ſic breviter Seguinus: Sanctus Joannes, cognomento de Gornayo, Chaliſij Prior, vir ſanè fuit, morum integritate eximius, eruditione clarus, Regularis diſciplinæ parens, atque vitiorum oſor acerrimus. Huic poſtquam renunciatum eſt de quodam fratre Converſo, ſcandalum grave in quodam agro Monaſterij commiſiſſe; ille ſaluti gregis prorſus addictus, juxta Divi Benedicti Legislatoris cenſuram, & Sanctorum Patrum Decreta, tam grande piaculum digna animadverſione vindicavit. Quod ægrè ferens ſceleſtiſſimus ille Pſeudo-Converſus, gladio inſigni arrepto, quem veſte abdiderat, ſanctum virum aggreditur, ejuſque crura omnibus palam præſcindit. Fratres vero qui circumſtabant, videntes hominem innocentem lethali vulnere ſauciatum, mox moriturum, cœperunt mœrore affici. Ubique clamor, ubique luctus ingens, &c. audiebatur. Joannes autem auribus percipiens luctuoſiſſimum filiorum clamorem; *Nequaquam*, inquit, *ô filij contriſtemini, ego enim hæc libens pro Chriſti nomine fero tormenta; cum mihi iſta non modo moleſta, ſed etiam delictorum meorum ſint purgatio. Parcite ergo huic quæſo, parcite, inquam, ego enim huic indulgeo.* Jnſtante jam omnino morte hunc ſibi Pſalmum recitandum, qui eſt numero trigeſimus, ſumpſit: *Jn Te Domine ſperavi, &c.* dictoque verſu: *in manus tuas commendo Spiritum meum*; hunc in manus Creatoris reddidit.

V. Joannes Prior Chalienſis.

Glorioſo Martyrio conſummatur.

Feliciſſima mors.

Jpſo anno, admirandæ Virtutis fama excellit & prædicatur in inferiore Germania Joannes Malderus, ex Abbate S. MARIÆ de loco S. Bernar-

Joannes Malderus Epiſc. Antuerp.

di, ſacræ Ciſtercienſis Congregationis noſtræ, Antuerpienſium Epiſcopus. De quo Henriquezius in Abbatibus Cænobij ejuſdem. Hic nihil ſibi antiquius duxit, quàm diſciplinam reſtaurare Monaſticam, vetereſque ſanctæ Reformationis praxes & conſuetudines reintroducere & practicare. Ut enim pijſſimus fuit Prælatus, nihil illi magis in Votis, quàm exemplis & ſcriptis aurea primi Chriſtianiſmi tempora reducere, ut jure optimo primis Reformationis tam ſanctæ Patribus æquiparari debeat, &c. De laudibus ejuſdem Reverendiſſimi Epiſcopi, nec ingenti quidem volumine ſatis, quantumvis præciſe & obiter ejus res egregie geſtas, concinnare, & ad compendium cogere conaremur. *Ex citatis.*

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.XX.
Sancti Patris Benedicti. M.C.XL.

F. Antoninus de Panhormo Converſus.

Evehitur ex infimis ad ſublimia, ab illo qui ſuſcitans à terra inopem, de ſtercore elevat pauperem, & inter ſplendidiſſima Empyrei cœli collocatur aſtra, ſanctæ memoriæ Frater Antoninus de Panhormo, Jtalus, Cathedralis Monaſterij Ordinis noſtri humilis Frater Converſus. Hic Genuenſis patria, haud procul Genua in Caſtello Taglia, honeſtis, ſed pauperibus natus parentibus, Joannis in Baptiſmate nomen accepit. Educatus in omni pietate, rei & arti Hortenſi poſtea adhibitus, profectuſque in Siciliam apud diverſos Proceres Hortulanum valde induſtrium egit, ſeque & pietate & ſedulitate, omnibus quibus inſervijt Dominis, ſummopere probavit. Poſtea in notitiam R. P. Domni Michaelis de Monreal, Monachi Cathedralis Montis Regalis, & Decani ibidem ac Cellarij, hominis ſanctæ vitæ, veniens, gratus admodum illi, ob perſpectiſſimam innocentiam, & vitæ puritatem fuit, qui & hortum, Clauſuræ, ut vocant, ipſi curandum dedit, & cupientem admitti inter Fratres Converſos, promovit; quo etiam in ſtatu duos & viginti annos, ad obitum uſque perſeverans, Fratris Antonini nomen in Profeſſione accepit.

Fit Converſus in Monte Regali.

Deiparæ devotiſſimus.

Fuit ſemper cùm apud ſuos, tùm exteros, fama celeber & nomine ſanctitatis, Deiparam Virginem mira devotione coluit, cujus imaginem in Eccleſia Majore ſeu Cathedrali Monaſterio contigua, dies ac noctes, ſingulari ſtudio affectuque veneratus eſt, effecitque ut celebris deinceps magno in cultu haberetur. Unde Vice-Rex Siciliæ Marchio de Villena atque alij Proceres, ad ejuſdem inſtantiam, ſtatuam eamdem ſplendidè veſtierunt, & argenteas ad eam lampades ſuſpenderunt, durante uſque hodie multa omnium devotione atque Veneratione. Solitus autem ſemper eſt Antoninus, veſpere ad Tutelaris ſuæ effigiem lampades accendere, & tum ad uſque pulſum *Ave MARIA* veſpertinum, illic ſeſe proſternere, & Dominam ſuam toto corde venerari. Jnde pro ſua corporis neceſſitate, parum cibi ſumere, & duas horas domeſticis curis & negotijs ſedulo intendere. Poſtea in Capitulo, ante altare S. Placidi Martyris ſe in tapete ſternebat, uſque ad horam circiter ſextam. Mox conſurgens, per Eccleſiam ad altaria faciens orationem, continuabat id ſtudij ad uſque Miſſam primam, cui ipſe ſemper aderat, & ſacerdoti ſacris operanti devotiſſimè inſerviebat. Exinde Hortulanum ſtrenuum agens, ad prandium uſque laborabat. Fuit ipſi jejunium perpetuum & quotidianum; ad nudam carnem aſperum cilicium, flagellatio frequens, ita ut terram ſuo ſanguine balnearet, inter ſacra exercitia pectus gravi lapide tundebat. Erat ſimplici omnino ingenio, ſumma tamen & mira ſe prodente prudentia, dum de rebus Divinis & ſacris loqueretur: magni ob idipſum à magnis, & viris etiam Principibus factus, ob quod ipſum, à ſuo quodam Superiore, ſubverente nequid ambitionis lateret & ſimulationis, inclementius habitus, ulciſcente graviter à morte Numine ſervi ſui injurias, cum Superior ille in Purgatricibus flammis lueret, & viſus cuidam Religioſo, à F. Antonino ſuffragia orationis enixè peteret, ab hoc injuriarum omnium immemore, ultro & ſponte omnia condonante, Numini quamprimum reconciliatus. Profuit multis ſua exhortatione, etiam à magnis Principibus in rebus magni momenti pro conſilio vel auxilio exoratus, coram quo genuflexus ſæpe Siciliæ Prorex (non ſine magna repugnantia ſancti & humilis Fratris) ipſum audire

Rigor vitæ.

Superior indiſcretus à morte veniam & preces rogat.

audire geſtiebat, etſi ſilentij ſacri ipſe ſtudioſior, nil magis quàm ejuſmodi ſæcularium occurſum abhorrebat. Afflictis tamen compatientiſſimus aderat, vir per omnia priſci ſæculi, miraculum noſtræ tam præpoſteræ ætatis. Vexatus ſæpe & territus à malis genijs, egregiè ultus eſt, ipſe terror dæmonum, quos potenter ſæpius ab energumenis profligavit. Claruit vivus & mortuus inſigni miraculorum gloria, multaſque viſiones ſeu revelationes habuit, pro ſalute animarum. Longo denique morbo, quaſi paralyſi reſolutus, inſigni patientia ſe commendavit. Cæterum affecto licet ægrius corpore, capite tamen ſemper ſano & firmo cerebro, ita ut pulchrè admodum ac prudenter, de rebus ſacris diſcurreret. Moriturus mirè hilaris, mortem ipſe ſuam disertè prænunciavit. Viſus tunc, Viſione aliqua, ut ominabantur, præſenti Deiparæ Patronæ ſuæ ſolatio recreari: cum oculis in cœlum elatis, plenus ſolatij ſeſe erigeret. Mortuus eſt hoc ipſo anno 1620. die 7. Martij die Sabbathi hora 21. eoque ipſo quaſi puncto horæ, quo ſolitus Veſpere erat lampades coram Tutelari ſua accendere, conformiter ſuo deſiderio, quo deſiderabat mori die Dominæ ſuæ conſecrata, celebratus à morte, & à Numine commendatus haud levibus miraculis, quorum aliqua Prior loci, ſolemnius curavit authenticari, viginti quatuor, paucos intra, an totidem facta dies, fideli teſtium relatione connotata. Fuit prope centenarius, ſemper tamen hilaris & vigoroſus, cujus veram effigiem Prorex Siciliæ Marchio de Villena Regi Catholico, non ſine magno ſolatio præſentavit. *Ex vita & Atteſtationibus Montis Realis Prioris & teſtium, Mauro Marcheſio, &c.*

Miraculorum gloria ante & poſt mortem clarus.

Felicißimè in Domino quieſcit.

Authentica miracula.

Aliud item ſydus, idem hic annus, eademque Jtalia Cœlis deſtinat, ad IV. Jd. Aprilis ſanctæ memoriæ Virum Joannem à S. Hieronymo dictum, ſecundum ſanctiſſimæ Reformationis noſtræ Generalem Vicarium. Hic Gallus natione, Catalaunenſis patria eximiæ ſanctitatis exemplar poſtremæ ætati noſtræ prætulit, Zeloque Regularis obſervantiæ, exactioriſque rigoris mirificè effulſit: quam ob cauſam, ſuamque in rebus gerendis dexteritatem, primus poſt ipſum Reformationis celeberrimum Jnſtitutorem Ven. P. F. Joannem de la Barriere Congregationem feliciſſimam ſub Titulo Vicarij Generalis gubernavit. Ejus virtus Taurini præcipuè innotuit, cum peſtilenti graſſante lue, omnibus ferè Eccleſiaſticis diffugientibus, inſignia charitatis munia, ſponte atque indefeſſus obijt, & ſingulari morituris ſolatio ubique occurrit. Pietate, uti & eruditione raris emicuit. Officium Divinum ad ultimum uſque diem genuflexus totum recitavit. Sed & ſilentium Regulare, tanquam præcipuum, & ſingulare Benedictini Ordinis punctum, & diſciplinæ Monachicæ firmamentum, ad ſupremam uſque noctem religioſiſſimè & cautiſſimè obſervavit; ſacræque unctionis Sacramentum paucis ante obitum horis, genuflexus ſuſcepit. Deceſſit feliciſſimo ad ſupera tranſitu, Romæ in Urbe orbis principe: cujus præclara merita, miraculoſis ſignis, omnibus à morte innotuerunt; vultuſque ejus pulchrior quam ante, & ridenti ſimilis apparuit, populo univerſo uti vivum, ſic mortuum, inſigni applauſu, Sanctum Sanctum appellante & celebrante. Apparuit poſt aliquot annos Venerabili Patri Nicolao à S. Aygulpho, animam ſupremam agenti, quem ad participium gloriæ invitaſſe videbatur. *Ex communicat. PP. Fulienſ. Phil. Malabayla, &c.*

Ven. Joan. à S. Hieronymo.

Vicarius Generalis Fulienſium.

Silentij Regularis obſervantiſſimus.

Glorioſus à morte apparet.

Jn Gallijs ſub hoc ipſum tempus ſanctiſſimam Vitam feliciſſimo claudit termino venerandæ memoriæ Domina Catharina de Alveguin Monialis Martyrum lectiſſima, merito & ipſa Martyr cum ſua ſorore Maria appellanda, tantas nimirum, etiam ante adventum Mariæ de Bellovillare, perſecutiones & adverſitates ab irreformatiſſimis Monialibus perpeſſa, ſingulari Numinis providentia, tanquam electiſſimum Reformationis inſtrumentum retenta, maximiſque gratijs cumulata, quibus in graviſſimis injurijs & tempeſtatibus ſemper generoſior, Bellovillarienſis ſanctis conatibus fortiter adſtitit, donec utraque, annuente & animante Numine, de tantis difficultatibus triumpharet. Fuit non ſolum Montis Martyrum altera Reſtitutrix, ſed præcipua ſororum de Pœnitentia in

V. Catharina de Alveguin.

Reformatrix ſororum de Pœnitentia.

in Urbe Pariſienſi Reformatrix, ita ut haram illam, turpium porcarum & larvarum, in omni modæ ſanctitatis, & perfectioris obſervantiæ aram commutarit. Deceſſit ibidem, poſt egregia ſanctioris Vitæ exempla, ad tantorum laborum præmia à Numine evocata, inſigni miraculorum fama, & celeberrimæ ſanctimoniæ laude clariſſima. *Ex Vita Mariæ Bellovillar.*

Petrus de Oviedo Archiepiſc. & Primas Novi Orbis.

Jnſigni totius Ordinis & ſacræ ejuſdem Reformationis Ciſtercienſis gloria, creatur hoc anno, ob præſtantia Vitæ merita, Archiepiſcopus Dominicopolitanus, & totius Novi Orbis Primas Reverendiſſimus & Jlluſtriſſimus Dominus Petrus de Oviedo Hortenſis in Hiſpania Monachus, poſtquam annis pluribus Philoſophiam ac Theologiam ſumma cum admiratione Compluti profeſſus fuiſſet, & virtutis doctrinæque inſolentibus ſanè radijs longè latéque effulgeſcens, Regi Catholico, & inprimis Paulo V. Pontifici Maximo, toti denique Hiſpaniæ, inſigniter ſe commendaſſet. *Ex Chryſoſt. Henriq. &c.*

S. P. N. Benedicti de Caſino cura.

Memoranda ſub hoc tempus, etſi anno incerto, ſub Pauli tamen quinti Regimine, Magni Patriarchæ Benedicti, de Caſinate Cænobio ſuo & Congregatione cura & vigilantia, quod haud diſſimili miraculo à Commendatariorum turpi ambitione & ſacrarum rerum abuſu ſuperiore ſæculo, vindicatum diximus, nunc præſervatum dicturi ſumus. Concitaverat æmulos atque invidos ipſa Numinis Benedictio, Totius Ordinis Archiſterio Caſinati poſtquam ereptum Harpyarum unguibus, legitimorum Antiſtitum vigilantiâ & parſimoniâ in majorem paulo poſt ſplendorem & opes excreverat, Exſtimulavit ſacri ſitis auri, avaritiam atque ambitionem nonnullorum è Clero, ut confictis in rem ſuam calumnijs, Caſinatum ex potentia in luxum verſam diſciplinam, coram Pontifice graviter quererentur; nec efficacius malo remedium, quam quod ſæpius ante ſalubriter adhibuerant ejus Anteceſſores, Commendatarium aliquem imponendo, qui licentiam Monachorum frænaret, quibus magnæ opes, ſemper in ruinam, & diſciplinæ remiſſionem fuiſſent. Et vera loqui videbantur Paulo homines ſacri, & vultu moribuſque compoſiti, imo utilia & neceſſaria ſuadere viſi.

Calumnijs appetuntur Caſinates.

Duo Epiſcopi Viſitatores deſignati.

Evocati proin duo in Curia Romana Epiſcopi, quibus ſedulo in mandatis datū, quanto poſſent ſilentio, & iter diſſimulare, & mandata; quaſi Neapolim illud ſpectaret, & longè alia negotia eſſent, ſubitum & præter omnium opinionem, Caſinum diverſuri, moxq; ſeriam Viſitationem atque examen ſuper Vita Monachorum inſtituturi. Jta factum: ſummaque Legatorum induſtria ita inſtituta itineris ratio, talique diverſoria quæſita loco, ut nemo prorſus, itineris ſcopum Caſinum poſſe eſſe animadverteret, donec repente flecterent iter, & matutini admodum ſacro monte conſcenſo ad portam Cænobij comparerent, attonitis Abbate & univerſis, atque facilè ominantibus, Caſinatibus denuo ſtructas inſidias, omnem nihilominus tantis Pontificis Commiſſarijs reverentiam & honorem exhibentibus. Petiere ante omnia Sacerdotem, qui ſacris operaretur, ſub quibus ipſi ſuarum precum Numini penſum perſolverent; inde primum quæ in mandatis à ſanctiſſimo habe-rent expoſituri, & commodùm jam hac ipſa intentione ad Sacriſtiam deſcendiſſe R. P. Zachariam à Fractis, Sacrarij præfectus retulit, moxque verſum altare in quo Miſſa celebranda erat, Epiſcopis tapetes ſtrati, & pulvinaria accommodata. Prodit primus ex Sacriſtia juvenis Profeſſus an Novitius facturo ad aram ſerviturus; ſtupent attoniti ad hujus conſpectum Legati, dum ſolis inſtar radios emittere, & ſplendere juvenis faciem; non aliter atque Angeli intuentur. Jntolerabilis contuitus Zachariæ Sacerdotis fuit, cum ſeptuplò lucidior prodiret; cumque ad aram etiam ſtans ſub Canonem elevatus in aëre appareret, ibi vix ſibi amplius Legati præſentes eſſe, contremiſcere toto Miſſæ tempore, nilque magis quàm, *Ite: Miſſa eſt*, expectare. Jnde tremebundi, deducente quam officioſiſſimè ipſos Reverendiſſimo Abbate, templo exire, nec aliud, niſi, *ubi ſunt muli, ubi ſunt muli noſtri?* congeminare: Abbas vice verſa, illos humaniſſimè invitare; ſollicitè, ſiqua re fortè offenſi eſſent? exquirere: Mandata ſe ſanctiſſimi ſumma cum promptitudine expectare: illi pavere, mulos

Summo honore excipiuntur.

Mira intuentur Epiſcopi.

Tremebundi abitum parant.

&

& abitum urgere, perurgere : donec mutuo colloquuti, cauſam adventus, abituſque Abbati non celandam eſſe concluderent, rem totam aperirent, falſo delatos eſſe, quæque nunc vidiſſent, ultro faſſi, preces Abbatis & Religioſorum enixè efflagitarent, veriti inter ſacra, & quamdiu Caſini eſſent, ne ultricem Divi BENEDICTI manum experirentur. Jta re infecta ad Pontificem redierunt, hoc inſigniter ſibi de Caſinatum ſuorum aſſerto divinitus honore, gratulante. *Ex R. P. Mauro Marcheſio, Panorm, &c.*

Precibus Patrum ſe commendant.

Extinguitur hoc ipſo anno magnum Ordinis noſtri in ipſis Jndijs Sydus, Reverendiſſimus & Jlluſtriſſimus Joannes de Valle, ex Monacho Archiſterij S. P. Benedicti, in Urbe Valliſoletanâ, Guadalaxarenſis in Jndia meritiſſimus Epiſcopus; qui remotiſſimis illis gentibus, inſigni vitæ exemplo & propagandæ Fidei Zelo, plurimum profuit, hoc ipſo anno ad laborum ſolidam mercedem evocatus. *Ex Msstis monimentis Monaſterij S. Turibij, inde communicatis.*

Ioan. de Valle Guadalaxarenſis Epiſcopus.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.XXI.
Sancti Patris Benedicti. M.C.XLI.

MAlleus, imo fulmen Hæreticorum, Vir Verbo potens & opere, alter pro Concione Chryſoſtomus, imo Paulus, Reverendiſſimus & Jlluſtriſſimus Gabriel à S. MARIA dictus, verò MARI angelus noſter hoc ipſo anno, ob admirabilia animi & corporis talenta, & ingentia merita, poſt obitum ſereniſſimi Ludovici Lotharingiæ & Guiſiæ Ducis Remenſis Archiepiſcopi & Sacræ Rom. Eccleſiæ Cardinalis, juſſu Regis Chriſtianiſſimi, magno Romanæ Eccleſiæ, omniumque toto Regno Galliæ Catholicorum plauſu Archiepiſcopus Remenſis, & Par Franciæ deſignatus, nec multo poſt, ſolemniſſimè conſecratus eſt. Hic Anglus patriâ, prima tamen Generis origine Gallus, ante Profeſſionem Monaſticam Guilielmus à Gifford appellatus fuit. Benedictinæ Religionis habitum aſſumpſit, in Monaſterio S. Malonis, in ejuſdem nominis civitate ſito, inde Remos miſſus in Univerſitate Remenſi, litterarum ſtudijs operam navavit, in quibus tantopere profecit, ut admirandus omnibus haberetur, & ſacroſanctæ Theologiæ Doctor creatus, communi demum omnium conſenſu, celeberrimæ Vniverſitatis Rectoratum meruit, ſummaque cum gloria adminiſtravit. Præditus præter incomparabilem eruditionem, plus quam Tulliana facundia ita, ut pro concione dicens, miraculo haberetur. Acceſſit eruditioni atque eloquentiæ, integerrimi animi & vitæ ſpectatiſſima fama, gratia vultus, compoſitio corporis, elegantia morum & quod ſuper omnia eſt, propagandi honoris Divini, Hæreſum evertendarum, populi ad Virtutum ſtudia concitandi zelus & fervor incredibilis, eâ tamen gratia, ut ſua verborum non minus modeſtia quam elegantia Auditores mirificè caperet, & captos quaſi faſcinatos retineret, ita ut quaſi infinitos Numini & Eccleſiæ lucraretur. Archidaliæ poſtea factus Epiſcopus Suffraganeus Archiepiſcopi Cardinalis, nec non Vicarius Generalis, indefeſſus atque inſuperabilis laboribus, talis omnino ac tantus, cui non fruſtra Archangeli impoſitum nomen eſſet, ad munus Angelorum & Archangelorum quam ſimillimum à Numine deſtinatus. Explevit ſtatim partes omnes Archiepiſcopi, honorem minime exambitum ita gerens, ut honos honoris haberetur; ſummis æquè atque imis ita ſatisfaciens, ut magni etiam Principes, toti ſe ejus arbitrio permitterent; cum interim tanquam verus omnium pater, nec pauperrimum aſpernaretur, omnibus omnia fieret, ſingulare prorſus Galliæ, Ordinis noſtri, atque ſæculi hujus ornamentum. *Ex communic. PP. noſt. è Gall. & Burg. Cl. Rob.*

Gabriel à S. Maria Archiepiſcopus Remenſis.

Anglus patria Mon. S. Malonis.

Hæreticorum Malleus.

Verè dignus Archiepiſcopatu.

Transmittit denuo Chriſtianiſſimum Galliarum Regnum ſpecioſiſſimum fragrantiſſimumque Hortis Elyſijs Cœli Empyrei hoc anno lilium, lilieto ſuo pridie Jduum Martij exemptum, cœlis inſertum, Reverendum & Venerabilem P. F. Carolum à S. Bernardo cognominatum, ſanctiſſimæ Fulienſis Congregationis noſtræ Monachum. Fuit hic Nobilis genere, natione Gallus ſive Burgundus, Vir in ſæculo potens, ſpectatus & valde Religioſus, Fundator meritiſſimus Monaſterij Fontanenſis, quod ipſe in ſolo caſtri paterni prope Divionem conſtruxerat, ac dein captus admirabili ſan-

Ven. Carolus à S. Bernardo.

Fundator Monaſt. Fontanenſis.

ſanctitatis fama ac ſplendore Fulienſium noſtrorum, & cucullum amplexus, in eo ita ſe habuit, ut nulli ſecundus in ſacra Regulæ obſervatione, & mirabili illo vitæ rigore eſſe voluerit; Vir Angelicæ puritatis, in corporis infirmitatibus, quibus ob delicatiſſimam corporis naturam obnoxius erat, patientiſſimus, qui conſummatus in brevi explevit tempora multa, vitamque adeo innocentem vixit, ut poſt auditam ejus totius Vitæ confeſſionem, nullum omnino peccatum mortale apparuerit. Deceſſit in Monaſterio Fulienſium Pariſienſi. Poſt cujus obitum non defuerunt ſigna miraculoſa, quibus ſanctitatem ejus, his perditiſſimis temporibus DEUS declaravit & commendavit. *Ex Carolo de S. MARIA Phil. Malabayla, &c.*

Guillelmus Fouquet Abbas Athenatenſis.

Sed & alterum haud minus Nobile Galliarum lilium Regum Regis dignum manibus Regno eripitur, & hoc 4. Jduum Januarij anni hujus: Reverendiſſimus & Jlluſtriſſimus Guillelmus Fouquet de la Varenne, ex Abbate Athenatenſi, Andegavenſis Epiſcopus. Hic, quis quantuſque fuerit ſequens indicabit Epitaphium:

Epitaphium ejuſdem.

Quis tumulus? Varani: quæ circum Agmina? Leges.
Quæ mulier? Pietas dilaniata caput.
Qui mores? Probitas, mentem occupavere Sacella,
Quæ tam inimica bonis Numina? Parca fuit.
Heu! Leges, pietas, probitas, lugete ſacella;
Varanus veſtro eſt mortuus exitio.

MEMORIÆ SACRUM.

Epiſcopus Andegavenſis.

Guilelmo Fouqueto Varano Epiſcopo Andegavenſi, ſanctiſſimis moribus, & pietatis Zelo ſupra hominem flagrantiſſimo, ſolutam in ſua Diœceſi ſacram diſciplinam inſtaurandi avidiſſimo, improbo labore & Vigilijs exinanito corpore, indeſinentibus ad DEUM precibus, Clericis ſuis exemplo præire contendenti, vim à natura ſeveriori acceptam, quàm late patuit, officij ſui Regula perpetua & inexorabili conſtantiâ acerrimè roboranti, contemptu ſæculi ad futuram gloriam ſententia ineluctabili anhelanti, privatis caritatibus nunquam delimita. Maturinus Simonius, turbato mortalitatis Ordine diſcipulo Præceptor hunc titulum & tumulum mœrens poſuit. Vixit annos 35. *menſes II. dies* 15. *Obijt Andegavi.* 4. *Id. Jan.* 1621.

F. Joan. Jacobus à S. Scholaſtica.

Rurſum ex caſtris & lectiſſima Heroum noſtrorum Fulienſium Legione ac militantis Eccleſiæ arena ac area, ad Triumphantis plauſus transfertur, generoſiſſimus Chriſti Athleta P. F. Joannes Jacobus à S. Scholaſtica, Gallus; qui pro ipſa Generoſitate ſua ſanctiſſimo Congregationis tam rigidæ Jnſtitutori acceptiſſimus & chariſſimus extitit; ipſimet Barrerio admirabilis viſus, cum quindecim annorum delicatiſſimus juvenis, tanta alacritate, nudis pedibus abſque ſocculis, aperto ſemper capite ſine ullo caputio ſive alio integumento, purâ aquâ, pane furfureo, herbis ſine oleo ac butyro, ſed & abſque ſalis, nedum a lio, condimento, ex more Reformationis promptiſſimè contentaretur, nullumque penitus rigorem declinaret ſeu refugeret, ſed & imberbis etiamnum, memorabili cum fructu, ſummaque cum fidelium ædificatione, per vicinas Civitates Verbum DEI prædicaret; tanta apud omnes auctoritate, ut magni etiam proceres in juvene magnalia DEI admirantes, dimiſſa concione occurrerent, ejuſque exemplo non minus potentis quàm verbo, & manus, & veſtes quam devotiſſimè adoſcularetur.

Concionator mirificus.

Cum autem Burdigalæ moraretur Eminentiſſimus & Religioſiſſimus Cardinalis Franciſcus de Sourdis, Burdigalenſis Archiepiſcopus, Conſilij ſui Eccleſiaſtici eum Præſidem elegit; ubi Congregationem S. Urſulæ magna cum utilitate præſtantiſſimæ urbis inſtituit, inque ea conſtitutis, præcepta & Regulas ſanctiſſima præſcripſit. Nulli labori pepercit in lucrandis peccatoribus, in hoc ipſo magnis à Numine gratijs donatus. Tandem multis corporis macerationibus confectus, dum prælo opuſculum à ſe compoſitum, *Peregrini agonizantis* titulo inſignitum, committeret, diem ultimum ſanctiſſimè clauſit, nona Novembris anni 1621. *Philippus Malabayla, Carolus à S. MARIA.*

Multos Chriſto lucratur.

Noſtri in Armenia florent.

Nec prætermittenda hoc ipſo anno, Orthodoxorum noſtri Ordinis in Armenia Aſcetarum laus eſt, ipſis quoque Armenis infidelibus, eoſdem quaſi cæleſtes genios venerantibus, & in omni neceſſitate ad eoſdem recurrentibus, apud quos nomen Admirabilis Patriarchæ noſtri BENEDICTI eſt ſan-

ctiſſimum, ita ut Monachos ejuſdem (quorum multa millia uſque hodie in utraque numerantur Armenia) non aliter appellent, quam *Malkos*, vel *Rooban Abbuna Abba Bruck Amlak*, hoc eſt: Monachos vel Fratres Patris noſtri Abbatis Benedicti Angeli, utpote quem non tam hominis quam Angeli nomine cenſeant cognominandum. celebrabatur autem hoc ipſo tempore apud eoſdem prope Capam Majoris Armeniæ Urbem ſanctæ memoriæ Paulus Abbas Monaſterij S. Thadæi, ob inſignem vitæ ſanctimoniam & creberrima miracula, quæ quotidie exhibebat in confirmationem fidei; ita ut frequentiſſimi & venerabundi ad ipſum infideles confluerent, ab eodem benedictionem peterent & à varijs infirmitatibus curarentur. *Ex communicatis R. P. Mauri Marcheſij Conſtant. Cajet. &c.*

S. P. N. Benedictus Angelus cognominatur.

B. Paulus Abbas Ord. noſtri.

Quotidiana ejuſdem miracula.

Jncredibile penè, quanto virorum Religioſiſſimorum & Doctiſſimorum numero effloreſcat hoc ipſo tempore Congregatio noſtrorum Vallisoletana & Montſerratenſis in Hiſpania, ex quibus vel maximè celebres habentur Alphonſus de Corral Abbas S. P. BENEDICTI Vallisoletanus, ſanctitatis non minus fama, quàm eruditionis celeberrimus, idem à maximis meritis commendandus, F. Joannes de Gentierez. F. Didacus de Vannega. F. Gaſpar Vaca. F. Franciſcus de Corduba, pluresque alij, omnes litteris, ſive genere, & integritatis miræ laudibus ſummè conſpicui. *De quibus conſul. Jepeſius.*

Montſerratenſium gloria.

Ex ſacra Familia noſtra Ciſtercienſi, non minora ſe produnt luminaria, è quibus Alvarus ex Monacho Bervevelæ Epiſcopus primum Boſenſis in Sardinia deſignatus, mox Solſonenſis in Catalania creatus, magnis & ipſe meritis ſe commendavit, pluraque egregij ingenij monimenta edidit. *Ex citatis ſupra Henriq. Manriq. &c.*

Alvarus Epiſc. Solſonenſis.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.XXII.
Sancti Patris Benedicti. M. C. XLII.

ITERUM inſignes duas gemmas ad coronam æternitatis transmittit Corona Galliæ hâc etiam ultimâ ætate noſtrâ & turbulentiſſimâ in ſæculorum fine tempeſtate, ejuſmodi clinodiorum feraciſſima: Beatæ nimirum memoriæ Mariam Rouſſetel à S. Bernardo cognominatam ſanctiſſimæ Calvarienſis Congregationis Monialem lectiſſimā, in Paſſionis Dominicæ, & Compaſſionis Maternæ conſideratione, feliciſſimam & profundiſſimam, ſed & praxi ipſa generoſiſſimè exercitatam: Quæ Paralyſi correpta, quanto gravioribus perurgebatur doloribus, tanto vehementioribus motibus in DEUM tota mentis affectione aſſurgebat; & licet corpore proſtrata, altum nihilominus animo evolans, tota cœleſtis patriæ ardens deſiderio: cum jam felicem reſolutionis horam adeſſe animadverteret, Hymnum *Te DEUM Laudamus, &c.* inſperato jubilantis animi impulſu hilaris occinens, vivere deſijt: Cui ad Jubilum æternitatis evolanti, & ipſa non tam corporis languore ægra, quam nimio ſponſi deſiderio comitem paulo poſtſe adjunxit Venerabilis Mater Catharina de Binier, à Sanctiſſimo Sacramento cognominata, ejuſdem Cænobij profeſſa: *Virgo corpore & Spiritu ſancta,* uti Scriptor Antoniettæ Aurelianenſis habet, inter prima & præcipua Congregationis ejuſdem fulcra habita. *Amand. Tribout. &c.*

Maria Rouſſetel à S. Bernardo.

Catharina de Binier.

Miraculum noſtræ ætatis ſanctiſſimæ memoriæ Margarita de Arbous Abbatiſſa Vallis Gratiæ, nunc vel maximè ſanctitatis ſplendoribus Galliam illuſtrat; omneſque qui in ejus notitiam venire poterant ſumma afficit admiratione. Eos inter Maphæus ſacræ Rom. Eccleſiæ Cardinalis Barberinus, poſtea Urbanus VIII. Pontifex Maximus, ad eam, tantopere paſſim deprædicatam, ſæpius inviſens; mirari ſe ſatis non poſſe, puellæ præſtantiſſimum ingenium, utpote, quam nihil lateret, & à quâ, quidquid quæreretur, nihil eſſet, ad quod non promptiſſimè & apprimè ex tempore reſponderet. Et quid mirum, cum illi ipſa arcana cordis, luce Divina reſerata, manifeſtiſſimè paterent, multaque & abſentia prodigioſiſſimè vidiſſe, futura prævidiſſe compertiſſimum habeatur. De miraculorū gloria, modo nihil, quam longè ſuperavit in tanta omnium de ipſa æſtimatione, ipſius de ſemetipſa faſtidium & contemptus, ut omnino perſuaſiſſimum haberet, viliſſimam ſe eſſe omnium creaturarum, & doleret medullitus ab aliquo mortalium ſe

B. Margarita de Arbous Urbano VIII. admiranda.

æſti-

æſtimari. De ea ſic ſcribit R. P. Binetus Societatis Jeſu, Presbyter notæ doctrinæ & probitatis: Jn Margarita, inquit, vera & cordialis, non labialis humilitas inerat, quæque cordis centro inhæreret: non autem unius linguæ teſtimonio nititur: unde confuſione omni contenta, probris & improperijs intentiſſima, neſciri & pro nihilo reputari geſtiebat, nihil ſollicita à quibus exerceretur, an de ſe benè meritis, an adverſis, an à ſe averſis. Humilis animi carnifices ipſæ laudes erant, & vanæ adulationes. Alludebat injurijs; encomijs conficiebatur, ſoloque humilitatis apice alijs Præfecta, abjectiſſima quæque & viliſſima deligebat, omni ſemper extremitate contenta, detrita tibialia ſororum Converſarum, ipſa ſarciebat mira induſtria; culinæ officia quæque obibat, ambitioſo famulatu, terræ fodiendæ, lancibus, cacabis, ollis eluendis, veſtibus purgandis, locis Regularibus everrendis, lectis ſternendis & inſtruendis, incredibili alacritate, manum prima operi admovens, in his ambitiosè occupabatur. Ea erat aliquando Margaritæ humilitatis ſitis, ut niſi prudentia & charitas obſtitiſſent, ea auſa eſſet, quò non humilis ſolum, ſed vilis apud omnes haberetur, quæ horrorem & omnimodum ejus contemptum apud omnes creaſſent. Viſa eſt ſæpe, & maximè cum Superior eſſet, fune ad collum alligato, nudis pedibus, humi defixa, per Refectorium ſuſque deque à Converſa trahi, ac demum flagellis cædi, calceque ab omnibus ad poſtes ejuſdem Refectorij proſtrata proteri. Sæpe Capitulum, Refectoriumque ingreſſa eſt nudatis humeris, jamque offendiculo cruentatis, virgarum & urticarum manipulos manu geſtans, quos ſororibus offerebat, rogans impenſiſſimè, ut canem mortuum, tigride duriorem Abbatiſſam, contumacem, pervicacem, Deoque prorſus rebellem peccatricem vel plagis ſaltem coercerent & attererent. Sæpè humi accubans ſine mantili, orbe, cochleari, cultro, pecoris inſtar veſcebatur, conteſtata præterea ſorores eſt, ut mortuæ corpus tanquam ſceleratiſſimæ Creaturæ non cum ſororibus, ſed in culinæ ſordium lacunis conderent. Planè mundo Crucifixæ, mundus totus crucifixus erat. Moribus quippe ejus & vanitatibus tota infeſta erat, nec quidquam in Religioſis tantopere deteſtabatur, quam ſeſe mundo accommodare, plauſum hominum quærere; cum ſæcularibus libenter agere, cuticulæ ſervire, delicatioribus cibo aut potu affici, tales ſiquidem à vera Vocatione longè abeſſe, nec ſpirituales, ſed carnales eſſe. His à ſe non Vocatis, Deum non favere, nec aliter in Cœnobio degere, quam ſi in ipſo ſæculo verſarentur. *Spiritum ſanctæ Regulæ eum eſſe, ut à ſæculi actibus fierent omnes alieniſſimæ, quod præſtari non poſſit, quando Mundus ipſe cum Religioſis in Religionem admittitur.* Martyrū choris accenſam Margaritam noſtrā dubitandū non eſt, cùm jugi ſane & quotidiano Martyrio ſeſe Numini & mactaret & immolaret. Uti enim in omnes alias mitis & benefica erat, ita ſibi ſoli, jurata quaſi ſævitia iraſcebatur; nunquam ſpectabilibus hiſce notis deſtituta erat: vel ſæviebat dura & ferox in ſeipſam, vel ſævierat ut vix reſpiraret; vel inſtructa metuendis in corpus Angelicum armis, ferire & ſævire jugiter parata. Vix ipſis nominibus nota erant pœnitentiæ terrifica inſtrumenta, quibus planè in ſemet immitis atque immiſericors, carnem Virgineam dilaniabat fervens anima; iſque erat infeſtarum exuviarum numerus, ciliciorum, catenarum, aculeatorum cingulorum, aliarumque id genus carnificinarum, ut inuſitatæ ſupellectilis mercaturam facere videretur, & exercere. Nuda, ut plurimum, cubabat humo, ſomnus tam rarus, quam frequentia jejunia; præter publicas pœnitentias, quæ penè quotidianæ erant, clandeſtinis & privatis nullus modus: ſolita dicere, mirari ſeſe homines ipſos nocentiſſimos, ad virtutem & gloriam molliore calle niti velle, quàm ipſe Homo Deus prorſus inſons, & tam à peccatoribus quàm peccatis ſegregatus. Sæpe tanto caſtigandi corpuſculi ardore inardeſcebat, ut niſi Deo ipſi in hoc diſplicere caviſſet, in mille fruſta ſibi ipſa facta carnifex membra ſacra condidiſſet. *Carent*, inquiebat, *S.P. BENEDICTI genio, molles animi, Benedictinorum eſt magna præſtare, & graviora pati. Habeant ſibi gratis alij cœlum, noſtrum eſt, illud mercari,* illud

Gloriæ & laudis mira contemptrix.

Miranda animi demiſſio.

Flagellari ſe curat.

Sui ipſius carnifex crudelis.

Verè mundo crucifixa.

Juge ejus fuit Martyrium.

Lectulus minimè mollis.

Quid ſit Benedictinorum?

illud rapere, illud jugis, & indies renaſcentis pœnitentiæ ſumptibus conſequi. Neque vero minor erat, Obſervantiæ ſacræ, quàm ipſius pœnitentiæ ſitis: *Hæc enim,* aiebat, *Corpus, iſta animum cruciat ac domat. Illudit DEO, enecto corpore audax & rebellis mens. Moriatur corpus, quia caro eſt, & morti innata corruptione obnoxium: ſed moriatur etiam animus, immortalis licet, ijs omnibus, quæ ejus immortalitati obſunt. ſæviet ſemper pervicax affectuum turba, niſi ſacræ Obedientiæ & Obſervantiæ loris innexa compeſcatur.* Sed pro nunc ſatis de Amazone iſta ſanctiſſima, cætera ſuo loco.

Congregatio Anglica de Propaganda fide augetur,

Succeſſu feliciſſimo, multa Fidelium conſolatione, & uberrimi ſpe fructus, immortali Ordinis atque noſtrorum omnium gloria, egregiè propagatur, atque Apoſtolici conatus ſucceſſu digniſſimo Congregatio noſtra, de Propaganda, licet etiam ſanguinis & vitæ impenſis & expenſis, Fide Romana Catholica, inſtitutis hoc ipſo anno Provincialibus, ſive diverſarum in Angliâ Provinciarum ſuperioribus; conſimili, etſi ſubſequo Apoſtolorum in totius orbis, hic in certæ Nationis diviſione, ſanctiſſimo tamen, & pulcherrimo exemplo. Ejus Commiſſionis copiam, propoſuit in Appendicis parte I. P. F. Clemens Reinerus noſter, eo ipſo tempore Congregationis ejuſdem Secretarius. *Vid. Apoſt. Bened. ejuſd.*

Laudatiſſimum propoſitum.

Unde perpetuo colligas, quàm noſtris cordi & curæ ſemper fuerit ſuſcepta ſemel in Magno Gregorio & Collegis atque diſcipulis, cura Apoſtolatus primi, quamque perditiſſimis etiam temporibus, ſuæ etiam Vitæ negligentes eſſent, dummodo proximorum ſaluti prodeſſe, atque pro Eccleſia laborare poſſent. Laudatiſſimo promovendæ diſciplinæ Monaſticæ Zelo, laborat in Germania Inferiori Reverendiſſimus Dominus Henricus Buzegnies ex Monacho & Priore S. Dionyſij in Hannonia, pro eximia Vitæ laude Gerardimontenſium Abbas poſtulatus, inde ad ſuum Profeſſionis locum repetitus & Abbas conſecratus, Præſul *Reformationis*, ut Monaſterij habent monimenta, & ſanctioris Vitæ ſtudioſiſſimus. Hic cum probè percepiſſet, quantum ad omnem perfectionem pondus & momentum ſtatuta ad amuſſim obſervata Caſinenſis Congregationis conferrent, omni ſtudio pro ijs promovendis laboravit. Multa initio adverſa & contradictiones perpeſſus. Verum licentiam & impunitatē exceſſuum Monaſteriorum perniciſſimam peſtem expertus, conſtanterque dum poſſet obnixus, ſummiſque difficultatibus ſuperatis, verè glorioſus, hoc anno fine beato quievit. *Ex monimentis ejuſdem Cænobij.*

Henricus Buzegnies. *Beato fine quiescit.*

Extinguitur eodem alterum Germaniæ Inferioris ſydus Petrus de Loyers, Abbas S. Martini Tornacenſis, Præſul & eruditione celeber, & omni integritate, tantique à Principibus & omni Ordine hominum factus, ut ſiquidem præmatura mors ipſum non ad præmia æternitatis vocaſſet, fuiſſet ad dignitatem Epiſcopalem promotus. *Ex Monaſt. Monim.*

Petrus de Loyers Abbas Tornac.

In Hiſpanijs ex ſacra familia Ciſtercienſi effloreſcit P. F. Benedictus de Alarcon Abbas Morerolæ, vir eruditione non minus, quàm ſummâ vitæ integritate celeber, relictis etiam præſtantis ingenij monimentis optimè meritus. Quæ inter *Theatrum Virtutum*, opus magnæ conſiderationis in plures diſtinctum Tomos poſteritati reliquit. *Ex Phœnice Reviviſc. P. F. Chryſoſt. Henriq. &c. alijs.*

Benedictus de Alarcon.

In Burgundia Majore Archiſterio Cluniacenſi, innumerorum Ordinis Sanctorum Promptuario eligitur hoc anno ex Magno ejuſdem loci Priore Reverendiſſimus Dominus Jacobus de Venny d'Arbous, ſanctiſſimæ memoriæ Margaritæ noſtræ Vallis Gratiæ Abbatiſſæ, ut nonnulli volunt, patruus, certè Cognatus feliciſſimus; quē quantopere excitarit neptis ſanctiſſimæ vita planè prodigioſa, & toto Galliarum Regno decantata, Regibus perſpectiſſima, facile quivis ominari poterit. *Ex Claud. Rob. & monim. Cluniac.*

Ven. Jacobus d'Arbous Abb. Cluniacenſis.

IESU CHRISTI ANNUS M.DC.XXIII.
Sancti Patris Benedicti. M.C.XLIII.

Etiam ſacra noſtra Cœleſtina familia, cœleſtium Empyrei cœli ſyderum, ſydus æmulum cœlis hoc anno tranſmittit, ſanctæ memoriæ Joannem Baptiſtam de Guardia Grelle, in Diœceſi Theatenſi in Samnio editum, virum rara Vitæ ſanctitate conſpicuum. Hic orationis & Contemplationis ſtudio ſublimis, in præcipiti hâc

Joan. Baptiſta de Guardia Grelle.

ſæculorum ætate, ſibi conſtans ſemper ſacri propoſiti tenaciſſimus, terrena omnia flocci faciens, magnus omnino ſacro vitæ profectu, ſancto exemplo & ſuis plurimum & exteris profuit, inter alia dona, Prophetiæ etiam Spiritu à Numine illuſtratus. Cujus mortem in Conſpectu Domini Glorioſam & pretioſam, nonnullæ Viſiones, & ſacrum corpus poſt triginta tres annos, inter alia cadavera tabo conſumpta penitus incorruptum, uti quibuſdam in ſomnis prædixerat, repertum fuit. Jnde translatum, & honorifico loco repoſitum, uſque hodie magnam habet venerationem. *Ex communicat. Patrum Cæleſt, &c.*

Viſiones & incorruptio.

Jterum Galliæ plauſum Triumphantis in cœlo Eccleſiæ, Admirabili ſanctitate Viri tranſitu mirificè auget. Fuit is Reverendiſſimus ſanctæ memoriæ Deſiderius à Curia Ordinis Sanctiſſimi Patris & Patriarchæ noſtri Benedicti, Congregationum Sanctorum Vitoni & Hydulphi per Burgundiam & Lotharingiam, nec non Sancti Mauri per Franciam Parens & Jnſtitutor zelantiſſimus, qui ſingulare & lucidiſſimum noſtræ ætatis ſydus ampliſſimum Galliarum Regnum, imo Ordinem Benedictinum univerſum novi fervoris exemplo mirificè accendit, & defluentem longo ſæculorum decurſu diſciplinam Monachicam, uberrimo cum fructu longè lateque reſtauravit. Js natus eſt, Chriſti anno 1551. in pago Monreville, ex antiqua & Nobili familia; annumque agens decimũ octavum, in numerum filiorum Sancti Patris noſtri Benedicti adſcriptus in Cænobio S. Vitoni Virdunenſi, ægre quidem primùm auunculi tamen ſui Locum-tenentis Generalis ope ea in urbe admiſſus eſt, magnis ſe ſtatim Virtutibus univerſis commendans, quibus deinceps Regnum & Ordinem univerſum haud leviter demeruit. Et quamvis non adeo eruditione præcelleret, arduo tamen labore magna aggreſſus, Numinis confiſus adjutorio, tanta confidentia ſua, favente inprimis ſanctis conatibus Numine, mira effecit, & quæ vix quiſquam ſperare ne dum tentare auſus eſſet, feliciſſimè impetravit: Philoſophica & Theologica ſtudia, magna cum Magiſtrorum, tum etiam conſodalium laude abſolvit. Tum Romam Cænobij cauſa miſſus, apud Reverendos Patres Minimos, Philoſophiæ Profeſſorem egit; reverſuſque ad Cænobium in id maximè incubuit, ut ſacratiſſimæ Regulæ, accuratiſſima obſervatio introduceretur. Ob quod ipſum graviſſimas paſſus perſecutiones, cum nihil proficeret, ad eremum quandam detruſus eſt. Minimorum poſtea habitum ſuſcepit, ſed aliò vocantis impulſu Numinis, annum probationis ſuæ non complevit, reverſuſque ad Ordinem, paucis poſt diebus, præter omnem Fratrum intentionem Prior creatus, multumque reluctans ab Epiſcopo & directoribus peccati mortalis culpam, niſi pareret, interminantibus, præeſſe coactus eſt. Mox Reformationem magno animo aggreſſus, etſi non pauci viri cum Religioſiſſimi tùm prudentiſſimi obniterentur, effecit tamen cooperante Numinis Gratia, ut quod cœperat, ſtupentibus univerſis, tota Gallia propagaretur, & plurimi paulo poſt eximiæ ſanctitatis opinione effloreſcerent. Quos inter Deſiderius noſter, velut Sol inter Aſtra, mirabili fulgore exſplendeſcebat; verè Vir Deſideriorum ſanctorũ, cujus animæ deſideriũ, ut & pauperum ſuorum, libenter exaudiens Dominus, ſuperabundanter tribuit ei & explevit, & voluntate labiorum ejus, tam devotè pro reformatione Ordinis ipſum ſollicitantis, non fraudavit eum, prævenitque verè eum in Benedictionibus Dulcedinis, poſtquam ille adeo generosè & conſtanter, tot ſibi adverſantium injurias & contumelias toleraſſet. Fuit hic ſolatium ſingulare ſanctiſſimæ Abbatiſſæ noſtræ Dominæ Mariæ de Bellovillare, Sancti Aniani Comitiſſæ, *utpote quem ipſa ſciret*, verba ſcriptoris Vitæ tantæ Antiſtitis, *regendorum animorum juxa ſacram Regulam, ſcientia cælitus infuſa præcellere*, quam & obſequentiſſimam in omnibus diſcipulam & filiam ſpiritualem habuit, ipſus & huic, & toti ampliſſimæ à ſe inſtitutæ reformationi, verè diſciplinæ norma, Regulæ praxis, exemplar ſanctitatis. Obijt vir verè illuſtriſſimus, hoc præſenti anno 1623. decimo octavo calendas Decembris, inter celebriorum totius provinciæ Superiorum manus, obſequia & lachrymas, quo ipſo die, hora circiter meridiana, ſplendiſſi-

Ven. Deſiderius à Curia.

Parens Congr. S. Mauri.

Magna generosè aggreditur.

Profeſſorem agit.

Prior creatur.

Velut Sol inter Aſtra

Amiciſſimus B. Mariæ de Bellovillare.

Sanctè moritur.

ſidiſſima de cœlo fax pleriſque intuentibus, contra Eccleſiam S. Vitonis apparuit, facieſque viri lectiſſimi, ita fulgida viſa eſt, ut effigies & imago vera Gloriæ immortalis, qua tum anima ejus potiebatur, videretur; accerſitique qui depingerent, mirarentur, & ſimul angerentur, colore ſæpius mutato, formoſiorem ſemper vultum fieri, & ſplendidiorem, &c. *Ex vita ejuſdem impreſſa, ſed & alij Ms.*

Fulgida ejuſdem facies.

Jpſo anno peſtilenti lue Gallias, & inprimis Lutetiam Pariſiorum vehementiſſimè flagellante, ita ut fores Cœnobij egredi ad coëmendum neceſſaria periculoſum eſſet, neque vero quidquam edulij pro Monialibus ſupereſſet, ſoror Margarita à S Franciſca prius accepta benedictione à ſancta Abbatiſſa Vallis Gratiæ in Suburbio Pariſienſi S. Jacobi, ivit in hortum herbas lectura: confiſa, Deum neceſſitati ancillarum ſuarum proviſurum, & genibus flexis, Deum enixè deprecata eſt, ut meritis Beatæ ſuæ famulæ Margaritæ de Arbous præſenti neceſſitati ſubveniat, & ſtatim vidit ante ſe ingentem ovorum acervum, quo ſanctimoniales ſuſtentatæ fuerunt. Sorori vero tantum miranti miraculum, & narranti pia mater aſſeruit: Si Regulam ſervemus, Deique providentiæ confidamus, prius Angelos ad nos alendum mittet, quàm ſinat ſuas famulas inopia eſcarum premi. Alias in eodem Monaſterio, cum vix ſufficeret triticum ad ſex hebdomades, præcepit Beata Abbatiſſa ſorori Converſæ Mariæ Aubry dictæ à S. Franciſco, ut quotidie ante triticum recitaret ſalutationem Angelicam: cui ſtatim illa paruit addens, ut interceſſione B. M. V. & meritis Beatæ ipſius Abbatiſſæ, Deus ſingulari ſua bonitate triticum augere dignaretur. Jta factum: nam ſatis tritici inventum eſt ad alendas moniales ſex menſium ſpatio, manu illa quæ paucos illos panes Evangelicos, fructus quoque modicos & benedicente & multiplicante.

Inſigne miraculum B. Marg. d'Arbous.

Tanta autem ſub hoc ipſum tempus Margaritæ noſtræ ob ſanctimoniam vitæ fama, non ſolum Galliam univerſam, ſed & exteras nationes pervagata eſt, quæ plurimas undecunque ad contuendum hoc Virginis miraculum, Chriſti ancillas invitavit non ſolum, ſed concitavit. Eas inter Domina Catharina Lotharingiæ Duciſſa Montis Romarici Abbatiſſa, tantæ ſanctitatis opinione perculſa ſancti Spiritus impulſu Pariſios venit, & ſex circiter menſes in Cœnobio Vallis Gratiæ manſit, ubi tanquam altera Regina Saba Sapientiam Salomonis in Beata illa Abbatiſſa admirata eſt. Cujus conſilio paulatim cœpit aſueſcere abſtinentiæ à Regula præſcriptæ, præter opinionem medicorum, eo quod eſſet debili admodum corpore. Eadem ſereniſſima Heroina, ad vilia quæque propter Chriſtum, ſingulari humilitate ſe demittebat; beatæ noſtræ Abbatiſſæ obtemperabat in omnibus non ſine maxima illius verecundia, quam puderet tam alti & illuſtris ſanguinis Abbatiſſam ſibi ſubijci; etſi tanta illam humilitate non prohiberet, ne forte illius apud Deum meritum minueretur. Sereniſſimi ſimiliter Sanguinis Domina Duciſſa de Elbœuf Coadjutrix Cœnobij Noſtræ Dominæ Sueſſionenſis, venit ad Cœnobium Vallis Gratiæ, ut illius ſuaviſſimo colloquio frueretur, ſimulque ritum vivendi juxta Regulam S. P. N. Benedicti edoceretur. Jpſa etiam Chriſtianiſſima Regina Anna eam ſæpe ſæpius inviſebat, & vix ab ejus latere divelli poterat. *Ex Vita.*

Latiſſimè ejus fama ſanctitatis diffunditur.

Duciſſa de Elbœuf inviſit B. Margaritam.

Item Regina Gallia.

Rurſus illuſtriſſima Ordinis Stella è ſanctiſſima Fulienſium noſtrorum Congregatione, inter perennes ſydereas manſiones hoc anno locum accipit, Beatæ memoriæ Guillelmus à ſancto Alexio ingentium meritorum Vir. Hic enim primus omnium viri ſanctiſſimi, novique Jnſtituti ad amuſſim Regulæ S. P. N. Benedicti parentis & Conditoris Joannis de la Barriere ſocius & adjutor ſtrenuus, inter præcipua Ordinis Reformatorum columina recenſendus, ſancta æmulatione in omni ſacro rigore & fervore cum eodem Magiſtro ſuo pie concertavit. Proinde in omni obſervantia Regulari, primus omnium à Joanne ipſo extitit, huic ſpecialiſſimè dilectus. Et quamvis ſummi Pontifices deinceps rigorem illum nimium, in quantum Regulæ S. P. Benedicti leges excederet, purè ad S. P. N. dictata redigerent, priorem tamen ille auſteritatem, de licentia illorum, cum mira ſimplicitate, humi-

B. Guilielmus à S. Alexio.

Diſpenſationem recuſat.

litate & devotione retinuit, ſuoque exemplo alios quoque plurimos eodem perſuaſit. Jdem totas plerumque noctes in amplexu Crucis cum lachrymis & gemitu transegit; & ſæpe gelu rigens, à Fratribus ex Eccleſia in infirmitorium aſportatus fuit; juratiſſimus ſui corporis hoſtis. Animam ſanctam magna cum jucunditate, inter ultimi Sacramenti Unctionem exhalavit die 71. Januarij, anno ætatis ſuæ 77. cùm annos 46. tanto in vitæ quaſi perpetuo equuleo & Martyrio ſanctiſſimè traduxiſſet. *Philippus Malabayla, & Catal. Fulienſ.*

Mors jucunda.

Jnter alia Ordinis præclariſſima ornamenta effulget, & ſuum hoc ipſo anno decus Cœlis infert Reverendiſſimus Dominus Adrianus Cancellier Abbas Sacri Dunenſis in Belgio Cænobij ſacræ Ciſtercienſis Reformationis promotor ſingularis, inſignibus meritis glorioſus. Quæ inter non minimum illud, quod mira munificentia, & liberalitate ſumptus, & neceſſaria ſuppeditarit, ad ædificia & ſuſtentationem plurium in Jnferiori Germania Cænobiorum & Collegiorum, in quibus alij DEUM jugi laude celebrant, alij proximorum utilitati & juventutis inſtructioni vacant, fructu omni eorumdem, meritò, magnam partem ad Adrianum noſtrum, & plures ejuſmodi tam Cluniacenſis quàm Ciſtercienſis Reformationis Abbates, de Exulibus præcipuè Anglis, optimè meritis, redundante. Quorum proximè defunctorum & aliquot ſuperſtitum laudibus parcendum duximus; tum quod illorum etiam ſine nobis vigeat apud grati animi clientes memoria; tum quod viventium, etſi laudabili, erubeſcentiæ tamen verecundæ parcamus. Obijt Adrianus ipſo Reſurgentis Chriſti Domini feſtiviſſimo die; vir omni Virtutis perfectione abſolutiſſimus, juratus corporis ſui hoſtis, verus Pauperum Pater. Cujus dum felix anima corporis ſolvenda ergaſtulo, cum morte luctaretur, cœleſti lumine locus in quo decumbebat illuſtratus, illuminatiſſimò Præſuli, illuſtre teſtimonium præbuit eximiæ ſanctitatis. *Ex monim. Dunenſibus.*

V. Adrianus Cancellier Abb. Dunenſ.

De Exulibus ob fidem Rom. meritus.

Mors vere illuſtriſſima.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.XXIV.
Sancti Patris Benedicti. M.C.XXXXIV.

NOſtrorum Veteri, ſæpè etiam noviſſimis notata & obſervata ſæculis, conſuetudine, jactatæ rubulentiſſimis in Gallia fluctibus innocentiæ RR. PP. Societatis JEſu, è Reformatis noſtri Ordinis Patribus, fideliſſimè patrocinantur non pauci, eorumque non cauſam ſolum apertè fovent, ſed & tecto recipiunt, alimentis nutriunt, & quibuſcunque modis promovent, & commendant. Nemo tamen majore ſollicitudine & charitate, quàm Reverendiſſima & Jlluſtriſſima Abbatiſſa Vallis Gratiæ, cujus revera, pluſquam materna erga eoſdem Patres pietas fuit, quorum calamitatibus tantopere condoluit, ut eaſdem acerbiſſimis non ſolum defleret lachrymis, ſed plagis crudelibus in ſemet ſæviens, ſeſe pro iiſdem victimam Numini conſecraret, ferventiſſimiſque precibus, dies nocteſque commendaret; cujus orationes plurimum apud DEUM potuiſſe, nemini dubium eſſe debet, adeoque plus forte cæteris omnibus, pro Patribus illis apud Divinam Bonitatem obtinuiſſe. *Ex Vita ejuſdem.*

Patrum Societatis piè à noſtris conſulitur Ordini.

B. Margarita pro eadem Societ. preces & lachrimæ.

Uti vero amore proximorum ferventiſſima erat, & omnium vel maximè Religioſorum Reformationem toto corde cupiebat, ita multo magis DEI amore tota ardebat, & quaſi conflagrando totam ſe in ſponſo ſuo perdebat & quaſi evaneſcebat; in oratione quam maximè inardeſcens, ita ut ſagitta Divini Amoris ſauciatum cor ejus vehementer palpitaret, quòd inde etiam in veſtium motu facile percipiebatur. Et quidem verè illud uſurpare poterat: *Fulcite me floribus, ſtipate me malis: quia amore langueo.* Amore ſiquidem unionis tacta, res creatas in ſolo DEO amabat, & hujus beneficio amoris à ſeipſa, & à mundo, & ab omni re extra DEUM ſegregabatur. Maximè autem DEO per ſacram Euchariſtiam uniebatur: tandemque accidit, ut die, quo hoc Angelico pane orbaretur, debilis corpore & mente evaderet: ac proinde ei conceſſum eſt fermè quotidie de hac ſacra menſa refici. De qua etiam ſentiebat in ſe amorem DEI inebriantem cujus vim in mente, quaſi aliud agens vix poterat reprimere, ita ut quidam motus ac voces, Divini Amoris ipſi non cogitanti exciderent, affectûs, quo intus in DEUM ferebatur, indices: adeo torrente Divinæ Voluptatis erat inebriata. Non

Ignita ejuſdem charitas.

Fervor Amoris Divini.

Amor inebrians.

caruit

caruit amore, quem patientem appellant: cum nulla fermè dies abiret, ſine aliquo dolore, eóque vehementi, cujus beneficio ei ad humilitatem, patientiam, & Divinum Amorem non minima fieret acceſſio: rata ſibi genus eſſe Martyrij, ſi nihil pateretur: cum ſæpè præ amoris exuberantia ipſos dolores minimè perciperet. Jnde viſa ſæpe eſt à ſororibus, flammarum globis & vorticibus circumdata, cœleſti juxtà exauditá voce: *Hæc ardet interius vehementiori amoris ſancti incendio.* Et: *Hæc mei amore vehementer uritur.* Jnter orandum ſæpe, præſertim cum ſacro Officio intereſſet, vel ſacra Synaxi reficeretur, mutata facie, clarificatorum in cœlis referens pulchritudinem, ſuis omnibus apparebat. Bis viſa à Religioſiſſimo quodam Presbytero, ſolis radios ſplendore ſuperare. Uno verbo, admirabile objectum fuit turbatiſſimo hoc ſæculo Divini Amoris & & Gratiæ, &c. *Ex Vita, Jacques Feraige. Hugone Menardo & Scriptore Anonymo Ms.*

Amor patiens.

Tota ignescit.

Solis radios vincit ſplendore.

Evolat hoc anno ad æternitatis præmia inſignis ille Mariani honoris propagator Cœlitum Jmperatoris amantiſſimus Reverendiſſimus & Jlluſtriſſimus noſter Placidus de Todos Santos profeſſus Monaſterij S. Æmiliani, Guadigenſis primùm, deinde Samorenſis Epiſcopus, vir magnæ ſanctitatis, verus pauperum Pater, exemplar in ipſo Epiſcopatu ſolidæ paupertatis, dum nil ſibi retinens, adeo pauper Pontifex deceſſit, ut ex eleemoſyna Canonicorum ſuorum, memorabili ad omnem æternitatem exemplo, ſepeliri debuerit. Laboravit hic vir tantus, plurimum in aſſerenda Jmmaculatiſſima Virginis Matris cœlorum Auguſtæ Conceptione, cumque eſſet non minus eruditionis quam ſanctitatis fama celeber, à Philippo III. Rege Hiſpaniarum, circa varia magnique ponderis ac momenti negotia, præcipuè vero in puncto Conceptionis Jmmaculatæ Virginis ad Paulum V. Pontificem Maximum Legatus cœli terræque Reginam immortaliter demeruit. Fuit ante Epiſcopatum Generalis Ordinis, Exemplar & ſpeculum omnis Virtutis, Ordinis univerſi ſingulare ornamentum. *Ex diverſis rerum Hiſpan. Scriptoribus.*

Placidus de Todos Santos.

Epiſcopus diverſarum Sedium.

Legatus Phil. III. ad ſummum Pont.

Jmmaculatæ Concept. Aſſertor.

Moritur hoc ipſo anno Pariſijs ſanctæ memoriæ P. F. Guilielmus à S. Genovefa ſacratiſſimæ Congregationis noſtræ Fulienſis Monachus. Fuit hic Verbi DEI Concionator præſtantiſſimus, eóque ſeſe meritis plurimis Provincijs commendavit; maximè in Normannia, ubi pro altero Paulo Apoſtolo eſt habitus, nec aliter à populo, quam *Viri Sancti* nomine appellatus, verè *potens Sermone & Opere*, ut ſæpè relictis templis, in ipſis compitis, cæmeterijs & campis, exſtructo aliquo ſuggeſtu peralto, vel in arborem aliquam conſcendens, apud confluentem nimiam populorum multitudinem prædicare cogeretur. Qui etſi plurimas Chriſto lucratus ſit animas, pro rara tamen ſua animi demiſſione, poſt concionem habitam, timens, ne indignè Verbum DEI ſeminaſſet, apud ſe conqueſtus lachrymabatur. Diem ſupremum habuit nonum Septembris, quo ad præmia laborum æterna evocatus corpore exceſſit. *Philipp. Malabayla, &c.*

Guilielmus à S. Genovefa.

Concionator mirificus.

Fuit hic etiam annus, vitæ hujus mortalis ultimus Reverendiſſimo Domino Dionyſio l'Argentier, Sacræ Ciſtercienſis familiæ columini ſpectatiſſimo, Claræ-Vallis Abbati, viro: *quem DEUS in vita egregijs virtutibus, miro fervore, & reformationis zelo, poſt mortem vero ſignis & miraculis illuſtravit. Cui argentum*, inquit Claudius Robertus, *ſeptuplo probatum nomen fecit, moribus planè aureis*, qui poſtquam ſuis, annis viginti ſeptem ſanctiſſimè præfuiſſet, octavo Cal. Novembr. anni 1624. beatiſſimo fine deceſſit, cujus ſacros pedes, magnus ille Vallis Aureæ prope Luxemburgum Abbas Bernardus de Montgayllart, & ipſe ſanctiſſimus, ſigniſque prodigioſis illuſtriſſimus, ſumma cum animi demiſſione & devotione oſculatus eſt, univerſo ejus Virorum Religioſorum conventu id ipſum imitante. Celebravit magnis & evidentibus miraculis Dionyſij ſui perſpectatiſſimam ſanctitatem bonum Numen, celebratque in hodiernum diem, proffligatione inprimis prodigioſa Cacodæmonum ex energumenis, quibus ſacræ ejus Reliquiæ adeo terrori ſunt, ut ſuſtinere eas minimè valeant, quin poſſeſſa pridem habitacula quam primum deſerant. Sepultum

Ven. Dionyſius l'Argentier Abb.

Beato fine quieſcit.

Claret magnis miraculis.

eſt ſacrum corpus ejus, loco quo deceſſit, cor verò Claram Vallem delatum eſt, his tantum *Argenti* imo Auri præſtantiſſimi theſaurum illis haud immetito invidentibus. Poſitum non unum viro tanto Epitaphium, quæ ſubijcienda cenſuimus.

EPITAPHIA S. M. DIONYSIJ ABBATIS CLARÆVALLENSIS.
CHRONOSTICON.

Epitaphium.

Æthera Mens sUperat l' Argentler, aVrea CorpVs
Sors tenet, & CLara Cor sibl VaLLls habet.

Aliud Epitaphium.

Ortum Treca, gradum Sorbona & Clara tiaram,
Vallis, at exequias Aurea, & Aſtra DEUS.

Diverſa Epitaphia.

Aliud Epitaphium Anagrammaticum.

DIONYSIUS L' ARGENTIER

Anagramma.

ALES DEI JNGREDITUR SYON.
Raptus amore DEI, ſanctam Dionyſius ALES
JNGEDITUR terram corpore, mente SYON.

Ejus laudes eleganti ſtylo proſequutus R. P. Laurentius de la Roche oratione funebri Luxemburgi impreſſa anno 1624. apud Hubertum Reuland, è miraculis aliqua ab Henriquezio recenſentur prolixè, nimirum Religioſi à quartana, alterius incurabili ſtomachi infirmitante, aliorum Apoſtemate gravi, venæ diſſectione, &c. graviſſimis periculis prodigioſè liberatorum &c. *Ex Chryſoſt. Henriq. Ang. Manrique, &c.*

Franciſcus à S. Maria. Evolat & alius mirabili ſplendore è terris animus hoc ipſo anno ſexto Nonas Martij Venerabilis P. Franciſci à S. Maria Magdalena, Fulienſium noſtrorum in Gallia Provincialis. Hic Gallus natione, cum jam ætate maturus & ſacris initiatus Ordinibus eſſet, Regulamque S. P. N. Benedicti profeſſus, tanta virtute enituit, ut per viginti quinque & amplius annos Prioris & *Provincialis.* Provincialis munere fungi cogeretur, in quo rigorem cum manſuetudine, juſtitiam cum miſericordia jungens, diſciplinam Congregationis mirificè promovit, & æternam meruit. Licet autem adverſa valetudine perpetuo premeretur, de rigore tamen ſemel ſuſcepto nihil remiſit, & inedia potius, quàm alio quocunque remedio morbos profligavit. Primus & ultimus ſemper in Choro fuit; poſt Matutinas in templo contemplationi vacans, aſperrimo etiam in frigore ad uſque Primam Canonicam perſtitit. *Ejus Virtutes.* Jta parcus in riſu, uti ſobrius in victu, Philoſophi Chriſtiani imaginem ipſius in ſe omnibus redhibuit. Ab omnibus autem Paſſionibus humanis liberrimus, hoſpitalitatis inſuper charitate mirè enituit. Horam denique mortis ſuæ Spiritu Prophetico prædicens, cum magna ſanctitatis opinione Toloſæ deceſſit. *Hugo Menard. Carolus à S. Maria, Chryſoſt. Henr. Phil. Malabayla.*

Jn Hiſpanijs Congregationis noſtræ Montis Sion, eximia celebrantur novo fervore merita, dum feliciſſimi ejuſdem Aſcetæ non litteras ſolummodo & eruditionem diverſiſſimis locis *Apoſtolici laboris ſtudia.* & univerſitatibus longè latéque promovent, Philoſophiam & Theologiam ſumma cum laude & utilitatè profitentes, ſed & ad Jnfidelium Converſionem, in diverſas & remotiſſimas miſſi Regiones, graviſſimis generoſiſſimo animo terra marique perfuncti periculis indurati calamitatibus, nihil reformidantes laboris & incommodi, innumerabilem pene mortalium multitudinem ex Jnferi eripientes faucibus gremio Romanæ Eccleſiæ adducunt, de quorum ſanctiſſimo Vitæ Jnſtituto, & præter ſanctiſſimam Regulam noſtram conſtitutionibus, legendus *Henriquezius lib. 2, d. 15.*

IESU CHRISTI ANNUS M.DC.XXV.
Sancti Patris Benedicti. M.C.XLV.

HOc anno Chriſti M. DC.XXV. Panhormitani, cognita & celebrata admirabili Archiparentis noſtri BENEDICTI in avertenda peſtilenti lue, *S. P. N. Adoptatus Tutelaris Panhormitanorum.* alijſque cùm terræ motibus, tùm propulſandis hoſtibus, gratia: ſolemniſſima cooptatione ſuæ Urbis Patronum delegêre. *Ex communicatis à R. P. D. Mauro Marcheſio.*

Jnnumera multitudo eorum, quos ex Ordine hoc ipſo tempore, inſigni vitæ innocentia & doctrina atque eruditione mirandos orbi proponere & æternis ſæculis commendare oporteret,

ret, conſulto prætermimus, præſertim ab alijs, & Reverendis maxime Societatis Jeſu Patribus ſummopere commendatos, ut Redivivus in terris Admirabilis Pater & Patriarcha noſter Benedictus, & revertiſſe in terras totus è cœlo Sanctorum exercitus videretur. De quo Noſtrorum fervore, & Antiquo in illis reſuſcitato Spiritu, ita Reverendus Pater Contzen, Societatis Jeſu Presbyter inſignis & optimè meritis Politic, l. 6. cap. 46. n 12. *Nunc vero omnes Ordines ferventiùs & conſtantiùs, quàm à trecentis annis factum ſit, ſeſe reformant, alij aliorum exemplo excitati,* Et eodem libro 6. multo luculentius cap. 11. *Veteres familiæ Religioſorum, priſtinam integritatem rigoremque receperunt, & indies magis magiſque refloreſcunt, magnâ ſpe meliorum temporum. Cum tam ſancta, fortia, DEO ſacratiſſima pectora caliginoſo mundo demonſtrent, contemnere ſæculi pompas, & ſeſe pro nobis apud DEUM interponant, & novorum turba ſelecta, primitias Spiritus præferentes, ſeneſcenti Orbi auxiliari conentur, &c.* Apud Caſinum etiam nova luce ſacra Societas illuſtratur Simplicio Cavarello Abbate, viro in paucis meritiſſimo, ſub quo Caſini antiqua dignitas & fama reparata; Hoſpitalitas inprimis, quæ ex uſu Monachorum noſtrorum fere præcipua ſuſpicitur, cum uno unico ille Jubilæi anno præſente, ſeptuaginta peregrinorum millia hoſpitio exciperet, & pro dignitate quemque ſua tractaret. Sed de hac noſtrorum in peregrinos ac pauperes liberalitate plane immenſa, in Ordine ampliſſimo perpetuata, ſtupenda referre poſſemus, & referre cum tempore aliqua ſaltem exempla debebimus, quæ quantumvis excedere fidem videantur, reapſe tamen demonſtrabimus, ſumma cum intelligentium admiratione, Ordini opes cum invidentium confuſione accreviſſe. *Ex Marco Ant. Scipione, &c.*

Redivivus revera in terris S. Benedictus.

Simplicius Cavarellus Abbas Caſin.

Eodem anno Januenſes ſupremo in diſcrimine, quem olim, dum ſuperſtes in terris ageret, Amicum experti erant, tanto poſt è cœlis Protectorem, ſolemni voto evocant Mellifluum Doctorem noſtrum: experti quamprimum ſeſe gratioſiſsimè exauditos. Jpſiſmet Manrique verbis referamus: Januenſes verba Patris Sancti (Bernardi nimirum, in Epiſtola quadam ad ipſos data) *Jn æternum non obliviſcar Tui*, adeo ſibi firma eſſe cenſuerunt, imo & experti ſunt; ut etiam poſt quingentos ferè annos, Chriſti nimirum milleſimo ſexcenteſimo vigeſimo quinto, cum Excellentiſsimum Principem Carolum Emanuelem, Sabaudiæ Ducem, quem hoſtem patiebantur, nimis infenſum, Ditionis oppida vaſtare, & ſibi jam imminere, vix quinto ab Urbe lapide conſpicerent, omni humano auxilio deſperato, fidem Sanctiſsimi Patris interpellaverint, concepto voto, poſt alia in hunc tenorem: *Poſthæc, inter Divos Reipubl. Noſtræ Tutelares, Divum Bernardum, qui dum in humanis agebat, noſtri in æternum non obliviſcendum ſuis litteris ſpopondit, adſcribere & connumerare promittimus, & vovemus, diem ejus Feſtum celebrare, & à populis noſtris & Clero, accedente Jlluſtriſſimi Archiepiſcopi & RR. Epiſcoporum conſenſu, celebrari curare, in hâc Eccleſia Majori, vel in alia, arbitrio noſtro, Capellam eidem dicatam conſtruere. Eadem die Divi Bernardi quotannis in perpetuum, ſolemnem Proceſſionem fieri, & ſacrum ſolemne ad ejus altare nobis piè aſſiſtentibus celebrari facere. Et demum manu Ducis, dicti ſacri inter ſolemnia, ſingulis annis in perpetuum, & pro hoc anno, duodecim puellis, ut vocant, Dotes, ſcilicet libras centum unicuique earum perſolvere. In cujus rei teſtimonium, has ab infraſcripto noſtro Secretario publicè lectas, recipi, & ſubſcribi, & ſigno noſtro muniri jubemus: Datas in Eccleſia Cathedrali die Dominica 25. Aprilis anno 1625.* Hæc Januenſes inſtante ruina Suæ Reipubl. At quàm ex voto illud eis votum ſucceſſerit, non multo poſt eventus monſtravit: Nam Pater Sanctus dilato ſolum auxilio, quoad ipſius eſſe comprobaretur, in ipſa ſolemnitatis ejus Vigilia, Hiſpana claſſe auxiliari propitius affuit, hoſtiles copias ocyus fugaturus. Nec quiſquam in populoſa Urbe fuit, qui non Bernardi cognoſceret tutelam, & præſentem ſanctum, cui beneficium acceptum reddendum foret. *Jta citatus Author.*

S. Bernardus Genuenſium Protector.

Votum Reipubl. Genuenſis.

Tutelaris S. Bernardus agnoſcitur.

Jterum lectiſsima Noſtrarum Virginum Congregatio *de Calvaria* dicta candidiſsimam cœlo columbam tranſmittit, Divæ Scholaſticæ candore æmulam, ſociam profeſsione: Joanna de

Ven. Joanna de Conſtans.

de Conflans dicta fuit, quam Antonietta olim noſtra, ſuis colloquijs & prudentiſſimis conſilijs, Calviniſmum, quem cum lacte imbiberat, ejurare perſuaſit. Hæc tandem Pictavis Calvariæ profeſſa inſtitutum, tot brevi Virtutum cumulos ſibi aggregavit, pœnitentiæ potiſſimum, Obedientiæ, ardentiſſimique pro ſalute animarum Zeli, ut omnibus admirationi eſſet. Surda ſtatim à Profeſſione effecta diu noctuque nihilominus, ſacris officijs ſedula intererat, aſſerens ſe ſororum & cordibus, & vocibus Domino amœniſſimè jubilare. Tabido ulcere viſcera depaſcente, Sacramentis munita dum mortem ſibi inſtare intellexiſſet, ſolemnem Hymnum *Te DEUM laudamus* rara vocis feſtiviſſimæ harmonia præcinens, ad illum verſum: *Te ergo quæſumus Tuis famulis ſubveni*, ſola proſequuta eſt, atque ſorores precata, ut dictum Hymnum perficerent in terris, ad quem perficiendum DEUS ipſam in Cœlos vocaret, cumque his innoxium animum efflavit. Poſtera die ejuſdem obitus, Pater quidam Capucinus, cui ipſa Catharina prorſus ignota erat, ad Conventum aſcitus, ut pro animæ refrigerio ſacrificaret, cum ſtaret ad cratem ferream ſacram Euchariſtiam ſororibus miniſtraturus, ſtupens diu hæſit immotus, ſocio fruſtra ſacras veſtes, ut ipſum reſuſcitaret, vellicante. Tandem ad ſe reverſus ſacroque peracto, Superiorem alloquutus, aſſeruit: Inter Miſſarum ſolemnia, perſenſiſſe vehementiſſimum motum, quo meritis Defunctæ, à DEO gratiam aliquam poſtularet, ſibi quàm maximè neceſſariam, pro qua quindecim jam annis diu multumque rogaverat, atque in momento Communionis Religioſarum, credere à Domino exauditum. *Ex Vita B. Mem. Antonietta d' Orleans.*

Inter cantum Hymni Te Deum Laudamus moritur.

Quidam per merita ejus magnam gratiam meretur.

Verum hoc extincto lumine, & hoc ipſo quidem anno [prô DEUM immortalé!] quantum non gratiæ Ordini fecit in hâc ipſa Congregatione S. P. N. BENEDICTI de Calvaria, elargitione unius ſuæ Creaturæ, quam ab utero Matris ſuæ elegit, & in vita omni, etſi admirandis gratijs cumulatam, ſupra omnem tamen Sancti Job patientiam & innocentiam exercuit, tanto magis admirandam, utpote Virginem tenerrimam. Iſta fuit verè ſanctiſſimæ memoriæ Anna de Gouleſne, felici deinceps omine Anna Maria à JESU Crucifixo cognominata, verè mundo Crucifixa, & ſiquæ ulla alia Crucifixo Amori concrucifixa, ſtupendum omni poſteritati miraculum, Ordinis ornamentum, quæ exſtructo hoc anno 1625. Morleacenſi Nobili Congregationis de Calvaria Cœnobio, in quo ſoror ipſius Venerabilis Mater Franciſca de Goulaine (alijs Gouleſne) Sub-Prioriſſa deſtinata fuerat, inter primas S. P. N. BENEDICTO ſe devovit, etſi impedire Cacodæmon terribilibus ſane conatibus pro virili moliretur. Digna res, quam ab exordio recitemus: Et gratulamur nobis, eodem ipſo anno tam charum Numini pectus, abjectioni noſtræ connatam, & æqualem annis Patronam meruiſſe. Nata proin fuit Chriſti anno milleſimo quingenteſimo nonageſimo nono, ſæculi prioris corona, baſis, imo columna Præſentis, ſimulque gratiæ Numinis admirabile ſimulachrum. Parentes habuit Generoſiſſima familia de Gouleſne ſeu Goulaine Baronem de Fauoyet, & Annam de Pleura, jamque à cunis Divinæ dulcedinis Benedictionibus cœlitus præventa effulſit. *Salutationem Angelicam* (malumus Sancti Scriptoris Verbis, quàm noſtris uti) *quam docente nutrice pronunciare non poterat, Angelo Præceptore, perfectè didicit. Augebatur indies Divina gratia, augeſcente ætate; ſæpè morbis inſanabilibus, quibus frequens cruciabatur, de repente opitulantibus Sanctis, quos ſpeciali cultu (qui multi erant) venerabatur, interdum levabatur. Annos nata decem & octo, multis inducitur, urgetur, adigitur nubere: id patre inprimis pertinaciter & volente & præcipiente; ſed eam, DEO duce, qui ſibi duntaxat Virginem caſtam deſponderi æmulabatur, his moleſtijs vindicavit ſubita & præceps ejuſdem patris mors; ubi vero ab amantiſſima Matre, ſibi indultum ex animi ſententia, imo ex Spiritus Sancti ductu vivere agnovit, abreptis quamprimum pretioſiſſimis veſtibus, vulgari habitu, omnimodis mundi contemptum profeſſa, abditam longeque ab oculis hominum remotam, in ipſo parentum Caſtello cellulam delegit, in qua rebus procul mortalibus, mens avolabat fervida, Diuûmque juncta cætui, Angelis ipſa par, hærebat*

Ven. Anna de Gouleſne.

Franciſca de Gouleſne.

Angelum Præceptorem habet.

Piiſſima ejus Mater.

Solitaria in quodam Caſtello degit.

bat inter ſydera, atque, ut quem abjecerat mundum, ab ipſomet ipſa penitus abjiceretur, in graviſſimum morbum incidit, ex quo delicatum pectus Virginis ita infectum eſt, ut nunquam poſtea per totam vitam carnes, nedum guſtare, ſed nec olfacere potuerit, ac ſiquid pinguis juſculi alijs obſonijs intermiſceretur (quod ſæpiſſimè ad cautelam & probationem uſurpatum eſt) tanta vehementia evomebat omnia, ut planè confici videretur. Solo DEO teſte aliquamdiu in præfata ſolitudine vixit, tanta vitæ auſterioris ſacra rabie in corpuſculum, varijs ægritudinibus jam penè enectum, ut non debilis Virgo, ſed immanis in ſeipſam carnifex quotidiana laniena cenſeretur. Noctem ipſam fervida mens ingeminatis orationibus in diem vertebat, nec amplius quàm ipſe ferè Cuſtos Angelus ſomno indulgebat. Ægrotis, inopibus, orphanis, viduis ſic aderat in omnibus, ut omnium miſerorum Mater, tenera adhuc Virguncula paſſim vocitaretur. Factâ Dæmoni à DEO in chariſſimam Sponſam poteſtate omnimoda, eam tanto impetu, tanta rabie invadebat plerumque, ut quæ in ipſam feralis odij juratique in hominis perniciem furoris edidit ſigna, ſatis ſint fidei aſtruendæ, omnium quæ de hoc argumento leguntur in Hiſtorijs. Præcipitem interdum eam agebat, ea vi, ut totum corpus collideret. Die Feſto S. Joannis Baptiſtæ, cum ad ſacram Ædem pergeret Miſſæ adfutura, equum cui inſederat vanis ludicris ſic perterruit, ut in fugam actus debilem puellam per aſpera & invia raptaret, neque ullâ induſtriâ quieſcens per duo millia deturbatam multis vulneribus lethaliter ſauciaret. Denique quæcunque torquendis Martyribus, olim efferatiſſimis Tyrannis ſuggeſſit dira conſilia, ea ipſe omnia cruciandæ huic Virgini congeſſit, quæ nonnunquam cœlitus recreata carnificibus intrepida illudebat. Vidit ſæpe dum omnimodis quateretur ab hoſtibus, JESU Chriſti deſideratiſſimam effigiem, ea forma qua ipſum Pilatus Judæis oſtendit dicens ECCE HOMO, ſibi amantiſſimè abblandientis. Utebatur quam familiariſſimè Virgine DEIpara, maximè diebus Sabbathi, quibus Sacellum quoddam deſertum, eidem ſacrum ſingulari pietate inviſens, venerabatur; Verùm perfectioris vitæ Zelo æſtuans Nobilis animus, nihil non moliebatur, quo altè pridem menti infixum Votum, Benedictinam Religionem ſub diſciplina Calvarienſis Congregationis, in qua jam duæ ſorores, haud ſegniter militabant, ingrediendi, ſed pijs deſiderijs obſtabant variæ corporis ægritudines. Fuit tamen Divina Providentia, ut in exſtructum noviter Morleacenſe Cœnobium admitteretur, quod quidem quantiſcunque impedire potuit artibus, Cacodæmon conatus eſt, atque ubi primum inſtituit Anna, ut voti compos fieret, multis etiam tormentis dilaniavit; ſiquidem nocturnis Vigilijs, Religioſarum Choris cum intereſſet, horribili fragore multiſque impactis verberibus, ſuſque deque corpus Virgineum verſans, ita omnes perterruit, ut penè ab omnibus deſereretur, trepidantibus ad inuſitatum ſpectaculum ſimplicibus puellis. Sed habito conſilio Virorum & piorum & Doctorum, qui in columbinam mentem debileque corpuſculum inferorum congeſtam ſtragem mirabdntur, admiſſa eſt concorditer ab omnibus, ſi tamen prius à Matre, cui in delicijs erat, licentiam conſequeretur. Ipſa vero orationibus adverſam Matrem vincendam rata, ita flexit, ut ultro ad Monaſterium ipſam comitaretur, & ſuperiori traderet hiſce Verbis: En, *inquit, omnes & ſolæ opes noſtræ: habeat ſibi illas DEUS ſolus. Contigit hoc 5. Auguſti, Dæmonibus varias indutis larvas, & non paſſuros minantibus, donec deinceps quarto Novembris ſacro redimita velo & quaſi obvallata hoſtium furorem penè totum compreſſit, tantis deinceps gratijs à Numiue toto probationis anno cumulata, quantis anteà plagis fuerat excruciata; dum in extaſim plerumque rapta, arcanis Viſionibus, Diviniſque revelationibus innumeris, frui meruit.* Ex Vita & R. P. Tribout.

Sui corpuſculi carnifex.

Dæmoni, ut Iob, flagellanda permittitur.

Chriſtum ſæpius intuetur.

Eam ab ingreſſu Religionis diabolus impedire conatur.

Monaſterium ingreditur.

Parens diu reluctans conſentit.

In Germania Inferiore plurimum celebratur à magnis genij ingenijque talentis Henricus Van den Zipe ex Monacho & Priore S. Joannis Iprenſis, & Præpoſito Affligemienſi, poſtulatus Abbas S. Andreæ prope Brugas, poſt mortem ſanctæ memoriæ Joannis Beurier, qui præter multa alia præclarè geſta, *Verus pauperum & deſolatorum*, inſigni titulo, *Pater* audijt, variaque poſteris ſingularis eruditionis juxta integritatem, monimenta reliquit, eaque inter *Gregorium Benedictinum. Ex ejuſdem Cœnobij monim.*

Henricus Van der Zippe Abbas S. Andreæ.

Fuit hoc eodem anno Abbatiſſa in Vergaville vulgo Widerſtorff Venerabilis Domina Adeodata ex familia Comitũ de Ligneville, Dominorũ de Tantoville, Tumeius, &c. non ſine ſingu-

Adeodata Com. de Ligneville.

lari Numinis providentia, fœmina Zeli & Virtutis incomparabilis, de qua ſuo loco plura dicemus.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.XXVI
Sancti Patris Benedicti. M.C.XLVI.

SEquuti hoc anno Panhormitanorum exemplum Meſſanenſes Siculi, ſanctiſſimum Patriarcham noſtrum Benedictum certum ac præpotentem peſtilentis luis Medicum ſolemniſſima omnium devotione & congratulatione ſuæ Urbis Patronum cooptant & conſalutant. *Maur. Marcheſius, &c.*

Ad cœlos pergit B. Marg. d' Arbous. Lugubris hic Regibus Regnoque toti Galliarum annus eſt, etſi juxta glorioſiſſimus & Regno & univerſo Benedictino Ordini, feliciſſimo è terris in cœlum tranſitu Admirabilis omnino Virginis & lectiſſimæ Chriſti Sponſæ, ſanctiſſimæ memoriæ Margaritæ d' Arbous à S. Gertrude cognominatæ, imo Gertrudes Rediviva appellari merita, vivum exemplar Totius Sanctitatis. Ædificatum recentiſſimè erat novum Virginum Ordinis noſtri Monaſterium in Urbe ad Ligerim fluvium, quam vulgo *Charitatem* appellant, Diœceſeos Antiſiodorenſis: Sanctimoniales illius Cænobij Religioſæ Obſervantiæ cupidiſſimæ Margaritam noſtram enixè rogaverunt, adjunctis etiam omnium ejuſdem Urbis civium votis, ut ad ſuum Monaſterium dignaretur dies aliquot diverſari, ut in eo Regularem obſervantiam inſtitueret. *Reformationi intenta.* Hanc provinciam libenter amplexa eſt de licentia Reverendiſſimorum Præſulum, Joan. Franciſci de Gondy Archiepiſcopi Pariſienſis, & Egidij de Souure Epiſcopi Antiſiodorenſis, atque etiam R.*da* Abbatiſſæ Vallis Gratiæ (jam enim ipſa hoc ipſo etiam anno honore Abbatiali ſe abdicaverat) idque majore ſtudio, quod regionis illius puellæ eſſent ad diſtrictam vivendi rationem aptiores Pariſienſibus, eo quod eſſent robuſtiores, neque in delicijs enutritæ, ſed duriori vitæ ſua aſſidua conſuetudine aſuefactæ. *Ejus Confeſſio Generalis.* Cùm igitur ſe ad hoc iter, prævia Confeſſione Generali & aſſiduis orationibus, atque aſſequutione Jubilæi ſuperioris anni præparaſſet, egreſſa eſt è Cænobio Vallis Gratiæ anni 1625. quarto Cal. Maij, comitantibus ejuſdem Cænobij Monialibus, Reverenda Matre Maria de Burges, Vallis Gratiæ Propriorisſa, ſorore Catharina Campans, ſorore Margarita du Font, & ſorore Thomaſia le Queux Converſa, cæteris collachrymantibus, quod à tam pia Matre divelli cogerentur. Jnter eumdem pijs exercitijs otium & tempus traducebat.

Tandem ad portam Urbis Charitatis, quam Pariſienſem appellant devenerunt 5. Nonas Maij ejuſdem anni, ad quam ei occurrit R. P. Dom. Franciſcus Rapine Prior S. Petri de Monaſterio, & Vicarius Generalis Epiſcopi Antiſiodorenſis, omnium Parœciarum Sacerdotis, civitatis opimatibus numeroſaque civium atque oppidanorum turba circumſeſſus. *Montis Pietatis Monaſterium.* Et ſic longo proceſſionis tractu, cum ſuo comitatu deducta eſt ad Montem Pietatis (ita nominatum fuit novum Monaſterium) quam ad portam Cænobij R. Mater Magdalena Rochovard cum ſuis ſanctimonialibus excepit, eamque ad Chorum deduxit. Tum Beata Margarita in Subſellio Superioris collocata Jntroitum Miſſæ de S. Cruce ſingulari vocis & cordis affectu incepit. Jnde finito ſacro in Monaſterium ingreſſa, Regularem obſervantiam juxta Vallis Gratiæ conſuetudines, ſtabilivit. *Convenitur Margarita à Magnis.* Multi ipſam ibidem convenerunt, eoſque inter Leonardus d' Eſtrapes Auſciorum Archiepiſcopus; qui cum ea quatuor horas de rebus Divinis colloquutus eſt, & diſcedendo ejus ingenium & ſanctimoniam mirum in modum laudavit, quam & Cluniacenſes noſtri ejuſdem Civitatis Aſcetæ ſæpius convenientes ejus conſilio atque induſtria Regularem tam ſanctè vivendi normam amplexati ſunt.

Tandem Beata noſtra Margarita, quæ nihil prætermittebat, ut cultum Dei ubique promoveret, tam pio labori vitam impendit. Domina de Montigny Abbatiſſa Carentonij provinciæ Borbonienſis in Diœceſi Bituricenſi, crebras ad eam miſit litteras, ut ad ſe veniret magnopere efflagitans, quo Regularem Monaſterij ſui diſciplinam reſarcire poſſet. Quæ ejus precibus victa & ſalutis animarum ſtudio, ſe ituram promiſit, modo id probaret Jll.*mus* Rolandus Hebertus Archiepiſcopus Bituricenſis. Quod cum ille annuiſſet, de licentia R. P. Franci-

ſci Rapine, iter arripuit non ſine magna difficultate. Nam pridie quàm iret, tres equi currus ipſius aquis ſubmerſi interierunt, atque ipſa vehementi febri aduri cœpit; ita ut omnes facile judicarent, dæmonem omnem lapidem movere, ut ſi quo modo poſſet, tam ſanctum opus impediret: ſed illa nihilo animo fractior vim morbi, & alias difficultates ſalutis alienæ deſiderio ſuperabat. Igitur hoc etiam anno 1626. ſexto Non. Julij ſe viæ commiſit, comitantibus D. Jacobo Ferraige, Matre Maria de Burges, ſorore Thomaſia le Queux, Domina l'Anglois, & quodam famulo, tandemq; ad Monaſterium Carentonium non ſine maximo labore pervenit, ob vias ſcabroſas, injuriam temporis & febrim aſſiduam, qua ſine ulla quietis intercapedine vexabatur: volebat enim tanto operi immori. Ibi Medicum adhibere coacta eſt jacens ſuper duos aſſeres matta juncea ſtratos. Cum vero ob remedia morbus non remitteret, accepta benedictione à Confeſſario tam deſideratum opus incepit, omnia neceſſaria ad reparationem vitæ Regularis præſcribens. Quia vero acceperat, penès Dominum Parochum iſtius oppidi eſſe quoſdam libellos, qui ſanctimonialium animũ vehementer exacerbabant, nec mediocriter optimo illius Cænobij ſtatui officiebant: eum per Dominum Ferragium, ut eos ſibi traderet exoravit: qui ſtatim paruit. Hos Margarita ut primum habuit, in ignem miſit & hujuſmodi injuriarum amniſtia res illius Monaſterij conſtituit. Quibus perfectis, inde maximo ſui relicto deſiderio ad Charitatem reditura, in profeſto S. Mariæ Magdalenæ ejuſdem anni deceſſit, quamvis ob aſſiduos imbres & inundationes viæ natarent aquis, atque etiam ipſo mane, quo diſcedendum erat, plueret. Sed illa Divinæ Bonitati confiſa currum aſcendit, & ſtatim ſingulari Dei beneficio imbre ceſſante, ſol per ſudum rutilans calore ſuo, & ventus ſubinde exurgens urente flatu aquas exſiccaverunt, & poſtridie ad Seriacũ oppidum juris Dominæ Mareſchallæ de Montigny cum ſuo comitatu devenit: ubi à pientiſſima illa Domina perhumaniter accepta eſt: quæ ſtatim Medicos accerſivit, eo quod vis morbi intenderetur: ſed nihil profecerunt, ut & vota pro illa nuncupata, quemadmodum & flagellationes, jejunia, preces, atque etiam Reliquiæ Sanctorum admotæ, quia Deus famulam ſuam ad ſe vocare decreverat; ipſaque palam dixit; continget infra octavas B. Mar. Virginis quod ægrè videbitis: quod ita factum eſt. Nam poſtridie Aſſumptionis B. M. V. anno 1626. hoc Monaſticæ Vitæ lumen extinctum eſt, in dicto oppido Seriaco, anno ætatis ſuæ ſexto, & quadrageſimo, profeſſionis trigeſimo ſeptimo, amore vehementiùs quàm ægritudine infirmata, in gremio Sponſi amantiſſimi feliciſſimè obdormiens, editis prius, plurimis patientiæ, Religionis, humilitatis, & modeſtiæ ſignis; cum enim ſemper indignam ſeſe veſte religioſa profiteretur, extra Clauſtrum diem obire geſtiebat, *ſiquidem tot criminibus*, dicebat humilis Virgo, *tot ſacrilegijs, ſcandalis à nocentiſſima peccatrice polluto ipſo Clauſtro, vel ſic utcunque ſatisfaciam.* Morbus autem ille, cujus vi conflictata aliquamdiu, è vivis exceſſit, non morbus ſed omnium morborũ congeries, imo colluvies videbatur, igne incaſſum cruribus & femoribus ſæpius admoto. Diu de altera tibia ſecanda deliberatum eſt, ipſa ſemper Margarita immota & imperterrita, pharmaca, ignes, ferrum, novaculas, invicta excipiebat, ad ſingula Deo ipſi benedicens, Crucis ſigno omnia molleſcere exiſtimans, mirabili patientis Virginis exemplo inter tot cruces & carnificinas verſata, ſano ſemper animo, & ſibi præſente, incredibili pietatis affectu, inungenti ſeſe in extremis Sacerdoti ad ſingula aptiſſimè reſpondit, atque rogantibus omnibus, ut aſtantibus Amicis benedicere dignetur, lachrymis obortis exclamans: *Sanctorum*, ait, *eſt benedicere: peccatorum benedici*, cui tamen cum Confeſſarius annuiſſet, ſibi probari, omnibus ab ipſa benedici, nihil cunctata, nihil cauſata erectis manibus & corpore: *Benedicat nos*, inquit, *Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus*, terque inclamato Jeſu Sponſo amantiſſimo, vita functa mortali, æternitati vivere, lætantibus & applaudentibus Angelis, cœpit, obnixiſſimè prius precata omnes ſorores, ne ſimulatæ ſanctitatis mentito intuitu, eam diutiſſimè luſtralibus

Ejuſdem Abbatiſſæ iter.

Ad Monaſterium Charitatis pergit.

Prædicit ſuam mortem.

Amore quam morbo ægrior.

Ipſius Generoſitas.

Sanctiſſimè moritur.

libus flammis Purgatorij cremari paterentur, utpote quæ communi fama & opinione pejor eſſet ac ſceleratior. Corpus tabidum & putridum, ſtatim poſt exanimationem, immortalitatem induiſſe viſum eſt, exhalans odorem ſuaviſſimum, vivido & plane vegeto colore irradiatum. Unguentis dein delibutum Pariſios delatum eſt, & celeberrimis exequijs, frequentiq; pompa exceptum eſt, & publico mœrore ſepultum. Plurimis viſa eſt poſt mortem tota radijs illuſtrata, tumulóque odorem ſuaviſſimum ſæpe ſpirante, morbis & animi & corporis, præſentiſſima fuit ope plane miraculoſa, ita ut in morte non minus quam vita grandibus miraculis illuſtraretur. Jllud rarius, & planè inauditum: non ex corpore ſolum ejus, quod de quibuſdam ſanctis legitur, ſed & de veſtimentorum ejus particulis, prodigioſum oleum dimanare. Neque minus admiratione dignum, ſanguinem ejus concretum, à ſacra quadam Virgine Religioſè aſſervatum, ad ſacri corporis præſentiam, cum ad Cœnobium Vallis Gratiæ transferretur, ſolutum prodigioſè ebullijſſe. Ut de cæteris ejus, brevitatis ſtudio, conſulto ſilentium nobis imperemus. Scripſit Vitam ejus, & amantiſſimæ Ejuſdem Reginæ Galliarum inſcripſit, libro integro Jacobus Ferragius, Hugo Menardus, Amandus Tribout, Binetus & plures alij, accepimuſque multa ex ore Sereniſſimæ Dn. Dn. Catharinæ Lotharingiæ Duciſſæ Abbatiſſæ Montis Romarici Patronæ noſtræ optumæ & lectiſſimæ ejuſdem B. Margaritæ diſcipulæ. Patrem habuit Jlluſtriſſimum Gilbertum de Veny d' Arbouze, Dynaſtam Villemontij, Matrem Joannam de Pinac, Petri Burgundiæ Pro-Regis filiam. & mirum hoc: etſi novennis juvencula religioni addicta eſſet, calluiſſe nihilominus perfectiſſimè linguas Gallicam, Latinam, Hiſpanicam, Jtalicam; artes etiam Mechanicas & Liberales, Architecturam, Muſicam, Medicinam, cum tamen hebes planè & rudis ab omnibus haberi toto corde cuperet. Sed de ea nonnulla alia in Menologio noſtro Benedictino die 16. Auguſti.

Ipſa Veſtium particulæ prodigioſum ſtillant oleum.

Ejus Parentes.

Hoc ipſo anno decedente tanto ſydere, duo alia non minus ſplendentia in Ordine noſtro ſuſcitat Benedictus Deus in Sanctis ſuis, nimirum ſolemniter hoc ipſo anno Profeſſionem Regulæ noſtræ faciente Anna Maria à Jeſu Crucifixo, de qua ſuperius Novitia, & deinceps ſtupenda afferemus ſuo loco, & ſanctæ memoriæ Magdalena Regij ſanguinis Virgine de Rieux, Ordinem complectente, de Paſſione cognominata; cujus paulo poſt ingentia ſe merita prodent, ſuo tempore referenda.

Anna Maria à Ieſu Crucifixo.

Magdalena de Rieux.

Verum his duabus in Scholam probationis, & Calvariæ ad practicanda exercitia introductis, alteram etiam, haud minus Margaritâ etiam Regibus deplorandam in Regiam cœleſtem Rex Regum hoc etiam ipſo anno aſſumpſit: Renatam nimirum Juniorem S. Petri Remenſis Abbatiſſam, Senioris neptem, Lotharingiæ Duciſſam, abſolutiſſimæ ſanctitatis perfectiſſimũ exemplar. Hæc re & nomine Deo in profeſſione ſacra verè *Renata* partam tunc innocentiam in omni retinuit vita, imo omni virtutum cultu mirifice excoluit. Fuit plena Miſericordiæ & charitatis, ita ut nulla in re egenis & infirmis, ſive domeſticis ſive exteris unquam defuerit, inviſens ſingulis diebus ſæpius ægras omnes, quibus proprijs manibus neceſſaria miniſtrabat, lectulos [tanta Princeps] ipſa ſternebat, ſcopis cubicula mundabat, ingerebat juſcula & pharmaca, raro maternæ charitatis & humilitatis exemplo, ſed majore infirmantium ſolatio & voluptate. Verè viduarum & pupillorum mater, miſerorumque præſens refugium, & portus ſalutaris omnibus proſpiciebat, omnes curabat fovebatque, defunctis ſepulturam, incarceratis libertatem, ægrotis ſanitatem, quà pecunia, quà auctoritate & precibus procurabat. Majore tamen ſollicitudine & munificentia, ijs aderat, qui Catholicæ Religionis gratia exulabant. Renatæ ſumptibus diu vixit Seminarium Sacerdotum Angliâ exulantium, qui tum Remis degebant, ita & in Patres Capucinos benefica fuit. Talis præterea in omnibus Renata fuit, ut renata ipſa Virtus in ſancta ejuſdem mente videretur. Eminebant in ea raro ſplendore dotes illæ omnes, quibus ornari Abbatem debere docet S. Legiſlator noſter: non ſtudebat

Ven. Renata Jun. Lothar. Duciſſa moritur.

Mirabilis tantæ Principis Vita.

Ejus animi talenta.

debat modo plus amari quam timeri, ſed ardentiſſimè amabat omnes, ipſa omnium amor & ſtudium. Præter conſuetas preces, quotidie meditationi mortis, vitæ ſpacium aliquod litabat, de qua cœlitus multoties certior facta poſterioribus vitæ annis, ſolis de æternitate colloquijs delectabatur. Dignitatem Abbatialem ſic aſpernata eſt, ut multoties, ſi per eam ſtetiſſet, magna humillimæ mentis alacritate, ſeſe abdicaſſet, ſolius Dei divinorumque deſiderio flagrans. Tandem morbo graviſſimo correpta, *cella*, quam *cœlum ſuum* vocitabat, abſcedere coacta, ſororibus, quaſi futurorum præſaga: *Moriar brevi*, ait, *& levabimini propediem onere magno, poſtremumque illud erit, quod miſeræ creaturæ impendetis.* Effulſerunt in ſuprema ægritudine Virtutum omnium in Renata infirma, perfectæ vires, patientia, abnegatio ſui, comitas mirabilis, invicta quies cœlo affinis animi. Morituræ omnia Eccleſiæ Sacramenta miniſtravit ipſe Remenſis Celſiſſimus Archiepiſcopus Gabriel de Giffort noſter, vir verè Apoſtolicus, quibus incredibili devotione & demiſſione ſuſceptis, diem clauſit extremum vigeſima tertia Junij 1626. ætatis ſuæ quadrageſimo primo, verè cœlis renata, ut immortaliter viveret in feliciſſima æternitate, cujus corpus, dignis tanta virtute exequijs honoratum, conditum eſt in Mauſolæo Reginæ Scotiæ. *Ex Vita per R. P. Amandum Tribout, & alijs pl.*

Cellam cœlum ſuum vocat.

Mortem prædicit.

Sanctè moritur.

Extinguitur eodem anno, inſigne Germaniæ inferioris lumen, Reverendiſſimus Dominus Claudius Lornel, celeberrimi in Hannonia Monaſterij Criſpinienſis Abbas, è S. Vedaſti poſtulatus, vir miræ frugalitatis, innocentiæ & devotionis, hic moriturus, etſi præ debilitate vix movere ſe poſſet, ſacro tamen viatico muniendus, ultro è lectulo exiliens, illud ſumma devotione genuflexus excepit.

Claudius Criſpinienſis Abbas.

IESU CHRISTI ANNUS M.DC.XXVII.
Sancti Patris Benedicti. M.C.XLVII.

FLorent inſigni omnium admiratione, non ſanctitatis ſolum nomine, ſed ſummæ eruditionis fama & comprobatione lectiſſimæ Congregationes novæ, Anglica in Belgio, & SS. Mauri, Vitoni & Hydulphi in Gallia, Burgundia & Lotharingia, de quarum priore ſic Balduinus Junius in Chron. Mor. Pag. 4. Cæterum, inquit, Monachi iſti Angli (quorum primi ex Hiſpanicis Vallisoletanæ Congregationis Monaſterijs, in Belgium ac Lotharingiam venerunt) magna cum laude Philoſophiam ac Theologiam publicè profitentur. Sic & Monachi pariter Benedictini Congregationis Vitonianæ in Lotharingia, Francia & Burgundia juventutem docent, catechizant, concionantur, ſacras Confeſſiones audiunt, & alia munia ad proximorum ſalutem ſpectantia obeunt, &c. Unde rurſus colligas quàm admirabilis Deus in Sanctis ſuis, alijs, alijſque locis ex Ordine noſtro perpetuo reſuſcitatis. Redivivum in ſuis ſeſe poſteris eſſe, quaſi dans plauſum, ex Archiſterio ſuo Caſinate Magnus Monachorum Archidux Benedictus & Patriarcha memorabili prodigio hoc ipſo anno ſuum ſplendorem prodidit. Conſilio ſiquidem ibidem agitato, de ornando tanti Patris ſepulchro, transferendaque ara majori indeſtructâ (quod eam nimirum olim Alexander II. Pontifex Maximus tanta ſolemnitate in præſentia Archepiſcoporum decem, & quadraginta trium Epiſcoporum, ipſius conſecraſſet) fruſtra id molientibus peritiſſimis Architectis, arâ eâdem concubia nocte ſponte loco mota & prodigioſiſſima luce totum montem circumdante, Organis quoque pulſante mortalium nemine, auditis, alijſque ſanè mirandis, ſingulari Numinis diſpoſitione loci & Patroni ſanctitatem conteſtantibus, &c. *Videatur Marcus Ant. Scipio in Elogijs Abb. Caſin.*

Variæ Congregationes nunc florentiſſimæ.

Caſinum inſigni prodigio illuſtratur.

Altare mirè translatum.

Iterum Gallia, ſanctorum hominum perditiſſimo hoc ſæculo feraciſſima, ſtellam inſignem Sydereis Empyrei cœli transmittit manſionibus, ſanctæ memoriæ Patrem Joannem à Sancto Dionyſio, ſacræ Congregationis noſtræ Fulienſis aſcetam perfectiſſimum. De eo ſic breviter, Carolus à S. Maria ſæpè citatus: Joannes à S. Dionyſio Pariſinus, à primis annis, in Monaſterio S. Dionyſij prope Lutetiam Monachus, vir fuit in Congregatione noſtra, dono Contemplationis & orationis multum præditus, ſilentióque ita addictus, ut vix ſubmiſ-

Ven. Joannes à S. Dionyſio.

ſa

ſa voce, idque breviter loqueretur; unde quaſi in proverbium has voces uſurpabat, *Facere & pati, ſilentio & ſolitudine*, maximam Monachi perfectionem in his conſiſtere virtutibus indicans: ideóque multis annis Præfecturam Novitiorum tenuit, primus in labore manuum, aſſiduitate in Choro, in humilitate & obedientia reliquos anteivit. Maximum patientiæ exemplum in longioribus morbis dedit. obijt Pariſijs die 1. Julij anni præſentis 1627. cujus memoriam in Menologio noſtro celebramus.

Ejus Symbolum.

Sufficitur hoc anno incomparabili Principi & Abbatiſſæ S. Petri Remenſis, Renatæ à Lotharingia, Margarita de Kilealdi, Scota natione, à Maria Stuarta Regina Scotorum olim Renatæ Seniori commendata, utrique chariſſima, utriuſque manus quaſi dextra facta, poſtquam adoleviſſet, ita ut nihil abſque Margarita hac faciendum ſuſciperent, & majorem partem agendorum ipſi injungerent. Fuit ſiquidem ingenij præſtantiſſimi, morum, ſtudiorum, uſus rerum eximijs dotibus præditam. Electionem quamprimum calculo ſuo probavit Rex ipſe Ludovicus XIII. cognita Margaritæ & prudentia & integritate, laudans quod factum erat, & Diplomate Regio confirmans, hoc ipſo quoque anno novam electam conſecrante Celſiſſimo Principe noſtro Gabriele de Giffort, Archiepiſcopo Remenſi. Hæc ut erat Reginæ Cœlorum addictiſſima, memorabili prorſus exemplo, ſtatim poſt Benedictionem Abbatialem, abdicata à ſe dignitate recenti, multis profuſis lachrymis, impensè admirabilem Matrem Virginem exoravit, ut ipſa injunctum ancillæ indignæ munus, in ſe ſuſciperet, & gratiosè adminiſtraret atque exerceret; ſpondens ſe ei in omnibus obſequuturam, ac quemvis ſibi impenſum & impendendum in omni vita honorem, Eidem ſponte conceſſuram, jamque ex animo concedere, ſolóque viliſſimi MARIÆ mancipij titulo, contentam fore, tamque Nobili obſequio velle ſubijci in æternum. Quare impoſita Throno Abbatiali devotiſſima Ejuſdem Magnæ Matris & Virginis imagine cum hoc Lemmate: DOMINÆ ABBATISSÆ: nihil ſine ejus ope aggredi, nihil moliri, nec ſe, nec alias omnes paſſa eſt. Eodem etiam die, quo ſolemniter inaugurata eſt, ab Archipræſule noſtro Gabriele; eademmet Cœlorum Auguſta [à qua ſe nihil umquam petijſſe, quin acceperit, ſæpius dictitabat] revelante didicit, à ſe per duodecim annos regendum S. Petri Remenſis Cænobium, ac poſtea feliciſſima à Domino requie donandam, quod reipſa contigit. *Ex monimentis ejuſdem Monaſt. & Amando Tribout.*

Ven. Margarita de Kilealdi.

Eam Gabriel noſter Archiep. Remenſis. conſecrat.

Deiparam pro ſe Matrem familias inſtituit.

Hoc etiam ipſo primo Regiminis ſive Margaritæ, ſive Magnæ Matris & Virginis anno, prolatata longè latéque Reformationis tam ſanctæ fama, poſtulata in Abbatiſſam eſt, Domina Ludovica de Veteri Villa, celeberrimi Cænobij Ormantenſis in Diœceſi Meldenſi Antiſtita ſalutata & conſecrata, cujus Monaſterij exemplo, plurima ſeſe deinceps alia ſimiliter accommodarunt, & ſanctum vitæ rigorem laudabiliſſimè amplexa ſunt. *Ex ijſdem.*

Ludovica de Veteri Villa.

Jnſignes & eruditionis & Virtutis radios in Jndias ipſas effundunt noſtri, tam Vallisoletanæ quam Ciſtercienſis Congregationum Aſcetæ, diverſis provincijs deſtinati Epiſcopi è quibus Facundus de Torres ex Monacho S. Facundi, & Generali Ordinis concionatore Regio Archiepiſcopus Hiſpaniolæ, ejuſque ſucceſſor Petrus de Oviedo Hortenſis Monachus, dein Quitenſis Epiſcopus ſub hunc ipſum annum univerſum Peruanum Orbem inſigniter illuſtravit. Jnter eruditos Hiſpaniæ & Scriptores illuſtres celebratur hoc anno Antonius Branduonius Abbas S. MARIÆ Uliſipponenſis, Philippi IV. Regis Catholici in Regnis Luſitaniæ Archi-Hiſtoriographus, qui duos tomos Monarchiæ Luſitaniæ, plena fide & induſtria Bernardum Britum ſequens publicavit.

Facundus de Torres Archiepiſc. Hiſpaniolæ.

Petrus ab Oviedo Archiepiſc. Peru illuſtrat.

Extinguitur (abſque affectu ullo, & nemine, qui noverit, ſuggillante dixerim) magnum ſanè Ordinis noſtri & Germaniæ univerſæ Prælatorum Decus & Ornamentum Reverendiſſimus Jmperialis Cænobij Weingartenſis Abbas Georgius, à viris prudentiſſimis, ſummiſque Principibus pro illuminatiſſimo habitus, vulgo ſpeculum Abbatum, Pater Pauperum, Humilitatis exemplar, celebratus: ſui, pluri-

Abbas Weingart. Georgius moritur.

plurimorumq; Cœnobiorum ſtrenuus Reformator, Priſca ſynceritas, & longè dignioribus Titulis, Vir verè ſanctus, Religioſorum omnium Patronus, à multis ſui ſæculi Miraculum, neque privatim, ſed palam & in magnis Procerum conſeſſibus, nemine refragante, tanta nomenclatura honoratus. Jpſum Archidux Sereniſſimus Leopoldus Ferdinandi II. Jmperatoris Sanctiſſimi frater germanus pro Oraculo habuit, ut parentem coluit, in difficillimis rebus conſuluit, nonnunquam aliam indutus perſonam ſoli ipſi cognitus ſolus convenit. Præſul per omnia venerandus, qui uti in celebrando quotidianus, ſic vix unquam inter celebrandum abſque lachrymis fuit. Communibus ſacris Religioſorum exercitijs diu noctuque tanquam cenſu ſeu ætate minimus quotidie interfuit; ægros, Novitioſque indies bis terque viſitavit, in diſciplinæ conſervatione, & promotione nunquam non totus fuit, viſus nonnulla multo antè & præſciviſſe & prædixiſſe, quin & communem Patriæ Cataclyſmum prænunciando prævertiſſe, ſuiſque Religioſis prudenter caviſſe, & loca, ut ipſe vocabat, Refugij, comparaſſe, ſic & magnorum Principum occaſum præſignaſſe, comploſiſque manibus in lachrymas, & hæc ipſa condolentiſſimè *omnis conſummationis vidi finem*, erupiſſe. Mori non voluit, priuſquam humeros ſuos gravi Prælaturæ onere exoneraret, digniſſimum ex animi ſui ſententia communi & concordi omnium calculo electum, & incredibili animi conſolatione nactus, & arctè complexus ſucceſſorem, à quo & in extremis conſuetis SS. Eccleſiæ præmunitus Sacramentis; ijſque inexplicabili devotione ſuſceptis, tertio poſt Reſignationem menſe, die 10. Octobris incredibili non ſolum ſuorum, ſed omnium Religioſorum, imo & Archiducum, & Epiſcoporum aliorumque Germaniæ Superioris Abbatum & Procerum, Circuli maximè Suevici luctu ſanctiſſimè in Domino obdormivit; in innumeris longè lateque Cathedris deploratus juxta & mirificè celebratus; diverſiſſimorum Ordinum Religioſis, ipſi non aliter atq; proprio parenti piè parentantibus; quem ſatis etiam poſt mortem ſui venerari & oſculari inter

Pro Sancto paſſim proclamatur.

Mira prædixiſſe creditur.

Pater diverſorum Religioſorum.

calentiſſimas lachrymas non potuerunt, multo minus tantæ Virtutis tantorumque oblviſci meritorum atque vitæ ſanctioris exemplorum. *Ex collectis & dictatis juſſu Superiorum ad calamum optimi Parentis dictis factiſq; &c.*

Libet vel obiter à Georgio Abbate ſanctæ memoriæ ſui inprimis Weingartenſis Cœnobij aliorumque ab ipſo reformatorum Monaſteriorum formam obiter adumbrare: Clauſuram inprimis, quòd revera Clauſtrum æquè eſſet atque diceretur, voluit talem eſſe, quæ non tam ſeni alicui Religioſo juxta Regulam commendaretur, quàm curæ Jpſimet Abbati, & in Conventu Priori incumberet, & nemo intraret, neque quidquam abſque illorum præſcitu & licentia ſive importetur, ſive exportaretur, adeoque nemo cum exteris correſponderet, ſive etiam correſpondere poſſet. Fuitque in eam rem uſque adeo ipſe intentus, ut ſuum ipſe conclave eo vel maximè ſpectare vellet, ut & portæ Principis, & inde ad portam Conventus tranſitus ipſi in oculis ſemper eſſet, quod perfectiſſimè noſſet, quantum Clauſtris prioris ſæculi, Religioſorum cum ſæculo, imo quibuſcunque exteris, Dei domeſticis communio, & converſatio ſemper nocuiſſet. Hinc frequens loca Conventus omnia tanquam ſedulus & ſollicitus paſtor obire, & an ſuis caulis bene occluſæ oviculæ, viſitare, Oſtiarium convenire, quidque elatum, illatumque exquirere, ut ſuſpecta merito ejus vigilantia omnibus eſſet, nec inaniter, viro tam ſancto, multa divinitus revelari metuerent. Hinc etiam extra cellam vagari placuit nemini, cum vix non poſſet in manus ejus incidere, & de cauſa vagandi illico interpellaretur, vel ad Priorem deferretur. Jnde tanta quies, tantum in Cœnobio ſilentium, ac ſilentij ſtudium, ut in cellulis tanquam ſepulchro incluſis, merito apprecareris, *beati mortui, qui in Domino moriuntur.* Et: *Requiem æternam dona eis Domine, & lux perpetua luceat eis.* Etſi etiam pleriſque illuxit, ita ut in cellula viderent, quæ extra minimè advertiſſent, & utiliter occupare ſe diſcerent, adeoque nauſeam cum turpi otio à ſe prorſus diſcuterent, imo guſtare quam ſuavis eſt Dominus inciperent, ſemperque utilius

Reformatio Salutaris.

Unde Clauſtrum dicitur.

Sollicitudo veri Paſtoris.

Extra cellam vagari pernitioſum.

Silentij utilitas.

lius

lius & religioſius ſeſe occuparent. Sed & ſecluſiſſima aula, & graviſſimè cautum fuit, ne quis hoſpitibus ſive aulicis miniſtris ſe adjungeret ſeu colloqui poſſet; ipſiſque Officialibus Religioſis inhibitum ne præter horas ſacris deſtinatas exercitijs & menſæ Regulari, in Conventu ſe detinerent, ſive quidpiam de rebus exteris inferrent ſeu referrent. ita ut revera Sacer Conventus verum Clauſtri nomen obtineret, & ab omni communione ſæculi, in ſancta quaſi ſolitudine conſtitutus videretur.

Quales Oeconomi, Granarij?

Erant autem viri graviſſimi & Religioſiſſimi in aula, & qui hoſpitibus, diſciplinæ Clauſtralis, ſingularis modeſtiæ, temperantiæ, pietatis, ſobrietatis, exempla præferrent, & honori ſuo Cænobio totique Ordini eſſent, quos præ alijs ſæpius voluit à negotijs ſæculi ſemotos, ſacris, ut vocamus, Exercitijs in Conventu ipſo ſecluſos, exerceri.

Abbatis ipſius Paupertatis ſtudium.

Sacræ paupertatis ſtudium, & ſuo exemplo & ſingulari inſtantia & vigilantia mirificè promovit, veſtibus proprijs ſæpius refectis eo uſque uſus, donec plane inutiles redderentur. Ipſus quoque in Abbatiali conclavi, nihil ornatus nec niſi pictam vili pretio Crucifixi imaginem & cupro expreſſam Deiparæ iconem admiſit.

Patrum Conventus Paupertas.

Cæteris omnibus nec una quidem alia imago in cellulis permiſſa quam Crucifixi & Deiparæ cum Puero Jeſu in ulnis, unius, ejuſdem que à ligno impreſſionis; ut Capucini quotquot intuiti eſſent inſigne hoc paupertatis ſtudium mirarentur. Sed & quæ ad Breviarij uſus permiſſæ viles admodum erant, nec ullo unquam tempore in recreationibus in exercitio ludorum honeſtiſſimorum conceſſum pro qualicunque viliſſima imagine concertare, ſed ſolummodo pro unius Ave Maria recitatione.

Res digna memoratu.

Dicebat autem frequentius ſollicitus paſtor: *cavendum ſerio à Superioribus, ne etiam in rebus viliſſimis, uſu talium creſceret habendi deſiderium, & quod non aliam, quam quæ Mendicantium Ordines, paupertatem profiteremur.* Poſſem exempla prorſus miranda ſtudij paupertatis exactiſſimi referre, quale non neminis cum paulo ante mortem, reculas ſuas excutiens modicum quid, chartæ variè coloratæ [cujus hodie multus uſus eſt) deprehenderet, ſtatim ad Superiorem referret; aſſerens: *ſe metuere, nequid paupertati contrarium à ſua morte, alijs in ſcandalum relinqueret.*

Verè pauper Religioſus.

Sobrietas Religioſorum.

Ita in uſu ciborum & potus plurimi adeo cauti, ne ſanctæ contravenirent Paupertati, vel etiam ſociæ veræ paupertatis ſobrietati, eſuriei quoque & ſiti nimium indulgere ſibi videbantur dum revera ſoli ſatisfacerent neceſſitati. Erat pleriſque tantum paupertatis ſtudium, quantum avariſſimis habendi eſt, nec mirum inde tanto etiam alia perfectionis ſtudia & augmenta proveniſſe, ut celebre omnino Cænobij nomen eſſet, & certatim inde Religionis exemplaria ad varia loca poſtularentur.

Cultus Numinis.

In Cultu Divino, Miſſarum oblatione, Divini Officij perſolutione talis omnium devotio fuit, ut nemo non audientium ſive ſpectantium compungeretur & mire accenderetur. Nunquam etiam, plurium decurſu annorum, monitione opus fuit, nequid nimium deproperaretur; nequis ſeſe Choro ſubduceret, nequid Choro indignum admitteret.

Gregoriani Cantus commendatio.

Cæterum Cantum Gregorianum Georgius Abbas mirè commendabat. Figuratum raro admittebat, & hunc rariſſime ad organum, abſque ullo alio Muſico inſtrumento quæ peſſimè oderat, *& multas olim in Ordines diverſos diſtractiones, ſacri rigoris, & ſilentij relaxiones, in ipſo templo levitates, imo ſcurrilitates, inductura prædixerat.*

Inſtrumenta Muſica proſcripta.

Ipſe ſub Gregoriano cantu ſæpius, ferè autem ſemper dum ſacris operaretur lachrymis defluebat.

Otij proſcriptio.

Sollicitus vel maximè fuit, quomodo ſe quivis occuparet & Priori atque Subpriori ſæpe ac ſerio commendavit, nequem otiari permitterent, ſed omnis generis utiles occupationes excogitarent, & cuivis ingenio convenientiora exquirerent, ne in pernitioſiſſimo Religioſis otio turpiter mergerentur.

Senipectarum uſus & commoda.

Senipectas, ut vocat ſanctiſſimus Legiſlator noſter, plures habuit, viros revera ſpirituales, lucrandis animabus intentiſſimos, qui ſcitè admodum etiam apud illos inſinuare ſe poterant, qui ſeipſos regere minus poterant, ſive per ætatem, ſive aliquam animi diſſolutionem, quorum opera feliciter uſus eſt, ita ut per ſua colloquia, Dei ſpiritu accenſa, plurimos non ſolum lucra-

cra-

erarentur, ſed aptos quoque redderent alios lucrandi, & ad ſtudia perfectionis accendendi. Nec pauci fuerunt hujuſmodi, quorum opera evenit, ut plurimi libentius de rebus ſacris & Divinis quàm de profanis diſcurrerent, & revera qui inde revertiſſent, inſigniter ſe recreatos faterentur.

Crapulæ deteſtatio.

Odit peſſimè vino plus æquo deditos, & curandum omnino dixit, ne ad domeſtica negotia promoverentur, ne vel excedendi occaſionem haberent, vel ſcandalo alijs eſſent, requiri autem ad negotia Cœnobij exemplaria ſummæ ſobrietatis, & benè fundatæ modeſtiæ & Religionis.

Novitiorum cura.

Novitiorum curam tantam habuit, ut nulla non die Novitiatũ, imo ter plerumque & ſæpius viſitaret, cum Conventum quotidie ſedulus obiret, idque unum, quod verus paſtor, vigilando ſemper ſollicitè ageret.

Jngenia magna ſæpe periculoſa.

Sciſcitatus autem: *quomodo ſacri Tyrones ſe haberent?* cum quandóque ab ingenio feliciore commendarentur: *nolim nolim ab hoc mihi commendentur, quæ heteroclita plerumque ſunt, nec communi gradiuntur ſemita, ſibi magis & ſuo arbitrio vivere promptiores, quàm Superiorum:* Addens: quod ſi dein omnia abſolverint ſtudia, Cellarios magis exambiant agere, quàm uti talentis à Numine conceſſis.

Qui Religioſi inepti ad profana Officia.

Retulit autem: *eo ipſo ineptiſſimum quemque ſe prodere & irreligioſiſſimum, qui comprobetur talia munia affectare.* Ridiculum illud quod ipſe ſæpius narravit: *occurriſſe quandóque ad ſe, qui paulo poſt moriturum ſe aſſereret præ vitæ tædio, niſi ejuſmodi occupationem haberet. Ergo, mi Pater, aliter Te ad mortem diſponas, & ſacra ſtatim Exercitia facias. neque enim conducunt ad vitam quæ deſideras.*

Inſignis & prudens Abbatis reſponſio.

Nos, *qui Religioſi ſumus, aliam vitam, & ad hanc alia media inquirimus.* Dixit autem: *mediocria ſe amare ingenia, quæ labore acquiſita & ferveant diutius & exerceant libentius.*

Requiſita Novitiorum.

Sanctiſſimum vero Patrem, longè alia exquirere in Novitijs: ſi verè DEUM quærat? ſi ſollicitus ſit ad Opus DEI? ad Obedientiam? ad opprobria? &c.

Seria monitio.

Quæ nos Senes oportebat à teneris annis exercitatos multo perfectius addidiciſſe atque inde erubeſcere, ſi non melius Novitijs calleamus. Suos ad nutum omnem tam promptos quàm obedientes habuit, ſolitus dicere: *Nemini pejus, quàm ſi ſibi relinqueretur, nemini melius, quàm ſi ſibi nihil optaret, ſed in Obedientia & ſcopum & felicitatem poneret.*

Obedientia Religioſorum.

Et re vera idipſum & experti & faſſi permulti ſunt: *Nuſpiam, quàm cum Obedientia conſiſtere DEI benedictionem.*

Splendor Domus Dei.

Domus DEI decorem diligere ſe dixit, cæterum ædium Aſceticarum & Conventus, abſque ullo ſplendore modeſtiam & commoditatem.

Hoſpites gratiſſimi.

Nullos ſibi chariores hoſpites dixit, quam quos in oculis menſæ ſuæ videret, humi conſidentes, Superiorum commendans induſtriam, ſi nihil levium etiam culparum ſinerent impunitum.

Charitas Abbatis.

Fuit inſigni in omnes filios charitate, unde etiam ab omnibus unicè dilectus, ut nihil non ultro caverent & fugerent, quod tam charo parenti, aut triſtitiam faceret, aut diſpliceret, nedum gravius offenderet.

Ægrorum cura.

Circa ægrotos mira ſollicitudo, & cura extitit, quos ſæpius in die viſitavit, & animavit, & ſi è vita periclitarentur, conſilio ſalutari ijſdem adfuit, totique ſacro Cœtui eoſdem in preces commendavit.

Subditorum parens.

Sic & ſubditos Cœnobij tanquam filios dilexit eoſdemque benigne habuit, & à ſuis haberi voluit, ut & ipſi non tam Dominum ſe habere quàm Patrem faterentur.

Amor Principum.

Jpſum ſummi infimique coluerunt mirificè, & plerique pro ſancto habuere, & paſſim etiam celebravere. Jpſum Archidux Leopoldus patrem appellavit & caput illius modicum detegens capillóſque canos manu demulcens albæ gallinæ filium ſe appellavit. Veldkirchium quandóque cum idem occurreret, & tunc in S. Joannis præſens Abbas Georgius, ingreſſuro Urbem pedes bacillo nixus obviam veniret, equo deſiliens illico Archidux, eidem paſſis brachijs, tota ſpectante Urbe & ipſe obvius ivit, & ſenem arctè complexus ſcipionem minoris notæ eripuit, ſibique retentum ſuum ex ebeno dedit quo cum multa deinceps contulit.

Archiduci charus.

Hujus devotio.

Ad ipſum alias ſæpius ex itinere divertit, quandóque Archiducem diſſimulans unico comitatus famulo, ſolus cum ſolo cænavit, & in multam noctem, graviſſima cum ipſo negotia contulit. Sic & ſacros ejuſdem filios magni fecit, & ad diverſa Tirolis, Alſatiæ, Briſiacæ, Herciniæ Cœnobia Religionis exemplaria & Colonias expetijt, cumque ijſdem Regulari ſæpius

menſa uti, in delicijs habuit. Nec minus Georgium Duces Bavariæ coluere, varijs muneribus honoravere, aliaque inter Sacellum ejus domeſticum pretioſiſſimâ altaris tabulâ Ebeno & pretioſiſſimis Reliquijs ſanctorum circumdatâ, cum alijs ſacris muneribus & paramentis donavere. Sic & Catharina Archiduciſſa & ipſum.& ſacros ejus filios coluit, ut proprijs manibus auro & argento ſacra vela texeret, & bellaria conficeret, in ſolatium Regularis jejunij Conventui de nocte pro cœnula, quam Collationem vocant, diſpenſanda. Ita Epiſcopi diverſi, exteri eo ſæpe divertentes Principes Hiſpani, Itali tanti Abbatis contuitu alloquioque capti, rapti, Religionem & ſanctitatem ejus multis præconijs celebrarunt, è quibus nonnemo libenter viſurum ſe dixit, quantis honoribus à morte Ipſum proſecuturus ſuus Conventus eſſet, dum neſcio quantæ molis ſumptuumque Mauſolæo ipſum crederet honorandum. Ipſe vero ſibi commune ſibi cum Fratribus ſuis ſepulchrum elegit, nec Epitaphium aliud ſcribi præcepit quàm: *Obijt Frater Georgius Abbas &c.* Abbas tamen mori noluit, ſed gravi ante mortem ſarcina liberari, de Succeſſoris ad Abbatiale munus requiſitis commendandis valde ſollicitus, ne alius quàm qui tanto muneri eſſet aptiſſimus deligeretur. Fuit is ipſus ex omni animi ejus ſententia, cui plurimis annis Conventum Prioris Titulo commiſerat Franciſcus, Joannis Franciſci Liberi Baronis de Landrſee, qui hodie tot Legationibus ad diverſos Imperij Principes & Conventus procerum induſtriam ſuam probat commendatque Cæſari, ejuſdem in Aula Electoris Moguntini Oratoris & Reſidentis, patruus, frater Germanus Georgij Electi Curienſis Epiſcopi & Decani Cathedralis Conſtantienſis, nec non Conradi Cathedralis Auguſtani Canonici, omni Virtutum genere cultiſſimus. Cujus Electione tantopere ſanctus ſenex recreatus eſt, ut vix præ gaudio capere ſe videretur, ac propterea ſuis mirificè gratularetur; ac prorumperet in illa grandævi Simeonis, *Nunc dimittis Servû Tuû Domine, &c.* Fuit Franciſcus hic Georgij Succeſſor, Imperialis Vinearum Cænobij Abbas, Angelicæ puritatis animo præditus, totus dum Prioré ageret, rebus Divinis & ſpiritalibus deditus, tali modeſtia, frugalitate, manſuetudine, inque rebus gerendis dexteritate, ut nemini non & admirationi & venerationi eſſet. Poterat ſolus ipſius contuitus pro Regula omnibus eſſe, ita ut quid quivis delinqueret, ad ipſius integritatem comparando merito erubeſceret & corrigeret. Ipſe inſcripta cordi omnium nomina habuit, imo ut mater filios ſinu ſuo fovit, Novitios autem & Juniores velut lacte pavit. Horum confeſſiones ipſe excepit, & ſingulis, quæ legerent, quæ meditarentur præſcripſit, quæque legiſſent & meditati eſſent, ita familiariter & ſuaviter cum illis contulit, adeóque efficaciter ad altiora Divinarum rerum ſtudia ipſos concitavit, ut non poſſent non ejuſdem monitis gratioſiſſimis acquieſcere & proficere, cum omnis alloquutio ejus, ipſaque vocis & morum gratia omnes mirificè afficerent, omniumque corda raperent & arctè attinerent. Inde mutua quoque & verè fraterna inter omnes affectio, ut in hæc Pſaltis Regij unanimiter omnes conſpirarent: *Ecce quàm bonum & jucundum, habitare fratres in unum.* Certè talis Cænobij ſtatus hoc tempore fuit, ut non primævi ſolùm Ordinis, ſed Eccleſiæ ſub primi laboris Apoſtolici fructuum tempore faciem referret, & undecunque ſive Religioſi, ſive ſæculares hoſpites occurrerent, Deo Domino laudem darent, & in hæc Davidica erumperent: *Beati qui habitant in Domo tua Domine* dum revera cœleſtis quædam fragrantia omnium animos afficeret. Cæterum quo jam antequam Abbas eligeretur erat ferventiſſimo ad Cultum Deo promovendum animo, mox ab Electione conſpicuum omnibus reddidit, quàm exactè ea ſibi Pſalmi convenirent: *Domine dilexi decorem Domus Tuæ, & locum habitationis gloriæ tuæ.* Cum omnes ſuas cogitationes eo intenderet, deque nulla re alia ſæpjus & ferventius colloqueretur, quàm quomodo Eccleſiam ſuam pro dignitate Numinis excoleret & adornaret; Ac proinde in cognitionem veniens Architectorum Liguriæ Principis Guilij Benſonis ejuſdem Redivivi Apellis, ipſi per litteras mentem aperuit, tantique viri conſilio, totam Cænobij Baſili-

Alij Principes quanti ipſum faciant.

Exteri Principes.

Ejus humilitas.

Ejus ſucceſſor Franciſcus.

Franciſci Abbatis ex fratre nepos.

De Franciſci Electione plauſus.

Regularis Vitæ exemplar.

Novitiorum Inſtitutor.

Hoſpitum admiratio.

Fama Cænobij & gloria.

Franciſci Abbatis pia intentio.

ſilicam, fornicibus concamerare, ſingulari inventione ex cupro conſtituit, & hoc quamprimum non minimo ſumptu ſtatuit, quod columnæ templi ex unico quævis & ſolido lapide, lapideæ ſuſtinendæ moli non ſufficerent, ſed & Benſoniana manu tabulas omnes altarium pingi curavit, tanta revera Apelleæ artis commendatione, ut nil illis ſimile longè latéque ſpectaretur. Sed & ad alia templi ornamenta periſtromata ſacraſque Converſus veſtes animum adjecit, nihilque non Deo dignum voluit, quantum illo largiente poſſet, in ipſum refundere geſtiens largitorem, grati animi ſigna quanta poſſet referendo, & referre geſtiendo. Et revera tantos conatus placuiſſe Numini & ipſi patuit & univerſis, tanta affluente cœli benedictione, ut à tot conditi primum Cœnobij ſæculis, nullo unquam tempore, adeo celebre famâ, fortunâ, ſacrâ & profanâ rerum omnium affluentiâ & beatitate emineret & effulgeret, donec communi patriæ tempeſtate & calamitate involveretur, & cataclyſmo Suecico inundaretur. Jn quo tamen Franciſci noſtri, in adverſis conſtantia & erga Deum fiducia in ipſo exilio tantopere enituit, ut admirationi omnibus eſſet, gratiaſque non minus Deo quam rebus proſperrimis ageret, aſſereretque: ſi etiam neceſſaria vitæ & panis ſibi quotidianus deeſſet ac deinceps deforet, excogitaturum nihilominus quæ largitori rerum omnium daret, qui ſibi nihil deberet & tamen dediſſet & ſe tantopere ad reddendas gratias obligaſſet, quas aliter reddere non poſſet, niſi honorem ipſius pro virili promovendo. Jntercepit conatus maximos & præmijs æternis antevertere voluit Magnum Numen, & tantis quas nunc experimur procellis ac fluctibus, grandini & fluminibus in montes æternitatis præripuit, cum vix decennium Vineæ verè electæ & Deo dilectæ præſtitiſſet, cujus aliàs Vitæ præclare geſta ſingulari & pleno volumine deſcripſimus. Deceſſit Præſul verè magnus & æterna dignus memoria 1. Oct. anni 1637. ſibi ad extremum uſque anhelitum præſentiſſimus, ſub Veſperis & cantico exultationis Marianæ Magnificat, cum paulo ante mihi imperaſſet Litanias Lauretanas pro felici morte recitare, & ut poterat quàm devotiſſimè reſponderet. Cujus Virgineum corpus ſub Anatomia adeo nihil corrupti odoris prodidit, ut qui aderant ſupra modum mirarentur. Sub hoc Vinea Domini verè floruit, latè fronduit & tanquam Octobri menſe fructum uberrimum dedit in tempore ſuo. Nunc vero ad ſemitam Hiſtoriæ redeamus.

Domus Dei decor. *Divina approbatio.* *Rebus adverſis laudata conſtantia.* *Nil ſanctius animi gratitudine.* *Franciſci Abbatis vita & geſta.*

Extinguitur hoc ipſo anno memorabile ſolidè ad Deum converſæ & mirè pœnitentis Animæ exemplar, Venerabilis Maria Bonaventura, Romana Patricia, Monialis Ordinis noſtri, Monaſterij Turris Speculorum quæ per ſacra Exercitia viri Sanctiſſimi Garziæ de Ciſneròs noſtri à S. Jgnatio tantopere commendata & prolatata, ab eâdem ſuſcepta, tantos moventis gratioſiſſimè dextræ Dei impulſus experta eſt; ut tota prorſus mutata, & nova quaſi Numinis effecta Creatura, ex eo tempore admirationi omnibus eſſet, & brevi agone conſummata, expleret tempora multa. cujus vocationem & converſionem, plurimis, ut ſperamus fore ſalutarem, ſubijcere placuit. Deceſſit hoc anno die 26. Februarij. *De qua R. P. Nicolaus Lancicius è Soc. J. Tom. 1. Opuſcul. Spirit. Opuſc. 6. cap. 22.* quem nunc ipſum audiamus:

Ven. Maria Bonaventura.

Extat Romæ, inquit, *Monaſterium, Turris ſpeculorum appellatum, pluribus quàm centum è primâ Romanâ nobilitate Virginibus refertum, & magnæ probitatis famâ, eaque non inani celeberrimum, à S. Franciſcâ Romana fundatum, Ordinis Sancti Benedicti. Jn hoc Monaſterio anno 1626. vixit ex nobilibus orta parentibus Romanis Virgo, Maria Bonaventura, inſigni ſpecie corporis, & raro ingenij acumine, ac judicio prædita; aſtrorum cognitione, & ſcribendorum Italicè verſuum peritiâ ornata, & ob generoſitatem animi, ac morum ſuavitatem, cum eximiâ prudentiâ conjunctam, omnibus valdè chara: ſed ſpiritualibus rebus ac perſonis parùm addicta, & lætis converſationibus cum domeſticis & ſecularibus plus æquo dedita. Hæc per occaſionem, ut ſpiritualibus ſe ſineret Exercitijs excoli, quoniam ob naturæ indolem ad præclara quæque aptiſſima videbatur, compellata, reſtitit initio, & cum cachinno conſilium rejecit. Tandem verò alijs quoque Monialibus eam perurgen-*

gentibus manus dedit, naturâ licet admodum repugnante; & rogavit Confeſſarium, hæc ut exercitia pro DEI amore ſibi quoque traderet.

Apparavit ſe ad illa pura, & ingenti ad Deum fiducia, cujus amore inſolitum ſibi elegiſſet ſeceſſum, & inſuetum ſilentij rigorem, cum diuturno meditandi labore; lætitiâ grandi, quod videret amplam ſibi à Deo fieri tractandi, & agendi cum ipſo liberrimè pro ſalute ſuâ, & beatâ æternitate poteſtatem; Firmiſſimo animi propoſito vincendi naturæ repugnantiam ad ſolitudinem, & Exercitiorum difficultatem; Nudâ denique, & nullâ exceptione, aut limitibus circumſcriptâ ſui oblatione, ſuæque in Divinam Voluntatem libertatis transfuſione; ut in ſe, candido velut folio ſcribere dignaretur Deus, quæcunque deinceps vellet ab eâ, ſive deſeri, ſive vitari, ſive inchoari, fieri, atque perfici,

His 4. affectibus armata in apertum cum naturâ, ac dæmone certamen deſcendit, & ipſo Martij initio Anno 1626. Exercitia inchoavit; quorum primo die cum per horas aliquot ſummâ mentis attentione ponderaſſet finis, ad quem creata erat, excellentiam, mediorumque ad eum conſequendum neglectum, deplorato inprimis tam inſigni tantorum beneficiorum abuſu, gratijſque pro tam nobili Creationis ſuæ termino, ac præſtantiâ mediorum ad eum obtinendum actis. imploratis deindè divinis ad illum neceſſarijs auxilijs; Tanto repentè lumine & fervore divinitus ſe repletam ſenſit, ut ſe generoſiſſimè reſolverit ad ineundam deinceps perfectiſſimam vivendi rationem, à vitâ antea actâ prorſus diverſam.

Stabilitâ coram Deo hâc reſolutione, ipſo illo die Confeſſarium adijt, & ſucceſſum Meditationum narratura, ſic exorſa eſt; Pater non oportet amplius jocari cum Deo; agnovi, quid à me velit Deus, quid nolit; volo tota eſſe Dei, ex totis viribus conari, ut ſine ullâ morâ ſancta evadam, non qualiſcunque, ſed Magna; & citò, & confirmata in propoſito læta abijt, ac re cum nullo communicata, pulcherrimo quo ſolebat, non fœmineam, ſed virilem elegantiſſimi ſcriptoris manum referente charactere, hanc ſui oblationem poſt mortem illius primùm repertam, Italicè ſcripſit:

EGO MARIA BONAVENTURA Serva indigniſſima Crucifixi, qui motus infinitâ ſuâ bonitate dignatus eſt hoc die Veneris, quarto Martij 1626. dum Exercitia facio, dare mihi tantum robur, poſt multas & infinitas inſpirationes, quibus ingrata ſemper reſtiti, convicta tandem à Divinâ gratiâ in conſpectu SS. Trinitatis, B. Virginis meæ Matris, S. Franciſcæ, & S. Mariæ Magdalenæ, meæ peculiaris advocatæ, & totius Curiæ cœleſtis, propono tibi & offero Jeſu ſponſe animæ meæ, à me infinities offenſe, nunquàm ampliùs tradendi affectum meum ulli creaturæ extra Deum; ubi agnovero intercedere affectum, & tui ſervitij remoram; quod deſidero, & propono obire cum maximo, quo potero fervore, adjuta Divinâ gratiâ tuâ, ſine quâ cognoſco, ne me quidem unam cogitationem poſſe dirigere ad cœlum. Et hanc oblationem Deus meus, & propoſitum quod facio, avellendi me à rebus omnibus, quæ me poſſunt à tuo ſancto ſervitio elongare, tam libenter facio, ut ſi poſt mea obſequia totâ vitâ meâ tibi impenſa volueris me detrudere ad infernum, ero contentiſſima, dummodò in me tua ſanctiſſima Voluntas adimpleatur. Quocircâ ſcripturam hanc meam meæ propriæ manus tibi dono, & conſigno Jeſu Creator, & animæ meæ Redemptor, eamque in tuo ſanctiſſimo latere depono, rogans per pretioſiſſima merita Sanguinis tui, ut mihi condones omnia peccata mea, nec permittas Dilecte Deus meus, te unquàm ampliùs à me offendi, cùm ampliùs non ſim mea, ſed tota Tua, Amen.

Factâ hac ſui oblatione perrexit in faciendis Exercitijs per 10. dies tantâ animi puritate, ut in Confeſſione etiam Sacramentali toto illo decem dierum ſpatio, ne minimum quidem Veniale peccatum ab eâ commiſſum fuiſſe deprehenſum ſit; eo item fructu, ut poſt abſoluta Exercitia præcipuum ejus ſtudium fuerit, conſervandi animam in ſumma quæ poſſet reperiri in hâc vitâ puritate; Omnes internas & externas actiones ſuas faciendi planè & adæquatè juxtâ lumen ſibi divinitùs conceſſum; Amandi crucem in omnibus & per omnia, cum deſiderio patiendi quamplurima pro Deo, omniaque tolerandi ſine excuſatione, ſine defenſione; præcurandi denique citò magnam ſanctitatem, idque ob ſolum Dei guſtum, & gloriam.

Ferebatur ad hæc propoſita tanto affectu, ut ardere videretur ferventiſſimo illa quàm perfectiſſimè exequendi deſiderio. Hinc omnes omninò divinas inſpirationes, nullâ earum exceptâ, etiam in difficillimis rebus executioni perfectè mandavit, adeò immutata horum Exercitiorum beneficio,

ut

ut prorſus omnes inordinatæ affectiones, multorum licet annorum conſuetudine in eâ roboratæ, ex ejus animo exceſſerint, idque tam perfectè, ut non tantùm non amplius placerent ea, quæ illi anteà in amoribus fuerant, ſed vehementiſſimè etiam diſplicerent, & tanquàm res fœdiſſimæ & amariſſimæ ſenſibilem quandam nauſeam illi moverent.

Fovebat, alebátque, & augmentabat calorem iſtum quotidianis Vitæ, ac Paſſionis Chriſti meditationibus, fugâ occaſionum peccandi, & otij; ſpiritualium librorum lectione; exactâ ſilentij obſervantiâ; repugnantiarum quarumdam aſſiduâ mortificatione; accuratâ ſenſuum, oculorum præſertim, cuſtodiâ; ternâ aut quaternâ per hebdomadam SS. Euchariſtiæ ſumptione, maximè verò prævià eorum, quæ faciebat, aut dicebat conſideratione, quibus ſtudijs eò, Deo adjuvante, pervenit, ut à deliberatis Venialibus eſſet libera; ſæpè verò nullam ad Confeſſionem afferret abſolutionis materiam, ſed aliquid ex vitâ anteactâ confiteri cogeretur; nec in plures, quàm duos aut tres ad ſummum, laberetur indeliberatos defectus per totam hebdomadam, eóſque leviſſimos, dum interdùm, quod raro accidebat, ob fragilitatem humanam à perfectiſſimo operandi modo recederet.

Nunquàm poſteâ de ullâ re queſta eſt; nunquam ab ullo caſu perturbata, multas licet & juſtas querimoniarum, ac perturbationum haberet cauſſas; nunquàm deinceps minimam etiam temporis partem otioſè traduxit; nunquàm ullius dicta vel facta verbo vel mente perſtrinxit; nunquàm ullam perſonam accuſavit; nunquàm ullum ullius defectum alteri narravit; ſed excuſabat, & commendabat omnia. Tantus in eâ perfectiſſimæ Caſtitatis amor deinceps enituit, ut à primo Converſionis die uſque ad vitæ ſuæ ultimum nullum prorſus Veniale peccatum, aut ſine peccato defectum in materia Caſtitatis & honeſtatis admiſerit. Eum in finem ab omni etiam involantaria impuritatis imaginatione rerum etiam non malarum, ſed naturalium cuſtodivit animam ſuam, eáque de cauſſa ſtatim quaſdam pias imagines, valdè pretioſas a magni nominis antiquis pictoribus miro artificio pictas, ſibi anteà valdè charos, eliminavit è cellâ ſua, eam tantùm ob rem, quod parvula ſanctarum perſonarum corpuſcula repræſentarent non undique tecta. Nunquàm poſteà, quod ſolebat anteà, uſa eſt rebus odoriferis, vel pretioſis, ſolo tantum argenteo cochleari, & furcinulâ retentis. Omnes libros ſpiritualia non tractantes abjecit. Ab omni etiam honeſtiſſimo tactu aliarum Monialium, & Veſtium illarum abſtinuit. A colloquijs ſecularium, pulvere nimirùm Religioſorum cordium, etiam conſanguineorum, aliarumque illuſtrium perſonarum, quibus anteà magnopere delectabatur, penitùs ſeſe abſtraxit, atque ita reſpectus humanos, tineas illas bonarum actionum, generosè calcavit, omnibus prorſus munuſculis dandis accipiendiſvè à quocunque, & ad quemcunque contemptis. Quò verò plenius Divinæ ſe Majeſtati dicaret, capillos, quibus nuper prolixioribus delectabatur, ad ipſam capitis cutem abſcidit; Omnes flores etiam manu artificiosâ, qua ipſa mirificè excellebat, efformatos extulit è cella; quin Reliquiarium adeò, Crucemque argenteam inde aſportavit, ſacculo è viliſſima materia, quo incluſas pauculas ſanctorum Reliquias, cum effigie S. Eulaliæ, ac numiſmatis ſanctorum Caroli, & Franciſcæ, ſchedulaque Votorum ſuorum, & Oblationis ſuæ pendentes è collo habebat, contenta.

Omnia, quæ faciebat, cum eximio fervore facere conabatur, & cum internis actibus valdè intenſis, & ardentibus, ut eò majorem guſtum præberet DEO, propter quem purè agebat omnia. Totum tempus ab officijs manualibus vacuum, orationi dabat tanto affectu, ut nulla alia eſſet occupatio, non ſuperiori animi parti tantùm, ſed inferiori etiam æquè jucunda. In iſtis porrò manualibus officijs orabat aſſiduè, habebatque in ijs non tantùm unitam DEO mentem, ſed eam quoque plenam intenſis ergà Deum affectibus, cum certò quodam ardore bullientis cordis & divina charitate æſtuantis.

Cùm fama eſſet, nullis teneri Virgines illius Monaſterij ex Navarri ſententia Religioſis votis, Maria Bonaventura conceptis, ad ea, & diſertis verbis ſeſe obſtrinxit; Et aliàs pia quadam Epiſtola, ad Virginem Glorioſam in cœlis exiſtentem Italicè, & ferventer ſcripta, eandem Diviniſſimam Virginem ſui ipſius, qua, & quanta fuerat, conſtituit hæredem, anima, corpore, potentijs, viribus, ſenſibus, &c. Illi donatione irrevocabili transſcriptis; quibus omninò Votis oblatiſque DEO intimior facta, extrà Ordinem liberalem in ſe Ejuſdem manum perſenſit, tum alijs in rebus, tam præcipuè in triplici ſpiritus Guſtu, ad

quem

quem in gradu valdè ſublimi repentè pervenit; Rerum, inquam, divinarum perpetuo guſtu, cujus beneficio nullum deinceps etiam involuntarium paſſa eſt unquam in divinis rebus, prolixis concionibus, lectionibus, Miſſarum protractionibus, &c. tædium, quæ anteà nec ſacro ad dimidiam horam duranti patienter adſtiterat; Guſtu ad Virtutes ac Sanctitatem tàm arduè ſibi indito, ut ſolâ ſimplici, & inſtantaneâ Virtutis alicujus apprehenſione, citra moram efficâci eam exequendi Voluntate raperetur; Guſtu denique ac fame inſatiabili quarumvis adverſitatum, & afflictionum, famam præſertim & honorem impetentium.

Vigebat quoque in eâ admirandus ad Cruces etiam corporeas affectus. Bis quotidie per longum temporis ſpatium ſe flagellis acriter cædebat; ollas & lances in culinâ eluebat, in opera ſervilia ultrò, & ſpectantibus etiam politiculis, contemptûs, confuſionis, ſanctique pudoris avida ſe ingerebat. Infimæ Monaſterij famulæ, manus horrendas, & fœtidâ ſcabie infectas habentis, medica herbarum folia purulento ſanguine ſanieque fluentia magnâ animi voluptate tanquam dulciora ſuper mel & favum exſuxit.

Divinæ fruitionis tempus, cùm popoſciſſet charitas abrupit; carentes ſolatio ſorores, jucundâ viſitatione, & pijs colloquijs levans: moroſa & tetrica nunquam, graviter læta, ac piè hilaris ſemper. Juniores Monaſterij Virgines, ut totas ſe Deo, ac ſpiritualibus impenderent, exemplo, precibus in cœlum effuſis, pijs ſuavibuſque ſermonibus accendit. Affectum ad carnem & ſanguinem penitùs exuit. Cùm contigiſſet, ut uno eodemque tempore quinque proximi conſanguineorum in morbum incidiſſent, eique negata fuiſſet poteſtas à Monaſterij Præſide viſitandi infirmos illos, quam tamen ſimilem ob cauſam alijs Monialibus concedi cernebat, tulit id æquo, & hilari animo, cùmque Monialis alia ætate & auctoritate gravis id ei ſe impetraturam promiſiſſet, obſtitit omni conatu, nè id faceret; non decere, *aiens*, in Chriſti famulatu extortâ per preces uti licentiâ.

Nullam prorſus rem, etiam bonam anxiè, & abſque æquilibrio animi, aut cum perturbatione aliquâ deſideravit, ſed tanquam Imperatrix & Domina ſuorum affectuum non ſequebatur illos, ſed eos illuc, quò Deus & recta ratio vocaret, dirigebat, & nullo prorſus caſu, ſive proprio, ſive alieno perturbabatur. Hoc nempè erat ei maximè in Votis, primumque, & altiſſimum illius ſtudium, ut per imitationem Sanctorum; ac Verbi Incarnati, ad ſimilitudinem cœleſtium Spirituum mentis & corporis ſui ſtatum componeret, & puriſſimâ Beatitatis tranquillitate, ferventèm in rerum Divinarum amore animum, & corpus ſervaret tranquillum.

His paſſibus currentem in Stadio Virtutum, ſeu potius volantem, cùm jam cœlo maturam videret Deus, acutiſſimâ pleuritide, & febris maximis doloribus, quibus per ſpatium quatuordecim dierum cruciata eſt, plenè purgatam ad ſe evocavit. Non erant fervori illius intenſi ſatis dolores; petijt igitur magnoperè à quodam Dei ſervo, ſibi ut eos impetraret graviſſimos; quos cùm potita voto ſentiret vehementiſſimos, adeò tamen generoſo animo tulit; ut faſſa ſit Confeſſario humani quidpiam in tantâ acerbitate metuenti, omnes illas ſævitias ſine ullo impatientiæ nævo, aut perturbatione animi, imò cum magnâ lætitiâ internâ, majorumque tormentorum deſiderio à ſe eſſe toleratos. Quare agones iſtos Chriſti patientis doloribus conjungens, ſummo cum affectu, & ſpiritûs ardore DEO *offerebat, verba hæc intereà Seraphico quodam ardore ſæpiùs ingeminans*, Propter te Domine, & tibi. Non plus Domine, non plus; O dilecte Deus, quando Te videbo! Accipe me Domine, veruntamen non mea, ſed Tua Voluntas fiat. *Hæc illâ iterante admirando Spiritu, brachiaque in cœlos extendente, cum tantâ vocis contentione atque clamoribus; ut cor ejus ex pectore exilire videretur, metuebat quidam Sacerdos ſecularis, cui Virtus Bonaventuræ perſpecta non fuerat, dici talia ab illâ deſiderio abbreviandorum dolorum, & fugâ Crucis; ſed rogata deſuper à Confeſſario reſpondit. Aliter ſe rem habere, & quantùm ad ſe attineret, paratam ſe eſſe ad tolerandas ipſas inferni pœnas, ſi* DEO *ita videretur; ſed cùm agnoſcat, perfectiùs in cœlo ſe Deum glorificaturam, idcircò ad cœli domicilium ſe anhelare.*

Ultimis Eccleſiæ Sacramentis munienda petijt antè ſacrum Viaticum à Confeſſario, ſuo ut nomine (quandò vehementiâ morbi ſibi non permitteretur, ut ipſa quod cuperet, facere poſſet) ſcriptum quoddam ſecretum, à ſe morbi initio rectâ verborum formulâ conceptam legeret. Fecit id Confeſſarius allatâ SS. Euchariſtiâ, legitque coram adſtantibus Emiſſiones Paradyſi ar-

dentiſſimas, quibus continebantur Fidei, Spei; ferventiſſimæ ad DEUM charitatis, Complacentiæ, Benevolentiæ, Oblationis, adorationis, Deteſtationis, Abominationis, Doloris, Veniæ petitionis, laudis, Extollentiæ, aliarumque tum Cardinalium, tum Moralium Virtutum actus ſublimiſſimi, intenſiſſimi; quibus perlectis Sanctiſſimam Euchariſtiam. & poſt eam Unctionem Extremam ſumpſit tanto pietatis ſenſu, ut ad magnam excitârit devotionem ſpectantes.

Totum infirmitatis tempus transegit ſummâ quiete, & ſerenitate conſcientiæ, & quamvis deploraret interdum Annos præteritos malè transactos, id tamen faciebat filiali cum dolore, ſine detrimento internæ pacis, & cum ſpe miſericordiæ Divinæ, Chriſtique meritorum auxilijs. Toto infirmitatis tempore exactè obedivit ſororibus ſibi miniſtrantibus, nec de ulla re queſta eſt. Cùm rogaretur ab aliqua, ut ſe Domino poſt mortem in cœlo commendaret, hæc modeſtè quidem, ſed audacter promiſit; tanquàm ſecura de cœleſti gloriâ, ſe poſt mortem ſuam unam è Monialibus poſt ſe tracturam; & cùm interrogata fuiſſet, quam trahere vellet, reſpondit non verbis, ſed facie & oculis, quos ſubitò defixit in Flaviam Domitillam de Maximis, Nobilem valdè, ac piam Virginem, quá cum anteà ſæpè de rebus divinis agere ſolebat. Et ita planè factum eſt; nam quindecim à morte Bonaventuræ diebus elapſis, prima omnium Flavia Domitilla vivere deſijt, ſanctè & ipſa mortua poſt contritionem de peccatis ſibi à Maria Bonaventura promiſſam, & ſtatim poſt mortem impetratam.

Sæpè in hac infirmitate excitabat ſorores ad vitæ perfectioris ſtudia; & in particulari ad fugam rerum à vitâ ſancta avocantium, accuſatâ vitæ ſuæ anteactæ tepiditate, & tot annorum à ſe expenſorum jacturâ, neglectuque meritorum, & acquirendarum in cœlis coronarum.

Præmonita à Medicis, non ſupereſſe ſpem Vitæ, id ſine perturbatione, & triſtitia accipiens, cum magna reſignatione animi; & tranquillâ ac ſerenâ cum Dei Voluntate conformitate, reliquum vitæ oppreſſa licet morbis & doloribus, in valdè intenſis ac ferventibus ſupernaturalibus actibus traduxit. Enimverò quicquid pro morborum ac dolorum remedio facere videbatur, actu quodam reflexo, & pio purè propter DEUM accipiebat; utque cum majori merito, ac DEI guſtu hæc omnia perageret, impetravit à Confeſſario & Monaſterij Præſide, ut omnia & ſingula, quæ ex Medicorum præſcripto eximia ſacrarum illarum Virginum Charitas roborandis, fovendiſque illius viribus exhibebat, ſibi tanquam res à ſanctâ Obedientiâ imperatæ atque præſcriptæ præberentur.

Morti propinquior Vota Paupertatis, Caſtitatis & Obedientiæ renovavit in manibus Monaſterij Præſidis, ſæpè iterans magno cum corporis & animi ardore; Jn æternum & ultrà. *Petijt poſteà legi ſibi altâ voce Pſal.* 102. Benedic anima mea Domino, & omnia, quæ intrà me ſunt Nomini ſancto ejus, *quæ verba magno cum affectu audiebat, verbis ſimiles ſuos affectus conjungens, ſubſiſtens etiam diuturniùs in nonnullis Pſalmi ſententijs ſibi charis, & familiaribus. Poſthæc rogavit omnes adſtantes, ut flexis genibus peterent à DEO velocem animæ ſuæ à corpore diſſolutionem, ut pertingere poſſet quantociùs ad DEUM perfectiùs amandum. Id cum fieret, Crucifixi Jmaginem oſculabatur frequentiùs erumpens in verba;* Gloria Patri, & Filio, & Spiritui ſancto; Jn Te Domine ſperavi, non confundar in æternum; Jn Manus tuas Domine, commendo Spiritum meum; redemiſti me Domine, Deus Veritatis; *Semel exclamavit;* O quantùm doleo, me loqui non poſſe; *cauſam rogata, reſpondit,* Quia etiam non poſſum laudare DEUM, ut non tantùm cor meum & anima mea, ſed caro etiam exultet in DEO meo. *Sed cùm dictum illi fuiſſet, DEUM quem habebat in corde & anima, voces audire mentis, placidiſſimè acquievit.*

Porrò cum totum infirmitatis & agoniæ tempus ſine ullo peccato, & mentis perturbatione ac ſcupulo transegiſſet, injecit ei unâ ante mortem horâ, boni totius inimicus diabolus cogitationem, eſſe in animâ illius occultum aliquod peccatum, cujus intuitu digna non eſſet exaudiri à DEO, nec foret liberanda è vitæ hujus miſerijs, At evanuit inanis tentatio, quàm primùm eam Confeſſario aperuit.

His peractis petijt, ut Jndulgentia plenaria ſibi à ſanctiſſimo Pontifice Urbano VIII. nominatim miſſa applicaretur, eâque acceptâ perrexit in ſolitis ſuis affectibus, qui ſe per vultum & oculos in cœlum erectos, manuumque geſtus evidenter prodebant, ſæpiùs iteratâ hac ſententiâ; Gieſù, è Maria ſian in mia compagnia: Jeſus & Maria, ſint mecum in Viâ.

Tan-

Tandem uſum linguæ, ac reliquorum ſenſuum amiſit, & cum ceſſâſſent priſtini corporis morientis angores, per medium quadrantem horæ, membris modeſtiſſimè compoſitis ſanctam animam DEO, *quietiſſimè tradidit Anno* 1627. *die* 26. *menſis Februarij; Anno ætatis ſuæ* 25. *quamvis non per integrum annum ſanctè vixerit, verè tamen de illâ dici poteſt,* Conſummata in brevi, explevit tempora multa; *& quod Sanctus Thomas de ſanctis inſignibus ſcripſit Opuſcul.* 17. *cap.* 7. Unus ab altioris ſanctitatis gradu incipit, quàm ſit ſummum alterius, ad quod per totam vitam ſuam alter pervenit; *quod item ſenſit Mellifluus Bernardus ſerm.* 23. *in Cantic.* Qui amat ardentiùs, volat velociùs, & citiùs pervenit; Perveniens, non dico repulſionem, ſed nec cunctationem patitur; ſine morâ aperitur ei, tanquam Domeſticæ, tanquàm Chariſsimæ, tanquam ſpecialiter Dilectæ, & ſingulariter gratæ.

IESU CHRISTI ANNUS M.DC.XXVIII.
Sancti Patris Benedicti M.C.XLVIII.

Ven. Bernardus de Montgaillard Abbas.

Haud impari luctu Gallia hoc anno ereptum ſibi à cœlis queritur Reverendiſſimum Dominum Bernardum de Montgaillard, Monaſterij Beatiſſimæ Mariæ Virginis de Aurea Valle in Ducatu Luxenburgenſi, ſacræ familiæ noſtræ Ciſtercienſis Abbatem. Js anno ætatis decimo quinto, in Fulienſi ſanctiſſimo Cœnobio admirabilem, de quo ſupra, vitæ rigorem amplexus, generoſiſſimo animo, mori quotidie pro Chriſto in carnis mortificatione conatus, cum ejus ſibi chariſſimi juvenis vitæ metueret Jnnocentius IX. Pontifex Maximus, inde ipſum, ad Ciſtercienſes tranſtulit, ſola apud hos obędientia retentum. Fuit juvenili ætate, ob ingentia animi talenta, & ſingularem eruditionem admirationi omnibus, quem [mirabile!] decimum octavum ætatis agentem annum Gallia ſui Regis Henrici III. ſummum Concionatorem obſtupuit, nec minus deinceps in tranſitu

18. Annorum Concionator jam Regius

Hiſpania & Jtalia miratæ, Roma ipſa mirum in modum extulit & ſuſpexit; Belgium autem annos quadraginta maximo cum fructu & applauſu audivit. Sereniſſimorum Alberti & Claræ Jſabellæ Principum Aula Regia, ſeptem fere luſtris Eccleſiaſtem coluit, & ab ejus ore Melliflui Doctoris æmulo tota pependit. Jdem generoſiſſimo honorum omnium comtemptu oblatas Pamienſem, & Andegavenſem in Gallia Epiſcopales infulas & Cathedras, conſtanter religioſiſſima humilitate recuſavit.

Epiſcopatus oblatos recuſat.

Alberti Archiducis juſſu Nizellenſis triennium, poſtmodum Aureæ Vallis tres ſupra viginti annos Abbas; utriuſque ſed hujus præcipuè, in utroque ſtatu, non tam Reformator, quam de novo Fundator, dici jure merito poteſt. Vir fuit præclaris animi & ingenij dotibus ornatus, eximiæ in conſilijs, tam ſecundum DEUM, quam ſecundum hominem, prudentiæ, omni ſcientiarum ſive humanarum, ſive Sacratiorum genere inſtructiſſimus, Divinæ & Spiritualis doctrinæ Magiſter inſignis, Spirituum diſcretione mirabilis, in pauperes liberalis, familiari converſatione blandus, in quoſcunque potuit beneficus; in eloquentia vix ulli ſecundus, Hæreſeos & vitiorum oppugnator acerrimus, Catholicæ Religionis aſſertor invictus, humilis, manſuetus, nulli gravis, omnibus amabilis.

Ejus memorabiles Virtutes.

Magnam vitæ partem, unica per diem refectione, plures Quadrageſimas, bina tantum hebdomadis ſingulis tenuiſſimi cibi guſtatione, noctes innumeras breviſſimi delibatione ſomni, nuda cubans humo, ſacro Bibliorum codice, pro cervicali contentus tranſegit. Tandem poſt acutiſſimas annorum plurium nephritidis & arthritidis paſſiones, noviſſimum vitæ decennium, patientia ad Medicorum etiam ſtuporem admiranda, in continuo traxit Martyrio.

Morbus ſu[premus.]

Perceptis Sanctiſſimi Viatici & unctionis extremæ Sacramentis, tres integras quibus ſupervixit ſeptimanas, ſacram quotidie mira devotione ſumpſit Synaxim, & conceſſum à ſanctiſſimo Domino noſtro Urbano VIII. univerſale Jubilæum, triduo ante mortem in jubilo cordis eſt conſequutus, ac tandem anno ætatis ſexageſimo quinto, profeſſionis quadrageſimo nono, ipſa Dominicæ Aſcenſionis octava die, circa ſecundam pomeridianam obdormivit in Domino, ſepultus juxta Dormitorij gradus, prout ipſe ante mortem enixè petierat; vir ſignis prodigioſis illuſtriſſimus, & nunquam ſine honore nominandus. *Ex Vita Msta. & Henriquezio.*

Feliciſſimè extinguitur.

Effloreſcit non minus ſub Margari-

ta

ta de Kilkaldi, quam S. Renata Lotharingiæ Principe, S. Petri RemenſisCænobium, ut revera non tam illa præeſſe, quam ipſa DEIpara videretur, cui Margarita ut primum electa eſt, ſolemniter reſignaverat, plurimis inde Cænobijs exempla ſolidioris diſciplinæ ſumentibus, alijs inde Antiſtitas ſibi poſtulantibus, uti hoc ipſo anno Catharina Domina de Joyeuſe ex Ducum ejuſdem nominis familia ad Jlluſtriſſimũ Mozomenſe Diœceſeos Remenſis Monaſterium expetita, ejuſdemque loci Abbatiſſa creata eſt, Virgo multarum parens fæcunda virtutum, & zelo obſervantiæ Regularis perinclyta, inſigne & Ordinis & ſereniſſimæ familiæ ornamentum. *Ex Moniment. is Cænobij S. Petri Remenſis, &c.*

Catharina Princeps de Ioyeuſe.

Mirum prorſus hoc ipſo tempore & anno quot quantique eximia vitæ ſanctitate Antiſtites ex Ordine noſtro, & Abbates atque Monachi, diverſiſſimis per Germaniam locis, ante ſexcentos, octingentos & mille propemodum annos incinerati, inſolentiſſimis prodigijs ſeſe vivere oſtendant, omnes in BENEDICTO Patre ſuo, tanto poſt, pro aſſerenda Ordinis renovatione & Gloria redivivi. Eos inter novus decretus rurſum in terris Triumphus, inſigni Bavariæ, Auſtriæ, Styriæque gratulatione ad octavum & ſeptimum Cal. Octobr. ſanctiſſimis & meritiſſimis Salisburgenſis Eccleſiæ Pontificibus Ruperto Magno Bavariæ, & Virgilio Carinthiæ Apoſtolis, noſtri Ordinis abſolutiſſimæ perfectionis Monachis, feliciſſimis eorumdem Reliquijs ſolemniſſima pompa in magna Principum & diverſiſſimorum Præſulum frequentia ſolemniſſimè elevatis & translatis. Cujus ſolemniſſimæ pompæ deſcriptio, à Patribus noſtris Benedictinis Univerſitatis Salisburgenſis Profeſſoribus typo vulgata, paſſim manibus teritur. *Vid. R. P. Thomas Weiſſ. in Dedic. Salisb.*

Tranſlatio SS. Ruperti & Virgilij.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.XXIX. Sancti Patris Benedicti. M.C.XLIX.

ITerum Mons Calvariæ, calvariam ſacris altaribus digniſſimam tumulo ad tempus condit, animo ad cœli Empyrei gaudia rapto, donec communi reſurrectionis die, corpus tot afflictionibus emeritiſſimum, mercedem quoque tot laborum accipiat, Martyrum choris inſerendum. Fuit ſanctiſſimæ Vitæ Virgo Margarita, ab Aſſumptione appellata, inter prima ſacri hujus inſtituti cenſenda ſydera, ſanctiſſimi illius Viri P. Joſephi à Pariſijs Capucini Spiritalis filia, ab illuminatiſſimo inſigniter illuminata, & merito ab Aſſumptione dicta, cœlis ipſis deſideratiſſima. Hæc poſt multos in Ordine noſtro & rigidiore ejus Congregatione exantlatos labores gravi denique infirmitate correpta, cum vitæ ſibi imminere finem facilè animadverteret, arcana prius conſcientiæ Venerabili P. Joſepho ſupra dicto detegere ardentiſſimè cupiebat. Verum procul aberat præfatus Pater, utpote Provinciæ ſuæ Viſitator in obeundis longè latéque diſſitis Conventibus occupatiſſimus. Unde conqueſta Venerabilis Margarita Angelo Cuſtodi ſuo, confidentiſſimè ipſum exoravit, cum & ubi verſaretur ipſa neſciret, nec eſſet alius quem mitteret, & ubi in itinere illum offenderet, ut ipſe in ſe Angelus id muneris ſuſciperet, & ubicunque ille verſaretur, abſque mora ad ipſam properare juberet, ut tanto adjutore & Conſiliario ſibi perneceſſario, ad portum ſalutis ſecura pertingeret. Res mira! Motu quamprimum mirabili, & vehementiſſimo quidem, adactum ſe vir ſanctus perſenſit. Móxque Pictavos iter flexit maturavitque cum tamen nihil unquam ipſi de Urbe illa in mentem veniſſet, imo multa alia occurriſſent, quæ ipſum ab hoc conſilio arcere debuiſſent, Unde & abijcere motum illum & impulſum conatus, utpote cui nihil Pictavis agendum, multa vero alibi, eademque maximi momenti negotia vocarent. Jnſtitit nihilominus ardentius & vehementius inſpiratio, cui invitus obſequitur, vimque ſibi cœlitus illatam cauſatur, Pictavóſque occurrens, cum de Calvariæ ſtatu inquirit, Margaritam ſuam ab Aſſumptione de vita periclitari intelligens, quamprimum inviſit, quæ incredibiliter ſe exauditam lætata, Generalem Patri Joſepho Confeſſionem, incredibili animi contritione, facit, cujus finis mors pacatiſſima extitit. *Amandus Tribout, &c.*

Margarita ab Aſſumptione.

Opera Angeli Cuſtodis mirè utitur.

Confeſſarius ejus mirè adeſſe ipſi cogitur.

Rurſum alij in terris ſeſe cœlites Benedictini ceu Redivivos oſtendunt & ad excitandos confirmandóſque noſtro-

ſtrorum pios ubique locorum, in reſuſcitando primævo Spiritu, conatus mortalibus immortales ſe ingerunt, atque admirandis prodigijs Helvetiæ, Sueviæ, viciniſque regionibus illuceſcunt, eximia Ordinis noſtri ſydera, Sancti Otthmarus & Notkerus, Sangallenſes olim Aſcetæ, inſigni etiam pompa, poſt tot ſæculorum, ab eo quo deceſſere decurſu, honorati & ſolemniter tranſlati. Ut ipſi etiam cœlites, reflorеſcentibus primævo flore Cænobijs applaudere, & denuo, ſuis in terra convivere velle viderentur. Cæterum, ſi virorum hoc ipſo anno & tempore, cùm perfectionis, tùm eruditionis laude celebrium inire numerum conemur, verendum omnino, ne rem ſupra vires, imo ne immenſum atque innumerabile aggrediamur: tantus ubique eſt, ut virorum doctiſſimorum & Religioſiſſimorum, oris confeſſione, & ſcriptis manu propria litteris prædicatum audierimus & legerimus, quotquot in Lotharingia, Burgundia, & Francia, quotquot in Hiſpania, quotquot in Anglia, Scotia, Hibernia, viderint tot recentium Ordinis Reformationum Religioſos, non homines, ſed incarnatos Angelos & vidiſſe & audijſſe. De Germania noſtra extat præclariſſimũ, teſtis omni exceptione majoris, ſereniſſimi Guilielmi Boiariorũ Ducis aſſertum, ad ſereniſſimum fratrem Electorem Colonienſem; quod candidè vertimus: *Meiſmet*, inquit, *vidi oculis, majorem Monaſteriorum partem, & eorum præcipua, tam inſigniter reformata, & in ſtatu tam bono, de quo quiſque cordicitus gaudeat*, Et: *Veniens ad Monaſterium ejuſmodi aliquod, videre mihi viſus ſum, verum antiquum zelum & pietatem, prout ea inſtituta erant, ſine dubio, à principio, & prout de ijs in Veterum monumentis ſcriptum ſcimus, &c.* Ita de reformationis noſtræ rudibus tunc initijs tantus Princeps anno 1597. multo deinceps ferventius, latiuſque invaleſcentis, & uſque hodie, omnium bonorum oculos animóſque rapientis. De Congregationum autem SS. Vitoni, & Mauri in Gallijs, Burgundia, Lotharingia, &c. Monachis talia venerandæ memoriæ Vir P. Stephanus Vitus Societ. Jeſu Presbyter magni nominis Theologus, ſcripſit pro exhortatione & conſolatione ſuperioris Germaniæ Religioſorum, ut non poſſint à Religioſis majora expectari: dum ipſe obſtupuiſſe ſe fateretur talia videndo, & revera Angelorum Choris interfuiſſe, expertumque non hominum ſed cœleſtium civium charitatem, idem confitentibus omnibus, qui per ejuſmodi Monaſteria tranſierunt. Nec minor Candidorum Fratrum noſtrorum per Hiſpanias maximè ſanctitas, & hinc fructus exempli omni prædicatione potentior, in ſacra familia noſtra Ciſtercienſi, ut alia Regna & Provincias taceamus: è qua hoc ipſo etiam anno & tempore occurreret magnus omnino numerus enumerandus, è quibus toti orbi cognitus Reverendiſſimus Dominus Angelus Manrique, poſt ingentia magni ingenij monimenta, & vitæ merita Magnus Calatravæ militiæ Prior deſignatus, nec multo poſt Pacenſis Eccleſiæ conſtitutus Epiſcopus, Ludovicus Bernaldo de Quiros, Spinæ Monachus, Generalis Congregationis Hiſpanicæ Reformator hoc anno octuaginta annorum ſenex in Domino quieſcens: Dionyſius Cucho, Franciſcus de Riva de Neyra magnâ apud Philippũ IV. Hiſpaniarum Regem auctoritate & plurimi alij.

SS. Othmarus & Notkerus translati.

Commendatio ſtatûs Monaſtici.

Ducis Bavar. Teſtimonium.

Angelici viri in Congreg. SS. Vitoni & Hydulphi.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC.XXX.
Sancti Patris Benedicti. M. C. L.

INCOMPARABILI SPLENDORE & fragrantia Roſam, cœlis hoc anno aſſerit, ſuiſmet dignando manibus Rex Regum terris ereptum; primo in ortu Hortis Empyreis maturum, cœlitibus gratiſſimum. Js fuit Gabriel Nucalenſis Cænobij Novitius, dignè nomine ſuo, verè Mariangelus à teneris unguiculis Virginum Virgini commendatiſſimus, Angelica morum elegantia, vitæ puritate verè Angelus. Jpſi, tam amici ſibi nominis innocentulo, verè ut pia, ut propria mater albæ gallinæ filiolo, amantiſſimè Deipara conſuluit, & raro ſane noſtri extremi ſæculi exemplo, ſatis non habuit, ſi ante oculos ſolum ſuos haberet, niſi & ipſa tam dilectuli ſui Gabrielis eſſet in oculis, neque tam nutu, quàm diſertâ & materna voce, quin & manus beneficæ ductu, quid faciendum ipſi benevolentiſſimè oſtenderet. Viſibiliter proin atque vigilanti apparuit, & ferventiore tunc, ad acuratiorem Regulæ San-

Ven. Gabriel Nucalenſis.

Ipſum Deipara ad Monaſterium ducit.

Sanctiſſimi Patris noſtri Benedicti obſervantiam in Hiſpanijs Ciſtercienſium noſtrorum pio conatu, ut ijs ſe adjungeret, & conniteretur imperavit; namque id Jnſtitutum, Filio ſuo ac ſibi perplacere edocuit. Sed importunis, velut de meliore ex binis, quin & Deiparæ, ut dicebant, chariore amplectendo, nonnullorum ſuaſionibus, Carmelitarum Daſcalceatorum habitum induit, & velut de Voto in melius commutato primum gaviſus, paulo poſt, per magnum miraculum, exire compulſus eſt. De conſilio proin virorum pietate & doctrina præſtantium, omnia quæ circa ſe acta ſunt Venerabili P. F. Franciſco de Bivar Theologo celeberrimi nominis [needum tamen noſtris accenſus] patefecit, qui ipſũ illico ſatisfacere Deiparæ juſſis tam expreſſis voluit, & ad Monaſterium ſummi tunc ab Religione nominis, deſtinavit; quem & ipſe non multo poſt ſubſequutus, conſilium & juſſa Magnæ Virginis Matris, ut & ſibi convenientiſſima interpretatus, promptè acceptavit. Adm iſère libenter juvenem tam manifeſtæ Vocationis Aſcetæ Nucalenſes, cujus facile erat Spiritum & fervorem explorare, ut qui ſe prima fronte omnibus prodebant probabantque. Poſt multa proin ſigna miraculoſa Regulam noſtram, & cucullum ſacro in Tyrocinio amplexus & indutus, mirum illico in modum in omni virtutum genere profecit, ut Angeli hominis alacritatem, inque Divinis rebus ſublimitatem, mirarentur haud immerito univerſi; cum inter orandum cœleſtes expertus favores, ſæpè extra ſe factus in extaſim raperetur. Multis tandem infirmitatibus in ipſo anno Probationis exercitus, fractus, & graviſſimis doloribus conſumptus, ad extrema devenit, & ante obitum, Chriſtum Dominum, recentibus plagis, & corona ſpinea redimitum, ſeque ad cœleſtem patriam invitantem conſpexit. Excepit ſupremam, & Generalem quidem Angelici juvenis confeſſionem, prædictus Franciſcus de Bivar, & favores, quibus à Chriſto Domino, ejuſque glorioſa Genitrice affectus fuerat, plenius intellexit. Ex Relatione ſuccincta ejuſdem Venerabilis memoriæ Franciſci, ex quo, cum pro inſtituto litterarum in Hiſpanias commercio, ab eodem plenius inſtitui cuperemus & expeteremus, inque vicem nonnulla quæ ipſe rogaverat ſubmiſiſſemus, ad ejuſdem cæleſtis Vitæ fruitionem, ad Gabrielem nimirum ſuum evocatum intelleximus, & intereſſe needum poſſe tam Amico conſortio utriuſque plurimum dolemus.

Perſuaſus Carmelitis ſe jungit.

Per miraculum egredi compellitur.

Fit Novitius Nucalenſis.

Ejus Generalis Confeſſio & feliciſſimus obitus.

Celebratâ longè latéque egregiâ Calvarienſis Congregationis noſtræ inſtitutione & Virginum ejuſdem ſanctitate, multus ad eamdem concurſus eſt, ita, ut multa deinceps vel nova à fundamentis conderentur Monaſteria, vel antiqua pari omnium in ijs degentium conſenſu, ſacro illi rigori ultro ſeſe devoverent, ſummæque Nobilitatis & teneritudinis Virgines ſtrictiorem hanc vivendi rationem ſummis animi Votis expeterent. Jn his fuit Jlluſtriſſima Domina Catharina de Roquelora, filia ſtrenuiſſimi Ducis & Caſtrorum Prætoris Mareſcalli de Roquelora, quæ calcatis omnibus, ipſa etiam, quâ donata fuerat à Rege inſigni Abbatiâ, ultro ſe abdicans, ſpecialis Dei miſerentis vocatione & inſtinctu, in Pariſienſe Calvariæ Cœnobium hoc ipſo anno ſe recepit, ſuperatiſque immenſis difficultatibus, undique ſacro propoſito objectis, Humilitati, propriæ voluntatis abnegationi, carnis mortificationi addictiſſima, tanta animi demiſſione, tanta repuereſcentis in Chriſto animi ingenuitate omnibus juxta SS. Regulæ dictata, obtemperabat, ut haud ſui Juris unquam extitiſſe, frequentique inſervientiũ turba ſeptam in ſæculo, ſed vilem lixam abjectiſſimumque fuiſſe mancipium dixiſſes. Quæ tamen Virtutum arduarum præcellentiſſima ornamenta eo mirabilius in Catharina eluceſcebant, quo magis nata & facta ad imperium, omnibus videbatur: utpote quæ ingenio ſublimiſſimo, judicio acerrimo, mente illuminatiſſima eſſet, in ipſa honorum deliciarumque palæſtra liberaliſſimè & ſplendidiſſimè educata. Nunc verò paupertatis amantiſsima ægrè neceſſarijs ad victum amictumque utebatur, tabellas, numiſmata, imagines, aliaque pretioſiſsima vaſa, quæ ſecum è ſæculo exportârat, libentiſsimè dimiſit, ſola inopia & omni vilitate contenta, abjectiſsima quævis Religionis munia ſumma animi alacritate ſuſcepit & expedi-

Catharina de Roquelora.

Mira ejuſdem Virtutes.

Sui contemptus mirabilis.

peditè obivit, obtinuitque ſcripto à Superioribus, voce activa, & paſsiva in omnibus electionibus privandam ſe eſſe, imo de facto privatam eſſe, ſempérque atque ubique locum ſeſe noviſſimum occupaturam, non minore fervore contendens abjectiſſima omnium cenſeri, quam qui in ſæculo inexplicabili honorum ſiti ſumma quævis appeterent atque exambirent. *Ex R. P. Amandi Tribout, & Calvarienſis Congregationis dictatis.*

ADeodata de Lignevilla. Evincit denique hoc etiam inſuperabili generoſitatis & patientiæ exemplo Adeodata noſtra verè à DEO data & electa Vergevillenſis in Auſtraſia, ſive Lotharingia Germanica Abbatiſſa, quæ in inducendam Monaſterio ſuo Reformationem, nullum non lapidem quam diutiſſimè moverat & inſtiterat; incredibili obſtinatione licentioſiſſimarum Monialium pro virili obnitente, & ſanctiſſimo ſuæ Antiſtitæ propoſito contradicente. Et quamvis, iniquiſſima juxtà ipſa etiam obluctari viderentur tempora, Marte circum undique fremente, Suecis, Germanis, Ungaris, Croatis, Lotharingis pari omnes ferocitate omnia inceſſentibus & vaſtantibus; ipſa tamen invictiſsima animi conſtantia animoſior tanto vehementius DEI, & Sanctiſsimi Patris ſui BENEDICTI cauſam agere inſtitit, quanto magis DEI gratia & protectione inter tot tantaque pericula opus eſſe intellexit, ſuiſque perſuaſum voluit, effecitque demum, hoc, ut diximus, anno, ut major pars capta tantæ patientiæ & pietatis exemplis manus tam ſanctis quam prudentibus monitis daret, cæteris quaquaverſum ita accommodatis, ut conqueri non poſſent, adeo deinceps Numine rem proſperante, ut inter tot undique minitantes tempeſtates Monaſterium non minus omnium rerum affluentia, quàm Religione creſceret, tantumque evaderet ut omnium tota provincia fortunam & ſplendorem longè ſuperaret. Crevit & numero non minus, quàm cæteris rebus, cum, ſuadente maximè Reverendiſsimo ſanctæ memoriæ Philippo Francois Abbate S. Agerici (quo in omnibus ſapientiſsimo moderatore & conſiliario utebatur) indifferenter ſecundum S. P. N. BENEDICTI Regulam tam Nobiles quàm Jgnobiles, nullas tamen alias, quàm pias & devotas, humiles & obſequentes & Crucem poſt Chriſtum conſtanter, ferventer, & perſeveranter ferre volentes & expetentes, ſuſciperet, & generoſiſsimè exercitas atque in ſacro Tyrocinio probatas ad Profeſsionem admitteret. Ut nemo non miraretur Unam Virginem, talia ac tanta, contra tot obſtacula & impedimenta, contra tot ruinas & adverſitates bellicas, ipſam fermè aſsiduo adverſa valetudine afflictiſsimam, præſtare & efficere potuiſſe. Sed vigor mentis, Zelus Gloriæ Divinæ, deſiderium obſervantiæ, & diſciplinæ Regularis, ſitis ſalutis animarum, & prudentia extraordinaria, ipſi non ſolum hæc omnia facilia, ſed etiam jucunda reddidere, DEO Opt. Max. pios ipſius conatus ſemper approbante & benedicente. *Jta prolixè Patres noſtri Congreg. SS. Hydulphi & Vitoni, qui ſatis deprædicare non poſſe laudes & Virtutes tantæ Antiſtitæ fatebantur.*

Reformationis ſingulare ſtudium.

Nobiles & Jgnobiles admittit.

Zelus Gloriæ Divinæ.

Ven. Antonius de Perez. Effulget hoc ipſo etiam anno in Hiſpanijs admirandæ perfectionis & eruditionis laude Reverendiſsimus Abbas Antonius de Perez noſter, poſtea, uti dicemus, Cæſar-Auguſtanus, pro eximijs vitæ meritis, Archiepiſcopus, toto jam orbe omnium ore atque litteris celebratus, quem in tanto omnium applauſu, tanto ſecurius, ſuperſtitem etiamnum inſigni præconio efferre auſa eſt, ſanctiſsima Congregatio noſtra Vallisoletana, quanto evidentius, nullis eum tangi, molliri, ſeu flecti poſſe laudibus, certum habuit, in tanta Univerſi acclamantis vocalitate ſurdum, laudumque ac meritorum ſuorum deprædicatione, ignarum; gloriæ certâ deinceps immortalitate, ſæculo ejuſque præconijs verè mortuum. Jta de ipſo, & de ejus in SS. Regulam noſtram Commentarijs, cenſuit ipſe Reverendiſſimus Generalis Hiſpanicæ noſtræ Congregationis, & qui ob maturitatem judicij Cenſores ex Ordine ſunt deſignati: *Juvenimus Spiritu & nomine Antonium: in quo DEUS duplicavit annonam, dum panem vitæ & intellectus, non de dimidio integrat, ſed integrum ſine fractione frangit, quem parvuli (imo & magni) huc-uſque petierant, nec erat qui frangeret eis.* Nec minora quæ ſequuntur: *Miramur*

Elogium R.mi Generalis & Cenſorum.

Gregorium illum Magnum, qui ſanctus laboravit pro Sancto, dum BENEDICTI Sanctiſſimi Sui Patris ſcripſit vitam, non laboraſſe Doctorem pro Doctore, Magiſtri ſui præcepta denodantem. Miror hæc Commentaria prateriiſſe Leandrum, Jldeſonſum, Bedam, Anſelmum, Caſſiodorum, Rhabanum, & tot Doctorum turmas, qui ſub ſancta Regula militantes, nihil quod facerent, ex ea prætererunt; cur non quod docerent, cum Magni vocati ſint in Regno cœlorum? Sed ut hi omnes, imo & exteri Patres, quin & Oecumenica Concilia, & ſacri Canones ad Regulam iſtam aſpexiſſe videantur, non immerito ad Antonium noſtrum ſeſe ipſos ſuſpicor reſervaſſe, ut ſub una apparerent mente, & ſub uno pectore clauſi: Commentaria hæc noviſſima, exquiſierunt omnium Antiquorum ſapientiam, & inventam tradunt, &c. Extant omnia ipſius ſcripta Theologica, paulo poſt, quod ſperamus, ſummo rei litterariæ & ſcholaſticæ Theologiæ bono, typis orbi communicanda, quem haud immerito non nemo, ſummi nominis Theologus, licet diverſi omnino Ordinis, Theologorum Hiſpaniæ Primatem & Principem appellavit. Neque talentum illud ipſe abſcondit, verùm ſummo Hiſpaniæ ornamento, atque utilitate, ex celeberrimis Cathedris, miro omnium applauſu, Univerſo expoſuit. *Ex Comment. ejuſdem in Reg. S. P. N.*

Encomium omni majus exceptione.

Ejus ingenij monimenta ad æternitatem ſingularia.

Contendunt aliqui hoc anno Hiſpaniis ereptum eundem Antonium, cœlis inſertum, magnum revera Pontificem, etſi juratæ ſemel paupertatis tenaciſſimum, & in extrema paupertate mortuum, non in Cathedrali Eccleſia, ſed in domo ſuæ Profeſſionis ſepeliri eligentem. Fuit Verbi Divini Prædicator verè mirificus, potens verbo & opere, cum jam Archiepiſcopus, ſuo more è Cathedra peroraret, tanta cum reverentia ab omnibus certatim confluentibus auditus, ut nec excreare quiſquam præſumeret, omniaque ſinguli ejus verba tanquam Angelico prolata ore inhianter exciperent, & cordi profundè imprimerent. Habeóque ex oculatorum ſynceriſſimorumque teſtium fide & aſſeveratione, tantum Archipræſulem, vultu & geſtu omni omnem ſanctitatem præferentem, ac ſola fere cute & oſſibus conſtantem, ubi primum Cathedram conſcendiſſet, & in oculis omnium eſſet, etiam antequam verbum aliquod protuliſſet, tantos animorum concitaſſe motus, ut plerique compungi vehementiſſimè ſe ſentirent, & in uberes lachrymas, alta ſuſpiria & gemitus erumperent, ut hinc facile omineris, quantum deinceps ipſo decurſu orationis, vir illuminatiſſimus, zeloſiſſimus & ſanctiſſimus profecerit, in omni planè vita admirandus, cujus vita & facta integrum tomum mererentur. *Gaſpar Scioppio, Stephanus Vitus Soc. JESU, ejus multis annis diſc. & pl.*

Jpſo hoc etiam anno ob inſignia vitæ merita, è Cœnobio S. Stephani ad ripam Silenſis fluvij in Regno Gallecia extrahitur ad Epiſcopales Cathedram & infulas Jlluſtriſſimus Dominus F. Chriſtophorus de Areſti, quem tamen alij nunc Epiſcopali ſimul onere & vita functum contendunt.

Chriſtophorus de Areſti Epiſcopus.

IESU CHRISTI ANNUS M.DC.XXXI.
Sancti Patris Benedicti. M.C.LI.

NON minus quam in diſciplinæ primævæ reſtitutione, in litterarij quoque ſtudij promotione paſſim tota Europa laboratur, ita quidem, ut quod Joannes Scotus, Alcuinus, Neottus, Lanfrancus, Rhabanus, alijque olim noſtri, Doctiſſimi æquè ac Sanctiſſimi diverſiſſimis in Regnis in ſe ſuſcepêre, ut Scholas inſtituerent, totaſque provincias ad Liberalium artium ſtudia pellicerent, ſed & juxta Virtutis omniſque honeſtatis amorem diſcipulis inſtillarent, idem ipſum noſtri etiam hodie, non minore induſtria facerent, quin & Majores noſtros, eadem quidem moliendo, ſed majora attentando, longè etiam ſuperarent, cùm vix hodie unum celebrioris nominis Monaſterium reperiatur, in quo non præter Humaniores litteras etiam Philoſophica & Theologica ſtudia ſummo in flore & vigore ſint, & ex ipſo gremio, lectiſſimæ notæ Profeſſores alij alijs ſuccedant, & quotidie alij & alij in eoſdem labores & honores, incredibili cum excitatione animorum & ingeniorum, adoleſcant. Neque hoc ſolum in ſuperiore Germania, ſed & inferiore ſive Belgio, de quo in ſuis ad nos hoc ipſo anno 1631. die 12. Febr. datis Aubertus Miræus, celebri nomine ſcriptor, poſtquam & ipſe noſtrorum

Litterarum ſtudia à noſtris promoventur.

Florentiſſima hodie in ipſis Monaſteriis ſtudia.

rum

rum in ſuperiore Germania ſtudia commendaſſet; ſic ait: *Et vero in noſtra Germania Jnferiore non jacent. Jn Flandria nominatim Gerardimontenſes Benedictini, exemplo Patrum Societatis JESU Scholas litterarias juventuti, undique confluenti, annis ſuperioribus aperuerunt: Duaci Philoſophiam publicè docent, in Collegio ſeu Gymnaſio Vedaſtino, quod noſtra memoria Cavarellus Abbas Vedaſtinus à fundamentis exſtruxit. Alibi, nec uno loco, Theologiam explicant: ut meo quidem judicio, velut reddita juventute, familia Benedictina hodie reviviſcere videatur* (Ecce BENEDICTI Redivivi ſolidam imaginem) *Quid in Hiſpania, Gallia, & Jtalia, & alibì Sodales veſtri agant, in Originibus noſtris Monaſticis, Coloniæ editis, explicavi, nec hoc loco repeto.* Jta Miræus.

Gerardimontenſium conatus.

Nec Germaniæ ſolùm Superæ Jnferæque hæc gloria eſt, ſed multo major Galliæ, Hiſpaniæ, Jtaliæ, &c. longè plures & præſtantiores Doctores & Profeſſores Academijs atque univerſitatibus elargientium, quando non uno jam loco, neque in ijs ſolum, quæ propter noſtros, vel per noſtros conditæ ſunt, Univerſitatibus ſive Academijs noſtri publicè litteras variaſque diſciplinas eruditiſſimè profitentur, verum communi Reipublicæ Chriſtianæ bono, Collegia ejuſmodi, Gymnaſia, atque Univerſitates, ſive ipſi excitant, ſive in Gratiam Monachorum fundatas, ſumma auctoritate ſoli obtinent, ac moderantur. Præter enim ea, quæ ſupra commemoravimus vel commemorare debuiſſemus; nova Univerſitas Rhintelenſis, ſub hæc tempora, æterno noſtrorum merito gloriâque excitata, fructum ingentem, & antiquo illi [quem abundè deguſtavit Majorum ætas, & nunquam ſatis miratur ſera poſteritas] haud imparem Eccleſiæ DEI, ex Monachorum laboribus & eruditione, uti & non ita pridem inſtituta Salisburgenſis Academia, pollicetur.

Non minus in Gallijs, Hiſpania & Italia.

Univerſitas Rhintelenſis.

Salisburgenſis.

Jnvaleſcit Sanctitatis mirandæ famâ & gloriâ Congregatio noſtra Calvarienſis tantopere in Regno Galliarum, ut maximas etiam Principes raperet, & quæ ſemel contuitæ Angelicum hoc vitæ genus eſſent, omnibus ſtatim mundi illecebris renunciare cuperent, ut tam ſancti Jnſtituti Virginibus convivere poſſent. Nupſerat Marchioni des Planches Domina Eliſabetha Du Puis du Fou, Jlluſtriſſimi Domini De Comeronda filia unica, quæ cum in Calvariæ Conventu Nannetenſi Profeſſioni cujuſdam Virginis aliquando interfuiſſet, vehementer dolore cœpit implicatiſſimæ vitæ ſtatum in quo verſabatur, totaque deſiderio Monaſticæ vitæ incaleſcere, ſed motum hunc importunum tentationem eſſe rata, ſtatuit omnibus Miſericordiæ operibus ſedulo incumbere, ut propterea altera Thabita ab omnibus haberetur. Jnterim ceſſit è vita inſperatò maritus amantiſſimus, ipſa vero viginti tres tantum annos nata ac ſine liberis, conſulente potiſſimum Venerabili Patre Petro ab Alenconio Capucino Calvarienſis Jnſtituti amantiſſimo (qui Martyr poſtea glorioſus occubuit) decernit, renitentibus omnibus & adverſantibus, animo hærens tenacius Religionis Votum perſequi. Credi vix poteſt, quot Generoſæ menti obviantia impedimenta ſuperare neceſſarium fuerit. Nobilis quidam authoritate Principis fretus ædibus Eliſabethæ centum Equitibus circumdatis, vi omni adhibita, imbellem viduam rapere, ut primogenito ſuo nuberet, conſtituit: verum monita divinitus, ab ignoto viro, domo jam aufugerat, mutatis cum ruſtica muliere veſtibus, per invia atque avia, inſidias declinans. Verum pertinax in propoſito Nobilis, eam quacumque induſtria atque arte inquirens, ut vix alicubi quieſcere vel momento poſſet, DEO tamen protegente, nihil effecit, cum Eliſabetha omnibus eluſis inſidijs Andegavum evaſiſſet. Sed neque hic finis periculorum & inſidiarum, cum & formæ mirâ elegantiâ, & opum affluentiâ, nec non nominis ac familiæ claritate, incomparabilis inſuper prudentiæ laude capti plurimi, omnibus eamdem illicijs atque artibus exambirent. Deluſit inſigni ſtratagemate amantes Marchioniſſa, cumque ex more gentis frequentes adeſſent ipſam ad templum comitaturi, ipſa currum ad Monaſterium Calvariæ flecti jubens, quaſi paucis ſuperiorem loci allocutura, illos interea ad templum præmiſit. Succeſſit feliciter res, piamque detegens fraudem Eliſabeth, & cucullum exambiens, mox

Congregationis Calvariæ felices ſucceſſus.

Eliſabetha de Puis.

Ejus vitæ Monachicæ deſiderium.

Jmpedimenta varia patitur.

Emergit in portum Religionis.

intro-

intromiſſa, plena gaudij, coram Venerabili altaris proſtrata ſacramento, in uberrimas totam ſe effudit gratiarum actiones, duabus ita horis inſumptis, monitaque rivales ad portam præſtolari, ad cratem occurrens, omnibus propoſitum detexit, valedicenſque ſupremum, invitos atque attonitos domum quemque ſuam repetere coegit.

Jnterea Eliſabetha molle fractumque ſuperioris vitæ genus averſata, dum jejunijs, Vigilijs, humilitati, Obedientiæ, Orationi, ſacriſque alijs exercitijs tota intendit, re comperta Mater ejuſdem magnis itineribus Andegavum contendit, quo volentem nolentemque chariſſimam filiam Cænobio extraheret, & è Monte Calvariæ tanti rigoris Jnſtituto deturbaret. Obſtitit invicto animo, illecebris, dolis, precibus, minis moleſtæ & importunæ parentis pijſſima filia; ut proinde mœrore vehementiſſimo graviter percita Mater paulo poſt vita excederet. Doluit miſerandam necem ejuſdem, ut debuit ac decuit Eliſabeth: *Sed DEO*, inquit, *præ matre amantiſſima obſequendum fuit*, cui & Matris animum piè commendavit.

Mater iþ-ſam extrahere conatur.

Nihil non movit & tentavit Cacodæmon, ut tantam Heroinam propoſito averteret, Domeſticis ejuſdem inter ſe concitatis, cui malo cum aliud non inveniretur remedium, invita obnixaque, necdum Ordinem ſolemniter profeſſa, jubetur Pariſios abire, ut domeſticas bonorum tricas diſſolveret. Nil tamen domi retinere amantiſſimam Numinis potuit, cujus favente gratia, lites omnes compoſuit, cognatos inter ſe conciliavit, acceptiſque in dotem quinquaginta aureorum pro Monaſterio Calvariæ millibus, hilaris reverſa, id unum gratiæ pro tanta auri ſumma expetijt atque extorſit, ne hujus, vel Generis intuitu delicatius haberetur, fide à Superioribus data, nunquam ſeſe quibuſcunque Religionis rigore ſeu oneribus eximendam. Jnde Sanctiſſimam Regulam complexa & ſolemniter profeſſa, tanta animi conſolatione & voluptate, ut nemo non in ſummam raperetur admirationem. Amplexa non minori alacritate rigorem omnem, atque profeſſa, viliſſimis quibuſcunque & difficillimis perfuncta munijs & laboribus, incredibili demiſſionis exemplo tantopere omnes rapuit, vt communi omniū Voto & inexplicabili plauſu Superior eligeretur, ſummo totius Congregationis comodo, etſi ipſa inconſolabiliter doleret, & abjectiſſima omnium eſſe eligeret. Nec mores mutavit honor, cum tanta ſui dejectione ipſa alijs præeſſet, ut ſolâ majoris humilitatis, modeſtiæ, verecundiæ notâ, re & nomine Prior omnibus dignoſceretur. Denique poſt multos & ſtrenuos in omni vitæ rigore labores, leviſſimâ tentata febri, morbum lethalem eſſe præcognoſcens, etſi adverſantibus alijs, ſacrum popoſcit Viaticum, & accepit. Adfuit morienti nobilis Eccleſiaſtes, qui audita ejus Confeſſione Generali, cum paulo poſt feliciſſimè extinctæ, parentare vellet, juberetúrque Pſalmum *De Profundis, &c.* ex more recitare, mallem, inquit, Pſalmum *Laudate Dominum omnes gentes* dicere, quippe, quam lugetis amantiſſimam Matrem *Sanctam* eſſe, & inter Cœlites præcelſam, utpote Angelicæ innocentiæ, ac Seraphici amoris æmulam, certiſſimè conteſtor, de quo ipſo nemo ambigere potuit, cum in omni exercitio Virtutum, incomparabilis haberetur. *R. P. Amandus Tribout ex fideli relatione teſtium oculatorum.*

Diaboli contra eam conatus.

Profitetur ſolemniter Ordinem.

Eligitur Superior Congregationis.

Mors feliciſſima.

Memorandum & aliud Calvarienſis Congregationis decus, hoc ipſo anno ablatum terris, cœlis illatum. Fuit hæc Margarita Marſin à S. Benedicto cognominata, Monialis Congregationis prædictæ in Monaſterio Morleacenſi, cujus id erat cum Deo mirabile commercium, ut rapta ſemper ſpiritu videretur, ſolius quaſi orationis nutrimento vivens, quod tamen nihil Regulari obſervantiæ, nihil omnibus Religionis munijs, pro exigentia rei obeundis, obfuit, imo plurimum juvit & promovit. Deceſſit prima Novembris feſto omnium Sanctorum, eorum choris ſocianda anno 1631. atque in cœlum aſſumptam eſſe ſanctæ memoriæ Anna de Goulaine, quæ tum Pariſijs degebat, revelante Deo cognovit. *Ex ijſdem.*

Ven. Margaritha Marſin.

Tota extatica.

Sed & Germania noſtra haud levi ſplendore gemmam Hieruſalem inferendam cœleſti ſtructuræ ſubmittit, Jdam de Vörden Tranſaquenſis Cænobij Abbatiſſam. Hæc non tam Generis, quam morum & animi prædi-

Ven. Ida de Vörden Abbat. Tranſaquenſis.

ta Nobilitate, prudentia juxta admirabili, & ſingulari excelluit Magnanimitate, cujus regiminis anno decimo, ſummo cum ejuſdem animi gaudio, ultima & perfectiſſima in Monaſterium Reformatio introducta fuit, ipſa inprimis promovente & connitente, omneſque, Reformationi ſe accommodantes & conformantes, magno charitatis affectu & humanitate complectente & amplexante. Quæ alia inter Benedictinæ Regulæ, ſingularem prorſus, & Conſervatricem totius diſciplinæ omniſque ſanctitatis, Silentij Regularis attendens utilitatem & fructum, incredibili ſtudio ſollicitè præcavit, ne horis & locis incompetentibus, ulli unquam cauſa daretur, tam ſancti, tamque proficui quieti Monaſticæ præcepti violandi, quod ſingulare totius Ordinis & diſciplinæ Benedictinæ fulcrum, & quietis in Monaſterijs ac pacis ſolidæ pignus eſſet, & neglectum, irregularis vitæ, infinitarumque turbarum, certiſſimum ſignum habetur. Fuit ipſa admirabile ſuis omnibus Virtutis ſpeculum, profuitque non minus ſuis quam præfuit, annis 24. hoc anno pridie Aſſumptionis Beatiſſimæ Matris Virginis, ad concelebranda ejuſdem in cœlis ſolemnia anno 1631. evocata. *Ex monimentis ejuſdem Cænobij.*

Sanctè in Domino requieſcit.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.XXXII. Sancti Patris Benedicti. M.C.LII.

FRigidiſſima etiam Polonia, frigidiſſimâ ætate noſtrâ Benedictini fervoris flammas, ſplendoris radios longè latéque ſpargit, & inſigne hoc ipſo anno, vigeſima quarta Februarij ſydus cœlis deſtinat. Hoc ex Culmenſi Nobili Virginum Cænobio prodijt, fuitque ſanctæ memoriæ Magdalena, Culmenſis Abbatiſſa. Jlluſtri admodum familiâ parentes habuit, Morteſcâ ſcilicet, veteri admodum & inprimis conſpicuâ, ipſa Jlluſtrior Virtute quàm genere, ut quæ veram animi Nobilitatē à teneris unguiculis ſtuduerit comparare. Cænobium præfatum ingreſſa eſt, invitis parentibus, ijſdemque multum obnitentibus, Monaſticen eſt profeſſa. Ob eximia deinceps talenta ſummæ Virtutis decora ejuſdem loci Abbatiſſa electa: neminem radijs eximiæ perfectionis perſtrinxit; merito Culmen Culmenſis Cænobij celebrata. Hæc Monaſterium non ſolum ſuum perditiſſimo hoc tempore ſtrenuè reformavit, ſanctioris vitæ Gymnaſium & Palæſtram conſtituit, ſed & quinque alia mira felicitate condidit; quibus lectiſſimarū Virginum Nobilem omnino Coloniam induxit. Quin & Apoſtolico laborans Zelo, ut longè latéque Hæreſes profligarentur & Hæretici in viam Veritatis & ad gremium Catholicæ reducerentur Eccleſiæ, Collegium inſigne Patrum Societatis Jeſu Torunij fundavit, & veteri noſtrorum more, omnium Novorum Ordinum Patronos agentium, Patres illos inſigniter fovit & promovit: verè altera è Chriſti diſciplina Magdalena, è Schola Sancti Patris Benedicti Scholaſtica, cum inſignibus probatiſſimæ pietatis, digniſſimæ Humilitatis, & ferventiſſimi Zeli exemplis, hocce ſæculum noſtrum, in ampliſſimo Poloniæ Regno, haud leviter exornaſſet, & ſacrum Ordinis rigorem latius reſtituiſſet, plurimaſque ex lectiore Regni Nobilitate Virgines Numini lucrata adduxiſſet, ad præmia felicitatis æternæ evocata eſt. *Ex Menologio Polonico, Abr. Bzovio, Crammero.*

Ven. Magdalena Abbat. Culmenſis.

Reformatrix ſtrenua.

Collegium Patrum Societat. fundat.

Jn Hiſpanijs mirâ effulget perfectioris vitæ ſummæque eruditionis famâ Reverendiſsimus & Jlluſtriſsimus Dominus P. F. Maurus de Villaroel; ex Monacho Sancti Salvatoris de Lorenzana in Regno Galletiæ, ac Congregationis Benedictinæ Generali, deinde Abbate Sancti Vincentij Salmanticenſis, primùm Epiſcopus Sacenſis, demum Oſcenſis in Regno Aragoniæ pro meritis electus Epiſcopus, ubi relinquens manifeſtæ ſanctitatis inſignia, uſque hodie ſummo in honore habetur. *Ex Relat. R. P. F. Franciſci de Ayaer. Mon. S. Turibij.*

Maurus de Villa-Roel.

Memorabili ad omnem æternitatem Charitatis in proximum exemplo Galliarum Regno prælucet Cæcilia à Sancto Carolo Cognominata, illuſtriſſimæ proſapiæ (familiæ taceturr nomen) Virgo lectiſſima, ſed vitæ ſpectatior ſanctitate, ob hanc ipſam digniſſima, quæ paucis poſt Monaſticæ vitæ perfectionem annis, Novitijs præficeretur, non tam pro Magiſtra, quàm exemplari & ſpeculo perfectionis futura. Hæc verè ardentiſſimo Charitatis

Ven. Cæcilia à S. Carolo.

catis vulnerata telo, præmatura quidem, ſed felici admodúm morte, vitam ſanctiſſimam terminavit: Cum enim inaudiſſet, ſororem quandam magni nominis, quæ tunc Monaſterio præerât, cum Cæcilia Religioni Calvariæ nomen dediſſet, peſtilenti febre graviter & periculosè decumbere, miſerata pijſſimè tam charæ matris dolores & periculum, magna animi contentione DEUM precata eſt, ut ægram valetudini redderet & vivam ſervaret, pro qua promptiſſimè ipſa ſuâ parata eſſet vitam offerre. Audivit factam ex ardenti charitate orationem DEUS; ipſaque Cæcilia paulo poſt lethali conſumpta morbo exceſſit, alterâ ſuperſtite & priſtinæ redditâ Sanitati. *Ex R. P. Amando Tribout.*

Pro moritura Numini ſe offerens impetrat.

Jn Germania, in immani Catholicæ Religionis, & Monaſticæ Vitæ perſequutione, cœlo ſe probant, multa Religioſorum pectorum millia, alijſque conſilio Chriſti, de civitate in civitatem fugientibus, alijs, in Voluntarium pro Numine Sacrificium ſeſe offerentibus; incredibile dictu eſt, quanta ſeſe exempla prodiderint, admirandæ in omni Martyrio patientiæ, in fame, ſiti, nuditate, inque omnibus periculis conſtantiæ & magnanimitatis.

Noſtrorum invicta Generoſitas.

Novimus ipſi qui indigniſſima, & atrociſſima, ipſa quoque morte duriora paſſi, Divina tamen protegente gratia, ad multorum ſalutem reſervati, ipſis hoſtibus, ob incredibilem, in omni tribulatione, dolore & angore patientiam ſummæ extitere admirationi. Sunt qui famem extremam, nuditatem, carceres, vincula, verbera crudelia experti, ut pedem tamen è ſacra moverent ſtatione nunquam conſenſere. Fuit, qui defluas ſterquilinij aquas, quantum capere corpus humanum poterat, violenter infuſas, bibere coactus, toto dein conniſu Hæreticorum & inſultu pedibus protritus, ingens mortis periculum, æquiſſima fronte, animo ſereniſſimo, patientiſſimè toleravit; imo gratias Numini immenſas egit, quod ejus cauſa hæc pateretur. Paucos, de quibus conſtet, jugularunt omnino & peremerunt, vel quod paria ab exercitibus noſtris metuerent, vel quod inde Martyrum honorandos titulo ſcirent & inviderent; etſi unus præ alio crudeliùs ſæviret, & multi qui necem inter ſupplicia evaſerant, poſtea ex nimia â tormentis debilitate interirent. Jn Monaſterio Jmperiali Weingarttenſi juvenem Fratrem Venerabilem F. Rupertum ex Jlluſtriſſima familia Comitum Khuon de Belaſij, Liechtenberg &c. natum Carolo, Matre Perpetuâ Comitiſsâ de Lamberg Supremi S. C. M. Cubicularij Joan. Maximiliani amitâ, Joan. Jacobi Archiepiſcopi Saliſburgenſis ex fratre nepotem, innocentiſſimæ vitæ juvenem, cæteris Religioſis vix fuga ſervatis atrociſſimâ febri detentum, immaniter tractarunt, horrendum verberibus dedolarunt, aliquoties, donec nigreſceret ſuſpenderunt, ſeminecem de novo cruciarunt, donec demum aliquis aſciam capiti gravi ictu infligeret infigeretque, & generoſiſſimus adoleſcentis animus carcere corporis ſolutus, ad præmia Martyrum evolaret, quod non ſemel ipſus prædixerat, &, quod mirabile! hoſtis adventum, nemine ſuſpicante diſertè deſignans, quà fugiendum eſſet, ſeriò monuerat, ne in hoſtis manus inciderent; uti revera res ſeſe habuit, hoſte, unde nunquam putabatur, fugientes excipiente & trucidante; & qua venturus credebatur, omnibus ſecurè evadentibus. Projectum nudum in lectiſternij ſacco juvenis cadaver, ea, eo ipſo colore, corporis reliquit lineamenta, cujuſmodi in ſacra Chriſti apparent ſyndone, apparentibus profundi in capite vulneris ſignis, & circumfluentis undique ſanguinis, argumentis quoque evidentibus caſtiſſimæ mentis, pedis alterius ſupra alterum ab ipſa coxendice & utriuſque brachij & manus obiectu, Pudorem protegentium. Fuit vitæ verè innocentiſſimæ; juratus ſui corporis hoſtis, tanto obedientiæ ſtudio, ut juſſus, in ardentem fornacem certò ſe commiſſurus videretur, abſtinentiæ & devotionis ſtudio addictiſſimus, abhorrere ab omnibus ſæculi ſolatijs, ſolide comprobatus, nihilque abhorrens magis, quàm de ſuorum inaudire Nobilitate, nudis plerumque genubus, ſacris aſſuetus exercitijs & orationi incumbere, quibus tantopere intentus erat, ut ſi circum omnia ruerent, ipſe immotus & quaſi inſenſibilis, nulla ſe penitus ratio-

Calamitates noſtrorum tempore belli German.

F. Rupertus Khuon â Belaſij.

Horribiliter tractatur & occiditur.

Ejus vita innocentia.

ratione moveret, vel circumſpiceret, nulli ſermoni attentus, niſi de Divinis rebus eſſet, talis per omnia, qualem primævo Ordinis ſæculo, optimum quemvis fuiſſe, nobis imaginamur. Sepultus in Cæmiterio Fratrum occultè fuit à fidelibus famulis, hoſtibus tunc fortè alioſum evocatis, è cujus tumuli medio, unica atque elegantiſſima frumenti excrevit ſpica, quam cum pro theſauro, tanquam Martyris, nuper Novitiorum magiſter ad maturitatem expectaremus, uti mors illum, ita & meſſor mihi præmaturè cum gramine demeſſuit, meamque multum lugentis expectationem deluſit. Occubuit expectatiſſima ſibi die & hora 6. Julij, ipsâ Apoſtolorum Petri & Pauli Octavâ, conſummatus in brevi, & explens tempora multa; cujus memoria extat in Benedictione.

Frumenti ſpica unica tumulo excreſcens.

Wilhelmus Rivius Abbas Abdingkhofenſis.

Extinguitur hoc etiam anno lucidum Prælatorum in Germania ſydus Reverendiſſimus Pater ac Dominus Wilhelmus Rivius Abbas digniſſimus Monaſterij Sanctorum Petri & Pauli Abdingkhofenſis, Zelator diſciplinæ Monaſticæ ferventiſſimus; de Ordine noſtro ſummoperè meritus, alia inter beneficia viris præſtita, plurima per Weſtphaliam & Saxoniam Virginum reformans Monaſteria, & novo fervore ſacras Virgines accendens, magno inde fructu, & ædificatione fidelium conſequentibus. Vivere in terris deſijt hoc anno poſt decantatas Matutinas S. Michaëlis Archangeli, inter verba beatiſſimæ mortis prænuncia & magna ſupremæ luctæ ſolatia: *Maria Mater Gratiæ, &c. & horâ mortis ſuſcipe*, ſuſceptus inque ſomnũ deſideratiſſimæ, poſt tot labores, quietis reſolutus. *Ex monim. ejuſdem Cœnobij communicante Reverendiſſimo loci Abbate Leonardo van der Becke, &c.*

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. XXXIII.
Sancti Patris Benedicti. M. C. LIII.

Ven. Anna de Goulefſne.

Miraculum noſtræ ætatis inſolentiſsimum, non ſine ſacro horrore & religioſiſsima reverentia prodendum. Horret autem animus noſtris referre verbis, quod ipſiſmet ſancti ſcriptoris poſſumus, de ſanctæ memoriæ, æqualis noſtræ, Annæ de Goulefſne, poſtea, uti diximus Annæ Mariæ à Jeſu Crucifixo dictæ, vita admirabili prorſus, Divinique Numinis in ipſam Gratiarum profuſionibus, planè inexhauſtis. Sic ergo habet: Sæpè inter Miſſarum ſolemnia, puellum Divina facie, ſole ipſo clariorem in ſacra hoſtia conſpiciebat; ſæpè Divinis luminibus colluſtrata undecunque radiabat, atque ea, quæ non licet homini loqui, Deo præceptore, ſibi diſtinctiſsimè explicata mirabatur. Sæpè cum pro Religionis more ſtatis horis decumbere vellet, fiebat ſuper eam Omnipotentis Dei manus, raptamque in extaſim, noctes integras cubili aſtantem, quæ ad Matutinas, fores pulſabat, Soror ſtupens reperiebat. Jnterdum ubi ex Obedientia, vel operi manuum, vel ſcriptioni vacabat, cadebat ſuper eam exceſſus, converſiſque licet in cœlum, fixiſque oculis, ita tamen perfectè (res mira!) opus exequebatur, atque ſi tota ingenij & mentis induſtria, in id ſolum incubuiſſet. Humilem animum deprimebant eminentiſsima hæc chariſmata, tanto ſiquidem candore, tantâ innocentiâ & ſimplicitate Patribus Spiritualibus, quos ad probandum hujuſmodi Spiritum, ſi ex Deo eſſet, ſæpè Superiores adhibebant, morem gerebat in omnibus, ut non ſolum ex fructibus arboris nobiliſsimæ bonitatem augurarentur, ſed potiſsimum ex ſubjectione & Obedientia, quæ mirabilius in hoc ſydere emicabant, quam ipſimet inviſitati motus.

Ejus Viſiones.

Raptus extatici.

Stupenda gratia.

Stupendum prorſus, quod ſequitur: Die ſacro Paraſceves, annui Tyrocinij, ubi dirè ſemet flagellis cecidiſſet, juxta Congregationis ritum, in Cella *Calvaria* nuncupata (quippe quæ ipſam ad vivam referret) ac circa meridiem, ante prandium, extenſis brachijs, ter *Pater* & *Ave* recitaret, viſa eſt ab omnibus, ipſa Anna, inibi mirabiliter extendi, atque in Crucifixi morem deductis manibus, brachijs pedibuſque inviſibiliter aptari, abſcedenteq; Conventu, ex Superioris mandato, ipſa cum nonnullis ex antiquioribus remanſit, hujuſmodi Crucifixionis, quis futurus eſſet exitus, obſervatura. Viditque per tres horas, in hac corporis violentiſsima extenſione, debilem Virginem, viribus exhauſtam, jejunam, immotam perſeveraſſe; quo tempore eam dolorum ſuorum acerbiſsimorum participem nobiliter eſſe-

Sacris ſtigmatibus inſignitur.

effeciſſe Chriſtum Dominum, eo credibilius eſt, quod ſeipſam colligens Virginali pudore tota ſuffuſa, tota humili verecundia erubeſcens apparuit, manibus, pedibus, lateri, vulnerum veſtigijs impreſſis, incredibili in his partibus facto dolore, qui ſingulis diebus Veneris augebatur. Stygmata hæc, multo ſanguine manarunt aliquamdiu; ſed importunis precibus, innumeris corporis afflictationibus, congeminatis ſuſpirijs à DEO obtinuit, ut dolores nihil minuerentur, ſed nullum Divini in eam amoris ſenſibile ſignum pateſceret. Præter illa ſacratiſſima vulnera, in partem acerbiſsimorum cruciatuum, quibus auguſtiſsimum Chriſti Domini caput, aculeato diademate redimitum inhorruit, adſcita eſt, tanta dolorum vehementia, ut ſingulis Ferijs ſextis moritura crederetur. Die Feſto Jnventionis Sanctæ Crucis, idem Crucifixionis genus iterum contigit, ſtupentibus & videntibus omnibus. Pulſato etenim ultimo ictu horæ meridianæ, obſervabant, manu quadam inviſibili, extendi Virginis corpus modeſtiſsimè, decentiſsiméque alternatim brachia, pedes, manuſque luxante, ſtatimque ac tertia hora dabatur, priſtino ſtatui corpus mirabiliter reſtituente. Communicavit inſuper perfectiſsimè intimis agoniæ Sponſi dilectiſsimi mœroribus, quibus triſtem eſſe ad mortem, ſacratiſsimam animam querebatur. His, alijſque ſingularis in ipſam Divinæ benevolentiæ monimentis, ſed præcipuè, qua ſe indies magis deijciebat mirabili humilitate, motus Confeſſarius, probavit innocentem hanc mentem paſci debere cœleſti edulio quotidie ſumpta ſacratiſsima Euchariſtia. Jnde locupletiſsimis DEI miſerentis benedictionibus afficiebatur, tota ſpiritualem ignem ſpirans, tota amore ebria, tota in DEUM extra ſe rapta. Cum autem Divina patiebatur ſenſuumque omnium motibus orbata, pæne mortua credebatur, ſi Superiorum alicui videbatur, aliquid ei intimandum; Verbulum hoc (*Obedientia*) pronunciabat, & ſtatim in Auribus Cordis Annæ, vox quædam arcana inſonabat, quæ de Voluntate & mandato Matris eam admonens, relicto DEO ipſo, totam jubentis imperio mancipabat. *Huc uſque ſcriptor, dignior, ut propior nobis tantarum rerum relatione, & R. P. Tribout.*

Ea viſibilia ſigna tolli ſuppliciter exorat.

Ita & agonizanti in horto compatiebatur.

Extaſes mirabiles, quas inter obedientia ſola pravalet.

Feliciſsimi noſtrorum ex tot laboribus & periculis in Anglia ſucceſſus, DEO ipſo mirificè ſuorum tam generoſorum pugilum conatus commendante; Romano item Pontifice merita eorumdem agnoſcente & probante, atque ad inſtantiam Reverendiſsimi & Jlluſtriſsimi viri Domini Abbatis Conſtantini Cajetani, Collegium Gregorianum in Urbe ijſdem Congregationis Anglicanæ Patribus, eorumdemque pari intentione in idipſum propagandæ Fidei Catholicæ ſtudium educatis alumnis, aſsignante. Jnſtrumentum Conventionũ & promiſsionum factarum per Collegium Gregorianum de Urbe, cum ſacra Congregatione de Propaganda Fide, ſubijcimus.

Jn Nomine Domini Amen.

Anno à Nativitate ejuſdem Domini noſtri JESU Chriſti, Milleſimo ſexcenteſimo trigeſimo ſecundo. Jndictione 15. *die vero* 7. *Maij. Pontificatus autem Sanctiſſimi in Chriſto Patris & D. N. Urbani Divina providentia Papæ VIII. Anno nono: Cum ſit, quod A. R. D. Conſtantinus Cajetanus Syracuſanus, Abbas S. Baronti ex Congregatione Caſinenſi Collegium Monachorum Benedictinorum Gregorianum nuncupatum in Alma Urbe trans Tyberim prope Ædes S. P. BENEDICTI erigi, multiſque Privilegijs & gratijs, à felicis recordationis Gregorio XV. muniri curaverit, prout latius in litteris Apoſtolicis ſub plumbo expeditis* 15. *Kal. Junij* 1621. *Cumque idem R. D. Conſtantinus in eiſdem litteris, ejuſdem Gregoriani Collegij Abbas Præſidens perpetuus conſtitutus, conſiderans inter Divina opera, juxta Sanctum Dionyſium Areopagitam, illud eſſe Diviniſſimum, quod potiſſimum ad ſalutem animarum ordinatur, recolenſque S. P. Benedictum, innumerabileſque illius alumnos & Monachos ab initio inſtitutæ Religionis Benedinorum per plura ſubſequentia ſæcula pro infidelium Hæreticorum & Schiſmaticorum converſione & ſalute laboribus plurimis, ac itineribus Maximis inſudaſſe & profuſo etiam ſanguine, & denique vita ipſa decertaſſe, ac illorum exempla ſibi proponens, veſtigiaque ſequi ac premere volens, Sacræ de propaganda Fide Congregationis ab eodem Pontifice anno* 1622. *erectæ Jnſtituto inhærens, ac de illius Patrocinio & auxilio confiſus, ad omnipotentis DEI gloriam,*

Erectio & confirmatio Collegij S. Gregorij in Urbe.

Urbani VIII. Diploma.

ejuſq; ſancti Evangelij per univerſum mundum propagationem ejdem Sacræ Congregationi idem Collegium innixum eſſe cupiens, infra præfata publico Inſtrumento, ac ſolemni ſtipulationis vinculo firmanda & obſervanda obtulerit: Cumque ejuſmodi oblatio in ſacra Congregatione de Propaganda Fide bis fuerit, referente Eminentiſſimo & Reverendiſſimo Domino Cardinale S. Sixti, examinata, & tandem poſt maturam deliberationem admiſſa & acceptata, idemque Eminentiſſimus & Reverendiſſimus Dn. Cardinalis S. Sixti, & perilluſtris ac Rev.mus Dominus Franciſcus Ingolus ejuſdem ſacræ Congregationis Secretarius, ad eamdem oblationem recipiendam, ac ſuper ea Inſtrumentum eis benè viſum conficiendum fuerint deputati, eiſque data facultas, ut eumdem Abbatem Præſidentem, ejuſque Succeſſores totumque Collegium præfatum, ſub Patrocinio & Tutela S. Congregationis (ſalvis contentis in Bulla dicta Gregorij XV. & Juribus Dominorum Protectorum dicti Collegij) reciperent: qui Abbas Præſidens, Succeſſores & collegium præfatum propterea nullo modo dubitare poſſunt, quin eadem ſacra Congregatio ex ſua benignitate eiſdem omne auxilium, patrocinium ac favorem præſtitura ſit, quam in creditis dicti Collegij exigendis, quam in ſupplicando Sanctiſſimo D. N. Papæ, ut Privilegia & prærogativas Collegioru͂ Pontificiorum, præſertim in ordinatione Alumnorum ipſius Collegij, tam ſæcularium, quam Regularium, eorumq; promotionem ad Magiſteria litteraria, aliaſque gratias concedere dignetur.

Ad Inſtantiam Rev.mi Abbatis Conſt. Caietani.

Hinc eſt quod in eis dictus A. R. D. Conſtantinus Cajetanus Abbas S. Baronti ex Congregatione Caſinenſi & Gregoriani Collegij de Urbe Abbas Præſidens (ſalvo & reſervato inprimis & ante omnia conſenſu & beneplacito Sanctiſſimi D. N. Papæ, præſenti Inſtrumento & omnibus in eo contentis, nec non ſalvis omnibus & ſingulis in Apoſtolicis litteris Erectionis Gregorij Collegij de Urbe contentis, ſalviſque in omnibus & per omnia Juribus & Prærogativis Eminentiſſimi Domini Cardinalis pro tempore Protectoris, quibus per hanc oblationem, & infradictas conventiones & promiſſiones derogare nullo modo intendit, quod in omnibus & ſingulis infra dicendis repetitum eſſe voluit, & declaravit ſponte omnibuſque per ſe & ſuos in dicto Collegio Succeſſores in infinitum. Idem Collegium Gregorianum de Urbe nuncupatum Patrocinio, auxilio & tutulæ dictæ ſacræ Congregationis de Propaganda Fide ſubmittendo promiſit & convenit eidem ſacræ Congregationi, & pro eâ dictis Eminentiſſimo & Reverendiſſimo Domino Cardinali, & Perilluſtri ac Rev.mo Domino Franciſco Ingolo ut ſupra deputatis, præſentibus, & perpetuis futuris temporibus, quod in præfato Collegio, ad habitum & Profeſſionem non recipientur, nec acceptabuntur, niſi, qui ultra Vota Monaſtica in Religione Benedictina conſueta, quartum etiam Votum Miſſionis emiſerint, ſub infra ſcripta forma: Ego N. promitto & juro ac voveo, quod ad nutum ac mandatum Sacræ Congregationis de propaganda Fide, ad ea loca, prædicandi Evangelij, gratia, juxta Ejuſdem ſacræ Congregationis Inſtitutum & Regulas me transferam, ut quæ, etſi longiſſimè diſſita ab Urbe fuerint illius Eminentiſſimi Domini Cardinalis me deſtinaverint, eo miſerint. Sic me DEUS adjuvet & hæc ſancta DEI Evangelia. Quod ſi alibi profeſſi, & in numero Monachorum Collegiorum præfati Collegij Profeſſorum adſcribi voluerint; idem Votum Miſſionis, præſcripta forma ſervata emittere omnino teneantur, exceptis Abbate & Miniſtris pro tempore ipſi Collegio inſervientibus.

Alumni diverſarum Nationum.

Secundo promiſit & convenit etiam, quod in eodem Collegio Alumni diverſarum nationum ad Ejuſdem Sacræ Congregationis mandatum, pro habitantium tamen commoditate & capacitate, recipientur, in eóque inſtruentur, & ſi Collegeij reditus excreverint, adeò, quod ſupportatis oneribus Collegij ſupererit unde ali & nutriri poſſint, de victu & veſtitu, alijſque neceſſarijs providebuntur. Hujuſmodi autem Alumnis licitum ſit, ſi voluerint, abſque alia dictæ Congregationis licentia, aut aſſenſu, in eoden Collegio Religionem Benedictinam profiteri, in alijs vero Religionibus, aut in Benedictina, alibi tamen quam in dicto Collegio, minimè, niſi ſervata forma Juramenti, ab eadem ſacra Congregatione Alumnis Collegiorum Pontificiorum præſcripti, quod Iuramentum ijdem Alumni in manibus Abbatis Præſidentis ejuſdem Collegij pro tempore, præſtare omnino debeant ac teneantur, eodem prorſus modo, quo illud ab Alumnis Pontificijs præſtatur, cujus quidem Juramenti formula, in calce præſentis Inſtrumenti erit regiſtranda: addita clauſula pro Religione Benedictinorum ad favorem Collegij, juxta ſuperius adnotata. Et præmiſſa omnia & ſingula, dicti Eminentiſſimus & Rev.mus Dominus

Car-

Cardinalis S. Sixti, & Perilluſtris & Rev.mus Dominus Franciſcus Jngolus, ut ſupra deputati, & vigore facultatis & auctoritatis, eis per dictam ſacram Congregationem indultæ, acceptando (ſalvis contentis in dicta Bulla & Juribus Domini Cardinalis Protectoris pro tempore) idem Collegium Gregorianum nuncupatum de Urbe, illiuſque Abbates Præſidentes pro tempore, Monachóſque, Alumnos, Miniſtros, &c. Agentes, quoſcunque, ſub Patrocinio auxilio & favore Ejuſdem Congregationis de Propaganda Fide, benignè in Domino receperunt & amplexi fuerunt. A qua ſacra Congregatione pro ſua benignitate idem Collegium, Abbas, Præſides & Succeſſores, aliique præfati expectare poterunt omne auxilium, Patrocinium & favorem, tam in creditis dicti Collegij exigendis, quam in ſupplicando Sanctiſſimo D. N. Papæ, ut Privilegia, prærogativas, & alias oportunas gratias Collegiorum Pontificiorum, & præſertim circa Ordinationem Alumnorum ipſius Collegij tam Regularium quam ſæcularium, eorumque promoti-nem ad Gradus & Magiſteria litteraria concedere & elargiri dignetur. Quæ omnia & ſingula præmiſſa, dictus A. R. D. Abbas promiſit per ſe & ſuos in dicto munere Succeſſores in perpetuum attendere, & ad unguem ac inviolabiliter obſervare & complere; eaque fecit, ac facere dixit ob ſingularem devotionem quam gerit erga Eandem ſacram Congregationem, ejuſque ſanctum Jnſtitutum, quod eſt, propagandi Catholicam Fidem in Univerſo Orbe. Pro quibus idem A. R. D. Abbas ſe ejuſque Succeſſores in infinitum, ac dictum Collegium, & illius bona quæcunque tam mobilia quam ſtabilia, Jura, credita & actiones quaſcunque præſentes & futuras obligavit in forma Cameræ Apoſtolicæ cum Clauſulis, &c. citra &c. Poſita manu ad pectus &c. Super quibus &c. Actum Romæ in Ædibus Monaſterij S. Petri ad Vincula, cujus Eccleſiæ dictus Eminentiſſimus Dominus Cardinalis S. Sixti, eſt Titularis, ibidem præſentibus Admodum Illuſtr. & Adm. Reverendis Domino Papirio Silveſtrio filio Jlluſt. Equitis Cinthij Silveſtrij de Cingulo Auximanæ Diœceſ. & A. R. D. Maria fil. quon. Ioan. Baptiſtæ Oldoini Ianuen. teſtibus ad prædicta vocatis, habitis, atque rogatis.

Sub Patrocinio S. Congreg. de Propaganda Fide.

Ad eamdem propagandam obligati.

FORMULA JURAMENTI AB ALUMNIS Collegij Gregoriani de Urbe præſtandi.

Formula Juramenti præſtandi.

Egò N. filius N. Diœceſis N. plenam habens Jnſtituti hujus Collegij Notitiam, Legibus & Conſtitutionibus ipſius, quas juxta Superiorum explicationem amplector, me ſponte ſubijcio, eaſque pro poſſe obſervare promitto. Jnſuper ſpondeo & juro, quod dum in hoc Collegio permanebo, & poſtquam abeo quocunque modo, ſive completis, ſive non completis ſtudijs, exiero, ante elapſum triennium, nullam Religionem Societatē aut Congregationem Regularem, præterquam in Religione Benedictina, & in hoc Collegio Gregoriano de Urbe, ſine ſpeciali ſedis Apoſtolicæ licentiâ, vel Ejuſdem Sedis Nuntij ingrediar, neque in earum aliqua Profeſſionem emittam. Jtem ſpondeo & juro, quod Volente Eminentiſſimo Protectore, aut dicta ſacra Congregatione de Propaganda Fide, aut ejuſdem Sedis nuntio, Statum Eccleſiaſticum amplectar, & ad omnes ſacros. etiam Presbyteratus Ordines, cum Superioribus viſum fuerit promovebor. Denique ſpondeo & juro, quod Ejuſdem Eminentiſſimi Cardinalis Protectoris, vel præfatæ Congregationis de Propaganda Fide, vel ejuſdem Sedis Nuntij, ſine mora, in provinciam meam revertar, ut ibi in Divinis adminiſtrandis, laborem meum ac operam pro ſalute animarum, impendam, quod etiam præſtabo, ſi cum præfatæ Sedis licentia; aut poſt triennium præfatum ſine dicta licentia, Religionem, Societatem aut Congregationem Regularem ingreſſus fuero, & in earum aliqua profeſſionem emiſero. Sic me DEUS adjuvet, & hæc ſancta DEI Evangelia.

Pro Domino Dominico Fonthia Curiæ Cauſarum Cameræ Apoſtolicæ Not. de promiſſis rogato, Ego Adrianus Gallus ejuſdem Curiæ Not. præſens Jnſtrumentum ſubſcripſi, & publicavi, rogatus.

Adeo dignam obſervatione hanc Anglicanæ de Propaganda in Patria Fide, prolationem, & cum ſacra Congregatione Romana unionem præfatus Reverendiſſimus & Jlluſtriſſimus Abbas & Marchio Cajetanus habuit, ut me ſequenti ſtatim anno, pro evulgatione commodiore tam ſanctæ intentionis ſummopere in Martyrologio ſeu Menologio hoc ipſum inſerere exoraverit, his ipſis quæ miſerat Verbis.

Nonis Maij: Romæ Feſtiva Commemoratio S. Gabrielis Archangeli, in Collegij Gregoriani Ordinis S. BENEDICTI, ejuſque Alumnorum per univerſum mundum, Fidem Chriſtianam æque ac Catholicam propagantium, Cuſtodem ac Patronum

Commemoratio Anniverſaria Inſtitutionis.

num cooptati, eò quòd ea ipſa die & annò Chriſti 1632. ejuſdem Collegij unio facta eſt cum ſacra Eminentiſſimorum Dominorum S. R. E. Cardinalium Congregatione de Propaganda Fide.

Innotuit ſtatim hoc annò 1633. feliciſſimum hoc noſtrorum ſeſe pro Chriſti nomine & Romanæ Eccleſiæ Fide aſſerenda, victimas offerentium ſtudium, multóſque mirificè accendit, inſigni deinceps fructu conſequente.

Ven. Marina de Eſcobar. Evolavit hoc ipſo anno 1633. 9. Junij ad perennes cœli delicias, Marina de Eſcobar Virgo Hiſpana Nobilitate Generis, ac virtutum omnium ornamentis excultiſſima, quæ inter cæteros cœli cives, ſingulari cultu Sanctiſſimum Patrem noſtrum BENEDICTUM venerabatur, quem non ſemel ſibi adſtitem, & ſalutis ſolatijque plena documenta tradentem audire & intueri meruit. *S. P. Benedictus ipſi familiaris.* Ille occurrens quandoque in Comitatu diverſorum Cœlitum, ſequentia monita concionabundus ingeſſit, merito huc referenda, ut & alij tam Divinis inſtruantur & concitentur dictatis. Thema ſeu proloquium orationis erat, illud Matthæi 5. *Beati pauperes Spiritu, &c.* Tum verba ſic orſus eſt texere: *Verè beati pauperes Spiritu, & qui ob DEI honorem patiuntur multa, hi enim erunt divites & à benignâ Domini manu multis donis boniſque replebuntur: Tu verò anima mea* (Marina) ex ſingulari providentia, pulverē terræ contempſiſti, tam prompta voluntate, tam læto corde, quod tibi à Domino datum eſt, ut parata fueris omnia Regna omneſque mundi theſauros abijcere & conculcare. *Mira exhortatio.* Nunc anima mea per vinculum Charitatis, fortiter alligata es DEO, & DEUS tibi, qui etiam præter ingentes gratias, quas citra omne meritum tuum, ex puriſſimo amore in te effudit, plures adhuc accumulabit tibi, quarum tamen notitiam in hâc terra nullam habitura es; Multa imo vero plurima largitus eſt Tibi DEUS. Adnitere ergo mea Anima, ut pro viribus tuis gratam te præſtes tantis miſerationibus ac beneficijs tibi collatis. Cura diligenter ut talenta, quæ Dominus tibi credidit, cum fœnore reddas, ad quod aderit tibi Dominus exuberanti cum auxilio, ut exequi tanto ferventius id poſſis quod abs te rationes debiti tui poſcunt. Quæ gratia, quoniam omne meritum tuum longè ſuperat, habes unde te in conſpectu Divinæ Majeſtatis quam profundiſſimè deprimas. *Humilitas commendatur.* Nec dubites Anima mea, quin aſſiduâ exercitatione Virtutum amoris Divini, quo te Dominus intimè amplectitur, ſemper ſis particeps futura, modo tu hanc flammam charitatis, per tuam extingui ſocordiam non ſinas. Quanta vero res ſit, DEUM amare, & amari à DEO, non eſt animus hoc loco tibi pluribus explicare, Dominus hoc facere per ſeipſum dignabitur. Interim hoc unum habe, Te in omnem æternitatem permanſuram apud DEUM; qui ſit Benedictus! Perge proin ſolatio plena perſeverare in pace & tranquillitate animi tui. His dictis S. Pater ipſi benè precatus cum cæteris videri deſijt. Sed & pluries deinceps eidem, maximè ſub extremos vitæ dies ipſi apparuit, & tandem felicem mortem prænunciavit: *Mors prænunciata.* quam præceſſurus eſſet Adventus Deiparæ cum Angelorum, aliorumque Cœlitum Choro, ejus animum in cœleſtia ſubvecturæ: quin & ipſum Regem Gloriæ venturum obviam prædicebat, ſponſamque ſibi chariſſimam dulci pacis oſculo exceptam, in præparatum puriſſimæ Voluptatis thalamum deducturum. *Mors beatiſſima.* Quæ omnia quarto poſt die evenere, quando Marina poſt graviſſimas cum dæmone luctas, mille identidem in Cœlum præmiſſis ſuſpirijs, inter ſuaviſſima JESU & MARIÆ Nomina, in ſponſi ſui amplexus feliciſſimè evolavit. *Ex Vita ejuſdem Marinæ.*

Clauſit hoc ipſo quoque anno curſum Vitæ laudabilis Venerabilis P. D. JOANNES BAPTISTA NANUS ex Patricio Veneto Monachus Caſinas. Elogium vitæ ut accepimus, dignum eſt ut inſeramus.

Ioan. Bapt. Nanus. *Adoleſcens pietatem, humanioreſque diſciplinas in ſeminario Romano edoctus eſt Rei Maritimæ poſtmodum, Venetæ nobilitatis inſtituto, aliquandiu operam navavit: tum Pariſijs biennio, mox triennio Madriti cum Reipublicæ ad eos Reges Oratoribus exacto, non vulgarem ex Aulis, ex diverſarum gentium conſuetudine uſum, ac prudentiam collegit. E Gallijs Belgium, & Germaniam: Ex Hiſpania Luſitaniam omnem animi gratia peragravit.* *Studia ejus.* *Venetias*

tias regreſſus alia ex aliȷs munera publico bono ad annum ætatis trigeſimum ſextum prudenter adminiſtravit.

Ejus in Rep. munera.

Quo tempore introſpectâ Divinitus rerum caducarũ, quæ fucato ſplendore mortalium mentes excæcat, inaniſſimâ vanitate, animum honoribus, ac ſæculo multam ſalutem dicere, ne ſuæ ſaluti dicere cogeretur, induxit.

Fit Monachus.

Ergo ad S, Georgȷ Majoris Venetiarum Monaſticen Profeſſus ex D. Benedicti placitis, omnem Cœnobȷ diſciplinam, & minutiſſimos quoſque ritus, cujuſvis prærogativæ, & immunitatis fugitans, ſtrenue ſectabatur.

Animi demiſſio.

In obeundis humilioribus obſequȷs promptus, & alacer, non erubuit inter juniores ſocios, homo id ætatis, à Veneta Nobilitate, graviſſimiſque Senatoribus videri publicè dum eas functiones exerceret, quæ primo ad Religionem ingreſſu Tyronibus committi ſolent, utpotè leviores, & puerilibus annis, atque imbecillitati magis accommodatæ: Noverat enim Chriſtianæ Philoſophiæ præcepta in Religioſo lycæo addiſcere volenti, cum cætera ſæculi perverſa dogmata, tum verò inprimis propoſteram recti verecundiam dediſcendam eſſe, maximumque exhiberi adultæ ſapientiæ argumentum, repueraſcere in Chriſti gratiam, ac deſipere.

Repueraſcere ſanctum.

Abſoluto tyrocinio, laxiùs vivendi opportunitatem ad arctiorem inſtituti cuſtodiam traduxit; haud ignarus, illiberalem eos, ac miſeram ſervitutem in Clauſtris ſervire, qui ſe in libertatem, quam liberè Numini addixerint, dennò conentur aſſerere; contra verò honeſtiſſimam eſſe, ac jucundiſſimam eorum conditionem, qui ſemel ultrò admiſſa votorum vincula ſtudioſiſſimè præcavent, nè diſſoluantur, nèvé procedente tempore minus firma evadant, & laxiora.

Ejus cura in votorum obſervatione.

Intra cellulam, quàm diutiſſimè latebat, ſtudioſus ſilentȷ cultor, & ſicuti amans continebat ſeſe: non deſidiæ & otio; ſed rerum divinarum contemplationi, lectioni ſacræ, ac ſtudȷs litterarum perpetuo vacans.

Studium contemplationis.

Imbecilli, ac fracta valetudine cum uteretur, & jugi, ac moleſta pituita laboraret, crebra deambulatione effœtum corpus recreabat; loco tamen quantùm poterat, remotiſſimo, nè cui moleſtiæ, vel impedimento eſſet; tum etiam ut ſecum ipſe multò præſtantioris Philoſophiæ exercitationi, quàm Peripatetici olim deambulando inſiſteret.

Nemini moleſtus.

Die noctuque Divinis laudibus celebrandis intererat ſemper, quo in genere piam eſſe animi alacritatem, & inflammatum ſtudium teſtabatur, inter primos acceſſus ad Chorum, inter noviſſimos receſſus.

Chori labor Deo gratus.

In exteriore totius corporis membrorum habitu ad eximiam Religioſæ modeſtiæ ſpeciem conformato, interior animi tranquillitas, & pulchritudo elucebant: Macies ac pallor vultus, quos inedia, vigiliæ, & cæteræ vitæ rigidioris incommoditates, non parum indulgentis naturæ ſeveritas invexerant, plurimum illi venerationis, ac reverentiæ conciliabant, nec vulgarem pietatis ſenſum afflabant intuentibus. Ne firmiſſimo ad omnem virtutem, ac ſanctimoniam præſidio, bonorumque omnium copioſiſſimo fonte ſeipſum propria ſocordia fraudaret; Miſſam quotidie faciebat, præclaram inter litandum religioſi animi ſignificationem præſeferens: Ad Aram niſi vocis, ac mentis precatione diù, attenteque meditatus non accedebat.

In Miſſa celebranda aſſiduus.

Qui ſciret, quanto nos ipſi ſtudio, animique puritate ad diviniſſima myſteria comparaverimus, tantumdem ex ȷs ſolere in nos utilitatis, ac fructus derivari. Ab omni faſtu, ac jactantia prorſus abhorrens, de ſeipſo, generis, ac Patriæ ſplendore, muneribus in Republica geſtis, nationum quas vidiſſet, varietate, ac moribus, Regum aulis, in quibus diù commoratus fuiſſet, nunquam loquebatur, niſi ab aliȷs interrogatus, idque etiam perparcè, ac pene invitus.

Ab omni faſtu alienus.

Magiſtratus verò, ac Dignitates in Religione tantum aberat, ut quæreret, ambiretuè, ut nihil accuratius fugeret, nihil pertimeſceret vehementius; in humili, ac laborioſo privatæ vitæ ſtatu ſub Obedientia jucundiſſimè conquieſcens; ut mihi verè videar poſſe affirmare, mortem illi, tùm alias ob cauſas, tum ob eam præſertim jucundiſſimam illi fuiſſe, quòd nullis dum moneſticæ diſciplinæ præfecturis functus vitæ curſu peropportunè fungeretur: Id verò Chriſtianæ demiſſionis ſublimitati, non abjectioris animi diffidentiæ ac languori adſcribendum eſſe argumento ſunt, in quotidianis miniſterȷs, quæ illi demandabantur, mira in obeundo ſedulitas, ac prudentia; ſed quo ſtudio altiores gradus, ac ſpecioſiora munera declinabat, eodem vulgarium functionum occupationes, ac abjectiora miniſteria ſectabatur.

Prophana abhorret loqui.

Mors illi jucundiſſima.

Sedulus in demandatis.

Trium votorum quæ in religioſa profeſſione nuncupaſſet, diligentiſſimum cuſtodem ſe præſtitit; nam integritatis, ac pudicitiæ ſtudium, & curam ſingularem, ſomni breves, productæ vigiliæ, parcior cibatus, & perpetuum fermè jejunium, multa frigoris, & æſtus perpeſſio, caſtiſſimi ſermones, otȷ fuga, vel eo tacente diſertiſſimè omnibus

Vitæ integritas.

Paupertas ejus.

nibus pervulgabant. Paupertatem vero ita colebat, ut ejus duritiem, & incommoda videretur habere in delicijs: Omni ſuperfluitate reſecta, res omnes ad vitæ uſuram neceſſarias ita uſurpabat, ut illud ex Regula ſecum repetens (Monachus omni extremitate contentus ſit) vetuſtiora novis, deteriora humilioribus præferret; hinc cubiculum non alio periſtromate, quàm religioſæ nuditatis ornatu ſpectabile; hinc habitus decens, non elegans, non tenuis, non ſordidus; hinc in libris, & cætera ſupellectile, nihil exquiſitè cultum, aut comptum.

Nulla curioſitas in Cella.

Nulla curioſitas, nulla ſæculum redolens inanemque virtutis animum conteſtans accuratior concinnitas viſebatur; ſi quos in Cænobijs aſpiceret comptiores, eorum vicem, & imprudentiam vehementer admirari ſolebat, ac dolere; quippe qui caſtiſſimam religioſi amictus ſpeciem profano cultu corrumpentes, non ſine gravi totius Ordinis injuria, & dedecore, ipſis etiam profanis hominibus, vel mediocri, ſeu probitate, ſeu prudentia præditis, ultrò ſe ipſi vaniſſima oſtentatione irridendos propinarent, eademque arte, atque induſtria exiſtimationis, ac famæ jacturam facerent, qua inanem gloriolam, & nominis celebritatem aucupari conarentur.

Vanitas ſcandaloſa ipſis ſæcularibus.

Nam ſicut Monaſtici veſtitus honeſtiſſima ſimplicitas Regibus olim in pretio, & admiratione fuit, ita nunc ſacrarum veſtium decorem adſcititij nitoris, & elegantiæ fuco contaminatum, ipſi etiam vulgo, & infimæ plebeculæ deridiculo eſſe conſpicimus, ac contemptui: ſiquidem mollia indumenta (ex D. Ber. veriſſimo ſenſu) animi mollitiem indicant, & vanum cor vanitatis notam ingerit corpori, nec tanto ſtudio corporis cultus curaretur, niſi mens prius neglecta fuiſſet inculta virtutibus (Ut in hæc tempora nimium ex vero cadere videamus illud ejuſdem Doctoris:

Jn Apolog. ad Gulicl. Abbatem.

Ibidem.

Jam Religionis antiquæ, non ſolum virtutem amiſimus, ſed nec ſpeciem retinemus. Habitus noſter qui humilitatis eſſe ſolebat inſigne, à Monachis noſtri temporis inſignũ geſtatur ſuperbiæ) Pecuniæ verò uſum ita oderat, ut ab ejus etiã contrectatione & aſpectu vehementer abhorreret; nec nummos apud ſe quamvis perexiguo numero vel tempore, nec in itinere conſtitutus reſidere patiebatur.

memorabile exemplum.

Venetijs in D. Georgij ſodalitio, quamvis ad religioſos uſus quoſcunque omnia ſibi ab Cænobij Oeconomis prolixiſſimè polliceri poſſet, nihil tamen ultra neceſſitatem quæſivit unquam, vel admiſit.

Nihil ultra neceſſitatem.

Sub Religioſam Profeſſionem, præter inſignem pecuniæ vim, in præſens numeratam, annuos ſcutatus biſcentum ſacrario de paterna hæreditate legaverat: De hac ille numerorum ſumma tantum abeſt, ut in veſtes, libros, aliaſvè hujuſmodi res quidpiam ſuo nomine expendi curaverit, ut ne præſens quidem eſſe, cum per Agnatos quotannis acuratiſſimè publicis Cænobij Miniſtris repreſentabatur, ſuſtineret.

Magnus revera vir.

At verò Obedientia virtutum omnium parens, ac cuſtos præcipuâ ſollicitudine culta ſemper ab eo eſt, & privatis ſtudijs, tametſi pietatis ſpecie & ſpiritualis profectus lenocinio blandirentur promptiſſimo animo prælata: Quo etiam fiebat, ut vitæ communis, & diſciplinæ ſectator acerrimus, conventus publicos perpetuo frequentaret, indictaſque omnibus functiones ſtudioſiſſimè amplecteretur.

Obedientiæ Virtus.

A ſuſcepta Religione ad extremum uſque ætatis annum carnium eſu, niſi gravi morbo implicitus decumberet in lecto, abſtinuit ſemper: quò difficilius factu videbatur illi perſuadere, ut ſtomacho in pejus quotidie prolabenti conſulturus, carnes eſitaret, tum ipſomet ſtomacho reclamante, qui meliores cibos magis aſpernaretur, ac reſpueret; tum animi decreto protractam ad illud tempus vivendi rationem, niſi periculoſa ægritudo intercederet, ad obitum uſque mordicus retinendi.

Abſtinentia.

Nihilominus admonenti mihi (quem vitæ ſuæ moderatorem eſſe voluerat) ut ſolidioribus eſcis confirmandæ virium imbecillitati paulatim aſſueſceret, nihil contra in excuſationẽ prætexens promptiſſimo animo obſequentem ſe preſtitit.

Ejus Confeſſarius.

Si quando ſuperiores ob tenuẽ hominis conſtitutionẽ & profectiores annos in publica Cænobij munerum diſtributione, quæ paulo laborioſiora, atque humiliora putantur, immunem illum reliquiſſent, ferre non poterat, cæteris in opere verſantibus nullum ſibi onus ſoluto, ac libero ferendum eſſe; nec quieſcebat quoad modeſtiſſimis precibus impetrata beneficij loco miniſterij cujuſpiam exercitatione, laboris immunitatem illam à ſe deprecaretur.

Viliſſima expetit.

Agebat jam annum ætatis quinquageſimum, Vitæ Monaſticæ quartum decimum, cum lethali febre correptus eſt. Toto ægritudinis tempore nulla vox in perferendo Morbo admittendiſque Medicamentis perturbati animi veſtigium, nullæ productioris vitæ cupiditatem, nullæ propinquantis mortis horrorẽ, vel metum præſeferens audita; lamentationes nullæ, nulli queſtus: ſed æquitas animi, moderatioque ſumma, & aamirabilis quædam in

Extrema Infirmitas.

omnibus

omnibus cum Divina Voluntate conformatio. (margin: *Reſignatio mentis.*) *Aliquot ante menſibus, quam ſupremùm ægrotaret, audivi ex eo cùm diceret, arbitrari ſe, fore, ut quamprimum diſcederet è vita; quippe qui vires quotidie prolabi, & notabilem in modum deficere ſentiret, ac ſuæ ſtirpis nonnullos laborantes itidem ex ſtomacho brevioris ævi fuiſſe recordaretur. At verò cùm gravius decumbenti in lecto ſemel aſſiderem: meus frater, inquit, hoc eodem invaletudinis genere conflictatus, annoſque totidem natus, quot ego nunc, naturæ conceſſit; ſignificans, quæ antea mecum de vicina morte commemoraſſet, ea inpræſens certiſſimo rei eventu comprobari. Demum tertio decimo ægritudinis die, ſuſceptis eximiæ pietatis ſpecie ſalutaribus Sacramentis, ingraveſcentis morbi vehementiæ ſuccumbens, animam placidiſſimè exhalavit.* (margin: *Mors felix.*) *Anno 1633. die 25. Februarij. Omnium animos qui aderant gravis religioſa permixtus iocunditate mœror invaſit, eo ſublato, cujus ad ſuperos felici demigratione (ut ſpes eſt) ita congaudebant, ut chariſſimi interim ſodalis religioſiſſimo convictu, & caſtiſſimæ diſciplinæ documentis orbatos ſe, ac deſtitutos ferrent ægerrimè.* (margin: *Magna vi[ri] æſtimatio.*) *Præclara Jo. Baptiſtæ virtus, ac probitas per omnem ſodalitatem noſtram evulgata, celebre illi nomen, ingentemque apud omnes venerationem comparavit: hæretque in animis omnium eapenitus infixa opinio inter Caſinenſis Congregationis alumnos, qui multis abhinc annis vitæ ſanctioris titulo maximè illuſtres numerantur Jo. Baptiſtæ Nano haud ignobilem locum meritò aſſignari ab omnibus.*

Deceſſit Placentiæ in D. Siſti Monaſterio, ubi alterum jam annum ex animi ſententia traducebat, viciſſim ipſe toti ſodalitio acceptiſſimus. Defuncti cineres, & oſſa peculiari tumulo Placentini Patres concluſere, quo aptius peculiarem in ipſum Amorem, atque obſervantiam teſtarentur. (margin: *[Q]uanti factus?*)

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.XXXIIII. Sancti Patris Benedicti. M.C.LIIII.

MEmorabilis hic annus duorum illuſtriſſimorum illatorum cœlis è terris ſyderum, Dominæ quondam & Ancillæ, conſimilibus poſtea & vocationis gratia, & vitæ ſanctioris norma. Domina fuit Franciſca de Calouette Monaſterij de Calvaria in Urbe Morelatenſi Fundatrix beneficentiſſima; famula Franciſca, paupere procul dubio, adeóque nullo cenſa nomine familia. (margin: *[V]en. Franciſca de Calouette.*) Erat hæc Dominæ ſuæ nunc memoratæ à ſecretis, ſimplex licet, DEI tamen ſapientia plena puella, quam alendorum educandorumque natorum cauſa, ſibi in obſequium adſciverat, ita Dominam demerita, ut altera alteram Chriſto, ad lectioris vitæ conſortium lucraretur, utraque ſanctiſſimo noſtrarum de Calvaria Monialium inſtituto, ſeſe devovens, ut ſuam poſt Chriſtum proximè crucem bajularent. (margin: *Franciſca Converſa Calvarienſis.*) Ancilla, ne deſineret ancilla dici & eſſe, inter converſas accenſa, eâ poſtea vitæ ſublimitare eminuit, ut nemo non DEO ipſi charitate junctiſſimam animadverteret, Acceptum quippe ſacrum velum, omnibus quam primum virtutum cumulis implere conſtituit, & verè implevit, ſingulare totius Congregationis facta ornamentum, Mortificationi inprimis, & orationi ſtuduit, quibus poſt exantlatos prius multos labores, & immenſos animi angores ſuperatos, ad intimum Chriſti Domini familiareque contubernium DEO miſerente aſſurrexit. Jnde raptus ei ad DEUM elevatæ quotidiani, extaſes frequentiſſimæ, crebræ revelationes. (margin: *Extatica Virgo.*) Sed hæc in oculis tantummodo ſororum, & privatos inter parietes; quod DEUS etiam in oculis omnium ad ſuam & Ordinis gloriam, ad ſolatium & incitamentum multorum voluit, contigitque, cùm in publica & ſolemniſſima ſupplicatione, neceſſitatis publicæ cauſa & ipſa intereſſe cogeretur. Adfuit autem fune ad collum appenſo, ipſa in oculis ſuis minima, & quaſi malorum omnium impendentium rea; verùm prodente Numine quanti eſſet, hæſit ſtatim hujus rapta amoribus in ingreſſu Chori, ſopitis ſenſibus omnibus, tota amoris æſtu, oeſtroque ſacratiſſimo percita, magna in populi frequentia, nemine non advertente, cujus hæc manu fierent, DEUMque in famula ſua glorificante. (margin: *Ejus merita fiunt publica.*) Humilitati inprimis atque Obedientiæ addictiſſima erat, nihil proprij corporis neceſſaria curans, obſequia. Jnterdum cum coquinæ vaſa curaret, in extaſim rapiebatur, ac ſiquando tardius, hoc modo impedita, operi manum admoviſſet, vocato ad ſe Cuſtode Angelo ſtatis horis jam omnia parata cernebat. Vix

dum modico ſeſe cibo reficeret à raptibus libera, ſemper nihilominus Deo cohærens, dum, quid comederet? rogaretur, planè comedere ſe ignorabat. Jpſam crebris inſultibus cacodæmones turbare conati, invictâ ejuſdem in Deum fiduciâ etiam contemptim rejecti ſunt, & deſputi. Contigit ſubinde ægritudine corporis correptam, ab obeundis laboribus & conſuetis impediri munijs; ex quo ipſo plurimum dolens, ſupplex quamprimum Virginem Matrem exorabat, atque illico mirabiliter convaleſcens, quæ neceſſaria erant opera feliciter exequebatur. Contigit id quandóque cum pleuritide deſperata laboraret, eo die quo moritura credebatur: vocatâ ſiquidem in opem Maria, lectulo exiliens viribus priſtinis recuperatis ad ſolidum penſum contendit, mirantibus alijs & rogantibus: unde iſthæc inſperata novitas? unde robur & vires eſſent? Faſſa ingenuè eſt ſimplex Virgo: *Matrem*, inquit, *Virginem ſanctiſſimam in auxilium vocavi, quæ memet tangere dignata, abſolutæ ſanitati reſtituit.* Fuit grata admodum ſanctæ memoriæ Matri Annæ de Goulaine, de qua ſupra, & viſa utraque eſt ſæpius, cum ipſis per Superiorum licentiam licebat colloqui, inter loquendum rapi in extaſim, ita ut per multas horas immotæ hærerent, corporibus in terra ſine ullo vitæ ſenſu, ſpiritu vero inter cœlites diutiſſimè converſatæ, intelligentes utraque quid ipſe Optimus Deus & Dominus animabus illum verè quærentibus impertiretur. Vidit ſancta hæc ſoror Franciſca, Annam aliquando, dum Profeſſionem ſuam legeret ſive repeteret, loco in quo verſabatur multâ cœlitum turbâ completo, ambitioſo Angelorum famulatu ad oſculum pacis deduci, multaſque alias cœleſtes habuit viſiones & viſitationes. Verum denique tot tantiſque cœleſtibus ornamentis cultiſſimam, inque innocentiſſima mente aggregatis divitijs locupletem, abeſſe ſibi diutius cœlum non eſt paſſum; ac proin febri vehementiſſimâ correpta, ita languere cœpit, ut vita ejus planè à medicis deſperaretur. Jntellexit periclitari de vita tam charam Numini ſponſam R. P. Joſeph de Morlaix, Franciſcæ quondam nutricius, totóque tunc Regno Galliarum celeberrimus Eccleſiaſtes Capucinus, cui nihil magis in Votis fuit quàm morienti adeſſe, ſed cum ſubitus caſus, ſacro ejus deſiderio nimiopere obſiſteret, ita ut per aliquot dies abeſſe cogeretur, exorato Numine, morienti præcepit, ut ad occurſum uſque ſuum operiretur. Paruit humilis Virgo, neque enim priùs, manifeſto miraculo, vitam, etſi ad immortalitatem plurimum anhelans, abrupit, quàm præfatus occurreret Pater, ipſóque intuente feliciſſimè moreretur; nimirum poſtquam ſibi injecto in collum fune, ab omnibus publica pœnitentia veniam popoſciſſet: tunc enim, utpote quæ imperio ſubditam mortem habere videretur, converſo in dextrum latus corpore, capite in manus Jnfirmariæ inclinato, Sacramentis omnibus ritè præmunita, pacatum Spiritum ſponſo tradidit hoc ipſo anno 1634. die 4. Aprilis, cujus multa facta miracula referuntur, omnibus ad ſacrum funus ejuſdem occurrentibus *Sanctam* proclamantibus, & ut talem venerantibus. Acciviſſe paulo poſt etiam Dominam ſuam viſa eſt, & ad præmia æternitatis evocaſſe, quæ nimirum decimo pòſt die, 13. Aprilis ejuſdem anni plurimis bonorum operum cumulis dives in eodem Monaſterio, felici tranſitu Franciſca Franciſcam ſequuta eſt: cum utraque inſigni ſanctitatis exemplo cæteras ſorores excitaſſet, ſuamque in omni vitæ rigore conſtantiam & generoſitatem inſigniter comprobaſſet.

Infeſtos inferos patitur.

Ope Deiparæ ſæpius convaleſcit.

Viſio ejus.

Mori differt in gratiam viri alicujus ſacri.

Sanctiſſimus ejus Obitus.

Moritur & Domina olim ejus.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.XXXV.
Sancti Patris Benedicti. M.C.LIIII.

Diriſſima hoc anno Germaniam fame atrociter flagellante, dum bello exhauſtos diuturno, rerum juxtà omnium inopia premeret, nec infimam ſolum plebeculam affligeret, ſed & delicijs aſuetos peſſimè haberet, felibus, canibus, muribus, cùm inedia conſumptis, tum in alimentum quæſitis, gramine, fœno, ſtramine, luto ipſo in cibos hominum verſis. Tanta omnium in calamitate mirum omnino, quanto ſeſe Charitatis ſolidioris affectu Ordo noſter in omnes extenderit, ſeque ipſum defraudans, inopes, famelicos, moribundos complexus ſit; ſufficiat exemplum, valde tamen his ultimis temporibus memorabile adduxiſ-

Fames atrociſſima.

Ordinis noſtri liberalitas.

duxiſſe. Præerat tunc, haud ita pridem reſtitutis, ſuo quibuſvis Ordini per Wirttenbergiam Cænobijs, Archiſterio ſanctiſſimi nominis Hirſaugienſi Reverendiſſimus & Ampliſſimus Dominus Andreas Geiſt à Wildeck, vir non minus Virtute omni, quam genere Nobilis, ex Jmperiali Monaſterio Weingartenſi, cujus Priorem egerat laudatiſſimum, ſanctiſſimorum illius loci Præſulum haud immerito Succeſſor deſignatus; ut qui ipſorum à puero vitæ perfectionem ſit imitatus, incomparabile ſuæ ætatis exemplar perfectionis.

Andreas Abbas Hirſaug.

Ejus fama Virtutis.

Hic etſi ſummis infimiſque, nemini non (quibus vel ſemel noviſſe contigerat) probaretur & commendaretur à Virtutibus maximis, ab eximia tamen charitate & liberalitate, celeberrimi erat apud pauperes nominis, ita ut longè latéque apud eoſdem tanti Præſulis fama innoteſceret, quo factum, ut univerſali famis diriſſimæ plaga ampliſſimas provincias invadente & peſſundante, ad Patrem hunc pauperum univerſi recurrerent, cumque in tanta rerum omnium indigentia nullam uſpiam etiam apud opulentiſſimos ſperarent opem, ad alterum ſui ſæculi Nicolaum & Joannem Eleemoſynarium non recurrerent ſolum, ſed Monaſterium quaſi obſidione cingerent, caſulas ex ramis arborum ſtruerent, omnes ad Cænobium aditus occuparent, ut qui eò iter intenderant, expaueſcentes, haud procul inde caſtra militaria abeſſe autumarent. Res mira! Nullum omnino quotidie, & quidem longo tempore, dum fames duraret, præterijt ſeu neglexit Ejuſdem munificentia. Et hanc majorem fuiſſe prius quam animadverterent Oeconomus & Granarius, ex ijs conijcere licet, quæ poſtea contigerunt, ita cæca manu liberalis in omnes fuit, Numini plus credens quàm ſibi, Andreas Chriſti juſſu diſpenſare in turbas ſibi in deſerto viſus, illi Jeſu miraculo & confiſus & aſuetus. Sero animadvertêre, quorum intererat, etiam Religioſis & domeſticis providere: & confluentibus magis ac magis quotidie turbis, cum in tantum numerum, nemo niſi Numen ſufficeret, & horrea, granaria, promptuaria, pena, exhauſta omnia videbantur, ita ut pauciſſimis aſcetis vix in hebdomadem ſufficerent, pluresque in meſſem menſes ſupereſſent. Quiritari primùm rei domeſticæ curatores, quos inter & Acatholici etiamnum erant, neceſſario retenti, donec vel exemplis noſtrorum ducti & verbis, Romanæ ſe adjungerent Eccleſiæ, vel ſuæ, juxta rerum experientiam, ſatisfacerent functioni, certè miracula experti, & confeſſi: quiritari, querelis illorum accenſi, Religioſi. Fruſtra omnia, oculatiore Andrea Præſule, non horrea, ſed Dei manum attendente, haud ſine indignatione illorum, qui nihil ſuis reſervari neceſſitatibus, juſta menſura deprehenderent. Jntervenit amiciſſimus, non minimi nominis Prælatus, & commodum intervenire Aſcetis & rerum curatoribus viſus, cum ipſi nihil proficerent querelis & precibus. Obſtupuit horreorum inanitate conſpectâ hoſpes Abbas, & rogatus dicere quod res eſt, promiſit non ſolum, ſed obligari ſe aſſeruit, quod deinceps eo loco ſubſiſtere Religioſi non poſſent, ea nuperrimè occupata loca, Acatholicis neceſſario ceſſuri, dum alimentorum penuria coacti, ad ſuos reverti cogeretur. Ergo multis in rem argumentis Abbas Abbatem aggreſſus, dum in Religioſos denique peccare diceret, & in periculũ Ordinis, ac deſerendi in manus Hæreticorum loci Sanctiſſimi; nil aliud reſponſi retulit: nunquam cogitaret à ſe pauperem repellendum; Deum dum daret, ſeſe quoque daturum, & quo indigeret ipſe pane, cum paupere dimidiaturum. Abiret ipſe prior, qui pauperibus ſuum hîc panem voraret; equos ſuos retraheret, quos ipſe pauperibus præferre impium duceret; ſua & pauperum communia omnia eſſe. Retulit ipſe, cui reſponſum hoc modo fuit, & cum equis ſuis onerare Hirſaugiam nolle, liberè faſſus, pedem retulit, Andreæ & Religioſis abundante ad miraculum, quibus quotidie, & largius quàm aliàs alerentur, & Abbate diſpenſante in omnes & ſingulos pauperes, & quidem largiſſimè, ut cæcus juxta & ſtultus eſſet, qui non ejuſdem prodigioſâ beneficentia obvenire animadverteret, qui tot millia tam paucis in deſerto pavit panibus; non idem miraculum quotidie renovari, & oculis & manu indubitatè deprehen-

Pauperum Pater.

Inexhauſta prodigiosè liberalitas.

Incredibilia viſa quiritantibus ſuperti omni inopia.

Deterrere ipſum fruſtra conatur quidam Abbas.

Manifeſtum denique omnibus fit miraculum.

henderet. *Ex oculatorum teſtium relatione.*

Nolumus alia recenſere recentiſſima Benedictinæ liberalitatis noſtræ ætatis exempla, miranda ſane, etſi non ita ut Andreæ noſtri jam dicti prodigioſa, ipſi, ex parte vidimus, (quis vetet locum nominare, qui nominatiſſimus eſt, vel hoc ipſo nominandus, Cremiphanenſe nimirum ſuperioris Auſtriæ Jlluſtriſſimum Monaſterium) una unius diei quotannis liberaliſſima largitione, præter panem & vinum ad ſexaginta boves, in unam unicam multorum millium confluentium pauperum eleemoſynam, memorabili prorſus exemplo diſpenſari. Quod ipſum Benedicto Redivivo convenientiſſimum eſſe, neminem crediderim eſſe, qui ambigat, etſi hoc non inter prodigia, ſed pulcherrima Benedictinæ Charitatis exempla numeremus.

Cremiphanenſis Monaſterij Benedictina liberalitas.

Mortuus ſub hoc ipſum tempus Reverendiſſimus Dominus P. F. Franciſcus de Bivar, Nucalenſis in Hiſpania Monachus, ſanctorum lectiſſimorum ejuſdem Cænobij collega non ſolum, ſed & inſtitutor feliciſſimus, vir longè doctiſſimus & ingenioſiſſimus, cujus in Flavium Julium Dextrum Commentaria, nemo unquam ſatis mirabitur, & deprædicabit, quem & nos comercio litterario Amicum meruimus, & in cœlis Patronum nobis pollicemur. Fuit Philoſophus & Theologus incomparabilis, Mathematicus præterea inſignis; Hiſtoricus mirificus planè, judicio, rerum cognitione, & induſtria prorſus ſingulari. Fuit dum Romæ ageret, Congregationis Ampliſſimæ Procurator Generalis, ob præſtantiſſima animi talenta, in ſumma apud omnes & S.R.E. Cardinales, & ipſum ſummum Pontificem æſtimatione, cœlo dignior quàm terris, adeóque ab illo præmaturè abreptus, Collegis ſanctiſſimis & diſcipulis, quem tantoperè amaverant, ſecum habere contendentibus, & facilè à Numine impetrantibus. *Ex Mſſ. ex Hiſpania communicatis.*

IESU CHRISTI ANNUS M.DC.XXXVI.
Sancti Patris Benedicti. M. C. LVI.

Accendendis virorum, frigidiſſimâ noſtrâ ætate, ad ſacram Generoſitatem animis fragili uſus ſexu Deus Optimus Maximus, iterum aliud inſigne perfectioris vitæ Speculum in tenerrima ac nobiliſſima Virgine Catharina à S. Trinitate exhibet. Ea, jam data fide viro Nobili, de celebrandis paulo poſt nuptijs & Matrimonio ineundo, ad feſta ſeſe Hymenalia præparabat, ignara omnino, quid de ſe Regum Regis ſtatuerat Divina voluntas & providentia. Commendatura proin Numini & Numinis Matri Virgini, ſeque & ſponſum & quem elegerat ſtatum, peregrinatione ad celebre aliquod peregrinorum frequentia & devotione Cœlorum Auguſtæ Sacellum ſuſcepta, dum ibidem Divinæ Matri ſe totam expectorat, ejuſque ſeſe animitus commendat protectioni & gubernationi, *Divinitùs* edocetur (rem diſtinctiùs non exponit hiſtoriæ ſcriptor) & intelligit; minimè mortali ſponſo, ſed Deo ipſi in Monaſterio ſe deſponſandam. Acquievit illico Voluntati Divinæ Generoſiſſima ſponſa, & omnem amorem carnis & ſæculi averſata, ad florentiſſimum tunc fama & diſciplina Fontis Ebraldi Cænobium ſe contulit, ſeſeque amantiſſimo Numini devotiſſimè totam devovit & conſecravit. Verum Antoniettæ poſtea Aurelianenſis Ducìſſæ Sanctiſſimo vitæ illecta exemplo, altiora ſpirans, & ſuſpirans, ad rigidius inſtitutum, rogatâ & acceptâ Superiorum licentiâ, noſtrarum de Calvaria Monialium ſe tranſtulit, & ad magnam illam, & humilem ex tanta Principe Chriſti ancillam in Leinceſtrenſi Cænobio ſeſe recepit, admirandis illius vitæ exemplis mirificè accenſa, eaque pro virili imitata. Congregationiſque Calvariæ primaria Alumna effecta, exemplar paulo poſt ſingulare omnis perfectionis omnibus extitit. Jpſam amantiſſimus Sponſus Chriſtus, diuturno prorſus Probationis quindecim annorum tempore, ſumma mentis ariditate flagellavit & exercuit, ipſa nihilominus incredibili animi generoſitate, labores omnes & arduitatem tolerante patientiſſimè ac ſuperante; poſtea primùm ſummo Orationis & devotionis, nec non guſtus ſupernaturalis rerum Divinarum dono à Numine donata & honorata, ita ut hoc tota ferveret & amore colliqueſceret, & verè jam non ſibi, ſed ſoli illi qui pro ſe in Cruce devixerat, viveret, & cum caſtiſſima illa Agnete, in

Ven. Catharina de S. Trinitate.

De Vocationis gratia edocetur.

Fit Monialis Calvarienſis.

Rigor vitæ ejuſdem.

ter-

terris etiamnum agens, in eadem læta erumperet: Ecce, quod concupivi jam video; quod ſperavi jam teneo: dum in terris poſita, Sponſo ſuo etiam corporaliter, ex ſingulari Superiorum licentia frueretur, ſacra quotidie Synaxi refecta, & inexplicabili abblandientis Sponſi ſolatio mirificè recreata. *Inde*, inquit vitæ ſcriptor, *raris in Virtutum Lycæo incrementis ac cumulis in dies augebatur, & ſpiritualibus decem dierum* (ex more Congregationis) *Exercitijs, intentiſſima, vix è cella niſi ad Cœlum egrediebatur, ut unius finis ſolitudinis, alterius initium eſſet: Obedientiæ nihilominus, ita addicta, ut nihil inconſulta Superiore, imo minutiſſima quæque eâ imperante faceret*, quaſi abſque omni merito factum eſſet, quidquid obedientia non dictaſſet, & imperaſſet. Nec fruſtra à Sanctiſſima Trinitate cognomen habuit, cujus conſideratione & veneratione ut Cherubim & Seraphim exarſit. Jeſu autem ſuo, altera ſanè & Rediviva Catharina Alexandrina fuit, cui nec Martyrium in tanto tamque ultroneo vitæ rigore defuit, etſi amor Numinis acerba omnia quàm dulciſſima redderet, & nihil gratius Sponſæ, quàm Sponſi amore omnia dura perpeti, eſſet. Jta denique poſt multa & admiranda Virtutum exempla corpore mortua fuit, animo priuſquam etiam corporis ſolueretur ergaſtulo, pridem inter Superos commorante. *Ex Vita, & R. P. Amando Tribout, &c.*

Obedientia Virtus.

Altera Catharina Alexandrina Martyr.

Extinguitur hoc anno magnum ſanè Ordinis & Jnferioris Germaniæ ſydus Reverendiſſimus & Jlluſtriſſimus Dominus Philippus Caverellus, celeberrimi & potentiſſimi Belgij Archiſterij apud Atrebates, digniſſimus & meritiſſimus Antiſtes. Præſul verè eximius & æterna digniſſimus memoria, ſingularis eruditorum Mecœnas, bonarumque litterarum & artium cultor præcipuus. Hic inſigne Collegium Vedaſtinum Duaci conſtruxit; ubi Aſcetæ noſtri Vedaſtini, ab ipſe Univerſitatis Fundatione, ad hanc uſque horam, Philoſophiam, Theologiam, cæteraſque Liberales Artes profitentur. Sed & Monachis Anglis in eadem Urbe, memorabili ſanè exemplo & merito inſigne Monaſterium condidit & dotavit. Benedictinis ſimiliter ſanctimonialibus, novæ Reformationis ibidem ædes & Eccleſiam exſtruxit, eaſdemque ſumma cum gloria Ordinis, & exempli utilitate, Gerardimontibus, vel alibi etiam promovit ac fovit; ſed & alios Ordines ſimilibus liberalitate & beneficijs æternum demeruit; ut tanquam Pater & Fundator ab ijſdem recognoſceretur. Fuit à Principibus Belgij ſummo in honore habitus, & ad ſummi momenti negotia electus & deſtinatus, ad pacem etiam cum Hollandis ineundam legatus, Bibliothecam ſui Cænobij exquiſitiſſimorum ſcriptorum & librorum copia ſplendidiſſimam reddidit; Templi ornatum pro Numinis & loci dignitate inſigniter promovit, integerrimæ vir vitæ, omni ornatu Virtutum cultiſſimus, & pro eximia humanitate, omnibus amandus & venerandus, ac proinde ſummo cum omnium luctu & comploratione hoc ipſo anno extinctus; paulo ante mortem periculi commendandi Commendatarijs Monaſterij admonitus, & ipſum præſciviſſe & prædixiſſe, atque multa alia toti Provinciæ impendentia mala prænunciare auditus eſt. Succeſſit paulo poſt Cardinalis Aquenſis, & tota Arteſiæ Provincia redacta eſt in Gallorum poteſtatem. *Ex Moniment. ejuſdem Cænobij.*

Moritur Philippus Cavarellus Abb. S. Vedaſti.

Inſignia tanti Præſulis monimenta

Jpſo anno moritur Rev.mus Placidus de Areſtj S. Juliani de Samos abſolutiſſimus Monachus, inde pro meritis Epiſcopus de Paroguoij in Jndijs, ubi ſancto fine in ſumma paupertate deceſſit.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. XXXVII.
Sancti Patris Benedicti. M. C. LVII.

ITerum magnum cœlis ſydus hoc anno infert florentiſſimum Sanctorum copiâ Galliarum Regnum, magnam Regiæ familiæ Tutelarem, conſanguineam Regum maximorum. Hæc fuit Maria de Eſtouteville Abbatiſſa Hederenſis celebris in agro Pariſienſi Monaſterij, quæ alto procerum orta ſtemmate, & Regiam ſtirpem ſanguine attinens, calcato ſæculi à teneris unguiculis faſtu ac luxu, ſeſe hoſtiam incruentam Numini ſumma animi devotione conſecravit. Adultior cum floreret manifeſtis Gratiæ deſuper datæ donis, ad regimen illius Cænobij magno ſuo dolore evecta, nihil priùs habuit, quàm ſolidæ Reformationis jacere fundamenta, & diſciplinæ rigidioris

Ven. Maria de Eſtouteville.

Reformatrix meritiſſima.

dioris ſibi creditis commendare utilitatem, rectamque ad perfectionem ſemitam non tam verbo quàm exemplo demonſtrare, ipſa puriſſimæ caſtimoniæ, charitatis ferventiſſimæ, Obedientiæ perfectiſſimæ, humilitatis & abnegationis abſolutiſſimæ typus & Regula omnibus facta: quæ Dominationis impatiens, ſuſceptum Religionis Jmperium toties læta, ex more Reformationis, depoſuit, quoties in vita recepit. Demum poſt adductas commiſſas ſibi Virgines ad ſtrictæ Votorum obſervantiæ, rigidius inſtitutũ atque exercitium, moribus non ſolumodo ad præſcripta Sanctæ Regulæ ex amuſſi compoſitis, ſed erectis etiam murorum molibus, amplificata atque exornata nobiliori ex parte Eccleſia, conſtructis, Clauſtro, Capitulo & cæteris Regularibus locis ſive ædificijs, ſacra plurimum cumulata ſupellectili, ipſa omni decore ornata pietatis, Chriſti conſpectus beatiſſimi cupida, animã tot fœtã meritis, è cella (quam modicam ſemper omnique ornatu vacuam ſtudioſiſſimè coluit & incoluit) ad Cœlũ Regnumque gloriæ, quod terreno Principatui ab initio prætulerat, felix & lætabunda emiſit, quarto Jduum Januarij, ſepulta in Choro Eccleſiæ, lachrymis filiarum ſpiritalium ferè inundata; quibus perpetuum ſui deſideriũ, & conſtantem ſuæ Sanctitatis reliquit opinionem. *Ex Menologio Gallico, & vita ejuſdem Msta.*

Felix & lætabunda moritur.

Hiſpanias illuſtrat mirificè non tam eruditionis fama clariſſimus, quam ſanctitatis opinione & meritorum magnitudine ſpectatiſſimus, Jlluſtriſsimus & Reverendiſſimus Dominus P. F. Maurus de Villaroel. Hic ex Monacho Sancti Salvatoris de Loranzana in Regno Galletiæ, pro eximia Virtutum omnium connexione Generalis Ordinis Benedictini per Hiſpanias conſtitutus magno animi ardore, & diſciplinæ Regularis Zelo, ſeſe cœlo non minus quam terris commendans, ad varias deinceps dignitates pro meritis expetitus, Abbas Sancti Vincentij Salmanticenſis creatus, exinde ad Epiſcopatum Jacenſem, mox ad Oſcenſem in Regno Aragoniæ promotus eſt, Pontifex verè ſuis oviculis ſpeculum, exemplar & Regula omnis perfectionis factus, ut merito ſupra candelabrũ poſitus, nemini non admirationi eſſet, & venerationi. Eſt autem Oſca Jlergetum, vulgo Hueſca, inſigni Academia celebris civitas, ſi quæ ulla alia Hiſpaniarum, à ſtudijs litterarum antiquiſsimo jure longè ſpectatiſsima & famoſiſsima, in qua nimirum tot ante ſæcula Sertorius, referente Plutarcho, Academiam excitarit, ut Hiſpanam illic juventutem bonis litteris excolendam curaret: ita ut merito tantò pòſt, Urbi illi tantus eruditione Pontifex, ſtudioſæ juventuti non minus ab litteris, quàm Vitæ perfectione commendatus pro exemplari exhiberetur. Jbi, inquit P. F. Franciſcus de Argaer, relinquens notæ ſanctitatis veſtigia, ſummo in honore habetur.

Maurus de Villa-Roel Generalis.

Fit Epiſcopus Oſcenſis & Jacenſis.

Dignus tanta Urbe & ſede Epiſcopus.

Claret hoc ipſo tempore in Monaſterio Hortenſi in finibus Caſtellæ ſanctæ memoriæ Rodericus à Cruce ſacræ Congregationis noſtræ Ciſtercienſis Monachus, qui cum annos plus minus quinquaginta temporalium adminiſtrationi præfectus, non minus ideò inter externas curas (quantũ ex actibus ejus omnibus innotuerat) interius Deo ſibique vacaret, miſsione tandem impetrata ſub finem vitæ, & hâc ſanctiſsimè exacta longum iter felici explexit exitu. Cujus corpus delatum ad Capitulum, ut ibidem inter preces Fratrum ſepulturam præſtolaretur, inuſitata & mirifica fragrantia domum replevit, quæ funus mox ſequuta, in Capitulo etiam per triduum perſevevit. *Ex Angelo Manrique, &c.*

Rodericus à Cruce.

Mortalitatem hoc anno exuit Reverendiſsimus Dominus Antonius Winghe Abbas Jlluſtriſsimi Cænobij Lætienſis in Germania inferiore, alter Ludovicus Bloſius, ſive redivivus in utroque Benedictus, *vir omnium opinione*, uti Catalogus Abbatum habet, *Sanctiſſimus*. Js ex Canonico Cathedralis Eccleſiæ Cameracenſis, factus Monachus Lætienſis, verè nil aliud in cucullo ſe quæſiſſe quàm purè Deum & placentiſsimã Deo ſummam vitæ perfectionem, in omni actione oſtendit & comprobavit, ob hoc ipſum cæteris in ſpeculum vitæ propoſitus, & ad Abbatialem dignitatem evectus, in qua ita ſe habuit, ut omnibus Venerabilis haberetur. Fuit amator ſanctarum Reljquiarũ ſingularis, quas undecunque potuit in theſaurum Monaſterij collegit,

Antonius Winghe Abbas Lætienſis.

git, & ſplendidè excoluit, non tam Sanctorum vitæ lectione, quàm imitatione eoſdem colere aggreſſus, quamvis & lectionem ſupra modum Religioſis utilem commendaret, & Reverendis Patribus Roſweydo & Bolando Author præcipuus & Adjutor præclari illius Operis, *Vitæ Sanctorum*, eſſet. Fuit à Numine igne tribulationum uti aurum excoctus & probatus, ita ut ob bellicos motus & incommoda plurima, tantus vir exul mori cogeretur; Montibus Hannoniæ, quo confugerat, ibidem ſanctiſſimè in Domino requieſcens, & apud Patres Societatis, quos intimè coluerat in vita & fovefat, ſepultus.

Ut aurum purgatus obijt.

Antonij non multum diſſimilis, hoc ipſo quoque anno è vivis exceſſit Reverendiſſimus Dominus Petrus Trigautius Urſidungenſis in Hannonia Abbas, rigoris & diſciplinæ Monaſticæ promotor ſtrenuus, omni Virtutum genere, ſed demiſſione inprimis animi cultiſſimus, quem à privato Religioſo minimè diſcerneres, ſine famulo plerumque non domi ſolum, ſed & in itinere & urbibus incedens. Jn egenos largiſſimus, in omnes benevolus, ubivis ſingulare exemplar ſummæ integritatis fuit. Baſilicam Cænobij pretioſiſſimis tapetibus, vitam S. Gisleni Patroni referentibus, alijſque ſpectatiſſimis ornamentis excoluit. Sed & ſtatuam S. Sulpitij argenteā confici curavit, quin & Bibliothecam ſplendidam condidit, magnóque inſignium librorum theſauro auxit, magno ſui apud ſummos infimóſque relicto deſiderio ex hâc vita decedens. *Ex monimentis Urſidung.*

Petrus Trigautius Abbas Urſidungenſis.

Supremus hic idem annus fuit Reverendiſſimo Domino Andreæ Geiſt à Wildeck Sanctiſſimi illius & Sanctorum feraciſſimi Wirttenbergiæ Archiſterij Hirſaugienſis digniſſimo Abbati, vetuſtiſſimis loci illius incolis & Anteceſſoribus vitâ quàm ſimillimo. Js in Jmperiali Vinearum, vulgo Weingartten, Cænobio tenera in ætate Monaſticen profeſſus, ſanctioris jam tunc vitæ ſpecimina egregia edidit, puerulus etiamnum *Sanctulus & Sanctulius* appellatus. Fuit in omni vita nihil in eo reprehenſibile deprehenſum, cum ſpeculum puritatis, diſciplinæ, omniſque pietatis omnibus eſſet, inque omnibus mortificationi ſtuderet, devotioni addictiſſimus. Prior poſtea ſui Monaſterij deſignatus incredibile omnino eſt, quantum in arctiore, non ſolum in ſuum, ſed alia quoque Monaſteria, inducenda reformatione, & diſciplinâ dies noctéſque laboraverit, primævum quantum in ipſo ſteterat, fervorem Ordinis reducturus. Jnde reſtitutis decreto Ferdinandi II. glorioſæ memoriæ Wirttenbergiæ Monaſterijs, Hirſaugiæ Abbas electus, ſanctiſſimi & feliciſſimi loci expendens dignitatem, omnium quaſi, illic quieſcentium, in ſe Spiritum reſuſcitavit, tantumqne ac talem ſeſe vitæ exemplo præbuit, ut ipſi quoque Acatholici, quin & ex ipſis juratiſſimi Catholicorum atque inprimis Monachorum hoſtes, Præſulem tantum ſolidè bonum, virum verè Religioſum, imò incomparabilem, multi etiam ſanctum deprædicarent.

Obijt Andreas Abbas Hirſaug.

Innocentia vitæ ejus.

Prior Weingartenſis.

Mortuus immaturè eſt, cœlo pridem maturus, & ſanctis laboribus immortuus, cùm pro ſacrorum Ordinum bono, nullis parceret ſumptibus, nullis laboribus, ſed dies noctéſque in excutiendis è pulvere Monaſteriorum monimentis & donationum inſtrumentis tamdiu neglectis, inexplicabili patientia occupatiſſimus, ex ipſo pulvere & fœtore gravi correptus morbo, eodem paulo poſt conſumeretur, ſingulari procul dubio Numinis providentia, ne tantus Præſul deſolationem ſui & tot aliorum Cænobiorum intueretur, & ſanctis Hirſaugienſibus illud ſibi à Numine depoſcentibus, ut ſanctus ſanctis jungeretur, ijſdem ibidem conquieſceret, & conſepultus, inde quoque cùm ijſdem in die regenerationis glorioſus reſurgeret. Obijt verè Pauperum prodigioſus Pater die vigeſimo octavo Aprilis, qua ipſa ſanctiſſimæ memoriæ Joannes Barrerius Fulienſium noſtrorum Jnſtitutor deceſſit, à cujus Reformandi Ordinis Spiritu, haud multum abfuiſſe, ſi per ipſum licuiſſet, opinamur; relictis non paucis ſui ſacri fervoris in ſcripto monimentis. *Ex oculatis teſt. & propria ſcientia & cognitione.*

Maturus Cœlo ſuis præmaturè moritur.

Noviſſimum Hirſaugiæ decus.

Romæ eodem anno, non ſine magna ſanctitatis opinione decedit Reverendiſſimns Dominus Maurus Cambi Januenſis, qui Monachus effectus in Monaſterio celeberrimo Beatiſſimæ Vir-

Ven. Maurus Abb. S. Pauli.

Virginis Montis Serrati in Catalaunia, ad placita tantæ Reginæ formatus, inde patriæ ſuæ redditus, Abbatem S. Catharinæ Januenſis ſtrenè egit, demùm Abbas S. Pauli extra muros Urbis Romanæ renunciatus, inſigne ſanctioris vitæ exemplum Romanis prætulit, & ibidem ſancto fine die ſexta Auguſti deceſſit. *Ex Cornelio Margarino Abbate B. M. V. de Annona, S. Pauli Profeſſo.*

Urbis Rom. decus

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. XXXVIII.
Sancti Patris Benedicti. M. C. LVIII.

ILLuſtriſſimæ & Reverendiſſimæ ſanctæ memoriæ Margaritæ de Kilcaldi Sancti Petri Remenſis meritiſſimæ Antiſtitæ ſub hoc ipſum tempus revelatur Divinitus ſuæ ad ſuperos vocationis iminens paulo poſt terminus, & videtur ipſa quā pro ſe exoraverat, & inſtituerat Monaſterio præeſſe, Auguſtiſſima Abbatiſſa Deipara, ipſam præmonuiſſe, &, quod vero ſimile, etiam de ea quæ digniſſimè ſuccederet, edocuiſſe. Egit proin omnibus modis, ut ſeſe onere exoneraret, ſibique etiamnum ſuperſtiti Coadiutricem adjungeret. Hæc fuit ſereniſſima Franciſca Renata Lotharingiæ Princeps Caroli Lotharingi, Ducis Guiſiæ, & Catharinæ Duciſſæ de Joyeuſe lectiſſima filia ſanctiſſimæ memoriæ Renatæ hujus nominis ſecundæ, ejuſdem S. Petri Remenſis Antiſtitæ neptis, ſexto ſtatim à Nativitate menſe S. Petro in eodem Monaſterio oblata, atque ſinu amitæ tam Deo charæ excepta, & ſanctiſſimè educata, ac dein Ordinem profeſſa, ut velut de S. Editha legitur, ſæculum potius ignoraſſe, quàm reliquiſſe videretur. Et digniſſima ſane extitit, quæ Margaritæ & adjungeretur & ſuccederet, utpote in qua Renatæ utriuſque reſuſcitatus Spiritus eſſet, & Redivivus Benedictus ſe proderet, talis ac tanta Antiſtita, quæ Gallias, Ordinem ac ſæculum ſuum inſigniter illuſtraret. *Ex R. P. Amando Tribout Priore Dervenſi.*

Ven. Margarita de Kilkaldi de morte revelatio.

Coadiutricem ſibi adjungit.

Franciſca Renata Duciſſa Lothar. Coadiutrix.

Creſcunt admirandis ſucceſſibus, fructu mirifico, Sanctiſſimæ Ordinis Congregationes & Reformationes, ſancti Mauri per Gallias, & Sanctorum Vitoni atque Hydulphi per Burgundiam utramque atque Lotharingiam, ita, ut non inter Religioſos ſolummodo, ſed inter intuentes omnes atque audientes, miri conſequerentur Divinæ gratiæ effectus. Et verè Redivivus in omnibus Benedictus ac primævus reſtitutus Benedicti Patris Spiritus videbatur, cùm in tanta multitudine Religioſorum, in tanta diverſitate ingenioru͂ adeò concors, imo una quaſi omnium mens & anima, ad unum idemque propoſitum reſpiceret, ad unum eumdemque ſcopum collimaret, ad amuſſim Regulæ ſe conformaret; tantâ paulo poſt eorumdem, apud ſæculares opinione invaleſcente, ut tanquam cœlo delapſos ad ſalutem mortalium Angelos revererentur, nec minus ſolo contuitu & exemplis quàm verbo, ut ſacri vocamus compungerentur. Inde magni ad eoſdem patres mortalium pro conſilio & ſolatio ſacro concurſus; etſi nunquam deeſſent, qui inſtinctu Cacodæmonum, eorumdem patientiam exercerent, creſcentibus ex hoc ipſo eorumdem meritis, & accenſis ferventius Virtutum ſtudijs, ita ut ipſi ſeipſos mirarentur, & alter in altero operantem Dei manum agnoſcentes ſancta ſeſe mutuo charitate arctè ſtringerent & amplecterentur, inque hac converſationis dulcedine, etiam in extrema paupertate abundare omnibus bonis viderentur, & in ſummo vitæ rigore nihil rigoris adverterent, ſæpè ſibi viſi delicatius vivere, quàm perfectioris vitæ profeſſio admitteret, cùm tamen, modico & paupere contenti victu, vix famem exſatiarent, nedum delicatè paſcerentur, mel & ſaccarum cibis miſcente eo, cujus amore ebrij, nil niſi ipſum quærerent & ſaperent, ipſóque potiti & pleni, ipſius dulcedinem, omnia aſpera & amara dulcorare animadverterent & experirentur. Et revera corpus non minus refici quàm animus deſuper infuſa gratia videbatur, cum delicatuli aliàs atque imbecilles firmiore deinceps valetudine redderentur, & qui natura Melancholici erant, præter naturam hilares, agiles, & amabiles omnibus evaderent, volare tunc ſibi viſi, qui ægrè antea pedes inceſſerant, Numine in ſanctis ejus mirabilem ſe oſtendente. Horum ſucceſſibus & generoſitate animati atque excitati deinceps plurimi, ſeſe ipſis junxêre & devovêre, liberè & ipſi confeſſi, poſtquam ſe ſemel generosè reſolviſſent, ea quæ aſperrima pri-

S. Mauri Cong. flos, &c.

Ad noſtros undique pro auxilio concurritur.

Mira ipſa naturæ mutatio.

primum ſibi viſa eſſent, plena ſolatij reperiſſe, tantaque in verâ ſui reſignatione, corporis mortificatione, ſtrictiſſimaque ſilentij Regularis obſervatione emolumenta expertos, ut execrabilis modo prioris vitæ excæcatio, & plena tribulationis juxtà atque inſipientiæ videatur. Quo factum ut integra ſe deinceps & illuſtriſſima ſeſe Cænobia adjungerent, & qui primum humana ſeducti fragilitate in partes receſſerânt, diu multumque tergiverſati, ipſa Sociorum & Collegarum alacritate & hilaritate capti atque illecti & ipſi manus dantes, ſæpe alacriores, quàm priores, & ad aſpera omnia ultronei redderentur, magno Confratrum totiuſque Congregationis applauſu & gaudio, ſeſe mutuo, ut animalia Evangelica alterna alarum motione concitantium, nilque deinceps quàm ſublime & cœleſte cogitantium & molientium, cœlo ipſo, & BENEDICTO inprimis Admirabili parente, totque millibus Fratrum cœlo pridem receptorum, de redivivo tanto poſt in his poſthumis fratribus, Spiritu S. P. N. congratulantibus, omneſque eorumdem conatus juvantibus, & promoventibus. *Ex oculatorum teſtium fide & relatione.*

Felicitas in ſacro rigore.

Mirâ etiamnum Germaniæ tam ſuperæ quam inferæ jactatione turbinum bellicorum, diverſiſſimis paſſim ſe locis, invicta noſtrorum comprobatur patientia, infinitis exemplis non cœlo ſolum & ſuperis, quin & hoſtibus ipſis probata & comendata, plurimis in vinculis & triſti captivitate, alijs in extrema rerum indigentia & inopia; plurimis inter exteros precariò viventibus, & extinctis; & merito vel pro Martyribus, vel proximo Martyrum in honore habendis: quorum omnium recenſere nomina magni omnino laboris eſſet, ſufficit autem ſcripta in Libro Vitæ: uti & illorum, qui afflictiſſimo illo tempore, rebus integris, in exules & pauperes adeò extitere liberales, ut & in ipſis Sanctus Pater Noſter in ſolidè Benedictina totique terrarum orbi perſpectiſſima Hoſpitalitate & liberalitate, verè Redivivus agnoſceretur. Ex illis moritur exul Reverendiſſimus Dominus Humbertus Maricollenſis celeberrimi in finibus Hannoniæ, Monaſterij Abbas meritiſſimus, inde etiam ſingulariter celebrandus, quod cum præter religioſiſſimæ Vitæ laudes, Antiquitatum ſedulus perveſtigator eſſet, præter alia & laudabilis vitæ & ingenij monimenta, librum quoque reliquerit, de origine & ſucceſſibus ſui Maricollenſis Cænobij, à quo tamen hoc ipſo anno, nulla ſua culpa exulans in Domino requievit. *Ex monimentis ejuſdem Cænobij.*

Noſtrorum afflictio & conſtantia.

Redivivus S. P. N. in Hoſpitalitate ſuorum.

Moritur eodem anno antiqui moris & Vitæ Religioſus Aſceta Monaſterij Lunælacenſis in Bavaria, ad ejus nominis lacum, & elegantem Marcam intra Alpes Iulias ſiti, R. P. Euſtachius Schöppl ejus loci ſenior, qui cum in omni actione Enoch exemplo, cum DEO ambularet, & in contingentibus quibuſvis tam ſibi, quàm alijs ad Numinis voluntatē, & cuncta dirigentis providentiam cauto & diligenti mentis intuitu reſpiceret, alios quoque in omni ſua vita eodem intueri & reſpicere volens, in uſu aſſiduo, ex omni caſu ea orationis Eccleſiaſticæ, Dominicæ poſt Pentecoſtes Feſta ſeptimæ, verba habuit, & toties quotieſcunque congeminavit: *DEUS, cujus providentia in ſui diſpoſitione non fallitur, &c.* haud vulgari & caſus ſubiti, & abſque DEI ordinatione & in famulo ſuo comprobatione non proviſi exemplo, ea ipſa Dominicæ die [quæ hoc anno in decimā octavam Septembris incidit] dum Oratio illa, hora VI. Canonica recitaretur, omnibus prius ſacroſanctæ Eccleſiæ eo temporis puncto neceſſarijs munitus, è vita mortali ad immortalem egreditur; nemine non in optimo Sene gratiam Vocantis DEI agnoſcente & gratulante. *Ex monimentis ejuſdem Cænobij.*

R. P. Euſtachius Aſceta Lunælacenſis obijt.

Memorabile.

Certant digniſſima & ſanctiſſima æmulatione, & contentione, de exactiore ſanctiſſimæ Regulæ obſervantia, & cujuſque Reformationis Conſtitutionibus utraque Congregatio & Valliſoletana, & Ciſtercienſis ſive Hortenſis, ſumma utriuſque utilitate, dum ſuarum quæq; rerū ſtrenuè ſatagit, utraque plurimùm proficit, DEO tantopere utrique faventе, ut totas phalanges ſanctitatis opinione celebrium cœlo transmitteret.

IESU CHRISTI ANNUS M.DC.XXXIX.
Sancti Patris Benedicti. M.C.LIX.

INter ſpectatiſſima & eminentiſſima Germaniæ atque Ordinis Sydera merito cenſendus Reverendiſſimus & Jlluſtriſsimus Dominus Dn. Antonius Vien-

Antonius Epiſcopus Viennenſis.

Viennenſis, ex Abbate Cremiphanenſi, meritiſsimus Epiſcopus, Sacri Romani Jmperij Princeps Jlluſtriſsimus, Ferdinandis Secundo & Tertio à Conſilijs intimus, hoc ipſo anno, ipſis Calendis Aprilis ingenti Cæſaris ipſius & Auguſtæ Jmperatricis luctu extinctus; cujus revera merita de Ordine, de Monaſterio, de Epiſcopatu, de Jmperatoribus, & Jmperio, nemo unquam ſatis explicaverit. Certè diſciplinæ Monachicæ adeò promotor ſtrenuus fuit, ut ob hoc ipſum ſingulariter benedici à Numine meruerit, cujus gratia & auxilio tanta effecerit, cujuſmodi ante ipſum Anteceſſorum nemo; ita ut merito Secundi Fundatoris titulo & plauſu digniſsimus ſit.

Magna ejuſdem merita.

A Domo quippe Domini incipiens Baſilicam ſui Cænobij, ipſo vetuſtatis ſqualore obſcurā, & incultiſsimā, ad id ſplendoris evexit, ut nullius non animū deinceps, ejus Mayeſtas, percelluerit; cui & ſacrariū (Sacriſtiā vulgo vocant) ſplendidū adjecit, pretioſiſsimis cultiſsimū ornamentis, ita ut nihil ipſi potius eſſe Dei honore ex hoc ipſo appareret. Jnde ad Fratrū & ſacrorū in Chriſto filiorū cōmoda converſus, quo promptiores ad Dei obſequiū, & SS. Regulæ ſtudiū eſſent, duo longo tractu, & proſpectu jucundiſsimo Dormitoria à fundamentis exſtruxit. Jnde infirmis ut pius conſulens pater, Jnfirmitoriū condidit, & cōmodiſsimis conclavibus neceſſarijſque inſtruxit; aliaque Monaſterij ædificia ſplendidè reparavit atq; ornavit.

Splendidè ſtruit.

Numerū dein Religioſorū plurimis capitibus auxit, nulla de re magis ſollicitus, quàm ut & diſciplina Religioſa, & Philoſophicis, & Theologicis, omnibuſque liberalibus artibus quàm ſcitiſſimè inſtituerentur. Miranda omnino, quæ unus hic Præſul idemque feliciſſimus Oeconomus ſummo Monaſterij ſui commodo præſtitit, quæ inter tria præſtantiſſima Dominia Beenſteinium, Schornſtattium & Crembſecciū coemit, multaque alia proventuum acceſſione illud augendo locupletavit.

Multa coëmit.

Quâ autem inſigni erat in omnes charitate & beneficentia, non minus alijs quoque locis plus quam paternè conſuluit, & Glunicenſe Cænobium gravibus oppreſſum debitis, ac ſæculari fere manu totaliter adminiſtratum, ære alieno liberans priſtinæ dignitati reſtituit, eidemque Abbatem è ſuo aſſumptum gremio præfecit. Sic & Schlierbacenſe, ad incitas penè redactum, & ob omnimodam pauperiem deſolatum, non ſolum debitis liberavit, ſed & veteri Monaſterij deſtructa fabrica novum cum templo à fundamentis exſtruxit, Religioſóſque inducens ejſdem utilem Abbatem præſtituit. Sic & Seraphicum Patrum Capucinorū Ordinem, veteri noſtrorum more immortaliter demeruit, quibus amœniſſimo extra Valeriam (hodie Welſium) civitatem loco Monaſterium cum templo è fundamentis excitavit, & ipſe poſtea factus Epiſcopus ſolemniter conſecravit.

Capucinorum Ordinem demeretur.

Jpſum proinde comperta mira ejuſdem in adminiſtranda Oeconomia dexteritate Ferdinandus II. ſanctæ memoriæ Jmperator Viennā, ut Ærario Aulico præeſſet, evocavit; cui officio ita ſedulo incubuit, ut nec pecunia ærario deeſſet, nec debita, uti antea ſæpius, contraherentur, ita ut admirationi & Cæſari, & Aulicis omnibus eſſet, inde ob ſingularem prudentiā & ingenuitatem à Ferdinando II. mox etiam Tertio, ab arcanis ſibi conſilijs eſſe juſſus, magnus per omnia utrique comprobatus, & inſigniter dilectus.

Ferdinando II. ab Ærario.

Ferd. III. ab Intimis Conſilijs.

Demeruit utrumque mirificè ſummi momenti negotijs adhibitus, & graviſſimis legationibus dexterrimè perfunctus. Mortuo demū Melchiore Cleſelio, Eidem in Epiſcopatu Viennenſi ſubrogatus, non minus bene meritum Epiſcopū, quàm antea Abbatē egit. Declaratus poſtea ab Auguſtiſſimo Jmperatore Sacri Romani Jmperij Princeps, ut ſuis quoque ſucceſſoribus idem honor perpetuus eſſet, impetravit, omneſque immortaliter demeruit.

Inde Epiſcopus fit Viennenſis & S. R. I. Princeps primus.

Mox totum ſe in promovenda commoda Epiſcopatus convertit, & quod Anteceſſores, minus dignè & commodè habitaſſent, ædes deſtruens Epiſcopales, amplum, inſigne & ſplendidum Palatium conſtruxit, & ſumma omnium cum admiratione intra triennium abſolvit; nec propterea debita contraxit, ſed diſſolvit, quin & redditus annuos mirificè auxit, adeò inſigniter, ut ſucceſſores merito ſibi gratulari poſſint, quod modo habeant in Copia, quod alij inopia pertulerunt.

Miræ felicitatis Oeconomus.

Tan-

Tantum tamquam benè meritum de Orbe, de Ordine, de Jmperio, de Jmperatore virum abripuit hic annus dum jam Collegio Eminentiſſimorum Sacræ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium inſerendus eſſet; & galero purpureo donandus; cum nulla proficerent contra invaleſcentem nimis morbum, remedia, offerente pretioſiſſima clinodia, margaritas & gemmas Jmperatrice Auguſta, quæ contrita & cum ſorbitiunculis ingeſta optimum præſulem juvarent. Sed fruſtra omnia, ipſo poſt ſumpta ſummâ devotione Sacroſancta Eccleſiæ Sacramenta feliciter in Domino obdormiente, non plebis ſolum univerſæ & Aulicorum, ſed Auguſtis etiam lachrymis deplorato, cui in Cathedra S. Stephani, Sacelloque S. Catharinæ tumulato, ſolemniſſimis poſtea Exequijs, præſentibus Jmperatore, Jmperatrice, Principibus, & totâ Aulâ, piè parentatum fuit; corde ad filios ſacros, quos unicè dilexerat, Cremiphanium translato. *Ex Monimentis, & Catalogo Abbatum ejuſdem Monaſterij.*

Ipſe purpura Cardinalitia, non ipſi purpura præripitur.

Auguſtis lachrymis deploratur.

Hoc ipſo etiam anno magnum omnino Sydus ſplendidiſſimo Galliarum Regno, cœlis dignius, eripitur, & inter cœleſtia collocatur Sanctiſſimæ memoriæ Margarita de Kilcaldi Abbatiſſa illuſtriſſimi Cœnobij S. Petri Remenſis; ſive, ut ipſa vocari geſtiebat, *Ancilla Abbatiſſæ* (cui reſignaverat & ceſſerat honorem) *Deiparæ*, hujus procul dubio vocatione, cujus ante annos duodecim prædictione, ad participium gloriæ aſſumpta. Omnipotentis ſiquidem Matre familiariter uſa, fateri ſæpius ingenuè audita uſt, nihil unquam ab illa, irritis votis petijſſe, quin & ipſa, quo ſolemniter ab Archipræſule Remenſi inaugurata eſſet die, ab eadem cœlorum Auguſta, diſertè edoctam, duodecim omnino annis, Monaſterium Sancti Petri à ſe gubernandum, ac poſtea felici commutatione ſe donandam, & in Domino quieturam, quod reapſe contigit. Vixit igitur & præfuit Margarita, nunquam non tanquam certa mori. Unde cùm ipſa adminiſtratione ſua, pararetur ad mortem, nihil etiam eâdem ſanctius, nihil prudentius, nihil demiſſius fuit. Communi & vulgari aliarum cibo, potu, veſte, habitaculo uſa ſemper, factis magis quam verbis imperans, ſanctiſſimæ Regulæ Obſervationem, eo efficacius & facilius perſuadebat, quod non aliter viveret, quàm juberet; & quàm doceret. Quare etiam impensè ab omnibus amabatur & colebatur, ipſa omnium Virtutum ſuarum ſanctis illecebris amabilis facta, & merito ſuo Venerabilis. Quæ tandem, multis laboribus & vigilijs fracta, fine duodennis ſuæ Prælaturæ anni inſtante, gravi languore correpta, ad communem Sororum Jnfirmariam deferri voluit, munitaque Divinis Sacramentis, cum omnes conſummatæ Sanctitatis, patientiæ, charitatis & pietatis exemplo ad perfectionis ſolidum ſtudium vehementer excitaſſet, inter amantiſſimarum filiarum lugubres fletus & caſtiſſima oſcula, tranquilliſſimè & beatiſſimè obdormivit in Domino, tertio Nonas Februarij, anno ætatis ſexageſimo ſeptimo; ad pedes Auguſtiſſimæ Abbatiſſæ, imaginis Cœlorum Jmperatricis, quam ipſa poſt Benedictionem Abbatialem, ut diximus, Throno Abbatiali cum hoc lemmate [Dominæ Abbatiſſæ] impoſuerat, uti ſuas rogaverat & conjuraverat, ſepulta. Auxit multis ædificijs loca Regularia, & recuperatis bonis, annuos redditus, ſed & de decore Domus Dei ſollicita, multa Eccleſiæ comparavit egregia ornamenta. Jn his præcipua fuerunt, vas inſigne auro, argento, & gemmis diſtinctum, in quo inſertus erat annulus ſacræ catenæ quâ Archiapoſtolus, & Vicarius Chriſti Sanctus Petrus, Monaſterij Patronus, Antiochiæ arctè vinctus fuit. Deinde Crux argentea. Jtem imago Sanctæ Scholaſticæ S. P. N. ſororis, cum ejus SS. Reliquijs argentea. Jtem duo thuribula pretioſa. Jtem Analogium in uſum ſacri Altaris. Effigies Beatiſſimæ Matris Virginis viginti ſilibrarum, cuncta argentea & inaurata, ac mirâ arte celata. Adfuit morituræ, filia dilectiſſima amantiſſimæ Matri ſereniſſima Coadiutrix Franciſca Renata Duciſſa Lotharingiæ Guiſia, inſigniter & verbis poſtremis & exemplis animata, quæ aliquamdiu abſens ob negotia, ſex diebus ante felicem Margaritæ ad ſuperos tranſitum reverſa eſt, & omne charitatis debitum ſtrenuè explevit, funus tam charum, quàm precioſum debito cum honore,

Ven. Margarita de Kilcaldi.

Ipſa, quam edocta à Deipara die eſt, moritur.

In communi cum ſororibus Infirmaria vult mori.

Sepulta ad ſtatuam Deiparæ Abbatiſſæ.

Franciſca Renata erga morituram obſequia.

re, loco quem vivens deſignaverat tumulatum: ipſa in calentiſſima ſanctitatis ſuccedens veſtigia, neque multo poſt ſolemniter conſecrata. *Ex vita Margaritæ, & R. P. Amando Tribout, &c.*

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. XL.
Sancti Patris Benedicti. M. C. L X.

MOntis Serrati & Vallisoletana in Hiſpanijs Congregatio, viris & ſummè perfectionis laude, & ſingulari eruditione clariſſimis effulget mirificè; è quibus diverſis locis, Academijs & Univerſitatibus, ad Cathedras doctiſſimi quivis evecti, nonnulli in Pontificias ſublati ſunt, quibus plurimum ornamenti magno virtutum ſplendore, plurimum commodi, memorabili meritorum copia attulere. Ex his hoc ipſo anno ad ſedes, quod ſperandum, Beatorū Empyreas tranſlatus eſt Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus Dominus Placidus, Placentinus prope Salmanticam Epiſcopus, vir ſummis honoribus longè digniſſimus, contemptu inprimis ſæculi generoſiſſimus & glorioſiſſimus. Cum enim Jlluſtriſſimo ortus Genere, è familia Pacieca (Pacheca) è Vetuſtiſſimis Ferreiræ Principibus, & Marchionibus Carpenſibus, magno apud omnes reſpectu eſſet, dulce jugum Chriſti, & ſervitium cunctis mundi deliciis & vanitatibus prætulit, & in Sancti Vincentij Cænobio Salmanticenſi cucullum amplexus, in DOMO DEI abjectus eſſe elegit, quantò minor in oculis ſuis factus, tantò majoribus gratiis à Numine evectus, ita ut magni ab omnibus, & ipſis maximè ſuperioribus fieret, quem & cum inſigni eruditione excelleret, ac præter eloquentiæ & ſingularem facundiæ nitorem, Zelo juvandi proximos totus arderet, ipſum pro concione dicere juſſerunt, tantopere in hoc ipſo munere commendatum, ut totâ paulo poſt Hiſpaniâ celebraretur: ipſumque audire Rex ipſe Catholicus expeteret, magnóque cum guſtu audiret. Concionator proin Regius renunciatus, maximo id fervore, nec minore etiā fructu peregit: vitæ quam maximè integrioris exemplo, eloquentiam juvante, ingenſque verbis pondus afferente; ſed & non modicam conciliante auctoritatem ipsâ Generis Jlluſtriſſimi dignitate, juxta quam ſumma animi demiſſio, & magnarum contextus virtutum, intentos omnium oculos animóſque rapiebant & ſumopere afficiebant. Nec ita ſolummodo Regi, Aulæ, & confluenti ad tantum Oratorem populo ſe probabat, ſed & Ordini ſuo, ita ut pro eximijs talentis & ſpectatiſſimis Virtutibus, paulo poſt, ſumma omnium gratulatione, totius Congregationis Generalis eligeretur. Quo in munere, ita ſe geſſit per omnia, ut eo digniſſimus factis ipſis comprobaretur, omnes omnino quos regendos ſuſceperat, ſuo exemplo antegreſſus; iiſdem tanto etiam promptius tanto parenti manus dantibus, & veſtigia imitatione prementibus, quanto inexcuſabilius videbatur, oſcitantiùs agere, cùm tantæ familiæ virum, tamque tenerè educatum atque ab ipſo Rege habitum, adeò generosè omnes ſacri rigoris difficultates ſubire, & ſuperando cæteros antevertere intuerentur. Demum Placentinus renunciatus Epiſcopus, & Comes Perniæ, (qui Comitatus Epiſcopatui eſt adjunctus) in perfectiſſimo ſtatu ſe conſtitutum intelligens, & quaſi expaveſcens, in id unum tota animi intentione incubuit, ut juxta Apoſtoli monita, muneris ſui rationem haberet, & credito ſibi gregi pro virili conſuleret. Quod cum feliciter, uti fideliter, aliquamdiu ſumma cum laude & merito immortali præſtitiſſet, hoc tandem anno, curſum vitæ explevit, & magno ſui apud omnes relicto deſiderio, mortalitatem exuit, relicta poſt ſe fama nominis immortali. *Franciſcus de Argaer & rer. Hiſp. Script.*

Placidus Placentinus Epiſc. — *Summa familia.* — *Concionator Regius.* — *Creatur Epiſcopus.* — *Moritur.*

Nec minore gloria effloruit hoc ipſo tempore ex eâdem Congregatione eodemq; Hiſpaniarum Regno Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus P. F. Martinus de Rianno, frater germanus totius Caſtellæ Regni Præſidis, vir & ipſe incomparabilis, quique pro vitæ eximijs meritis, ad varias promotus dignitates, Regium & ipſe Concionatorem ſumma cum omnium admiratione egit, & ad Legionenſem Epiſcopalem celeberrimam Cathedram provehi meruit, in qua re vera, tanquam lucerna fulgentiſſima poſita ſuper candelabrum celſiſſimum eluxit, ſuiſque verbo & exemplo, non tam præfuit, quàm profuit, inſigne & ipſe totius

Martinus de Rianno. — *Creatur Legionenſis Epiſcopus.*

Ordi-

Ordinis & fulcrum & ornamentum, ut ſibi haud immerito, & Rex ipſe Catholicus & Regnum univerſum de tantis paſtoribus gratularentnr; imo Sacræ Romanæ Eccleſiæ, plurimum inde ſolatij accreſceret, dum in tantorũ, tamque vigilantium paſtorum laboribus atque vigilijs ſecurè acquieſceret, & de uberrimo fidelium per ampliſsima Regna fructu à talium Præſulum exemplis, magna prorſus ſibi polliceretur. *Ex Hiſpan. rer. Scriptoribus.*

Matthias Langius Abbas Mariamontanus.

Evocatur hoc anno ad præmia æternitatis Reverendiſsimus & Ampliſſimus Dominus Abbas MARIÆ montanus Dominus Matthias Longius, primævo Ordinis ſæculo dignior quàm iſto, huic tamen neceſſarius magis & utilior, antiquis omnino moribus, & à puero maturis, ita, ut admirationi merito eſſet omnibus, & Virginem & Angelum, præſeferre in omni actione viſus. Js in Monaſterio Sacroſancti SANGUINIS Chriſti Vinearum, vulgo Weingartten, Monaſticen profeſſus, Profeſsionis feriæ exemplar ſe Confratribus præbuit, talis & ſemper & ubique, ut nunquam non Profeſsionis ſuæ meminiſſet, talis omnino per omnia, de quo ſibi Superiores & Collegæ omnes plurimum gratularentur. Momenta temporis omnia ſedulo attendit, & appendit, ſed & utiliſsimè ob hoc ipſum impendit, otij juratus hoſtis fuit, ſacri ſilentij Regularis, tenaciſsimus cuſtos, ut qui ejus dignitatem & utilitatem inter præcipua Ordinis haberet, & deprædicaret. Minutiſsima Regulæ inter momenti maximi res habuit, atque ad eadem, quantum per conſuetudinem loci licuit, ſeſe ad amuſsim accommodavit. Jn omni quod proponeret, ſuſciperet & ageret, perſpicaciſsima ſe prudentia prodidit; in loquendo verborum conſideratiſsima paucitas, & nihil ſine pondere fuit. Jpſius erga DEUM charitas ſingularis ex ipſa devotione facile apparuit, cum in Oratione, mira corporis & angelica quaſi compoſitione totus quaſi abſorptus videretur, & fortè interpellatus, quaſi à ſomno dilectorum Domini excitatus, attonitus ſe colligeret; ac dein loquentem attenderet. Erga proximos charitate accenſiſsimus fuit, neminem unquam ſeu verbo ſeu facto viſus offendere, venerari omnes ſolitus, dolentibus condolere, congaudere gaudentibus, omnibus benè velle. Et ſanè ejus ſimilem vidiſſe non meminimus, adeo cautum, attentum, modeſtum, ſobrium, compoſitum, ut planè appareret cum Henoch & Noe, in omnibus vijs ſuis *cum Deo ambulaſſe*, & huic præſentior ſemper quàm ſibimetipſi fuiſſe. Sic incedentem ſemper, cum obſervarent omnes, & merito colerent, petente ſibi Coadiutorem ſanctæ memoriæ Abbate Georgio, in Matthiam facile conſenſêre Weingarttenſes omnes, nemine quàm ipſomet qui electus fuerat, reclamante, etſi necquidquam: nemine ſibi gratulante magis, quàm Georgio, de tanto cum tempore ſucceſſore. Verùm biennio poſt, vacante diutius, nec minimum periclitante Mariæmontano Venuſtæ Vallis in Comitatu Tirolenſi Cænobio, Abbas poſtulatus anno milleſimo ſexcenteſimo decimo quinto 27. Octobris omnem felicitatem loco illi una ſecum intulit, & diſciplinam inprimis ſedulo curans, Religioſorumque augens numerum, in Oeconomiam inde ſtrenuè incubuit, omneque æs alienum feliciter diſſolvit, prata, agros, vineas, prædia redemit, miro prorſus rerum ſucceſſu, ut nemo dubitare poſſet, ſingulari omnia ipſi obvenire Numinis benedictione. Tum ad Cænobij ruinoſi & minus pro Religioſa diſciplina accommodati, reſtaurationem converſus, poſtquam ea quæ meliorari poterant emendaſſet, ingentem & pretioſiſſimam Conventus fabricam à fundamentis (in magnam attollens ſublimitatem ex montis ſatis præcipitis declivitate) incredibili labore & dexteritate exſtruxit; ea omnino Architecturæ moderatione, ut nemini non intuentium inſigniter probaretur, nihil ad oſtentationem, etſi elegantia omnia, & quàm commodiſſima eſſent, ut fateri cogerentur univerſi & domeſtici & hoſpites, Matthiæ Abbati ob hoc tam egregium opus immortalem à præſentibus & poſteris memoriam deberi ſummamque gratiarum actionem. Nec infelicior in templi ſtructione & expolitione fuit, ita ut longè latéque tanti Præſulis nomen celebraretur, cui ſumma vitæ integritas, maximam apud vicinos omnes conciliavit auctoritatem, apud exteros laudem, apud

Jn omni vita cautiſſimus.

Jn omnibus vijs ſuis cum Deo ambulans.

Eligitur Abbas Mariamont.

Monaſterium eleganiſſimè conſtruit.

Templum inſigniter excolit.

apud ſereniſſimos Principes amorem. Verum ille nihil ſibi honoris arrogans, ſed & totum Deo adſcribens, cum ſuis Religioſis, ita vixit, non ut Dominus, ſed ut illorum omnium, in procurando neceſſaria miniſter, in elargiendo ut Pater, omnibus revera omnia factus, ita tamen ut ab omnibus non minus timeretur quàm amaretur; etſi ad correctionem, non tam ſtrenuitas & rigor valeret, quàm exemplum, cujus contuitu, nemo non quidquid in ſe vitioſum eſſet, & deprehenderet facilè, & in ſeipſo confunderetur. Jta præſtitit feliciſſimo, dum vixit, Cœnobio, & felicitatem etiam ſucceſſoribus reliquit, præter nummorum ſufficientiam, etiam omnia optimè conſtituta, & mortem facilè ex annis & defectu virium prævidens ſuam, ad eamdem ſeſe etſi tota vita comparaſſet, ſub extrema tamen, totus in hoc unico fuit, ut paratiſſimus vocanti Domino fidelis revera ſervus & prudens occurreret. Jta munitus denique omnibus, ex more ſanctæ Romanæ Eccleſiæ, Sacramentis, placidiſſimè deceſſit, ingenti ſui relicto deſiderio, maximo non ſolum Mariæbergenſium, ſed ſuorum Weingarttenſium luctu, quibus conſulere nunquam deſijt, & per calamitatem belli Sueco-Germanici, plures benignè complexus, paternè fovit & aluit, ornamentum utriuſque Cœnobij, imo Ordinis univerſi ſempiternum. Mariæmontani Parenti optimo ſequens Epitaphium poſuêre:

Præfuit ſanctiſſimè non minus quàm utiliſſimè.

Sanctiſſimè vita excedit.

Anno Chriſti M.DC. XL. XX. Maij Matthias Reverendiſſimus Dominus Abbas XXXV. Monaſterij S. MARIÆ de Monte, poſtulatus ex Monaſterio Weingarttenſi, qui Monaſterium hoc partim reſtauravit, partim de novo reædificavit, pluribuſque prædijs, Vinetis & proventibus auxit: eaque propter meritiſſimo, ALTER FUNDATOR audit. Præfuit autem Adminiſtrator annos ſex, Abbas verò viginti quatuor,

Epitaphium.

Ex lamina ſtanni feretro & tumbæ impoſita. Habuit fratres germanos duos, alterum Oeconomum & Priorem Cæſareenſem, alterum Joannem Abbatem Ochſenhuſanum, utrumque fratris minimè diſſimilem. Cæterum memorabile valdè, Matthiæ poſt aliquot annos corpus, repertum non ſolum incorruptum, ſed barbam, quam ante obitum habebat candore niveam, juvenili flavedine commutatam, haud dubio indicio Angelici animi, corpus Virgineum olim inhabitantis, atque ob hoc ipſum, tanto poſt incorruptum, exemplo noſtra ætate inprimis memorando. *Ex monim. Weing. Mariæberg. oculatiſque teſtibus.*

Corpus poſt aliquot annos incorruptum.

Jpſo anno 1640. die 23. Decemb. moritur Ven. Vir P. Wenceslaus Aſſulus Monachus Cladubrienſis Cœnobij Deiparæ ſacri, qui tentatione olim victus cum inde ſe ſurripere vellet, ab ipſa Deipara retentus, religioſiſſimam deinceps vitam duxit, & cum grandi aliquando ſtatua B. M. V. è ſublimi prolapſus prodigioſè ſervatus fuit. *Ex monim. ejuſdem Cœnobij.*

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.XLI.
Sancti Patris Benedicti. M.C.LXI.

NE abſque purpurâ Sanguinis toties Cœlis in Ordine noſtro commendatâ etiam poſtrema hæc noſtra ætas, Deo, & Angelis, & hominibus ſpectaculum eſſet, in arenam & ſcenam hoc annó prodijt ſanctæ memoriæ, inſignis Chriſti Athleta P. F. Ambroſius Barlo Congregationis noſtræ Anglicanæ Presbyter Monachus. Js Anglus patria, hanc pro Chriſto juvenili ætate deſerens, Monachû Duaci, in Monaſterio Sancti Gregorij profeſſus eſt. Jnde non minus quæſitâ denuo & repetitâ, quam relictâ olim patriâ glorioſus, fidei propagandæ & propugnandæ Zelo æſtuantiſſimus, ut illam & concives Chriſto lucraretur, ingentia pericula ſubire, labores perferre, moleſtias tolerare in præcipuis habuit: quin & ſuum denique cum vita Sanguinem, Chriſto pro patria, imò pro hoſtibus æque atque amicis offerre geſtijt, & generosè obtulit, poſt ſanctam vitam, & diuturnos viginti quatuor annorum labores in excolenda Domini Vinea exanthlatos, copioſumque animarum fructum Deo oblatû, pro defenſione ſanctæ Rom. & Apoſtolicæ Fidei, hoc ipſo anno, quarto Jduum Septembris Lancaſtriæ Martyrio conſummatus, ætatis ſuæ quinquageſimo quinto, profeſſionis ſuæ 25. Sacerdotij vigeſimo quarto. *Ex literis ad me datis Rev. D. P. F. Clementis Reineri ejuſdem Congregationis meritiſſimi Generalis, &c.*

Ven. Ambroſius Barlo Anglus.

Vir Apoſtolicus.

Martyrio coronatur.

Sed

Sed & cœleſtis in terris Cœleſtina noſtra familia lucidiſſimum hoc ipſo anno cœlis Sydus transmiſit ſanctæ memoriæ Petrum Santutium ex Manfredonia, in Apulia plana nunc Capitaneata, virum planè incomparabilem, quippe qui vitæ aſperitate, orationis ac meditationis aſſiduitate, virtutum omnium ornatu, rebus præclarè geſtis, muneribus in Ordine laudabiliter obitis, charitate in proximos, mirabili erga DEUM confidentia & affectu, cœleſtibus viſionibus & revelationibus, virtute eijciendi cacodæmones, diverſorum & graviſſimorũ curatione morborum, Spiritu Prophetiæ, meritorum aliorum & diverſiſſimorum gratia, etiam poſtquam vita defunctus illatus eſt tumulo, & provinciam ac regionem circumpoſitam infinitis demeruerit meritis, & Ordinem univerſum inſigniter exornaverit. Ejus vitam deſcripſit prolixè ejuſdem ſacræ Reformationis ſcriptor inſignis, typis Bononiæ expreſſam anno Chriſti 1648. *Ex R. P. Philippo Malabayla, &c.*

Ven. Petrus Santutius Cœleſtinus.

Miraculorum gloria illuſtris.

Sed & tertium ex Ordine Sydus hoc ipſo anno ambitioſius ſibi exambiens digna ambitione cœlum, terris, & fœcundiſſimo Sanctorum, etiam poſtrema & perditiſſima ætate noſtra, Galliarum Regno, mœrenti abſtulit, ſanctiſſimæ memoriæ Dominam, Catharinam de Roquelora (de cujus converſione ſupra) Ducis præſtantiſſimi & Caſtrorum Regiorum prætoris Mareſcalli filiam: de cujus vitæ fine, ita ſanctus vitæ ſcriptor, cum mirã ejuſdem ad ſacrũ Calvariæ noſtræ Inſtitutũ vocationẽ deſcripſiſſet: *Tandem*, inquit, *multis aucta virtutum inſignibus, clariórque Sanctitate, quàm ſtemmate, ardenti febre correpta, multóque æſtu diu toſta, gangrena corpuſculo tabido exitium afferente paulo poſt conficiendam, & ad immortalia transferendam intelligens, miranda virtutum omnium exempla, non aliter quam ſol, qui quo occaſui inſtat propius, eo copioſiori luce ſplendet; edidit, maximè verò humilitatis, rerum omnium abdicationis, pœnitentiæ, patientiæ, vehementiſſimæque in Chriſtum Dominum, Matremque ejus integerrimam, dilectionis: ſolitaque dicere: Nunquam ad DEUM ægrè & renitenti mente proficiſcendum, ſed expeditè, alacriter, ingenuè. Nullum remedium quantumvis acerbum ſenſibuſque adverſum reſpuebat, porrectumque ſemel pharmacum in ultimis conſtitutæ, vel guttulam aquæ ſorbere impotenti, cum in honorem fellis & aceti, quo ſacrum Chriſti Domini os in Cruce maduit, hauriendum ſibi intellexiſſet, data manu auidiſſimè fæces ipſas deglutivit. Ejus una vox, cum præacutis forficum novacularumque ictibus caro ipſa crebrius diſſecta, lachrymas ab ipſis ſpectantibus cieret & horrorẽ: Sit adorandum Nomen IESU, Sanctæque Matris MARIÆ benedictum!* Subdens: *Tu noſti, Sponſe amantiſſime, meipſam totam tibi tradidiſſe, nec ad modicum, propter immenſum amorem tuum, ſed quodcunque, quantumque viſum fuerit amantiſſimæ Bonitati DEI mei, & Domini mei. Propitius eſto peccatrici animæ, ſed tuæ in æternum Chriſte IESU! Ardentiori febris æſtu ac igne depaſta, inter ipſos acutiſſimos dolores, ad ipſam proximæ mortis objectam tetram imaginem, immota pace fruens, hac una cogitatione tripudiare animum dicebat, nimirum, SE BENEDICTINAM MORI CALVARIÆ ALUMNAM, Sacratiſſimæ Virginis, ad Crucem morientis filij ſtantis, filiam, indigniſſimam licet, ſed ſuam, ſed Ei prorſus addictam.* Denique Verba ejus noviſſima hæc fuêre: *Offero tibi Domine IESU quos tolero exiguos dolores, in unione acerbiſſimorum cruciatuum à Te agno innocente, propter me multis criminibus ream, exantlatorum, atque hæc dicens expiravit, anno Chriſti* 1641. Ita Præfatus author.

Ven. Cathar. de Roquelora.

Inſigne ejus dictum.

Ejus reſignatio

Benedictina mori gaudet.

Sed & altera hoc ipſo anno à Benedictinis, verè Benedictis Calvariæ alumnis, Chriſtum ſeſe in veſtigio ſequutam, verè crucis bajulam, verè crucifixam, quotidiano Vitæ exemplo comprobans, agonem ſuum feliciter conſummavit, ſanctæ memoriæ Mater Ludovica à Sancto Placido, Virginalem pudicitiam, vitæ rigidioris inclementi auſteritate, tanta ſenſuum mortificatione, tanto ſuimet ipſius odio cuſtodivit, vallavitque, ut non mortificata, ſed verè mortua dici poſſet, incredibili pœnitentis Vitæ ſeveritate & feritate ſemet ipſam tractans & conficiens, longo, quotidianóque Martyrio, ſeſe Numini immolans: cujus ab obitu Virgineum corpus, totum tabo ex horrendo flagellorum uſu diffluens repertum, invicti animi Generoſitatẽ, cum ſumma omnium admiratione, manifeſto comprobavit. *Ex R. P. Amando Tribout.*

Ludovica à Placido.

Henricus Burſfeldenſium Præſes Generalis.

Eodem anno meritiſſimus de Ordine & Congregatione inprimis Burſfeldenſi magno bonorum omnium luctu extinguitur HenricusSpichernagel Congregationis ejuſdem lectiſſimus Præſes, celeberrimi Monaſterij S. Pantaleonis Coloniæ Abbas meritiſſimus, multorum ſcriptorũ laudibus eximiè celebratus,ob egregias animi & corporis dotes nemini non amore dignus viſus & admiratione atque veneratione. Fuit hic ferventiſſimus diſciplinæ Monaſticæ aſſertor & promotor,ipſius exemplar omnibus omnium virtutum factus; laborum omnium etiam in gravi ſenio patientiſſimus,cum ipſum Reformationis gratia, nec ſenium retardaret, neque ulla itinerum vel temporum difficultas, verè fulcrum ſingulare & ornamentum Ordinis ſuo tempore habitus; id conſequutus, ut etiam à morte nomen ejus ſit in omnium ore & benedictione. Curis confectus & laboribus requievit in Domino 3. Maij, anno Chriſti 1641. ætatis ſuæ 76. *Ex Monimentis ejuſdem Cœnobij & communicatis adm. Reverendi P. Antonij Erckelens de nobis meritiſſimi.*

Ornamentum Ordinis.

Henricus Abbas Tuitij.

Quo ipſo etiam anno vita exceſſit, non minor induſtria ac Zelo Monaſtico Reverendiſſimus Henricus Gyſenius S. Hereberti in Tuitio prope Coloniam Abbas, Sacroſanctæ Theologiæ Doctor, & Profeſſor in Univerſitate Colonienſi,pro eximijs vitæ meritis ad Abbatialem evectus dignitatem, qua ſe digniſſimum probavit; quem magna & laudabilia meditantem vix quinque exactis in regimine annis, magnæ ſuorum expectationi bonum Numen præripuit, plurimum à bonis omnibus deploratum. *Ex monimentis ejuſdem Cœnobij.*

IESU CHRISTI ANNUS.M.DC.XLII.
Sancti Patris Benedicti. M. C. LXII.

Albanus Roe Congreg. Angl.

Iterum triumphanti in cœlis Eccleſiæ Generoſiſſimus ex OrdineBenedictino miles & Heros, vexillum gloriæ cum laurea Martyrij infert, digno cœlitum plauſu exceptus. Js fuit Venerabilis P. F. Albanus Roe, qui eodem DEI amore, quo patriam juvenis reliquit, eodem, quò totum ſe Chriſto in Ordine conſecrans, quartum de miſſione Apoſtolica Votũ edidit, eodemmet ipſo patriam repetijt, ut vel ſanguine proprio, poſt ingentes labores & pericula, eamdem Chriſto lucraretur. De ipſo ſic Reverendiſſimus Dominus P. F. Clemens Reinerus Congregationis Anglicanæ Præſes Generalis, felici nuncio Ordinem, & Chriſtianum Orbem vulgatis typo litteris beans & accendens: *Benedictus ſit, inquit, Glorioſus Rex Martyrum IESUS Chriſtus, pro cujus Fidei defenſione hoc anno currenti 1642, die 31, Ianuarij, Londini Martyrium, Generoſo, alacri, & excelſo animo ſubijt Reverendus P. F. Albanus RoeCongregationis AnglicanæOrdinis S. BENEDICTI Preſbyter & Monachus Anglus in Monaſterio S. Laurentij de DEI cuſtodia, vulgo dieulewart, Diœceſis Tullenſis profeſſus, ætatis ſuæ anno circiter ſexageſimo. Cauſa condemnationis fuit, ſyncera profeſſio Fidei Catholicæ Apoſtolicæ Romanæ, functio Sacerdotalis, & conſtans exercitium illius, per plurimos annos, in ſolatium Catholicorum dicti Regni, &c. Tenor vero ſententiæ, ſicut mos eſt in Anglia, quoties morti proditores adjudicantur, eum ferunt ſenſum: ut condemnatus viminea crate majori trabæ impoſitâ poſt caudam equinam, per ſordidas, aſperas, & inæquales plateas, ignominioſè ad locum ſupplicij raptatus, in majorem cruciatum ſub patibulo (pro facinoroſiſſimorum & infamium hominũ juſtis ſupplicijs præparato) ſemiſtranguletur laqueo: deinde, ut redeunti ad ſe amputentur virilia, & igne comburantur. Tunc ut cultro aperiatur venter, ac erutis ilijs, etiam cor & viſcera ſpiranti adhuc, ac reluctanti manu carnificis evellantur, & in ignem juxta poſitum projiciantur. Denique ut reliquum corpus, in quatuor partes diſſectum, & elixum, ad varias civitatis portas, in demortui ac conſanguineorum perpetuam ignominiam ſuſpendantur, &c.* Ita citatus Clemens Reinerus noſter, & nos in Annalibus Benedict. Addit autem in ſuis ad nos, cum relatione hâc, datis, de alijs nonnullis noſtri Ordinis viris, eamdem ſententiam paſſis, etſi ad exequutionem necdum deducta ſit, ita inter alia tam Albani glorioſum agonem, quàm reliquorum è noſtris expectationem deſcribens: *Accipe, & una mecum oculis præ gaudio lachrymantibus, intuere hunc ſpecioſum botrum, quem Vinea Anglo-Benedictina produxit, uberiorem Vindemiam, poſtquam perſecutionis fervor exteros ramos æque decoxerit, mox datura: nam ex nunc plures ſunt conjecti in carceres, ex qui-*

Vir Apoſtolicus.

Sententiam mortis excipit.

Plures expectant imo deſiderant eandem ſententiam.

quibus tres, licet adhuc viventes, camdem mortis ſententiam acceperunt, alij præſtolantur, &c. quorum etſi aliqui in exilium miſſi, alij dimiſſi ſunt; non alia tamen de cauſa, quam quod ſanguine Martyrum & exemplo, ipſimet Hæretici metuerant, plures quotidie Romanæ Eccleſiæ lucradons & aggregandos. Quod DEUS Opt. Max. interveniente Apoſtolorum Regina Deipara, primiſque Anglorum Apoſtolis & Epiſcopis à Magno Gregorio noſtro deſtinatis, clementiſſimè largiri dignètur.

Maurus Epiſc. de la Iaca.

Felici ſomno in mortem reſolvitur Reverendiſſimus & Jlluſtriſſimus P.D. Maurus de Villa-Roal ex Monacho S. Salvatoris de Loretzana, ejuſdem loci Abbas, tum S. Vincentij Salmantini; inde Ordinis Generalis, demum Epiſcoput de la Jaca, Præſul meritiſſimus, Virtutum omnium ſpeculum, omnem ſubſtantiam ſuam relinquens Domui Profeſſionis. *Ex communic. Ant. de Soto Major, &c.*

Succeſſus Congreg. SS. Vitoni & Hydulphi.

Congregatio Noſtrorum Sanctorum Vitoni & Hydulphi in Gallijs, Lotharingia & Burgundia, feliciſſimis ſucceſsibus, ob eximiam exempli ſanctiſſimi famam, & contuitum, multa & mira apud ipſos quoque ſæculares efficit; cum graviſsimi etiam & ſceleratiſſimi peccatores, ultro faterentur, tantos ſibi ad vitæ anteactæ deteſtationem ſtimulos addi, ut vix ſibi à lachrymis temperarent; & quantum ad vitia quæcunque antea eſſent affecti, tantum nunc abhorrerent ac deteſtarentur. Jnde multus ad Pedes noſtros confluxus diverſorum opem & ſalutem quærentium & in viam ſalutis dirigi cupientium; multorum item cucullum exambientium, vel alias in quovis ſtatu, totos ſe directioni tantorum virorum permittentium. Fuitque tanta illorum apud ſæculares reverentia, ut planè non aliter atque Angeli deſcendentes è cœlo paſsim exciperentur, & quacunque incederent deducerentur. Et reapſe afflictiſsimis quibuſq; maximo erant ſolatio, dum maximum non ſolum pondus verba ipſorum haberent, ſed vel maximè ipſi ſanctiſsimi mores, &

Mira Dei in Reformatis gratia.

diſciplinæ Monachicæ gravitas, magnam omnibus auctoritatem conciliarent, omnes intuentes & attonitos redderent, omniumq; ſtudia raperent, famâ longè latéque omnium audientium corda occupante. Quin & ipſi de ſe ipſis mirabantur, ijs vel maximè, qui remiſſius antea, etiam in Religione habiti, delicatius enutriti, mollibus lectulis uſi, varijs diſtractionibus recreati, aſpirante Numine ſacræ huic Reformationi nomen dederant, experti quamprimum, quantum Gratia DEI in omni rigore dulcorando poſſet: cum longæ illis Vigiliæ, protractum multis Horis Divinum officium, frugalis menſa, labor manuum, ſilentium ſtrictiſſimum, jejunia frequentia, lanearum veſtium ad nudũ corpus & cilicij uſus, promptiſſima ad ardua quævis, abſq; ulla tergiverſatione obedientia, ſubjectio proprij judicij omnimoda & gravia alia quæcunque ipſi contraria naturæ exercitia, ita deinceps ſuaviter ſaperent, ut nunquam ſatis prioris vitæ ſegnitiam deteſtati, veram fuiſſe miſeriam & calamitatem faterentur, dum jam longè alijs & ſolidis animi delicijs affatim fruerentur, & juxta promiſſa Sanctiſſimi Patris & Patriarchæ ſui Benedicti, proceſſu Converſationis, reapſe inenarrabili dilectionis dulcedine currerent viam mandatorum DEI, imo altùm evolarent in ejuſdem via Conſiliorum; tanta omnium inter ſe charitate, tanta charitatis exhibitione, ut jam in illa æternæ pacis habitatione ſedem fixiſſe viderentur; tanta erga ſenes quoſcunque nedum Superiores reverentia, erga ægrotos compatientia, inter ſe gravitate & modeſtia, ut qui frui vel ad horam illorum conſortio poſſet, beatum ſe, non aliter atque illa Sabæ Regina, in contuitu Salomonis, fateretur: dum ita ordinatè omnia fieri cerneret; & nihil non priſcam Sanctorum Patrũ ſimplicitatem & ſanctitatem redoleret, ſanctiſſimæ paupertatis ſtudiũ ubivis ſe proderet, omnes mundo verè ſe mortuos comprobarent, & revera DEUM ſolum ſeipſis quaſi neglectis toto cordis deſiderio, totâ mentis intentione, omnĩ viriũ intenſione quærerent; imo ſumma in pace, maxima animi conſolatione ipſo fruerentur. *Et hæc omnia teſtium oculatorum fide & relatione.*

Rigor Vitæ dulcis Religioſis.

Primævus Ordinis fervor.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.XLIII.
Sancti Patris Benedicti. M.C.LXIII.

Pia æmulatio ſacrarum Virginum.

NEc impari viris, & Heroibus quidem, pia æmulatione, ſancta contentione, veræ Amazones noſtræ, non æmulari ſolũ chariſmata meliora, ſed

viros,

viros, quin & vires, ac fidem hæc audientium & attendentium ſuperare aggreſſæ, nulla ſuperabiles arduitate, verè ſpectaculum factæ mundo, & Angelis & hominibus, DEO autem holocauſtum quotidianum, cum, qui ſecundum carnem ſaperent, etiam Religioſi, omni Martyrio acerbiorem, ut & diuturniorem, tenerrimarum Virginum, quin & puellularū, etiam genere Jlluſtriſſimarū, ac Sereniſſimarum vitā cernerent, & toti obſtupeſcerent, ad nutum quemvis Superiorum ſuarum in enſes, ignes, aquas, ut ſic dicamus, nulla vel mora, vel exceptione atque excuſatione ruituras, intentas ſimul & cupidas, quævis, vel maximè ipſi naturæ contraria & adverſantia, ſibi imperari, ſubituræ omnia alacerrimo animo, imo etiam impoſſibilia, ad amuſſim ſanctiſſimæ Regulæ, auſuræ, uti recentiſſimis patuit exemplis, DEO ipſo miraculis conatus ſimpliciſſimæ obedientiæ comprobante, dum frigentibus & rigentibus omnibus nive glacie, occupatis cum Magiſtra ſua Novitijs, in adornanda ad feſtum quoddam DEiparæ Benedictæ ſuæ Matris ſtatua, ſimplicitatem piè tentando diceret: & nunc quidem ad ornatum nihil porro deeſſe, quàm ut recentes ex horto roſæ afferrentur, offerentibus ſeſe quamprimum quæ audierant, imo ad momentum Voti ac vocis currentibus niſi impedirentur, uni præ alijs promptæ & expeditæ commiſſum negotium eſt, quæ & hortum ingreſſa, meſſem totam roſarum reperit, & pleno ſinu, ad matrem ſtupentem retulit. Nec minus laudabili ſimplicitate, & piâ obedientiæ cæcitate, alia juſſa, aridum roſarum lignum in terra plantare, & tepentem quotidie aquam affundere, haud impari miraculo meruit, idem arentiſſimum lignum revireſcere, & in præclariſſimum roſarum ſurculum & tuberculum aſſurgere & excreſcere. Quæ noſtræ aridæ ætati, penè incredibilia ſunt; ſunt tamen veriſſima & recentiſſima, ac multo plura alia, æquè ac magis miranda, quæ manum Domini minimè abbreviatam atteſtantur.

Stupendus vitæ rigor.

Simpliciſſimæ obedientiæ Tyrunculæ.

Miraculis honorata ſimplicitas.

Sed quid miramur fructus ejuſmodi & exempla, quando non poteſt non bona arbor bonos fructus facere; miremur potius inſitam ſupernaturalem bonitatem à Satore ſuperno, in tantæ fertilitatis arbore, in totius ſanctiſſimæ Congregationis de Calvariæ Generali Superiore. Ea hoc ipſo tempore fuit Beatiſſimæ memoriæ, de qua ſupra aliquid, Magdalena de Rieux dicta de Paſſione, quam noſter calamus, planè diffidit dignè & ſatis deſcribere, quæ Tyrunculis noviſſimis ſimplicior & humilior, non poterat fructus alios, quàm ſimplicitatis, & DEO probatiſſimæ humilitatis germinare & generare. Jllum, quem jam aliquoties audivimus, haud imparem ſtudijs Magdalenæ audiamus; qui cum prolixius ſubditarum ſanctitatem, & animi juxta ſanctam demiſſionem deprædicaſſet, Magdalenam celebrans ſic pergit: *Primas tamen inter tot lumina tenuit ſemper (Magdalena) omnium infima, nulli ſecunda, dejectiſſima & eminentiſſima humilitas, ab omnibus Superioritatum gradibus, ita abhorrebat, ut quaſi ad mortem damnata expaveſceret, ut ex ſola Obedientia, metuque pertinaciæ culpabilis denique admiſerit. Et præeſſe coacta fuit ferè per totam vitam, ſed Præſidi præſes ſemper aſpiravit humilitas ipſa, eo dejectior quo & vita & honore provectior. Nihil ſine conſilio aggredi ſolita juniores etiam, & nullius uſus, nec experientiæ adoleſcentulas, raro modeſtiæ & ingenui candoris exemplo, interrogatas, audiebat intenta & humili mente, ſenſa animi promentes, probanſque omnibus potiora DEO teſte deligebat. Sæpe etiam dum Superioris Generalis honore præfulgeret, viſa eſt coram ijs, quarum ad ſcribendum & alia negotia peragenda, utebatur opera, in genua provolui, impensè rogans omnes, ut ream de culpis & defectibus monerent, indicarentque, quid in regimine, cella, veſtibus, colloquijs, ſacro Inſtituto, conſtitutionibus Regulæ adverſum annotarent: ſed tanta erat in omnibus Magdalenæ Obſervantiæ integritas, tanta animi ſolertia & præſentia ingenij ad omnia, ut Religioſiſſimæ quæque ab ea alienum nihil deprehenderent.*

Magdalena de Paſſione.

Omnia fac cum conſilio.

Generalis ſupplex minimis ſororibus.

Monuit aliquando ſoror quædam Generalem (quo ejus humilitati obſequeretur) inſertam forcipibus ipſius catenulam, curioſitatem aliquam redolere: quam ſtatim abſtrahi curavit verè humilis ſuperior, plurimis ei Gratijs ex more actis. Detrectabat quævis obſequia: *ſibi ipſi ancillari ſe poſſe, dicens, ac ſiquid impendi prorſum neceſſarium eſſet, tanta verborum & animi demiſſione*

Memorabile humilitatis exemplum.

ſione

ſione ipſa accipiebat, ut planè indigniſſimæ præſtari aſſereret, & minimè ad ſe pertinere.

Per quadraginta & amplius annos Pariſijs commorata, amans neſciri inter tot ſereniſſimos & illuſtriſſimos conſanguineos & affines, inter tot Principes fœminas, Duciſſas, Comitiſſas aliaſque primariæ Nobilitatis Dominas clariſſimas, totius Aulæ lumina, & Regni ſphaera, latere ſemper, nunquam videri voluit, in hoc uno duntaxat auctoritati ſuæ obniti moleſtiſſimè ferens, minaciterque incuſans, cum Superiores, tum inferiores, quæ vel privatis colloquijs, vel publicis, de ea, ejuſque genere & Virtutibus quidquam evulgarent.

Silentij ſtudioſiſſima.

Ægrè colloquutorijs intererat, moleſtius cum Primarijs viris atque Eccleſiæ Prælatis actura: quare, ſi quando id vel neceſſitas, vel manifeſta Congregationis utilitas exigeret, tacebat ut plurimum, alia loquente; quippe cui perſuaſum prorſus eſſet, ad omnia ineptam ſe eſſe, aliaſque quaſvis ſorores prudentius quàm ipſa, concinniuſque colloqui poſſe, eſſet licet nihilominus tanta ejuſdem ingenij acies, rerum omnium peritia & uſus, judicij pondus & ſagacitas, ut pari negotiorum intelligentia, ſermonis facultate, & efficatia præditam aliam vix reperiri poſſe, omnes aſſererent: ac niſi DEUS hanc tantæ humilitatis verecundiam ipſi indidiſſet, nimium ad eam procerum confluxum futurum fuiſſe, omnibus quæcunque voluiſſet perſuaſuram.

Divini Officij cura.

Rariſſimè ab Officijs diurnis aberat, negotiorum haud differendorum gravi mole; à Nocturnis & mentali oratione nunquam, etſi præter negotia morbis varijs graviter premeretur. Meditationibus alijſque pijs exercitijs incumbebat ſemper altero genu flexo, altero Iſchiade laborante & obrigente. Sacroſanctæ Miſſæ Sacrificio erecta adeo in DEUM mente intererat, ut viſo tanto Seraphici animi ardore, tepidiſſimæ quævis animæ incaleſcerent, prodentibus ſe in oculis, ore, totius compoſitione corporis, ſignis Divinæ Charitatis, quæ tegi ſe minimè patiebantur.

Sub ſacra Communione ſemper in extaſim rapta.

Porro quoties Divino ſub ſacram Synaxim cibo reficiebatur, toties tota extra ſe rapta, pluribus horis, provoluta ſemper in genua, arcanis paſta delicijs, ab oratione, & pijs cum Sponſo colloquijs temperare non poterat. Nunquam cubiculum, in quo Officij ſui negotijs vacabat, ingreſſa eſt, quin prius latitans in cella aliquamdiu, poplite flexo ſponſum crucifixum amantiſſimè ſalutaſſet. Unde etiam erat piæ Matris morum omnium æqua temperies, ut nullis unquam caſibus, nedum frangi, ſed nec modicè perturbari potuerit.

Inſignis ejus monitio.

Quare ſolebat dicere: *agenda eſſe, quæ agenda erant, nec pluribus curis, ad plurima unquam intendendum eſſe animum, DEUM ſolum plura ſimul & ſemel moliri poſſe, creaturam vero unum aliquid tantummodo, quo ritè perfecto ad alia contendendum.* Eo Charitatis flagrabat incendio, ut de ea jure dici poſſit, quod de altera Magdalena aſſeruit Chriſtus Dominus: quia dilexit multum &c. Mater omnium, Mater omnibus erat, materno ſinu abdebat omnes, omnibus materno ſtudio ac vigili cura, in omnibus proſpiciens, infirmis debilibuſque non modo nulla ope deerat, imo etiam ſollicita charitate, earum verecundiæ conſulens, quævis neceſſaria liberaliſſimè ſuppeditans, prudentiſſimè antevertebat.

Ægrotarum ſororum cura.

Ægras ante Matutinas Horas & Orationem mentalem quotidie inviſebat, & frequentiſſimè interdiu, quas tanti amoris & benevolentiæ efficaci teneritate demulcebat, earum ægritudini vehementiſſimè compaſſa, ut morbi ſenſu omni diu poſteà carerent. Mittebat ad eas plerumque fructus & alia bellaria, quæ ſibi miniſtrabantur, unde nonnullæ viſo & ſuſcepto tantæ charitatis maternæ gratiſſimo pignore, plerumque convaleſcebant. Majoribus tamen ſolita erat majores & potiores impendere curas, animarum videlicet ſaluti & perfectioni omnimodæ. Quare, ſiquid per litteras à ſubditis rogabatur, ſtatim, nulla habita perſonarum ratione, omnibus (infimis licet) ea reſponſa dabat, quæ omnibus arriderent & probarentur. Si quando de interno conſcientiæ ſtatu colloqui cum ea velle ſororem aliquam, ſed præ verecundia non audere intelligebat, tota in amorem effuſa occurrebat pudori, ijſque ſacræ charitatis, ut plurimum, utebatur innoxijs artibus, ut facta timidæ menti familiarior, de omnibus ſciſcitata, omnia reſciens omnibus providebat; nec recedebat unquam, etſi multis alioquin implicita, quin ſe dato omnimodis animo, cupitam tranquillitatem, mira ſermonum lenitate, rationumque vi, & efficacia, incredibili dexteritate induceret.

Omnia omnibus facta.

Nunquam detrahentibus, nunquam jocantibus, de proximi, nedum adverſantis ſed nec hoſtis manifeſti, levioribus malis & culpis indulſit; dicere ſolita, hoſtes ſibimet ſemper obeſſe, ſed nobis plurimum, per patientiæ ſtudium prodeſſe. Ut vero tenerrimæ erat & humaniſſimæ Charitatis Magdalena in eas, quæ munijs ſibi commendatis non deerant, ita ea vehementia & ſacri fervoris impetu,

In delinquentes ſeria. *piè ſæviebat in delinquentes, ut nullis unquam adulata, omnibus ſyncerè & ingenuè colloquuta, impavido Zelo vitijs quibuſcunque & quarumcunque bellum inferret, ſed eâ prudentiâ, & amantis animi induſtriâ, ut ejus monitiones & expoſtulationes omnibus ſummopere probarentur, quippe, quæ ſcirent certiſſimo, ſoli eam peccato iraſci, ejuſdemq; amore, quacunq; forma amictũ, ſive mitteſcentẽ, ſive ſævientẽ, ſanctum tamen & maternum amorem ſemper eſſe. Impetebat* *Philautiæ aſtus ſuſpectiſſimos ſuis reddebat.* *ſemper & potiſſimum amoris proprij ac philautiæ aſtus in diem recrudeſcentes, ſolita dicere: Invadendum in tales defectus generosè, & vorandos amoris Divini omnipotenti robore: ut autem efficaciori tentationibus impugnatis ſolatio foret; verſor, inquiebat ſæpiſſimè, in veſtro ſtatu, in iiſdem fluctibus, ſuſque deque acta, hæc & illa adhibeo remedia, quibus ſi etiam utamini, ingentes in via Salutis, profectus facietis, victrices ſemper, & Dæmoni terribiles. O Animæ illius incredibiles delicias, quæ naturam ſemper Gratiæ ſubijcit, & voluntatis propriæ præpoſtera ſtudia Obedientiæ ſan-* *Quanta gratia Reſignationis.* *ctæ potenter emancipat.* Ita ſæpè citatus Religioſiſſimus Scriptor.

Eodem anno Chriſti 1643. Septembris die 13. Redivivo in ſe Patri Sanctiſſimo Benedicto in cœliſ glorioſum ſiſtit Gregorius à S. Elia cognominatus Caſinenſis Cænobij Converſus mirificæ ſanctitatis opinione clariſſimus, cujus elogium vitæ typis excuſum necdum habere potuimus. *Caſimirus Vincentius.*

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.XLIV. Sancti Patris Benedicti. M. C. LXIV.

Magnum omnino & ſplendidiſſimum Hiſpaniarum occumbit ſydus, non ſine magno & Regni & ipſorummet Regum luctu, Reverendiſſimus & Illuſtriſſimus P. F. Joſephus de la Cerda noſter, Almerienſis & Parenſis Epiſcopus. *Ioſephus de la Cerda Mon. S. Martini.* Hic in celeberrimo Sancti Martini Regiæ Urbis Madritenſis Monaſterio vitam Monaſticam profeſſus, tantis animi corporiſque dotibus excelluit, ut facile quivis, ad ſumma natum, conijceret. Fuit admirabili ingenij præditus ſublimitate, memoria incredibili, eloquentia ſingulari, claruit omnimoda ſcientia, humanis Diviniſque litteris inſtructiſſimus, in Philoſophicis, Theologicis, in Jure utroque ad miraculum verſatus; neque minus tamen Religioſi rigoris, Regulæ ſanctæ & diſciplinæ obſervantiſſimus, ſummæque Vitæ perfectionis ſtudioſiſſimus, Zelo Religionis & propagandæ bono publico pietatis accenſiſſimus, eaque de cauſa juvenis etiamnum, Regius Concionator deſignatus, verbo potens & exemplo mirificè excelluit, *Regibus dilectus.* omniumque animos rapuit, maximè propterea à Regibus factus, quem deinceps ad Epiſcopatus Almerienſis Cathedram promoverunt; inde Parenſis etiam Eccleſiæ Pontifex ordinatus, dum ubivis veri Paſtoris inſignia exempla edit, & Chriſti ovibus omni cura invigilat, ſanctóque vitæ exemplo omnes lucrari ſatagit, ad altiores multo dignitates expetitus, præmatura morte omnium votis & Regum præcipuè eripitur, *Ad diverſos Epiſcopatus promotus.* relictis non paucis præſtantiſſimi ingenij monimentis, quæ inter celebratur præcipuè Tomus unus de Deo Incarnato, & Beatiſſima Dei Matre, & duo alij Tomi in librum Judith, litterali & morali explicatione, in quibus profundiſſimi ſui ingenij theſaurum in publicum protulit, & ob hos ipſos labores æternum celebrari meruit. Præſul planè incomparabilis, cui nemo ſufficit ſatis commendando. *Ex Franciſco de Argaer, &c.*

Luget & Galliarum Regnum hoc ipſo anno magnum ſibi Sydus ereptũ, & cœlo inſertum ſanctæ memoriæ Mariam de Compreinac, Benedictini Ordinis, Congregationis Calvariæ fœminam præelectam. *Maria de Compreinac Dn. de Pontac.* Fuit hæc Illuſtriſſimo orta genere, è familia de Pontac, neptis primarij in ſuprema Curia Burdegalenſi Præſidis, quæ vegeta etiamnum ætate viro orbata, cum jam libera ſibique ſoli reddita de eligendo ſtatu vitæ reliquæ deliberaret, voti cauſa peregrinatione ad Sacellum Deiparæ de Ardilerijs, eo inprimis fine ſuſcepta, ut ab amantiſſima parente ac Tutelari ſua, quidnam ſibi potiſſimè amplectendum eſſet, exoraret. Inde Salmurij in æde ſacra Calvariæ dum ſupplicíter Deum orat, derepente tota æſtuanti deſiderio abſolutiſſimæ perfectionis incaleſcens, *Mirè vocatur ad Ordinem.* ſæculi pompis, delicijs, honoribus eodem momento nulla interpoſita mora ſibi nuncium remittendum eſſe audit, ac relictis omnibus, ibidem Monaſticum habitum ſibi induendum. Obſequitur ocyus immiſſæ cœlitus inſpirationi (ita ſæpe citatus

rerum

rerum Calvariæ ſcriptor) familiam dimittit, votum exſolutura ipſa intrepidè nihilque morata, ſed ſeipſam demirata, Monialium Calvariæ Conventum ingreditur; tanta modeſtia & humilitate, tanta prudentia & zelo, cum ipſis Virginibus verſatur, ut omnium calculo ad Novitiatum, ac dein Profeſsionem admiſſa, nihil à mirabili vocatione alienum admittens, omnibus admirationi & imitationi eſſet. Sola oratione cœleſtiumque contemplatione paſcebatur. Divina duntaxat, ut cordi, ita ori inerant, non pati arduum ſibi, ſed optabile, ſed delectabile dictitabat; tanta in DEUM fiducia, tanto amore æſtuabat plerumque ut ſæpe ſodalibus, ſingulari gratæ mentis jubilo jocóque diceret: *haud ſeſe à DEO tot beneficijs affectam, credere poſſe unquam inferno addicendam, ut tot ſalutis ſubſidia, tot talenta, tot lumina nihil profutura eſſent.* Jn Vigilia Nativitatis Domini, pridiè quàm è vivis decederet, ſacratiſsimo Miſſæ Sacrificio in nocte adeſſe geſtiens, pretioſo Chriſti Domini Corpore reficienda, multis ſorores precibus exoravit, ut ſe in extremis conſtitutam naſcenti Chriſto Puero in Eccleſiam deportatam ſiſterent, (hydropiſi laborabat, tantuſque erat corporis tumor, ut ſtuperent ipſi Medici, vixque loco, juvantibus omnibus, moveri poſſet) delata tamen eſt in Sacellum; ubi cum tantiſper quieviſſet, ſubito exiliens in pedes, incredibili celeritate ad altare proceſsit, unâ ex ſororibus leviter manum miniſtrante, ſumptaque Sacroſancta Euchariſtia, eodem die naſci in cœlis, quo in terris Chriſtus natus erat, ardentiſsimis votorum ſuſpirijs peroptare cœpit. Sed DEO aliter diſponente, ubi primum Plenariam Jndulgentiam Calvariæ à Summis Pontificibus conceſſam conſequuta eſt, inter verba Orationis animam innocentiſsimam efflavit vigeſima ſeptima Decembris, hoc ipſo anno Milleſimo ſexcenteſimo quadrageſimo quarto, Dilecto Domini Joanni Evangeliſtæ reſervata, cum hoc feſtum exaltationis in cœlis celebratura, inſigni apud ſorores ſui memoria, & deſiderio relictis. Jn Jndijs Apoſtolatum ſuum beato fine claudit Jll.*mus* Franciſcus de Borgia ex Monacho S. Benedicti de Sahagun Archiepiſcopus de las Charcas. *Ex Ant. Soto-Majore.*

Omnibus ſtatim admirationi.

Mirum eius dictum.

Sanctiſſimè vitâ fungitur.

Franciſcus de Borgia Archiepiſcopus.

Hoc ipſo anno Sereniſsima Franciſca Renata Lotharingiæ Princeps omnis exemplar ſanctitatis, Abbatiſſa S. Petri Remenſis meritiſsima ab amplexu filiarum in Chriſto dilectiſsimarum, incredibili cùm ſuo, tùm illarum mœrore & dolore abſtracta, juſſu Regis Pariſios evocata, celeberrimi illius Montis Martyrum Archiſterij Coadiutrix renunciata eſt, cùm Remenſe Monaſterium quinque ſolummodo annis ſumma cum prudentia ſanctiſsimè gubernaſſet & brevi Regimine Domum DEI, loci illius Baſilicam egregiè excoluiſſet, & pretioſiſsimis ornamentis locupletaſſet, aliaque inter tres ſacros Calices comparaſſet, arcamque ex ebeno, argenteis cælaturis elegantiſsimè diſtinctam confici curaſſet, in qua maximam partem corporis S. Zenonis (quo à Gregorio XIII. donatus quondam fuerat cognatus Renatæ Eminentiſſimus S. R. E. Cardinalis Carolus à Lotharingia) & brachium S. Guilielmi Ducis Aquitaniæ incluſit. Proinde hoc ipſo anno Remis quarta Maij diſcedens, omnium corda & ſtudia ſecum abſtulit, & Pariſios delata, abdicationem in manus Ludovici XIV. fecit, ſuffectâ quamprimum in ejus locum Catharinâ Angelicâ Aurelianenſi Principe sereniſſimi Henrici Aurelianenſis Ducis de Longeville lectiſſimâ filiâ, è Malodunenſi ad Pontiſaram Cœnobio poſtulatâ. Huic vero ſucceſſit alia Angelica, nimirum Catharinæ, Margarita Angelica Pontis Dominarum Profeſſa, filia Jlluſtriſſimi Maximiliani Franciſci de Betune, Comitis Orvallenſis Regii Ordinis Equitis, Reginæ Annæ Auſtriacæ ſupremi Aulæ Præfecti; quæ ab Jlluſtriſſimo Domino Simone Lebras Sueſſionenſi Epiſcopo benedicta fuit, ingenti pompa, in frequenti Conſeſſu Cardinalium, Epiſcoporum, Principum & ipſiuſmet Reginæ Galliarum.

Franciſca Renata Pr. Lotharing. fit Coadiutrix in Monte Mart.

Omnium corda ſecum aufert.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. XLV.
Sancti Patris Benedicti. M. C. LXV.

Iterum præſtantiſſimi valoris gemma coronæ Sanctorum cœleſti inſeritur, deprompta ex ampliſſimo Galliarum Regni, & Congregationis noſtræ de Calvaria promptuario & Theſauro. Hæc revera fuit Domina Maria de Leuy primæ Nobilitatis jubar, filia Jlluſtriſſimi Ducis, Domini à Vantadura,

Maria de Leuy.

dura, quæ dimiſſa celeberrima quadam & opulentiſſima Ordinis Sanctiſſimi Parentis noſtri Benedicti Abbatia, cui à Rege præfecta fuerat, eligens ſubeſſe magis quam præeſſe, Novitiatum Calvariæ Pariſienſis, raro mundi contemptu ingreſſa, minima & humillima omnium facta, juratum propriæ voluntati & carni bellum indixit, & generoſiſſimè geſſit, didicitque ab utili Calvariæ & intuitu, & nominis conſideratione, ita vivere, quaſi ſemper & ſtatim moritura, imo ſibimet ſemper mori in omnibus, ut cum tempore ſanctè docta mori, in Domino lætiſſimè moreretur, quod & brevi condidicit, & feliciſſimè meruit, dum necdum tempus Tyrocinio præfinitum emenſa, aſſumpta eſt ad ſtatum perfectorum, ad gloriam & præmia immortaliter triumphantium; in brevi ſiquidem conſummata bonorum operum aggregatis ſibi immenſis opibus, explevit tempora multa. Deceſſit Lutetiæ Pariſiorum, magno omnium ſororum luctu & mœrore, nec minore fructu ex ejuſdem imitatione. *Ex rerum Calvariæ Monimentis.*

Abbatiſſa Commendataria.

Fit humilis Monialis Calvar.

Mira noſtrorum conſervatio.

Patuit, non uno, ſed pluribus & prodigioſis etiam exemplis, turbatiſſimo Imperij Statu, Acatholicis Catholicos, juratiſſimo odio perſequentibus & omnia hoſtilia parantibus atque inferentibus, mira & ſingularis Dei, ac Benedictæ Matris Virginis de Benedictinis ſuis cura & pia ſollicitudo, toties intentatâ Religioſis morte, nec illatâ, toties incendijs mirè everſis, toties mirabilius conſopitis, toties hoſtibus perterritis, & cœlitus deluſis atque eluſis. Et minimè ſanè tacendum, quod hoc ipſo anno pro conſervatione Imperialis Cænobij Vinearum, vulgo Weingartenſis, accidit, tertia Septembris, die cùm Duellij Gubernator Widerholtius, poſtquam diutius Superiorem Sueviam, & vicina rapinis, atque incendijs impunè vaſtaſſet, Monaſterio huic hoſtiliter immineret, ignesque atque ultimum exterminium, incendiarijs jam deſtinatis, paratiſque ad exitium omnibus minaretur, viſa in aëre ſpectabilis admodum Virgo Deipara ſupra ipſum Cænobium, tanquam, non ſolo nomine, ſed reapſe Protectrix, elegans manu Vexillum rotans, eóque religioſos illic habitantes quaſi inumbrans, atque in protectionem ſuſcipiens, ſtupentibus non ſolum, quibus abſterrendis hoc factum, hoſtibus, ſed plurimis Catholicorum intuentibus, quorum ad triginta requiſiti idipſum ſolemni juramento ſe vidiſſe confirmarunt. Singularem hanc Deiparentis erga Monaſterium illud affectionem, & ab hâc curam & protectionem prædicente pridem & promittente ſanctæ memoriæ Bertholdo ejuſdem loci Abbate, causâ tanti affectus his verbis aſſignatâ: *Cum non dubium habeamus, quin Sacroſanctum Filij ſui Sanguinem, cœleſti apud nos diſpoſitione, ac benedictione reconditum ſedulo, atque inviſcerato virtutis ſuæ reviſat affectu; & nos, imo locum, qui vitalem Tutelæ ac Salutis noſtræ continet theſaurum, ex alto reſpiciens, in Suffragium noſtræ protectionis, de Throno Majeſtatis, mitis ſe & blanda ſubmittat, ut mitiget nobis in diebus malis, &c.* Meruit & favores alios durante eodem Germaniæ bello idem Monaſterium, ſæpius prodigioſiſsimè è cœlis propugnatum, uti cum Dubadelius Suecicarum copiarum Dux, idem cum pago totum ignibus cremare conſtituiſſet, & concubia nocte rem aggreſſurus, cœlo ſuper Cænobium aperto, inde minantia ſibi fuiſſque fulgetra, &, quà ingreſſum parabar, plateas & vicina, plena equitum candidatorum cernens, relictis ante pagum impedimentis omnibus in effuſiſsimam ſeſe fugam abriperet; quæ divinitus geſta, & equites illos cœleſtes fuiſſe Genios, Reginæ Angelorum domeſticos, nemo ſanæ mentis ambigere poterat. Viſum & cerberos cœlum in hoſtes Religioſorum concitare, dum Sueci immodeſtiùs ſacra loca haberent, cellaſque illorum, triclinium, culinam, Apothecam ut propria & de jure occuparent, à metuendi horroris, & formæ Cerbero appetiti, & alijs ſpectris emigrare compulſi, fatente liberrimè poſtea Catholico quodam, qui inter Suecos meruerat, milite, taliter ſe ſuóſque in hoc Conventu exagitatos, ut nec pro mundi totius promiſſo pretio, perſuadendus eſſet, ſponte ſua, nec meliore titulo, unam noctem ibidem traducere. Viſi & quotidie poſt octavam Veſpertinam, quæ Aſcetarum quieti aliàs deſtinata erat, tres veneranda ſpecie ſenes cucullati ampliſsimis manicis, præferentes dex-

Deiparentis de ſuis cura.

Monaſterij Vinearum Tutelaris.

Repulſi mirificè hoſtes.

Hoſtes ipſi mirâ intuentur.

tra quiſque ſua tædas candidas ardentes in oculis miniſtrorum Capitanei de Jödwen, in Conventum aſcendere & cellas & conclavia diligenter viſitare, tanto cum horrore omnium, ut nec hiſcere quidem audaciſsimus militum auderet, etſi quotidie,& longo quidem uſu, nunquam non mirati, nunquam non ſtupefacti & intuerentnr, & cautè attenderent. Longum eſſet nimis, ſi & alia, hoc idem ſolùmmodo Cænobium concernentia, referre conaremur, è quibus hoc ipſo perditiſsimo noſtro ſæculo & ætate, manifeſto conſtare poſsit, quantâ curâ, charitate & benevolentiâ uſque hodie Numen Optimum Benedictinis ſuis conſulere & per omnia, adjutor in oportunitatibus adeſſe dignetur, ut ex unius loci fortuna & exemplis, facilè quivis advertat quanta idem Numen præſtiterit tot tantique nominis tota Germania Cænobijs, pleriſque in communi cataclyſmo mirabiliter conſervatis, apud pleraque prodentibus ſeſe, minimum in ipſorum Religioſorum conſervatione Protectionis Divinæ ſignis, quæ utinam viritim nobis colligere licuiſſet, & pro magna Dei gloria, omniumque noſtrûm ad majorem confidentiam, debitaſque indefinibiles gratiarum actiones concitatione, propalare & celebrare.

Vigilantia Numinis pro ſuis ſervulis.

Benedicitur hoc anno ſolemniter Reverendiſſima & Sereniſſima Princeps & Domina Catharina Angelica Duciſſa Aurelianenſis, Ducis Henrici de Longeville filia ab Eleonora d' Eſtampe de Valence Archiepiſcopo Remenſi die 26. Maij ipſo Aſcenſionis Dominicæ feſto, in Abbatiſſam S. Petri Urbis ejuſdem, præſentibus ſereniſſimo ejuſdem Domino Parente, & Maria de Longeville, alijſque Magnatibus, nec non Abbatiſſis S. Petri de Aveneio, S. Joannis in Nemore, & S. Stephani Remenſis, Antiſtita non tam nomine, quàm vitæ puritate, & admirabili ſanctitate verè Angelica, ita ut feliciſſimæ loci ejuſdem ſanctimoniales diſcernere ſatis non poſſent, neque ſufficienter agere Numini gratias, pro tantarum Gubernatricum conceſſione, vivorum omnino, omnis perfectionis & Virtutis ſpeculorum, ita ut dum in quavis omnia collectim, in ſingulis nihilominus ſingularia omnia intueri viderentur, unde quivis animadvertat, quid non tantarum Principum exempla efficere apud ſubditas debuerint, dum hæ ipſæ, in ſummo Prælaturæ gradu, omnes etiam minimas, & foco devotas ſorores converſas ſumā animi demiſſione ſuperare conarentur, & verò etiam generoſiſſimè ſuperarent.

Catharina Angelica Duciſſa Aurelian. fit Abbat. S. Petri.

Hoc ipſo anno feliciſſimæ recordationis Abbatis Matthiæ Mariæmontani corpus, de quo ſupra, quinto an ſexto ab obitu anno, repertum eſt incorruptū, & cani ejuſdem, in vernantiam verſi juvenilem; quod oculatorum fide teſtium acceptum merito celebramus.

Incorruptio Abbatis Matthiæ.

IESU CHRISTI ANNUS M.DC.XLVI.
Sancti Patris Benedicti. M.C.LXVI.

Benedictus Rex Martyrum, iteratâ feliciſſimi agonis Victoriæ & triumphi gloriâ in Benedicto Benedictinorum ſuorum Ordine ſe glorioſum oſtendens, mirabilis hoc anno in generoſitate fortiſſimi militis ſui Philippi Poueli enituit, fideliumque ſibi Anglorum animos excitavit, infideliumque alios confudit, alios invitavit. Is ipſo Purificationis Magnæ Matris & Virginis Cœlitum Auguſtæ Feſto, anno Chriſti milleſimo quingenteſimo nonageſimo quarto, in Wallia Angliæ natus, patrem Ruggerum Pouelum, Matrem Catharinam Morgonam habuit, utrumque non minus antiquæ, quàm ſpectatæ familiæ. Ætatis anno decimo ſextò, Londinum miſſus Reverendum Patrem Auguſtinum Backerum, Ordinis noſtri Monachum eruditiſſimum Magiſtrum meruit, à quo in Belgium diſcedens, in Magni Anglorum Apoſtoli Divi Gregorij Monaſterio Duacenſi cucullum induit, & mira animi demiſſione gratiſſimiſq; moribus ſe omnibus commendavit. Anno autem Dominicæ Incarnationis milleſimo ſexcenteſimo vigeſimo ſecundo, ſuæ ætatis vigeſimo octavo, Apoſtolicæ functioni, pro egregio Zelo, & inſita animo Generoſitate, à Superioribus ſuis deſtinatus, in Angliam reverſus, Magiſtro ſuo Auguſtino, menſes ſedecim religioſiſſimè convixit; ac deinceps labores Apoſtolicos pro virili aggreſſus, in omnes ſeſe partes lucrandorum Chriſto & Sacræ Romanæ Eccleſiæ animorum convertit, perque Comitatum Devoniæ induſtrium ſe

Philippus Pouelus Congreg. Anglic. Monachus.

Fit Monachus.

In labores Apoſtolicos miſſus.

admo-

admodum, & indefeſſum comprobavit, nullumque expaveſcens periculum, nullis ſe impediri difficultatibus paſſus, innumeris exantlatis laboribus ſemper ſeipſo fortior Dei gratiâ extitit. Pulſus denique, non alio quàm communi Devoniæ belli contra Regem flagrantis incomodo & exitio, Catholicis in ipſo Regis exercitu merentibus, ſtrenuam operã navavit, & ſummo ſolatio fuit. Captus demum à Parlamenti militibus & miſerè habitus, die vigeſima ſecunda Januarij, anno milleſimo ſexcenteſimo quadrageſimo ſexto, & Londinum ad carceres abductus, ibidem decima ſexta Maij mortis ſententiam accepit; multiſque deinceps concaptivis in carcere, admirationi, venerationi & ſaluti fuit, eóſque inter Capitaneum quemdam, duos Nobiles, & alios inſuper duos, magna felicitate ad Fidem Catholicam amplectendam perſuaſit & adduxit. Paſſus eſt trigeſima Junij ſtylo veteri, noſtro, decima Julij, & ſtrangulatus atque in partes quatuor diſſectus, inſigni alacritate curſum glorioſiſſimum & Martyrij & Apoſtolatus confecit. Partes tamen, præter morem (incertum an non reverentiâ etiam apud ipſos Judices tanti viri) loco honorifico tumulatæ, & ſuſpenſæ non ſunt, etſi ſuſpendium quoque ipſum hujuſmodi, cedat ad gloriæ momentum, cœlitum plauſum, Ordinis ornamentum. Deus Optimus Maximus Sacræ illi & Apoſtolicæ noſtrorum Congregationi, & Apoſtolatum ſecundet, & Angliam tam recenti Martyrum calentiſſimo Sanguine fœcundet. *Ex vita typis edita.*

Ad carceres rapitur.

Martyrio afficitur.

Et ne Germaniæ noſtræ ſua deeſſe lumina, tenebroſa hac noſtra ætate & turbida exiſtimes, exſplenduit magnus ex Congregatione noſtrâ Burſfeldenſi Virorum numerus, Præſulum lectiſſimorum pia ambitione, & Regularis vitæ promotionis fervore concertantium, è quibus Hermannus ab Eynaten Abbas S. Cornelij ad Jndam, etſi miraculis claruiſſe non legatur, ea tamen ſanctioris vitæ perfectione excelluit, ut ſpeculum & exemplar Virtutum omnium haberetur; & nequid tantæ Generoſitatis, deſideratum in ſexu fragili mulierũ putes, enituit tanto primævi fervoris ſpiritu in Tranſaquenſi Virginum noſtrarum, hoc ipſo tempore, Cœnobio, tanta integritatis famâ, meritorum copiâ, Domina Helena de Fürſtenberg dicti Cœnobij Prioriſſa, ut nullis ſatis poſſit verbis ejuſdem in regimine Cœnobij induſtria deprædicari. De hâc ita præfati Monaſterij monimenta: *Helena de Fürſtenberg in omni innocentia, ſacris Ordinis exercitijs, optimè inſtructa, prius in celebri Ordinis noſtri Monaſterio Gerdenſi, ſeſe commendans omnibus, huic deinceps pro perfectioris exemplari fuit, Prioratuſque munere ad annos viginti tres, ſanctè perfuncta, juxta ſtatus, conditionis, vocationis, & officij ſui decéntiam, perfectæ paupertatis, abſtinentiæ optimique Zeli erga Officium Divinum, & exercitia vitæ Religioſæ, noctu ſimul ac interdiu, omnimodæ mortificationis, abnegationis propriæ voluntatis, ac plurimarum Virtutum, ad extremum vitæ Spiritum, reliquis omnibus præclara exempla reliquit. Eadem plurimum etiam laboris ac moleſtiarum ab initio Reformationis ſuo tempore introductæ patientiſſimè ſuſtinuit, & ex bonis hæreditarijs ſibi obvenientibus, ſimulque manuum ſuarum laborioſo & artificioſo operè & ſacrarum Reliquiarum exornatione, varijſque ornamentis Eccleſiæ, huic Monaſterio, plurimum boni præſtitit. Reſignavit, memoria digniſſima fœmina, ob nimiam debilitatem de licentia Superiorum, paulo ante mortem, nequid per ineptitudinem ſuam, cura diſciplinæ ſolidioris negligeretur* Cui Domina Anna Benedicta de Torck ſuccedere juſſa, æquè ſtrenuam in omnibus ſe exhibuit; ſub quibus duabus fœminis, Tranſaquenſe Cœnobium ſummopere effloruit, ita ut longè latéque ab redivivi Benedicti Patris Spiritu celebraretur. *Ex monim. ejuſd. Monaſt.*

Hermañus ab Eynateñ Abbas S. Cornelij.

Helena de Fürſtenberg Prioriſſa.

Ejus præclara vitæ exempla.

Anna Benedicta de Torck.

Jn ampliſſimo Galliarum Regno pergit ſeſe longius latiúſque exporrigere ſanctiſſima Ordinis Reformatio, cum potentiſſima in animos noſtrarum Virginum exempla eſſent, & unicum Sancti Petri Remenſe Monaſterium, tantopere à diſciplina celebratum, plures quaquaverſum colonias mittere cogeretur. A quibus hoc ipſo anno etiam novi Cœnobij Beatæ Mariæ de Victoria in ſuburbio Parrenſi factum eſt, & inducto lectiſſimo ſacrarum Virginum Cœtui, ex eodem S. Petri Domicilio, Domina Claudia Tuboeuf, Antiſtita omni cultu Virtutũ ornatiſſima eſt præfecta. *Ex mon. S. Petri Remenſis &c.*

Claudia Tuboeuf.

IESU

IESU CHRISTI ANNUS.M.DC.XLVII.
Sancti Patris Benedicti.M.C.LXVII.

Montiſſerrati Vernantia.

VErè Admirabilis Mater, Virgo Benedicta in Benedictinis Montſerratenſibus ſuis, magnis ſeſe ibidem ſedem peculiarem fixiſſe, probat miraculis & beneficijs. Florentiſſimus hoc ipſo anno & tempore illius Archiſterij ſtatus, diſciplina acuratiſſima, hoſpitalitas verè Benedictina, imo verè prodigioſa, ad quam obſtupeſcat maximorum etiam Principum munificentia. Eſt ad concurſum tot millium quotidie ferè hoſpitum & peregrinorum liberalitas inexhauſta; ut nemo dubitet manum eſſe ejus, qui paucis panibus pavit in deſerto tot millia. Hoc etiam mirabilius, quod hoſpitum quivis tractetur pro ſua dignitate, nunquam non filio, nunquam non Matri Virgini affluente, quod in pauperes non ſolùm, ſed & divites & potentes, poſſit ſufficere. Et ſi quotidiana hæc gratia peregrinis, quid non gratiæ, quid non ſolatij Magnæ Matris Domeſticis? Mira miranda omnia in feliciſſimo illo monte, qui totus compoſitus eſt ex mero Jaſpide, mirâ Jaſpidis duritie & varietate, mirâ nihilominus arborum & fruticum fœcunditate, cùm æſtate æque ac hyeme, authumno & vere, nunquam deſinant vireſcere ſeu florere, & ſæpe ubi nec pugillus appareat glebæ. Jnde omni quoque tempore ac menſe mira abundantia floſculorum, concentus perpetuus avicularum, nihil quod nòn reddat peregrinum attonitum. Et quanta devotio eo occurrentium; tantus plauſus inde revertentium, mœrore, periculis, invaletudine liberatorum, DEI ac DEIparæ gratias agentium, magnalia deprædicantium. Audivimus ipſi ex magni nominis Medico, ſed Acatholico, & mirati ſponte fatentem ſumus: totum ſe ſacro horrore ſuffuſum, cum ſacrum illud limen ſubiret, nedum imaginem DEIparæ miraculoſam conſpiceret, tunc enim verè horrentes inſurrexiſſe capillos, & ſupernaturale quidpiam in ſe advertiſſe, captum, raptum, affectum ſe mirabiliter fuiſſe, & perſuaſiſſimum quidem ſe habere, ſiquid hominum in terris beatum aut ſanctum dici aut eſſe poſſit, aut in Monteſerrato, aut nullibi aliàs reperiundum eſſe. Jdem illic, magnos ſe animi motus ſenſiſſe dixit, & mirabili quâdam retentum violentiâ, uſurpatâ ex more & conſuetudine loci, triduo hoſpitandi licentiâ, eo integrè exacto, ægerrimè inde ſeſe abripuiſſe; ita ut prorſus tunc Vocationis ad Fidem ortodoxam gratiæ aures & animum miſer occluſiſſe videatur; ipſa ſola reminiſcentia nobis viſus, motus novos ſentire, & tamen, reſpectibus humanis & commodis in via latiori latentis, etſi ſuſpecti etiam ſibi præcipitij, retineri. Tales affectus Virginis filius, eo loci, in gratiam Matris nemini non, etſi obſtinatiſſimo peccatori infundere aſſolet, & plerumque in effectnm deducer, niſi reſpuant obſtinati; tanta Saracenornm quoque & Turcarum erga Montem Serratum & loci Dominam reverentia, ut in remotiſſima navigatione, vertice ſolo vel obiter conſpecto vela dimittere, omnemque exhibere reverentiam conſueverint, certum habentes, niſi faciant extrema paſſuros & periculoſiſſimè navigaturos. Ex quo facile appareat, ſi in ejuſmodi tantum poſſit cœli terræque Domina; quid ipſa, quid filius non operentur in Domeſticos loci, in devota ſibi mancipatu feliciſſimo, Monaſticâ ſolemni profeſſione capita & pectora? maximis Chori & ſacrorum ſubſelliorum laboribus dies noctéſque occupata, tot millium peregrinorum ſervitio deputata, animorum lucro incumbentia? Et reapſe exſplenduit in diem uſque hodiernam, in ſacro illo & frequentiſſimo Monachorum Cætu, ſingularis Numinis benevolentia, peculiaris eorumdem cura, dum nunquam non inter eoſdem, ſingularia etiam ſanctitatis exempla ſe proderent; pro bravio perfectionis aſſequendo piâ æmulatione, generosâ contentione omnes ſeſe exercerent, dum lectiſſimo cujuſvis eorumdem è tota Congregatione & meritiſsimo, ſolitariam agere vitam in cellulis ſacri Montis, hinc inde diſperſis & ſeparatiſsimis, concederetur, ubi tanquam ſplendidiſſimæ faces in candelabro poſitæ, imo tanquam ſtellæ in Throno & Corona Majeſtatis Marianæ, longè latéque illuceſcerent, ex quibus non pauci eo ſublimitatis, in ſui perfectiſsima abnegatione ſubvecti memorantur, ut omnium corporis pertæſi ſolatiorum, non alio cibo niſi ſolius Dominici corporis refectione paſcerentur. Et quid mirum in

Mira rerum affluentia.

Locus per omnia mirabilis.

Acatholici libera atteſtatio.

Volenti non fit injuria.

Magna gratiæ à filio in Matris Divinæ cultores.

Singularis Numinis benevolentia.

Solitariorum noſtrorum exempla.

in Admirabilis Matris Montis illius & ſacræ ædis gubernatione & regimine, nil niſi ſanctum & Admirabile apparere, ipſa ibidem pedem figente, ſedem eligente, & firmante, juxta illa propria ſua communi Sacræ Romanæ Eccleſiæ toto orbe concentu: *Et ſic in Sion firmata ſum, & in civitate ſanctificata ſimiliter requievi, & in Ieruſalem poteſtas mea: & radicavi in populo honorificato, & in parte DEI mei hæreditas illius, & in plenitudine Sanctorum detentio mea*: Sed de Montis Serrati ſplendore & gratia nunquam ſatis, etſi deprædicante orbe univerſo. *Ex diverſis ejuſdem Hiſtoriæ ſcriptoribus, & teſtium oculatorum certa relatione.*

Proprium Deiparæ domicilium.

Jn Germania noſtra pulchro item certamine ſacræ familiæ Ordinis noſtri Burſfeldenſis & Ciſtercienſis altera alteram antevertere geſtit, in Belgio inprimis, turbatioribus etiamnum in Superiore Germania rebus, cunctis & diſciplinam Regularem, & Domus DEI ſplendorem tanto conatu promoventibus, ut difficillimum eſſet æſtimare, uter Reverendiſsimorum Dominorũ Præſulum alter ab altero vinceretur. Certè Henricus Van der Heyden, Villarienſis ex Abbate Sancti Salvatoris Antverpiæ Antiſtes, ab Antonio Sandero celebris nominis Scriptore *Vir incomparabilis* & vivus & mortuus celebratur & deprædicatur. Hic ſacri rigoris promotor egregius, nihil non egit, ut verè ſanctiſsimi illius loci primævam conſervaret auctoritatẽ, ſanctitatem continuaret. Sed & ut Numinis quoque Majeſtatem pro dignitate coleret, Baſilicam Cænobij cæteroquin Regio ſplendore verè Regiam, ſplendidiorem inſigni molitione reddidit: Doxali inprimis conſtructo (verbis Sanderi referimus) ex marmore & jaſpide, cum tribus tabulis artificio ſingulari, per Gaſparem de Crayere (ipſe in ſuis ad me datis *Jaſpar van Grayer* à ſe ipſo ſcribitur) celeberrimi nominis in Urbe Bruxellenſi pictorem elaboratis, quarum prima Chriſti Nativitatem, altera ejuſdem à Cruce depoſitionem; tertia Angelorum ſuper mortua coram ſe jacente vita Angelorum, luctum, admirationem, & devotionem repræſentat, ut ex his ipſis facilè Religioſiſſimi Antiſtitis intentionem animadvertas, ſed & alia inter merita

Henricus Van der Heyden Abbas.

Optimè meritus.

Bibliothecam ſui Cænobij fama & libris celebrem reddidit, Religioſóſque ſuos non ſanctos ſolum & viros perfectos eſſe, ſed & eruditos atque utiles patriæ voluit, ipſe inter majores conatus, magno ſui relicto deſiderio hoc ipſo anno die 11. Julij extinctus. *Ex Monimentis ejuſdem Villar. Cænobij.*

Fuit animi demiſſione præcipuus, ita quidem, ut primum Abbas S. Salvatoris electus, mantello, cruce, annulo, alijſque Prælaturæ inſignijs uti prorſum reſpuerit, donec per expreſſum mandatum Capituli Generalis viâ obedientiæ compelleretur; meritus eâ Humilitatis ſcalâ ipſo Feſto S. P. N. BENEDICTI ad ſuperos aſſumi.

Summa ejus animi demiſſio.

Hoc etiam anno & tempore miris exſplendeſcit ſanctioris vitæ exemplis Venerabilis & verè Reverendiſſimus Dominus Abbas Caſinenſis Aloyſius Caraffa Fabricij Ducis Andriæ filius, per omne Officiorum ſeu munerum genus, antequam Abbas crearetur, exercitatus, ſingulare exemplar Magiſtri ſeu Exceptoris Hoſpitum, Magiſtri Novitiorum, Curatoris Jnfirmorum, Prioris & Præpoſiti, atque Abbatis denique, in omni planè munere incomparabili induſtria, religione, & charitate. Vir fuit verè extaticus, Divinis rebus totus abſorptus, ita tamen, ut in ſibi commendatos, & in exteros quoque præclariſſimis Virtutum ſignis inſignes faceret effluere fontes, ſuóſque inprimis olim Novitios excellentiſſimos quaſi Chymicos redderet, exque actionibus quibuſvis & cogitationibus quintam extrahere eſſentiam doceret. Jn omnibus tamen jugiter Magiſtram ſequutus Regulam, cujus amorem & reverentiam mirificè omnibus commendavit, & perſuaſit, Silentij Benedictini cautiſſimam & ſanctiſſimam obſervationẽ plurimum extollens. Cæca obedientia excelluit, ita ut nec minimum, imo, etſi humillimus, nec magna in Ordine munia recuſare præſumeret, ſed Superiorum velut DEI juſſa, attenderet. paupertatis extremè ſtudioſus, mira & varia hujus ſtudij de ſe exempla edidit; & quamvis infirmus oblatum à Duce Andriæ Antonio fratre, lecticæ uſum admittere noluit; uti nec horologium pectorale in commodum itineris, quod paupertati Monachicæ congruere non videretur, Caſtitati & pudicitiæ ita deditus

Ven. Aloyſius Caraffa Abbas.

Vir extaticus.

Quinta eſſentia in actionibus.

Silentij quanti fructus.

Paupertatis ſtudium.

Inſignis ejus puritas.

ditus fuit, ut abhorreret loqui cum fœminis, etiam conſanguineis & propria ſorore, & ſi cogeretur ita defixis in terram oculis, ut nullam intueretur. Ipſum quoque Cacodæmonem tali forma ſe obtrudentem generoſiſſimè repellens, à quo variè tentatus, & ſemel ad mortem uſq; vulneratus, cum nonnemo Fratrum pro Chyrurgo mitteret, cognoſcens in ſpiritu, ipſum corripuit, quod pro humano emplaſtro, his vulneribus à tali hoſte illatis miſiſſet, cumque chyrurgus occurriſſet, ſalvus & integer apparuit. Fuit ſibi rigidiſſimus, & priuſquam ætate & viribus deficeret, annis quatuordecim ſolis leguminibus & herbis, hiſque adeò frugaliter vixit, ut famem potius irritarent quam extinguerent, terra nuda pro lectiſternio uſus. Ea fuit erga SS. Sacrificium Miſſæ & Venerabile Sacramentum devotione, ut alterum Philippum Nereum, Franciſcum Saleſium, & Damaſcenum Joannem agere videretur, præſertim cū Tranſubſtantiationi vicinior eſſet, totus abſorptus in Chriſti Humanitatem juxta & Divinitatem. De miraculis ejuſdem ſuo loco. *Ex vita ejuſdem Neapoli impreſſa, &c.*

Cacodæmonis inſultus.

Rigor vitæ.

Devotio.

Hoc 1647. *Anno Crux S. BENEDICTI, jam prioribus uſitata, cultáque ſeculis, novo cœpit ſplendore irradiare. Res ita evenit. In Caſtro, cui nomen Nattrenberg, vipereum veneficarum genus in vincula compactum, & examinatum, faſſum fuit; ſuas artes & arma malefica nuſquam habuiſſe ſucceſſum, ubi hæc ſacra Crux pro ſcuto fuiſſet, & vel affixum, vel defoſſum alicubi eſſet; Addidère inſuper; propterea in Monaſterium Mettenſe in Bavariâ poſitum ſibi jus nullum eſſe, quod ſimilem ibi Crucem latitare adverterent. Editâ hâc confeſſione, Loci Præfectus Mettenſis Patres hac ſuper re conſulit. Hi cùm initio præter ejuſmodi Cruces characteribus inſignitas paſſim affixas reperiſſent nihil, tamdiu indagârunt, donec inventus eſt liber ab aliquo Monaſterij Religioſo in dictæ Crucis laudem conſcriptus, ubi Crucis iſtius Myſteria ac characteres, explanabantur. Liber hic etſi auro gemmiſque fulgeat, majus tamen compacturæ precium addunt Sanctorum reliquiæ, hinc inde inſertæ, Miſſus ille eſt Ingolſtadium, poſtea Monachium ad Sereniſſimum Electorem; utrinque approbationem tulit.*

Effectus porrò hujus Crucis ob ſingularem ejus Benedictionem & efficax patrocinium Sanctiſſimi BENEDICTI Miſericordia Divina frequenter comprobavit ſequentes: 1. Expellit ab humanis corporibus maleficia, ligaturas, omneque opus Diaboli. 2. Prohibet omnem acceſſum ſagis ad eum locū, in quo reponitur. 3. Animalibus veneficio, ac maleficio affectis præſens remedium exhibet. 4. In lacte, faciendo butyro, alijſque ſucceſſum per maleficia impeditum reſtituit. 5. Hominibus à Dæmone infeſtatis, ſecuritatem præſtat. Denique omnes Diaboli artes, & quaſcunque aſtutias & præcavet ſtruendas, & ſtructas evertit, afflictis, tentatis, & propemodum deſperatis ſolatium eſt & levamen. *Modus applicandi alius non eſt, quàm ut vel collo ſuſpendatur, vel alias portetur, vel tale Numiſma in vas aquæ deijciatur, unde animalia potentur & laventur, imponatur ad limina vel poſtes, aut aliàs affigatur vel defodiatur cum firmâ fiduciâ in meritis Sanctiſſimi BENEDICTI. Atque hæc ex libellis diverſis locis impreſſis, qui paſſim omnium manibus teruntur. Sunt autem beneficia, ac miracula complura, ſubſequentibus annis, ope ſacroſanctæ hujus Crucis, impetrata; quorum aliqua hoc loco referre, operæpretium eſſe, duximus.*

1. Crux S. Benedicti dæmonem ex infeſſo pellit.

Anno 1665. *Luxovij nonnemo, infernali obſeſſus genio, miſerandum in modum cruciabatur. Nec ullum occurrebat remedium, quo malum pelleretur; donec parentes, capto ſalubri conſilio, aquam ab injectâ S. P. BENEDICTI Cruce ſacram miſero potandam præbuerunt. Vix ille poculum à labris removit, cùm repentè furere Diabolus, debacchari atrociter, hominem divexare, diſtorquere membra, metu ac terrore complere omnia, ac demum vel invitus profiteri, ſe ſub horam noctis tertiam è ſtatione ſuâ exceſſurum. Parentes, etſi non parùm conſternati tantâ Dæmonis in carum pignus laniena, tamen doloris lenimentum hauſerunt ex mali genij confeſſione, ſuum ipſius exitum tam diſertis verbis prænuntiantis. Neque verò ſpem fefellit eventus: nam hoſtis deterrimus ad tempus præſtitutum exire compulſus, & prolem, & parentes ingenti gaudio cumulavit.*

2. Laſciva lingua emendatur.

In eâdem urbe puella victitabat, tam laſcivos paſſim, & execrandos ſermones effutire

futire ſolita, ut ipſe ſpurciſſimus inferorum Spiritus ſeſſitare in ore puellæ crederetur. At ubi primùm ſalutarem aquam, cui S. BENEDICTI Crux injecta erat adoleſcentula deguſtavit, mox à fœdâ proloquendi res obſcœnas conſuetudine exempta, linguam deinceps ſuam intra limites Chriſtianæ pudicitiæ continuit.

3. Energumenus à Dæmonis poſſeſſione liberatur.

Veſulij, quæ urbs eſt in Comitatu Burgundiæ (Gallicè Veſoul) fuit nonnemo ſatis diuturnâ Cacodæmonis obſidione preſſus, multiſque à peſſimo inſeſſore moleſtijs exagitatus. Huic, cùm deſperata penè ſalus omnis eſſet, conſilium tandem non minùs opportunum, quàm pium ſuggeſſit quædam urbis hoſpita, quæ porrectâ S. P. BENEDICTI cruciculâ, ſuadebat, potionem ut ſumeret, in quam ſacra illa Crux demiſſa eſſet. Paruit, convaluit; & Crucem deinceps tam utilem ſibi ac ſalutarem dimittere à ſe nunquam ſuſtinuit.

4. Mulier ex partu graviſſimè laborans conſanatur.

Anno 1666. menſe Aprili, Veſontione quædam Mulier, horâ partûs appropinquante, graviſſimis cœpit doloribus excruciari. Effundere parabat onus nec poterat. Torqueri illa magìs ac magìs, pungi, laniari, diſtendi. Obſtetrix, & circumfuſæ Mulieres omnia cùm feciſſent, fecerunt nihil. Omnium vox una erat perituram Mulierem. Jn hoc rerum articulo, evocatur ad moribundam R. P. Conſtantius Gravel, Ordinis noſtri Sacerdos, & Monaſterij S. Vincentij Biſuntini Subprior: qui, ut à rebus ſacris lenimentum aliquod afferret tantis cruciatibus, appendit Mulieris collo Crucem S. P. BENEDICTI, multis jam tum prodigijs claram ac celebrem. Mox animæ pœnitentis, atque ad extremam ſe mortis luctā præparantis exomologeſin excipit, cùm, ecce, ſenſim remittere vis dolorum, conſopiri cruciatus, omnia mitiora exiſtere. Nec mora: Mulier afflictiſſima, poſtquàm P. Conſtantius diſceſſit, intrà ſpatium, quo pſalmus quinquageſimus decurri poteſt, fœtum ejecit mortuum, atque ita ex præſentiſſimo vitæ periculo emerſit, grata DEO, grata S. BENEDICTO, grata P. Conſtantio, quod amuletum ſibi tam fructuoſum applicuiſſet.

5. Arx à malis genijs horrendùm infeſtata, quietem ac ſecuritatem recipit.

Arx eſt in Comitatu Burgundiæ, dicta de Maillot, Veſontione octavo circiter milliari abjuncta. Hanc maligni Spiritus, anno ſupra mille ſexcentos ſexageſimo ſexto, tantis infeſtabant moleſtijs, ut incolæ ſtrepitu, horrore, tumultibus exagitati, in præſentiſſimum vitæ periculum adducerentur. Neque hìc ſtetit hoſtium indomitus furor, ſed ultra progreſſus ipſa quoque afflixit pecora, eâque miſerandū in modum divexavit. His calamitatibus oppreſſi arcis incolæ cœperunt è loco tantis obnoxio periculis tum ſeipſos, tū ſua ſubducere; ne, ſi diutiùs ſubſiſterent, gravioribus fortè malis involverentur. Ita Caſtellū ſuis deſtitutū poſſeſſoribus, infernalium Spectrorū tyrannidi furorique totū ceſſit. Nec ullum erat remediū, quo tanti mali vis profligaretur, donec tandē piorū ſuaſu, per arcis totius, quà patet ambitū, Cruces S. P. BENEDICTI affixæ fuerunt; eventu quidem tam optato, ut omnes derepentè Caſtelli partes à ſtygijs purgatæ inſeſſoribus, liberā deinceps omniſque periculi expertē habitandi facerent poteſtatem.

6. Pellitur maleficium.

Vir fuit, cujus brachiū anno 1665. tam grande támque peſtiferū ulcus inſederat, ut nullis neq; unguentis, nec malagmatibus ceſſurum videretur. Et jam defecerat Chirurgū, & ars, & conſiliū, mali ſævitiâ omnes medicæ induſtriæ vires ſuperante. Jn hoc rerū ſtatu monetur Chirurgus ab homine pio, adhiberet huic malo Crucem S. BENEDICTI, morbis à Dæmone præſertim immitti ſolitis oppidò ſalutarē; videri enim Maleficium hôc in ulcere deliteſcere; quod proinde pelli niſi ſacris remedijs non poſſit. Obtemperat benè monenti Chirurgus, brachio Crucē alligat, emplaſtro junctā, faſciaſque lineas de more ſuperimponit. Die poſtero, prominentē ex ulcere pilū prægrandem extrahit, non dubius, quin magicis fuerit præſtigijs immiſſus. Ulcus deinde manū Chirurgi ſanatricē facile admiſit, atque intra breve temporis ſpatium integrè conſanatum eſt.

7. Gravis morbus perſanatur

Sub idem tempus alius nonnemo gravi morbo dejectus tenebatur. Invocatus Medicus, ſed incaſſum. Omnē hujus artē mali pertinacia ſuperavit. Igitur ſacra remedia æger circumſpicit; aquam, in quâ S. BENEDICTI Crux, piè reverentérque ſumit, & mox, cum omnium admiratione, priorem recipit ſanitatem.

8. Jncendium machinatione Diaboli excitatum mirè conſopitur.

Anno 1665. pagus quidam ita miſerè maleficijs erat infeſtatus, ut in ſingulos dies

una

una aliqua domus miſerando incendio abſumeretur. Jámque flam̃arum indomita vis & ædes duodecim in cineres redegerat; graſſatura ſenſim, ni prohiberetur, eodem impetu ac furore in cætera pagi domicilia; cùm agricolæ ſævientis mali acerbitate perterriti mittunt è ſuis, qui ad vicinũ Ordinis S. BENEDICTI Monaſterium advolarent, opémque ad reprimendã ignis ferociam implorarent. Mittuntur illicò Cruces S. P. BENEDICTI quamplurimæ, ædibus à flam̃arum rabie adhuc intactis inferendæ. Mirum dictu! Ut illata ſunt ſacra numiſmata, repreſſa quamprimùm vis omnis maleficiorũ ect, & ignis, prioris violentiæ oblitus, ſævire in domos ruſticanas ceſſavit.

9. Pecoribus lac reſtituitur.

Jn tractu Burgundiæ, jumenta paſſim plurima, vel in morbos dejecta, vel ſanguinem, vicẽ lactis emittentia, ſalutaris hujus auxilio Crucis conſanata ſunt. Quæ ſingula ſingulatim com̃emorare, vel ad certũ revocare numerũ ob rerũ geſtarũ ſimilitudinẽ, planè ſupervacaneũ videtur. Hoc unũ, quod Anno Servatoris 1665. evenit, loco omniũ ſit. Hoſpita quædã vaccam habebat malè affectã, & quæ quatuor menſes integros ſanguinẽ, loco lactis, effunderet. At verò lympham, ex alveolo, in quem S. BENEDICTI numiſma dejectũ erat, cùm pecus vix hauſiſſet, mox & ſanitatẽ recepit, & lactis optimi puriſſimique copiã reddidit.

10, Jnfantulus ſanatur.

Jnfantulus, etiamnũ reclinatus in cunas, morbo affictabatur admodũ acri, ac vehementi. Et verò vis doloris eouſquè jam excreverat, ut infans ſenſim reſpueret lac maternũ, nec jam aliud exſpectarent parentes, quàm certã cari pignoris mortem. Ne tamen in ſalute filiolo procurandâ nihil agere viderentur, acceſſêre conſilij gratiâ, cognatorũ, quempiã è ſuis: qui, cùm aliud ad manũ nihil eſſet, porrigit Crucẽ S. BENEDICTI, quam à quodã Patre Ordinis S. BENEDICTI acceperat; hanc jubet, ut infantis collo appendant. Quod cùm parentes feciſſent infantulũ ſuũ ſalvũ & incolumẽ receperunt, actis ei ſum̃is gratijs, à quo conſiliũ tam ſalubre hauſiſſent. Contigit hoc anno 1666.

11. Maleficium ex fornace calcariâ depellitur.

Quidam laterũ coctor, cæteroquin felix & artis peritiſſimus, adeò cœpit rerum ſuarũ ſucceſſibus fruſtrari ut ignis, etiã inflam̃atiſſimus, nec calcem, nec lateres ampliùs coqueret. Om̃niũ ſenſus ac vox magicis hoc præſtigijs adſcripſerat. Quare à Patribus Benedictinis expetuntur remedia ſacra, porriguntur aliquot Cruces P. BENEDICTI; parietibus officinæ calcariæ hinc inde im̃ittuntur, móxque fornax materiem omnem, quà calcis, qua laterum, ex artificis voto decoxit, nullo deinceps per inſequentes annos incantationũ maleficio ſe unquam prodente. Hæc omnia ex relatu RR. PP. Lotharing. Congreg. aliorumque Teſtimonijs fide digniſſimis.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. XLVIII.
Sancti Patris Benedicti. M. C. LXVIII.

Miraculis opus non eſt, dum vita eſt talis, quæ mortales non ſolùm ædificet, ut ſacri vocamus, ſed ipſos rapiat & delectet immortales. Talis Reverendiſſimi & ampliſſimi Auguſtini Crulay fuit Urſidungenſis celeberrimi in Hannonia Monaſterij Abbatis. *Auguſtinus Crulay Abbas Urſidungi.* Hic Sulpitio Bloſio (de Bloys) pientiſſimo Ludovici Bloſij æmulo & conſanguineo, in Prælatura ſuccedens talis omnino fuit, quantum reformatiſſima quævis Monaſteria ſibi optare poſſent, qualemque revera requireret BENEDICTUS REDIVIVUS. Jpſa loquantur Cænobii monimenta, ne quid plus æquo ipſi tribuiſſe videamur: Talis, inquiunt, cujus memoria facta opus pigmentarij, quaſi mel in ore omnium inculcabitur in æternas generationes. *Inſigne Elogium.* Vir ex Virtutibus totus compoſitus, ſcientia & pietate ſummè conſpicuus. Reformationem Caſinatum cum perpetua à carnibus abſtinentia, confirmante Urbano VIII. poſt multiplices & graves difficultates introduxit. Offenſus perſæpe & graviter à reſiſtentibus Reformationi, ita patienter tulit, ut ipſe ante Archiepiſcopum, qui tales punire decreverat, genuflexus veniam pro eis poſtularet, aliaque patientiæ ſingularis exempla oſtendit. Parcus ſibi, largus alijs, pauperibus hilariter & liberaliter ſuccurrebat. Nihil atrocitate bellorum & aliorum incommodorum abſterritus, quominus eleemoſynas lárgiretur. *Felix ejuſdem obitus.* Orationi & lectioni ſacræ deditiſſimus, cibi potuſque abſtinentia ſeſe plurimùm affligebat, Denique morbo diuturno & graviſſimo ſumma cum animi reſignatione patientiſſimè tolerato, requievit in Domino hoc ipſo anno milleſi-

mo

mo ſexcenteſimo quadrageſimo octavo; relicta poſt ſe digniſſimâ Benedicto Redivivo ſacra Religioſiſſimorum filiorum poſteritate, in qua & ipſe immortalis appareat, & redivivus. *Ex citatis Urſidungi Monimentis.*

Ipſo anno 1648. ad præmia primævi in ſe reſuſcitati Benedictini Spiritus vocatur exultans Joannes Benedictus Citellus abſolutiſſimæ perfectionis Monachus celeberrimi & ſanctiſſimi, Sanctorúmque uſque hodie feraciſſimi Cænobij Cavenſis, ſignis evidentiſſimæ ſanctitatis illuſtriſſimus. *Ex relatione authentica R. D. Caſimiri Vincentij.*

Maria de Bellovillare. Conſeneſcit paulatim annis Maria de Bellovillare noſtra Montis Martyrum Abbatiſſa juveneſcens aſſiduo, novo vigore ac flore, creſcens ac fructificans quotidie in odorem non ſolum ſuavitatis, ſed fructus honoris & honeſtatis, ita ut toto atque ampliſſimo Galliarum Regno celebre Mariæ hujus nomen eſſet, neque ſola ſe fama Ejuſdem quaquaverſum extenderet, ſed generationes ſacræ Vitis, longè latéque exporrigerent, ita quidem, ut ex unius hujus Virginis ſacro gremio, ad reformata paſſim, & reformanda Monialium noſtrarum Monaſteria, memorabili prorſus ad omnem æternitatem exemplo, quinquaginta & amplius Illuſtriſſimæ & Generoſiſſimæ Virgines ad regimen diverſorum Monaſteriorum Abbatiſſæ & Reformatrices poſtularentur, & aſſumerentur; ut nemo obſtupeſcat ſatis, fructus tantos, & mirificos quidem, à tantæ perfectionis Antiſtitibus, imitationis ſtudio ac fervore paulo poſt in immenſum quaſi aucto, ut Redivivos, ſeu Benedictum, ſive Scholaſticam, quacumque pervaſit Bellovillarienſis diſciplina, nemo non adverteret divertiſſe, nec hoſpitium ſolum quæſiſſe, ſed ſedem ſtabilijſſe; *S. Scholaſtica rediviva.* Archiduciſsâ interim reformationis, in augmentum ſanctiſſimæ prolis ſemper intentâ, ſemper ſanctè prægnante, ſemper in Domino parturiente & pariente, ita ut ducentæ ac ſeptem ſupra viginti ſacræ filiæ Virgines, emiſſis ſolemniſſimè Votis Monachicæ profeſſionis tantæ Matris ſe ſobolem agnoſcerent, imo verè eſſe comprobarent, & feliciſſimum ejuſdem ſenium coronarent. Hinc excitatus revera tota Gallicana Eccleſia Spiritus, cui Sanctiſſimus Pater & Patriarcha noſter Benedictus ſervivit; hinc Rediviva diverſiſſimis locis Scholaſtica prodijt; hinc invecta ad miraculum abſolutiſſima Benedictinæ Regulæ obſervatio, in Monaſterijs longè illuſtriſſimis, S. Petri Remenſi, S. Amandi Rotomagenſi, S. Pauli Bellovacenſi, Chelenſi ſive Calenſi, S. Faræ Meldenſi, Joarienſi, Sanctonenſi, Veolienſi, Bellomontenſi, Montuillarienſi, Vallis Gratiæ, & alijs plurimis, *Quanta unius Abbatiſſæ merita!* quæ percenſere nimis longum eſſet & operoſum cum præter hæc plurima alia & conderet ipſa, mirabili dexteritate atque ſucceſſu, & de novo à fundamentis excitaret. Bellovillarienſis vitæ ſcriptorem audiamus: His & alijs publicis calculis factum celeberrimum Beluarienſis nomen, omnibus in delicijs, admiratione & laudibus erat. Ad eam quaſi ad Oraculum difficultates paſſim emergentes in obſervantia Regulari, referebantur. Quotquot vaſto ſinu complectabatur Gallia viros alicujus nominis, omnibus nota, omnibus probata erat Monmartana (ſive Montis Martyrum) Abbatiſſa. *Quanti paſſim fieret?* Frequens ipſam conveniebat Sanctus Franciſcus Salienſis (de Sales Epiſcopus Genevenſis, *monſtrante DEO ad eam ſedem evectus*, ut Claudius Robertus celebrat) eaque hortante & flagitante, concionibus, conſilijs, colloquijs, monitiſque ſanctiſſimis, Monmortanum Cænobium multoties illuſtravit, aſſerens nominatiſſimæ, & zelantiſſimæ Mariæ Belvarienſi negare aliquid ſeſe, nec poſſe, nec debere, &c. Certè exemplar non ſolum omnium, ſed miraculum, Abbatiſſa ſanctiſſima, totam ſe promovendæ & perficiendæ Regulari obſervantiæ, novellis plantationibus excolendis, antiquioribus verbo & factis in virtute conſummandis, omnibus promovendis ad apicem perfectionis, Mater omnium amantiſſima, Magiſtra prudentiſſima, dedit; *Miraculum perfectionis ipſa Abbatiſſa.* ſollicita inprimis, ut abundè omnibus neceſſaria adminiſtrarentur, nullis impenſis parcens. Sæpè dum ægra in cubiculo ſeorſim decumberet, ad ſe obſonia, panem, vinum, fructus, ipſum juſculum, aliaque omnia quæ Sororibus in Refectorio ingerenda eſſent afferri & prælibari curabat, verita ne dum communi menſæ intereſſe non poſſet, ſorores *Sollicitudo pro filiabus.*

à Cel-

à Cellaria, alijſque miniſtris negligeretur. Miranti nonnunquam clariſſimæ Dominæ Duciſſæ, elegantiam & ſuavitatem fructuum pomorumque, Religioſis ad menſam ſedentibus exhibitorum, & cauſanti hæc cupedia parum pœnitentiam profeſſas decere: reſpondit Belluarienſis, eas eſſe ſorores ſuas, utpote Ancillas Chriſti & Sponſas, quibus veſci cœlo lapſis dapibus, ipſiſque Angelorum bellarijs haud indignum videretur, putrida peccatoribus & corrupta; juſtis, perfectis, Angelicis, munda & ſana, eximiora denique & ſuaviora optanda & miniſtranda eſſe. Jnfirmis, manibus proprijs, famulabatur, ipſa infirmior, omnimodiſque earum ſaluti reſtituendæ cavebat; rogatis ſæpe & adjuratis Medicis, Chyrurgis & pharmacopolis, ut nullis ſumptibus parcerent. Veſtes ſacras, ſacros calices, ornamenta Eccleſiæ, campanas ipſas ſuppetere adhuc, quo Sponſis Chriſti ægrotantibus ſecundum ſanctam Regulam fieret ſatis. Conſtitutis in extremis nulla ope deerat diu noctuque, ac ſi quando fato fungerentur, præter preces & ſuffragia domeſtica, Miſſas, Communiones, Mortificationes, Peregrinationes varias, pro earumdem requie ab omnibus emendicabat amantiſſima Mater, unde etiam plerumque de ſtatu ſubditarum in Purgatorio, & ſpatio, quo adhuc luſtralibus incendijs cruciandæ erant, certior divinitus facta, in id unum incumbebat, ut quamprimum horrendis cruciatibus vindicarentur & eriperentur. Neque vero minori charitatis æſtu, in vivas flagrans, incredibili animi & verborum lenitate, & comitate, omnibus juvandis, & ad profectum ſpiritualem provehendis intendebat; id curans maxime, ut plus amaretur, quàm timeretur, quatenus hâc innocentiſſima arte de omnibus benè merita, omnibus prodeſſe magis quam præeſſe ſatagere ſe demonſtraret; utque convenienter Regulæ vivere omnes efficacius moveret, ipſa vivam ſanctæ ipſius Regulæ Jdæam ſeſe exhibebat, ſimplicioribus factis ſuis Sancti Patriarchæ præcepta demonſtrans, cunctiſque non quod ſequendum, ſed quo ſequendum, prævià exemplorum, morumque luce declararet. *Ex Authore citato.*

Infirmis ipſa famulatur.

Edocta de luentibus in Purgatorio.

Sancta Regula Idea viva.

IESU CHRISTI ANNUS M.DC.XLIX.
Sancti Patris Benedicti, M.C.LXIX.

TRanſit ad æternitatis gaudia ex hâc lachrymarum valle ſanctæ memoriæ Pater F. Joannes Picart, Gallus, Cheminionis in Catalaunenſi Diœceſi, Monaſterij Monachus, Vir ex omni genere Virtutum compoſitus, exemplar abſolutiſſimæ perfectionis. Hic à teneris unguiculis DEUM diligere & toto corde quærere doctus, optimam Matrem, meliora ſuadentem libenter audijt & ad omnes ſe ejuſdem nutus direxit. Hæc de nocte, cœlo ſereniore, puerum extra ædes ducere ſolita, cœlo ſtelliſque commonſtratis, illud Apoſtoli identidem congeminavit: *Non habemus, fili, manentem hic civitatem, ſed futuram inquirimus. Cœlum reſpice, ibi patria noſtra eſt, & illuc benè vivendo pergendum.* Meminit in omni vita verborum juvenis, & eam piæ Matris adhortationem ſibi plurimum ad ſtudia virtutum conſectanda profuiſſe, ſæpius deinceps affirmavit. Monaſticum dein habitū in ſupra dicto Cænobio amplexus, dum minus ad amuſſim ſanctiſſimæ Regulæ omnia obſervari cerneret, ad altiora aſpirans, inde pedes ad Majorem Carthuſiam contendit, & quantum potuit precibus & lachrymis, ut ſuſciperetur ſollicitavit, nihil tamen obtinuit, quod R. P. Generalis ejus fervorem conſiderans, utilem & neceſſarium fore ſupradicto Cænobio prævideret, ac proinde, ut in Ordine ſuo, ad aliorum ædificationem perſeveret, perſuaſum vellet. Proinde bene monenti obſequutus & reverſus, poſt Profeſſionem Pariſios ad ſtudia litteraria miſſus, ibi per aliquot annos in Collegio, Ordinis ſacriſtam ſolidè diligentem & ſolertem egit. Tum ad ſuum reverſus Cænobium, & Prior electus maximis ſe ſtatim meritis commendavit, & de Reformando ſollicitus, opera & induſtria Reverendiſſimi Domini Abbatis ſui Octavij Caſtellionis, ſibi fideliter collaborantis, ſtatum utrumque Monaſterij tam in ſacris, quàm Oeconomicis, in integrū reſtituit, nullis fractus laboribus, nullis territus periculis, diſſolutioris vitæ Monachis ad alia loca translatis, à quibus non ſemel ad Mortem quæſitus, ſed à Numine ad aliorum profectum ſervatus fuit. Mira omnino parſimonia & abſtinen-

Ioannes Picart Gallus.

Optima Matris Filius.

Prior ſui Monaſterij deſignatus.

Reformator meritiſſimus.

ſtinentia excelluit, & per quadraginta ferè annos, ſub prætextu infirmitatis, qua laborare ex pulmonibus videbatur, auſteram admodum ſine carnibus, piſcibus & ſale, vitam vixit, ſolis ovis & pultibus inſulſis victitando. Tanta erat fama ejus ſanctitatis, ut ad eum obſeſſi à Cacodæmone ſive energumeni undique mitterentur, quos ipſe dexterrimè ſuis liberavit precibus, & à crudeliſſimo habitatore eximios meruit. Mortificationi ſenſuum & paſſionum ſuarum ita ſedulo ſtuduit; ut ne minimam quidem ſenſuum ſubreptionem in ſe inultam pateretur, unde etiam ab omnibus illibatam ad mortem uſque conſervaſſe Virginitatem eſt creditum. Supremis demum quatuor Vitæ annis de ſuperiorum licentia, ſecedens in cellulam ſeorſum ab alijs, continuam uſque ad obitum, meditationis, orationis, Contemplationis exercitationem habuit, totuſque in omne Virtutis ſtudium incubuit. Sæpè viſus eſt abalienatis ſenſibus extra ſe raptus, & in cœleſtibus abſorptus, ita ut omnino quæ circa ſe agerentur ignoraret. Denique plenus dierum, Virtutum, ac meritorum, ſeptuagenario major deceſſit hoc anno 1649. magno ſui omnibus non Religioſis ſolum, ſed ſæcularibus relicto deſiderio. *Ex vita ejuſdem Mſta. per Anonymum virum Religioſum.*

In Cacodæmones potens.

Ad mortem præparatio.

Sanctè moritur.

Eodem anno 1649. die 5. Septembris, exemplum Benedicti Redivivi memorabile ad præmia æternitatis vocatur & Patri ſuo glorioſiſſimo jungitur, Bernardus natione Anglus Monachus Caſinenſis, Vir magnificæ ſanctitatis Taliacozi in Samnitibus defunctus; cujus ſacrum corpus quieſcit in Eccleſia Sanctorum Coſmæ & Damiani Monialium Benedictinarum, cujus geſta digniſſima im̃ortalitate promiſſa expectamus. *Ex monim. Caſin. Caſimirus Vincent.*

Incredibili Religioſarum in Sancti Petri Remenſis luctu, Sereniſſima Catharina Angelica earumdem Abbatiſſa meritiſſima, Aurelianenſis Duciſſa ipſis eripitur, & in vita licet, ad inſtantiam parentis Henrici Ducis de Longeville, ac juſſu Regis, ad Abbatiam Malodunenſem transfertur. De ea ſic ſæpè citatus ſcriptor: *Nihil Angelicâ magis Angelicum: Angelus erat moribus, puritate, humilitate, lenitate, adminiſtratione: omnibus auxilio erat & ſolatio: Angelo ſimilis; imo Cænobij ipſius Angelus, &c.* quod, brevi licet regimine multis tamen modis egregiè demeruit, & Baſilicam inprimis S. Petri, egregijs donis & ornamentis inſtruxit, aliàque inter Crucifixi imaginem cum ſex candelabris argenteis confici curavit, uti & ſtatuam argenteam cum pretioſiſſimis Reliquijs feliciſſimæ Chriſti Hoſpitæ S. Marthæ, omnium Monaſtici Ordinis Sacrarum Virginum Anteſignanæ & Archiduciſſæ. Obtulit & vaſa duodecim argentea, ſingula quinque ſelibrarum, & ſportas quatuor ex argento, cũ pelvi argentea, mirificum ſuum erga Dei cultum ſtudium varijs alijs ornamentis conteſtata. Solata mœrorem ex Angelicæ receſſu, alia Angelica illius non minus Virtute, quàm nomine æmula, Illuſtriſſima Margarita Angelica Bethunenſis, è Monaſterio Pontis Dominarum, ſacræ Reformationis noſtræ Ciſtercienſis poſtulata Maximiliani Franciſci de Bethune Comitis Orvallenſis, Equitis Ordinis Regij & Reginæ Annæ Aulæ ſupremi Præfecti filia; ingenti quamprimum pompa & ſolemnitate ab Illmo Innone, ſive Simone Le Gras Sueſſionenſi Præſule conſecrata; multis quamprimum jactata fluctibus, & igne tribulationum probata, cum varijs bellorum motibus, villæ omnes & prædia Cænobij peſſundarentur, ipsâ omnia plus quam Heroico animo ſuperante, & Deum in omnibus glorificante. *Ex Monim. S. Petri Remenſis.*

Catharina Angelica Aurelian. fit Abbatiſſa Malodunenſis.

Angelica Bethunenſis ſuccedit in S. Petri Remenſis.

Etſi vix ullum eſſe tota Germania, alicujus famæ & nominis Cænobium exiſtimem, quod hoc ipſo tempore, mihi non præbere poſſit Encomij alicujus argumentum, ſuper unius vel plurium ſui gremij Aſcetarum vita perfectiore; quia tamen operoſum hoc nimium eſſet, & fortè humilitatis ſtudio, à nonnullis de induſtria tacendum, non poſſum tamen, quin pro exemplo ſaltem, trium eodem patre, ac matre fratrum, etſi annis differentium, inſtituto tamen vitæ, & perfectionis non tam ſtudio quàm exercitio, gemellorum, pro ſexcentis alijs meminerim. Fuerunt hi Altorffenſes patria, è pago quem aliàs Weingartten ab Imperiali ejuſdem nominis Cænobio appellant, PP. FF. Joannes, Placidus & Modeſtus, Spieſsij cognomento. Ipſos

Nullum Monaſterium non ſingularia exempla habet.

Tres non magis carne quàm ſpiritu germani fratres.

parens malè conſcius, violatorum ſæpius Jurium Monaſterij præfati, ſed ſeriò pœnitens & facta deteſtatus, cum extremum decumberet mancipia perpetua Sacroſancto lateris Chriſti SANGUINI ibidé aſſervato, ſolemni donatione, atque ultima Voluntate devovit atque obtulit, ſucceſſu comprobatæ felicitatis, ſiquidem tanti virtus Sanguinis, in innocentibus ſtatim viſa ſit mirè operari, unanimi omnes ſingulóſque ſenſu rapiens unius ejuſdemque Ordinis complectendi, & eidem Spiritui cui S. P. N. BENEDICTUS ſervivit ſerviendi, cum deinceps in iiſdem BENEDICTI REDIVIVI, ſpiritus per omnia viguiſſe appareret. Major natu Joannes ubi pater ſpiritum exhalavit, ſancti propoſiti in Monaſterio Vinearum, alter filius Ochſenhuſij, tertius ad S. Galli Benedictinã omnes Regulam ſolemniter profeſſi, omnes omnium, qui noverant, confeſſione tales, in quibus S. P. N. BENEDICTI ſpiritus verè ſibi habitaculum elegerit, & verò etiam ex quovis magnis ſeſe & miris ſignis prodiderit. Novi omnes ex facie, ſeniorem ex corde, cujus ſecreta etiam conſcientiæ ſanctiſſimè expiatæ noveram. Sancta omnium apud ſuos collegas memoria, & quam nemo ſatis poſſit celebrare & commemorare. Et ſanè in pueris etiamnum nihil non perenni memoria dignum, cum jam tunc nihil in eis puerile, ſed ſenectus, minimè annorum computata numero, ſe proderet. Adoleſcentia in ſtudijs ita innocenter exacta ut adoleſcentum miracula eſſent: litterarum pari & Virtutum profectu. Virilis ætas viros oſtendit, nulla jactantia virium ſeu prudentiæ, ſed in ardua omnia exquirendarum Virtutum omnium admirabili prorſus Generoſitate. Natu minimum omnis generis in Cænobio munia exercuere, per omnia ſibi conſtantem ſemper Modeſtum non ſolum ſed modeſtiſſimum, ubivis, ubivis utilem, ubivis, ut ſacri vocamus, exemplarem. Medium re & nomine Placidum, Ochſenhuſiũ & ſemper comprobavit, Oeconomũ & Priorem per omnia virum utrobivis ſanctũ, utrobivis magnum & incomparabilem æſtimavit; & mirabile prorſus, qualiter Magdalenæ cum Marthæ partibus, & negotiis junxerit, quorum altero Cænobio mira felicitate & dexteritate

P. F. Joannes Spieſs Weingartenſis.

A puero ſanctitatis ſpecimen præferens.

P. P. Modeſtus Aſcetes S. Galli.

R. P. Placidus in Ochſenhauſen.

conſuluit, altero toti etiamnum orbi, & ſuo inprimis Ordini, edito Meditationum ferventiſſimarum opere, conſulere pergit, verè ambidexter, non doctis ſolum & Doctoribus accenſendus, ſed etiam Martyribus, dum rebus Cænobij DEO ſacris advigilaturus, nihil non periculi conſtanti animo ſubijt, ſed & vitæ diſcrimen lubens libens ſubijt ab hoſtibus horrendum in modum tractatus, dum ſupinum in terras abjectum ſucco ſterquilinij, ſalva aurium Venia, ingurgitarent, & ad vomitum uſque impleto, calcibus & toto corporis pondere inſaltarent, ipſo ſemper paratiſſimo ulteriora pro ſancta Romana Eccleſia pati, ſuamque pro Chriſto vitam prodigere. Joannes natu maximus, juxta nomen Gratiam ſibi à puero datam in omni vita prodidit, quam ita egit & exegit, ut niſi pro ſacro tribunali ſedens peccatoribus aures præberet, quibus juvandis ſe totum expendit, ſemper cum Angelis verſari videretur. Ipſi à primis tyrocinij ſacri annis illud Lucæ 19. ſemper in aure inſonuit & corde: *Negotiamini dum venio*, quod juvenis aggreſſus, ſedulo proſequutus in omni vita tanquam proprium habuit, & fideliſſimum Domino ſuo negotiatorem egit, morem mercatorum ſolertiſſimorum imitatus, dũ, ut erat Arithmetices peritiſſimus, in omnem ſacri lucri rationem intentus, utrum proficeret deficeretque indeſinibili bonorum operum & cogitationũ computo, ad certos quotidie numeros referret; non alio fine, quam ut ſi fortè fortuna, oſcitantia quâdam ſupervenienté, ſolertia propoſito non reſponderet, proxima die compenſaret; ſolitus, niſi alias manus neceſſario impedirentur, ſemper roſarium ſacrum manu tractare, & grana continuo adnumerare, inde Roſaria in numeros trahere, mente jugiter ſacris lucris intenta; & in Virtutum exercitia, & jaculatorias preces effuſa, ita ut nunquam non occupatiſſimum, niſi fortè à prandio in rebus Mathematicis depræhenderes, pro modica & utili etiam animi diſtractione. Adverti quandóque cum poſt graviſſimum deſperatã à medicis valetudine morbum convaluiſſet, nonnihil, & debilis etiamnum, ſuum ex Ordine & conſuetudine munus, in miniſtrando ad menſem Confratribus,

Hujus merita.

Martyribus accenſendus.

P. Joannis obſervatum in omni vita.

Lucris ſacris intentiſſimus.

exequi conarentur, inter ſerviendum manu vacante, ſemper roſarium tractare, labia movere, & cum inde recidivam metuerem, obnixè rogare cœpi, & pro meo in ipſum & ipſius conſcientiam jure, etiam conjurare, ne ſe ita perditum iret; ſed capiti & fluctuanti adhuc valetudini parceret; ſuppliciter deprecantem prius non exaudij, quàm modum & morem mihi penitius exercitij explicaret, & explanaret: confeſſus ſe unicâ, cui inſervierat cænâ, bis mille ni fallor, certè mille & ſeptingentos Virtutum actus exercuiſſe, & his ita ſuaviter aſuetum, ut ſi prohibeatur, magis videatur valetudini obfuturus eſſe, tantopere eo ſe exercitio recreari, & excitari. Jta & in Breviario ſuo, qua valebat, manu elegantiſſima ad verſum quemcunque cujuſcunque pſalmi notulas ſubtiles 6. octo, decem adſcripſerat, totidem actuum diverſarum virtutum indices & concitatrices, quarum ſe nullam in recitando Divino Officio præterire, mihi eſt faſſus, ita, ut ſimile quid, in aliquot millium, quæ ſcripſi, vitâ & elogijs, non meminerim me uſpiam repeтiſſe. Habuit & alios manu propria quàm elegantiſſimè ſcriptos, piarum exercitationum & precationum libellos, vir ſpiritalibus rebus totus abſorptus, ex cujus colloquijs colligere debui multorum abſolutos corpore animos, ad precum ejus ſuffragia confugiſſe; de cujus Religioſiſſimi corporis exuvijs, apud me depoſitis (quievit ſiquidem ſanctiſſima obdormitione Veldkirchij in Domino) tanquam magno theſauro dives, mihi plurimum gratulor; nec dubito animum certum in cœlis habere advocatum & Patronum. Reliquit & alia ſubtilis ingenij monimenta, Mathematica inprimis, quæ omnia ad Majorem Creatoris cognitionem & laudem referebat.

Inſigne ejuſdem exercitium.

Memorabilis Virtutum exercendarum praxis.

Moritur feliciſſimè in Veldkirch.

Ad varia tractus munera ſibi ſemper conſtans ſanctæ memoriæ Aloyſius Princeps Caraffa, admirandis ubivis ſe comendat meritis, ſydus revera ſingulare noſtræ ætatis. Factus Abbas in Sicilia ex Obedientia, & quidem in Monaſterio S. Flaviæ de Catalavaſcetto, dum ſe mari committeret, adeo horribili jactatus eſt tempeſtate, ut nauclerus ipſe, & ſe & omnes perditos exclamaret, Aloyſio interim toto Divinorum contemplatione abſorpto, & quaſi dulci è ſomno clamoribus aliorum excitato, imperterrito tamen, & omnes optimè ſperare jubente & in ſtellam maris Deiparam confidere, móxque ut Litanias Magnæ Virginis provolutus in genua inchoaverat; ecce tanta vis ejus orationis fuit, ut navis illa quamprimum ad tria millia extra periculum poneretur; quo inaudito miraculo viſo, cum ad pedes ejus omnes advolverentur, ut oſcula ijſdem figerent, prohibuit, Deoque ac Deiparæ gratias agere juſſit. Claruit varijs miraculis vivus & mortuus, quæ inter Domina de Piano oculorum lumine orba, aquâ quâ manus laverat, oculis illitâ viſum recepit. Fuit & Prophetico Spiritu à Numine illuſtratus quo varia prævidit prædixítque, cujuſmodi plura in Vita Ejuſdem Neapoli typis excuſa leguntur. Deiparæ fuit longè amantiſſimus, à qua varias etiam gratias accepit. Cacodæmonibus autem odioſiſſimus, diverſimodè tentatus victor ſemper extitit; & ab ijſdem crudeliſſimè cæſus ac vulneratus, ipsâ patientiâ triumphavit, Martyrum procul dubio numero accenſus, & merito donatus; etſi in ſeipſum non minus ipſe crudelis eſſet, ita ut vita ejus merum Martyrium videretur, etiam cum ægra eſſet valetudine, de conſueto rigore nihil prætermittens. Jnter Sacrificandum, alterum Philippum Nerium, & Franciſcum de Sales egit. Nec dubium, cùm Veſuvius Mons flammis horrendum exardeſceret, & extrema Neapoli minaretur, plurimum Aloyſij preces potuiſſe, cùm hyberno tempore nudipes cum Religioſis ſuis ad diverſas Eccleſias Proceſſionem, ut ſacri vocamus, inſtitueret, ac dein domum reverſis nimiumque frigefactis ipſe calidâ pedes ablueret; Verbo dicamus: in omni actione nihil non ſummæ humilitatis præſeferret, & egregiæ ſanctitatis ſignis clareſceret. *Ex Vita.*

V. Aloyſius Caraffa.

Naufragij metus.

Prodigioſa navis translatio.

Varia miracula.

Propheticus ſpiritus.

Cacodæmoni invisus.

Iuge Martyrium.

Supplicatio inſtituta.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.L.
Sancti Patris Benedicti. M.C.LXX.

EXporrigit ſe denuo in Jndias & novum uſque Orbem noſtrorum meritum, quem etſi longè remotiſſimum ſuâ aſſequuti & complexi charitate, magnis ſeſe meritis commendarunt. Ex his hoc ipſo anno, poſt egregia

gia merita ad coronam zeli Apoſtolici vocatur à ſupremo vitæ noſtræ arbitro Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus Dominus P.P. Franciſcus de Berya ex illuſtriſſima Comitum de Graxal ſtirpe editus celeberrimi illius Monaſterij Sancti BENEDICTI de Sahagun, ſive Saguntini Monachus, qui cum & eruditionis ſingulari laude zelóque propagandæ fidei ferventiſſimus eſſet, Apoſtolicæ functionis munere digniſſimus habitus & Charquenſis in Jndia Epiſcopus renunciatus eſt, ubi cum aliquamdiu, ſtrenuè laboraſſet, & optimũ ſe paſtorem comprobaſſet, ad Limenſem Regiæ Urbis Epiſcopatum promotus, magnus in oculis Proregis illic habitantis & Magnatum apparuit, & Regno ampliſſimo & opulentiſſimo plurimum conſuluit, inter magna Ordinis luminaria merito referendus, magno Proregis & procerum luctu hoc anno extinctus. *Ex Franciſco de Argaer*, &c. Demerentur ſimiliter alia Jndiarum Regna noſtri hoc ipſo tempore & vel maximè in Jmperio Mexicano, Romanæ Eccleſiæ fidelem operam navant, uti ore tenus & ſcripto à RR. PP. Societatis JESU, Franciſco de Encinas & Petro Martinezio edocti fuimus.

Franciſcus de Berya Com. de Graxal.

Fit Charquenſis Epiſcopus.

Magnum luminare Indiarum.

Jpſo hoc anno 1650. evolat ad cœlum Toleti in Hiſpania Venerabilis Maria de Mendoza illuſtribus orta Natalibus, ſed Virtutibus ac meritis longè illuſtrior. Hæc Benedictini Ordinis Virginibus Reformationis Ciſtercienſis, accenſa, præclara edidit defæcatæ ſanctitatis exempla, ut omnes admiratione ſui raperet. Ejus eximiam pietatem ardenſque proximos juvandi ſtudium, etiam ante quàm ſacro ſe velo obnuberet in mores inductum, hiſce deſcribit verbis ſuæ ætatis Doctor celeberrimus Martinus Navarrus in Manuali cap. 26. num. 39. *Jlluſtriſſima*, inquit, *eademque pientiſſima Domina, Maria de Mendoza, juvandis pijs operibus & elargiendis multis & magnis eleemoſynis cujuſcunque Ordinis pauperibus tam Religioſis quam ſæcularibus, ſuperare mihi videtur omnes, quotquot à quinque ſæculis viderim & legerim etiam Reges & Reginas, optimo cum exemplo ſæcularium Magnatũ, & non parva reprehenſione Eccleſiaſticorũ in ea re plus ſatis dormitantium, quam utinam videant omnes, ſic ſervientem Chriſto uſque in finem in terris, & ipſe ego olim regnantem ſine fine cum DEO in cœlis.* Jta Navarrus, qui utique votorum ſuorum aſſecutus eſt ſummam, quando ſanctiſſima fœmina de Virtute in Virtutem progreſſa in ſtatu maximè Religioſo Chriſto ſe totam conſecravit, & ſub extremam præcipuè luctam, quæ qualiſve eſſet, oſtendit: nam gravi correpta morbo, cum ſepteno poſt die, quo etiam deceſſit, ex Medico, lethalem eum eſſe, vitamque non niſi aliquot horis duraturam intellexiſſet, adeo non expavit, ut liquidiſſimo delibuta gaudio DEO gratias ageret, & Medicum inſigni dono honoraret & SS. munita Sacramentis tanquam cervus ad fontes aquarum anhelans placidè in Domino requieſceret anno ætatis quadrageſimo tertio. *Ex Procopio, &c.*

Occidit eodem ipſo anno illuſtriſſimum ſanè Jnferiori Germaniæ ſydus Reverendiſſimus, & Ampliſſimus Dominus Chriſtophorus de Butkens, elegantiſſimi Sancti Salvatoris, in Urbe Antverpiana Archiſterij Abbas meritiſſimus, ſacræ Reformationis Ciſtercienſis ornamentum ſingulare. Hic nobili admodum ſtirpe editus, Nobilitatem Generis ipſe Virtute & meritis immortalibus longè illuſtriorem reddidit; imo nomini ſuo dulcorem & ſaporem mirificum adjecit. Fuit ſum̃is ingenij ditatus talentis, ſolertia, gravitate, prudentia, modeſtia, in rebus gerundis ſum̃a dexteritate, facundia inſuper & eloquentia, memoria ac Judicij qualitatibus ita præditus, ut nemo ſatis tantum Præſulem miraretur, adamarent univerſi. Fuit præterea linguarum, ac idiomatum notitia ornatus, atque omnibus penè ſcientiarum diſciplinis exuberans, idem omnibus omnia factus, ita ut omnibus conſulere, ſervire, & benefacere inter optatiſſima haberet, omniumque demereri animos atque benevolentiam ſatageret, & certe omnes ſibi addictiſſimos haberet, & inter ornamenta præcipua ornatiſſimæ Anteverpiæ habendus. Fuit etiam Hiſtoricus inſignis, & in Genealogicis verſatiſſimus, inter præcipuos Scriptores noſtræ ætatis referendus, eóque & multo alio nomine à viris doctiſſimis celebratus. Fuit ab obitu tanti parentis luctus filiorum miſerabilis, quem & Antverpia luxit univerſa. De-

Chriſtophorus de Butkens S. Salvat. Abbas.

Magnus omnino Præſul.

Scriptor egregius.

ceſſit hoc anno 1650. die 30. menſis Septembris, cujus memoria eſt in benedictione. *Ex Monimentis ejuſdem Cœnobij, Sandero, &c.*

Exceſſit è vivis eodem hoc anno Reverendiſſimus in Chriſto Pater ac Dominus Gabelus Schaffenius, celeberrimi Sanctorum Petri & Pauli Apoſtolorum Abdingkofenſis inter muros Paderbornenſes Monaſterij Abbas digniſſimus, vir per omnia laudatiſſimus. Hic præfati Cœnobij Profeſſus, cum & eruditionis & Virtutis laude celeber eſſet, vacante per obitum Godicalcki à Dael Abbatiâ S. Alexandri, vulgo in Graffſchafft appellatâ in Ducatu Weſtphaliæ Diœceſeos Colonienſis eodem poſtulatus, Monaſterium hoc immortaliter demeruit, & diſciplinam primum Monachicam Regularemque obſervantiam ſummâ dexteritate introduxit, fovit ac promovit. Inde & feliciſſimum agens Oeconomum alienata redemit, debita diſſoluit, Monaſteriũ reſtauravit, templũ ornavit, & ut uno verbo dicamus, taliter ſe per omnia habuit, ut alter Cœnobij Fundator celebretur. Porro mortuo Wilhelmo Rivio ſanctiſſimæ memoriæ Abdingkhofenſis Cœnobij Abbate, eodem è ſuis revocatus, ſummoque plauſu Abbas conſalutatus, ut quæ alibi geſſit, *fac & hic in patria Tua* audijt, & ſimiliter atque inſigniter præſtitit, & ſeptendecim hic annis ſuperſtes, magnum Monaſterio nomen comparavit, ſummo in honore & reſpectu ubivis habitus, ſacri rigoris Monaſtici & Obſervantiæ Regularis promotor ſtrenuus. Deceſſit hoc ipſo ut diximus anno, ipſis Maij lætiſſimis Calendis, ad gaudia æterna evocatus. *Ex Monimentis utriuſque, quibus præerat, Cœnobij.*

Gabelus Abbas Abdingkofenſis.

Alter ſui Cœnobij Fundator.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.LI.
Sancti Patris Benedicti. M.C.LXXI.

Volumen peculiare requireret, & benè amplum & craſſum, ſi unius Germaniæ poſt Cataclyſmum ſeu Diluvium Suecicum, póſtque tantam ruinam & excidium nobiliſſimorum & potentiſſimorum Benedictini Ordinis Cœnobiorum, reſtitutionem, fructificationem & in ſacris Auguſtiſſimi Patris & Patriarchæ BENEDICTI, non aliter atque in Noe poſteris, multiplicationem & benedictionem, vel obiter quidem, nedum diſtinctiùs & explicatius, recenſere proponerem. Tantum potuit Sanguis Martyrum, conſtantia & libera fidei & Vitæ Monachicæ in oculis hoſtiũ profeſſio Confeſſorũ, patientia in tanta afflictione, indigentiâ, perſecutionibus, triſti exilio & diuturno Monachorum, ut revera, in hac etiam vita, rerum omnium, quarum jacturam pro Chriſto patienter toleraverant, centuplum juxta Chriſti promiſſa receperint: pleriſque Cœnobijs ex ipſo buſto & cineribus, Phœnicis inſtar longè ſplendidius, quàm ante ruinam ſteterant reſuſcitatis; Sacris Conventus ædibus & Baſilicis, ſive à fundamento exſtructis, ſive tantis arte & ingenio reſtauratis, cujuſmodi antea nihil ſimile totâ Germaniâ videbatur. Nec minus induſtriæ in reſtitutionem Diſciplinæ Monachicæ, laboris in ſumptum in primævi introductionem fervoris, dum certatim Abbates atque Priores in ſeligendis utilioribus quibuſvis veterũ Ordinis Reformationũ ſtatutis toto animi adniſu omnem operam impenderent, diverſa Cœnobia ſacras ejuſmodi Symbolas conferrent, quodvis Cœnobium ſancta & laudabili æmulatione, unum alterũ, ſolidæ Reformationis complexu & ſtudio antevertere & præcellere exambiret. Hinc veteres renovatæ, novæ diverſis provincijs inſtitutæ Congregationes, nihilque non ſedulo conquiſitũ ijſdẽ firmiter ſtabiliendis, & Religioſis ad altiora Perfectionis ſtudia concitandis, inq; bono propoſito confirmandis. Nec minor de litterarum promotione & liberalium artiũ cura, cum vix ullum ſit è frequentioribus & nobilioribus Cœnobijs, in quo non ſolum Humaniora, ſed & Philoſophica & Theologica ſtudia floreant, & tantopere excellant, ut exercitij cauſa, ad diverſas deſtinati Academias atq; Univerſitates, admirationi omnibus ſint, & plurimi deinceps Doctoratus gradu ſublimati, non minore fructu quàm laude è Cathedris diverſis, ſummo cum concurſu & applauſu audiantur; inde etiam ad diverſos honores, ad conſilia & arcana Magnorum Principum expetiti; tanta virorum hodie eruditorum in Ordine frequentia, ut nullo unquam anteà ſæculo, in eodem tanto numero tantaque ſcientiarum omnium effulſerint claritate, gloriâ hâc non tam Ordinem ſolum ipſum quàm Eccleſiam Chriſti concernente univerſam.

Germaniæ poſt Cataclyſmum Suecicum facies ratione Ordinis noſtri.

Centuplum recipiunt in hâc vita.

Reformationis ſelicioris ſtudium.

Rei litterariæ promotio fervens.

Inſignis eruditorum copia.

Jn Anglia, Jnterregni occaſione, mutato rerũ omniũ Ordine, mira induſtria, afflictis Catholicorũ rebus advigilant noſtri, & ſi unquam aliàs laudatiſſima illa de propaganda fide Congregatio, Zelum ſuum ac fervorẽ comprobat, de Juſtitia non minus ſollicita quàm Religione, cum etiã Catholici in tanto partium conflictu ambigui, diu multumque nutarent, & viri boni ac juſti eſſet, quæ ipſi vertere in partem meliorẽ non poſſent, ſaltem non fovere, neque patrocinari, nedum cooperari iniquitati. Quanto id periculo factũ inter tot partiũ ſtudia & ſtudioſos, nemo melius perceperit, quàm qui fuerit præſens, etſi non ſanæ mentis, non facilè animadvertat, & ex hoc ipſo judicet, quantũ Apoſtolica noſtrorum Congregatio periculi ſubjerit, omnia incomoda & pericula, Chriſti & proximi Charitate ſolida, quàm generoſiſſimè ſubeunte, & quantos poterat, in fide Chriſti, Eccleſiæ Romanæ, & Regis firmante, & ab omni perfidia avertente; quod Jlluſtribus admodũ exemplis, ſi abſque periculo res eſſet, poſſet confirmari. *Ex Monim. præfata Congregationis.*

Congregatio Anglicana multum laborat.

Nullum noſtri avertantur periculum.

Extinguitur hoc ipſo anno inſigne Ordinis decus Reverendiſſimus & Ampliſſimus Dominus Hermanus zur Geiſt, Leisbornenſis celeberrimi, olim Virginũ, poſtea Virorũ Cœnobij Abbas, vir per omnia magnus & magnificus, non ſolum ſuæ provinciæ & Cœnobij, ſed & Ordinis Univerſi ſingulare ornamentũ, idem de ſuo Monaſterio & tota Congregatione Burſfeldenſi optimè meritus, quem ſui jure merito non ſolum ubertim deplanxerint, ſed tota provincia mille votis deſideret Redivivum. *Ex Monimentis ejuſdem Aſceterij.*

Hermanus zur Geiſt Leisbornenſis Abbas.

Eximitur hoc ipſo anno 1651. rebus mortalibus Jll.^mus^ Princeps Bernardus à Mutis Romanus, qui ſæculi relictis pompis glorioſior ex Duce Monachus, cucullum in Monaſterio S. Pauli de Urbe profeſſus, perfectionis Monaſticæ ſtudioſiſſimus in Cacodæmones plurimnm potuit, totuſque in liberandis energumenis fuit, ibidem cum odore Sanctitatis feliciter decedens. *Ex Communic. Reverendiſſimi Cornelij Margarini Abb.*

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. LII.
Sancti Patris Benedicti. M.DC.LXXII.

TUrbatiſſimis in Gallia rebus, nutantibus Regni columnis, trepidantibus univerſis, Martiali prorſus generoſitate & Conſtantia Virginum noſtrarũ in Calvaria ſeſe animus prodidit, cum inter extremas calamitates, bonorum omniũ everſionem & direptionem, neceſſitatem & indigentiam miſerandam, interque afflictionum & injuriarũ congeminata undique mala, ipſæ quaſi ſui imemores, DEI Clementiã pro ſola Regum ac Regni conſervatione, pauperumque ſublevatione exorarent, ipſæ imperturbatæ prorſus, ſumma cum omniũ admiratione, & Reginæ inprimis Chriſtianiſſimæ Annæ Mariæ, Divinis ſervitio & laudibus alacres inſiſterent; viſæ eidem Sanctiſſimæ Memoriæ Principi, Cœlo ipſi vim inferre, quibus proin ſe, & Regẽ filium quàm enixiſsimè comendabat. Et revera veroſimile & Reginæ ipſi, & bonis omnibus viſum, & in tanto rerũ præcipitio, exporrectas in cœlum tam dilectarum DEO ſponſarum ſupplices manus, preces, & Vota, tantũ apud Divinam Majeſtatem potuiſſe, ne Regnum ampliſsimum & fortunatiſsimũ, ingenti cum æmulorum & hoſtium plauſu, in exitium ipſum & incomparabilem multis ſæculis ruinam devolveretur. Jncubuit præ alijs pro honore & vita Regũ ſervanda, & pro Regni bono publico Regij Generis Virgo Magdalena de Rieux, dicta de Paſsione, Generalis ſanctiſsimæ Congregationis Antiſtita, & Gubernatrix meritiſsima, quæ victima Numini cadere pro Regno elegit, cumque alias in delicatiſsimũ crudeliſſima eſſet corpuſculũ, Reginæ amantiſſimæ contuita, & Regis ac Regni periculũ, in contuitu Regum Regis ſuppliciter proſtrata, tantũ ſeſe non ipſã omni ſuppliciorũ genere confecit, ut iratũ placaret Numen, atque intentata Regno flagella averteret, dies noctéſq; plorando & implorando, ſeq; pro alijs mactando & imolando: *iejunijs, vigilijſque*, inquit ſæpè citatus Author, *penè confectam ſeſe, cilicijs, catenis ferreis, crebriſque diſciplinis ſic cruentabat, ut non veſtes modo, ſed parietes ipſi, ipſa denique cubiculorum pavimenta, tam nobili ſanguine paſſim purpurata; ad audacis dexteræ ictus: tantæque virtutis quotidianos in corpus*

Calvariensium noſtrarum Virginum de Gallijs merita.

Agnoſcunt eadem ipſi Reges.

Magdalena de Paſſione.

Penè ſe ipſam conficit pro Regum & Regni ſalute.

pus Virgineum inſultus prorſus & erubeſcerent & expaveſcerent. Ut facilè omineris, quantum in neceſſitate publica, & à tanta Regina exorata elaboraverit, quantum conata ſit; quantum meruerit, cum aliàs omni tempore òrationi, vigilias, iejunia, dolorum acerbitates jungeret, ſat ſuperq; aliàs continuo à Numine paternis, etſi acerrimis flagellis, caſtigata, & graviſſimis infirmitatibus & ægritudinibus debilitata.

A Numine graviter affligitur.

Nimius eſſem, inquit idem ſcriptor, *ſi ferendorum adverſorum quorumcunque incredibile ſtudium deſcribere vellem: Verè per totam Vitam Magdalena a Paſſione jure optimo cognominata, laborum dolorumque ſiti ardentiſſimâ æſtuavit. Nunquam tamen crudelius in ſeipſam ſævijt, quam quando Generalem Superiorem egit: cum alio tempore privatam agens perſonam à Superioribus prohiberetur: Superioritatis autem ſuæ annis uſa in ſemetipſam, qua pollebat, autoritate, corpuſculo ſuo infenſiſſima hoſtis, inſontem Virgineam & tenerrimã carnem, exquiſitis ſupplicijs inceſſanter mortificaret & perfectiſſimè Spiritui ſubijceret. Cæterum quam rigida ſibi, tam facilis benigna & compatiens alijs, in prævaricatrices & neglectrices Regulæ ſacroſanctæ rigidè animadvertebat; Sæpe cum errantes coercere cogebatur*, inquit Tribout, *obortis lachrymis, ingentique ingemiſcentis animi dolore exclamabat. DEUS bone! Quis ſiccis oculis ferat tam Sanctæ Vocationis ineffabili gratia, tanto tepore & infida mentis oſcitantia obſecundari? Volo manſuetudinem agnellorum imitari in ſubditas, utpote omnes bonæ Voluntatis Virgines; ſi vero in Congregatione occurrerent, quæ bono adverſata, ſponte vitijs adhærerent, leonibus terribilior facta, invicta obſiſterem, omni prorſus pace recuſata*, Nec opus erat manſuetiſſimæ Virgini, rigore multo in coërcendâ ſuarum licentiâ, verum potius à rigore nimio prohibendis, cum Matris pleræque exemplis incitatæ, tenerrimæ juvenculæ, ſupra ætatem & vires ſeſe extenderent, aliæ infirmitatibus preſſæ & feſſæ ſenio, majora etiam ſeipſis proponerent, quæ prudentiſſimè omnia Magdalena attemperabat, ipſa amor omnium facta, cum tantopere univerſas diligeret, omnia omnibus fieret: frequentius dicere ſolita: *Omnia Charitati & Sanctæ Amicitiæ impendenda, quin & omnibus commodis præferenda: Hunc etenim Congregationis Calvariæ genium, hanc theſſeram Monialium Chriſti Cruci confixarum eſſe.*

Compatientiſſima.

Inſigne ejuſdem dictum.

Prævidit prædixitque mirabilis Chriſti & illuminatiſſima ſponſa, indigniſſima hujus poſtremæ ætatis, ſapientum in oculis ſuis, execrandorum in oculis, & Judicijs DEI, Religioſo abutentium nomine, effugia (ut putant) ſacri rigoris, conſilia, & dictata, quibus dictatæ à Divino Spiritu Regulæ, huic tempori, ætati & naturis minimè congruere, DEI-ſapientiæ, ordinationi & gratiæ, ſua ſenſa præponere, imo hæc contra DEI credentes Spiritui, & promiſſis, propugnare veriti non erant, ſæpius contra Philautiæ & Sapientiæ humanæ, à carnis in ſpiritum Dominio, inque ſimplices fraude lugubriter conqueſta, quibus à Divino dictatæ Spiritu Regulæ penè ludibrio & tanquam aniles fabulæ & nugæ haberentur, quibus teneri viros ſapientes & matronas, ſeu Virgines, ipſa ſua gravitate eximias indignum eſſet, ſed ſuâ quemcumque Religioſorum conceſsâ à numine ratione & rationis directione pro temporis uſu & conſuetudine ducendum; quaſi Regulæ tam ſimplices, & ſimpliciſſimis ſolum ſæculo & hominibus ſcriptæ & inſpiratæ eſſent, inexplicabili cum injuria Numinis, & deceptione talia credentis, totius pernitie Sacri Ordinis. Et verè hos vulpes, quæ demoliuntur Vineas Domini dixeris, dum hi Charitatis & compaſſionis prætextu, ſuavibus, ut ſyrenes, illicijs, facilè, ſed periculoſiſſimè illudant teneris, ſimplicibus & promptius credulis. Jmpetebat, pergit Author, potiſſimum, amoris proprij ac Philautiæ aſtus in diem recrudeſcentes, ſolita dicere: *invadendū in tales defectus, & vorandos amoris Divini omnipotente robore.* Ut autem efficaciori tentatis à Cacòdæmone, carne & ejuſmodi ſuſurronibus foret ſolatio: *Verſor*, inquiebat ſæpiſſimè, *in veſtro ſtatu, in veſtris omnino fluctibus, ſuſque deque acta & circumacta; hæc & illa adhibeo remedia, quibus, ſi etiam utamini, ingentes in via ſalutis profectus facietis, victrices ſemper animæ & Dæmoni terribiles.* Et ſubdebat: *O animæ illius incredibiles delitias, quæ naturam ſemper Gratiæ ſubijcit, & Voluntatis propriæ præpoſtera ſtudia, obedientiæ ſanctæ emancipat.* Et mirabile ſanè eſt, quantum Magdalena, ejuſmodi exemplis profecerit, nemine non ad actus

Queritur ſuper Religioſorum tepiditate.

Regulæ à Divino Spiritu dictatæ.

Qualiter egerit cum tentatis.

tan-

tantæ Principis, & emeritæ Antiſtitæ, ſedulo attendente.

Nec minore ſolertia, & creditarum ſibi filiarum, & Regni utilitatibus ac felicitati conſuluit Franciſca Renata Lotharingiæ & Guiſiæ Duciſſa, Montis Martyrum Abbatiſſa, & Margarita Angelica de Bethune, Comitis Orvallenſis filia, S. Petri Remenſis Antiſtita, quæ lectiſſimæ Virgines, quanto imbecilliores ſexu, tanto gratia in oculis Numinis valentiores, ſummo procul dubio emolumento Regno Galliarum afflictiſſimo ſuis precibus & interventu fuere: E quibus poſterior, cum DEO quaſi contendens, dum hujus permiſſione, omnibus pene ſuſtentationi neceſſarijs, per tantos patriæ fluctus orbata fuiſſet, in demerendo tamen Numine tanto ferventior extitit, & quæcunque habere potuit, ad honorem prius Numinis, quàm ſororum & filiarum commoda convertit. Cum enim turbulentiſſimis Regni motibus, temporaliũ penè bonorum omnium, licentiâ militari & hoſtili jacturâ quotidie faceret, tanto magis in demerendum ſibi omni arte Numen exarſit, & Cœlites ſibi Patronos adjunxit, atque Baſilicam ſuam, & præſtantiſſimas horum Reliquias, undique conquiſitas & comparatas exquiſitiſſimè adornando, perque illos DEI Miſericordiam invocando & quaſi cogendo, nomen ſibi æternum ac meritum, tam in cœlis quam terris comparavit. Satis ſibi ſuperque dives & felix cum ſuis viſa, ſi ſacra cœlitum oſſa omnibus præferenda theſauris, illuſtriſſimũ ſuum Cœnobium beaſſent, Jta non ſine ſingulari Numinis & Cœli favore, magno ditata theſauro eſt ſanctarum Reliquiarum S. Timothei & Sociorum Martyrum in Diœceſi olim Remenſi, illuſtri agone conſummatorum; Sacris dein oſſibus non paucis S. Dionyſij Areopagitæ & ſacrorum Collegarum, nec non S. Urſulæ & Sociarum, præcipuè autem Sancti Guntherij Tulli in Gallia ſub Juliano Apoſtata paſſi; quæ omnia cum priſcis Sanctorum Apoſtolorum Petri, Bartholomæi, Andreæ, Thomæ, & Philippi ſacris exuvijs ſplendidè curavit, & hac ſacra divitiarum ſorte, omnem ſuam paupertatem ſolata recreavit. Sed & præcipuæ Ordinis Jnſtitutrici Tutelari & Matri, Matri Virgini, in tanta rerum omnium jactura ſtatuam argenteam, quatuor pedum altitudine confici curavit, & lampades, calices, vaſa alia omnia, dum ipſa egeret, Numini argentea & aurea undecunque conquiſivit & obtulit; etiam jejuno cum ſuis ventre in laudes Creatoris in Choro effuſiſſima: verè Angela, & per omnia Angelica: *namque providentiâ*, inquit author noſter, *& regimine Angelico, omnes ſibi ſubditas mutua charitatis ſtabili & concordi fœdere junctas, Angelorumque concentus imitatas, in Angelos, Mater ipſa Angelica transformavit, &c.* Jta citatus ſæpe rerum Calvariæ Scriptor.

Franciſca Renata Duc. Lothar.

Invicta in tribulationibus.

In conquiſitione SS. Reliquiarum occupatiſſima.

Hiſce paupertatem ſuam ſolatur.

Omnes ſibi creditos Angelicos quaſi reddit.

IESU CHRISTI ANNUS M.DC.LIII.
Sancti Patris Benedicti M.C.LXXIII.

ITerum nova, noviſſimis hiſce temporibus, cœlo univerſo approbante & applaudente, in Ordine noſtro, memorabili cum fructu inſtituitur Congregatio, ipsâ Chriſtianiſſimâ Galliarum Reginâ, natâ Hiſpaniarum Principe, initium dante, ac dein noſtris in ejuſdẽ prolatione ſtrenuè cooperante, Virginũ nimirũ Benedictinarũ, dictarum *De Venerabili Sacramento.* Exordia hoc ipſo anno ſic habent: *Anna Auſtriaca, pientiſſima Galliæ Regina* (Verba ſæpe laudati Scriptoris ſunt) *Hujus Jnſtituti præcipua fuit Juventrix & parens. Ultimis enim & civilibus Pariſienſium bellis, totam illam Urbem inteſtina cæde vaſtantibus, pulſa è ſolio, pulſa ex Urbe tandem cum filio ſuo Rege adhuc penè in cunabulis, furori cedens, & latere coacta, Voto ſe abſtrinxit; ſcilicet; Quod ſi DEO dante poſſet aliquando ad ſolium redire, in Urbem, & ad Regni Gubernaculum, in gratiarum actionem, Sacratiſſimo Euchariſtiæ Sacramento Cultum, & adorationem perpetuam à Virginibus Religioſis, diu noctuque reddi, imperaret. Hoc certè ita DEO placuit, huncque placavit, ut tertio, poſt votum emiſſum, die, Rex, Jpſiuſque Mater, cum Regni proceribus convenerint, pacem cum illis inierint; Pariſios tandem, in Aulam, & ad thronum fuerint revocati. Tunc Regina Beneficij à DEO accepti, & Voti memor, ipſum adimplere curavit. Ad hunc finem deſtinavit primùm Religioſas Virgines Ordinis Sancti BENEDICTI, quæ tunc ex Monaſterio Immaculatæ VIRGINIS Conceptionis, Rambervillanæ Urbis in Lotharingia, Diœceſis Tullenſis, ob bellorum procellas Pariſios confugerant: eiſque per litteras*

Congregat. Ven. Sacramenti.

Inſtitutrix prima Regina Gall.

Inſtitutum noſtræ amplectuntur Virgines.

teras Regias mandavit. Quod ita factum eſt: Nam Annunciationis Virginis die anno milleſimo ſexcenteſimo quinquageſimo tertio, in earum Sacello Sacramentum expoſitum fuit & adoratum, &c. Jta ſæpe citatus Author. Sed de aucta mox Congregatione, imo admirabili prorſus fervore colendi Sacratiſſimi Sacramenti, toto Regno accenſi, deinceps. Ad alia pergamus.

Fructus inde totius Regni.

Jdem annus, quàm felix & fortunatus ampliſſimo Galliarum Regno Venerationе Sacramenti Euchariſtici, tanto cum fructu fidelium, gloriâ Benedictini Ordinis, propagatâ, tanto triſtior extitit ereptione Syderis cujuſdam longè illuſtriſsimi, cœlis, lilijſque planè incomparabilis, Paradyſo Regum Regis inſerti, de quo obiter quidpiam pro exemplo & ſolatio, ex ſæpe nominato integerrimæ fidei ſcriptore inſerimus.

Anna Maria à Ieſu Crucifixo.

Hæc autem fuit Anna Maria à Jeſu Crucifixo dicta, aliàs Anna de Gouleſne Baroniſſa de Favoijet, verè ſuæ ætatis miraculum, patientiâ reapſe non minus, quam Sancti Job, & Magni Antonij obſtupeſcendâ, eóque magis, quia in Virgine tenerrima, ut innocentiſsima. Nec minore compaſsione & cum afflictis, atque vel maximè peccatoribus condolentia, de qua Amandus noſter, verè amandus, uti & rerum ejuſmodi amantiſsimus: *Cum aliquando*, inquit, *pro peccatorum Converſione ſupplex DEUM precaretur, infelix eorumdem ſtatus, ita menti ad vivum expreſſus hæſit, ut lachrymis ſanguineis viſa ſit tota defluere à Priore* (ſeu Prioriſſa) *quæ tunc eam in Cella convenit.* Sæpe infixo Crucifixi pedibus Virgineo ore, conſpecta eſt cruorem multum haurire, qui ex ejus vulneribus copioſè ſcaturiebat; atque interdum, vivifico hocce potu recreata, vires ſubitò & ſalutem, à longo tempore ægrotans recuperabat. Verùm tot inter Cacodæmonum crudelitates, corporiſque ægerrimi afflictiones, quod mirêre magis, nihil ab obſervantiæ Regularis exercitijs, nihil à charitatis officijs, humilitatis & obedientiæ operibus impediebatur, tantis ijſdemque tam crebris & vehementibus Spiritus Sancti inſpirationibus, & ſanctis quaſi inſultibus concitata, ut miraculo non minus ſimile eſſet, quomodo tam fragilis natura in tanta ſanctorum motuum vehementia ſubſiſtere poſſet.

Cruorem ex pedibus Crucifixi haurit.

Miraculum Virginis.

Vixit poſt profeſsionem de mandato Superiorum in utroque Calvarienſi Urbis Pariſienſis Monaſterio annis pluribus, tanta Virtutum omnium fama, ut omnibus admirationi, venerationi & exemplo eſſet. Rariores tamen raptus, & extaſes, quàm in Domo Profeſsionis fuere; quippe quæ DEUM aſsiduè exoraret, quatenus ab omnibus, quæ vulgaria non erant, vindicari indignam ancillam dignaretur. Soli, ijdemque acerbiſſimi morbi ipſam ſuperſtitem teſtabantur, quorum ultimo confecta eſt. Js erat, ad quem omnes Medici obſtupeſcerent, namque toto corpore, Jobi inſtar, gravi vlcere percuſſa, nullis remedijs levabatur; faucibus tanta ariditate æſtuantibus, ut nec ſalivam glutire, niſi ægrè admodum poſſet. Verùm non minus ſpiritu coarctata, quàm carne cruciata, ciebat lachrymas, & commiſerationem ab omnibus, ejus invictam animi fortitudinem intrepidámque Jobi æmulam patientiam & mirantibus & collaudantibus. Deceſſit denique feliciſſimè amoris & doloris nobilis victima, quarta Septembris die anni præſentis milleſimi ſexcenteſimi quinquageſimi tertij, plurimis glorioſa miraculis, ipſa omni miraculo major, multaque abdita prædixit Propheta Virgo. Jllud rarum omnino & mirabile, quod ipſo die Profeſsionis eidem accidit: *Rapta ſiquidem in ſpiritu, cœleſti intererat Curiæ, inque præſentia Sanctiſſimæ Trinitatis, vota ſua* (Verba Amandi ſunt) *miro cordis & corporis tripudio promebat: emiſſiſque ijſdem votis conſpexit ex ſacra Hoſtia radium ſplendidiſſimum reflecti, qui ſe in cordis effigiem ſignaturæ ſuæ ſuperimpoſitam recepit, manſitque in præfata cordis effigie* (*res mira!*) *guttula ſanguinis, quæ etiam nunc in eadem viſitur.* Jta ſæpè citatus.

Stupenda omnibus ejus patientia.

Iobi redivivi exemplar.

Rapta Spiritu cœleſti intereſt Curiæ.

Supremus hic idem annus fuit Reverendiſſimo & Ampliſſimo Domino Gaſpari, celeberrimi Jnferioris Germaniæ Cænobij Gemblacenſis Abbati, Præſuli omnibus numeris abſolutiſſimo, inſigni & meritiſſimo, Monachicæ Diſciplinæ promotori vivo Virtutum omnium exemplo & exemplari, qui ſacris filijs ſuis nihil imponendum oneris cenſuit, niſi ipſus inſimul ſuſcepiſſet, & in ſe ipſo exercens probaſſet, dignè Symbolo ſuo ſe habens in omnibus, quod ipſe ſibi elegerat: *Benè, qui per ſe,* adno-

Gaſpar Abbas Gemblacenſis.

Symbolum ejuſdem.

adnotans juxta, quanti referret, Principes & Præſules, ſi benè præeſſe vellent, omnibus rebus & negotijs ipſoſmet adeſſe, nec alienæ curæ nimium fidere. Deceſſit 18. Novembris magno ſui relicto deſiderio.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. LIV.
Sancti Patris Benedicti. M. C. LXXIV.

Perpetuus [...]en Sacramenti cultus apud noſtras.

MAjore quàm ante annū ſolemnitate, perpetuum nunc Sanctiſſimi Sacramenti Cultum apud noſtri Ordinis Virgines inſtituit Anna Maria Hiſpana Philippi III. filia, Quarti ſoror, Chriſtianiſſima Galliarum Regina, Ludovici XIII. conjux lectiſſima, mater ejus qui hodie Regno Nobiliſſimo & ampliſſimo imperat, Ludovici XIV. interfuitq; Jpſa celebri omnino pompa Feſto Magni Eccleſiæ Doctoris Gregorij, quod in feriam V. ſacram aliàs Venerabili Sacramento incidit: Officio coram ipſa ſolemniſſimo decantato, & novi Jnſtituti Regulis & cauſis, per R. P. Domnum Placidū Rouſſelium propalatis. Duæ autem potiſſimum Jnſtitutionis iſtius Cultus cauſæ aſſignantur; quarum prima eſt; ut ſingularis Cultus exhibeatur Chriſto, qui ſemetipſum in hoc ſacro Myſterio exinanivit. Altera, ut irreverentiæ, injuriæ, & blasphemiæ ab impijs & ſacrilegis hujus venerandi Sacramenti hoſtibus factæ, perpetuo reparentur. Sanctimoniales hujus Jnſtiti Auguſtiſſimum illud Sacramentū perpetuo adorant. Huic diu noctúque fune ad collum alligato, cereo in manu accenſo, trementes aſſiſtunt; ſeque tanquam victimas pro injurijs huic Divino Amoris Myſterio, præſertim ab Hæreticis illatis offerunt & imolant. Virtutes præcipuæ iſtius Jnſtituti ſunt, ſolitudo, vita abſcondita, profunda Humilitas, ſui abnegatio, mors ipſa actualis, ut Virgines iſtæ humilem Chriſtum, deſpectum, derelictum, oblatum Deo Patri, morientem in Cruce ſequantur, & imitentur. Totum eſt ſanè Virginū illarum ſtudium conformes fieri imaginis Jeſu Chriſti; qui cum in hoc Sacramento ſit pretium Redemptionis noſtræ, & victima læſæ Divini Numinis Juſtitiæ ſatisfaciens; illæ etiam hæc munera æmulantur, peccatores à flagitijs redimunt, Chriſtum iratum blaſphemijs impiorum, placant; ac tandē ſicut Chriſtus mortuus eſt, pro peccatis noſtris, factus victima Deo ſuo Patri, illæ etiam pro ſacrilegijs, huic adorando Euchariſtiæ Sacramento illatis, ſe tanquā victimas Chriſto offerunt, quin etiam diſſolui & mori cupiunt. Pergit ſæpe allegatus ſcriptor; Notandū præſertim, inquit, in hac devotiſſima & ſaluberrima Jnſtitutione, nihil eſſe, quod impediat, quo minus illæ Sanctimoniales Benedictinæ ſui Patris Magiſtrā ſequantur Regulam, quin imo tanta eſt hujus Jnſtitutionis, & Regulæ Sanctiſſimi Monachorum Patris & Ducis Benedicti conformitas & ſimilitudo, ut quas hæc præſcribit Virtutes, iſta jubeat penitus obſervandas, &c. Jncredibile penè dictu quantus ſe paulo poſt fructus in religioſiſſimis cæteroquin ſacris hiſce Virginibus, ab hujus Jnſtituti uſu prodiderit, talis omnino, qualem in ſeſeipſa quævis, multo autē magis in collegis mirari ſatis non poterant, & animadvertebant exteri quivis fœminæ ac viri ſæculares, ita ut nemo non Sanctiſſimi Sacramenti efficaciſſimam in ijſdem operationem, manifeſtiſſimis deprehenderet ſignis, devotione quotidie apud eas creſcente; ita ut ægre admodum à contuitu tanti Sacramenti avellerentur, mirificè traherentur, mirabiliſque quodam æſtu amoris caſtiſſimi & vehementiſſimi, ad omnium Virtutum ſtudia accenderentur, Regina Anna tantopere ad eaſdem affecta, quaſi utero ſuo omnes edidiſſet, quas etiam filiarum nomine dignabatur. *Ex R. P. Amando Tribout, &c.*

Intentio Inſtituti.

Conformitas cum Crucifixo.

SS. Regulæ & Inſtituti conformitas.

Manifeſta ſigna Divinæ Gratiæ.

Eligitur hoc anno ſummo totius ampliſſimæ Congregationis Burſfeldenſis plauſu & gratulatione Generalis ejuſdē Præſes Reverendiſsimus & Jlluſtriſsimus Dominus Dn. Henricus Ducker Abbas celeberrimorum Sacri Romani Jmperij Monaſteriorum S. Ludgeri Werthinenſis & Helmſtadienſis, Monaſticæ diſciplinæ promotor ferventiſsimus, Præſul planè incomparabilis omni virtutū genere cultiſsimus, ſummæ apud ſummos æque & infimos, pro egregia vitæ integritate auctoritatis, qui & ſuum Cænobium & Ordinem univerſum inſigniter demeruit, cujus unius laudes peculiarem tractatum mererentur, & revera hoc ipſo tempore, adeo totâ Germaniâ Ordo noſter fronduit, floruit atque ejuſmodi fructus edidit, ut vix ullum uſpiam Monaſteriū eſſet,

Henricus Ducker Abb. Werthin. & Helmſtad.

Florens in Germania Ordo.

è quo ſe non & Dominorum Abbatū, & Religioſorum plurimorum, cum ſingularis eruditio proderet, tum ſanctioris & perfectioris vitæ manifeſta ſe ſigna proderent; omnia & merito ad BENEDICTI Patris & Patriarchæ in ſuis REDIVIVI, DEIque inprimis Optumi Maxumi gloriam referenda.

IESU CHRISTI ANNUS M. DC. LV.
Sancti Patris Benedicti. M. C. LXXV.

MAgni occaſu ſyderis luget hoc anno Belgium Reverendiſſimi & Religioſiſſimi viri Antonij Roore Abbatis S. Martini Tornacenſis obitu, ſeu potius ad ſuperos abitu triſtiſſimū. Is Magni illius Abbatis Jacobi de Marquais, olim diſcipulus, magnarumque deinceps virtutum pius æmulus, imo idem deinceps quaſi per omnia extitit, in quo nihil non ſanctum & egregium effulſit. Fuit Diſciplinæ Monaſticæ & rei litterariæ promotor ſingularis, ſuóque vitæ exemplo non tantum ad perfectionis ſtudium plurimos invitavit, ſed incitavit & utiliſſimè pertraxit, Præſul magnorum meritorum. Bibliothecam ſplendidam à fundamentis erexit, quam etiam innumeris penè libris adauxit. Devotionis ſtudio dediciſſimus fuit, inq; meditatione & oratione totus ſacris ignibus exarſit, ut flammeſcens igne charitas, non poſſet non ardore proximos accendere. Biennio ante obitum Coadjutorē ſibi adjunxit, qui temporalia curaret, totum ſeſe deinceps in Divina effundens, & ad mortem præparans, qua & feliciter hoc anno, in Vigilia Sancti Thomæ Apoſtoli deceſſit, ſub quartam matutinam ſe lectulo proripiens, & in genua procidens, ut cor ſuum in conſpectu Domini inter ardentes preces effunderet; quas inter phlegmate oppreſſus quietiſſimè ſpiritum exhalavit, regiminis anno 33. *Ex Monimentis præfati Cænobij.*

Obijt Antonius Roore Abbas Tornacenſis

Sanctiſſimè inter preces genuflectens obijt.

Nec minus inter ſacras DEO Virgines noſtras inferioris Germaniæ pia contentio & æmulatio inter Monaſteria hoc ipſo tempore viguit, cum quodvis alterum laudabiliſſimo ſacri profectus ſtudio ſuperare ſatageret. Ex his feliciſſimæ recordationis Catharina Leing Abbatiſſa ſeu Mater amantiſſima S. Joannis Baptiſtæ Monaſterij Cluſenſis exemplo cum omnibus eſſet, iſto tantum potuit, ut ad illud multa alia Cænobia ſe converterent & componerent; quam tamen hoc ipſo etiam anno Optumum Numen ad præmia laborum ſempiterna evocavit, uti & Agnetem S. Egidij Monaſterienſis Urbis Abbatiſſam, è Dominis de Merveldt oriundam, cum inter magnas patriæ turbationes imperturbata ipſa annos quadraginta Monaſterio ſuo utiliſſimè præſtitiſſet; & admirabili rerum ſucceſſu diſciplinam monaſticam prolataſſet, ita ut inde ſibi non ſolum plurima Monaſteria exemplaria perfectioris vitæ expeterent, ſed & Abbatiſſas poſtularent, uti Monaſterium S. Gertrudis prope Oſnaburgum Barbarā ab Hovel, Oſterholtanum Joannam de Davenſperg, Sancti Vdalrici Paderbornenſe Sophiam de Wendt ſibi aſſumpſere. Obijt zeloſiſſima hæc Agnes noſtra hoc ipſo anno ultima die Februarij, non magno ſui apud ſuas ſolummodo relicto deſiderio, ſed apud diverſorum Monaſteriorum ſacras Virgines, quæ ad ipſam tanquam communē omnium Matrem reſpexerant, haud minimo etiam fructu in ipſos etiam ſæculares, ab egregio ejuſdem vitæ exemplo redundante.

Catharina Abbat. Cluſenſis.

Agnes Abbat. S. Egidij Monaſterienſis.

Exemplaria ſibi petunt varia Monaſteria.

Nec requirenda in tam manifeſto Divini Spiritus, cui Sanctiſſimus Patriarcha Noſter BENEDICTUS ſervivit, regimine, tantis noſtra ætate exemplis comprobato, in tam manifeſtè Numini devotis viris ac Viraginibus, miracula, etſi nec ipſa quidam in hâc mundi ſenecta deeſſent. Cujuſmodi hoc ipſo etiam anno, tanto poſt obitum Reverendiſſimæ & Sereniſſimæ Antonietæ Aurelianenſis Principis, præcipuæ olim Calvarienſium noſtrarum Inſtitutricis ſeſe prodidit. Sed de hoc Calvarienſium rerum ſynceriſſimum & Religioſiſſimū Scriptorem audiamus: *Multa*, inquit, *DEUS Optimus Maximus miranda meritis gratiſſimæ ſibi famulæ operari dignatus eſt: quæ alto & prudenti ſepulta ſilentio volunt dignæ humillima parente modeſtiſſimæ Virgines, Divinæ Providentiæ, quæ mirabilis eſt in Sanctis ſuis, committentes ea palam facere, quæ ſibi amplius ad gloriam & meritam commendationem ceſſura intellexerit. Id unum notum omnibus, quod pluribus fide digniſſimis cognitum eſt, cupiunt. Videlicet*

Ven. Antonietta Pr. Aurelian. miraculis à morte claret.

anno Domini milleſimo ſexcenteſimo quinquageſimo quinto, die vigeſima quarta Martij (in feſto S. Gabrielis & pervigilio Annuntiationis) cùm de mandato ac licentia Vicarij Generalis, Illuſtriſſimi Præſidis Pictavienſis, terram effodi curaſſent, ubi ilia præfatæ Anthonietæ aliè humo mandata fuerant. Vix patuit ipſa humus, cum inuſitato odore violas roſaſque ſpirante, perfuſum ſe obſtupuit latomus; qui quo magis terram proſcindebat, eo gratior & ſpirantior odor ipſe efflabatur. Omnes Pictavienſis Domus Moniales, multique alij eodem odore ſuffuſi ſunt: qui libris, epiſtolis, chartis, linteis, pannis, ſericis, omnibus denique vaſis, quibus nonnihil pulveris illius, in quem dicta ilia redacta fuerant, aſperſus, cœleſtem eundem odorem indebat: quem quidem Divinum quid ſapere, nec naturalem fuiſſe conſtat, eo clarius, quod nullis aromatibus condita illa fuiſſe viſcera certū eſt; imo calce viva copioſiſſimè perfuſa. Multi ijs corporis partibus quibus laborabant, modicum quid ſacrorum cinerum inſpergentes ſtatim convaluiſſe, multi quamprimum mitigatos fuiſſe dolores, gratulantur quotidie; dictuſque odor mirantibus omnibus, perennis ipſis cineribus hæret. Ita citatus Author.

Inuſitata fragrantia ab Ilijs ſepultis.

Multi infirmi curati.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.LVI.
Sancti Patris Benedicti. M.C.LXXVI.

PRæter mirabiles effectus & fructus in Regia ſua Domo & Reſidentia Matris Gratiæ, Montſerratenſi, nec non tota, ab eadem cognominatâ, eductâ, & educatâ ampliſſimâ Ordinis Benedictini Congregatione, virorum ſcilicet, in ſūma Virtutum omniū eminentiâ ſumè conſpicuorum & illuſtrium, non minus tamen ſeſe Materfamilias illa Virgo Virginum ſub Titulo Matris Sapientiæ, Admirabilem hoc ipſo tempore, Hiſpanijs & Orbi univerſo comprobavit: dum ex Gymnaſio illo & promptuario ſanctitatis, eruditionis non minus ſplendores, tanquam è Firmamenti ſui theſauris, ſydera in theatro orbis, mirabiliter produxit; neque multo minus quàm in Hermanno Contracto, & Ruperto Tuitienſi, noſtris, verè Admirabilem ſeſe Matrem prodidit, dum in horū dictatis & ſcriptis, non minùs, quàm in illorum excelleret. Paucos, qui noſtra vixere ætate, & multi etiamnū ſuperſtites ſunt, cùm ad ſuum quemque locum inſerere nequiverimus, recenſeamus.

Mater Sapientiæ in viris eruditis ſuæ Montſerrat. Congregat. ſe prodit.

Illuſtriſſimus & Reverendiſſimus P. D. Antonius Perez Archiepiſcopus Cæſar-auguſtanus, &c. de quo paulo ſupra, alia inter ſcripſit: *Lauream Salmantinam, Pentateuchon Fidei*, item *tres Tomos ſupra Regulam S. P. N. BENEDICTI. Quatuor Tomos in lingua Hiſpanica de Conceptibus Evangelicis.* Item *Authenticam Fidem quatuor Evangeliorum*: & plura alia.

Scriptores Benedictini Montſerrat. Congr.

P. D. Prudentius de Sandoval, ſcripſit *Hiſtoriam Caroli V. Imp. & Regis Tomis duobus.* Item *plures alios libros Hiſtoricos de diverſis Regibus & Provincijs.*

P. D. Ildephonſus de Sancto Victore, ſcripſit linguâ Hiſpanicâ *duos Tomos, inſcriptos Sol de Occidente.* Item *contra Gallonium, & Patres Baſilianos arrogantes ſibi antiquitatem habitus.*

P D. Joſephus de la Cerda, vir eruditiſſimus, ſcripſit *De Verbo Incarnato*; *duos item Tomos Comentariorum in Iudith*, pluraque alia incomparabilia.

P. D. Didacus à Sylva ſcripſit *ſex Tomos in Partes Divi Thomæ Doctoris Angelici, & de facto pergit ſcribere varia digna nomine ſuo, & ipſa immortalitate.*

P. D. Joannes *Caramuel* de Lobkowitz, nunc Archiepiſcopus Otratinus, quanta ſcripſerit novit etiam Germania noſtra, & Europa univerſa.

D. P. Franciſcus de Lemos ſcripſit *ſupra Hieremiam Prophetam Comentaria.*

P. D. Andreas de Moneda ſcripſit *Curſum Theologicum & Philoſophicum*, & plura molitur.

P. D. Didacus de Macilla, ſcripſit *ſupra Concilium Tridentinum, Pentateuchon Fidei*, & alia plura reliquit magni ingenij monimenta.

P. D. Didacus Malodeanduza, etiamnum ſuperſtes, ſcripſit *ſeptem libros Concionum* in lingua Hiſpanica.

Viri illuſtres Ord.

P. D. Antonius de Jepez *Hiſtoriographus Ord. de hoc Tomos VII.* doctiſſimè elaboravit.

P. D. Joſephus de Argais, ſcripſit *quatuor Tomos de Annalibus Regum Hiſpaniæ*, vivit huc uſque & ſubijcit prælo opera quatuordecim.

P. D. Antonius Gomez, ſcripſit librum cujus Titulus *Moyſes Hiſpanicus*: & *tres Tomos de Conceptibus Evangelicis.*

P. D. Petrus de Miranda, ſcripſit *de vera ſcientia* & plura hodie meditatur.

P. D. Fulgentius de Oviedo ſcripſit utiliter *de Theologia Morali.*

P. D. Antonius de Alvarado ſcripſit duos Tomos: *De arte benè vivendi*, & unum alterum Tomum, *de arte benè moriendi*.

P. D. Benedictus de la Serna Generalis Ordinis: Scripſit *de Conceptione B. Matris Virginis* Stylo Scholaſtico.

P. D. Franciſcus Creſpo, Monachus Montſerratenſis in Hiſpania, Confeſſarius Domini Joannis de Auſtria filij Philippi IV. Regis Hiſpan. ſcripſit & ipſe librum inſignem *de Conceptione B. MARIÆ Virginis*.

P. D. Joannes de Reynoſo ſcripſit librum Hiſpanico idiomate, cujus Titulus eſt. *Lux de Luces de Dios*.

P. D. Hieronymus Laureto Monachus Montſerratenſis ſcripſit *librum Allegoriarum in totam Scripturam ſacram*. Jtem *Indicem Virorum & Mulierum Jlluſtrium, qui in ſacra ſcriptura inveniuntur*. Dicitur vir iſte ſua ætate tot tantóſque libros evoluiſſe, ut nemo ei æqualis inventus fuerit. Hujus Elogium ſcripſit ſupra Commentaria in Prophetas P. D. Franciſcus Reivera.

P. D. Joſephus de Aguirre, ſcripſit librum æternitate digniſſimũ, cui Titulũ impoſuit: *Ludi Salmanticenſes*. Pergit ſcribere in Monaſterio S. Vincentij Salmantino, ubi & Profeſſorem publicum agit in Univerſitate.

Viri illuſtres eruditione. P. D. Leander à Granata filius aut nepos Regis Granatæ nomine *Parvus*, ſcripſit *Revelationes, & Vitam Sanctæ Matris noſtræ Gertrudis* in lingua Latina & Hiſpanica.

P. D. Gregorius de Alfaro profeſſus S. Vincentij Salmantini, ſcripſit varia opera, præcipuè *Cōmentaria in ſanctam Regulam*, traxítque in linguam Hiſpanicam opera Ven. Ludovici Bloſij.

P. D. Joannes Caſtaniza vir inſignis ſcientia & vitæ ſanctitate, ſcripſit *Vitã S. Romualdi*; Jtem *Conceptus Evangelicos*.

P. D. Ludovicus de Leon Abbas S. P. BENEDICTI Hiſpalenſis, ſcripſit *Conceptus Prædicabiles ſupra Regulam S. P. N.*

P. D. Anſelmus Gomez ſcripſit accuratè *Theologiã Moralẽ*, & laborare pro bono publico & poſteritate non deſinit.

Hos è multis paucos enumerare libuit, placet & Profeſſorum Cathedraticorum in Univerſitatibus Hiſpaniæ, aliquot recenſere nomina, qui magnis ſeſe meritis ampliſſimis Regnis plurimùm commendarunt, & alij non multo antea mortui, alij uſque hodie benè mereri non deſinunt.

Profeſſores Benedictini Cathedratici in Univerſitate Salmanticenſi. *Profeſſores Benedictini.*

P. D. Joſephus de la Cerda Cathedraticus Primarius Theologiæ ibidem.
P. D. Maurus de Somoza Cathedraticus Primarius Scripturæ.
P. D. Rudeſindus Alvarez Cathedraticus Sancti Thomæ.
P. D. Placidus de Puga Cathedraticus ibidem Durandi.
P. D. Antonius de Caſtillo Cathedraticus Philoſophiæ Naturalis.
P. D. Gregorius de Quintanilla Cathedraticus linguæ Hebraicæ.
P. D. Philippus Bahamonde Cathedraticus Philoſophiæ & Abbas Collegij Salmantini, uſque hodie ſuperſtes, uti & plures ex dictis.
P. D. Benedictus Seaules Cathedraticus Profeſſor Linguæ ſanctæ.
P. D. Joſephus Gomez Carhedraticus Profeſſor Dialecticæ.
P. D. Joſephus de Aguirre Cathedraticus Philoſophiæ Naturalis.
P. D. Franciſcus de Borgia Cathedraticus Veſpertinus Theologiæ.
P. D. Antonius Peretz Cathedraticus Primarius Profeſſor Theologiæ.

Profeſſores Cathedratici ex Ordine noſtro Univerſitatis Ovetanæ. *Profeſſores Benedictini.*

P. D. Gabriel de Puga Profeſſor Cathedraticus Primarius Theologiæ.
P. D. Petrus de Pacos Cathedraticus Profeſſor Philoſophiæ.
P. D. Joſephus de Carmona Cathedraticus Primarius Theologiæ.
P. D. Placidus de Salazar Cathedraticus Primarius Theologiæ.
P. D. Martinus de Reynoſo Cathedraticus Primarius Theologiæ.
P. D. Bernardus de Ontiberos Profeſſor Cathedraticus Primarius Theologiæ.
P. D. Maurus Martinez Profeſſor Cathedraticus Theologiæ Veſpertinus.
P. D. Maurus de Annel Cathedraticus item Theologiæ Veſpertinus hodie.
P. D. Gregorius de Sylva Cathedraticus Primarius Theologiæ hodie.
P. D. Didacus Munnos Cathedraticus nuper Primarius Theologiæ.
P. D. Franciſcus Munnos Profeſſor Cathedraticus Theologiæ Primarius.
P. D. Joannes de Reynoſo Cathedraticus Primarius Theologiæ.
P. D. Franciſcus Zeballos Profeſſor Cathedraticus Primarius Theologiæ.
P. D. Placidus de Quiros Cathedraticus Profeſſor Primarius Theologiæ.
P. D. Anſelmus de la Torre Profeſſor Cathedraticus Scripturæ ſacræ.

P. D.

P. D. Benedictus Canſeco Profeſſor Cathedraticus Philoſophiæ.

P. D. Franciſcus Creſpo Profeſſor Cathedraticus Primarius Theologiæ.

Profeſſores noſtri Ordinis in alma Univerſitate Compoſtellana.

Profeſſores Benedictini.

P. D. Didacus de Macilla Profeſſor Cathedraticus Primarius Theologiæ.

P. D. Franciſcus Seyxas Profeſſor Cathedraticus Primarius Theologiæ.

P. D. Placidus de Lyma Cathedraticus Profeſſor Primarius Theologiæ.

P. D. Franciſcus de Gambero Primarius Profeſſor Cathedraticus Theologiæ.

P. D. Didacus de Aravio Profeſſor Cathedraticus Primarius Theologiæ.

P. D. Didacus de Heria Profeſſor Cathedraticus Primarius Theologiæ.

P. D. Petrus de Soria, & ipſe Cathedraticus Profeſſor Primarius Theologiæ.

Profeſſores Cathedratici è noſtris Valliſoleti.

P. D. Placidus de Puga Cathedraticus Primarius Profeſſor Theologiæ.

P. D. Joannes de la Guerra, Profeſſor Cathedraticus Primarius Theologiæ hodie.

In Univerſitate Hiſpalenſi.

P. D. Martinus Zannarto actualis hodie Cathedraticus Theologiæ.

In Univerſitate Hyrachenſi.

Hæc tota ſpectat ad Benedictinos, ubi ſemper ſunt Profeſſores & Regentes Univerſitatis Ordinis noſtri omnes.

Nec minus in Univerſitatibus Luſitaniæ Ordinis noſtri Patres, Primarias aliáſque Cathedras ſumma cum nominis gloria occupant, & in hodiernam uſque diem de Regno etiam illo optimè mereri non deſinunt, quorum tamen nomina, ut & aliorum fama perfectionis celebrium, per tantos Regni nobiliſſimi motus & fluctus habere necdum meruimus, ſed expectamus.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.LVII.
Sancti Patris Benedicti. M.C.LXXVII.

Etiam Germania & Gallia Viros Doctos ex Ordine multos numerat.

NEc tamen æſtimes velim deſiderari ejuſmodi in Gallijs, ac Germania eruditionis exempla, tanta deeſſe merita, cùm & hæc Salisburgum ſuum, ut Hyrache Hiſpania, nec minore cum gloria, Cathedras omnes occupet, & Pariſijs, Dolæ, alijſque univerſitatibus Galliæ noſtræ Congregationes tales ſæpius viros dederint, quos univerſa merito poſteritas & admiretur & veneretur. Retinent autem penè innumeros, ſacris ultro & ſponte velut Theatri carceribus clauſos, hoſtibus DEI & Eccleſiæ debellandis inſtructiſſimos, quin & paratiſſimos, ſumis Cathedris digniſſimos, profundiſſimarum meditatione rerum in DEO abſorptos, contemptu Cathedrarum, omniſque gloriæ glorioſiſſimos, ſuâ Jugi Dominici bajulatione contentiſſimos, gratias ſummas agentes Numini, eminere quoſcunque, dum ipſi lateant; parati tunc in prælia Domini conſurgere, ſi neceſſitas Eccleſiæ depoſcat, ſi amor proximorum urgeat, cum Paulo dicentes, *in quo quis audet, audeo & ego.* Interim orationi intenti, & effundentes ſicut aquam cor ſuum in conſpectu Domini, levantes ad ipſum manus ſuas, pro ijs, quorum tota vita in ſudore eſt, & labore, pro gloria Numinis, ſæpe ſæpius, plùs proficiente apud DEUM ter Opt. Maximum horum intentione, quàm illorum opere, in quorum gratiſſima ſibi animi demiſsione Numen mirificè delectatur, & hujus unius intuitu, mirabilia in peccatorum converſione, ſimplicium inſtructione, & præcipitis mundi conſervatione operatur.

Simplicianus Gody.

Ex his Simplicianus Gody, morũ quàm nominis ſimplicitate clarior, dum dignior ſublimibus Cathedris eſſet, humilibus & ſimplicibus cum JEſu ſuo convivere maluit, quàm Regum Aulas ſequi, & inter Theologos eminere, humaniora ſtudia profeſſus, & Cathechiſmi profeſſione inter parvulos parvulus, tanto propior Numini factus, quanto in oculis ſuis minor, evaneſcere in oculis mortalium cupijt, vir per omnia magnus. Luſit proin cum pueris, & inter pueros, attraxiſſe in Ludum viſus, & colludentem meruiſſe, illum, qui humilia mundi elegit, *& cum ſimplicibus eſt Sermocinatio ejus.* Audi docentem pueros, & huic colludentem.

Ejuſdem luſiones.

Dilectiſſime Sponſe, da rogantem
Sic me poſſe tibi reciprocare:
Sim totus tuus. Ipſe nam meus Tu.
Sim florente fide: Fidelis es Tu.
Sim gratus Tibi: Gratioſus es Tu.
Sim aptè compoſitus: Decorus es Tu.
Sim ferventer amans: Amas & ardes.
Sim conſtans animi: Manens adhæres.
Quæ ſenſum cruciant amara, dura
Sint pro reliquijs Tui cupita.
Pro Te Crux placeat mihi merente:
Præ Te nil placeat mihi placente,

Jta pueros ludere docuit, ipſe ſerio luſit; nec poſſumus quin & altera vice ludentem producamus:

IESU

IESU potentum maxime,
Me noverim, Te noverim:
Te præter unum ſit nihil,
Cujus trahar cupidine.
Odiſſe me ſemper velim,
Amare Te non deſinam;
Rerumque quidquid egero,
Laudi Tuæ deſerviat.
Me criminoſum deprimam,
Dum nomen exaltem tuum:
Ac ſola cogitatio
Tui meum cor impleat.
Senſus rebelles edomem,
Vivam Tibi commortuus:
Et undecunque res cadant,
Te providente perferam.
Me certus hoſtis perſequar,
Te vel Crucem paſſum ſequens:
Et ſumma votorum ſit hæc,
Te poſſe tandem conſequi:
Eam procul me longius,
Adhæream tenax Tibi:
Tantóque ſub tutamine
Me nulla vincant prælia.
Timens mihi, Te ſed timens
Sim tutus inter anxia:
Et in libro viventium
Prædeſtinatorum legar.
Hinc ritè diffidam mihi:
Hinc nixus in Te ſubrigar.
Ac intuens in Te velim
Parere ſemper ſubditus.
Movere me nihil queat,
Quod ſenſibus non ingeras:
Quo diligam Te fervidus,
Tu me faventer aſpice.
Vivendus à me fac eam
Hoc liber ægro carcere:
Ac Te Bono ſummo fruar
In ſempiterna ſæcula.

Omnia plena Spiritu.

Jta ſimpliciter Simplicianus noſter & docuit pueros ludere, & ipſe luſit, longè serioſius agens cum in contemplatione abſorptus Numini ſe ſiſteret, ſibi ereptus, & revera Jpſi ſoli vivens, qui pro ipſo mortuus eſt, & reſurrexit. Sed volentem ac volantem ad ſimplices ſuos remittamus.

Joannes Manuel d' Eſpinoſa.

Aliam perſonam pro theatro orbis agens, non minore plauſu ſpectaculum Deo, & Angelis, & hominibus factus Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus Dominus P. F. Joannes Manuel de Eſpinoſa Beatiſſimæ Matris Virginis Montſerratenſis Aſceta, ob egregiam vitæ perfectionem ad Generalatus Benedictini apicem evectus, in eo quanto ſublimior, tanto humilior extitit, nihilominus multam ſibi auctoritatem ipſa integritate, & Diſciplinæ Monachicæ conſervandæ zelo comparavit, ob egregia vitæ merita ſub hoc ipſum tempus, toti Regno Hiſpaniarum, è Pontificali Cathedra Urgelitana ſuſpiciendus, exemplar eximiũ veri, & ſollicitiPaſtoris, verè Domeſticum Cœlorũ Auguſtæ ſe comprobans, de quo ſibi Regnum univerſum merito gratuletur. *Ex Franciſco de Argaer.*

Didacus de Heria Epiſcopus de los Angelos.

Nec minore virtutis famâ, non Hiſpanijs ſolum, ſed ipſis quoque Jndijs illuxit Reverendiſſimus Dominus P. F. Didacus de Heria, ex Monacho & Abbate S. Martini, Compoſtellanæ Urbis Monaſterij Epiſcopus de los Angelos novi Orbis; Vir Apoſtolico Zelo, omníque virtutũ cultu verè illuſtriſſimus; hoc ipſo tamen anno, ad præmia æternitatis vocatus, de Regibus æquè ac ſubditis meritiſſimus, de quo, inter alia ſcribitur: quod rebelles Jndos contra Gubernatores, & exactores Vectigaliũ, mittendo eis baculũ paſtoralem, promittendóque veniam ſedaverit & placaverit, rebellione alioquin illâ magna ſecum incomoda Regum fortunæ, Hiſpanorum ſaluti, ipſiſque Eccleſijs allaturâ.

Mirè rebellionem Jndorum compeſcit.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC.LVIII.
Sancti Patris Benedicti.M.C.LXXVIII.

Ven. Maria de Bellovillare Abbatiſſa Mont. Mart.

ANnus ſupremus hic eſt mortalitatis, Beatiſſimæ & glorioſiſſimæ memoriæ Abbatiſſæ Montis Martyrum Mariæ de Bellovillare, aliàs à Spiritu Sancto in profeſſione cognominatæ, Jlluſtriſſimæ S. Aniani Comitiſſæ, quæ miraculum planè ſuæ ætatis à prima ætatula fuit, cacodæmoni in primis incunabulis inviſa, & jam tunc metuenda, cui jam tunc vitam, quam vix hauſerat, ſed fruſtra eripere multimodis aggreſſus ſit. Nutrici ſiquidem ejus in forma gigantis nigerrimi multoties ſe videndum exhibens, ac quà minis, quà promiſſis, credulæ mulierculæ illudens, ipſam ad occidendã infantulam inſtigavit. Quod ubi aggreditur impos ſui fœmina, ferali rabie ſtrictum cultrũ in guttur inſontis puellæ jam adigens deprehenſa, fatetur facinus, ac tanto diſcrimine raro Dei beneficio Maria eripitur. Et revera, haud vano metu laboraſſe cacodæmonem,

Cacodæmoni infantula etiamnum metuenda.

poſtea

poſtea innotuit, cum uti Magnus Archidux & Patriarcha noſter BENEDICTUS, ipſum ultima Jtaliæ poſſeſſione, è caſtro inferi munitiſſimo Caſini Monte dejecit, ita Maria noſtra, ipſum, ipſa ſacra Martyrum loca temerare, profanare & occupare auſum, Omnipotentis freta auxilio Monte Martyrũ exturbavit, & arenam triumphi primorum Galliæ Apoſtolorũ & Martyrum, Virago generoſiſſima, illorum denuo honori potenter aſſeruit, & immortaliter Pariſios Urbem Regiam demeruit, Gallias non minus, quàm Ordinē demerita univerſum, non ſacras ſolum Virgines, ſed viros etiam admirabili vitæ exemplo, ad REDIVIVI in ORDINE primævi Spiritus fervorem animando & concitando. De cujus cum dæmone ejuſq; membris luctũ & agone deque vitæ meritis jam aliàs ſuo loco, uti & de Coadiutrice ſenio ſuo aſcitâ Sereniſſima Franciſca Renata Lotharingiæ & Guiſiæ Duciſſa. Laudatum toties vitæ ſcriptorē audiamus: *Roborata tandem*, inquit, *oneris Abbatialis ferendi tam illuſtri ope, totámſe DEO, Divinisque addixit: teſtata quotidie beneficiorum DEI in ſe præſtantiſſimorum gratiſſimi animi juſtam memoriam: maximè vero, pro ſervato, ſolâ gratiâ opitulante, illibatæ pudicitiæ, Vernantiſſimo flore, cui innumeras inſidias ob incredibilē oris corporiſque formæ elegantiam, teneriorisque geny indolem in tota vita, ſed in adoleſcentia maximè, caſſo tamen, & irrito ſemper conatu, ſtruxit, Virginum juratiſſimus æmulus Cacodæmon. Nullum fuit belli genus, quo vitâ chariorem pudoris theſaurum, præripere inſonti puellæ, alióſque omnes ex, ſemetipsâ metiendi, cum minis, tum promiſſis ac quibuſcunque blanditijs, multoties non tentaverit, victrice tamen ſemper Virginis pudicitiâ, inſidiaſque omnes feliciter advertente & eludente.* Verum morte brevi, mundo evolaturâ, animâ mundanorum omniũ ſtudio eximebat, humilitate adeo demiſſa, ut imparem ad omnia ſeſe canem appellaret, jure fimo & luto addicendam. Jngemiſcebat ad quævis ſororum obſequia, & quibuſcunque laudibus obſurdeſcens, ſolo Crucis & ſanctæ Humilitatis improperio delectabatur & gloriabatur: in hoc duntaxat humilem eſſe ſe poſſe negabat, privari nimirum mentem ſuo ſacro pabulo, Corpore videlicet & Sanguine Domini, hoc enim ali Angelico cibo amorem ſuum, hoc vivere, hoc innutriri & confortari dicebat. Quare frequentiſsimè ad ſacram ſynaxim accedebat, experta ſe pharmaco hoc ad immortalitatē præparari, & ſe ſpiritaliter verè impinguari. Ultima die, qua cœleſtibus dapibus paſta fuit, tanto amorē cœleſtium exarſit, ut jam Beatitudinis ipſius frui delitijs videretur, vehementiſsimè cupiens diſſolui & cum Chriſto eſſe, obnixè omnes precata, ut de Divinis tantum ſecum agerent, ſolita in hæc amantiſsimæ, fervidæ, & jam cœlo præludentis animæ ſuſpiria frequentiſsimè prorumpere. *Prô, ! quantum eſt DEO frui, quàm gratum! quàm optabile!*

De Galliis & Ordine univerſo optimè merita.

Ejus illibata in omni vita Virginitas.

Nihil contra intentatum Cacodæmonum.

Cœleſtibus conſolationibus fruitur.

Ceſsit è vita, cedente votis ipſo Numine, plena dierum, & copioſiſsimis Virtutum omnium opibus, prædives, non tam morte, quàm ſuaviſsimo ſomno correpta ætatis abſoluto octuageſimo tertio, quarto inchoato, profeſsionis ſexageſimo ſeptimo, profeſto die inventionis Sacrarum Reliquiarum, Beatorum Martyrum Dionyſij, & Sociorum, quos ſemper peculiari Religione & pietate coluerat.

Sanctiſsimè defungitur.

Exequiæ celeberrima pompa, & frequentiſsimo nobiliſsimorum quorumque concurſu & conſeſſu celebratæ ſunt, incredibilem tantæ Matris jacturam tantique ſyderis occaſum, nunquam exhauriendis lachrymis deflentibus, & exteris, & domeſticis. Corpus humo mandatũ ante ferream cratem Chori ſuperioris, marmore ſuperpoſito cum hâc Epigraphe:

Beatæ memoriæ Religioſiſſima Domina Maria Belluarienſis à Sancto Aniano ſeptem annos nata; in Abbatia de Parco educata fuit, decem, ab Henrico III. eodem Abbatia donata; ſexdecim, profeſſionem emiſit in Monaſterio Bellmontano, prope Turones, viginti duos, ab Henrico IV. Monmortano præfecta, quod prudenter ſanctéque rexit ad annum ætatis octuageſimum quartum, quo DEUS ejus ſenectutem & merita coronavit. Sanctus hic mons ei debet gloriæ ſuæ incrementum; Regina hæcce Domus Reformationem ſuam, quæ prima in Gallia exiſtens, omnibus Benedictinis monialibus Idæa eſt & exemplar; Monaſterium Martyrum inſtaurationem; Virgines Pœnitentes dictæ ſtatum priſtinum; Lutetia innovationem ſuæ in primarium Apoſto-

Ejus Epitaphium.

ſtolum Dionyſium, ejuſque inſignes ſocios pietatis; ducentæ viginti ſeptem puellæ, velum Monaſticæ Profeſſionis, ſibi ab illa impoſitum; Monaſterium Epiſcopovillenſe erectionem; Vallis gratiæ primævum Beatæ Matris Margaritæ d'Arbouſe fervorem; plurimæque aliæ ſacri Ordinis ædes & inſtituta, miſſis ab ea ad ipſas Monmortanis Sanctimonialibus. Humilitas reſpuentis mundana omnia, ardor devotionis, Paupertatis & Heroicæ puritatis amor, ejuſdemque pro Reformatione Regularium Ordinum omnium ardens deſiderium, concepta à ſpectatiſſmis & celeberrimis hujus ævi viris fama & virtutis & ingenij ſuadent tantæ Matris memoriam obſervantiſſimè & æternùm percolere, maximè vero ſtudium Illuſtriſſimæ & Religioſiſſimæ Dominæ Franciſcæ Renatæ à Lotharingia, quæ abdicatâ S. Petri Remenſis Abbatiâ, ſponte ejuſdem Coadiutrix per quatuordecim annos extictam; eamque præſenti Mauſolæo condi in monumentū pietatis, poſteritatis exemplum, & amantiſſimarū filiarum ſolatium & levamen ſingulare curavit. Requieſcat in pace Amen.

Nata fuit, ut ſupra diximus anno Chriſti 1574. die 25. Aprilis, & cum atteſtante Epitaphio ad años octoginta quatuor pertigerit, neceſſe eſt hoc præſenti anno, & non 1667. ut nonnulli volunt, deceſſiſſe, alioqui ætatis annum nonageſimum quartum attigiſſet; uti rem benè expendenti ad oculū patebit.

Ven. Ludovica.

Quin & alterum, haud minus illuſtre priore miſit hoc ipſo etiam anno, ad Cœlum Empyreum ſydus, Sanctorum prægnantiſſima noviſſimis etiam temporibus Gallia, ſanctæ memoriæ Ludovicam à Paſſione cognominatā, verè Martyribus accenſendam; adeo ipſa rigidam ſui corpuſculi carnificem egit, ne fruſtra à Paſſione diceretur.

Ingenioſa in carne ſubigenda.

Hæc per triginta annos, Obſervantiæ Regulari indefeſsè addicta, nulla morborum violentia, nulla impedimentorum ſarcina, à ſolitis jejunijs, orationibus, vigilijs alijſque Calvarienſium exercitijs remorari ſe paſſa, nedum abſtrahi; contenta minimè quæ rigor exigebat inſtituti, in edomanda carne & ſubijcienda ſpiritui, & generoſa nimis, & ingenioſa etiam extitit. Nunquam ad ignem, in ipſa rigidiſſima hyeme acceſſit, mille artibus, & ſacris dolis ſibi imitis, atque imiſericors mortis ipſius minis viſa illudere, & concertare, nec pedem referre, ſed ultro congredi, nec minus hoſtiliter, quàm illa in ſeipſam eſſe; namque brachio gangrenâ tabido, diu diſſimulans horribiles dolores & occultans, in comũnes ſororum labores, prima, ultima, omnium laborioſiſſima pro viribus & ultra vires generoſiſſimè incubuit, tantóſque dolores ac mortẽ quaſi ipſam exercuit; nullam propriæ vitæ & ſalutis habens rationẽ, donec ſemimortua ad Jnfirmariam deducta; per id tantum temporis otio & voluptati, ut ipſa loquebatur, indulſit, quod ad ſumenda Divina Sacramenta neceſſarium erat, ijſque religioſiſſimè ſumptis, ad laborum & dolorũ, imo jugis Martyrij præmia hilaris conceſſit & evolavit, quinta & viceſima Aprilis die hujus anni. *Ex ſcript. rerum Calvarienſium, &c.*

Juge ejus Martyrium fuit.

Martinus de Rianno Epiſc. Legionenſis.

Sed & Hiſpanijs ſub hoc ipſum tempus inſigne extinguitur ſydus Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus Dominus P. F. Martinus de Rianno, S. Joannis Burgenſis Aſceta perfectiſſimus, ob inſignem eruditionem, & facundiam Concionator Sacræ Catholicæ Majeſtatis electus, ob inſignia vitæ merita Pontifex Legionenſis deſignatus, præmatura morte totius Regni expectationi, cujus memoria in benedictione eſt.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.LIX.
Sancti Patris Benedicti. M.C.LXXIX.

Maurus de Tobar Vizcayæ Epiſcopus.

MErentur plurimum de novi Orbis hominibus Barbaris noſtri, & è Barbarie ad omnem humanitatem, mores ingenuos, artes liberales, & omne Virtutis ſtudium traducunt, è quibus Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus Dominus P. F. Maurus de Tobar ex Monacho, ac dein Abbate S. BENEDICTI Valliſoletani novæ Vizcayæ in Jndijs Epiſcopus totum ſeſe in ſalutẽ animarum expendit & exhauſit, vir eruditiſſimus & Religioſiſſimus ex divite Abbate, ſolido perfectiſſimi ſtatus ſtudio & exercitio Pontifex pauperrimus, ſolis meritis dives, qui & hoc anno è vivis decedens, memorabili exemplo ſuis oviculis comprobavit, minimè auri colligendi cauſa per tanta pericula in Jndias enavigaſſe, ſed ſola animarum lucrandarum cauſa; & ut ſe Numini Apoſtolicis laboribus, & quotidiana ſui ipſius mactatione & oblatione conſecraret; per omnia Crucifixi amoris ſui

exem-

exempla paupertatis & nuditatis pone ſequutus. Ejuſmodi hoc ipſo tempore etiam Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus P. F. Jacobus de Heria fuit; S. Martini in Urbe Compoſtellana Monachus Vir & ipſe omni eruditione omníque Virtute conſpicuus, qui cum in ejuſdẽ Urbis Academia diu primariam in facultate Theologica Cathedram obtinuiſſet, in Novam Hiſpaniã ad Jndos profectus, & Bonorũ Aerum renunciatus Epiſcopus, Apoſtolicâ non ſolum prædicatione, ſed vitæ maximè perfectionis exemplo Jndos ad veri luminis agnitionem deduxit & mereri in omni vita de omnibus ſtuduit. Claruit eodẽ tempore ex eodem S. Martini Monaſterio, propter egregia animi, & ingenij talenta, nec non ob abſolutiſſimæ perfectionis notas, ampliſsimæ & ſanctiſſimæ Congregationis Generalis aſſumptus Jlluſtriſsimus & Reverendiſsimus Dominus P. F. Gregorius Parcero, inde ad Epiſcopatum Gerundenſem, ac demũ ad Tortoſnenſem in Gottholamia promotus, cujus nemo ſatis ſufficiat laudes explicare. Verè lucerna ſuper Candelabrum poſita, non minus ſplendoribus Sanctorum, quàm miræ eruditionis eluceſcens. *De quo R. P. F. Franciſcus de Argaer S. Turibij Aſceta.* Nec minori nominis fama Benedicti Redivivi gloriã auget Jll.^mus & Rev.^mus P. F. Bernardus de Onti veros Sancti Dominici de Silos Monachus, qui cum in Academijs Hyrachenſi & Overenſi, plurimis annis ſacram Theologiam ſumma cum laude & gratia publicè profeſſus eſſet, & triginta annorum ſpatio in Cathedris illis ſe ſe præſtantiſsimè exercuiſſet, primò Abbas Sancti Vincentij Overenſis, in Generali Capitulo deſignatus, inde Generalis totius Congregationis conſalutatus, mirificè Ordinem univerſum demeruit, cujus ornamentum revera ſingulare extitit. Demum ex Abbate Sancti Martini in Curia Regia, hoc ipſo anno milleſimo ſexcenteſimo quinquageſimo nono à Philippo IV. Hiſpaniarum & Jndiarum Rege Catholico Epiſcopus Calagurritanus creatus, uti in omni alio munere omnibus admirabilem & venerabilem ſeſe comprobavit, ita nunc quoque & deinceps omnium percellere oculos & animos pergit, uti antea ſpeculum Virtutis omniũ Monachorũ, ita nunc perfectiſſimorũ Epiſcoporũ.

Jacobus de Heria Bonorum Aerum Epiſc.

Gregorius Parcero Epiſc. Gerundenſis & Tortonenſis.

Bernardus de Ontiveros Generalis Ord.

Fit Epiſcopus Calagurritanus.

Celebratur hoc ipſo anno mirificè Reverendiſsimus Dominus P. F. Jacobus de Sylva S. Joannis Burgenſis Monachus, de quo Franciſcus de Argaer, in Theologia ſacra, inquit, Scholaſtica & Expoſitiva atque Morali, nominatiſſimus, vivacitate ingenij, ac dicendi facundia abundantiſsimè præditus, qui Noſtræ Congregationis Præfectus paſtoris vigilantiſsimi numeros complet &c.

Jacobus de Sylva vir valde doctus.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. LX.
Sancti Patris Benedicti. M. C. LXXX.

NEc poſſumus quin ex Germania etiam noſtra, & tanta tamque piâ omniũ Reformationis æmulatione & contentioue, unum ex ſexcentis Virũ Religioſum Benedicto Redivivo connitentem in mediũ producamus. Placet ex ijs quos novi & familiarius merui Amicos, & alloquio quotidiano, & litterario cõmercio, ê quibu s hoc anno deploravi defunctũ admodum Reverendum Patrem Seraphinum Kirchmayer Styro-Garſtenſis, in Superiore Auſtria ad Anaſſum Aſcetam & Priorem digniſſimum. Referimus alienis verbis, nequid Amicitiæ dediſſe videamur. Jta de morte ejuſdẽ informata Auſtriæ Monaſteria ſunt:

P. Seraphinus Kirchmayer.

Niſi hominum exuvias his litteris circumferremus, poſſet aliquis arbitrari ex vita, & nomine, Angelum eſſe mortuum. Fuit ille, heu ille, Pater Seraphinus Kirchmayer! Admittite confœderati, ſi brevi elogio pijs Manibus parentaverimus. Quicunque novit, virum optimum dolebit & virtutem ſepeliri. Exactæ vitæ iſtud eſt compendium. A puero Lutheri dogma ſequutus, Iuriſprudentiæ apud Sectarios operam locavit. Legis peritus quidem, ſed exlex ipſe, utpote qui ab æterna lege toto cœlo exorbitaverit, donec Coloniæ Agrippinæ Eccleſiæ Catholicæ gremio exciperetur. Mox à converſione ſtrictius Carmelitarum Inſtitutum animo volverat, ſed eum non niſi triennio poſt abjuratam Hæreſim admiſiſſent: itaque rebus ſuis conſilium popoſcit à viro probatæ ſanctimoniæ illius Ordinis, qui lecto in hunc finem Miſſæ Sacrificio, motus arcano impulſu ſuaſerat, Auſtriam repeteret, quamquam ibidem impetuoſiſſimè deſæviret Hæreſis, ponendum tamen ſupra candelabrum ut luceret pluribus. Quàm felici ſucceſſu paruerit, quoſque fructus fecerit convertendis Hæreticis, hic recenſere longum foret. Monaſterium noſtrum ingreſſus (Steyr-Garſten) *non*

Vitæ compendium.

Felix in lucrandis Eccleſiæ Hæreticis.

non niſiConverſi Laici nomine voluit ſuſcipi, ægrè tandem perſuaſus, ut ſacris initiaretur. Deinceps triginta aliquot Novitiorum Magiſter, penè omnium Spiritualis Pater fuit; ſolertiſſimus Religioſæ diſciplinæ Zelotes. Nulli culcitræ (fatalem morbum excipio) niſi ſtramineæ indormijt. hiſpido cilicio etiam in itinere, ſemper uſus, & queſtus nonnunquam, ubi fidentius loquebatur, hoc pilo non ſatis hirto eſſe. Temperantiam adeo coluit, ut nemo recordetur, ipſum vel modicè exceſſiſſe. Dignum forſan fuerit, iſtud inſerere, quod Confeſſario ad mortem compoſitus dixerat: Per DEI gratiam à tempore, quo fidem Orthodoxam amplectebatur (anni quadraginta & unus ſunt) non meminiſſe mortalis noxæ à ſe commiſſæ. Mirum eſt, balbutientem cætera linguam, nec in uno apice hæſiſſe quoties è Cathedra verba fecit. Flagrantiſſimè cupivit in Sabbatho mori; obtinuit id XXVIII. Auguſti, die S. Auguſtino ſacrâ, cui Converſionis ſuæ primas adſcripſerat; nempe, quem Doctorem habuit in via, ductorem ſortitus eſt in patriam. Nunc anno ætatis LXV. profeſſionis XXXIII. Sacerdotij XXXII, ultimum ſeptennium meritiſſimus Prior, occidit, credo, ut novũ ſydus oriretur mortalibus, quod mors extinguere rata, emunxit tantum, mucus jacet in tumulo. Dedimus ex Monaſterio Garſtenſi Cal. Oct. M.D.CLX.

Vir verè innocens.

Facundus Concionator.

Jmplet ſplendoribus eruditionis & vitæ integrioris Hiſpanias univerſas rarum ſæculi noſtri ornamentum Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus Dominus P. F. Jldephonſus de Sancto Victore ex Monacho Sancti Joannis Burgenſis, Regius primùm Concionator facundiſſimus pro miraculo ſuæ ætatis habitus, author inſignis illius Operis, quod Titulo Solis Occidentis (Sol deel Occidente) inſcripſit, in quo Archiducem Monachorum Benedictum mirificè illuſtravit, & Regulam ejuſdem celebravit; ſed & alia præſtantiſſimi ingenij monimenta compoſuit. Fuit deinceps ad varias promotus dignitates, Almerienſis primùm electus Epiſcopus, inde ad Aurienſem in Gallæcia Pontificatum promotus; hoc deniquè anno ad Zamorenſem evectus, ubivis talis, quem omnes merito ament, ſuſpiciant ac venerentur. *Ex Franciſco de Argaer, Aſceta S. Turibij de Lievana.*

Ildephonſus à S. Victore ſcriptor celeberrimus.

Fit diverſarum Eccleſ. Epiſcopus.

Moritur hoc eodem anno morte juſtorum Jaſpardus de Winc, Abbas S. Dionyſij in Hasbania ſplendidiſſimum Germaniæ Jnferioris Sydus, meritiſſimus Reformationis Belgicæ Auctor, promotor & propugnator, BENEDICTI REDIVIVI multis in locis reſuſcitator; generoſiſſimus infinitarum injuriarum & calumniarum Triumphator; qui Apoſtolico Benedictini reſuſcitandi Spiritus zelo accenſiſſimus, & ob hunc ipſum, irreformatis exoſiſſimus, gaudens pro nomine & honore ſui Sanctiſſimi Patris contumelias pati, diverſis in locis, ubi Abbatem egit, per multas & magnas tribulationes ad expulſionem uſque exagitatus, ſibi conſtans ſemper, & infracto ac hilari animo omnia ſufferens, ipſa patientia roſas germinante & colligente, implorata deniquè DEIparæ ope Victor omnium extitit, & contumaciam flexit. Vir fuit præcipuæ humilitatis, modeſtiæ & pietatis, qui demum in Affligemienſi ſe condens Cænobio, vitæ finem in orationibus & pijs exercitijs expectavit, meruítque feliciſsimum octuagenario major, haud minora Martyribus præmia conſequutus, intérque Jlluſtriſsimos Ordinis noſtri & Germaniæ viros merito celebrandus. *Ex diverſorum Cænobiorum Monimentis.*

Jaſpardus de Winck. Abb. S. Dionyſij.

Deiparæ ope omnes difficultates ſuperat.

Moritur hoc ipſo etiam anno Petrus Nivellius noſter Lucionenſis ſive Luxonenſis in Gallia ſub Archidiœceſi Burdegalenſi Epiſcopus, cum ſedi illi utiliter & præclarè præſtitiſſet. Extinguitur eodem anno Venerabilis Domina Anna Benedicta de Torck Tranſaquenſis celeberrimi Benedictinarum Virginum Monaſterij poſt ſanctæ memoriæ Helenam de Fürſtenberg Prioriſſa, digna quæ inter illuſtriora noſtri Ordinis lumina celebretur, Helenæ per omnia æmula, Reformationis Monachicæ promotrix mirifica, exemplar Humilitatis, & Virtutũ omniũ incomparabile, ita ut viris perfectis ſumma in admiratione eſſet. Die viceſima quarta Januarij hoc anno plena meritorũ, ad præmia æterna evocata. *Ex Monim. ejuſdem Cænobij & Abbatiſſarum Catalogo nobis communicato.*

Petrus Nivellius Lucionenſis Epiſc.

Obijt Benedicta de Torck Prioriſſa.

IESU CHRISTI ANNI J S. M.DC.LXI.
Sancti Patris Benedicti. M.C.LXXXI.

MEMORABILI BENEDICTI verè in ſuis, & hoc ſæculo noſtro REDIVIVI argumento & exemplo; cum à multis ſæculis, ejuſdẽ Mag-

ni

Raro noſtra ætate exemplo plurima Benedictina fundantur Cænobia.

ni Patriarchæ & ſacra Deo ipſi Hæreditas, tanto olim Apoſtolorū noſtrorū, quin & Martyrū parta labore & ſanguine; in direptionē ſacrilegorū, ſacra ſacri auri ſiti inardeſcentiū, & plerumq; illorum, quorū partiū & obligationis erat Tueri & propugnare, multis ſæpè ſæculis multo ære conductorum, atque inde viventium & creſcentiū Advocatorum & Protectorū, deveniſſet, perque ſum̃am in Deum ipſum & Sanctū Patrē noſtrum injuriā, ſacrum profano mixtum, imo profanatum & profanum ſacrilege factum eſſet; verſa vice, quod à multis ſæculis fieri deſijt, ut Benedictina de novo Cænobia conderentur (pleriſque Fundatorum, Mendicantium ſacras ædes molientium, & ſuſtentationem, eorumdē emendicationi, ſubditorum largitioni relinquentium) plurima paſsim noſtris Reformatis, Fulienſibus, Calvarienſibus Anglicanis de novo fundata, & ne cuiquā moleſti eſſe cogerentur, dotata ac ditata ſunt, cujuſmodi inter Fundatores, ſuperiore anno mortuus ſupremis tabulis noſtros Teſtamento Hæredes ſcripſit Jlluſtriſsimus Dominus Dominus Claudius Franciſcus Lulier, Dn. Dechauvirey, Præſes Parlamenti & Senatûs celſiſsimi & Jlluſtriſsimi Dolenſis in Burgundiâ, Vir omni Virtutum Genere, & incomparabili ſapientia & prudentia ſum̃è conſpicuus, qui inſigni vitæ ſanctimonia Monachorum noſtrorum Congregationis Sanctorum Vitoni & Hydulphi attonitus & captus, nunquā ſatis laudare & amare præſtantiſsimū illud Jnſtitutum potuit, & ut etiam augeret, & promoveret pari cū Jlluſtriſsima Domina conjuge conſenſu, quiſq; ſuis ſumptibus Benedictinū ſtruere & fundare Monaſterium Numini promiſit, & uterque quamprimum rem aggreſſus. Jlle quidē morte præreptus, in hac tamen ipſa duplicis condendi & dotandi munus optimæ conjugi reliquit, & teſtamento ſolidè cavit, ipſe in novo prope vetuſtiſsimum Dei paræ fanum Montis Rolandi in medio primùm Chori tumulatus, remunerantibus Deo Opt. Max. & Dei Matre, cum poſtea ad dignius tanto Fundatore transferretur Mauſoleū, altero an tertio poſt obitū anno repertus eſt incorruptus, tanquā, quod de liberali manu S. Oſwaldi Regis pronunciavit S. Aidanus Epiſcopus: *nunquam inveteraſcat hæc manus*, Deo & Deiparæ in gratiam S. P. Benedicti, placuerit, nunquā computreſcere, adeo liberalē noviſsimæ ætatis Fundatorē. Vidimus ipſi, monimentum, legimus Epitaphiū, & in ſtatua, genubus flexis Deiparā, illic magnis cunctipotentē miraculis, adorantē, diu contuiti, tanto Ordinis fautori bene precati, magno ſolatio perfuſi fuimus. Et revera, *in plenitudine Sanctorū habitare* conſueſcens Auguſtiſsima Cœlitum Jmperatrix, tantos ſibi ex eadē ſanctiſsima & ampliſsima Congregatione Miniſtros & famulos ultro expetere, & conducere viſa, uti in Monte Serrato, Eremo Einſidlenſi, ſexcentiſq; alijs locis, Benedicta inter Benedictinos ſuos glorioſè habitat, & prodigioſa beneficia largè eo occurrentibus impertitur, ita etiam magis in Domeſticos liberalis, ſeſe ipſam viſa impendere, & ipſa, ut Redvivus in ſuis Benedictus, Redivivam ſe comprobare in ijſdem non deſinit, haut aliter atque ſuperſtitibus etiamnum Benedicto & Bernardo noſtris, prægnantiſſimo gratiarum ubere, eoſdem lactando, & piè ac verè materne confovendo, ut nemini non appareat Benedicta in Benedictinis ſuis verè habitare. Memorabile prorſus, & mirabile ſuæ in eoſdem charitatis argumentum; cum ſuperioribus belli in Burgundia Hiſpanica motibus, Miraculoſa imago translata in Burgundiam Gallicam eſſet, & RR. PP. Capucinis credita, nulla prius edidiſſe ſigna prodigioſa, quàm ſuis in Monte Rolandi Benedictinis redderetur, ægrè reddentibus quibus credita ſemel erat, etſi denique Regio mandato reddere cogerentur, inſigni pompa, maximo procerum Utriuſque Burgundiæ concurſu, & comitatu reducta, & à Patribus noſtris excepta, móxq; magnis denuo prodigijs à Numine devotioni fideliū comendata. Antiquiſſima imago eſt, eodemque, ut antiqua fert Traditio, à S. Lino Petri Apoſtoli diſcipulo tranſlata, ſemperque ſummo in honore habita, à Dolenſibus inprimis, quorum in oculis perpetuo eſt, ſita in monte ad miraculum eleganti, & Divionem, Oſſonium, & immenſa quaſi terrarum ſpecia circumquaque ſummo oculorum atque animorum ſolatio contuente.

Advocatorum Sacrilega ſitis.

Claudius Franciſcus Lulier noſtrorum Sanctimonia captus.

A morte incorruptus Fundator.

Deipara in noſtros perpetui favores.

In Monte Rolandi glorioſa.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. LXII.
Sancti Patris Benedicti. M. C. LXXXII.

LUget uno hoc anno duo Jlluſtriſſima Ordinis Sydera Congregatio noſtra Sanctorum Vitoni & Hydulphi, etſi majore plauſu cœli recepta. Ex his die ipſa Aſcenſionis Dominicæ ad triumphos illos, non tã ſpectandos quàm participandos evocatus à Numine eſt ſanctæ memoriæ Reverendiſſimus Dominus Claudius Hydulphus Bernier Abbas Faverniaci digniſſimus, vir verè ſanctus, & ſolidè eruditus, dum ampliſſimæ Congregationis pro meritis Præſidem ageret, in reditu à Capitulo Generali, morbo interceptus & in Monaſterio S. Michaëlis ad extrema deductus, incredibilique omnium luctu extinctus, cum prius omnibus ſacroſanctis Eccleſiæ Sacramentis munitus, inſigni exhortatione Fratres ad acuratam Regularem Obſervantiam, Charitatẽ, & Obedientiam exhortatus eſſet. Fuit profeſſus Monaſterij de Faverneio, in quo etiam ſtrictiorem Obſervantiam multo fervore amplexus, eodem deinceps plurimos accendit. De litteris æquè meritus, ſumo cum fructu & laude Profeſſorem in eâdem Congregatione Philoſophiæ & Theologiæ egit, paulo poſt Prior ſui Monaſterij deſignatus, deinceps vero, ob inſignia talenta ſæpius Viſitator, Definitor, & Præſes Totius Congregationis conſalutatus. Jpſum excellere in omnibus, & excolendis vel maximè ad omnem ſanctitatẽ animis, animadvertens Alphonſus Faverneij Abbas jam ſeptuagenarius, inq; temporalibus non minus quàm ſpiritualibus eſſe dexterrimum, ſibi à Sumo Pontifice & Rege Catholico in Coadiutorẽ cum jure ſucceſſionis adjungi expetijt & obtinuit, magno omnino cum Monaſterij emolumento, cui etiã defuncto in honorem ex integro ſucceſſit. Mirabilis ſanè Abbas, Magiſtrum Novitiorum agere, digniſſimũ Abbate duxit, & triginta duobus annis, quibus Abbatem, juxtà Magiſtrum Novitiorum egit, idem ſpeculum & exemplar Virtutum omniũ omnibus & ſingulis, omnibus verendus & venerandus, qua ex cauſa innumeri quaſi ſub ejus Magiſterio & ductu Religionis habitum ſuſceperunt, ita ut omnium ferè totius Burgundiæ Benedictinorum pater fieret & Magiſter, ſumo totius Congregationis fructu, dum omnium quoque idem animus eſſet, eodem Doctore, ductore & educatore, docti, ducti, & educati, in cujus uti corde omnes expreſſi erant, ita ipſum impreſſum habebant, etiam abſque arbitris ejuſdem oculis, arbitri non minus collegæ oculos, ſerio attendentes, nequid Novitio indignum profeſſus & Presbyter admitteret, ſolo Collegæ contuitu, Magiſtri tam abſoluti monitorum ſaluberrimorum utiliſſimè reminiſcentes.

Claudius Hydulphus Bernier Abbas Faverniacenſis.

Congregationis Præſes.

Coadiutor fit Faverniacenſis.

Speculum Virtutum omnium.

Alterum Burgundiæ item eodem anno ereptum ſydus admodum Reverendus ſanctæ item memoriæ P. F. Simplicianus Gody extitit. Hic Ornaci in Libero Burgundiæ Comitatu natus, unus eorum fuit Religioſorũ, quos Patres ſtrictioris Obſervantiæ Congregationis Sanctorum Vitoni & Hydulphi, ceu lumina & culmina ejuſdem uſque hodie colunt & grato animo recolunt, celebrantque, hunc vero ipſum religioſius venerantur, cum propter eximiam ſuam Virtutem, tum propter profundam ſcientiam, atque eruditionem, qua inter nobiles Scriptores tam ſoluta Latina, Gallicâque oratione, quàm Latino Gallicóq; carmine inſignes, vel maximè enituit. Anno Chriſti 1617. ſexdecim annos natus in Abbatia S. Vincentij Biſuntini, Novitialem ſtrictioris Obſervantiæ habitum ſuſcepit; ibíque ſexageſimum ſuæ ætatis annum agens, Chriſtianiſſimè denatus eſt, relictâ prius illuſtris Sanctitatis fama, peractis ante Spiritualibus Exercitijs, in quæ quotannis, ut acurata meditatione æternorum præmunitus ſeſe ad extremam mortis palæſtram præpararet, ſtudioſè incumbere conſueverat, denunciato prius diſertè Superiori ſuo, ultimo Vitæ ſuæ die, exantlatíſque pro Congregationibus S. Mauri in Gallia, SS. Vitoni & Hydulphi in Lotharingia, Burgundia, & Campania, Ordineque Cluniacenſi plurimis laboribus, quos magna ex parte pertulit, dũ ab ijſdem Congregationibus, ad Viſitatoris, Prioris, & Novitiorum Magiſtri honorem, onúſque ſimul fortunatè expetitus atque evectus eſt, omnibus adeo dextrè & ſanctè perfunctus, ut nemo non plurimum miraretur. Prima hujus viri Tyrocinia fuit inſtitutio florentiſſimæ juventutis, quam in Abbatia Faverneienſi Liberales Diſciplinas

Simplicianus Gody Vir ſanctus & doctus.

Vitæ compendium.

gna-

gnaviter edocuit. Quod officium ipſi etiam demandatum in Monaſterio S. Nicolai de Portu fuit, quod ante fatale bellum quo tota Lotharingia exarſit, pueros Nobilium (uti mos erat in Caſino tempore S. P. N. BENEDICTI) ſtudioſiſſimè educandos ſuſceperat; quo tempore plurima opuſcula Latino Gallicóque carmine concinnata ſcriptis mandavit, inter quæ Tragicomœdia, quæ memorandum illud atque ſingulare miraculum S. Nicolai meritis erga Comitem de Richecourt editum exhibebat, non minimæ elegantiæ fuit. Hæc recitata fuit coram Duce & Principibus Auſtraſiæ Domus, in illo mirandæ amplitudinis magnificíque decoris templo, in quo S. Nicolai inſignis Thaumaturgi Reliquiæ, frequentiori omnium Europæ nationū concurſu huc appellente ſummo cum honore coluntur, in ipſo eodemque loco, quò Comes ille è Palæſtina ac miſerrima ſervitute translatus eſt. Inde Superiorum juſſu Pariſios ſe contulit, alteram ab Athenis urbem Minervæ ſacram, ut Rhetoricam in Collegio Cluniacenſi publicè profiteretur, quo in loco plurimos libros typis mandari curavit. Poſtea, Vir ſanctus, cum quanti referret plebē ipſam in omni integritate inſtitui, hanc Cathechiſmo erudiendam ſuſcepit, Pariſijs primum, memorabili cum fructu, tum per totum Galliæ Regnum, impellentibus ad hoc virum DEI Domino Barone de Renty & R. P. Bernardo, duobus hocce ſæculo noſtro puriſſimis Chriſtianiſmi luminaribus, dumque ſibi ſatis huic operi laboris impenſum videretur, in Comitatum Burgundiæ eſt reverſus, ubi Superior effectus, Chriſtianam doctrinam populo annunciavit, tanta omnium approbatione, & nominatim Celſiſſimi Principis Claudij d'Achæi Archiepiſcopi Biſuntini, qui ſingulari prorſus amoris ſtudio hunc virum DEI proſequebatur; ut Baſilica S. Vincentij Biſuntij capere non poſſet nimium omniū concurſum, tam ſancti Prædicatoris inſtructionem medullitus exambientium, & mirificus ſeſe ardor in omnes, cum inſigni fructu effunderet. Inter tam utile quàm laudabile negotium, unum adhuc illuſtrius ſuſcepit: nempe orationis mentalis exercitium, in duos Tractatus in ſe partitum, quorum alter Meditationes, pro totius anni decurſu, alter præludia Myſticæ Theologiæ continet, quos Tractatus poſtea Dolæ prælo mandari fecit. Interim dum hoc opus proſequitur, Eminentiſſimus Cardinalis Mazarinus petijt Monachos Reformatos ſibi à Congregatione ad Auguſtum Archiſterium Cluniacenſe transmitti, ut ibi Reformationem firmarent ac tuerentur, è quorum numero Simplicianus noſter extitit, qui etiam tanti Archiſterij Prior deſignari meruit, & verè omnes numeros Sancti Prioris explevit, atque in victa cum primis patientia, ſeſe admirabilem & inſuperabilē comprobavit, & ſi uſpiam aliàs, laureolam immortalitatis meruit, multóque cum fructu laboravit. Demum ultimam Operibus ſuis coronidem impoſiturus *Muſam*, quam ipſus *Contemplatricem* inſcripſit, compoſuit, & lectiſſimis Epigrammatum hymnorumque gemmis inſignivit, eâque finita ad Cœnobium ſe ſuum, ubi ſe primum Numini conſecraverat, recipiens, ibidēm 13. Auguſti nona invaleſcentis febris die in Domino requievit. Cujus memoria in Benedictione apud omnes eſt, vivítque hodie in tot ſuperſtitibus diſcipulis, uti in ipſo Sanctus Pater Noſter Redivivum ſe prodidit. *Ex citatis & formalibus diſcipulorum lectiſſimorum relatione & ſcriptis.*

Singularia ejus merita.

Catbechiſtam feliciſſimum agit.

Mirificus è viri tanti laboribus fructus.

Archiſterij Cluniacenſis Prior deſignatur.

Sanctiſſimè extinguitur.

Sed & Galliarum Regno, duo pariter luminaria Viraginum, uti Burgundiæ Virorum, idem ipſe hic annus abſtulit. Ex his alterum Iſabella à S. Trinitate fuit, nulla re illuſtrior, etſi in omni exercitatiſſima virtutis ſtudio, quàm inexplicabili Deiparenæ colendæ jugi exercitio, cui tamen ipſa multa ad honorem ejuſdē accumulavit, magniſque carnis mortificationibus, charitatis, humilitatis, obedientiæ, patientiæ actibus, Magnæ Matri Virgini mirè ſe commendavit. Fuit autem præcipuè affecta, erga ſacrum Viſitantis Deiparæ Eliſabeth cognatam Myſterium; unde etiam ubi primum Pleuritide correpta fuit, morituram ſe die Feſto ejuſdem Viſitationis, nec prius, licet multa Symphomata ſecus dictarent, prophetavit. Quod ita evenit hoc anno, & ſecunda Julij animam ſanctiſſimam efflans Virgo Domini, ad illa Verba Paſſionis Dominicæ, *Hæc dicens exſpiravit.* Qui ei à Confeſſionibus ſemper à pueritia

Iſabella à Sancta Trinitate.

Mortem prædicit.

Vitam Angelis proximam duxit.

ritia fuerat, aſſerere non dubitavit, vitam Angelis proximam duxiſſe, ſibíq; ſi liceret per Eccleſiam, potius in ejus exequijs dicendam Miſſam de ſancta Virgine quàm pro Defunctis, ſerio affirmavit. *Ex ſæpe citatis Calvarienſium ſcriptis.*

Magdalena à Sancta Lachryma.

Alterum cœlis hoc anno inſertum ex eadem Congregatione luminare, fuit Magdalena à ſancta Lachryma. Hæc præter vitã ſanctiſſimè exactam, verèCalvariæ alumnam & compatientem Doloroſæ Matri &Crucifixo comprobans, miraculum patientiæ in doloribus vehementiſſimis extitit. Namque poſt diutinos labores, quos mirabili conſtantia & generoſitate tolerabat, acerbiſſimo colici morbi afflicta genere (Miſerere in Gallijs vocitant) viva quaſi dilaniabatur. Cumque condolentes afflictiſſimæ Sorori reliquæ, brevi deſituros dolores, pro ſolatio ingererent, eo quod tantopere vehementes eſſent, ac proinde vel brevi moriturã, vel tanta morbi violentia ſtatim levandã. *Abſit, abſit,* inquit *MAGDALENA, duret, duret, ô in æternum durabilis ſit dolor, ſi ita Crucifixo videatur, mille mortibus, mille ictibis, miſerũ corpus concidat, ô DEUS meus, Amor meus Crucifixus!*

Invictiſſima Virginis Patientia.

Exaudita eſt ſæva in corpuſculũ tenerrimũ oratio, per quindecim ſiquidẽ dies, importabili Martyrio coronata eſt, ſtupentibus Medicis, omnia in debili Virgine eluſa Galeni Apodigmata; ac tũ demũ Virgo ad Patientiæ triumphũ & coronas vocata. *Ex citatis.*

JESU CHRISTI ANNUS. M.DC.LXIII.
Sancti Patris Benedicti. M.C.LXXXIII.

Felicitas Galliarum Regni.

ITerũ Gallijs intentiſſimũ Cœlũ, dũ in lilieto illo, cœleſti regno hortíſque Elyſijs digniora intuetur lilia, & flores Regũ Regis digniſſimos manibus, iterũ hoc anno jure ſuo uſum, iterum lilium ſibi vendicat, ſibi maturrimum, cœlitibus præelectum, cum diu cœleſtis odoris fragrantia omnia Galliarum Regna implevíſſet. Horret ſacro horrore animus, talia noſtræ ætatis referre exempla, quæ imbecillẽ ad tã ardua confundunt animum, & ſacros ad ſacra bella concitatiſſimos etiã provocant, tanto magis miranda, quanto ex infirmiore ſexu, & quidẽ delicatiſſima Principe, ad ſtuporẽ eluceſcunt. Facio, quod aliàs plerumque, in magni momenti rebus, meis diffiſus minimè verbis, ſed incredulitati delicatorum, & ipſa formalia affero Scriptoris ſæpè à me laudati integerrimæ ſynceritatis, & qui ipſus habuerit recens geſta, ut ex hoc ipſo apparebit, & quidẽ à teſtibus oculatis & reapſe expertis.

Magdalena à Paſſione miraculum noſtra ætatis.

Operæpretium erit, inquit, *id referre, quod ſuperiori* (NB. 1663.) *anno Pariſijs contigit, obitum ſcilicet Illuſtriſſimæ Dominæ, & Venerabilis Matris Magdalenæ à Paſſione de Rieux, tertiùm jam totius Congregationis Superioris (ſeu Præſidis) Generalis. Vicit multis partibus Generis Nobilitatẽ præſtans animi Virtus, cumque facilè ingenij bonitate, gravitate judicij, prudentia, humanitate, alijſque naturæ præſtantiſſimis dotibus, ſuperaret omnes, major tamen ſemper ſeipſa humilis mens, omnibus ſubdi ambiebat. Electa in Priorem Calvariæ Pariſienſis, annos duntaxat viginti quinque nata, & in Superiorem Generalem annos ætatis habens triginta, ſolo lædendæ conſcientiæ ſcrupulo, electioni ſubſcripſit invita, tentatis necquidquam mille vijs ſacriſque dolis, quibus importabile onus à ſe amoliretur.*

Regis cognata & Principum, omnium humillima.

Præfecta alijs, omnibus morem gerebat, nec raro humi proſtrata enixius ſorores obſecrabat, ut ſibi defectus obijcerent. Per quadraginta & amplius annos Pariſiis commorata, omnibus penè ignota manſit, ubi tamen omnes affines collecti erant, Rege ipſo, Principibuſque viris, fœminiſque ſibi conſanguinitate conjunctis. Et in hoc præcipuè data ſibi poteſtate utebatur, in Priores præcipuè, diſtrictè ipſis præcipiens, nequid de ea, ejuſque familia ad pompam & plauſum loquerentur. Si quando à Prælatis alijſve primæ notæ viris inviſeretur, ſalutatis humiliter, Priorem loquentẽ, ipſa ex humilitate muta audiebat, aſſerens, nihil ſe dignum tanto cœtu fari poſſe.

Loquendo parciſſima.

Divinis Officijs & orationi ſemper prima intererat, abjectis quibuſcunque alijs, ſive negotijs, ſive colloquijs. Nunquam niſi genibus flexis orabat; nihil innixa, imo altero genu iſchiade rigente, altero duntaxat ſilicis inſtar obdurato fulciebatur. Nunquam de rebus cujuſvis momenti ita anxia extitit, atque ſi ſolitis pietatis exercitijs deeſſet. Unde hoc ejus commune effatum; Solius DEI eſſe plura ſimul operari, noſtrũ uni ſolum rei intendere, poſtmodum uni iterũ poſt alterũ vacare.

Inſigne ejus pronuniatum.

Non erat quiſquã qui ab ejus charitatis calore ſe abſconderet. Ægris ipſa præſens obſequebatur, & manibus, & exhortationibus, ac miſſis plerumque fructibus ac bellarijs, quæ

ſibi

ſibi miniſtrabantur, mirum in modum ſolabatur. Sororum deſideria antevertebat, nihil longis earumdem colloquutionibus, repetitiſque ſermonibus pertæſa. Cum certior

Simile aliud ejus dictum.

fiebat, aliquid in Congregationis damnum ab hoſtibus tentari: Adlaborant, inquiebat, noſtris uſibus Amici hoſtes; noſtrum eſt, per patientiam horum quæſtum facere apud DEUM. Obtrectatorum linguas, dicto citius frenabat, nunquam niſi honorificentiſſimè de iiſdem loquuta. Illos qui perniciem familiæ ſuæ ſuorumque omniū apud Regem moliebantur, ſolis vitiis bellum indicens, omnes materno affectu complectebatur: unam Charitatem Calvariæ theſſeram eſſe, exemplo magis quam verbo prædicabat. Crucis, Crucifixique ſævus amor, dirè per totam vitam, in ipſum Virgineū corpus bacchatus eſt: jejuniis, vigiliis, flagellis, ciliciis frequentibuſque morbis. Paupertatem impensè colebat, nunquam, juxta SS. Regulam, niſi omni vilitate & extremitate contenta.

Paupertatis ſtudium.

Sarciebat propriis manibus non ſuas tantùm, ſed & Converſarum detritas & laceras veſtes, atque ſi ſibi commodius quid vel exquiſitius oblatum eſſet, ſumā dexteritate, aliis elargiebatur. Ægra cum aliquando in Infirmaria quieſceret, & advertiſſet, molliore ſe culcitra decumbere quam ſorores; protinus lecto exiliens, cuidā Converſæ lectulum ſuum ceſſit, ſubdens feſtivè, ſe minus, illam longè gravius laborare, & melius curari debere. Breviarium ipſum, quo utebatur, quatuor tomis diſtinctum, venundari juſſit, ut hâc elemoſyna inopi Cænobio opem aliquam ferret, pro ſe lacero aliquo & uſibus attritto comparato. Mortis præſcia, ſacram ſibi quandam praxim indixerat, quam quibuſvis implicata negotiis nunquam omittebat, ut mentem purgaret, ſponſóque pararet dignam ſedem. Subdebatque ſi quando ab illo penſo arceretur: ſinite paululum me Domini mei mortē acerbiſſimam adorare, meæque propriæ mortis meminiſſe. Adero vobis ocyus.

Mortis Chriſti conſideratio ipſi dulciſſima.

Exercitiis ſpiritualibus decem dierum emenſâ feliciter Quadrageſimâ vacare geſtiens, mirum eſt, quanta devotione, quantâ amoris vi in DEUM intenderet. Orationem coram Auguſtiſſimo Sacramento, per quatuor aut quinq; horas, genibus perpetuo flexis producebat; debilitatē corporis fatiſcentis, ipſa Spiritus vehementia fulciente: Conceptum in DEI ſinu animi ardorem oculis præferebat. Spirabat Divinum quid aucta ad cumulū pietas, matura cœlo Angelorum delicias jam prælibaſſe videbatur: unde eius & agendi, & loquendi ratio, mentem jam felicitate æterna donatam, non humi degentem, declarabat, quæ erant vultus, oris, ſermonum, Converſationis totius Divinæ Veneres; dum amicæ ſolitudini fervens incomberet.

Omnia ejus facta & colloquia Divinum quid ſpirabant.

Nullum eſt mortificationis crudelitatiſque genus, quo in ſenile corpus, facta indies durior ſibi, non exarſerit. In Capitulo, præſentibus ſororibus, ipſa Superior Generalis, immenſo cervici implexo fune, palam confeſſa eſt, non quæ patrarat delicta, utpote innocentiſſima, verùm quæ præ humilitate putarat admiſiſſe, inexpiabilia, ut loquebatur, ſcelera. His mortificationibus præluſit ad mortē ipſam, namque vigeſima aliï decima quinta Aprilis Anni milleſimi ſexcenteſimi ſexageſimi tertii, quâ die Euchariſtiam ſumpſerat, Miſſæ Conventuali, aliiſque Divinis Officiis interfuerat de more; verùm circa horā ſextā ſerotinā è Refectorio egreſſa apoplexia correpta eſt, ac circa decimā incredibili omniū mœrore, totiuſque Congregationis jactura feliciter in Domino obdormivit; Medicis celeberrimis in caſſum laborantibus, cunctiſque ſororibus cœlū ipſum, lachrymis, ſuſpiriis ardentibuſque votis necquidquā exorantibus.

Juge ejus fuit Martyrium.

Mors beatiſſima.

Corpus Virgineū poſt quadraginta à morte horas apertum, ſuaviſſim ū odorē ſpirabat, licet pulmo coſtis hæreret, multóque tabo jecur infectū cerneretur: mirantibus Archiatris, corpus, in quo tot cauſæ mortis inerant, tam diu vivere potuiſſe: & ſuaviter olere, ita corruptum.

Fragrantia cœleſtis cadaveris.

Cor amantiſſimæ Matris, cura & ſtudio Illuſtriſſimæ Dominæ d'Aſſerac, ad alterum Calvariæ Conventum Pariſiis in palude ſitum, comitantibus clariſſimis viris & Dominis Marchionibus d'Aſſerac & de Gie nepotibus ejuſdem, innumeriſque aliis, celebri pompa delatum eſt. Exequiis interfuere multæ Principes fœminæ, totiuſque Aulæ Gallicæ nitidiſſima ſydera, communem Matrem amiſſam lugentibus univerſis. Ita citatus.

Funebris deductio.

Et revera viſum Numen ipſum, tantopere ſibi dilectam, quaſi de induſtria inadvertentibus ſubitùm eripere, ne nimia precum lachrymarumq; inſtantia, potentiſſima alias Tantæ Congregationis, apud Miſericordiæ ſuæ Dignationem gratioſitas, à concupitis tamdiu utriuſque amplexibus diutius remoraretur. Nec præparata magis ipſa ad mortē, quam ſola ipſa præviderat, ſibíque providerat, eſſe potuiſſet, de qua alius Vitæ ſcriptor non minus auctòritate pollens & vitæ integritate, ſequentibus verbis: Perfectis feliciter Exerci-

Præparatiſſima Altiſſimo occurrit.

ercitijs, vegetior & robuſtior omnibus viſa, omnes ſingulari gaudio afficiebat, vultu ipſo cœleſti lætitia, & verecunda hilaritate Divinitus ſuffuſo: nec mirũ: aptius enim ad mortem parari non poterat Magdalena, quique in ipſo ſinu Dei maturuerat fructus optimus, colligi citius vix valuit, tamdiu ſiquidem precibus totius Congregationis exterrita atque repulſa mors aſtu vincere, aſtu & arcanis inſidijs prædam dejicere, prædâ frui debuit. Prævijs morborum doloribus opus non erat, nec egebat ipſa ad ſacrificium, pœnitentiæ hoſtia per totam vitam facta. Jlludi denique ſacris Virginibus præpropera morte debuit, quæ morti ejuſdem optimæ Matris omni modo obſtitiſſent, ſi morituram credidiſſent. Nihil igitur monitis, nihil ſuſpicantibus erepta eſt Magdalena, Syderibus ipſis, & Angelorum choris inſerenda, &c. Corpus loculo plumbeo incluſum, ſuaviſſimumque exhalans odorem, multis ſacratiſſimos pedes, inprimis verò Jlluſtriſſimis Duciſſis Vindocinenſi (de Vendoſme) & Nemourenſi (de Nemours) defunctæ proximis, devotè deoſculantibus, perſolutis prius ſexcentis & amplius, ſacris Miſſarum ſolemnijs, illuſtriſſimo funere, terræ mandatum eſt in Conventu Calvariæ S. Germani; 17. ejuſdem menſis (Aprilis) ita nimirum variant in die obitus & ſepulturæ, ut alter ad 25: & 27. retulit, ita hic obitum ad diem 15. ſepulturam ad 17. Aprilis referant de qua re diligentius inquirendum.

Hoſtia perennis Numini fuit.

Sepulta in Calvariæ Monaſterio S. Germani.

Excedit hoc ipſo anno 1663. ad Redivivi in ſe Sanctiſſimi Patris ſui Benedicti amplexus delicatiſſimæ in omni puritate Virginitatis immaculatiſſima Chriſti Sponſa Ven. Eliſabetha, Tripedi Gonverſa Soror Ciminæ in Sicilia admirabili vitæ ſanctitate fulgidiſſima, & miraculis clara. Cujus vitã typis impreſſam necdũ videre meruimus. *R. P. D. Caſimirus Polonus Aſceta S. Pauli Rom.* Jpſo quoque anno in eodem Regno Siciliæ ad ſupera acceſſitur 20. Julij Venerabilis Agatha Volti Monialis Ordinis S. P. N. Benedicti in Monaſterio Charitatis Bivonæ, opinione & famâ Sanctitatis celeberrima, cujus ſimiliter geſta inhiantiſſimè exſpectamus.

IESU CHRISTI ANNUS.M.DC.LXIV.
Sancti Patris Benedicti.M.C.LXXXIV.

Evocat ad palatia ſupera & æternã gloriam hoc anno Numen optumum Sanctæ memoriæ Abbatẽ Aloyſium Caraffam Fabricij Andriæ Ducis filium S. Severini Neapolitani Cænobij profeſſum, Abbatem Caſſinenſem, illuſtriſſimum ſanè Jtaliæ & Benedicti Ordinis ſydus, exemplar abſolutiſſimæ perfectionis, & Virtutũ omniũ, cum tranſitus ſui diem disertè prædixiſſet, & biduo ante in Eccleſiam ſe deportari curaſſet, & audito ſumma cum devotione ſacro, SS. Synaxi per modũ Viatici refectus eſſet, ipſa die lethali correptus paroxiſmo, in quo ad ſupremum uſque anhelitum ſedens in ſella clauſis ſemper oculis manſit, donec ijſdem apertis, ijſque ad Cœlũ verſis beatam animam efflavit circa meridiem, die 18. Novembris anno ætatis 76. incredibili non ſolum ſuorum luctu, ſed totius Urbis Neapolitanæ, quæ in ipſo inſignia conſpexit exempla ſanctitatis. Fuit ſtupendum hoc in oculis omnium præſentium miraculum, cum ex more cadaver ejus lavaretur, ſuiſmet ſe manibus, in partibus verecundis cooperuiſſe; ſed & poſt horas triginta octo in feretro expoſitum, totum molle & flexile ſudaſſe in fronte, atque multoties, purpureum ex brachijs & pedibus ſanguinem emiſiſſe. Claruit inſignibus tã in vita quàm poſt mortem miraculis, quæ inter memorabile illud: quod quidam phreneſi laborans, & tantopere furioſus, ut ſuas ipſe carnes voraret, & laniaret, cum jam novem menſes, miſerabile ſpectaculũ condolentibus fuiſſet, ſolis floribus, quibus ſacrum funus obtectum erat, vuæ quam manducandam ſumpſerat commixtis, & abſumptis, integræ menti reſtitueretur. *Fuit* ut Vitæ ſcriptor oculatus refert; *totus contemplativus, charitativus, ſilentiarius, piiſſimus, humillimus, ſolitarius, Propheta, contemptor omnium rerum ſæcularium, in mortificandis ſuis ſenſibus ſingulare exemplar, in tolerandis infirmitatibus quaſi inſenſibilis, dum Medicorum atque Chyrurgorum opera ſecaretur, nec minimum quidem ſuſpirium ſeu gemitum edere auditus, & hoc quidem toto vitæ ſuæ tempore.* Tantæ autem abſtinentiæ fuit deditus, ut per plurimos annos, ſolis leguminibus & herbis veſceretur. Deiparam ſingulari

Ven. Aloyſius Caraffa.

lari ſtudio veneratus,cum in ſacra quadam ejus ſolemnitate,ad aram miraculoſæ Ejuſdem imaginis devotiſſimè cantaret, viſa ab univerſo populo,Deiparæ radijs cœleſtibus circumfuſa attonitis omnibus, & admiranda contritionis gratia concitatis. *De quo Vitæ Author typis Neapoli editus legendus.*

Gregorius Parcero Epiſc. Gironæ & Tortoſæ.

Extinguitur hoc eodem anno rutilum Hiſpaniarum Jubar Jlluſtriſſimus & ReverendiſſimusP.F.Gregorius Parcero Monaſterij Sancti Martini Compoſtellæ Profeſſus,inde Abbas ejuſdẽ meritiſſimus,cũq;omni Virtute non minus excelleret, quàm ſum̃a eruditione,Generalis Ordinis præſes per Hiſpanias conſtitutus, Eidem laudabiliſſimè & ſanctiſſimè præſtitit, multo nomine omni æternitati commendatus. Demum ad Epiſcopatus Gyronæ ac Tortoſæ, celebrium in Catalaunia urbium evectus, miraculum Epiſcopi extitit,ab omni proprij corporis cura alienus, lucris & bono ſuarum ovicularum intentus, juratæ in omnibus paupertati deditus & devotus, liberalis pauperibus,ipſe pauper mortuus, ut æternis theſauris tanto copioſius bearetur. Cum hoc tanto viro contrahimus vela, ut qui monita ſapientis attendamus: *Ante mortem ne laudes hominem quemquam*, etſi non meminiſſe etiamnum ſuperſtitum non poſſimus, quorum in oculis mundi Virtus eſt, & hæc in communi omnium plauſu procul ab omni complacentiæ propriæ titillatione. Et memoranda nunc millia quovis anno eſſent, niſi ſancta tantorum virorum erubeſcentia prohiberet. Certè Generalium tota Jtalia, Gallia, Hiſpania Præſidũ, talis vita, talis vitæ excellentia, ut nihil in his deſideres, quàm miracula, quæ in Anteceſſoribus proximis vidimus, & nunc defore nullo modo credimus, ſed de induſtria ſancta occultari. Et quotus quiſque Abbatum ſuperæ inferæque Germaniæ,tanto numero Cænobiorum, non eſt è lectiſſimis Religioſorum cœtibus lectiſſimus? Obſtupeſco totus, recogitans, quot quantóſque viderim ipſus, quin & in plurimorũ penitus actiones penetrarim, quibus planè deeſſe ad ſanctitatem nihil animadverterim,quàm inquiſitionem ſolemniorem & Canonizationem. Et quæ non hoc ipſo tempore in Gallia, Burgundia, Lotharingia, quorum ipſe

Generales Præſides quanti? noſtra ætate.

anno milleſimo ſexcenteſimo ſexageſimo quinto ipſus quoque oculatus teſtis, & ſpectator fui, exempla & exemplaria omnis perfectionis & ſanctitatis. Placet, abſque ullo, aſſentationis fuco & fumo, abſque ulla vitæ & meritorum in ſpeciali deſcriptione, ſola Superiorum nomina, eo ipſo quod ex numero tot electorum lectiſſimi ſint, recenſere, ut juxta appareat Cænobiorum numerus, in tam rigidam, & inimicã carni reformationẽ inſcriptorum, ut in his omnibus, ſera etiã poſteritas *BENEDICTUM* agnoſcat, & celebret *REDIVIVUM.*

Lectiſſimi quivis Reformationis Superiores.

In nomine Domini noſtri IESU Chriſti. Amen.

Anno à Nativitate ejuſdem Milleſimo Sexcenteſimo Sexageſimo quinto. Jn Capitulo Generali Congregationis Sanctorum Vitoni & Hydulphi Ordinis Sancti BENEDICTI in Monaſterio S. Michaelis celebrato, electi ſunt in Superiores dictæ Congregationis & Monaſteriorum qui ſequuntur.

Præſidens Regiminis

Reverendus Pater Domnus Arſenius Mathelin.

VISITATORES:

Reverendus Pater Domnus Antonius de Leſcale.

Reverendus Pater Domnus Bernardinus Richardot.

Reverendus Pater Domnus Amandus Tribout.

SUPERIORES:

R.P.D. Jræneus Paradis, S. Vitoni in Campania Gallica.

R.P.D. Redingus Chapet, in S. Hydulphi Lotharingiæ.

R.P.D. Matthæus Galliot, in S. Michaelis Lotharingiæ.

Priorum ſive Superiorum SS. Vitoni & Hydulphi Catalogus.

R.P.D.
- Clemens Dulot, in S. Martini de Glanderijs Lotharingiæ.
- Franciſcus Caſtellan, in S. Naboris Lotharingiæ.
- Philippus Daucourt, in S. Manſueti Lotharingiæ.
- Petrus Ringo, in Monaſterio S. Mauritij de Bello Loco in Gallia.
- Cœleſtinus Saulnier, in Monaſterio S. Vincentij Bizuntini.
- Placidus Beuvillon, in Monaſterio S. Agerici Galliæ.
- Antonius le Beque, in Monaſterio S. Apri Lotharingiæ.
- Joachimus Vivin, in Monaſterio S. Crucis de Bozonvilla Lotharingiæ.
- Rupertus Caillier, in Monaſterio S. Nicolai de Portu, Lotharingiæ.

R. P. D.

Odilo Bebin, in S. MARIÆ de Faverneio Burgundiæ
Bartholomæus Claudon, in S. Petri Senonenſis Lotharingiæ.
Arſenius Mathelin, in S. Arnulphi Metenſis Galliæ.
Hilarion de Bar, in S. Crucis Nanceiano Lotharingiæ
Anſelmus Vanoinbois, in S. MARIÆ de Brolio Lotharingiæ.
Eligius Leſcuier, in S. MARIÆ de Morimonte Galliæ.
Martinus Rethelois, in S. Petri Cathalaunenſis in Gallia,
Bonifacius Piſteaux, in S. Petri de Jouhæ Burgundiæ.
Athanaſius Millot, in S. MARIÆ Montis Rolandi Burgundiæ.
Joachimus Le Roy, in S. Romarici de Sancto Monte Lotharingiæ.
Hubertus Finot, in S. Cledulphi de Layo Lotharingiæ.
Petrus Deſerochez, in S. Clementis Urbis Metenſis in Gallia.
Columbanus Boban, in S. MARIÆ de Vallibus Burgundiæ.
Gerardus Richardot, in S. Hieronymi de Dola, Burgundiæ.
Bernardinus Richardot, in S. Petri Luxovienſis in Burgundia.
Placidus Pannier, in S. MARIÆ de Caſtro in Burgundia.
Alphonſus Bardin, in S. Symphoriani Metenſis in Gallia.
Robertus Desgabetz, in S. MARIÆ Mozomenſis in Gallica Campania.
Hieronymus Coqlin, in S. Petri Mortuacenſi in Burgundia.
Odilo Viart, in S. Petri Altivillarienſis in Campania.
Hyacinthus Collot, in S. MARIÆ de Noveio in Campania.
Romanus Arnould, in S. Vincentij Metenſis in Gallia.
Philippus Platel, in S. Firmini de Flaviniaco Lotharingiæ.
Benedictus Rohelier, in S. Deſiderati Ledonenſis Burgundiæ.
Bernardinus Rollet, in S. Petri de Alta Petra Burgundiæ.
Philibertus Boulanger, in S. Urbani in Campania Gallica.
Albericus Sourlet, in S. Petri Aremarenſis in Gallia.
Medardus Gillet, in S. Petri Pultarienſis Galliæ Campanicæ.
Auſſanus Thomas, in S. Petri Cellenſis in Campania Gallica.
Auguſtinus Millot, in S. Servuli de Moreio Burgundiæ.
Antonius de Leſcale in Monaſterio S. Gregorij Monaſterienſis Alſatiæ.
Amandus Tribout, in S. MARIÆ Deruenſis Campaniæ Gallicæ.
Ludovicus Pagânt, in S. Michaelis de Tirrachia in Gallijs.
Gregorius Grenier, in S. MARIÆ de Nigella in Campania Gallica.
Alexius D'Aras, in S. Aygulphi in Campania Gallica.

Relinquitur autem Regimini Diſpoſitio Prioratuum S. Pancratij de Fontanis in Burgundia, & Sanctorum Innocentium de Roſerijs in Lotharingia, S. Petri de Caſtineto in Lotharingia, & S. Bernardi de Ponte S. Vincentij in Lotharingia.

PROCURATORES GENERALES

R. P. D. Bonifacius Perenne, in Curia Pariſienſi.
R. P. D. Antonius Millet, in Curia Metenſi.
R. P. D. Henricus de Fouchieres, in Curia Dolana.

Anno præmiſſo die 28. menſis Aprilis in Capitulo præfati Monaſterij in præſentia RR. Patrum de Capitulo, & Religioſorum prædicti loci, hæc lecta & publicata fuerunt, præſentibus honeſtis Viris Claudio Petit Mengin, & Joanne Forgiot Civibus Sammiellanis ad præmiſſa vocatis & rogatis.

De Mandato Capituli
D. Placidus Beuvillon Scriba Capituli.

Placet etiam ſimilem DiſpoſitionemSanctiſſimæ CongregationisDiviMauri inGallijs adijcere, ut ex hac ipſa & nomina tantorum virorum ſuſpicias, & numerum computes tam ſtrictæ Reformationis tot Monaſteriorum.

In nomine Domini Noſtri IESU Chriſti, Amen.

Anno à Nativitate ejuſdem milleſimo ſexcenteſimo ſexageſimo tertio, vigeſima menſis Maij, in Capitulo Generali Monachorum Congregationis S. Mauri in Francia, Ordinis Sancti BENEDICTI in Monaſterio S. BENEDICTI Floriacenſis celebrato; Canonicè electi ſunt in Superiores Congregationis & Monaſteriorum, qui ſequuntur.

SUPERIOR GENERALIS CONgregationis.

Reverendus Pater Domnus Bernardus Audebert.

VISITATORES PROvinciarum.

Ducatus Burgundiæ Gallicæ R. P. D. Gregorius Vertamont.
Franciæ R. P. D. Placidus Chouquet.
Normaniæ R. P. D. Albertus Marchand.
Caſalis Benedicti R. P. D. Mommolus Geoffroy.
Britanniæ R. P. D. Joachimus le Contat.
Tholoſanæ R. P. D. Claudius Boitard.

Supe-

SUPERIORES MONASTERIORUM.

Congregationis S. Mauri Priores & Superiores.

R. P. D.

1. R. P. D. Joſephus Seguin, Abbas S. Auguſtini Lemovicenſis.
2. R. P. D. Andreas Liabeuf, Adminiſtrator S. Juniani Nobiliacenſis.
3. R. P. D. Franciſcns Villemonteis, Prior S. Faronis in Urbe Meldenſi.
4. Vincentius Marſolles, Prior S. Petri Gemmeticenſis.
5. Nicolaus Vallee, Prior B. MARIÆ Alborum Mantellorum.
6. Sylveſter Petrecyot, Prior S. Petri Corbeienſis.
7. Stephanus Roulleau, Prior S. Petri Solemniacenſis.
8. Benedictus Jumillac, Prior Clauſtralis S. Fiacrij in Bria.
9. Franciſcus Aubert, Prior Sanctiſſimæ Trinitatis Vindocinenſis.
10. Matthæus Mazillier, Adminiſtrator S. Quintini de Monte.
11. Arſenius Mancel, Prior S. Michaelis in Periculo maris.
12. Germanus Ferrand, Prior S. Joannis Angerjocenſis.
13. Matthæus Solabel, Prior S. Sabini Tarbeyenſis.
14. Anſelmus La Rocque, Prior Clauſtralis S. Clementis de Credonio.
15. Robertus Hardy, Prior Beatæ V. Mariæ de Becco.
16. Philippus Cadeau, Prior Clauſtralis B. Mariæ de Bono-Nuntio.
17. Claudius Bretaigne, Prior S. Cornelij Compendienſis.
18. Marcus Baſtide, Prior S. Remigij Rhemenſis.
19. Leander Anez, Prior Clauſtralis S. Mariæ Deauratæ.
20. Agathangelus Collot, Prior S. P. N. BENEDICTI Floriacenſis.
21. Petrus Beziat, Prior Sanctæ Crucis Burdigalenſis.
22. Leo Dulorent, Prior S. Launomari Bleſenſis.
23. Philippus Le Roy, Prior S. Melanij Rhedonenſis.
24. Julianus Nermand, Prior S. Theodorici prope Rhemos.
25. Guillelmus de Rieux, Prior Clauſtralis S. Maglorij de Lehonio.
26. Victor Marechal, Prior S. Salvatoris de Rothono.
27. Baſilius de S. Germain, Prior B. Mariæ de Bernayo.
28. Germanus Bacquelin, Prior Clauſtralis S. Petri de Regula.
29. Joan. Bapt. Godefroy, Prior ſancti Ebrulfi.
30. Claudius Martin, Prior ſanctorum Sergij & Bacchi Martyrum.
31. Gabriel Ezemar, Adminiſtrator S. Aniani Tomeriarum.

R. P. D.

32. Nicolaus Audineau, Adminiſtrator SS. Trinitatis de Tyrocinio.
33. Anſelmus Clere, Prior S. Germani Altiſſiodorenſis.
34. Ambroſius Fregeat, Prior Clauſtralis S. Petri Mauriacenſis.
35. Bonifacius Letam, Prior S. Petri de Burgolio.
36. Polycarpus Tronque, Adminiſtrator S. Petri de Conchis.
37. Jgnatius Philbert, Prior S. Germani de Pratis.
38. Machael Garonne, Prior ſanctorum Gervaſij & Protaſij de Axijs.
39. Lucianus Frion, Prior Beatæ Mariæ de Pontelevio.
40. Placidus Raſteau, Prior S. Petri Ferrarienſis.
41. Albertus de Maubrevil, Prior S. Eligij Noviomenſis.
42. Gregorius Bodin, Adminiſtrator S. Salvatoris de Aquaria.
43. Joannes Harel, Prior S. Dionyſij in Francia.
44. Antonius Sauy, Prior S. Maxentij Pictavienſis.
45. Philippus Baſtide, Prior S. Nicaſij Rhemenſis.
46. Theodorus Richer, Adminiſtrator S. Salvatoris Anianæ.
47. Matthæus Joyaoult, Prior S. Wandregiſili.
48. Lucianus Leſcuier, Prior S. Joannis Reomenſis.
49. Claudius Saleſſes, Prior S. Andreæ Avenionenſis.
50. Placidus Hamelin, Prior S. Petri Brantolmienſis.
51. Hugo Mathoud, Prior S. Columbæ Senonenſis.
52. Anſelmus de Rouſſeaux, Abbas S. Vincentij Cænomanenſis.
53. Bernardus Hamelin, Abbas ſancti Martini Sagienſis.
54. Germanus Claueau, Abbas ſancti Sulpitij Bituricenſis.
55. Sylveſter Morel, Abbas ſancti Jllidij Claromontenſis.
56. Ludovicus Janet, Abbas Caſalis S. BENEDICTI.
57. Renatus Roquet, Adminiſtrator S. Wingaloæi de Landeveneco.
58. Maiolus Haion, Prior Majoris Monaſterij.
59. Michael des Foſſes, Adminiſtrator ſanctii Juliani Turonenſis.
60. Joan. Bapt. Mouly, Prior ſancti Medardi Sueſſionenſis.
61. Robertus Diee, Prior ſancti Florentij Salmurienſis.
62. Hieronymus Chantrevil, Prior S. Florentij Veteris.
63. Thimotheus Villatel, Prior Beatæ MARIÆ de Rupe forti.

Monaſteria & Superiores Congreg. S. Mauri.

64. Roricius Gotereau, Superior Fratrũ noſtrorũ in Monaſt. Calenſi.
65. Joannes Villattel, Prior ſancti Petri Montis Majoris.
66. Jnnocentius Bonnefoy, Adminiſtrator B. Mariæ de Ebronio.
67. Bruno Valles, Prior ſancti Roberti Caſæ Dei.
68. Jſidorus Gueulvy, Prior ſancti Petri Latiniacenſis.
69. Laurentius Hunault, Prior ſancti Taurini Ebroicenſis,
70. Furſeus Clement, Prior B. Mariæ Virginis de Chalma.
71. Jldephonſus Cleré, Adminiſtrator S. Mariæ Virg. de Lantenaco.
72. Monaſterio B. M. V. de Troncheto providebit R. P. Superior Gen.
73. Placidus du Verger, Prior Beatæ Mariæ de S. rocinio.
74. Gaſpardus Martinet, Adminiſtrator S. Vincentij Laudunenſis.
75. Adrianus de Rely, Adminiſtrator ſancti Sabini Pictavienſis.
76. Ludovicus Seroux, Prior ſancti Baſoli.
77. Nicolaus de la Selle, Prior ſancti Vallarici.
78. Chriſtophorus Tachon, Adminiſtrator S. Guillelmi de Deſerto.
79. Joſephus des Ormes, Prior ſancti Petri Vivi Senonenſis.
80. Hugo Coleon, Prior ſancti Petri Flaviniacenſis.
81. Franciſcus Girod, Prior ſancti Severi, in Capite Vaſconiæ.
82. Antonius le Fort, Prior B. Mariæ de Bretolio.
83. Fabianus Bureux, Prior B. Mariæ de Joſaphat.
84. Auguſtinus de Prades, Prior ſancti Cypriani Pictavienſis.
85. Jacobus Baldit, Adminiſtrator S. Tyberij.
86. Carolus Aubourg, Adminiſtrator ſancti Geremari Flaviacenſis.
87. Sebaſtianus Chreſtien, Prior Beatæ Mariæ de Lyra.
88. Xiſtus Monſnier, Prior Clauſtralis ſancti Porciani.
89. Victor Cottron, Prior B. Mariæ de Nogento.
90. Robertus Berthier, Prior ſancti Criſpini Majoris Sueſſionenſis.
91. Medardus Linotte, Prior Clauſtralis B. Mariæ de Argentolio.
92. Julianus de Radigueau, Prior B. Mariæ de Tuffeyo.
93. Paulus Olivet, Prior ſancti Joannis Laudunenſis.
94. Franciſcus Cheurier, Prior Beatæ Mariæ Moliſmenſis.
95. Claudius du Barrieu, Prior ſancti Sequani.

R. P. D.

96. Anſelmus Didier, Prior S. Leonardi Corbiniacenſis.
97. Ambroſius Faucher, Prior S. Petri de Curte ſeu de Manſo Gar.
68. Sebaſtianus Dubuſc. Prior ſancti Florentij Bonæ Vallis.
99. Robertus Berault, Prior ſanctæ Mariæ de Ambournay.
100. Laurentius Chauvin, Prior ſancti Gildaſij de Nemore,
101. R. P. Superior Gen. Monaſterio S. Nicolai de Kiblemont, providebit.
102. Petrus Pontelier, Prior ſancti Severi de Ruſtaing.
103. Simeon Maubaillard, Prior Clauſtralis S. Nicaſij de Neulento.
104. Jacobus Jollys, Prior ſancti Jacuti.
105. Carolus Tiboult, Prior ſancti Fuſciani de Nemore.
106. Jacobus Remy, Prior Beatæ Mariæ de Columbis.
107. Placidus Rouſſel, Prior ſanctiſſimæ Trinitatis Fiſcanenſis.
108. Benedictus Bugnie, Prior ſancti Petri Carnutenſis.
109. Claudius Hemin, Prior ſancti Petri de Pratellis.
110. Joannes Quevilhe, Prior ſancti Joannis Montis Olivi.
111. Stephanus Demonts, Prior ſancti Gildaſij Ruyenſis.
112. Sylveſter Petit, Prior ſancti Benigni Divionenſis.
113. Damianus Raulin, Prior ſancti Petri de Meloduno.
114. Timotheus Bourgeois, Prior ſancti Martini Æduenſis.
115. Antonius Lucet, Prior ſancti Martini Pontiſarenſis.
116. Germanus Friville, Prior ſancti Jovini de Marnis.
117. Bernardus Rouſſarie, Prior Clauſtralis ſanctæ Liberatæ.
118. Nicolaus Marcilhac, Prior ſancti Maurini.
119. Hilarius Pellier, Prior ſancti Matthæi in Finibus terræ.
120. R. P. Superior Gen. Monaſterio S. Michaelis de Angelis providebit.
121. Placidus Chaſſinat, Prior ſancti Petri de Cultura.
122. Superior Gen. Monaſterio S. Roberti de Cornilione providebit.
123. Waldericus Parent, Prior Clauſtralis ſancti Vigoris Baiocenſis.
124. Stephanus Loslin, Adminiſtrator Beatæ Mariæ de Lonleyo.
125. Fabianus Cuy, Adminiſtrator B. Mariæ de Nucerijs.
126. Fulgentius de Chabanes, Prior Monaſterij S. Carilephi.
127. Marcus Rivard, Prior Monaſterij S. Georgij.

R. P. D.

Superiores Congregat. S. Mauri.

Joan.

Priorum & Superiorum Congreg. S. Mauri Catalogus.

R. P. D.

128. Joan. Bapt. de Boulogne, Prior Monaſterij S. Richarij.
129. Joſephus la Rocque, Prior Beatæ Mariæ de Soliaco.
130. Benedictus Coquelin, Prior ſancti Michaelis de Ulteriori Portu.
131. Michael Geoffroy, Prior Beatæ Mariæ Sylvæ Majoris.
132. Auguſtinus Ballehaſtre, Prior S. Petri Resbacenſis.
133. Victor Texier, Prior ſancti Audoemi Rotomagenſis.
134. Gerardus Pinet, Prior ſancti Albini Andegavenſis.
135. Franciſcus Monclar, Adminiſtrator ſancti Petri Caziacenſis.
136. Franciſcus Hodeau, Adminiſtrator S. Petri Cabilonenſis.

Monaſterijs ſequentibus:

137. Beatæ Mariæ de Bello Monte.
138. Monaſterio de Bono Nuncio Belluacenſi.
139. Monaſterio ſancti Petri Bezuenſis.
140. Monaſterio S. Petri de Cormeriaco.
141. Monaſterio S. Martini de Villa Magna.
142. Monaſterio Beatæ Mariæ de Monachia Narbonenſi.
143. Monaſterio ſancti Petri de Bello Loco, & denique
144. Monaſterio ſancti Ulmari Abbatis, &c. Providebit R. P. Superior Generalis.

Procurator Generalis in Curia Romana
R. P. D. Gabriel Flambart.

Depoſitarius Congregationis
D. Jacobus Sudviraud.

Depoſitarius Monaſteriorum
D. Ludovicus Boudar.

Celebrabitnr Capitulum Generale proximum in Monaſterio Sancti *BENEDICTI* Floriacenſi anno Domini millesimo ſexcenteſimo ſexageſimo ſexto Feria V. poſt Dominicam quartam poſt Paſcha.

Hæc acta; & publicata ſunt per me Fr. Joachimum le Contat Definitorem Capituli Generalis, vi Privilegiorum noſtræ Congregationis in hac parte Notarium Apoſtolicum in loco conſueto Monaſtetio S. *BENEDICTI* Floriacenſis, coram omnibus Patribus de eodem Capitulo, ad campanæ ſignum ſimul congregatis & adunatis. Jn quorum fidem tres antiquiores Profeſſione Capitulo, non Definitores, ſcilicet Dominus Placidus Rouſſel, Dominus Gregorius Verthamont, Dominus Joan. Baptiſta Mauly, mecum in Libro Originali ſubſignarunt, anno ab Jncarnatione milleſimo ſexcenteſimo ſexageſimo tertio die vigeſima Maij.

Collatum iuxta Originale.

De mandato Capituli Generalis, & De mandato R. P. Superioris Generalis.

Digna omni æternitate tantorum virorum nomina.

Ecce quot nomina Cænobiorum, tot monimenta & Trophæa magnorũ de Mundo carne & cacodœmone triumphorum:- quot virorum memoriã habes, tot luminaria nitidiſſima Ordinis ampliſſimarum Caſinatis, Monſſerratenſis, Cluniacenſium & Ciſtercienſiũ, Camaldulenſium, Fulienſium, Burſfeldenſium Congregationum Aſceteria, Præſides Generales, Abbates omnes & ſingulos recenſere attentarem, & neminem ſupra meritum, omnes & quemque obiter & pro rei exigentia celebrare ſatagerem, certè in me onus ſupra vires exciperem, & vix ordiendo, finem deſperare cogerer, etſi materia laudandi nunquam defutura eſſet.

V. Antonius de Leſcale.

Ex ſupradictis præterire non poſſumus, longi itineris per Burgundiam & Lotharingiam Comitem ac Ducem admodum Reverendum Patrem ac Dominum P. Antonium de Leſcale Congregationis tunc Viſitatorem, biennio pòſt mortuum, virum illuſtriſſimo Genere ortum, ſed Virtutum ſplendore longè illuſtriſſimum, in quo revera intueri quotidie, & in omni actione mihi viſus ſum, BENEDICTUM revera REDIVIVUM; Monachum Angelum, haud immerito à tota ſanctiſſima Congregatione magni factum; Zelotem Ordinis ferventiſſimum, deque eodem meritiſſimum; qui frequentibus aliàs litteris, & ultimis paulo ante feliciſſimũ vitæ terminum, varias mihi pro BENEDICTO REDIVIVO conquirere & communicare ſymbolas ſolitus, in poſtremis, id vel maximè celebrare, & commendare in facie Chriſtiani Orbis voluit, quod noviſſima hâc & præcipiti ætate noſtra, Deus Opt. Max. ex ſingulari ſuæ Divinæ providentiæ Diſpoſitione, poſt tantum duodecim jam ſæculorum decurſum Sanctiſſimi Patris & Patriarchæ honori conſulens, tanto ante ab Jpſo primum, contra Cacodæmonũ inſultus adinventa & inſcripta numiſmata (S. BENEDICTI hodie vocamus) de novo, tamdiu latentia in uſum introduxerit & prodigioſiſſimis ſignis commendaverit, ita ut contra veneficia, & incantationes quaſcunque, jam paſſim tota Europa certatim expeterentur, & ad collum etiam à potentiſſimis Regibus ex auro confecta, ac dein conſueta benedictione ſacrata, appenderentur, maximo inde fructu

S. P. N. Benedicti Numiſmatum Virtutes.

in

in Eccleſia Dei conſequente. Fuit Antonio huic noſtro in Votis præcipuum, quódque ardentibus ſemper precibus in vita ſua à Numine contendit: ut in die & feria ſexta Paraſceveos, ipsâ etiã horâ, quâ Chriſtus Amor ſuus Crucifixus, mori mereretur, idipſum per omnia aſſequutum, iiſdemque & die & hora ſanctam efflaſſe animam, ab ipſius Reverendiſſimo Domino Abbate Carolo Vallis Gregorianæ Monaſterienſi per litteras ſum edoctus, qui & ſanctiſſimum vitæ ejus exitum, prolixius celebravit. Vita exceſſit ſub hoc ipſum ferè tempus Reverendiſſimus & Jlluſtriſſimus P.F. Bernardus de Ontiberos, profeſſus Monaſterij S. Dominici de Silos poſtea Abbas in Collegio S. Vincentij in civitate Ovetenſi, Præſul incomparabili virtute, & eruditione præſtantiſſimus, & ob has ipſas Generalis Ordinis per Hiſpanias electus, idem de cœlo, Deiparâ & hanc ſolidè amantibus univerſis meritiſſimus, *primarius*, nimirum, *Conſiliarius Regis, in puncto Conceptionis Beatiſſimæ Virginis*. Hic denique creatus pro meritis Epiſcopus Calligurritanus in Regno Caſtellæ ad ripã Ebri fluminis, ſpeculum Veri Paſtoris extitit, ſua omnia cõmoda, lucris ovicularum poſthabentis, inque tanti Ordinis gradu ſumã & ſancta in paupertate mortui. Sequutus paulo poſt, eamdem communem mortalibus viam ingreſſus Reverendiſſimus & Jlluſtriſſimus P. F. Benedictus de Rivas, Profeſſus Monaſterij S. Petri de Caradiña, olim de Rege & Regia Aula meritiſſimus, Concionator Regius, mira oris & Vitæ perfectioris gratia, in animos auditorũ potentiſſimus; demum Epiſcopus de porto Rico in Jndijs creatus, & ipſe S. paupertatis ſtudioſiſſimus, in terra aurea ipſe pauper deceſſit, ut æternis opibus bearetur.

Antonius noſter exorat ipſa die & hora Crucifixi Ieſu mori & impetrat.

Bernardus de Ontiberos Generalis per Hiſp.

Fit Epiſcopus Calliguritanus.

Benedictus de Rivas Epiſcopus de Porto Rico.

Sed parcere nunc juvat verecundæ fronti, auribus laudum intolerantibus, memorandarum nihilominus, pro ipſo in quo conſtituti ſunt gradu, & in oculis omnium ſuper candelabrũ poſiti occultari non poſſunt, imo expoſiti ut luceat lux eorumdem coram hominibus, è quibus paucos, de quibus audire contigit, ex nomine ſaltẽ recenſere conabimur. Ex his Florentiſſimi etiamnum ſuis conſulunt Eccleſijs: Jldephonſus de Aguayo, profeſſus Monaſterij Saguntini (Sancti Benedicti de Sahagun) & ejuſdem loci meritiſſimus Abbas, deinde ſanctiſſimæ Congregationis in Romana curia Procurator Generalis, nunc Epiſcopus celeberrimi portus & urbis Cajetæ in Campania, quocum Epiſcopatu uniti ſunt, teſte Baronio, Formianus & Minturenſis, ſubditis egregio ſanctioris vitæ exemplo præeſt, magnis, niſi mortalis etiamnum eſſet, laudibus celebrandus.

Ildephonſ. de Aguayo Epiſcopus Cajetæ.

Nec minus Elogio dignus, decantatiſſimus olim futurus Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus P.F. Joannes de Eſpinoſa ex Monacho & Abbate, celeberrimi illius Sanctorum Promptuarij, Cœlorum Auguſtæ Reſidentiæ & Domus Regiæ Montis Serrati Totius Congregationis meritiſſimus Generalis & ſpeculũ perfectionis, inde Epiſcopus Urgellenſis, ac demum Archiepiſcopus Tarraconenſis in Catalonia; cui ſuffraganeæ hodie ſedes ſunt, Dertuſa, Jlerda, Barcino, Vicus ſive Auſona, Gerunda, Urgella, Helena ſive Elna & Celſona, quem virum univerſa Hiſpania ſuſpicit ac veneratur. Nec minus Encomiaſtem diſertiſſimũ mereretur, ſi ejus pateretur modeſtia, Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus Pater ac Dominus Joſephus Sonier ex Monacho Congregationis noſtræ ſanctiſſimè Reformatorum Divi Vitoni & Hydulphi Abbas Sancti Vincentij Biſuntini ſive Veſontionenſis, Epiſcopus Andrevillenſis Celſiſſimi Principis Archiepiſcopi Suffraganeus, quem coram, anno Chriſti milleſimo ſexcenteſimo ſexageſimo quinto, venerari & affari meruimus, jam tunc triginta quinq; annos in Abbatiali, viginti quinque in Epiſcopali agentem dignitate, Præſulem, cujus ſola recordatio animũ recreet, & ad ſanctiora excitet, ſingulare prorſus Reformationis illius, & totius Ordinis ornamentum. Sic floret hodierna die, nec Diœceſi ſolum conſulit ſuæ, ſed Orbi univerſo, & omni poſteritati conditis, & condendis deinceps dignis omni æternitate ſubtiliſſimi ingenij monimentis, Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus P. F. Didacus de Sylva ex Aſceta S. Joannis de Burgos, loci inprimis ejuſdem, deinde ad S. Martinum Madriti, Abbas, tum Generalis totius per Hiſpanias Ordinis. Tandem Epiſcopus Guadigenſis, Vir per omnia, vitæ integerrimæ ſan-

Joannes de Eſpinoſa Epiſcopus Urgellenſ.

Demum Archiepiſcopus Tarraconenſis.

Joſeph. Sonier Epiſcopus Andrevillenſis.

Didacus de Sylva Epiſc. Guadigenſis.

ſanctiſſimo exemplo, & incomparabili eruditione, magnus, cujus alia inter opera extant in Primam Doctoris Angelici, & quotidie plura expectantur.

Et qualē non quantumque produnt orbi univerſo ſcripta eruditiſſima omnique digniſſima admiratione Joannē Caramuelē noſtrum de Lobkowitz, ex Abbate Montis Serrati Viennenſis Epiſcopū Campanenſem, qui hodie in Apulia cum ſumma laude agit Archiepiſcopum Otrantinum?

...an. Caramuel Archiepiſc. Otrantinus.

Ejus in Abbatia ſucceſſor Reverendiſſimus & Jlluſtriſſimus P. D Antonius de Soto Major, Profeſſus S. Salvatoris de Cella Nova, electus Epiſcopus Samandrienſis in Ungaria, cui plurimum debemus, utpote non pauca rerū Ordinis per Hiſpanias geſtarū cōmunicanti.

Antonius de Soto major Epiſc. Samandrienſis.

Floret hoc ipſo tempore Franciſcus Rice Apoſtolici zeli Præſul, Montſerratenſis & ipſe Congregationis [de Sede non conſtat nobis) Jndiarum Epiſcopus, ſed & Dominus Jldephonſus Garcia Placentini in Hiſpania Epiſcopus Suffraganeus. Reverendiſsimus item Jgnatius ſive Eneco de Arroyo, Montis Serrati profeſſus in Hiſpania, & Montſerratenſis prope Viennam Auſtriæ aliquamdiu Prior, inde in Hiſpanias revocatus, creatúſque Abbas S. Adriani in Regno Arragoniæ, tū S. Victoriani in eodem Regno, ac demum Saſſaritanus in Sardinia (vulgo de Sazer) Archiepiſcopus, Præſul eximius. Dumque hæc ſcribimus edocemur, paulo ante memoratum, Joannem d'Eſpinoſa Tarraconenſem Archipræſulem anno 1669. ſuperſtitem, mortalitatem exutum ſucceſſorem habere Jlluſtriſsimum & Reverendiſsimum Joannem Emmanuelem, ex eodem Deiparentis Montſerratenſis gremio, in quo & profeſſum & Abbatem egerat, meritiſsimum aliquamdiu Ordinis Generalem, Urgellenſem deinceps poſt Joannem dictum, ſive Urgelitanum Epiſcopum, nunc vero à morte Ejuſdē Archiepiſcopum Tarraconenſem. Ut nihil nunc de Sacræ Ciſtercienſis Reformationis, & Familiæ noſtræ Præſulibus, quos ex nomine recenſere nequimus, memoremus, manifeſto utique argumento, reſuſcitatum etiam poſtrema ætate in Ordine paſsim noſtro Primævum Benedictinum Spiritum; imo in ſuis paſsim ſeſe prodere BENEDICTUM REDIVIVUM, inque Ciſtercienſibus noſtris unū pro millibus ſufficientiſsimū ſe ſiſtere, inque ipſo reapſe BONA omnia ſe repræſentare, ut haud immerito non tam Joannes BONUS quam BONA cognominetur. Abbas is nuper extitit Congregationis Reform. S. Bernardi Sacræ Familiæ noſtræ Ciſtercienſis, ejuſdem Generalis abſolutiſsimæ notæ, & Sac. Jndicis Congr. in Urbe Conſultor, nunc Eminentiſsimus pro meritis S. R. E. Cardinalis, eâ omnium de Virtutibus & meritis ejuſdem æſtimatione, ut niſi per Eminentiſsimos Collegas Electio ſumi Eccleſiæ Paſtoris ſtetiſſet & ſtaret, omniū plane aliorum calculos & vota obtinuiſſet, inclinatis non paucis etiam ſumorū animis quibus cordi erat decantatiſsimum illud: *Vox Populi, Vox DEI, &c.* Marforio non metuente de Electoribus pronunciare;

Franciſcus Rice Indiarum Epiſc.

Eneco d' Arroyo Archiepiſcopus Saſſaritanus.

Ioan. Emmanuel Archiepiſcopus Tarraconenſis.

Eminentiſſimus S. R. E. Cardinalis Joannes Bona.

Qui timent Dominum, facient BONA.

opponente Paſquino:

Papa BONA, eſſet oratio incongrua.

Sed replicante Marforio.

Gramaticæ Leges, plerumque Eccleſia ſpernit:
Eſſet Papa bonus, ſi BONA Papa foret.

Paſquinus & Morforius.

Sed melior Bono, Optimus Cardinalis, BONA ſolidiora in fundo Humilitatis ſemper collocavit, & uti purpureum pileum nunquam exambijt, ita inter ſumè expaveſcenda, & fugienda ſumum omnium in terris honorē cenſuit, ut à nemine minus quàm ab ipſo timeant ambitioſi, apud quem candor omni pupuræ prævaleat, & qui abjectus eſſe in Domo DEI longè præeligat, quàm habitare in Palatijs purpuratorū, ſibi conſtans tamen, & ſimilis ſemper Cardinalis verè Religioſus.

Et quanta Caſinatis Congregationis hoc ipſo anno & ſequentibus uſque hodie, haud minora maximis ſydera vidimus? quædam ultra 77. ſæculi hujus intuemur? Jll.mos & Rev.mos; Marinum Baduarium Patricium Venetum S. Gregorij Majoris ibidem profeſſum, Epiſcopum Polanū, ſive Pietatis Juliæ in Jſtria, ſub Patriarcha Aquileienſi? Theodorum de Padua Profeſſum S. Juſtinæ Epiſcopum Arbenſem, ſub Archiepiſcopo Jaderenſi: Hippolytum de Mantua, Profeſſum S. P. BENEDICTI de Padolyrone Epiſcopum de Petra-Honorij, vulgo Bertinoro? Julium Odeſcalcum Profeſſum S. Petri Jnglaſſiate Epiſcopum Novarienſem Sanctiſſimi Domini noſtri Jnnocentij XI. moderni

Marinus Epiſc. Polanus.

Theodorus Arbenſis.

Hippolitus in Bertinoro.

Iulius Novarienſis.

ni Romani Pontificis fratrem germanum? *Jacobus Arpſ. Campſanus* Jacobū Lentium S. Pauli in urbe Profeſſum ex Procuratore Generali Caſinatum, Compſanū in Regno Neapolitano Archiepiſcopum? *Maurus Vintimilienſis.* Maurum Spinolam celeberrimæ familiæ virum ex Monacho S. Catharinæ de Janua Vintimilienſem ſive Jntimelienſem in Liguria Epiſcopum? *Alexander S. Domnini* Alexandrum Palavicinum S. Joannis Evangeliſtæ de Parma Monachum, Vici S. Domnini Epiſcopum? *Egidius Carbognanus.* Egidium Colonnam, Sublaci Profeſſum Fel. mem. Urbani VIII. nec non Clementis X. conſanguineum, Archiepiſcopum de Carbognano? *Angelus Archiepiſc. Roſſan.* Jll.*mum* & Rev.*mum* Angelū de Nuce Sacri Montis Caſini profeſſum, ex Abbate ejuſdē Archiſterij, Sanctiſſimi Patriarchæ & Patris Noſtri BENEDICTI ſerum licet, ſed verum & meritiſſimum ſucceſſorē, Soronum primo, inde Roſſanenſem in Calabria Archiepiſcopum, cujus ſanctæ verecundiæ parcimus, ægerrimè autem à meritiſſimis laudibus abſtinemus, qui haud ita pridem Vitam S. P. N. BENEDICTI à Magno E. Doctore Gregorio ſcriptam edidit & Chronicon Caſinenſe *Scriptor.* Leonis Oſtienſis, quod utrumque doctiſſimis illuſtratum Notis, Clementi X. dedicavit. De hoc Angelo Angelici ingenij viro ſcripſit nobilis quidem Autor modernus: *Eum unum doctum ſe Romæ vidiſſe*, ut teſtatur Virginius Aluiſet de Privilegijs Regularium ſect. 4. dub. *Inſigne Elogium.* 29. quod elogium cum ſit & rarum & fortè invidendum, facile judicare eſt, quantam Angelus exiſtimationem apud omnes collegerit.

Germano robore opus Claudamus Claudamus denique agmen Germano robore, ne ſola Germania noſtra, nihil ad BENEDICTUM REDIVIVUM, ultimis hiſce annis gloriæ contuliſſe videatur. Contulit ſecum ipſe haud minimū, Reverendiſſimus & Celſiſſimus *Matthæus Ferdin. Archiepiſc. Pragenſis.* S. R. J. Princeps ac Dn. Dn. Matthæus Ferdinandus à Bilenberg Pragenſis Archiepiſcopus, Legatus natus, Regni Bohemiæ Primas, Columen Ordinis & fulcrum firmiſſimum. Js ad magna natus, vix decem annos ætatis agens à parentibus avulſus, & ad ſtudia miſſus ad Virtutes non minus, quàm illa gradus fecit, vigintique annorū Cænobiū *Compendium Vitæ.* ingreſſus, Tyrocinio exacto ſacrā profeſſus ſub auſpicijs & nomine Divi BENEDICTI militiam, decennio poſt Abbas S. Nicolai Veteris Pragæ creatus eſt, majore Cænobij bono quàm ſuō, quod ita Suecicus furor paulo ante exhauſit, ut neque obolum, ſed nec micā panis in toto Monaſterio reperiret. Evicit difficultates omnes felici ingreſſu, eaque dexteritate conſuluit rebus, ut merito ſecundi Fundatoris nomen retulerit. Jnde ad S. Joannis ſub Rupe Abbatiam *Ubivis optimè meritus.* translatus æque deſolatā atquè exhauſtā, pari felicitate reſtituit, aliaque inter exhibita Monaſterio beneficia, Templum ejuſdē à fundamentis exſtruxit, redditus annuos auxit, imortaliterque de eodem meruit. Jta ad tertiū etiam Cænobium S. Procopij planè derelictū evocatus, non ſine ſpeciali DEI gratia, hujus item alter conditor & Fundator extitit; ita ut trium horum Cænobiorū Abbates & Religioſi, omnē uni huic Præſuli ſuo debeant, poſt Deum Deiq; gratiam, ſuā felicitatē. Tum primum ſingulare illud Ordinis, tanto decurſu *Primus Reginogracienſis Epiſc.* ſæculorum ſexcentis comprobatū exemplis ſe prodidit, cum uti pleriq; Germaniæ Epiſcopatus Eichſtettenſis, Friſingenſis, Herbipolenſis, Argentinenſis, Paderbornenſis, Bambergenſis, Werdenſis, Oſnaburgenſis, alijque plurimi, è Benedictino Ordine primos ſuos, & præſtantiſſimos quidem, meruere Epiſcopos, ita & novus Reginogracienſis (Königsgräz) Pontificatus, in Matthæo Ferdinando noſtro, fundaretur, initiaretur & benediceretur. Evicit & hic difficultates plurimas, Generoſiſſimus in arduā omnia Spiritus, decennio toto, quo præfuit, & frui denique ſuorum laborum fructu ſperans, ad labores longè majores abreptus, nulla prorſus honoris ambitione, ad *Fit Archiepiſc. Pragenſis & Primas Bohemiæ.* ſupremum Archiepiſcopalis & Primatus Regni dignitatis culmen evectus eſt. Expavit ad inſperatum nuncium Præſul optumús, & neglectis tot ambientium Votis, nil minus cogitantem ſe omnibus præferri, ſolius Numinis factum voluntate agnoſcens, huic uni, in ſuis ad me prolixè exaratis merito tribuit: *Quis ſicut Dominus DEUS noſter*, inquit, *qui in Altis habitat, & humilia reſpicit in cælo & in terra? Dextera Domini fecit Virtutem, dextera Domini exaltavit me.* *Ipſa agnoſcentis Dei gratiam verba.* Audi Benedictinum ſe prodentē Spiritum: *Ego*, pergit, *de meis meritis nil ſcio, ſed DEI in me mirabilem providentiam benedico, & exoro Bonitatem Divinam, ne deſit ſuā Gratiā, inſufficientiā meam*

meam adjuvet, debilitatem roboret, infirmum quod eſt conſolidet, ut dignè & competenter adimpleam Miniſterium ad quod aſſumptus ſum, &c. Certè verendum Angelorum humeris tanti Sacerdotij munus & onus potius attendens, quàm honorem, à dulci a vocatum requie, ad curas iñumeras, labores & ſudores, prudenter & religioſè queſtus, in hæc denique erumpit: *Ego me DEO devoveo; ſub umbra alarum illius ſperabo, & cum Decimus huc uſq́; numerus fuerit mutationis meæ index* (patet ex ſuperioribus, cõnſumpſitque etiã annos decem à ſuprema Regni Bohemiæ Quæſtura) *ideo poſt decem Requiem æternam ſperabo, &c.* Jta pro ſua animi demiſſione Princeps non minus animo quã honore Celſiſſimus idemque humillimus. Fuit ipſius Pragã introductio ſolemniſſima prorſus & magnificentiſſima, de qua edoctus Cæſar, ad nonneminem ex Jntimis hæc ipſa: *Verè digitus DEI hic eſt, quod tot Archiepiſcopis non factum, & huic reſervatum fuit, &c.* Celebrantur mirificè ſancti conatus tanti Archipræſulis, & Cleri inprimis reformandi ferventiſſimum ſtudium, nec dubium ejus actiones obſervanti, iñortale ab ipſo, Toti Bohemiæ Regno, reliquendum Gloriæ & meritorum incomparabilium, juxta nomen ſuum & profeſſionis ſanctitatẽ monimentum. Curat, alia inter, ſacrã & Eccleſiaſticã Regni Bohemici componi, & prolixius deſcribi Hiſtoriam, nec minus quam antea rerũ Monaſticarum ſatagit, ex cujus & litteris & factis omnibus, ſolidè Benedictinus ſe prodit Spiritus, piè ac ſollicitè Patrum noſtrorum æmulus, qui Cathedras Pontificales Germaniæ omnes egregijs demeruere immortaliter meritis, conſecrarunt Vitæ ſanctitate.

Jta claudere conſtituimus, ſed quia typi dilatio ad octuageſimũ uſque annum nonnullos interea, laudum ſuarũ impatientiſsimos, patientiores injuriarum, Archiparenti ſuo in cœlis adjunxit, paucula ſparſim collecta ſuperioribus etiam annis ſubnectamus.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. LXV.
Sancti Patris Benedicti. M. C. LXXXXV.

Julius Odeſcalcus.

EFFulget ſingulare Ordinis noſtri ſydus, & ornamentum, eóque magis obſervandum & celebrandum, quo propiore etiam ſanguinis relatione ſummo Chriſtiani Orbis culmini contiguum. Julius nimirum Odeſcalchus SS. Domini Noſtri, & communis Eccleſiæ paſtoris Jnnocentij eo nomine undecimi frater germanus, *BENEDICTI* autem Patris in ſuis filijs tanto Patre, ut illo fratre digniſsimus, in quo primus, pro quo tot votis quotidie *DEUM* exoramus, excitatus eſt Spiritus: Hic in Monaſterio S. Petri Jngeſſati Mediolanenſi Congregationis Caſinenſis, Monachum profeſſus, profeſſionis ſuæ feriò expenſâ obligatione, Vota ſua Domino reddere, tantopere cordi habuit, ut vel tantillum torporis ſive remiſsionis admittere, quàm perniitioſiſsimum, indigniſsimumq; æſtimaret, adeóque ad amuſsim Sanctiſsimæ Regulæ obedientiã ſuam, paupertatem, & caſtitatẽ Angelica etiam puritate metiretur, cætera quoque præcepta Regulæ, tanquam revera Divini Spiritus dictata ſuma veneratione & devotione exciperet, maximaque cum animi conſolatione explere in horas & momenta ſingula ſatageret; inde aſſequutus, ut quæ alijs tædioſa, & difficilia viderentur, ipſe ſuma cum voluptate exerceret, & *DEO* ſanctiſsimóque parenti ſuo per omnia placere geſtiens magnis à Numine favoribus & gratijs cumulatus, ad ſublimiora quotidie conſcenderet, cœlóq;, ac cœlitibus ſe commendaret, atque inde Sanctorum illuſtratus ſplendoribus exemplo alijs eſſet, ſuma juxta animi præditus demiſſione, ita ut omnibus viliorem ſe crederet, & contemptu digniſsimum exiſtimaret. Fuit in Choro aſsiduus, contemplationis ſtudio totus in DEUM abreptus, Otij hoſtis juratiſſimus, ſacri ſilentij obſervantiſſimus, temperantiæ obſervãtiſſimus, carnis propriæ oſor acerrimus, & quanto magis omnis expers ambitionis, tanto dignior omni promotione habitus, invitus admodum Monaſterio extractus eſt, & Novarienſis in Jnſubria creatus Epiſcopus, longè altiore promotione digniſſimus, in iſta protinus ita ſe habuit, ut admirationi & venerationi omnibus eſſet, perfectè in ſe exprimens, quæcunque in Epiſcopo Apoſtolus deſideraſſet, imo ipſe Apoſtolum agens verè à DEO miſſum Novarienſium paſtorem, exemplo non minus quàm verbo univerſos non tã perdentem quàm rapientem, ita ut Novaria

Frater S. D. N. Innocentij XI.

ria quaſi Nova, & revera tanto Pontifice fortunata & glorioſa redderetur. Profecit eo in honore tanta animi demiſſione, ut in uſum omnium pauperum cederet, omnibus inſerviret & inſervire geſtiret, verè mirabile noſtra ætate exemplar veri Epiſcopi, & in ſe redhibiti BENEDICTI REDIVIVI.

IESU CHRISTI ANNUS M.DC.LXVI.
Sancti Patris Benedicti. M.C.LXXXVI.

PErcellit Italiam & Europam univerſam in tanta temporum obſcuritate, veniens è Cœlo cœleſti lumine fulgidiſſima Regum Regis dono memorabili in pignus ſingularis gratiæ Sponſæ in terris noviter electæ Gemma planè incomparabilis, ſive monile omnia Regum & Cæſarum donaria longè exſuperans. Tali dignatus eſt dono ſumma *DEI* Majeſtas Virginem Benedictinam in oculis ſuis abjectiſſimam Venerabilem Mariam Joannam Bonhomiam Abbatiſſam lectiſſimam, cujus collo torquē item auro cœleſti fulgidum & admirandum injecit, & huic appenſum monile tam pretioſum tam evidenti dilectionis ſigno amorem ſuũ in facie præcipitis in extremum exitiũ Orbis conteſtatus, ut nemo ſatis ſive dignitatē ſponſæ hujus, ſive dignationē Numinis admiretur, facilè autem æſtimet, quantis juxta hanc gratijs præverterit, tantam tamque ſingularē ſuæ benevolentiæ atteſtationem. Fuit gemma hæc, vivaciſſimæ Virtutis, & Divino quaſi animata Spiritu, intima etiã animi penetrans ſenſa, ita ut ſi vel leviſſimo quovis peccatillo, ſive negligentia remiſſior tantæ ſponſæ dilectio intepeſceret, gemma illico intima cordis proderet, & caligine quadã miro modo inductâ Joannam tantoperè deterreret, ut ſponſi delicatiſſimi diſplicentiam haud obſcurè adverteret, móxq; pœnitendo & quantulumcunq; offendiſſet, tantoperè deplangeret, ut penè tota contabeſceret, ac per Confeſſionē & Satisfactionem inexplicabili animi contritione, demiſſione & deprecatione ſupplex ſponſo ſuo, veniã & remiſſionem exoraret, donec ſplendor ille Divinus monili redderetur. Quæ res quàm cautam deinceps Joannam reddiderit, quantopere amorem, devotionem, perfectioníſque ſtudium exacuerit, quantum vires exeruerit, ominari facilius eſt quàm exprimere. Cujus ob hoc ipſum in omni Virtutũ genere tantùs progreſſus fuit, ut miraculum ſanè poſtremæ ætatis hujus eſſet, ſponſo nõ minus in ipſa excolenda ſatagente, quàm ipsâ ad ſummum ejus benè placitũ ſeſe adaptante, ejuſq; arbitrio ſubijciente. *Ex vita eiuſd. diverſis locis excuſa.*

V. Maria Joanna Bonhomi Cœleſti donatur monili.

IESU CHRISTI ANNUS M.DC.LXVII.
Sancti Patris Benedicti. M.C.LXXXVII.

INvaleſcenti nimium inexplicabiliter infanda & execranda maleficorum, *DEUM* Ipſum ſalutemque ſuam ejurantium, totóſque cacodœmoni ſe conſecrantium, Euchariſtici inprimis Sacramenti hoſtium, conjuratiſſima multitudine, quin & pejore his ipſis veneficis ſub pietatis & miſericordiæ prætextu Patrocinantium ſectæ obnititur pro virili ampliſſima & ſanctiſſima Congregatio Monialiũ Ordinis noſtri à Venerabili Sacramento Cognominata, dieſque ac noctēs, hora nunquam interrupta *DEI* miſericordiam ardentiſsimis precibus exorat pro tantis injurijs non tantum indignè ſumentium & blaſphemantium, ſed vel maximè, pluſquam diabolico auſu tantũ Sacramentum in terrã abijcientiũ, in Choreas diabolicas trahentiũ, pedibus tanto Numini inſultantiũ, in ſtercora, urinam, flammas inijcientium, conſpuentiũ, transfigentiũ, lacerantium, & talia facinora impunè tolerantiũ, imò impunè tolerari ſub ſpecie pietatis, ne cum maleficis innocentes comprehendantur, contendentium; quaſi vero ſolis delationibus fides adhibenda eſſet, & tot latrociniorum rei manifeſto in flagitio deprehenſi trahi ad ſuppliciũ non deberent, ne fortè innocentes in participium tanti ſceleris traherent; quaſi verò non conſtaret, delationes ſolas merito ſuſpectas ab illuſionibus diaboli eſſe, qui ſe non ſolum conſueverit in Angelum lucis transformare, quin & ſæpe Chriſti ipſius imaginē præſeferre, adeoque non in apparitionem ſimulatæ centies millies perſonæ innocentis, ſed in ſolum deprehenſum flagitiũ & maleficium, ſolidiſſimè inquirendum, eſſe. Pro tantis, inquam, injurijs, *DEO* ipſi illatis, & humano generi, imo pecoribus & frugibus intentatis, avertendis & evertendis, placandaque juſtiſsima Numinis ira inceſſanter ſuſpirijs, lachrymis, precibus, aſsidua te-

Congregatio à Ven. Sacramento.

nuium

nuium corpuſculorum maceratione & caſtigatione ſeſe Numini mactat & ſacrificat Jnſtitutio & Congregatio præfata, & ut ſperandum, tantum denique proficiet, ut comuni Catholicorũ Principum conſenſu, in execrabiliorẽ omnium Hæreſum ab ipſis Eccleſiæ exordijs peſtilentiſsimã luem ſolidior abſque ullo periculo innocentiũ & inquiſitio inſtituatur & executio, ne infinita & iñumerabilis innocentiſsimorũ liberorũ multitudo, ex pacto cũ Cacodœmone inito in ejuſdẽ ſceleris tracta exitiũ uſque & uſque idem in alios propagando, vel quos ſibi adjungere deſperant, inexplicabili tormentorum ſævitie excrucient, ſive prorſus immaniſsimè è medio tollant, omnemque & cœli & terræ benedictionem ſuis maleficijs avertant. quarum calamitatum omniũ promotores præcipui ſunt, qui Jnquiſitioni Legitimæ & cautæ, ſive reſpectu ſuorum, vel metu ſumptuum, contra tam expreſſum *DEI* ipſius mandatum: *Maleficũ non patieris vivere*, Maleficis contra Numen ipſum, & tantas *DEI*, & univerſi humani generis injurias patrocinantur, ut mirum omnino ſit, non illico è cœlis fulminari, quibus cùm Juſtitiæ adminiſtrandæ incumbat cura, non vereantur in tam manifeſto mortalium periculo in tollenda tam peſtilenti ſibi totique humano generi lue, & *DEI* juratiſsimis hoſtibus communi conſilio exſcindendis; cùm ad hoc ipſum tam expreſſo *DEI* mandato teneantur, & corã hoc ipſo tot centenorum millium ſeductorum & deinceps ſeducendorũ rei de facto habeantur, ùtiq; pertinente ad ſe flagitio etiã poſt mortẽ ſuã ad uſque finẽ ſæculi in parem damnationem trahendorum. Ut proinde tantò plus debeat afflictiſſima Chriſtiani Orbis neceſsitas tã piè affectis erga Venerabile Sacramentum ejuſque deprecandis injurijs, quantò reſentire magis optimus quiſque debet, adeo infanda & deteſtanda ab ullo Chriſtiano diſsimulari, imo diſsimulando promoveri.

REDIVIVUS proinde in his Benedictinis Virginibus Priſcus ille Maleficorum triumphator Magnus Pater BENEDICTUS, per ſeipſum etiã hodie adverſum maleficos rem fortiter agit, innumerabilia paſsim recentiſsimis & prodigioſiſsimis beneficijs maleficia conceſsâ ſibi ſingulari à Numine poteſtate tollit, ita ut vel ſola certis ſignatâ characteribus Benedictio, & chartis impreſſa, arboribus appenſa, ædibus, agris, vineis inſerta, jumentis in pabulo præbita, ingentia prorſus mala averterit, pecora curaverit, fruges & fructus conſervaverit; uti oculatiſsimorum religioſiſsimorumque virorum oculatorum teſtium fide edocti ſumus: & verò etiam quotidie experimur; ut Thaumaturgum hunc tantis & quotidianis miraculis REDIVIVUM ſe comprobantis nunquam ſatis miremur & deprædicemus; & verè BENEDICTUM à tanta Benedicendi gratia & virtute Benedictionis in omni neceſsitate, & vel maximè contra tot maleficorum conjurata odia, & cacodœmonum tentamenta devotiſsimè exoremus, tantiq; Patris Benedictioni & tutelæ, nos ipſos, agros, vineas, ædes, cellaria promptuaria omnia noſtra quàm devotiſsimè commendemus, & vel maximè tot innocentium parvulorum, à tot hoſtiũ ſaluti animæ & corporis inſidiantium, technis, perſuaſionibus, & inſidijs innumerabilibus cautũ miſericorditer velimus, Tanto tamque benefico Patri ejuſque protectioni, in genere & ſpecie eoſdem committendo, ut à tantæ ſeductionis & maledictionis periculis præmuniantur, & eximantur.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.LXVIII.
S. P. N. Benedicti. M.C. LXXXVIII.

INtercepit medios rerum maximarũ, æterniſq; laudibus digniſſimarũ conatus mors præmatura Reverendiſſimi & Celſiſſimi Principis ac Domini Domini Matthæi Ferdinandi Archiepiſcopi Pragenſis meritiſſimi, Prælati omnibus numeris abſolutiſſimi, viri cujus uti electione lætificatus eſt Ordo Benedictinus univerſus, ita extinctione merito ingemens luxit. Certè magnum illum Anteceſſorẽ ſuum S. Adalbertum ut ſingularem ſibi Tutelarem elegit, ita per omnia ſibi imitandum cenſuit, omnique animi adniſu ad reformandam ſuam Archidiœceſim incubuit, non tã reditibus copioſis, quàm lucris intentus animarum, pro quarũ ſalute ſe totum impendere & expendere geſtiebat. Pontificem indutus, Monachum nunquam exuit, ſed tanto ferventior in perfectionis ſtudio fuit, eâ *Matthæus Ferdinandus Archiepiſcopus Pragenſis.*

vitæ & animi puritate, ut ad primævos Ordinis fructus reſpiceret, & quæ ſanctiſſimi quivis ex Ordine aſſumpti Pontifices in ſe ſuſceperant, haud impari zelo ac fervore aggrederetur, Monachicarum Regularum, frugalitatis, & demiſſionis ubivis memor, nihil ut in ipſo, quod mundi ſpiraret genium, appareret. Jllud fixiſſimum in animo habuit, quod & mihi inſinuare dignatus eſt, allaboraturum ſe pro virili eſſe, ne priſcis electis ex Ordine Epiſcopis indignior haberetur, & ſi cederet vitæ gratia, conatu tamen quanto poſſet induſtriam ſuam comprobaret. Hæc ex ſumma animi demiſſione, quam ſexcentis ſignis prodidit, firmiſſimo per hanc jacto Virtutum omnium fundamento. Nec dubiũ tam ſynceræ mentis candorem Numen reſpexiſſe, tamq; ſanctam Archipræſulis hujus intentionẽ, pro ipſa executione operis acceptaſſe, & quaſi emeritum ad præmia vocaſſe, cum adeo præmaturè tantis ipſum laboribus præriperet haud impare tamen Martyrum patientiâ, ut hâc quoque ipsâ Tutelari ſuo & Regni Divo Adalberto propior accederet, prius donaret. Accidit infelici chyrurgi manu, ut phlebotomia minus ſuccederet, & vena vel penitus diſſecta, vel gravius læſa, brachiũ nimioperè intumeſceret, ex quo dolores prorſum intolerabiles & irremediabiles ſucceſſere, in quibus patientiſſimè tolerandis ad mortem uſque ſui ipſius victor extitit; donec victricia in cœlis præmia mereretur: Reliquit Ordini mœrorẽ magnum, nec minorem tamen gloriam, inter ſpectatiora ejus ſydera obſcuriſſimâ hâc ætate numerandus.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. LXIX.
S. P. N. Benedicti. M. C. LXXXIX.

COelum ipſum recreat Redivivi in ampliſſimo Galliarum Regno, & vicinis Regno provincijs, Burgundia & Lotharingia, miraculum, tot ſacrarum Amazonum non minus quàm virorum, de carne, mundo, & diabolo adeo glorioſè triumphantiũ, cujuſmodi non pauca paulo antè, ſed jam cœlo receptorum retulimus, multo autem plura ſuperſtitum referre poſſemus, ſancto autem rubori eorumdẽ parcimus, & Dei gratiam in illorum glorioſiſſimis pugnis veneramur, gloriam deprædicamus. Et revera Mons Martyrum, Vallis Gratiarum, ſuo digniſſima nomine Monaſteria Pariſios ſupra omnem aliam Majeſtatis Regiæ Urbis amplitudinem, populorum frequentiam, Palatiorum magnificentiã valorem ſuum Numini ipſi commendarunt, ut nihil de Sanctorum Vitoni & Hydulphi, nihil de S. Mauri ampliſſimis Congregationibus, nihil de Calvarienſibus, nihil de Venerabilis Sacramenti monialiũ ampliſſimis cætibus; nihil de Pœnitentiariarũ aliarumq; monialiũ prodigioſis planè exemplis memoremus, ut ad me indubitatæ fidei, minimè teſtis ambitioſus, nedũ temerarius, confidentius & ſyncerius ſcriberet: *haud florentiore in ſtatu Gallias Magnũ illũ Admirabilis Patris & Patriarchæ BENEDICTI diſcipulum Divum Maurum ad ſupera raptum reliquiſſe, quàm hodie cœlo deſcendens, Viſitationemque inſtituens, idem Ordinis Sanctiſſimus Inſtitutor ſit reperturus:* Regijs tenellulis puellulis, vix minora Magno Antonio tentantibus, imo ſi per Superiores liceat, præſtantibus, ut merito omnes evaneſcant excuſationes in peccatis, temporibus noſtris tanti rigoris Regulas non quadrare cum Dictatoris Regularũ unici ſimul vires optumæ debilium voluntati largientis non attendunt; ſed tepidis ſuis, imo nullis conatibus omnia metiuntur, atque utinam, teſte Numine apud Venerabilem Annam de Bois, non mentiantur.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. LXX.
S. P. N. Bedediçti. M. C. XC.

REdivivi in ſe Patris Benedicti, filiam quàm ſimillimã Sponſam ſingulari torquis aurei & monilis incomparabilis pignore obligatã, hoc anno ad nuptias rapit Agni immaculati effuſum in terras cœlum, & Virginum ſponſo ſiſtit Venerabilem Mariam Joannam Bonhomiam, Virginum ſuæ ætatis miraculum, Sydus Jtaliæ, imò Ordinis Benedictini univerſi longè illuſtriſſimum, quod ipſe bonorum omnium auctor & opifex ad limã exquiſitiſſimæ ſuæ voluntatis ita elimavit, ut digniſſimũ diademate ſuo effecerit, haud minus ſplendidè gemmâ illâ, quam dono Virgini dederat, expolitum, nec minore ſplendore fulgidum: Talis Joanna noſtra *Ven. Maria Joanna de Bonhomi.*

fuit

fuit, qualē, qui elegerat, ut æternū placeret, ſibi ipſe finxit, ipſus compoſuit, ipſus excoluit & exornavit, & in ipſa magnificus videri etiam à nobis voluit, ne quod olim poterat, etiam hodie non poſſe dubitaremus, in cujus gratiæ ornatu ipſi etiam Cœlites recrearentur, uti in ejus aſſumptione lætati ſunt & tantos ipſi favores, tanti ſponſi amores gratulati, ut facilè de Jpſius BENEDICTI Patris gratulatione ominemur, imò omnes veri ejus filij, & ipſi & nobis gratulemur de Patrona tanta, apud Omnipotentem tantum prævalente auctoritate & gratia, ejus exemplo docti, quantum etiam hodie poſſit Regulæ ſanctæ exactius ſtudium, & perfectior Voluntatis propriæ extinctio, quæ Crucifixo amori ita Joannā ſponſo copulavit, ut una cum ipſo configeret, ut ſacris etiam ſtigmatibus, uti Seraphicus ille Franciſcus, prodigioſiſſimis ſummæ dignitatis & amoris ſignis toti mundo, cœliſq; ipſis ſummè æſtimandis notaretur, & inſigniretur. Ut jam non minus in ſua effigie tantis inſignita ſignaculis, diffidentibus propriæ fragilitati, & in præceptis Regulæ, fingentibus laborem in præcepto, cum Apoſtolo ingerat: *De cætero nemo mihi moleſtus ſit, Ego enim ſtigmata Domini IESU in corpore meo porto.* Et: *Gratia Domini noſtri IESU Chriſti, cum Spiritu Veſtro, fratres*: Si tamen Spiritu, & non potius ſecundum carnem vivatis.

Altera Tereſia. Mariam Joannam, viri doctiſſimi, ijdemq; Religioſiſſimi, haud quidquā minus gratiâ valuiſſe apud Divinam Majeſtatem, quàm valuerit magna illa Tereſia, & Senenſis Catharina, pro certo habent, & revera tanta ſunt, quæ in ipſam contulit omnipotens, ut nulla ſatis admiratura poſteritas ſit, nec ullâ ſatis ſeu linguâ ſeu pennâ exprimi poſſint. Fuit à teneris unguiculis miris illuſtrata viſionibus, miraculis glorioſa, & Spiritu Prophetico donata, tantis tantos juxta favores tentationibus & tribulationibus excocta, ut nemo non vel ſolum exaudiens exhorreſcat, quin & patienti Chriſto Sponſo ſuo non ſolum, ut diximus in Cruce confixa, ſed per omnia totius ſacræ paſſionis ſupplicia compaſſa, flagellata, ſpinis coronata, confuſa, contuſa, ut Archimartyrem jure deprædices, Regi Martyrum ita conformatam, ut nil niſi ſola *Verè Chriſto compaſſa.* Numinis gratia, vitam tanta inter tormenta roboraret: quæ tanta ejus patientia meruit, ut ſolenni prorſus Sponſaliū feſtivitate Sponſam ſibi Virginum Sponſus copularet, frequentiſſimum inter teſtium ſummæ auctoritatis numerum, ſponſum advenientem comitantium, tantóque actui præſentiū 12. Patriarcharum & Prophetarum, 12. item Apoſtolorum, totidem Martyrum, totidemque Confeſſorum ac Virginum, Jpſâ quoque Virginum Virgine Matre ſua, applaudentium & congratulantium univerſorum. *Diſpenſatio mirifica.* Certè Joanna hæc, tantum Divinæ in ſe operantis gratiæ, & charitatis miraculum fuit, quod non uni ſolum huic obſcuriſſimo ſæculo, in exemplum Sole omni illuſtrius Divinæ in ſuos benevolentiæ charitatis, & largitatis inexplicabilis, ſed pluribus ſæculis ſuffeciſſet, huic autem poſtremo in ſingulariſſimnm Benedictini Ordinis excitamentum proviſum, deſtinatū & conceſſum, quod ipſum animadvertens invidentæ primus author Cacodæmon, nullis non artibus impedire conatus eſt, ut tam luculenta Divinæ gratiæ argumenta in ſcripta, & publicum proferri impediret, adeóque prodigioſū BENEDICTI in Joanna filia verè REDIVIVI ab tanto exemplo fructus nequitioſiſſimè interciperet, etſi frendente ipſo, omnes ejuſdē aſtus & fraudulentia, ſuma cum ipſius confuſione proderentur, atque ex his ipſis tanto magis Veritas eluceſceret, & fervor imitandæ tantæ Virginis accenderetur. Prodijt Vita Sponſæ hujus lectiſſima ipſo Operis hujus jam finiti anno 1679. ita ut quæ cuíque debebantur anno, prodigioſiſſima prorſus Divinæ gratiæ in Joanna miracula inſerere nequiverimus, quæ ſingula omnem etiam ſenſum reſuſcitare extinctorum potuiſſent ac debuiſſent.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.LXXI.
S. P. N. Benedicti. M.CXCI.

SOlus pro multis ſufficiens in exemplar BENEDICTI REDIVIVI annis, imo pro ſæculo integro Eminentiſſimus S. R. E. Cardinalis, Fuldenſis & Campidonenſis Princeps & Abbas Bernardus Guſtavus Badenſis Marchio Sereniſſimus Auſtriadum Regum & Cæſarum multo nomine & Sanguinis jure conſanguineus, totum volumen elogi- *Bernardus Marchio Badenſis.*

orum

orum mereretur; qui non ſine ſingulari Numinis gratia mirabili ſanè vocatione ad gremium Sanctæ Matris Eccleſiæ, paulo poſt ad ſacra Magni Monachorũ Archiducis Benedicti caſtra & ſigna vocatus, ea Divinæ inſpirationis ſigna in Cænobio primùm Rhenovienſi edidit, quaſi ab ipſomet Magno Patriarchâ inſtitutus, explere ipſa Magiſterij non rudimenta, ſed complementa conaretur. Et revera incipiens proficientium non ſolùm, ſed perfectorum ſuo exemplo Magiſter quaſi & Doctor extitit, cũ tantus Princeps ipſa ſua animi demiſſione omniũ intuentium animos percelleret, ſuaque ad exercitia quævis Religioſa promptitudinẽ conſuetudinũque & Ordinis & Monaſterij accomodatione neminem non magis accenderet, tanta cum omnibus familiaritate, quaſi connatus iiſdẽ frater & ſanguine & profeſſione eſſet. Jmo ſimpliciorũ quorumvis Religioſorum ſummoperè delectatus conſuetudine, verè ſimplex in oculis ſuis factus, cum tamen excelſo eſſet animo, & inſigni præditus prudentia, verè columbinã jungens ſimplicitatem prudentiæ ſerpentinæ. Hinc nihil ſe duxit indignum, ſimpliciſſima contentus veſte, paupertatẽ, quam profeſſus erat, in purpura æque cardinalitia, quam dum ſimplicem ageret Cænobitam ſedulo conſectatus in lectulo non minus, quam menſa, omnẽ ſplendorem fugiens, in ipſis quoque verbis, & moribus humillimorum exempla imitatus. Memorabile ſanè illud cum manicas veſtis attritas refici fragmentis ſcapularis curaret tantus Princeps, & ſic conſutus apparere in conſpectu ſuæ Aulæ majorum, dignum Monacho, etſi Principe & quidem eminentiſſimo, cenſeret, qui Chriſti juxta humilitatẽ ſectaretur. Fuit mira præditus animi lenitate, ſolertiſſimus Religioſæ diſciplinæ obſervator, & cùm Abbas electus eſſet, promotor; lectionis ſacræ ſtudioſiſſimus, vir verè Contemplativus, contemplationis ſtudio addictiſſimus, nullius tantopere ſatagens negotij quàm quomodo Spiritus cui S. Pater Benedictus ſervivit, in creditis ſibi Monaſterijs, ſed & in toto Ordine excitaretur; ſuo exemplo omnibus prælucens, ut nihil revera in ipſo Abbatialis & verè Paterni muneris poſſet deſiderari. Talis omnino qui omnium Monaſteriorũ Antiſtitibus animũ addere & calcar poſſet, ad omnes excuſationes diſciplinæ acuratius promovendæ & huc uſq; minus promotæ jugulandas, cùm ipſe tantus Princeps ſe ipſo aggrederetur & exerceret, quæcunque ab alijs exigebat; ut planè nulla valeret excuſatio, cùm talis ac tantus in ſe ſuſciperet, quæ minoris notæ triarij ſibi obſervatu difficilia quererentur & ſæpius recuſare non erubeſcerent.

ANNUS CHRISTI M. DC. LXXIII. S. P. N. Benedicti. M.CXCIII.

ITerum Redivivi vigoris, fervoris, & ſplendoris filiã Redivivus in ſuis filijs & filiabus Magnus Pater & Patriarcha Benedictus, Virginum ſponſo in cœlis adjungit, decimo ſexto Novembris ex mortalitate hâc ad feliciſſimam immortalitatẽ translatam Venerabilem Aureliam Franchi Monialẽ Ordinis ſui in Monaſterio Brixienſi Sanctorum Coſmæ & Damiani, admirabili ſanctioris vitæ opinione celebratiſſimam, quam & mirabilis Deus in Sanctis ſuis haud mediocribus ſingularis ſui affectus argumentis & ſignis, obſcuriſſimæ huic ætati noſtræ comendare viſus eſt ad æternã omnipotentiæ ſuæ gloriã celebrandã, quam etiã in diverſis, Hiſpaniarũ, Galliarum, Jtaliæ, & Germaniæ Ordinis Congregationibus ſingulari Regularis obſervantiæ promotione promovere non deſinet, paulo poſt totum Ordinẽ reſtituturus primævo flori, & fervori videatur. Certè, revocatus ad amuſſim ſanctiſſimæ Regulæ Fulienſium rigor facilitatem Regulæ ex integro obſervandæ prudentium omnium, & ſecundùm Spiritum ſapientium corda haud leviter movet, ut nemo non, qui gratiæ Dei in ipſis adeo potenter operantis magnalia intuetur, intrinſecus moveatur, & ſpem concipiat maximã Ordinis paulopoſt ad primævum vigorem, virorem, florem & fructus revocandi. Cujus tantæ ſuæ & mirificæ operationis promiſſionẽ haud obſcurã ipſimet Benedicto Patri primarijſque Antiquorũ Ordinum Fundatoribus Divina Bonitas, teſte Venerabili Anna de Bois Abbatiſſa Brigitina, fecit, ut nemini dubium eſſe deberet, etiã juratos ſanctæ Reformationis hoſtes, aut mirabiliter ad meliorẽ ſenſum vertendos, aut rigi-

Ven. Aurelia Franchi.

Promiſſio Divina.

rigidam Dei manum certo certius experturos.

Vivorum verecundiæ parcitur. Sed relictis, qui ſuperſtites etiamnum humanis ſubjecti ſunt caſibus, finē Operi recentiſſimis exemplis, mundi calamitatibus exemptorum faciamus.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. LXXVII.
S. P. N. Benedicti. M. C. XCVII.

REDIVIVI in filijs ſuis Beatiſſimi Patris BENEDICTI gloriam & plauſus ad præmia laborum hoc anno die decima quarta Januarij vocatus, haud minimum auget Reverendiſſimus Dominus Andreas Zambleccius *Ven. Andreas Zambleccius.* Abbas Andreovienſis, qui in frigidiſſima cæteroquin regione Minoris Poloniæ Divinæ charitatis ignibus ſuccenſiſſimus, multos calore ſuo fovit mirificè atque animavit. Js miris Virtutum ſplendoribus emicuit, ita ut intuentes omnes magnam verteret in admirationem. Fuit vir planè Angelicus, *Vir Angelicus.* carnis propriæ hoſtis juratus, aſſiduus in Dei laudibus, ſancta intentione & contemplatione cœlo ſemper affixus, diſciplinæ Regularis promotor ſtrenuus, ob elucentē ex eo evidentiſſimis ſignis gratiam egregiæ ſanctitatis opinione celeber, ſummaque in veneratione habitus. Hæc ex relatione oculatorum, & ſpectatæ fidei teſtium corā Epiſcopo facta, & Caſimiro Vincentio. *Teſtes vitæ oculati.*

Redivivus hoc ipſo etiā anno Benedictus in Rediviva, & ingenti prorſus miraculorū multitudine & magnitudine comprobata ſanctiſſima illa Regij generis Virgine, Diva Roſalia. Hæc *S. Roſalia Rediviva.* Panhormitanæ Urbis, imo Siciliæ univerſæ immortalis gloria, Monaſterij quondā de la Speranza Monialis Benedictina admirandis & innumeris prodigijs uſque hodie à Numine commendatiſſima, hoc ipſo anno, non *Monialis Benedictina.* Jtaliam ſolùm univerſam, ſed totum Chriſtianum Orbem immortali merito demeruit, cùm propugnaculum illud inexpugnabile Jtaliæ Melitenſem Jnſulam, peſtilenti lue graviter, imò deſperatè periclitantem, demiſsiſſimis precibus, & gemitibus cœlo devocata prodigioſiſſimè eripuit, totā Europâ merito tantæ Virgini plauſum dante, cùm jam Draco ille Orientalis ſpe quaſi indubitatâ, bolū tantopere ſibi conducibilem devoraſſet, contremiſcente ad exitium & periculum adeo vicinum Jtaliā, & de tanto tantæ Protectricis beneficio plurimum ſibi gratulante. Fuit Roſalia pridem innumeris ejuſmodi prodigijs, & peſtilentis maximè luis profligatione celebrata, & Viennæ etiam noſtra ætate Auſtriacarum Urbium Metropoli plurimum comēndata, cujus tamen fortè minus memores acceptæ gratiæ cives, neglecti cultus hodie ſatis ſeriò admoneri videntur, cujus *Vienna Contagio.* utinam neglectus hodie, etſi ſero pœniteat, tantamque denuo ſibi Tutelarem concilient, ne Solis ſui Auguſtiſſimi Leopoldi Cæſaris ſplendoribus & calore omnis abundantiæ prægnantiſſimo diutius deſtituantur. Habet Roſalia ſui nominis & Benedictini Ordinis ampliſſimā plurium Cænobiorum in Sicilia Congregationem, quæ ad differentiam ſingularis ſui Ordinis familiæ, cruce candidâ ſcapulari nigro aſſutâ inſignitur, & ob tantæ Tutelaris reverentiam peculiari in honore habetur & digna eſt, ut habeatur. Vitā *Vita & Monachatus.* ejuſdē, Monachatum & prodigia, non uno conſcripſit Volumine R.P.D. Tornamira noſter. & aſſerit etiam Monachatum Benedictinum Urbanus VIII. in Bulla anni 1634. monialibus ejuſdem Benedictini Ordinis ſub nomine S. Roſaliæ expedita, quarum præcipuū Monaſterium, S. Roſaliæ dictum, Panhormi viſitur, & magnâ fidelium devotione frequentatur.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. LXXVIII.
S. P. N. Benedicti. M. CXCVIII.

EXtinguitur magnum revera Germaniæ & Ordinis noſtri Sydus Cardinalitij Ordinis decus Eminentiſſimus S. R. E Cardinalis Bernardus Guſtavus Sereniſſimus Marchio Badenſis *Moritur Cardinalis Badenſis.* Leopoldi Auguſtiſſimi Cæſaris, vetuſtiſſimo & noviſſimo ſanguinis jure conſanguineus lectiſſimus, Redivivi in ſeipſo Patris ſui BENEDICTI filius, Abbas Fuldenſis, & Campidonenſis meritiſſimus, ipſo hoc anno Feſto Protomartyris Stephani ad coronam & præmia, uti nulli dubitamus, vocatus, haud impar tolerantia Martyribus, cum ſolemni profeſſione Romanæ Fidei factâ, prioris ſectæ aſſeclis, ſuiſque & fratribus & cognatis factus odioſiſſimus, ſcommata, injurias, exprobationes, haud aliter atque imbrem lapidum patientiſſimè non ſolum, ſed pleniſſimo

cordis

cordis plauſu excepit, quin & Apoſtolico Zelo, pro hoſtibus juratis DEUM ſedulè orans, plurimumque laborans, & ſudans pro converſione eorumdem apud Divinum Numen quàm enixiſſimè inſtitit, quin & pro Zelo promovendi rigoris Monaſtici, pro commendanda ſuo exemplo paupertatis & frugalitatis ſtudio multa pertulit, & contemni etiam à magnis, pro inſigni ſua animi demiſſione & modeſtia æquiſſimo animo ſuſtinuit. Jta ut non ſine ſingulari Numinis diſpoſitione, & meritorum comprobatione in Feſto Sancti Stephani, ex hoc mundo translatus videatur.

Ejus patientia.

Uti autem patientiſſimus injuriarum fuit, & contumeliarum, ita laudis & honoris impatientiſſimus, uti non uno, ſed pluribus argumentis nobis conſtitit, dũ edoctus, me hoc ipſum Opus Jpſi inſcribere ſtatuiſſe, gratioſiſſimè ſuis me conveniens litteris laudes omnes ſollicitè eſt deprecatus rogans quàm demiſiſſimè, ubicunq; mentionem Ejuſdẽ facturus eſſem, prius communicarem; ſpopondi, curaturum me, ne quovis modo offenderetur. Jdq; impedimento fuit, quo minus in vitam & laudes Ejus acuratius inquirerem, quæ revera Volumen ſingulare, & quidem benè magnum mererentur.

Jmpatiens Laudum.

Dignus magno volumine.

JESU CHRISTI ANNUS. M..DC.LXXIX.
S. P. N. Benedicti. M.CXCIX.

Rediviva cum maxima Virtutum operatione & beneficiorum exhibitione Magna illa & Mirabilis Gertruda Saxonica, admirandis prorſus elogijs, ab ipſo Virginum Sponſo, Virginis celebrata filio, effervescente non minus per Hiſpanias, quàm Gallias, & patriam Germaniã ejuſdem ſuma Veneratione, & cultu, cum jam ſuperioribus annis Urbani VIII. Succeſſorumque Pontificum animos mirè accendiſſet, hoc denique Anno Jnnocentiũ XI. Pontificem Maximum Sanctiſſimúmque permovit, ut Martyrologio Romano adſcribi vellet, & juberet die 17. Novembris his ipſis formalibus verbis:

S. Gertruda Rediviva.

In Germania Sanctæ GERTRUDIS Virginis Ordinis Sancti BENEDICTI, quæ dono revelationum clara extitit.

Martyrologio inſerenda.

Jta typis Romanæ Cameræ. Sacra Rituum Congregatio ad relationem Eminentiſſimi & Reverendiſſimi Domini Cardinalis Columnæ Jnſtante P. Mag. Fr. Jldephonſo de Mier Procuratore Gen. Congregationis Hiſpaniarũ ejuſdem Ordinis cenſuit ſupradictum Elogium, ut jacet, S. GERTRUDIS, cujus feſtum celebratur die 17. Novembris ex Decreto ejuſdem ſacræ Congregationis habitæ die 17. Junij 1673. apponendum, & deſcribendum eſſe in Martyrologio Romano, & ita decrevit die 21. Januarij. 1679.

Celebratur hoc Feſtum incredibili animi fervore in Hiſpanijs, & Gallijs, Congregationibus Vallisoletana, Sancti Mauri, itemque SS. Vitoni, & Hydulphi, plurimis ſacris altaribus in peculiarem Ejuſdem honorem ſplendidè extructis, cujus feliciſſimæ mortis admirandam prorſus gratiam cum morte luctantibus quotidiana Commemoratione recolentibus plurimum profuturam in agone illo ipſa promiſit, & ſingulare illud beneficium ab amantiſſimo Sponſo promeruit, qui in tantæ Sponſæ ſuæ gratiam, nihil poſſe petentibus denegare ſatis apertè declaravit, dum à Venerabilis Sacramenti refugio ad cor Gertrudis peculiari devotione famulum amiciſſimum remiſit: in Sacramento altaris, ſive corde Gertrudis me invenies. Ut merito de tanta tutelari & ordo univerſus & Germania inprimis patria plurimum ſibi poſſint, & debeant polliceri, & exſpectare.

Feſtum merito celebrandum.

Eodem anno 1679. Mirificum ſane BENEDICTI REDIVIVI exemplar Patri ſuo verè Admirabili in cœlis adjungitur Vinculis carnis die undecima Aprilis abſolutus Reverendiſſimus Dominus Joannes Baptiſta à Brixia Monachus olim, & Decanus Monaſterij ſanctorum Fauſtini & Jovitæ patronorum Brixienſium Congregationis Caſinenſis poſtea Abbas Caſtro Caſinenſis, vir per omnia magnus, & admirabilis omni virtutum maximarum ornatu cultiſſimus, qui poſtea miſſus in Lithuaniam, & Neſviſienſis Abbas creatus, regionibus frigidiſſimis ſuo fervore & ſplendore plurimum profuit, de quo oculatus teſtis Polonus litteris ad me datis, *quem ego*, ſcribit, *cum alijs* præſentibus, *vidi puerum morientem revocaſſe ad vitam.* Jpſum Brixiæ etiamnum degentem religioſiſſimi quivis ut ſanctũ reſpexère, & venerati ſunt, dum quantum-

vide imaginem in capite l...

tum-

tamcunque ipſe latere cuperet, eximio virtutũ fulgore proderetur. Aſſervantur uſque hodie pro ſacrarum reliquiarum theſauro, veſtimenta ejus Brixiæ in profeſſionis ejuſdem Cænobio, in quo, totaque Urbe, & provincia celebris admodum ejus eſt memoria. Cujus vitã & geſta prolixius, & acuratius deſcripta necdum accepimus, & inhiantiùs inſpectamus.

Claudit hunc annum, imo opus hoc Benedicti Redivivi univerſum, & feliciſſimè coronat Congregatio noſtra Anglica, ſive potius Angelica, verè generoſiſſima, & vitæ pro aſſerenda fide catholica, & propaganda, vitæ inquam generoſiſſimè, cũ omni ſanguine prodiga, tribus prodigioſæ generoſitatis alumnis, ac Profeſſionis Apoſtolicæ Heroibus, pro tanta pietate Martyrij laureola donatis, & Archiparenti ſuo Benedicto in perenni gloriâ adjunctis, quorum primus eſt Frater Thomas Pitkerim Laicus ex eorum Numero, quos vulgò Converſos vocamus: Hic poſt capitalem datam ſententiam, in carcere defunctus eſt. Hunc non multo poſt ſequutus eſt R. P. Placidus Adelheim, Reginæ à ſacrificijs, in odium Reginæ, & Unicæ ſalvantis fidei ob celebratum Romano more miſſæ ſacrificium, publicè interfectus. Tertium locum obtinet P. Laurentius Appleton, Catholicæ Religionis odio (etſi conſpirationis in Regem falſiſſimè confictis titulo & ſpecie) extremis ſupplicijs addictus.

Atque utinam Regno huic infandis Hæreſum ſectis, & infamis ad omnem æternitatem Parricidij Regij duplicis, innumerabiliumque cædium reo, innocentiſſimis, & ultroneis pro Regis, & patriæ ſalute profuſi generoſiſſimi ſanguinis oblatio apud optimum numen in holocauſtum proficiat, Deuſque propitiatus gentem olim feliciſſimam, nunc miſerrimã, & mutuis cædibus efferatam, ad Unitatem defertæ pridem, avitæ fidei gratioſiſſimè revocare dignetur. Quorum glorioſa Certamina, innumeros alios, in fidei Conſtantia animarunt, plurimos ad ſaniora conſilia traxerunt, & ſanguis, fumuſque incenſorum Viſcerum, ille terrã beatificans, hic glorioſiſſimo ſuavitatis odore cœlum univerſum recreans, immerito licet Regno innumeris ſectis prægnantiſſimo, ideòque omni Confuſione, & diſcordia, pleniſſimò gratiam conciliare apud Altiſſimum nunquam intermittit.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.LXXX.
S. P. Benedicti. M. C C.

Talia, qualia hucuſque retulimus, & vidimus, & his multo plura, ac majora ad præſentem uſque annum, Jtalia, Gallia, Hiſpania, Anglia, & Aſperrima cœlo Polonia, nec multo moderatior Germania noſtra Benedicti Redivivi protulit exempla, & miracula, cujus poſtremæ quotquot ferè intueberis cænobia, fatearis neceſſe eſt, digna admiratione, adeo exculta non ſolùm ædificijs, ſed viris, non minus religione, quàm eruditione ſpectatiſſimis, pia æmulatione, laudabili concertatione inter ſe contendentibus, utri alteros, cultus divini Magnificentiâ, regulari obſervantiâ, & litterarum, aliorumque ſtudiorum experientiâ, & ſcientiâ antevertant, quo fit, ut à multis ſæculis inter ſe comparata, illa etſi anteriora tempore, multis tamẽ & ſplendoris, & gloriæ titulis poſt ſe relinquant, atque in multis Sanctiſſimus Patriarcha planè Redivivus, in pluribus reviviſcens, & quotidie in magnã adoleſcens gratiam, nemini non appareat, dummodo tam ſanctos, quàm religioſos conatus, tam atrocia, atque diuturna inter Chriſtianos principes bella, non ſiſterent, & interturbarent. Et revera ſi, uti hucuſque, pleroſque prælatorum, & Aſcetarum mortuos, jamque immortales celebravimus, ſuperſtites modo celebrare ſatageremus, excurreret prorſus in immenſum opus, etſi digniſſimum æternitate, Virorum tamen quanto meritis auctiorum, tanto majorum animi demiſſione, oculis, auribus, animo intolerabile, quorum ſanctiſſimo, & reverendiſſimo rubori parcimus, ne quorum benedictionem enixè rogamus, indignationem incurramus: monemus tamẽ, noſtri æmulos ſtudij, & intento in tales digito, clandeſtinè innuimus, facere cum tempore, quod nos inviti prætermittimus, & Numini commendamus, veriti etiam, ne infirmioribus ſcandalo ſimus, & ne blandiri cuipiam, & favorem aucupari videamur. Dum hæc claude-

Germaniæ Cænobiorum ſplendor.

Verè Benedictus Redivivus.

Prælatorum laudes.

Minimè offendendi.

remus, obtulit geſtiens toto effundi corpore plurium toto Regno Apoſtolico labori inſudantium generoſiſſimus ſanguis novam ſcribendi occaſionē, maximè quinq; ejuſdē profeſsionis, & voti Monachorum, in dies & horas ſingulas in carcere extremam ſententiam inhiantiſsimè exſpectantium in Anglia: ingenti autem numero ſuperant ſacri Heroes, & verè voluntarij, non tam pugiles Chriſti, quàm Martyres diverſarum toto orbe Congregationum in BENEDICTI REDIVIVI amplificationem collimantium, longoque Martyrio, jugi corporum mortificatione ſeſe ſponte excruciantium, & Crucifixo JESU ſuo ſeſe configentium, cujuſmodi nemo non miratur in ſanctiſsima, & ampliſſima Congregatione S. Mauri in Gallia, ipſoque verè Regio S. Dionyſij Archiſterio, uti ab oculatis, expertiſsimis, ijſdéq; religioſiſsimis ſummæque auctoritatis teſtibus habemus compertiſsimum. Et quod mirandum magis, prodit ſe tanta Generoſitas, in tenerrimis, etiam Regij, & Ducalis ſanguinis Virgunculis, & in omni genere deliciarum educatis puellis, à Venerabili Sacramento, Calvaria, Pœnitentia, &c. cognominatis; ut hæc audiendo, nedum contuendo, nemo non ſacro affici horrore debeat, & de ſua quoque excitatione, ne dicam reſuſcitatione ſeriò cogitare, & cum Auguſtino in eadem verba erumpere: *Potuerunt iſti & iſtæ, &c.* Quorum certè prodigioſæ penè vitæ in ipſis quoque univerſi Regni, ipſiúſque aulæ Regiæ oculis quotidie exemplis, atq; exercitijs, haud dubitamus excutiendū à tepentibus teporem, à languentibus languorem, & ferventiſſimâ tantorum advocatorum interceſſione, & informatione excitandum Spiritum, cui B. Pater noſter BENEDICTUS ſervivit, ut eodem omnes repleti, ſtudeamus amare quod amavit, & opere exercere, quod docuit.

BENEDICTUS DEUS
JN BENEDICTA ORDINIS MATRE
MATRE VIRGINE, ET BENEDICTO
PATRE IN ÆTERNUM,
Amen.

INDEX

JNDEX SANCTORUM GENERE, ERUDITIone, & meritis Jlluſtrium noſtro & ſuperiore ſæculo illuceſcentium BENEDICTINI Ordinis Virorum & Virginum ſeu Matronarum.

A.

Abbates duo Chriſti Martyres Anno. 1536.
Adeodata à Ligne-Ville Abbatiſſa 1630.
Adeodatus ab Aſſumptione 1607.
Adrianus Cancellier Abbas Dunenſis. 1623.
Agnes Abbatiſſa S. Egidij. 1654.
S. Agricoli Epiſc. Avenionenſis Ordinis noſtri ſolennis corporis Translatio. 1593. & 1612.
Albanus Roo Anglus Martyr. 1642.
Alexander à Lacu Abbas Cremiphan. 1713.
Alphonſus de Burgos mon. Montſerr. 1540.
Alphonſus Delbene Epiſc. Albigenſis. 1608.
Aloyſius Abbas. 1589. 1647. 1664.
Aluarus Epiſcopus Solſonenſis. 1621.
Amazones Benedictinæ. 1554. 1564.
Ambroſius de Gandavo. 1555.
Ambroſius de Herrera. 1613.
Ambroſius Barlo Anglꝰ Chriſti Martyr. 1641.
Anaſtaſius Epiſcopus Jmmolenſis. 1592.
Andreas de Azitores. 1599.
Andreas Abbas Hirſaugienſis. 1635. & 1637.
Andreas d' Eſpinay S.R.E. Cardinalis. 1500.
Angelus Sagrinus Abbas Caſinenſis. 1565.
Angelus Monachus Vallumbroſanus. 1509.
Angelus de Victoria Præſes Generalis. 1580.
Angelus de Faggis Abbas Caſinenſis. 1561.
Anglicana Apoſtolica Congregatio. 1594. Ejuſdem prolatatio. 1616. & pl.
Anna de Broyar Abbat. Vall. Gratiæ. 1532.
Anna de Alveguin Reformatrix. 1606.
Anna Doxan. 1618.
Anna Toſchel patientiæ exemplar. 1582.
Anna de Villa Roel. 1600.
Anna Benedicta de Torck Tranſaquenſ. 1646.
Anna Maria à Jeſu Crucifixo 1626. & anno 1653. ſuperſtes.
Anna de Gouleſne Congreg. Calvariæ inſignis Chriſti ſtygmatibus 1625. & 1633.
Annas d' Eſcars Abbas S. Benigni Divionenſis 1570. Fit Cardinalis 1596. Jpſo Rom. Pontifici venerandus 1604. Ad primos honores expetitus. 1605. & 1608. moritur. 1612.
Antonietta princeps Aurelianenſis. 1617. obijt 1618. miraculis clara- 1655.
Antoninus de Panhormò Converſus Frater miraculis glorioſus. 1620.
Antonius Abbas Epternacenſis. 1568.
Antonius Epiſcopus Cabilonenſis. 1549.
Antoninus de Panhormo Converſus montis Regalis miraculis celeber. 1620.
Antonius Abbas Epternacenſis. 1568.
Antonius Cabiloneuſis Epiſcopus. 1549.
Antonius Perez Hiſpan. Congr Gener. 1610. Archiepiſcopus Cæſar-Auguſtanus. 1630.
Antonius Beherius Archiepiſcopus Bituricenſis 1514. S. R. E. Card. 1517. ob. 1519.
Antonius de Conceptione. 1609.
Antonius Epiſcopus Civitatenſis. 1545.
Antonius Abbas in Weichen-Stephan. 1507.
Antonius de S. Huberto mon. Lacenſis. 1505.
Antoniꝰ Laveniꝰ Abb. S. Matthiæ Trever. 1508.
Antonius Epiſcopus Vabrincenſis. 1509.
Antonius de Rupe mon. Cluniacenſis. 1507.
Antonius de la Haye Abb. S. Dionyſij. 1504.
Antonius Simeonis Congreg. Camald. 1557.
Antonius de Winghe Abbas Lætienſis 1637.
Antoniꝰ Epiſc. Viennen. deſign S.R E. Card. 1639
Antonius Roore Abbas Tornacenſis. 1654.
Anton. de Sotomajor Epiſc. Samandrien. 1672.
Arnoldus à Venlo Abb. Abdingkhofen. 1557.
Arnoldus Gantois Abb. Marchian. 1576. 1582.
Athanaſius de Villa Gomez. 1585.
Athanaſius ſui ſæculi V. Jo. Feckenanꝰ. 1564.
Athanaſius de Lobera. 1605.
Auguſtinus Lopez mon. Hiſp. 1614.
Auguſtinus Abbas Lucenſis. 1568.
Auguſtinus Crulaij Abb. Urſindungi. 1648.
Aymardus Gauffier Abbas. 1528. Cieatus dein Albienſis Epiſcopus. 1516.

B.

Balthaſar Abbas Fuldenſis lectiſſimus. 1572. 1578. 1584. 1602. 1604. moritur. 1506.
Baptiſta Folengus. 1540.
Baſilius Epiſcopus Stragenſis. 1584.
B. Beatrix de Sylva Deiparæ chariſſima. 1500.
Benedicta à S. Germano claruit. 1570.
Benedicti S. N. centus in utero. 1.
Benedicti Patris elogium & Benedictio. 1.
Benedictini primi Martyres in Jndijs & America. 150.
Benedictinis in S.P.N. promiſſa Divina. 1500.
Benedictinorum continuata tot ſæculis Benedictio. 1500.
Benedictini Profeſſores & Scriprores. 1656.
Benedictinorum de toto Orbe merita. 1500.
Benedictus in ſeris filijs Redivivus. 1500.
Benedictus Abbas S. Magni Faucenſis. 1532.
Benedictus de Majorca. 1530.
Benedictus de Alarcon. 1622.
Benedictus Canophilus. 1550.
Benedictus Morerolenſis. 1540.
Benedictus à Toco Montſerratenſis. 1543. & 1375 fit Epiſcopus Biquenſis 1575. ob. 1585.
Bernardinus Gadolus. 1500.
Bernardus de Eſcobar. 1606.
Bernardus Gutierrez. 1607.
Bernardus Eſcuderus. 1608.
Bernardus Archiepiſcopus Cæſar-Auguſtanus. 1560.
Bernardꝰ Catalanꝰ Deiparæ emancupatꝰ 1615.
Bernardus Abbas Altaichenſis. 1541.
Bernardus Abbas ab Olmedo. 1595.
Bernardus Monachus Lubinenſis. 1603.
Bernardus de Ontiveros Generalis Ord. 1659. fit Epiſcopus Calagurritanus. ib d.
S. Bernardus eligitur Patronꝰ Genuenſiũ 1625.

Ber-

Bernardus de Montgaillard. 1628.
Bernardus Bueillius. 1508.
Blaſius Abbas Ranshofenſis. 1505.
Boillius Mon. Montferrat. Patriarcha I. novi Orbis & Americæ. 1500. & 1509.
Boneffienſes Martyres. 1567.
Burcardus Abbas Epternacenſis. 1506.
Burſfeldenſis Congregat. fructus. 1561. & Burſfeldenſium Cænobia. 1523.
C.
Cæcilia à S. Carolo cognominata. 1632.
Calvariæ Congregatio Virg. noſtrarum nova 1617. Ejuſdē Scopus & Inſtitutū ibidē.
Camaldulenſium merita & fructus. 1501.
B. Candidus Nucalenſis 1589. 1601. & 1607. moritur 1514. De ſuis miraculis ipſe ib.
Canonici Regulares quid noſtris debeant. 1508.
Capucini noſtris plurimum obligati. 1508.
Capucinos noſtri demerentur. 1531.
Capucini ad noſtros profugiunt. 1549.
Carolus Blandeque Monachus Marchianenſis.* 1582.
Carolus Fernandus 1502. alter Homerus ib.
Recenſentur ejus ingenij monimenta. 1502.
Carolus V. Imp. Bloſii opera deſiderat. 1558.
Carolus de Croij Abbas Affligemienſis. 1550.
Carolus à S. Bernardo. 1621.
Carthuſiani quid à noſtris acceperint. 1508.
Caſalis Benedicti Congregatio. 1502.
Caſinum Commendatariis prodigioſè ereptum 1504. & 1505. memorabilis Victoria NB. ibidem.
Caſinū prodigioſè à calumnijs liberatū 1620.
Catalogus Superiorum Congr. Lothar. & Burg. 1664.
Catharina Angelica Duciſſa Aurelianenſis. 1645.
B. Catharina Brugora 1517. 1521. 1526. ob. 1529.
Catharina Abbatiſſa Cluſenſis. 1654.
Catharina cognomento Poëta. 1619.
Catharina Binier. 1622.
Catharina filia Ducis de Roquelora. 1641.
Cathar. de Alveguin Reformatrix. 1520.
Chriſtianus Abbas Altaichenſis. 1502.
Chriſtophorus de Areſti Epiſcopus. 1630.
Chriſtoph. Abbas in Weichſtephan. 1507.
Chriſtophorus de Zamora. 1524.
Chriſtophorus Caſtelleius. 1596.
Chriſtophorus Abbas Prumienſis. 1576.
Chiſtoph. Abb. S. Salvat. 1650.
Chryſoſtomus à Conceptione. 1613.
Ciſtercienſium noſtrorum Reformat. 1558.
Claudia Tuboeuff Abbatiſſa. 1646.
Claudius Franciſcus Lulier incorruptus 1661.
Claudius Hydulphus Bernier Abbas. 1662.
Columbanus Abbas Blandinij. 1616.
Conceptionis Imaculatæ Ordo à noſtris 1500.
Conradus Alopicius Garſtenſis. 1614.
Conradus Rodenberg. 1500.
Conſtantia Noſtrorum in Anglia. 1534.
Conſtantinus de Lannoy Archiepiſcopus Regitanus. 1586.
Cornelius Boldermans Martyr. 1572.
Coronæ Domini inventio per noſtros & propagatio. 1523.
Cyprianus Nucal. Phænix Hiſpan. 1550. & 1557. moritur anno 1560.
D.
Deſiderius à Curia Congregationis S. Mauri Author & ſydus. 1623.
Didacus de Ceſpedes. 1590.
Didacus Sanches mon. Caracet. 1603.
Didacus de Sylva Epiſc. Guadigenſis 1670.
Didacus de Lerma Generalis Ord. 1560.
Didacus de Heria Epiſc. Indorum. 1657.
Didacus Frater Donatus Vall Parad. 1601.
Diethelmus Blarer Princeps S. Galli. 1532.
Dionyſius Barrahona. 1597.
Dionyſius à S. Bernardo. 1607.
Dionyſius Faucherius Mon. Lerinenſ. 1508.
Dionyſius l' Argentier. 1624.
Dominicani PP. noſtris obligati. 1508.
Dominicus à Puero Jeſu. 1616.
E.
Edmundus Abbas Claræval. 1552.
Egidius Abbas Lætienſis. 1530. 1535.
Eliſabetha de Caſtel monialis. 1611.
Eliſabetha Monialis Abulenſis. 1603.
Eliſabetha du Puis Reform. 1631.
Enneco Archiepiſc. Saſſaritan. in Sardin. 1672.
Erminus Francois Abbas Laubienſis. 1598.
Euſebius Abbas Caſinenſis. 1507.
Euſebius Priolus Epiſcopus Vegienſis. 1530.
Euſebius Mutinenſis Abb. Caſin. 1505.
Euſebius Hiſpanus Camaldul. 1501.
Euſtachius Monachus Lunælacenſis. 1638.
Exercitatorium Vitæ ſpiritualis. 1500.
F.
Facundus de Torres Archiepiſc. Hiſpaniolæ. 1627.
Flavius Ferrar. mon. Caſinas. 1553.
Florentius de Horſt Abb. Tuitienſis. 1553.
Florentius Turca Converſus. 1609.
Franciſcanos noſtri plurimum demerentur. 1508.
Franciſca de Calouette. 1634.
Franciſca de Gouleſne. 1625.
Franciſca ſoror Converſa. 1634.
Franciſca Renata Duc. Lothar. Abb. 1638. & 1644. & 1652., &c.
Franciſcus Binetus. 1508.
B. Franciſcus Carracetanus 1526.
Franciſcus de Beria Epiſcopus Peruan. 1650.
Franciſcus Suarez Mon. Vall-Paradyſi 1592.
Franciſcus de Beiar mon. Montſerr. 1524.
Franciſcus Leuorotus mon. Montſerr. 1561.
Franciſcus de Machado. 1576.
Franciſcus Debehaut Abb. S. Dion. 1571.
Franciſcus Rice Epiſcopus Indiarum. 1672.
Franciſcus à S. Maria. 1624.
S. Franciſca Romana Canonizatur. 1608.
Fulda à Balthaſ. Abbate converſa. 1604.
Fulienſium deprædicatio 1603. incrementa. 1587.
G.
Gabelus Abbas Abdingkofenſis. 1650.

Ga-

Gabriel à Gifford mon. Anglus, Archiepiſcopus Remenſis & Par Franciæ. 1621.
Gabriel Nucalenſis Monachus. 1630.
Gabriel Caſtellanos. 1603.
Gabriela de Leſprunnier. 1617.
Gabriela ab Herye. 1619.
Galeati us Gabrielius. 1525.
Gallia ſceptrum noſtris debet. 1504.
Galliarum Regnũ ſanctis feraciſſimũ. 1501.
Garſias de Ciſneros Abb. Montſerr. 1500. 1509.
Gaſpar Abbas Audenburgenſis. 1576.
Gelaſius Oculinar Martyr. 1580.
Gelaſius Confeſſor. 1580.
Genebrardus Henricum IV. convertit. 1592.
Genuenſes Tutelarem S. Bernardum habent. 1625.
Georgius Abbas Ebersheimenſis. 1540.
Georgius Abb. Weingartt. obijt. 1627.
Georgius Epiſcopus Guardienſis. 1539.
Georgius Martinuſius S.R. E. Cardin. 1551.
Georgius Abbas Altaichenſis. 1520.
Georgius Geruaſius Martyr. 1608.
Georgius Epiſcopus Guardienſis. 1519.
Gerardus de Halym Abbas. 1500.
Gerardus Epiſcopus Audomarenſ. ob. 1577.
Gerardus Americurius Abb. 1562. 1567.
Gerardus à Breitbach Abb. Tuit. 1512.
Germaniæ ſtatus. 1503. 1529.
Gerwicus Abbas Weingarttenſis eiuſque de Imperio & Religione merita: 1531. 1537. & 1560. 1563 1567.
Gilbertus Genebrardus. 1588 1592. 1597.
Godefridus Epiſcopus Catalaunenſis. 1503.
Godiferus à S. Mauro. 1611.
Gonſalvus de Illeſcas. 1564.
Gregorius à Wirneburg Abb. S. Mart. 1577.
B. Gregorius Bergomas. 1528.
Gregorius Corteſi᷒ S.R.E. Cardin. 1542. 1647.
Gregorius Parcero Epiſc. Gerund 1659 1664.
Grottana Congregatio Reform. 1520.
Guido Juvenalis. 1520.
Guilielmus à S. Alexio. 1623.
Guilielmus Fouquet Epiſc. Andegau. 1621.
Guilielmus à S. Genovefa. 1624.
Guilielmus Epiſcopus Meldenſis. 1533.
Guilielmus Scotus. 1612.
Guilhelmeta de Bonvalet. 1532.
Guntherus Abb. S. Petri Erffurt. 1503.

H.

Helena de Fürſtenberg Prior. Tranſaq. 1646.
Henricus Clauſius Abbas Wibling. 1551.
Henricus Van der Heyden. 1647.
Henricus de Binsfeld Abbas. 1631.
Henricus Horſtius Abbas Tuitij. 1545.
Henricus Buzegnies Abbas. 1622.
Henricus Ducker Abbas Wertin. 1654.
Henricus Iuvenalis Cœleſtinus obijt. 1504.
Henricus VIII. Angl. Rex deſperatus. 1538. 1549. ob. 1547.
Henric᷒ Speicherongel Præſes Bursfeld. 1641.
Henricus de Lippia Abb. S. Mart. Colon. 1505.
Henricus Abbas Tuitij. 1641.
Henricus Uredenſis Abbas. 1553.
Hermann᷒ de Boyneburg Abb. Corbeiæ. 1550.
Hermann᷒ ab Eynnatẽ Abb. S. Cornelij. 1646.
Hieronymus Souchier Cardin. 1568. 1571.
B. Hieronymus Sueſſanus. 1527.
Cardinalatum reſpuit. 1555.
Hieronymus de Llamas. 1610.
Hieronymus Abbas S. Winoci. 1574.
Hieronymus Lauretus Montſerr. 1564.
Hieronymus Abbas Caſinenſis. 1598.
Hieronymus Sueſſanus. 1521.
Hildegunda Abbas Monaſter. 1549.
B. Homodeus Vallumb. 1511. obijt. 1519.

I.

Jacobus de Amboiſe Abb. Cluniac. 1567.
Jacobus Billius Abb. S. Michaelis. 1681.
Jacobus de Marquais Abb. Tornac. 1604.
Jacobus de Ambaſia Epiſc. Claremont. 1515.
Jacobus Regius Archiepiſc. Bituric. 1545.
Jacobus de Sylva. 1659.
Jacobus de Froijs Abbas Haſnon. 1586.
Jacobus de Trajecto. 1500.
Jacobus de Lalre Abb. Haſnon. 1544.
Jacodus de Rio Abbas in Bodeloo. 1611.
Jacobus de Graffijs mon. S. Severini. 1588.
Jacobus le Roy Archiepiſc. Bituric. 1562.
Jacobus d' Arbous Abbas Cluniac. 1622.
Jacobus de Heria Bonorũ Aërum Epiſc. 1659.
Jacquelina de Grandi Prato. 1518.
Jacquelina Abbat. S. Petri Remenſis. 1532.
Jacquelina de Dimpatalla. 1598.
Jaſpardus à Winck. Abb. S. Dionyſij. 1660.
Ida de Vörden Abbat. Tranſaquenſis. 1631.
S. Ignatius Loyola apud noſtros & noſter 1522. 1534. 1537. 1538. 1541. 1553. ob. 1556.
B. Ignatius mon. Morerolæ. 1586.
Ildephonſus à S. Victore Epiſc. Zomor. 1660.
Ildephonſus Epiſcopus Cajeta. 1668.
Joachim Abbas Einſidlenſis. 1563.
Joachim ultimus Abb. Hersfeld. ob. 1606.
Joachim Abb. S Galli recuſat Epiſc. Cu: 1594.
Joachimus Perionius. 1558.
Joachim Tabernicius Martyr. 1617.
B. Joanna Bellopratenſis 1551. ob. 1559.
Joanna de Conflans. 1625.
Joannes Bona S. R. E. Cardinalis. 1672.
Joannes Bicardt. 1649.
Joannes Abbas Trithemius 1503. 1511. 1516.
Joannes Abbas Schönaugienſis. 1509.
Joan. Dorotheus Epiſc. Nicopolit. 1596.
Joan. de Enguerra Epiſc. Ilerdenſ. 1505.
Joan. Spieſs Monachus Weingart. 1649.
Joan. Robertus de Mervinia Martyr. 1610.
Joan. Abbas Urſidungi. 1604.
Joan. Caſtaniza Montſerrat. 1589. 1599.
Joan. de Suſato Abb. Abdingkof. 1504.
Joan. de Andernaco obijt. 1505.
Joan. Raulinus mon. Doctor Pariſ. 1514.
Joan. Emmanuel Archiepiſc. Tarracon. 1672.
Joan. Olivier Epiſcop. Andegavenſis. 1557.
Joan. Fremiotus mon. S. Benigni. 1598.
Joan. d'Eſpinoſa Archiepiſc. Tarracon. 1669.
Joan. de Valle Epiſc. Guadalaxarenſis. 1620.
Joan. Baptiſta de Guardia Grello. 1623.
Joan. Emannuel d' Eſpinoſa. 1657.

Joan. Abbas Leisbornenſis obijt. 1522.
Joan. Atræus Præſes Burſfeld. 1613.
Joan. de Weda Abb. in Brauweiler. 1507.
Joan. de Bleu. Abbas. 1591.
Joan. Abbas in Scheürn. 1534.
Joan. Marionus Fulienſis. 1596.
Joan. Abbas Salvatoris. 1581.
Joan. Docæus Epiſcop. Laudunenſ. 1560.
Joan. Abbas Maricollenſis. 1523.
Joan. Lontadleurs Abbas Aquiſcinct. 1570.
Joan. à S. Dionyſio Fulienſis. 1627.
Joan. Malderus noſter Epiſc. Antverp. 1619.
Joan. Abbas S Andreæ Brugenſis. 1559.
Joan. Abbas. Wertinenſis. 1547.
Joan. Abbas Cremiphanenſis. 1506.
Joan. Abbas Abdingkofenſis. 1556.
Joan. de S. Mauro Fulienſis. 1614.
Joan. Abbas Spainshart. 1589.
Joan. Abb. S. Jacobi Mogunt. 1552.
Joan. Bapt. Abb. in Van Ægypti. 1614.
Joan. Caramuel Archiep Otrantinus. 1672.
Joan. Bapt. à S. Bernardo. 1603.
Joannes de Caſtro. mon. S. Vincentij. 1600.
Joan. Prior Chaliſij Martyr. 1619.
Joan Jacobus à S. Scholaſtica. 1621.
Joan. Clanonius Montſerrat. 1512.
Joan. Feckenamus alter S. Athanaſius mon. Anglus 1549. 1552. 1558. 1560. ob. 1585.
Joan. à S. Hieronymo. 1620.
Joan. de Paſtura mon. Gemblac. 1578.
Joan. Abb. S. Martini Tornac. 1581.
B. Joan. de la Barriere. A bb. Fulienſis, & Reformator. 1573. 1577. 1578. 1580. ob. 1600.
Joan. Coquei Abb. Morimund. 1576.
Joan. de la Penna. 1558.
Joan. Saracenſis Abb. S. Vedaſti 1595. fit Archiepiſc. Camerac. 1596. obijt 1598.
Indiarum & Americæ primi ex Ord. noſtro Epiſcopi. 1506. delubra everſa. 1506.
Indias noſtri demerentur. 1520.
B. Jodocus Palmerius. 1553.
Ioſephus de la Cerda Epiſcopus Pacis Iuliæ Vir incomparabilis. 1644.
Ioſephus Sonier Epiſcopus Andrevillenſis Archiepiſcopi Biſunt. Suffragane⁹. 1666.
Ioſephus Garzias d' Errera. 1595.
Ioſephus de S. Martino. 1615.
Iſabella ab Aſpero monte. 1546.
Iſabella à SS. Trinitate. 1662.
Iſabella Caſtellæ & Legionis Regina. 1504.
Iſidorus Clarius Epiſcopus Fulginas. 1549. & 1553. ſanctè moritur. 1555.
B. Iuſtinianus Bergomas. 1525. obijt 1563.
Iuſtus Matiencus Mon. eruditiſſimus. 1606.

L.

Lambertus Abb. Blandinienſis. 1580.
Lambertus Abbas S. Matthiæ. 1542.
Lambertus Abbas Gemblacenſis. 1578.
Laudunenſes Epiſcopi Godefridus & Valent. 1585.
Laurentius Gonzalez. 1591.
Laurentius de Zamora. 1593. 1605. 1614.
Leander à S. Martino. 1610. 1612.
Leonardus Abbas Cremiphanenſis. 1525.
Leonardus Rubenisn Abbas Abdingkof. 1609.
Lerinenſis Reformatio. 1515.
Liberalitas prodigioſa B. Lud. d'Eſtrada. 1559.
Ludovica à S Placido. 1641
Ludovica de Paſſione obijt. 1658.
Ludovica de Veteri Villa. 1627.
Ludovicus Mendez Epiſc. Sidoniæ. 1514.
Ludovic⁹ d' Eſtrada. 1554. 1559. 1569 1581
Ludovicus de Mendoza. 1612.
Ludovicus de Boeſey Generalis Ord. 1560.
Lupinus Abbas Claræ vallenſis. 1579.
Luſitaniæ Calamitas unde? 1579.
Lutheri mors, funebria, & funalia. 1546.

M.

Magdalena Abbatiſſa Culmenſis. 1632.
Magdalena de Paſſione alias de Rieux. 1617. obijt. 1663.
Magdalena à ſancta Lachryma. 1662.
Malachias Epiſc. Iacenſis. 1606.
Marcouſſius Cœleſtinus. 1608.
Marc⁹ de Villa Alba. ejuſq; incorruptio. 1590.
Marcus de Barrio Abbas Hortenſis. 1566.
Marcus de Varrio Abbas Palatioli. 1580.
Marcus de Porras mon. Nucalenſis. 1585.
Marcus Fedocea Abbas Ravennas. 1584.
Maria Comitiſſa S. Aniani Senior. 1613.
Maria de Bellovillare nata. 1574. fit *Abbatiſſa* 1594. à Deipara juvatur. 1597. claret 1599. 1600 1601. 1607. 1614.
Maria de Gouleſne. 1618.
Maria de Eſtouteville. 1637.
Maria de Matre Dei. 1530.
Maria de Leuy f. Ducis Vantadura 1645.
Maria Rouſſetel. 1622.
Maria à Ieſu Magiſtra Novit. 1606.
Maria de Chriſto. 1606.
Maria Fryburgenſis verè ſancta. 1615.
Maria de Compreinde. 1644.
Maria à ſancto Spiritu. 1617.
Margarita de Kilcaldi Abbas. 1639. 1627.
Margarita Marſin Reformata. 1631.
Margarita de Polaſtron. 1598.
Margarita ab Aſſumptione. 1929.
Margarita Duyterhelſt. 1618.
Margarita d' Aibous. 1613. 1814. fit *Abbat.* Val. Gratiæ 1615. 1622. obijt 1626.
Martinus Novitius Vall. Eccl. 1589.
Martinus Abb. Criſpini, Epiſc. &c. 1548.
Martinus de Rianno Epiſc. Legion. 1640. & anno 1658.
Martinus Cuppeius Abbas. 1571. 1572.
Martinus de la Fuente. 1595.
Martyres quadraginta Magienſes. 1578.
Matthæus Atrebat. Epiſcopus. & ejus de Societ. PP. meritum. 1599.
Matthæus Ferdinandus à Bilenberg. Archiepiſc. Pragenſis. 1672.
Matthias Abbas Villarienſis. 1568.
Matthias Abbas Mariæmontanus. 1640.
Matthæus ex Abbate Epiſc. 1574. 1577. 1590.
S. Maurontus Abb. Duacum ſervat. 1556.
S. Mauri Congregationis initia. 1611.
Maurus Pandolfinus. 1559.
Maurus Epiſc. Iacenſ. & Oſcenſis. 1637.

Mau-

Maurus de Villa Roel. 1632.
Maurus de Tobar Vizcaiæ Epiſc. 1659.
Maurus de Alvaro mon. Montſerr. 1524.
Mellicenſis Congregatio. 1527.
MeſſanenſiũTutelaris adoptatur.*S.P.N.*1622.
Michael Fornerius Abbas Montſerr. 1560.
Michael Perez Vir doctus, 1615.
S. Michael Florent. Author CoronæChriſti. 1522.
Miniatus Pittus. 1550.
Minimi Ordinis Patres quid noſtris? 1508.
Ven. Modeſtus Spieſs. 1649.
Monachi Epiſcopi olim quales? 1533.
Mons Rolandi prope Dolam Burg. 1661.
MontantiusMoonachus Florentinus. 1573.
Montis Coronæ Congregationis increme-ta 1521.
Montis-Serrati ſplendor. 1506. 1647. 1581. Eremitæ Benedictini. 1509.
Montis Syon Reformatio. 1604. 1590.

N.

NicolautFagan.Epiſc.Waterford.1613.1617
S. Notkeri Sangallenſis Tranſlatio. 1629.
Nicolaus Margeraldt Martyr. 1570.
B. Natalis Mars. 1611.
Nicolaus le Franc. Abb. Lætienſis. 1610.
Nicolaus Flamengus Abb. Tornac. 1509.

O.

S. Otthmari tranſlatio. 1629.
Obſtinatæ Monialis pœna. 1601.
Ottho ab Eltern Abb. S. Maximini. 1502.

P.

PanormitaniS.P.N.Patronum eligunt.1625.
Paſchalis Abbienſis Epiſcopus. 1595.
SS. Patricius & Malachias Mart. 1585.
Paulus Abb. Inferioris Altachij. 1585.
Paulus IV. Pont. Max. Voto noſter. 1556.
Paulus Neccarus Abb. Urſinenſis. 1549.
Paulus Orlandinus. 1512.
Paulus Iuſtinianus. 1513. 1520. 1525. 1528.
Petronilla à S. Cruce. 1608.
Pius mon. Caſinas Epiſc. Fundanus. 2592.
Petrus de Lorca vir doctiſſimus. 1600.
Petrus de OviedoArchiepiſc. Primas Indiæ 1620.
Petrus Quirinus Camaldul. 1513.
Petrus à S. Bernardo. 1606.
Ven. PetrusBartius Cœleſtinus. 1535.
Petrus de Loyers Abbas, &c. 1622.
Petrus à Burgos Monach. Montſerrat. 1556.
Petrus Santũtius Cœleſtinus. 1641.
Petrus à Bucholtz Abb. Gladbac. 1573.
Petrus Nivellius Epiſc. Lucionenſis. 1660.
Petrus Gouffier Abbas. 1516.
Petrus Munoz Arps Cantuarij. 1518.
Petrus Quirinus creatur Cardinalis. 1517.
Petrus Rollier, Abb. S. Dion. Hanon. 1602.
Petrus mon. Montis Coronæ. 1534.
PetrusAlphonſus deBurgosMontſerr.1562.
Petrus de Lorca Abb. Viteri. 1612.
S. Petri Remenſe Monaſterium. 1518.
Petrus Trigautius Abbas Urſidungi. 1637.
Petrus Archiepiſc. Biſunt. S. R. E. Cardin. 1550. Martyrum compar ibidem.
Petrus Abbas Lacenſis. 1553.
Petrus Gauffier Abbas S. Dionyſij. 1505.
Philippus deCoſſeEpiſcConſtantienſ. 1530.
Philippus Fantonus. 1570.
Philippus Abb. Corbeiæ S.R.E. Cardin 1533.
Philippus de Burgoin mon. Cluniac. 1507.
Philipp' CaverellusAbb. Vedaſt. 1598.&1590.
Philippus Pouelus Martyr. 1646.
Placidus de Toſantes. 1600.
Placidus Caſtrenſis Epiſc. 1605.
Placidus Fractenſis Converſus. 1583.
Placidus à Sancto Mauro. 1610.
Placidus de Luzuriaga. 1610.
Placidus Epiſcopus Placentinus. 1640.
Placidus de Todos ſanctos Epiſc. Samorenſis. 1624.
SS. Placidi & Sociorum Inventio. 1587.
Præmonſtratenſes quid à noſtris habeant. 1508.
Profeſſionis Anglicanæ forma. 1609.
Prudentius Sandoval Epiſc. Pampilonen. 1607.

Q.

Quintus Abb. Urſidungi. anno 1527.

R.

Raphael Sarmientus. 1602. 1708.
Reformatæ noſtræ prodigioſè ſervantur. 1609.
Reformatio mira Virginũ noſtrarũ 1542. 1614.
Renata Duciſſa Lotharingiæ Abbatiſſa S.Petri Remenſis. 1546. 1554. 1564. 1597.
Renata Duciſſa Lotharingiæ ſenior obijt. 1602.
RenataDuciſſaLothar. Iun.&Abb.obijt 1626.
Renatus de Breſcia Epiſc Conſtant. 1518.
Richardus Abbas & Martyr. 1536.
Rodericus à ſancta Cruce. 1637.
Rodericus Epiſc. Cephaludenſis. 1586.
Rogerius Montmorencius Abbas S. Vedaſti.
Romualdus Fabriavenſis Iunior. 1579.
B. Rudolphus mon. Mont Virg. 1584.
SS. Ruperti & Virgilij tranſlatio. 1628.
Rupertus Khuon è Comit. Belaſij. 1632.

S.

Sacramenti SS. Congregatio. 1654.
Sanctarum Virginum pia æmulatio. 1599.
Sæculi XVI Initium noſtrorum ſanguine illuſtratur & generoſo agone. 1501.
Sagienſis Congregatio in Gallijs. 1502.
B.SebaſtianusdeVillos LadaMontſerr.1588. 1597.
Segebertus Buclæus. 1587.
Seraphinus Kirchmeyer Garſtenſis. 1660.
S. Severini Monaſterium Neapolit. 1502.
Simplicianus Gody, Prior Cluniac. 1662.
Simplicius Caverellus. 1625.
Societatis Ieſu Patres à noſtris adjuti. 1624. Tertiùm apud nos vota Religionis ſolemnia emittunt. 1535. &c. à noſtris contra impugnatores defenſi. 1541.
Sorores Pœnitentiariæ à noſtris reformatæ anno. 1614.
Suevica Congregatio effloreſcit. 1603.
B. Symeon mon. Vallumbroſanus. 1509.

Symon

Symon de Maille Turonenſis Archiepiſcopus. 1560.

T.

Tereſia de Toledo virgo ſancta. 1590.
Tertiarij Ordinis S. P. N. Benedicti. 1619.
Theodorus Abbas Gladbacenſis. 1601.
Theophilus Martini Epiſcopus Trivaſti. 1502.
S. Thomas Cantuarienſis à morte proſcriptus, damnatus, & exuſtus. 1538.
Thomas Lombardus mon. Superatenſis 1602. 1606.
Thomas Dunſtallus Anglus Martyr. 1614.
Triſtandus Sanctonenſis Epiſcopus. 1557. obijt 1579.
Trophæa Benedictina in America. 1500.

V.

Victorinus Caſinas Epiſc. Stabienſis. 1598. & 1607. obijt anno 1642.
Vinearum Monaſterium mirè ſervatum anno 1632. & 1645.
Virgilius Abbas S. Petri Salisburg. 1502.
Vitalis Zuccolus Abbas Patavinus. 1595.

W.

Wilhelmus Abbas Abdingkofenſis. 1632.
Wilhelmus Abbas Prumienſis. 1531.

Z.

Zacharias Abbas Caſinenſis. 1507.

FINIS.

APPENDIX.

ACcidit inaduertenti in tanta congerie innumerabilium ſymbolarum undique & diverſo tempore congeſtarum, ut earundem ad Typum recollectarum, aliæ ad dictandum ſegregatæ maturius ad manum venirent & ſubinde loco, cui debebantur, exciderent, quæ operi deinde inſertæ confuſam ſeriem annorum effeciſſent. Credidimus proindè conducibilibus, ſi partem illarum ad finem operis attexeremus, partem Auctario Menologij noſtri inſereremus. Paucula proin damus huic operi convenientiora, quæ plurimum doluimus in ordine operis & libri hujus ſuis annis excidiſſe. Boni conſules optime Lector, dum non ingrata erunt, quæ haud minimum ſpectant intentionis noſtræ inſtitutum: accendendi Novitiorum non ſolùm animos ad Maiorum ſtudia, ſed Seniorum quoque recentiſſimis exemplis animandorum & recreandorum.

ANNO CHRISTI M. DC. IX.

BENEDICTI REDIVIVI, (memorando ſanè rei ſeriò agendæ monimento) rerum ſcilicet ſuarum, ipſe ſatagit maximus Monachorum Archidux, & Religioſorum omnium Patriarcha Benedictus, qui ipſo dictante Numine, & ſanctiſſimæ memoriæ Antiſtiti Venerabili Annæ dè Bois Abbatiſſæ Teneramundanæ revelatione divina inſtructæ atteſtatione, auxiliantibus ceteris ordinum diverſorum Inſtitutoribus, aſſiduis & irremiſſis Precibus Deum optimum Maximum quàm demiſſiſſimè exorans, iuxta communes Eccleſiæ preces excitari in ſuis poſteris, eundem, cui ipſe inſervivit, ſpiritum, ſimilia quoque cæteris efflagitantibus, exauditus eſt pro ſua reverentia, & promiſſum divinum accepit, idipſum paulo poſt futurum, ſuasquè quas ipſe Deus dictaverat Regulas & obſervari ad amuſſim velit, & huc uſquè ad Regulas humanæ prudentiæ, & ut vocant Diſcretionis, â ſapientibus ſecundùm ſæculum minus Religioſis haud minimum violatas merito doluerit, revocandas, nec multo poſt exemplis recentiſſimis ſanctorum Monachorum accedentibus miraculis Hereſes omnes eliminandas, nec prius Europæ pacem & tranquillitatem reddendam, quàm in ſua quæ Deo vouerunt verba Religioſi omnes conveniant, divino ſpiritu animum, vires & addituro, quæ ipſe ſapientiſſimè ſervanda dictaverat. Vt videant, qui divini ſpiritus tantis conatibus auſint contradicere, & laborem in præcepto fingere ad quod obſervandũ omne ſuum auxilium Deus ipſe pollicetur.

ANNO CHRISTI M. DC. XIX.

VIta exceſſit mortali ad immortalem ſanctæ memoriæ Iacobus Frater conversus Monaſterij ſancti Severini de Neapoli è familia Magliulorum vir planè admirabilis, exemplar ſingulare ſtupendæ humilitatis, qui & ſi in ſervitio omnium eſſet, nulli tamen non viſus venerabilis, cum omnium non ſolùm amorem mereretur, ſed omnem honorem mereri quoque videretur. Oeconomum & Cellarium ſui Monaſterij egit annis quàm plurimis, & taliter, qualiter divinus Spiritus in Regula ſanctiſſimo Patri noſtro dictavit, largus & benevolus in omnes, ſoli ſibi rigidus etiam contra voluntatem Abbatis in Confratres beneficus, quod illorum omnia eſſe diceret; & cùm Abbas ipſum dehortaretur ſumma cum humilitate claves ad ejus pedes depoſuit, & ut alteri ejuſmodi imperaret, rogavit cujus eximijs virtutibus victus Abbas ne Deum iuxta offenderet, ut claves reciperet, & ut videretur, liberè ageret; imperavit. Sed de vita huius prolixius in Auctario Menologij noſtri. Fuit metuendus Cacodæmonibus, magnis hodiè prodigijs à Deo honoratus.

ANNO CHRISTI M. DC. XX.

COElum gaudio implet feliciſſimus ad Superos tranſitus Venerabilis Viri Jacobi de Graffijs Abbatis ex Congregatione Caſſinenſi, Viri undequaque Doctiſſimi, Canonum multo tempore Profeſſoris eximij, omni honore longè digniſſimi, ſingularis Caſinatum ornamenti, qui plurimo in vitæ rigore ætatem tranſigens, non tam Virginea quàm Angelica puritate, morum ſumma integritate, admirabili in omnes humanitate, animos omnium intuentium tantumquè Virum cognoſcentium rapuit. Fuit Deiparæ Virgini longè devotiſſimus, omne ſabbatum ob ejuſdem honorem in pane gregario & aqua jeiunans, tantæquæ Tutelaris honorem apud

apud omnes promovens, confidentiſſimè aſſerendo cælũ terrasquæ prius peritura quàm periturus ſit, qui ſerio devotus Deiparæ fuerit: Efferbuit non minus in ipſo divinus amor, jta ut Chriſto vivens ipſius paſſione totus depaſceretur. Vitam prolixiorem Auctuario noſtro Menologij Benedictini reſervamus, dignam lectione, digniorem jmitatione, quam fine clauſit feliciſſimo diem mortis prævidens & prædicens, qua feliciſſimè deceſſit anno prædicto 19. Octobris, Tertio poſt obitum anno elevatus prodentibus Viri ſanctimoniam energumenis & prodigioſè curatis, innumeris conſequentibus miraculis.

ANNO CHRISTI M. DC. XXVI.

JNæſtimabilis ſplendoris ſydus cælo Empyreo infert hoc anno Firmamenti ſyderibus longè jlluſtrius Jtalia, Hieronymum nimirum Armineum Virum planè incomparabilem, noſtræ ætatis ornamentum ſingulare. Vitam damus uti accepimus, ſummâ magnorum & celebrium teſtium fide probatam & communicatam.

Hieronymus Neapoli parentes habuit Joannem Franciſcum Arminium Regni ſenatorem & Aureliam Scatolam Nobilitate marito parem: quibus anno 1559. die 5. Octobris in lucem editus ad Luſtrales Baptiſmi Undas Caroli nomen ſortitus fuit, quòd ei poſtea in Hieronymi traſiit, dum mortuus mundo, Vitam Monaſticam Panormi in S. Martini ad ſcalas Benedictino Aſceterio felix auſpicaretur. Ut primum ſe Religioſa militia inauguratum vidit, aſcendit ad cor altum vt honoraret Jeſum, Benedicti & aliorum imitatione, quibus curæ fuit ad ſumma conniti, mediocria non magni facere. Remiſſius aliquando ad culmen veræ perfectionis properanti, ex inſidiis adrepens Cacodæmon, palam populo improviſum colaphum incuſſit, ad citioremque greſſum incitavit: inde Angelicæ vitæ & nunquam deinde intermiſſi, ſingularis cum Dæmone certaminis initium; quem vt vinceret, ſibi ipſi bello indicto, ne domeſticorum transfugiis vires hoſtium augerentur, carnem quæ ad cognatum hoſtem faciliùs deſciſceret, cilicij aſperitate, labore, vigiliis, ac inedia macerabat. Tota Vita ejus abſtinentiâ mirabilis inprimis fuit: paucis duntaxat herbis vel leguminibus, bis, vel ad plurimum ter in hebdomadâ modicè ſumptis, ſitim ſæpè frigida extinxit. Orationis ſtudium nuſpiam intermiſſum, ad miraculum uſque, cum ei 28. horas humi ſtratus, & extenſis in formam Crucis brachiis ſæpè ſæpius impenderet. Cilicio è filis ferreis, zonâ item ejuſdem generis, ita pungebat artus, ut aculei carnem horrendè fodientes, ad intimà uſque penetrarent, Aſperrimæ dein flagellationes, ſomnique in nuda humó paruitas aſſiduò comitabatur. Extremam paupertatem Chriſti Cruci affixi, almæ item Dei Matris, & S. Michaelis Archangeli ſuis in imaginibus poſſeſſio ſolabatur. Humilitas profundiſſima oblatam ſibi à Franciſco Sfortia S. R. E. Cardinali opulentiſſimam Abbatiam, à Ranutio Parmæ & Placentiæ IV. Duce inſignem Epiſcopatum, à Religione debitos meritis & Virtuti ſuæ honores conſtantiſſimè arcebat. Patientiâ ſeipſum Vincens in prodigia uſque erupit: percutienti ſe in maxillam Dæmoni, cum præberet alteram, fugere de obſeſſo corpore compulit: eadem demiſiſſimi animi conſtantia, ab auaro medico Virtuti Sanitatum Hieronymi indignante alapam excepit: immó iniurias beneficiis rependens, peſſimè tractantem ſe coram aliis monachum, & hanc ob cauſam Deo permittente obſeſſum à Dæmone, oratione ſoluit: alterius inepta & abſurdiſſima Epiſtola minimè commotus, ſola taciturnitate peruicacem vicit & modeſtiâ ad veniam ſubmiſsè poſtulandam coegit. Pari patientiæ ſcuto illatas ſibi iniurias retundens Deo tectus plures tam inimicorum, quam Dæmonum inſidias evaſit. Ter porrectum ſibi venenum, ter nullo vitæ periculo ſumpſit: Licet nihil in eo ab æmulis etiam corrigendum occurreret, mille nihil ominus perſecutiones paſſus, omnes teſte innocentia felix evicit. Maximum ei cum malis ſpiritibus certamen, certa ſemper Victoria, & ſummum demum in eoſdem imperium fuit. A Dæmone quem de Energumeni cujuſdam corpore Panormi pellebat arreptus, & ad altiſſimam feneſtram ut præcipitaretur ſublatus, intrepida mente ſeſe, nil potenti abſque Dei permiſſione Cacodæmoni permittens, adegit, ut unde raptus fuerat referretur. Alias pari impetu ſeſe invadentem adeò compreſſit, ut tam à ſe, quam ab eo quem miſerè torquebat adoleſcente fugere compulerit. Virginitatis ope, quam cum primo ætatis flore Virginum Reginæ conſecratam, ad mortem uſque inviolatam integerrimamque conſervavit, adeo formidabilis reprobis extitit ſpiritibus, ut ſola ſæpe nominis ſui invocatione, ſæpius ſola præſentiâ, tactu, aut oleo à ſe benedicto, ſæpiſſime ſolo Crucis Dominicæ ſigno, nullis aliis adhibitis exorciſmis, ab iis quorum inſedebant corpora, fugaverit. Quod ei cum alibi, tum maximè Neapoli, Genuæ, Panormi, Meſſanæ, frequentiſſimum evenit; ubi innumeros fanaticos inſtituta oratione reſtituit ſanitati, aliaque magno numero operatus eſt miracula, quæ ampliſſimè decripta in

Pro-

Proceſſibus de vita & geſtis ejus, iis in urbibus formatis, fideque & authoritate debita firmatis continentur, & propterq; peæ antonomaſiam, à communi vulgo Cacciadiavolo, ideſt Expulſor Dæmoniorum & flagellum Dæmonum fuit appellatus. Juſſu Clementis VIII. Pontifi: Max: clauſtris extractus, cum eandem Dei quam ſummi Paſtoris voluntatem eſſe ſingulari revelatione cognoviſſet, Placentiam ſe contulit, ubi præter alios qui in vitæ ejus hiſtoria adnotantur, ipſum Parmæ ac Placentiæ Ducem Ranutium Farneſium cum sereniſſima Conſorte; Mutinæ item Principis conjungem, Marcum Antonium Comitem Scotum cum uxore & filiis, Cardinalis quoq; Areſij neptem, à malevolis hominibus ope Dæmonis veneficiis, mentis & corporis ægritudine liberavit, & reddidit incolumes. Jbidem Parthenonis cujuſdam quatuor ſupra viginti Moniales, occulto Dei judicio à malis exagitatæ ſpiritibus, necquiquam proficiente cæterorum ſolenni adjuratione, Hieronymus effecit ut Dæmonis confeſſim exuerent tyrannidem, cui ſoli, ſacri ſodalitii liberandi decus reſervabatur. Meſſanæ ægram quandam fæminam inviſuro, cohors militum in cuſtodiam elata, ne à populo qui ad ſpectandum ſe innumerus occurrebat, intentum iter proſequi præpediretur: Forum ejuſdem Civitatis tranſiens, ſeu in brachiis, ſeu in curribus deductos eo ac delatos & mutilos obuios habuit, quos omnes crucis ſigno: rem miram! reſtituit ſanitati: Jd-ipſum fæminæ cuidam per feneſtram, ſuam miſericordiam imploranti, & alteri ex alta Domus trabe par beneficiũ depoſcenti præſtitit: quæ prodigia, ſubſecuta populi vox, Hieronymum ſanctum acclamantis, non exiguum humiliter deſe ſentienti ſervo Dei ruborem expreſſit. Puriſſimi animi columbinam ſimplicitatem, vel ipſa in eo animalia revereri cernebantur; advolabant ad ipſius cubiculum aves, arguta harmonia orationibus ejus accinentes, nec niſi dato ſigno poſtridiè rediturae avolabant. Angelo Cuſtodi ſuo familiariſſimus, ſæpè loqui cum eo auditus eſt, ac in Divino Officio privatim recitando habuiſſe ſocium. Jn S. Gabrielem Archangelum ſummè affectus, ejuſdem frequenti viſione, ac per eum cæleſtibus ſepiſſimè conſolationibus recreatus fuit. Jdé Seraphinus oranti Hieronymo aſſiſtere, & luce caput perfuſum in altum efferre, à perſonis devotis, ac omni fide dignis obſervatus eſt. Erga diviniſſimam menſam miro flagrans amore, Angelico illo pane 16. ultimis annis ſuſtentatus fuit, ſemel duntaxat, inter 7. vel 6. ſeptimanas modico adhibito cibo. Crucem Dominicam Redemptionis noſtræ myſterium, nunquam ſine lachrymis aſpexit. Coquendos cujuſcunque generis cibos eâdem vel ipſe ſignans vel ab abiis ſignari faciens creſcere in ollis fecit; quod precipuè Meſſanæ ab ipſo factum teſtati ſunt plurimi. Nimio ſolis æſtu, ſiccato Domus in qua reſidebat puteo, aquam benedictione reſtituit. Ex Sicilia in Jtaliam navigio traiiciens, à malis ſpiritibus fædam tempeſtatem oratione ita compreſſit, ut furentibus circumquaq; undis, cymba qua Hieronymus vehebatur, placidiſſimè incederet, non auſis fluctibus propiùs accedere. Alias auditus fuit fremitus acriter dimicantium in aëre Dæmonum cum Hieronymi in Jtaliam adventum impugnarent alij, alii promoverent à Sicilia diſceſſum. Futura & abſentia prævidens bellum Genuenſes inter & Sabaudiæ Ducem longe ante prædixerat. Vitæ periculum duobus Religioſis imminens cognovit & avertit. Odoardum Farneſium Ranutij Parmæ Ducis ſecundo genitum, Patri in Principatu ſucceſſurum prævidit. Arcanas hominum cogitationes introſpiciens, aliorum occultos defectus, deſideria, intentiones divino illuſtratus lumine cognovit. His & aliis miraculis clarus cum annos 18. Placentiæ in aula Principis moratus fuiſſet, cognitâ quadriennio antè mortis ſuæ horâ, innocentem animam rediddidit Creatori, Anno Domini 1626. in ipſa immaculatè conceptæ Matris Dei Vigilia, odore fragrantiſſimo replente omnem illam habitationem in qua ſervi Dei corpus depoſitum aliquandiu ſubſtitit. Arcæ demum plumbeæ incluſus in Eccleſia S. Xiſti â Caſinatibus ſuis honorificentiſſimè ſepultus eſt, & poſt mortem perpluribus ibidem miraculis claruit, uti Sufficienter narratur in vita ejus, ſatis ſusè per R. P. Petrum Antonium Tornamiram Decanum Caſinatem, &c. deſcripta. & præmiſſis Approbationibus Panormi Anno 1674. impreſſa.

Eodem anno 1626. Ex Jtalia ſimiliter inter Superos collocatur venerabilis Vir Zacharias Cucurbicius.

ZAcharias Cucurbici de Sciacca, qualemcunque generis nobilitatem, divitiarũ affluentiam, ſæculi honores, & totum mundi faſtum Cruci Chriſti poſthabens, Religioſæ militiæ nomen dedit in Panormitano S. Martini ad Scalas Ordinis Benedictini Monaſterio. Quam ardenter adoleſcentiæ florem domeſtica commoda, & delitias Creatori ſacravit, tam conſtanter deinceps delicata membra inedia, ac omnigena afflictione vexavit. Mentem ſuavi Orationis pabulo diu noctuque pavit, & excrevit in eam ſanctitatis alitu-

altitudinem quæ prodigiis meruit commendari. Vitâ quæ 85. annorū ſerie ſtetit, totâ ſolitarius & procul à conſortio hominū, in deſerto loco ac Eremo, cui ab Oliveto nomen, juris Cœnobij S. Martini; ſive in alio S. Joannis Baptiſtæ dicto, crudis duntaxat herbis, & frigida Victitans, ſummâ patientiâ, quam æſtus, fames, frigus fovit, probe pieque tranſegit; ibidemque & internis illuſtrationum radiis, & non raro externis Angelorum Viſitationibus frui meruit. Fratri ſuo quem Barnabā Vitæ ſcriptores nominant, ejuſdem Cœnobij Aſcetę & in eremo ſocio, mentis defectum paſſo ſanitatem reſtituit, ſibique etiam alio nomine, ſanctitatis ſcilicet prærogativa germanum fecit. Vtrumque ſervum Dei, magni apud Deum meriti, ingentis homines inter ob Vitæ ſanctimoniam æſtimationis extitiſſe aſſerit R. P. Petrus Antonius Tornamira, ejuſdem Cœnobij Hiſtoriographus in Vita V. P. Hieronymi Arminij Capite folio 35. cui, Hieronymo ſcilicet Zacharias convixit & coætaneus fuit.

Eodem prorſus anno 1626. tertium quoque ſydus Jtaliæ ereptum, cœlis inſertum eſt Venerabilis Columba Virgo Placentina, ſuo benè ſignata nomine columbina ſimplicitate & puritate, inter Converſas ſorores S. P. N. Benedicti à Venerabili Hieronymo (de quo hoc ipſo anno) cooptata & ab eodem mirabiliter inſtructa & cælis formata inſigne prorſus Exemplar omnigenæ virtutis, divinis revelationibus illuſtrata & cum ipſa animo veriùs in cælis degeret, quàm terris, Cælites ad ſe pertrahens, à quibus, uti domeſtica, frequentius eſt viſitata.

ANNO CHRISTI M. DC. XXIX.

MOrtuo meritiſſimo de Einſidlenſibus Principe & Abbate Auguſtino ſucceſſit communibus omnium votis Vir planè cælo dignior quàm terris, nunquam ſine ſingulari reverentia nominandus, Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus Placidus Abbas, Archi Martyris Placidi, ut nomen, ſic admirandas etiam virtutes complexus totus Virgineus imò Angelicus, è cujus à teneris etiam annis, fronte, oculis, ore, nil niſi cæleſte ſe prodidit, jta ut animos omnium raperet ſoloque contuitu Numini lucraretur. Fuit in vita omni vere admirabilis, non tantum Helvetiæ univerſæ ſed ampliſſimi Ordinis, ornamentum ſempiternum. Cultor Deiparæ fuit ſingularis, ab ipſa procul dubio pro ſuæ in terris Reſidentiæ ſingularis Gubernatore prælectus quàm à Collegis ſuis, Domeſticis Marianis Abbas eligeretur. Ab hac Juvenis etiamnum ad ſtudia Dilingam tranſmiſſus, prodigiosè ſervatus eſt, cùm (ut in flore juventutis florentiſſima erat facie) à venere quadem impudentiſſima hoſpitio exceptus ſceleſtiſſimè tentatâ ejus pudicitiâ ocluſis undique foribus mirè ereptus eſt, invocata tutelaris ſuæ ope, cùm qua erumpere tentaret, ſpes nulla ſupereſſet, niſi in Virginum Virginis ſubſidio, quo ſuſceptus extra ſeras & portas repentè conſtitutum ſe reperit, & divinæ Matri, quas debuit, gratias rependit. Omnia ejus Vitæ rara & miranda, narrare hujus loci non eſt, dictabit eadem quæ ipſum & amavit, & adoptavit, iis, qui ſub tutela ejuſdem ſuccreverunt, & cùm Placido adoleverunt, qui etſi plerique ipſum præceſſerint ad Superos, poſteris tamen dictaverunt, quæ tanti Principis nomen & gloriam ſecuturæ ætati commendarent.

ANNO CHRISTI M. DC. XXXIII.

P. D. Zacharias de Capograſſis, Salernitanus, Vir opinione omnium ſanctitatis titulo celeber hoc anno Celeſtium numerum glorioſo adventu auxit, ab humilitate, obedientia muta, & ad amuſſim Regulæ aſſervata, ſed & abſtinentiæ laudibus non tam hominibus admirabilis, quàm Cælitibus commendabilis, inde terras deſpicit, non aſpernando, ſed patrocinando glorioſum hunc annum reddens ſuo triumphali ad Cælos tranſitu.

ANNO CHRISTI M. DC. XXXVII.

AUguſtinus à Neapoli Monachus Caſinas à brevitate ſtaturæ Auguſtinellus cognominatus fuit, multis ſpitamis, ſe ipſo major, licet humillimus ſenſu, qui tamen in oculis Dei non ſolum ſed Superiorum Congregationis magnus, & digniſſimus fuit, qui ſacris Tyronibus Præficeretur, iis formandis ad amuſſim Regulæ ipſe ad amuſſim formatiſſimus, lucrari homines doctus & tamē ineptos reiicere, nullo reſpectu hábito perſonarum. Ita Cardinalis Baronij Nepotem reiecit, fervore quem non adverterat deſiderato, ſed non reperto - nihil reveritus patrui & patroni Eminentiam. Sic alias penetrare mentiū cogitationes, Tyronum maximè, tentatis mirabiliter conſilio adfuit, & cùm facem Sanctitatis ſummæque animi demiſſionis omnibus præferret, inter Tyrones denique non tam ut Magiſter, ſed Tyro omnibus omnia factus, mori voluit, omnibus abſolutiſſimæ demiſſionis, & profundiſſimæ Humilitatis exemplar factus, præcognita die obitus & prædictâ familiares ſibi edocens deſuæ ſaluationis, & meritorum certitudine.

ANNO CHRISTI XXXIX.

OBijt hoc anno Martinus à Neapoli Vrbs Orbi nota terris, cœlo Caſinus genuit, quem Meritis, & in Sacra religione ſuſceptis laboribus, Decani titulum & authoritatem,

tem, animi verò innocentia, ſui ipſius contemptu mirabili, rigidiſſima item Vita, tam ante quam poſt obitum, famam opinionemq; ſanctitatis adeptus eſt. Continuis totâ Vitâ ſuâ agitabatur ſcrupulis, nec illa afflictio ſpiritus eum priùs deſeruit, quàm cùm anima diſceſſum pararet è corpore. Cellerarius quoties extra Septa Monaſterij verſari cogeretur, Divinum officium recitaturus, ſub Ultimam ſeſe recipiebat domus contignationem, quo expeditior cùm enaſcentibus è moroſa horarum recitatione ſcrupulis decertaret. Fere ſemper orabat flexis genibus tanto Spiritûs ardore, ut ei cor è corpore exilire, animusque deficere videretur. Sæpe in cæleſtium rerum meditatione abſorptus Spiritu corpus tantiſper linquente immotus ac ſine ſenſu diutius perſtitit. Flagris, verberibus in ſeipſum atrociſſimè ſæviens effuſo cruore indumenta ſæpiùs purpuravit, quod ne alicui innoteſceret, prætextu deambulationis, ad aquarum ſecretos latices, procul hominum oculis ſeſe conferens; inſperſas ubertim ſanguine veſtes, manibus ipſe ſuis abluit. Paupertatem ſic amavit, nemo ut eſſet domi pauperior, dictitare ſolitus cum Regio Pſalte. Quid mihi eſt in cælo & à te quid volui ſuper terram? & cùm Seraphico Patre: Deus meus & omnia. Moris habuit eleemoſynam indigentibus non prius elargiri, nec operariis promeritâ labore pecuniâ ante ſolvere, quã fidei articulos, & cætera ad animæ ſaluté pertinentia corã ſe recitarent atq; ab eo ubi opus eſſet, corrigerêtur & inſtruerentur. Officio Oeconomi ampliſſimæ Abbatiæ diutius functus, in faſtidioſiſſimo munere nulli unquã moleſtus, nulli iniurius extitit. Jn Monaſterio ſilentij rigidiſſimus cuſtos vix in urgentibus negotijs loqui voluit & quidé ſermone brevi atque modeſto. Jllud etiam Martinus raræ virtutis ſpecimen dedit quod totius vitæ curſum ita direxerit, ut ab omni incontinentiæ labe ſe præſtiterit prorſus immunem. Sanctitatem ejus etiam in Vita Deus miraculis confirmavit. Puerum ex alto præcipitem & cum ſanguine animam efflantem, ope Divina per interceſſionem S. Benedicti implorata reddidit incolumem. alium Joannem nomine ex eorum Fratrum numero quos Commiſſos Caſſinates Vocant, febris æſtu ad extrema deductum & mori parantem eadem prorſus Orationis forma priſtinæ reſtituit ſanitati. Vixit deinceps uterque & Vitam acceptam retulit Martino qui eam tamen ad alium referebat, aſſerens modeſtè tanti miraculi Benedictum & non ſe authorem extitiſſe. Jn Ultima infirmitate, inſtante iam corporis reſolutione à ſcrupulis Deo miſerante liberatus cognita & prædicta mortis ſuæ hora Anno Domini 1639. die 18. Junij, magna de ſe opinione ſanctitatis relicta, ſeptuagenarius animam ſuo reddidit Creatori. Adſtitit morienti Zacharias Petronius Fractenſis, magnum illud hoc ſæculo Aſceticæ perfectionis exemplar, & Viſam à ſe Martini animã, in ipſo inſtanti mortis tanquàm fulgur cæli ſecreta certò certiùs aſſeruit. Vide ipſius Zachariæ Vitam parte 2. Cap. 8. Cætera accepimus ab ipſis Caſſinatibus ſervo Dei conviventibus.

ANNO CHRIRTI M. DC. XXXXIII.

Jmmortalibus adjunctus fuit Venerabilis Frater Gregorius à S. Elia, converſorum ſtatum in feliciſſimo Caſini Montis Archiſterio profeſſus. Compendiũ vitæ ſubiungimus.

Permodicum id eſt ad Rapidi fluminis fontes in agro & Diæceſi Caſſinenſi oppidum ſancti Prophetæ titulo atque patrocinio inſigne, unde oriundo Gregorio cognomen poſthac adhæſit. Parentes habuit ſi ſæculum ſpectes nullo generis ſplendore, nulla divitiarum opulentia conſpicuos; ſi mores probitatemq; ſat illuſtres. Exacta ſub eorum oculis ætate prima, Neapolim ſe tranſtulit, ut ab alicuius artis profeſſione ſuſtentandæ vitæ media quæreret. Ubi paucorum annorum decurſu fabricam ferrariam optimè edoctus, in Patriam rediens, melioris fortunæ faber, ſacræ Religionis habitum Caſſini expetijt Fratrum Commiſſorum abſcriptus collegio, nil antiquius habuit, quàm per ſemitas ſanctorum inoffenſo pede gradi; fuitque ei non poſtremum Virtutis colendæ incitamentum, ſodalium probitas, quorum exemplo pietatem ſuã acuit & accendit. Uti magnæ ſimplicitatis, ita nõ exiguæ ſanctitudinis & innocentię fuit: caſtiorne vixerit, an cautior neſcias: Purus & ſimplex ejus animus in eo vel maximè enituit, quod neminè unquam lethaliter peccare poſſe arbitraretur; evenit proinde ut reciprocus idemque de eo aliorum ſenſus fuerit. Quam habebat cordis munditiẽ, eam externo quoque corporis habitu præferebat. Modeſtia in eo ſumma elucebat, quæ latentis in animo florẽ honeſtatis explicabat. Artem ſuã uti fideliſſimè, ita conſtanter nec abſq; inſigni patientia annis plurimis Caſſini exercuit; huc uſque ſpectatur ibidem artificioſiſſimum horologium manu Gregorij affabrè & ingenioſè elaboratum. Naturali ad vulgarem Poeſim inclinatione propendens, in Dei, Divæ Virginis aliorumque Sanctorum honorem certas componebat cantilenas, quas inter operandum tacita voce modularetur, laboremque continuum Divinis leniret encomijs. Ad-

almam domum Lauretanam peregrinatione inſtituta, cũ pluviũ tempus eſſet & importunus imber inceſſanter omnia infeſtaret, Deo ac Virgine pietati clientis ſui favente, ſiccus & prorſus intactus Gregorius cũ ſocio inceſſit à quorũ vel extremo villo veſtis imber abſtinuit. Revelationibus à Deo honoratus Jubilum Organorum, ſua ſponte ſolenni corporis S. P. Benedicti translationi accinentium una cùm Zacharia Aſceta pariter Caſſinenſi audire meruit. Anno tandem Domini 1643. die 13. Septembris, cum aſpera prius infirmitate patientiam ſuam omnibus comprobaſſet, inter ardentia in cælum ſuſpiria animam ſuo reddidit Creatori. Quæ inter illud accidit memorandum, quod cùm alij deſiderium optimi Fratris & de ſingulis benemeriti gravius ferrent, lachrymiſque etiam internum dolorem teſtarentur, ſolus Zacharias damnato omni errore lætus incedebat; intempeſtivi gaudij rationem reddere coactus id quod erat modeſtè tandem propalavit: viſum ſcilicet à ſe Gregorium cælum inſcendere, plenumque luminis lucem aliàs inacceſſibilem immigrare. Nec fuit difficile hæc tam inſolita adſtantibus de Gregorio perſuadere quia fidem nonſolum in Vita, ſed in ejus extremis, egregiæ virtutis exempla iam ante omnibus perſuaſerant. Vide Vitam P. Zachariæ parte 2. Cap. 7. Elatus eſt ad Cœmeterium S. Annæ & prope cornu Evangelij ſepultus.

ANNO CHRISTI M. DC. XXXXV.

Digniſſimus ſumma admiratione & Veneratione terris eripitur ſanctæ memoriæ P. D. Zacharias Petronius Fractenſis, cujus vitæ, prolixius deſcriptæ compendium dare neceſſarium duximus, & devotioni omnium commendamus.

Fractis, quod eſt nobile in Campania felici, medio Cajetum inter Caſſinumque itinere oppidum Anno Domini 1578. pridie Jdus Decembris lucem aſpexit Zacharias, Parentes illi contigere pari virtutis ac Nobilitatis laude illuſtres. Patri nomen fuit Chriſtophorus Petronius qui multis ex legitima coniuge Martia de Tutijs ſuſceptis liberis, huic natu decimo Damaſi indidit nomen. A pia matre ad optimum quodq; virtutis genus eruditus, miſericordia inprimis erga pauperes futuræ præluſit ſanctitati. Septennis puer de proprijs dapibus quidpiam ſurripiens, toto ſæpè privans ſeipſum cibo, pauperibus ſubvenire ſatagebat. Ad noſocomiũ Civitatis ſe conferens, infirmis libenter pius puer ſervitia impendebat. Victor aliquando inter ludentes coætaneos ova in præmium accepta Matri detuliſſe memoratur, confectumque ex iis edulium confeſtim pauperibus diſpenſaſſe. Jmpulſu cæleſti Deo Virginitate conſecrata, parentum voto in clericum ſæcularem attonſus eſt; quibus tamen non diu morem geſſit, dum vocanti ſe Numini obſecutus in Caſſinate ſanctuario decimo octavo ætatis anno Religioſæ militiæ nomen dedit. A ſæculari ad Religioſum ſtatum afferens animum inſignibus excultum Virtutibus, ad ſublimem perfectionis verticem, celerem intendit curſum, quem ſi metiri licet è legum obſervatione, qua ſalus & incolumitas vitæ ſpiritualis conſtat, & profectus augetur ad menſuram plenitudinis ſanctorum; nullam unquam violaſſe deprehenſus eſt regularum. Totum tyrocinij annum, & quod inſecutum eſt ſtudiorum tempus, meditatio verum Devinarum, & mortificatio abſumpſit. Donum orationis cælitus ipſi collatum adeo excellens, ut non ſolum à communibus avocationibus, quibus etiam perfectorum hominum mens obnoxia eſt, liber eſſet, ſed ita quoq; affixus cæleſtium contemplationi hæreret, ut exijſſe extra ſe videretur. Sic orantem intuitus aliquando Romanæ Curiæ Prælatus quidam à Clemente VIII. Pontifice Max. ad dignoſcendos Caſſinenſium mores (quibus perverſa adverſariorum malevolentia ea in urbe notam inurere conabatur) ad ſacrum Cænobium miſſus, inſolito ſplendore circumfuſum, & toto vultu radiantem conſpexit: quare unius iuvenis ſanctitate ſeniorum metiens vitam, à propoſito deſtitit ac contra omnem adverſariorum expectationem ex Judice ſingularis Cænobitarum Protector factus, veridicum eorundem coram Pontifice laudatorem egit. Anno Jubilæi 1600. quo 80. circiter hominum millia Caſſinum acceſſerant, ac liberali ſodalium ſacri loci humanitate excepta ſunt, Cellæ penariæ præfectus, Dei benignitate multiplicari vidit cibaria quæ Religioſis duntaxat ſacræ Domus Oeconomi eum in annũ providerant. Xenodochij, Peregrinorũ, & valetudinarij curam gerens S. Benedictum ſpecie ſæcularis preſbiteri Hoſpitale viſibiliter accedentem excepit, ab eoq; ſanctioris Vitæ documentis inſtructus eſt. Tyronibus Religioſis datus in magiſtrũ eoſdem opere & ſermone ad ſtudiũ perfectionis hortatus, ſibi effecit ſimillimos, id eſt obedientes humiles, ſanctos. Aliquibus redire ad ſæculum omni niſu ſatagentibus, cæleſti quadam eloquentia ſaniora perſuadens, in propoſito Religioſæ Vitæ firmavit roboravitque. Ob perſpectam Vitæ probitatem & inſignia merita à Capitulo Generali Aretini in Hetruria Cœnobij Prior creatus, cum amore

re humilitatis quoſvis abhorreret honores, abſolvi ſe eo officio poſtulavit: id cum multis rationibus Monaſtico ſenatui perſuadere non poſſet, fuſis ad Deum precibus & lachrimis tandem obtinuit. Prioris munere ſolutus (ne fulgeret ſine præmio virtus) Abbatis titulo inſignitus eſt, quem ſanctioris Vitæ ſplendore ac virtutibus, multo reddidit illuſtriorem: quàm acceperat. Ex quibus aliquas duntaxat hoc loci meminiſſe juvabit, ne ſingulas enarrando propoſitæ brevitati derogetur. A primo Religionis ingreſſu, ad ultimum uſq; vitæ diem paupertatem rigoroſiſſimam coluit: ſeu Prior, ſeu Abbas omnem ſingularitatem execratus, nihil in veſtitu, nihil in menſa, nihil demum in cubiculo ſpectari fecit, quod Religioſam excederet modeſtiam; tum lætior cùm inferior aliis, ſoloque defectu dives. Obedientiæ eximius cultor, pia aliquando exercitia ad nutum Abbatis intermittere non diſtulit: Dignitates oblatas ob humilitatem recuſavit, indictas vero ſine mora admiſit, ratus eas cum obedientiæ diſpendio non fugiendas eſſe. Fractas evocatus ut mori paranti nepoti ſuo aſſiſteret, iam iam ultimum ſpiritum exhalaturum, (bene nihil ominus diſpoſitum nec ſine aliorum Presbyterorum præſentia) ſatius duxit deſerendum, quam præſcriptum ſibi ab Abbate redeundi terminum prætergredi: cumque obediendi illum zelum, impietatẽ interpretarentur cæteri, victurum triduo aſſeruit, donec ipſe obtenta iterũ licentia ad agoniſantem regrederetur: quod verum fuiſſe rei eventus comprobavit. Caſtitati conſervandæ omnes Zachariæ mortificationes, omnes Vigiliæ atque Orationes impendebantur. Laſcivos geſtus, motuſq; corporis inhoneſtos æquè cautus ac caſtus, tam in ſe quam in alis ſeveriſſimè redarguit. Mulierum non ſolum conſortia, ſed ne aſpectus quidem admiſit, quem puritatis amorẽ in aliis quoque enixè ſtuduit promovere. Arcanas aliorũ cogitationes mirabiliter introſpiciens occultã, eáq; periculoſam Eraſmi ab Anglono Caſſinatis Aſcetæ tentationem cognovit, opem tulit conſilio, oratione avertit periculum. Novitiũ præ verecundia commiſſum peccatũ in confeſſione ſubticentem, ſecretæ labis admonuit & ad pœnitendum induxit. Periclitanti alterius ſodalis vitæ, cælitus admonitus auxilium tulit & necem parantem ſicarium ad ſaniora conſilia inflexit. Nec ea tantum quæ domi occultè fiebant, verum abſentia etiam & longo ſeu loci ſeu temporis intervallo diſſita, tanquam præſentia cognoſcebat. Jn Fractenſi S. Catharinæ Benedictinarum Virginum Monaſterio, ſanctimoniales ſpiritualibus à ſe inſtructas documentis linquens, Caſiniquè conſtitutus, ac duodecim milliaribus Parthenone diſtans, ceu præſens eſſet, occultiſſimos earundem defectus aſpexit, ſæpèque periculi tam Monaſterio, quàm cuipiam ſororum imminentis, Antiſtitem loci admonuit. Necem fratris ſui prius ſcivit, quàm nuncium de eadem accepiſſet. Alteri ſodalium in lecto decumbenti ſanitatem proximam, tentationes ſecuturas alteri prædixit, aliaque his ſimilia, de quibus latius in Vita. Erga Deũ, Dei Matrem, alioſque cælites ſummè affectus, miris inventis eorundem promovit honorem. Charitate in Proximos ſuſpiciendus, à prima ætate ad ultimam uſque ſenectam totum ſe pauperum impendit ſervitijs. Authoribus necis fratris, & item Nepotis ſui morti adiudicatis, multis precibus Vitam à Regni Neapolitani Prorege obtinuit. Orationi adeò intentus fuit, ut dies plures & pleramque noctium partem in rerum divinarum contemplatione ſuaviſſimè conſumpſerit. Jam ſenex ſuperiorum authoritate choro abſtinere juſſus, Canonicas preces in cella eadem prorſus gravitate, iiſdem cærimoniis ſolus recitare ſolebat, quibus cum alijs conſueverat; hac orandi methodo abſentiam à choro ſupplens ſuam. Obſervatus ſæpius eſt extenſis in formam crucis manibus linquere terram, levari toto corpore ſurſum atq; ita diutius penſilis durare in aerẽ, Revelationibus illuſtris, preter alias cælitus ſibi conceſſas gratias duorum ſodalium Caſſinenſium, Martini ſcilicet à Neapoli, & Gregorij à S. Elia animas in cælum ferri conſpexit. ſermone potens plures à via ſcelerum ad meliorem vitam amplectendam inflexit; ſolaque ſæpè ſervi Dei memoria in rigore purioris vitæ, & legum Monaſticarũ obſervatione ſubditos ſibi tyrones continuit. Humilitate, abſtinentia, cæteriſq; carnis afflictionibus mirabilis nec in ultima quidem ægritudine cilicium depoſuit. Latè ſparſa ſanctitatis ſervi Dei fama, plures ad videndum eum Caſſinum excivit, quos inter adfuit & Medinæ Princeps Neapolis Prorex ac cum eo conjunx & tota Regni curia: qui ante Zachariæ pedes proſtratus, ſe, filios, Patriam, Regnum demum ipſum ejus orationibus commendavit. Quoties in publicum prodiret, innumeram multitudinem benedictionem ſuam implorantẽ obviam ſequacemq; habuit. Aliquando Fractis ab Eccleſia rediens lacer domum regreſſus eſt, veſtem & ſcapulare avidè ſcindente & diſcerpente devota plebe, ſubreptaſque particulas religioſius conſervante. Opinionem hanc pii populi prodigia comitabantur atque fovebant. Cæco homini viſum oratione reſtitu-

ſtituit. Alteri ſervi Dei conſpicilia clauſis oculis admoventi idem beneficium conceſſum eſt. Monialem Fractenſem in Partenope S. Catharinæ oleo è lampade ante Almæ Deiparæ imaginem ardente liniens ſanavit. Eidem iterum periculosè decumbenti, ſtragulam veſtem ſuam commodans, reſtituit ſalutem; quæ quidem in partes deinde ſciſſa certiſſimi ad omnis generis infirmitates depellendas antidoti loco ibidem à pluribus hucuſque tenetur. Duci Laurenzanæ diu ſterili prolem à Deo impetravit: Alteri ſæpiùs inanimem fœtum edenti oratione ſubvenit, aliáſque innumeras ſeu partus difficultatem, ſeu defectum lactis patientes fœminas, benedicto à ſe pane iuvit, & afflictas conſolatus eſt. Complures alij ex omni ſexu atque ætate mortales, qui varijs & gravibus decumbebant affecti morbis, Zachariæ precibus convaluere protinus, quos inter, bini ſolius aliquando Epiſtolæ ab ipſo ſcriptæ tactu, priſtinam receperunt ſanitatem. Sæpius oratione pluviam advocavit, avertit tempeſtatem, aliáque magno numero patravit miracula, de quibus latiùs in ejus Vita. Tandem & ipſam viam univerſæ carnis ingreſſurum, mors paratum per omnia invenit; hanc gravis ægritudo præcedens, ultimam induxit ſcenam, in qua patientia luculenter ſuas egit partes. Obijt decimo ſeptimo Kalendas Januarij Anno Domini 1645. Antequam capulo componeretur corpus, dum paratur de more ablutio, inventa ſunt genua, callis extuberantibus conſerta, quæ diuturna humi preſſio extulerat. Funus elatum religioſa modeſtia, quod tamen ingens populi concurſus magnificum effecit. Exciti recordatione ſanctitatis quamplurimi popularium, oſculari manus, admovere roſaria, ejus patrocinium implorare non ceſſabant; etiam plura auſi, fruſtula veſtium abſcindere, capillos, & ungues evellere, extrema digitorum forcipibus, miraculis ſanitatum paulopoſt initium datura, adeo, ut ſubducendum fuerit periculis majoribus corpus, ac ruenti turbæ ſubtrahendum; quod tertia ab obitu die tumbæ cupreſſinæ incluſum, ne confunderentur ejus oſſa mortuorū, cataſtæ, in diſtincto ſepulchro depoſitum eſt. Quidquid vivens attigerat, poſt deceſſum pro lipſanis habitum habeturque. Mortem ſubſecuta miracula vivi ſanctitatem comprobarunt. Neapoli à Dæmone obſeſſa mulier, tactu pileoli ſervi Dei manſit libera. Princeps Boteri fæmina pia, quod vivente Zacharia nō potuit, eo mortuo uti prædixerat vivus, lumen oculorum recepit: & alibi aliæ ad invocationem ſervi Dei mortalibus conceſſæ gratiæ, quibus ejus ſanctitas adeo inclaruit, ut auferendi ſui capitis (cum totum corpus non poſſet) & majoris honoris ergo ac reverentiæ alio transferendi occaſionem dederit hoſpitibus quibuſdam Religioſis: qui tamen errore lapſi, Angeli Sangrini Abbatis olim Caſſinenſis æquè ſanctimonia illuſtris Viri, ſacrū verticē pro Zachariæ clam acceptum in Lithuaniam ad Caſtro-Caſſinenſe Añō Domini 1664. extructum Cænobium detulerunt, ibique clarum prodigijs hucuſque conſervatur. Zachariæ verò corpus cum annis triginta duobus in priori jacuiſſet ſepulchro, Jlluſtriſſimus & Reverendiſſimus Dominus Severinus Pepi, ſacri Monaſterij Caſſinenſis Abbas, & ejuſdem Diœceſis Ordinarius, multis titulis olim Patri Zachariæ obſtrictus, ſuarum partium duxit theſaurum abſconditum effodere, & in honoratiorem tumulum transferre: quod Anno Domini 1677. ipſo die ſacri Paſchatis feliciter præſtitit, præſentibus ibidem [præter innumeros alios Religioſos] ſeptem Reverendiſſimis diverſorum Cænobiorum Abbatibus, tum & Notario Apoſtolico, à quo de Actu translationis confectum Inſtrumentum Publicum habetur in vita Vener. ſervi Dei, quam à R.P. Dominico Jameo Soc. Jeſu Theologo auctoritate Eminentiſſimi Cardinalis Caraccioli Archiepiſcopi Neapolitanj, & à Carolo Celāno Canonico Neapolitanæ Eccleſiæ juſſu Politici officij reviſam, coram eodem Eminentiſſimo habita Congregatio approbavit, imprimique permiſit, quemadmodum impreſſa fuit Neapoli Typis Antonij Gramignani Anno 1678.

ANNO CHRISTI M. DC. XXXXIX.

AD ſupera accerſijt bonum Numen coronari meritum Venerabilem P. D. Bernardum Anglo Caſinatem Monachum, qui patrui ſui Præſtoni Martyris conſilio Caſinum pergens, ibidem fidei dogmatibus benè inſtitutus, Monachum poſtea profeſſus eſt, ſingulari dono contemplationis & orationis à Numine honoratus totuſque abſorptus. Ad Albanetæ devotiſſimum receſſum, RR. PP. Societatis Jnſtitutori amiciſſimum, cum ſocijs ſe conferens, totus ibidem in Deum raptus, Collegis redomuitionis hora ipſum anxiè quærentibus nuſquā apparuit, donec ipſus in medio ipſorum appareret. Exemplar ſanctitatis omnibus fuit, & ſæcularibus mirificè Dei amorem inſtillavit, non ſine miraculorum gloria vitam mortalem deſinens quibus uſque hodie illuceſcit. Vitam in Auctario Menologij dabimus.

ANNO CHRISTI M. DC. L.

BEatiſſimo fine curſum vitæ conſumat Jlluſtriſſimus Princeps ſervus Dei humillimus

mus D. D. Bernardus Mutus eloquentiſſimus apud Majeſtatem Divinam Orator S. Pauli propè Urbem Romanam Monachus, cujus vitam breviter deſcriptam ſubijcimus.

Bernardus ex Ducali Mutorum familia Romæ genitus, ab ineunte ætate, cum Virtutes omnes, tum inprimis animi corporiſque virgineam puritatem coluit, quam ut illæſam tutiùs conſervaret, relicto ampliſſimo Principatu, qui ei primogenito jure competebat, ad Religioſa clauſtra ſe tranſtulit, ſacrîſque Benedictinis in Romano Divi Pauli Cænobio initiatus eſt, profeſſionem emiſit Anno Domini 1610. die 29. Novembris. Jnprimordijs converſionis ſola ei ſummaque ambitio fuit Deum diligere, & in ejus amoris pretium amando creſcere. Noctis etiam ſilentio ſuaviſſima cum eodem colloquia miſcere ſolitus, vix aliquid corporeæ indulſit neceſſitati. Beatiſſimam Virginem Mariam unicè diligens, tam indulgentem advocatam habuit, ut nihil ferè à Deo peteret, quin ejus interceſſione impetraret. Vir toti Romæ ex Natalium virtutiſque claritate notiſſimus, Principum, Cardinaliumque aulas rarò, nec niſi vocatus adibat. Parentes ipſos nonniſi pij alicujus negotij cauſa inviſere ſolitus; ſerio affirmans: ſe minimo etiam temporis momento indigere ut æternitatem lucraretur, procul à Principum familiaritate & aulæ uſu. Quos ſemel cum ſæculo ſpreverat, conſtanter in Religione honores recuſavit; vixque Abbatis titulum, non auctoritatem, obedientiæ præcepto conſtrictus admiſit. Quæ quidem obtemperandi voluntas in eo mirabilis fuit: Laicis etiam Fratribus ſumma cum animi demiſſione obedire conſuevit, ijſque loco cedere, & primas ubique tribuere: quippe qui ſe nullius inter homines meriti æſtimabat; opus fuit ut majores rei conſcij, nimio ſe demittendi ſtudio modum ponerent, ne ſacerdotis perſona quam gerebat, Abbatis etiam titulo inſignior, contemptui eſſet, & ſui deſpicientia, in injuriam cederet publicæ dignitatis. Studioſiſſimus paupertatis cultor, etiam Abbas, nulla omnino curioſa ſupellectili in cubiculo ſuo pretioſus ſpectari voluit, raræ tantum parietibus pendebant affixæ ſanctorum è ſimplici charta imagines, fovendæ pietatis gratia, & mentis ad ſuperos revocandæ. Miſerrimum quemque ſtudioſè complectebatur, ſeque ipſum pauperum obſequio & ſervitio dedicans, miras ad id bene præſtandum excogitabat artes. Jn decora ejus oris ſpecie, adeò ſanctitatis fulgebat color, & quoddã Angelicæ lumen integritatis, ut intuentibus, cum cæterarũ virtutũ, tum præcipuè pudicitiæ amorẽ quaſi afflaret. Dæmonibus ſummè formidandus, eos humanis pellebat corporibus, ea facilitate, quam maximis ſanctis à Deo conceſſam legimus. Nullum omnino ænergumenum ſuſcepit curandum, quem non liberum ſanumque demiſerit. Odium inde malorum ſpirituum in ſe concitans, ab ijs diriſſimè ſæpiùs cæſus, in cubiculo ſanguini ſuo ſemimortuus innatans frequenter repertus fuit. Semper tamen poſt plagas fortior, animarum hoſti, uſque adeo tremendus extitit, ut ne præſentiam quidem ejus ferre potuerit. Continuis tandem jejunijs, laboribus, carnis afflictionibus & annis exhauſtus ad extrema devenit, mortíſque falce præciſus beatiorem vitam vivere cœpit. Cadaver venerabile Pontificali habitu ornatum, in ſacroſancta Divi Pauli Baſilica triduo ſtetit oſtentui populi, magna frequentia ad idem viſendum confluentis, & pia oſcula manibus libantis. Jllius aſperrimum cilicium, & retis rigidis horrida nodis, quam ſcapularis inſtar nudo applicabat corpori, pro ſacris habita pignoribus, hucuſque in Reliquiario ejuſdem Patriarchalis Baſilicæ religioſiſſimè aſſervantur; alia affligendi corporis inſtrumenta, alijs ceſſere viris illuſtribus. Corpus ad cornu Evangelij Altaris S. Benedicti cupreſſinæ arcæ incluſum, diſtincto ab alijs tumulo conditum eſt. Tabulam plumbeam ſepeliendo corpori appoſuit Rev.*mus* P. D. Cornelius Margarinus, notus ob Bullarium Caſſinenſe in lucem editum toti mundo Vir, in qua vitam diemque obitus ſervi Dei breviter adnotavit: quemadmodum ipſe mihi aſſeruit, ſimul cum alijs RR. Patribus S. Pauli antiquioribus Cænobitis, à quibus tamen de die & anno mortis quidquam hucuſque reſcire nequivimus. Certum nihilominus eſt, ſervum Dei poſt annum 1650. obijſſe.

ANNO CHRISTI M. DC. LIII.

JTerum Jtalia ex ſimplici quidem Fratrum converſorum ſtudio & ſtadio feliciſſimum curſorem, ad bravium remunerationis æternæ, magno cum cœlitum plauſu mittit venerabilem Virum Philippum à Monte Scaglioſo, qui contemptis calcatíſque, non mediocribus, parentum opibus, & delicijs mundi humillimum converſorum inſtitutum in Auguſtiſſimo Caſini Archiſterio profeſſus, ad celſiſſimos divinæ contemplationis apices conſcendit, ab exercitio Dominicæ Paſſionis totus extra ſe raptus, ut ſomni cibíque faſtidiens, nihil niſi Chriſtum exambiret. Js Divinæ Matris amore tractus cum ad ædem ejuſdem Lauretanam iter cum ſocio intenderet, medias inter pluvias uterque ſervatus ita eſt, ut nec veſtes uno in pilo immadeſcerent. Moritur in-

 expli-

explicabili plauſu lætitiæ præferens ſigna, cælites obvios ſalutare viſus inter oſcula dulciſſima Crucifixi, quem manu geſtabat extremum exhalavit ſpiritum 18. Decembris.

Eodem 1653. uti Jtalia & Gallia flore primævæ ſanctitatis exſplenduit alia quoq; Regna Redivivum Spiritum in ſe magni Patriarchæ experta ſunt, & revera Aſia quoque atque Africa ignes è ſopitis quaſi cineribus novos prodidère, Gallia tamen & Jtalia, quin & Hiſpania, uti jam vidimus inſigniter glorioſè & abſque invidia certavère.

Nec minus quàm Jtalia atque Gallia, Germania quoque Redivivi in ſe Benedicti exemplaria quàm plurima orbi Chriſtiano redhibuit, Helvetia inprimis, quæ ut militaris gloriæ celeberrima fama jam ante Chriſti incunabula præ alijs Nationibus ad hanc etiam uſque diem orbi univerſo innotuit, ita non minus triumphalibus ſacræ militiæ armis exſplenduit, tantóſque Heroes cœlo ipſi ſpectabiles protulit, ut quàm latè firmamentũ Helvetiam contegit, haud pauciores, nec minus lucidiores ſyderibus illis cœleſtibus inſeruerit. Certè S. Galli Archiſterium, uti jam ante annos octingentos vetuſtiſſimo Scriptore teſte concinere potuit:

Continet hoc ſanctum Sanctorum millia templum, & hoc quidem non externorum, Româ, ſeu aliundè allatorum, ſed domeſticorum, ita continuare frequentiam illam & beatitatem uſque hodiè nunquam deſijt, memorabili ad omnem æternitatẽ tam ſanctæ continuationis exemplo; uti & Einſidlenſe Matris Admirabilis peculiare Domicilium, quæ uti primitus ibidem ſuæ habitationis fundamenta jaciens, congeminavit ſemper illud Eccleſiæ decantatiſſimum: *in plenitudine Sanctorum detentio mea*, ſic detinetur & hodiè totaque ex Europa peregrinos convocat ſalutis remedia apud Marianos ſuos domeſticos quæſituros & inventuros, ut revera quod Jtaliæ Caſſinum eſt, Gallijs Cluniacum, hoc Germaniæ ſit S. Galli Aſceterium: quodque Jtaliæ Lauretum, Hiſpaniæ Mons-Serratus, hoc Teutoniæ revera ſit Einſidlenſe Monaſterium. Ut nihil de alijs dicam feliciſſimæ ejuſdem Congregationis Monaſterijs; Fabarienſi, cujus gloriam Tomo ſecundo & tertio Germaniæ noſtræ deſcripſimus, quodque hodie ceu Redivivum Phœnicis inſtar è ſuis conſurgens cineribus, duplicis beneficio Bonifacij in conatus primævi inſurgit fervoris; Diſertinenſe autem, ut frequentiâ auctum, ſic & virtutũ ſplendore, ut non deſerti tam nomen præferat, quàm horti, Paradyſi fontibus irrigui, audire mereatur: *gloria Libani data eſt ei, decor Carmeli & Saron, &c.* Muri autem Ærgoviæ altiores firmioreſque hucuſque, quàm ut mundi inſidiæ illos ſcandere ſeu frangere poſſent, ſacræ diſciplinæ firmamentum perpetuò retinent: uti & Rhenovii ſive Rhenaugiæ dignitas & ſanctitas Rheno undique circumcluſa, vocati tamen à Numine Guſtavi Bernardi Principis Badenſis virtutum ſplendoribus attracti ſibi meruit, vitæ ſanctioris initia, & ad primævum fervorem, inſtitutionem; Mons autem Angelorum nunquam deſertus ab Angelis uſque hodie in concentus eoſdem domeſticorũ ſuorum cælo detrahit; & Beinwilerenſe nihil jam oſſium habet nudorum, quod ad inſignia ſua referat, pridem jam ſpiritu, quem ſuſpexerat Ezechiel, inſufflatorum, excitatorum, animatorum. Et quid mirum, excitatos ad Matrem viventium excitantis potentiſſimum ſuffragium quæ in petra duriſſima ſibi cœlitus deſignatum elegit Domicilium, domeſticos ſibi deligens ex oſſibus Beinville veteris, magna prodigiorum oſtenſione evocatos.

Fiſchingenſe, quid memorem, ante omnia alia celebrandum, antiquitate nulli ſecundum, ſolius S. Blaſij Hercyniæ gemellum, quod ipſo ſanctiſſimo Patriarcha noſtro ſæculis aliquot prius antiquitate, ex cunis & crepundijs Chriſtianæ fidei enatum, primis Apoſtolorũ tempori proximis Aſylum Chriſtianis omnibus præbuit, & ſinu ſuo recepit innumeris Sanctorum pignoribus etſi profundè ſub terra latentibus feliciſſimè initiatũ & conſecratum fuit, ut meritó Religioſi illius loci ab exurgente inde à tam ſanctis pulveribus primævo Chriſtianæ ſanctitatis calore, non poſſint non efferveſcere, & mirificè animari; ut haud immeritò locus ille ſacrariũ dici poſſit, Turgoviæ ſanctæ, quàm Reverendiſſimus Dominus Abbas Joachimus juxta alia primævi ſpiritus Benedictini ſigna & argumenta, haud ita pridem in lucem edidit, totamque Turgoviam ſibi obligavit & poſteritati commendavit. De Monaſterijs Virginum nihil dico, quæ ſub Fideli tutela tantiſque Virorũ exemplis, Amazones imitatæ haud minus Heroibus prælia Domini, contra mundũ, carnem, & cacodæmonẽ plus quàm viriliter etiã hodie pugnare comprobantur.

ANNO CHRISTI M. DC. LIV.

EXemplar tantæ, de qua loquimur, Helvetiæ gloriæ, hoc ipſo anno ad cœlos exambitum Helvetiæ ereptum, Pius Princeps & Abbas S. Galli fuit, non ex piorum Principe inter Romanas familia, ſed multo eminentiore cum ſanctis cœlitibus gemella, eminentior eminentiſſimis, profundiſſima animi demiſſione cum ſublimiſſima conjugata eruditione.

Vita

Vita ipſius cæli proxima ſemper inceſſit (nimirum ut Enoch & Noë, ſemper & ubique cum Deo ambulavit) ſuum S. Galli Monaſterium, ſecum quoque extulit, anteceſſorem ſuum ſanctiſſimæ memoriæ Bernardum, lactea & melliflua erga ſuos ſacra adoptione filios ita ſcitè imitatus, ut non minus, à morte ipſius quæ hoc anno inhiantiſſimè deſideranti obvenerant, velut ablactati infantuli deploraret, tota lugente Helvetia atque ordine imprimis tantum ſydus ſibi ablatum, etſi cœlis inſertum, uſque hodie & Filij & tota Provincia glorientur. Succenturiatus feliciſſimo Archiſterio eſt Gallus, eo Nomine verè ſecundus, tunc Decanus ejuſdem loci feliciſſimus, quem communis lactei gregis amor ad ſecundiſſimos primi Galli ſucceſſus, & conatus, elegit alterum antiquiſſimi fundati à primo Cænobij ex fundamentis Fundatorem & Reſtitutorem. Ita aſſerturis omni poſteritati ipſis lapidibus, & ampliſſima ſtructura, in qua quidem, etſi plurimum operæ navârit, & induſtriæ oſtenderit, multo plus tamen in vivis lapidibus, & ſacra illorum compoſitione induſtriæ ponit, eoque uſque ſacræ etiam molis ædificium deduxit, ut haud minus Religionis ſub Gallo ſecundo, quàm primo, orbi præſeferat univerſo. Habuit ſub Pio idem Archiſterium Pios plurimos, Pij ſanctitate, haud inferiores, è quibus Ven. P. Udalricus Hengarter, ejuſdem loci Decanus plurimis annis, haud inferior, à quo nomen ſortitus eſt, S. Udalrico, priſcæ ſanctitatis Heroibus nulla in re ceſſit, Martyr non minus voluntarius, quàm alij Tyrannorũ perſecutione, ut de alijs nihil dicam, quorum exemplis ſua coæquat ſtudia, hodierna poſteritas minimè præpoſtera, juxta Theologica ſtudia adnectens, tam piè, abſque invidiæ æmulatione, ſub Gallo ſecundo, ſecundiora ſibi omnia pollicentes & experimento animadvertentes.

ANNO CHRISTI M. DC. LXIII.

COelum non minùs quàm terras admiratione implet Puella planè admirabilis, digna admirabili parente Benedicto Filia, tenella admodum ætate lectiſſima Chriſti ſponſa, nuptijs æternis matura Eliſabetha ſive potius Eliſabethula Tripedi Chriſti anno 1653. Ciminæ in Opido Diœceſeos Panhormitanæ, haud ignobili nata, ipſo feſto S. Urſulæ & Sociarum, quàm inſtinctu planè divino prægnans eadem feliciſſima Mater, Numini ſacrandam deſtinaverat, in labores jam tunc edendam, cum genitricis ubera lacte vacua infantulam ad aliena ubera remittere cogerentur, etſi non diu, ſummo Virginum Virginis beneficio, voto ad S. Mariæ Novæ templum edito cælitus lac mereretur. Et ſplenduit mira quàm primùm ex tenellula gratia, & divini Numinis ſplendor quidam emicuit rariſſimæ in ipſa operationis, quæ cum ætatula mirè adolevit, ſi tamen adoleſcere potuerit in ea, quæ ad adoleſcentiam non pertigerit. Quinquennis adducta in Cænobium Virginum noſtrarum, ubi primùm Divi Benedicti conſpexit habitum, omnem alium mundi ornatum faſtidiens, clinodia, & quæcunque ejuſmodi penes ſe habuit, per feneſtras rejecit, & quanta potuit inſtantia ab Antiſtita loci ſacra ſe indui veſte efflagitavit, & meruit. Admirationi omnibus tantillula fuit, dum tantam maturitatem in facie omnium præſetulit, ut exemplo etiam ſenibus eſſe poſſit, formata jam tunc ad amuſſim Regulæ, & cæcam etiam, ſi juſſa fuiſſet, obedientiam, commemoratione paſſionis dominicæ ita affecta, ut jam tunc ad omnia ſe tormenta ultro offerret, & quibuſcunque à ſe excogitatis ſupplicijs tenerrimum corpuſculũ excruciaret; ita ut inſtrumenta, quibus torquere ſe conſueverat, auferenda ab ipſa eſſent, & tamen concedenda, quibus abſque noxa liberius uti poſſet. Septuennis ob inſtantiam ejuſdem ferventiſſimam ſacræ Synaxeos uſus conceſſus eidem fuit, quo tantoperè exarſit, ut nemo non tanti Sacramenti virtutem in ipſa divinitus operantem ex oculis, vultu, totius corpuſculi geſtu cum admiratione animadverteret. Miraculum certè ipſa ſuæ ætatis fuit, & contemplationis gratia, gratiæ vehementia, extra ſe ſæpius rapta, inque terras concidens, è templo ad Cellam ſuam à ſororibus deportata fuit, donec ſibi redderetur. Deiparæ Virgini ſummoperè devota fuit, & peculiaria quædam ejus colendæ argumenta adinvenit, erat ut compatiens Chriſto, ſic ægris & afflictis omnibus, ut pro omnibus ea libentiſſimè ſufferret, eaque pateretur; ſic damnatam ad pœnas graviores ſodalitatis ſororem, piè miſerata, inſtantiſſimis precibus ad omnes pro eadem ultroneè ſuſcipiendas ſe obtulit, & cum nihil impetraret, tres integras horas lachrymis diffluens Deum exoravit, impetravítque, ut nihil plagarum damnata ſentiret, quod & ipſi promiſit, quæ & poſteà confeſſa eſt, nil prorſus doloris ſe perſenſiſſe. Immortalis Sponſus Sponſulam hanc ſuam in amplexus æternos nimium deſiderans mortalibus abreptam diutiùs à ſe abeſſe minimè paſſus eſt, ſed cum nonum expleſſet annum, eam paucis menſibus lectulo affixit crucis ſuæ, inter acerbiſſimos dolores nihil queſtam, ſed in ſola oſcula & æternos amores mentem defixam, ipſo in deceſſu tantæ lætitiæ ea præferentem ſigna, ut facilè ad-

verte-

verteres, talia intueri, quibus potiri mox certa erat, inter Angelorum occurſum dulciter conſopita, animula choris illorum inter ſolennes cantus & plauſus conſociata, ac cœleſtibus prodigijs à ſponſo honorata, quo ipſo anno ſolemniter votis monaſticis Deo renata eſt. Miracula inter mox ab obitu ſacri tyrocinij Magiſtrâ, graviſſimo quo laborabat morbo, liberavit, & patri ſuo [ſecundum ſæculum] Philippo, nec non matri aſthmate laborantibus prodigiosè ſanitatem reſtituit. Quæ & multa alia prolixius in vita ejus memorantur. Deceſſit 30. Aprilis, Martyribus voluntarijs accenſenda, cruciatibus ſpontè aſſumptis, quos inter, ne pedes quidem nihil paterentur, calceolis ſuis duriora ſemina inſeruit, ut non ſine magno dolore Crucifixum ſuum ſequeretur.

Eodem anno, eodemque in Cænobio ſanctè in Domino requievit Ven. Agatha de Volti ex Opido Bivonenſi orta, quæ non ſine magna ſanctitatis opinione ſub Regula S. P. N. vitam extraxit, & nominis à morte immortalitam meruit, die vigeſimo Julij ad Cœlos ſubtracta.

Quo ipſo loco ſororem ejuſdem Ordinis agens hoc ipſo temporé, Maria de Roccaforte magnis non ſolum virtutibus emicuit, ſed & eximijs, cùm in vita, tum à morte miraculis à Deo fidelium devotioni commendata fuit, ſuper cujus ſanctioris vitæ actibus ſolemnis inquiſitio, &, ut vocant, Proceſſus inſtituitur. Legendus Tornamira noſter in Vita ejuſdem.

ANNO CHRISTI M. DC. LXX.

IPſo profeſto ſummi Monachorum Archiducis Benedicti decima Julij verè redivivus ad triumphos & latus tanti patris ſui jungitur, evocatus è terris & Einſidlenſi magnæ Matris Archiſterio Placidus ejuſdem Abbas Princeps Marianâ Reginâ digniſſimus, magnis ſanè titulis, ut virtutibus, ad omnem poſteritatem celebrandus. Js uti Benedictum Patrem verè per omnia Admirabilem, vitæ expreſſit mira imitatione, ſic Matris quoque Virginis Benedictæ viſcera in ſe ipſo continuit, & pietate verè materna, non erga ſuos tantum, ſed erga pauperes quoſcunque geſſit & exhibuit, ex cujus ore nil niſi Divinum, dignumque tanto Principe excidit. Fuit patientia admirabilis, nunquam ſui diſſimilis, imperturbato ut ſemper animo, ſic vultu, fronte ſemper ſerena, ore modeſto, ipſis quoque moribus, nil niſi placidum referentibus, ita ut quicunque ipſum intuerentur, tanquam Dei Angelum revererentur. Varijs pro juribus Deiparæ conſervandis, ærumnis & vexationibus tentatus, erga adverſarios ita ſe habuit, ut erga amiciſſimos, ægerrimè ferens, ſi quis de ipſis male loqueretur, tali tolerantia, quæ canonizari mereretur. Proximis ante mortem menſibus omnibus ſe curis abdicans, ſoli Numini ſummâ induſtriâ vacavit, & Angelorum Reginæ totum ſe ſervitijs addixit, cum Angelis deinceps obſequijs certare viſus, totamque ipſi gubernationis ſuæ commendare adminiſtrationem. Febri denique correptus, tali ad ſupremam dormitionem devotione ſe diſpoſuit, tali fervore extrema Sacramenta ſuſcepit, ut nemo ſatis intuentium miraretur, donec felicem animum Creatori transmitteret, ingenti quàm primùm concurſu hominum facto ſacrum corpus venerantium & linteolis contingentium, non ſine miraculorum aliquot evidentiſſima demonſtratione, è quibus parvulus graviter ægrotus, mirè convaluit, & non nemo è Cantonibus capitis dentiumque graviſſimis doloribus acriter laborans, ſubitùm curatus eſt. Nec dubium haud minimum deinceps poſſe ad ſuum confugientes tumulum, & ſubſidium invocantes adjuvare. Succeſſit feliciſſimæ electioni procul dubio patrocinante Matrefamilias Auguſtiſſima Einſidlenſi Auguſtinus, Reding magno Aurelio Auguſtino, etſi poſt tot ſæcula, uti nomine, ſic eruditione nulli noſtrâ ætate ſecundus, hæreſumquè felix profligator, ejus procùl dubio, *quæ cunctas Hæreſes ſola interemit in univerſo mundo*, patrocinio & ſubſidio, Romanæ Eccleſiæ deinceps etiam, inſigni cum Ordinis & primæva gloriæ oſtenſione operam navaturus. Aſſurgit ſumma ejuſdem induſtria, generoſiſſimiſque conatibus, Auguſtiſſimæ Cœlorum Jmperatricis, Auguſtiſſima Baſilica, in magnum ſplendorem Hæreticorum oculis in viſum, toti Helvetiæ glorioſum, in aſylum perenne, ad Auxiliatricem Chriſtianorum reſpicientium & confugientium, in perenne etiam pietatis tanti Præſulis, & Principis monimentum, cui de hoc ipſo nunquam ſatis gratulamur, ſucceſſuſque feliciſſimos apprecamur & ominamur.

Et quæ non ſigna, quæ non argumenta, quæ non experimenta hoc ipſo tempore, Benedicti in ſuis Redivivi ſunt eadem ipſa, quæ cum primævo Ordinis inſtituto orbi univerſo bona evenêre, à literarum profanarũ non minus quàm ſacrarum promotione, cùm ipſorum etiam Hereticorum teſtimonio primæ omnium ſcholæ & Gymnaſia in Monaſterijs originem habuerint, in quibus una cum ſtudijs virtutum & ſanctitatis omnes adeoque & felicitatis iacta ſunt fundamenta? ita verò hodiè, ſi ullo unquàm tempore aut ſæculo,

ſulo ; eadem non ſolùm efflorefcunt , ſed fructibus quàm digniſſimis, beant Europam univerſam , ita utvix ullum celebrioris nominis, & fortunæ extet Cænobium, inquo nō Humaniora ſolùm ſtudia, ſed altiora Philoſophiæ, Theologiæ, quin & Canonum, aliáque quæcúnque ad eruditionem ſolidiorem ſpectantia certatim ſuſcipiantur, & promoveantur, quin & ad Univerſitates toto terrarum orbe celeberrimas tales extrahantur profeſſores, qui cum omnium ſæculorum eruditis comparati, etiam in admirationem ſummam abrepturi ſint omnem ſæculorum poſteritatem, cujuſmodi noſtra ætate Pariſienſis, Salmanticenſis, Dolana, & pleræque aliæ tota Europa Univerſitates gloriando oſtentant, & nos paucos è plurimis hujus decurſu operis commendavimus, celebraturi lōgè plures, niſi modeſtia Religioſa ſuperſtitum non permitteret, & rubor verecundus pro hiberet. Certe quod olim Fulda, Hirſaugia, Cluniacum, Caſinenſe, Cavenſe, aliáque priſcis ſæculis Archiſteria, ſuis quæque Regnis ac Provincijs æterna cum nominis gloria fructúque Provinciarum incomparabili præſtitêre, præſtant, ſuperantque multis partibus hodiè pleraque, cùm Galliarum, tùm Hiſpaniarum, ſed & Germaniæ noſtræ Monaſteria, S. Galli, Einſidlenſe, Campidonenſe, Weingartenſe &c. Quorū illud nuper ex cineribus Phænicis inſtar mirificè reſuſcitatum, in auguſtiorem prima fundatione ſplendorem excitatum, Quatuor Virorum S. R. I. Prælatorum Principum numeros omnes explet, in hoc Fuldæ ſuperius hujus Aſcetis litterarum profeſſionem, Cathedráſq; in exteros commendantibus, ipſi generoſiſſima nobilitate viri, ut & Religione cultiſſimi in ſuas partes trahunt vetereſque imitati Aſcetas, nihil ſe dignius ducunt, quàm nobilitatem Religionem que eruditionis laureâ coronare. Et quid dicam de ſacrarum promotione literarum, & divinorum imprimis voluminum religioſiſſima, & digniſſima conſervatione, ad confuſionem, & dammationem Hæreticorum ſempiternam, dum quantis fraudibus, ſcelere, & infandis diaboliciſque conatibus Falſarij illi Scripturarum, in corrumpendis Biblijs, detruncandis, totis libris, totiſque capitibus dies noctéſque laborant, noſtri inpuritate eorundem, & incorrupta veritate aſſerendâ expenſas ingentes faciunt, plurimumque operæ inſumunt, innumeras penè Bibliothecas, tantis theſauris implendo, ut in una ſæpe earundem ad viginti, ad triginta, pluràque ſacrorum voluminum Exemplaria, quingentos, ſexcentos, ſæpè octingentos, plureſque ætate Scriptoris annos excedentia oſtentent, quibus omnibus ſecundum capita, ſententiáſque verbatim inter ſe comparatis manifeſto appareat orbi, & poſteritati, univerſis, quanta fide, quantàque animi calamique ſynceritate incorruptiſſimam veritatem, verbique divini dictamen poſteris conſervârint, dum inter pauciſſimos ſæpè annos Hæretici eadem toties ediderint, ſenſu verbiſque corruptiſſima, Deo ipſi ejuſque verbo, in quo tantoperè glorianiur, inexſplicabili perfidia, adverſantes, etſi poſſent, omnia Numinis dictata ſceleſtiſſimè exſufflantes. Et qua intra duodecim ab initijs Ordinis ſæcula corruptio Bibliorum, conſequi debuiſſet, ſi pari modo, adeóque perfidè, uti nunc dicti falſarij Biblia tractaſſent? que uti & ſanctorum Patrum ſcripta verè Religioſi religioſiſſimè, & puriſſimè, uti ſemper venerati ſunt, etiam poſteris tranſmisêre, & conſervavêre. Ita ut planè non poſſit non conſtare cælo non minus quàm terris quantum hodiè debeant induſtriæ noſtrorum & fidei in tanto theſauro tam cautè, tamque caſtè fidelibus cuſtodito, & aſſervato. Nec minus argumentum Redivivi in ſuis Benedicti hodiè eſt ipſius tam, quàm filiorum ſancta Hoſpitalitas, innumeris, recentiſſimiſque diverſiſſimorum Cænobiorum exercitio quotidiano comprobata, ſed & à Numine etiam miraculis commendata, hujuſmodi exempla aliquot ipſo hoc Opere dedimus, & Caſini inexhauſta liberalitas, ut & Montis-Serrati neminem non peregrinorum in magnam rapiunt admirationem. Certè Montis Serrati Archiſterium in ſtuporem rapiens Europam univerſam, oculatos teſtes ſuæ Hoſpitalitatis innumerabiles habet eoſque inter ſexcentos ſumma nobilitate & potentiâ Principes, quorum plurimi ſeriò ſunt atteſtati omnes ſuos reditus in tot mortalium alenda millia minimè ſuffectura, ſi totos ſubinde occurrentium quaſi execitus ſibi alendi eſſent, ac præcipuè ſi quivis pro dignitate Familiæ & muneris ſic excipi, & tractari deberet. Uti reverà eò loci res ſe ſe habet, ſtupentibus ipſis ejuſdem Archiſterij Religioſiſſimis Aſcetis ad ſervitia hoſpitum deſignatis, cùm non niſi prodigioſè, omnia admanum affluere cernant, & quicunque eò currunt eóſque inrer ſubinde etiam Hæretici non poſſint non attoniti tantum aſpicere miraculum ex quorum maximi nominis Viro oretenus intelexi, nunquàm religioſius de miraculis Catholicorum ſenſiſſe, & in Calviniſmo ſuo fluctuâſſe, quam cùm ibidem tridui hoſpitio uſus eſſet, cùmque ægre inde ſe divelleret, octiduum totum in urbe Monti ſubjecta admirationis gratiâ ne dicam Religionis,

nis, ſubſtitiſſe. Caſini liberalitas, & ipſa quotidiana redivivè ſemper primævæ charitatis anno jubilæi milleſimo ſexcenteſimo quinquageſimo ultra ſeptingentos hoſpites cum plauſu excipiens, eoſque inter magni nominis, cum ſacros, tum profanos, ita omnes pro dignitate refectos, & admiratione attonitos à ſe dimiſit, ut qui diſceſſerant, nunquàm ſatis & religionem loci, & liberalitatem deprædicârent. Quid ſi S. Juſtinæ de Padua aliorumq; per Jtaliam Cænobiorum effuſam in pauperes liberalitatem deprædicare tentem, quid ſi aliorum Hiſpaniæ Cænobiorum? quid ſi Cluniaci, Luxovij, aliorumque Galliæ Monaſteriorum? quid ſi Germaniæ etiam noſtræ, tam ſuperæ quàm inferæ, Helvetiæ, Sveviæ, Auſtriæ innumeras & penè immenſas largitiones! ego ſanè ipſus præſens interfui, cùm in celeberrimo illa & ſplendiſſimo Superioris Auſtriæ Cænobio Cremiphanenſi anniverſaria Fundatoris memoria memorabili ſanè unius diei in pauperes eleemoſynâ, aliquot ſupra ſexaginta grandi mole & pinguedine boves mactati, viritim in pauperes diſtribuerentur, addita cuiq; magna panis, farinæ, & vini portione, cujuſmodi largitionem ſummam, ſi in ſola Germania noſtra adnumerare, & quaſi coacervare conarer, opus quidem tentarem laborioſum ſatis, ſed quod non ſolum magnos Principes, ſed & Reges haud minimum percelleret & in Benedicti adeò clarè in ſuis Redivivi raperet æſtimationem. Quid ſi ad aliorum me convertam tota Europa opificum, Civium, vicinorumque Cænobijs ſuſtentationem, quorum opificia & labores tantum merentur mercedis, tantumque pecuniæ & alimentorum, quod ipſum vel cogitare ſolum, cuivis rem penſiculatius attendenti facile erit, cognoſcere. Ad altiora aſcendo, à pauperibus adipſam quoque Nobilitatem, in qua etiam hodiè & elevanda, & ſublevanda ſe ſe totum in ſuis Redivivum, impendit, & ſuperimpendit liberaliſſimus in omnes Monachorum Archidux Benedictus. Certè in Germania ſola, quanta, ut olim, ſic hodiè, conferre in Nobilitatem, non Equeſtrem ſolùm, ſed Baronum, Comitum & Principum conſueverit beneficia, integrum & benè magnum Volumen requireret, ita ut vel ſola enumeratio Familiarum plura ſexcentis, imò mille, hiſque ipſis multo plura folia requireret, quæ Benedictinis Cænobijs ampliſſimas ſæpè ditiones, Præfecturas, & bona penè innumera in beneficium accepta etiam uſque hodiè poſſidênt, iiſdemque ſumma cum utilitate liberorum ſeræque poſteritatis, liberaliſſimè fruuntur. Memini in Benedictina Aquila, quantis beneficijs Nobilitas, à ſolo Divitis Augiæ Cænobio affecta ſit, ita ut ultra ſexcentos Beneficiarios & Feudatarios numeraret, & quot non ejuſmodi aluerunt olim, aluntque hodiè vetuſtiſſima, Jlluſtriſſimáque Cænobia S. Galli, Tegernſeenſe, Einſidlenſe, Campidonenſe, Fuldenſe, Murbacenſe, aliaque plurima, certè ſolùm S. Lamberti, in Superiore Styria, quanta non quantæque æſtimationis Dominia, Urbes, Oppida, Arces, ampliſſimaſque Poſſeſſiones in nobilitatem etiam ſummam Baronum, Comitum, Principum, quin & Archiducum contulit, quibus uſque hodiè fruuntur plerique, & quamdiu quidem ritè agnoſcunt, cum ſuperna Numinis, & Sanctiſſimi Patris Benedicti ſolidâ benedictione, ita ut de hac multo plus quàm bonis ipſis, & bonorum poſſeſſione ſibi poſſint pollicêri, uti & vereri, ne, ſi beneficio tanti Patris abutantur, & ceu propria abſque benedictionis agnitione uſurpent, maledictionem mereantur pro benedictione. Certè ex Hæreticis plurima plurimi ita ſacrilegè ſibi uſurpant, nec calamitatum ſuarum cauſas animaduertunt, dum innumeris aſſiduè interea maledicti execrationibus fluctibus iactantur, imò merguntur, hujusmodi exemplum univerſa Europa infeliciſſimum Angliæ Regnum præfert, poſtquàm tot bona, totque dona tanti Patris à quo ſanctæ fidei & innumerabilia alia recepit beneficia, ſub Apoſtata Rege Henrico VIII. abligurivit. Fructus abliguritionis & peſſundationis tantæ ex eo tempore, illi fuerunt, qui uſque hodiè, decumanis fluctibus longè majores innumeram peſtem, Britanniæ induxerunt, cum præfatus Rex ad omnem æternitatẽ deteſtabilis, ſuum profanum caput (convenientiſſimum utique deteſtabili Eccleſiæ) impoſuiſſet, impia Jezabel Eliſabeth illa ſuum impuriſſimæ Meretricis impoſuit, & Natalem ſuum Virginum Virginis loco Calendario infernali invinxit, & rempublicam tot Hæreſibus involuit, ut deliria Angliæ nec ſimpliſſimi quidem genij homines admirentur donec ſucreſcentibus Eccleſiæ tam miſeræ & miſerandæ longè pluribus, quàm Lernæ infernalis capitibus, ſuperioribus annis attonito ad parricidium inauditum, Orbe univerſo, in hoc unum convenientia tot capita, caput Eccleſiæ ſuæ pro Theatro publico ſolemniſſimè obtruncârunt. Secutũ unũ ex altero malũ, ut tot inter ſe colliſa capita haud immeritò in Veſaniã verſa innumera ſibi Hæreſum dictamina præfigerent, & à Cerbero infuſo ſibi cerebro, & inſpirato hujus quoque acti ſpiritu, in ſuamet ipſi viſcera graſſarentur, & ſola proſcripta è Britannijs, ſancta veritate, Guaggerorum

innumerabilium Monſtrorum feritate in cædes perpetuas, odia, diſſidia, & Verbi Divini corruptiſſimas depravationes toti ſe effunderent, donec Rege denuò ſibi impoſito, quisque tamen Rege Majorem ſe crederet, Et latè circumſpiceret innumerabilibus ex indè conſequentibus Regni perturbationibus ac deinceps conſequuturis, donec cum ſuo Proto Apoſtolo Cantuarienſi Auguſtino, & qui hunc miſerat, Maximo Eccleſiæ Doctore Gregorio & utriuſque Archiparente Divo Benedicto, nec non cum S. Thoma, Cantuarienſi item Archipræſule, è cælis ad Tribunal ſuum (res infanda prorſus & abominanda?) ſtultiſſimè & nequiſſimè citato & multo nequius damnato, tanto poſt reconcilientur, & pro maledictione, quam experiuntur quotidiè atque utinam cauſam expenderent! mereantur benedictionem. Experiuntur hoc ipſum mali plurimi non ſolū ex Hæreticis rerum Eccleſiaſticarum, & maximè Divi Benedicti, ſacrilegis pervaſoribus, & detentoribus, ſed experti etiā ſunt ſeri illorum poſteri qui in detenta ejuſmodi, ab Advocatis maximè Monaſteriorum qui Beneficia in ius ſuum iniquiſſimè tranſtulerunt & uſque hodiè ſacrum profano non diſcernentes Benedicti in ſuis Redivivi potentiam nec agnoſcunt nec reverentur, quibus utinam Deus meliora inſpiret ne tam præfidenter & inſipienter, ac quaſi ſecurè, iram Dei præſtolentur. Sed miſſos faciamus pridem à cælo ipſo excommunicatos & divinâ ſententiâ damnatos acephalos & tamen tot ſententiarum, quot capitum Anglos Hereticos aliosque omnes ſacrilegos rerum Divi Benedicti Pervaſores. Ad alios Redivivi in ſuis Beneficiarios ſermonem convertamus. Ex his innumera penè ſtudioſorum Juvenum multitudo eſt in fundatis iam olim, & in hodiernā uſque diem, incredibili ſumptu conſervatis & frequentatis, Collegiorum, Gymnaſiorum, Scholarum, & ejuſmodi ædium, in Jtalia, Hiſpania, Gallijs, Superiore & Jnferiore Germania quorum iam aliqua memoravimus, & ſexcenta memorare poſſemus, in quibus non ſine maximis ſumptibus Noſtrorū incredibilis penè numerus Juvenum ad virtutem non minus quam literarum ſtudia tanto tempore educata, & honeſtiſſimè tractata, etiam uſque hodiè ad boni publici promotionem alitur, & egregiè inſtruitur. Vt nihil dicam de nobilitatis Equeſtris non minus, quā altiorum & illuſtriorum, minus tamen proprio ſumptu ad ſtudia, aliaque nobilium exercitia ſufficientium, quorum plurimi non ſine magna admiratione Benedictinæ liberalitatis Prælatorum Noſtrorum munificentia ad diverſas miſſi nationes benè inſtructis loculis uti & artibus non ſinè magna gloria Laribus Patriis ſunt redditi ad maximum nobilitatis & Familiæ ornamentum. Novi ipſus magni nominis Prælatum, qui ſupra quadraginta magna nobilitate Juvenes, & multis pleroſque annis taliter aluerit, memorabili ſanè fructu Benedictinæ liberalitatis. Revixit non ſolum in ſeris filijs, ſed perpetua ſucceſſione filiorum, ingenitum à puero Benedicti Parentis in Benedictam Matrem admirabile devotionis ſtudium, continuatum æquè noſtra ætate, atque ſuperioribus omnis ævi ſæculis, ita ut meritò omnes Benedictam Matrem præ Benedicto Patre, inexplicabili adamarent ſtudio colerentque adeò ferventer, ut non poſſet non ipſa quòque ſe ſe totam in amplexus eorundem effundere, & ſe ſe tota virtute piiſſimæ maternitatis communicare. Jta nullum prorſus toto terrarum orbe reperire erit Monaſterium ſive Deiparæ à prima fundatione dedicatum, ſivè Sacello aliquo, ſivè ſtatua miraculoſa, ſeu etiam ab antiquo memorabili concurſu populorum frequentatum. Prodigioſa reverâ res, ut Ordo univerſus de hac re ſibi ante omnia gratuletur. Et revera, ſi Jtaliam, ſi Hiſpanias, ſi Gallias, ſi Germaniam utramque, quaqua verſum inſpicias, deprehendes miracula Virginum Virginis Benedictæ Matris, in Benedictos ſuos, & Benedictinos Benedicti Patris filios abſque numero infinitate quaſi quadam liberaliſſimæ ſuæ miſericordiæ diſtributa & largiſſimè effuſa; imò gratiam ejuſdem & favores tantoperè omnium animos præoccupâſſe, ut non aliter poſtremo hoc ſæculo de tantæ Matris promovenda gloria univerſi & ſinguli allaborent, ut deſertiſſimus ſibi quiſque à ſemet ipſo ſibi eſſe imaginetur, niſi certatim quaſi certamine inito quivis in novo excogitando cultu tantæ Virginis tantæque Matris alius alium antevertere, & priorum ſæculorum omnium, ſtudia omnia, inventiones omnes, labores omnes, quam longiſſimè ſuperare comprobetur. Jta Mont-Serratenſis, Caſſinenſis, Cluniacenſis, Ciſtercienſis, Camaldulenſis, Fontis Ebraldi, Burſfeldenſis, innumeræ aliæ Congregationes, Monaſteria Einſidlenſe, Camberonenſe Mariæ-Cellenſe, Todtmoſenſe, & ſexcenta ſolius Germaniæ evidentiſſimis ſignis comprobant, Cæli Reginam, terras etiamnum ſuo regimine, & beatiſſima, in ſuis Benedictione, nunquam deſtituiſſe, nec deſtituturam eſſe, cùm ipſa à ſe potius, quam à Benedicto Patre, Benedictinam appellari Familiam, jure meritiſſimo contendat, & etiam evincat, Jpſâmet Archi-Cancellario ſuo Divo Alano, id ipſum

ſum aſſerente, & demonſtrante, comprobatâ hac ipſa Veritate demonſtrationibus penè infinitis, atque innumeris tantæ gratiæ, tam in Monaſterijs, quàm Aſcetis mirificè quotidiè operantis, adeóque Benedicti Patris, primævi Mariani feruoris, in ſeris filijs, exardeſcentis, univerſumque orbem accendentis.

FINIS.

12-58

JA679
3918b
1- SIZE

271.1
qB85
LOCKED
SECTION
AUTHOR Bucelini, Gabrielis
TITLE Benedictus Redivivus hoc est:
Benedictinj Ordinis vetustissimi amplissimique ...

DATE LOANED	BORROWER'S NAME	DATE RETURNED

LOCKED
SECTION